

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 125-132

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

DK

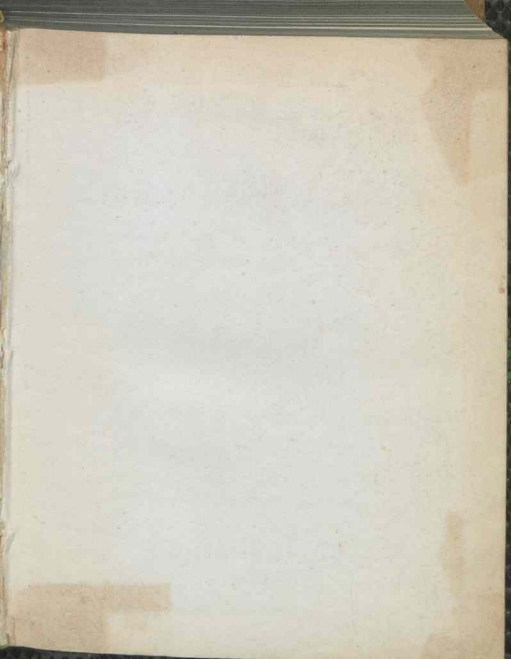
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

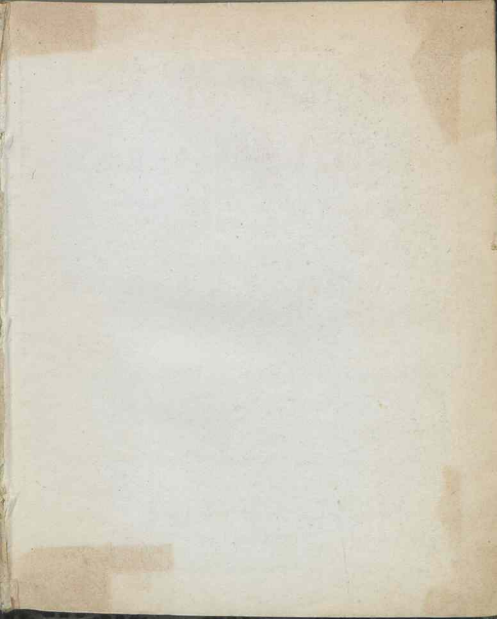
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

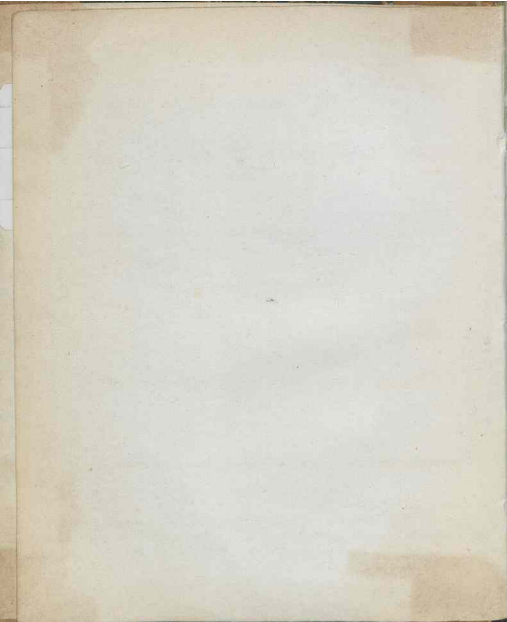

1 1 58 0 8 02068 3

+ Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundrede og femogtyvende til ethundrede og otteogtyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1845.

Vildtskysten.

En Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

P. Moltke.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1845.

Philosophie

de l'homme

et

de la nature

de la

de la

de la

de la

de la

Fortale.

Denne Bog er bleven skrevet ikke uden mange ubehagelige Formodninger om, hvorledes den sandsynligvis vilde blive modtagen. At gennemføre een og samme Charakter gennem fem forskjellige Bærker kunde synes at være en altfor egensindig Stolen paa Publikums Godmodighed og Mange ville med god Grund kunne betragte det som en Handling, der opfordrer til Irettesættelse. Til denne naturlige Indvending kan Forfatteren alene bemærke, at hvis han ved denne Leilighed har begaaet en grov Feil, ere hans Læsere i en vis Grad selv Skyld deri. Den gunstige Maade, hvorpaa Læderstrømpes senere Levnet og Død modtoges, har, i det mindste for Forfatteren, fremkaldt en vis Nødvendighed af at meddele Noget om hans yngre Dage. Malerierne af hans Liv vare, fort sagt, saaledes som de ere, allerede saa fuldstændige, at de maatte vække et svagt Ønske om at see det „Studium,“ hvorefter de alle ere blevene tegnede.

„Fortællingerne om Læderstrømpe“ udgjøre nu ligesom et Drama i fem Akter, fuldbendt med Hensyn til Materie og Plan, skjøndt sandsynligvis meget

usuldbendt med Hensyn til Formen. Læseverdenen har dem nu for sig saaledes som de ere. Forsfatteren haaber, at dersom den ogsaa maatte finde, at nærværende Aft, der, skjøndt den sidst er bleven færdig, egentlig burde læses først, ikke er den Bedste i Rækken, saa vil den dog komme til den Slutning, at den ikke ubetinget er den Sletteste. Han har mere end een Gang været fristet til at brænde sit Manus skript og tage fat paa en anden Gjenstand, skjøndt han under sit Arbeide har modt en Opmuntring af en saa særegen Bestaaffenhed, at den fortjener at omtales. Han modtog nemlig fra England et anonymt Brev, som han formoder var skrevet af en Dame og hvori han opfordres til netop at gjøre det, hvormed han allerede var mere end halvt færdig, en Anmodning, han var altsor redebon til at fortolke som et Tegn paa, at hans Forsøg tildeels vil blive tilgivet, om ikke ganske bifaldt.

Der behøves ikke at siges ret Meget om Personerne og Skuepladsen i denne Fortælling. De Første ere naturligviis opdigtede; men den Sidste er Naturen saa tro, som et noie Bekjendtskab med den beskrevne Egns nærværende Udseende og saa sandsynlige Formodninger om dens fordums Bestaaffenhed, som Indbildningskraften kunde tænke sig, have sat Forsfatteren i Stand til at stilbre den. Indsoen, Bjergene, Dalen og Skovene troes alle at være tilstræffeligt

noiagtige, hvorimod Floden, Klippen og Skjæret ere tro Malerier efter Naturen. Endog Pynterne ere til, vel noget forandrede ved Civilisationen, men dog saa overensstemmende med Beskrivelserne, at Enhver, der kjender Landstabet i den omhandlede Egn, let vil kunne gjenkjende dem.

Angaaende Begivenhedernes Noiagtighed i denne Fortælling, enten i det Hele taget eller for en Deel, er det Forfatterens Hensigt at staae paa sin Ret og ikke sige Mere, end han finder fornødent. I den store Kamp om Sandsfærdighed, som føres mellem Historien og Poesien, har den Sidste saa ofte Fordelen paa sin Side, at han er fuldkomment villig til at henvise Læseren til hans egne Forskninger for at faae dette enkelte Punkt afgjort. Skulde det da vise sig, at en Historieffriker ex professo, et offentlig Dokument, eller endog blot Egnens Sagn modsige det i denne Bog Anførte, vil Forfatteren gjerne indrømme, at denne Omstændighed gaanskeer undgaaen hans Opmærksomhed, og tilstaae sin Uvidenhed. Skulde det derimod paa den anden Side befindes, at Amerikas Aarbøger ikke indeholde en Stavelse, som modsiges det, der nu forelægges Verden, hvilket han fuldt og fast troer, at en nærmere Undersøgelse vil godtgjøre, vil han for sin Fortælling gjøre Krav paa al den Troværdighed, som den fortjener.

Der gives en agtværdig Klasse af Romanlæsere

— agtværdig saavel paa Grund af dens Antal, som i enhver anden Henseende — der ofte er bleven sammenlignet med den Mand, som „synger, naar han læser, og læser, naar han synger.“ Disse Personer ere overordentligt opfinderiske ved alle Kjendsgjerninger og saa bogstavelige som en Skoledrengs Oversættelse i Alt, hvad der angaaer Poesien. Til Bedste for alle saadanne Personer siges udtrykkeligt, at Judith Hutter er Judith Hutter og ikke nogen anden Judith, og at der overhovedet, hvor der muligen kan findes en Overensstemmelse i et Navn eller i Haarets Farve, ikke er meent Mere dermed, end der med Grund kan udtrages af en Overensstemmelse i Navn eller Haarfarve. En lang Erfaring har lært Forfatteren, at denne Deel af hans Læsere er den allervanskeligste at gjøre tilpaa, og til Bedste for begge Parter fordrister han sig til at give det ærbødige Raad, at de vilde forsøge paa at læse Digtværker, som om de angik virkelige Begivenheder. En saadan Fremgangsmaade vilde muligen sætte dem istand til et troe paa Muligheden af Digtning.

Forste Kapitel.

Paa den menneskelige Indbildningskraft frembringe Be-
givenheder den samme Virkning, som Tiden. Saaledes er
den, som har reist langt og seet Meeget, istand til at
forestille sig, at han har levet længe, og den Historie, som
er rigest paa vigtige Hændelser, antager snarest Udseendet
af Ælde. Paa ingen anden Maade kunne vi forklare os
det ærverdige Præg, som allerede begynder at omgive de
amerikanske Aarbøger. Naar Tanken dvæler ved de tidligste
Dage af Koloniernes Historie, synes Tidsrummet fjernt og
dunkelt, idet da tusinde Forandringer, som i rig Mang-
foldighed knytte sig til Hukommelsens Kjede, føre Nationens
Oprindelse til et saa langt bortliggende Tidspunkt, at den
synes at naae op i Tidens Taage, og dog vilde fire Wien-
neskealdere af sædvanlig Barighed være istand til i Skikkelse
af Sagn at overlevere fra Mund til Mund Alt, hvad det
civiliserede Menneske har udrettet indenfor Republikens Grænd-
ser. Nagtet Staten New York alene har en Folkemængde,

som overstiger ethvert af de fire mindste europæiske Kongerigers, eller hele det helvetiske Forbunds, er det dog kun lidt over to Aarhundreder siden Hollanderne begyndte at nedsætte sig der og udfrie Egnen af Barbariets Tilstand. Det, der formedelt en Ophobning af Forandringer synes ærværdigt, bliver saaledes til noget ganske ung og Bekjendt, naar vi alvorligen betragte det alene i Forbindelse med Tiden.

Dette Blik ind i Forbigangenhedens Perspektiv vil forberede Læseren paa at betragte de Billeder, vi ere i Begreb med at udkaste, med mindre Overraskelse, end han maaske ellers vilde føle, og nogle faa yderligere Forklaringer ville sætte ham istand til at forestille sig den Samfundstilstand, vi agte at skildre. Det er historisk, at Nybyggerne ved Hudsonsflodens østlige Bredder, saasom Claverack, Kinderhook, ja ikke engang Poughkeepsie for et Aarhundrede siden, ikke ansaaes for sikke mod Indianernes Indfald, og paa Bredderne af den samme Flod og intet Flinteskud fra Albanys Ladepladser staaer endnu en Bygning, der tilhører en yngre Green af Familien van Rensselaer og som er forsynet med Skydebuller til Værn mod den samme snedige Fjende, uagtet den hidrører fra et ikke engang saa fjernt Tidspunkt. Lignende Minder om Landets Barndom findes adspredte paa det Gebeet, der nu ansees for den amerikanske Civilisations egentlige Centrum, og afgive de tydeligste Beviser paa, at Alt, hvad vi besidde af Sikkerhed for fjendtlige

Ansald og Goldsombeder, er opstaaet i lidet over et Tidsrum, som hyppigen udfyldes af een eneste Menneskealder.

Denne Fortællings Begivenheder indtraf mellem Aarene 1740 og 1745, da de bebyggede Dele af Kolonien New York indskrænkede sig til de fire Grevskaber ved Atlanterhavet, et smalt Landbelte paa begge Sider af Hudsonsfloden, der strakte sig fra dens Munding til Vandfaldene i Nærheden af dens Udspring, og til nogle faa længere bortliggende „Nabelag“ ved Mohawk- og Schohariesleden. Brede Belter af jomfruelige Orkener naaede ikke alene heelt ned til Bredderne af den førstnævnte Flod, men ogsaa paa den anden Side af den, i det de strakte sig ind i Ny England, og afgave et Skjul mellem deres Stammer for den indfødte Krigers lydlose Mekkasin, naar han betraadte den hemmelige og blodige Krigssti. Et Fugleperspektiv af hele Landet Østen for Mississipi maa dengang have frembudt een eneste, uhyre Udstrækning af Skove, der afløstes af en forholdsvis smal Bræmme af Dyrløse langs med Havet, oplivedes ved Indsøernes blanke Flade og gjen gennemskares af Flodernes følgende Linier. I et saa uhyre Maleri af høitidelig Ensomhed bliver den Egn, vi agte at skildre, til en reen Ubetydelighed, skjøndt vi opmuntres til at fortsætte vort Arbejde ved Overbeviisningen om, at den, hvem det lykkes at meddele en noiagtig Anskuelse af hvilken som helst Deel af denne vilde Egn med enkelte ubetydelige Forstjellig-

heder, selv nødvendigviis maa have et temmelig rigtigt Begreb om det Hele.

Hvilke Forandringer Mennesket end kan frembringe, saa bliver dog Aarstidernes Afverling evigt den samme. Sommeren og Vinteren, Saatiden og Høsten vende tilbage i deres fastsatte Orden med ophøiet Bestemthed og give Mennesket en af de ædlest Leiligheder, han har til at vise sin omfattende Aands store Gvner, ved at udmaale de Love, der styre deres nøiagtige Ensformighed og ved at beregne deres uendelige Omvæltninger. Aarhundreder af Sommerisle havde varmet Toppene af de samme stolte Ege og Graner og sendt sin Hede ned til deres faste Rodder, da Stemmer hørtes raabe til hinanden midt inde i en Skov, hvis løvrige Overflade laa badet i en skyfri Junidags glimrende Lys, medens Trærnes Stammer hævede sig i dunkel Storhed op over Skyggerne. Raabene vare af forstjellig Lyd og hidrørte aabenbart fra to Mennesker, der havde forvildet sig og i forstjellige Retninger søgte at finde Vei. Endeligt forkyndte et Fryderaab et heldigt Udfald og strax efter brød et Menneske frem af den indviklede Labyrinth af en lille Mose, idet han traadte ud i en Abning, der syntes at være bleven dannet deels ved Stormens og deels ved Ildens Odelæggelser. Denne lille fri Plads, hvorfra man, skøndt den var besat med udgaarde Træer, havde en fri Udsigt til Himlen, laa paa Siden af en af de høie

Bakker eller lave Bjerge, som gjennemflaar næsten hele den tilgrændsende Egn.

„Her er Plads til at aande!“ udbrod den befriede Skovmand, saasnart han befandt sig under aaben Himmel, og rystede sin svære Krop, ligesom en Dogge, der nylig er sluppen ud af en Sneedrive. „Hurra! Bildtsfytte; her er det omsider lyst og hist henne er Søen.“

Neppe vare disse Ord udtalte, førend den anden Skovmand slog Bussene i Mosen tilside og viste sig paa den aabne Plads. Efter i en Hast at have ordnet sine Vaaben og Klæder, forenede han sig med sin Ledsager, som allerede havde begyndt at lave sig til at gjøre Holdt.

„Kjender Du dette Sted?“ spurgte den, der kaldtes Bildtsfytte. „Eller jubler Du ved Synet af Solen?“

„Begge Dele, min Gut, begge Dele; jeg kjender Stedet og har Intet imod at see en saa nyttig Ven som Solen. Nu have vi atter faaet Kompassstregene i Hovedet og det vil være vor egen Skyld, om vi igjen lade Noget kaste dem hulter til hulter, ligesom for nyligt. Jeg vil ikke hedde Hurry Harry, hvis dette ikke er det selv samme Sted, hvor Land-Jægerne opsløge deres Leir i Fjor Sommer og orholdt sig en Uge. See der henne ligge de fortorrede Grene af deres Hytte og her er Kilden. Men ihvor meget jeg holder af Solen, min Gut, behøver jeg dog ikke den til at fortælle mig, at det er Middag; min Mave er saa godt et Seier-værk som noget i Kolonien og den peger allerede paa halv

eet. Gul derfor Vadsækken op og lader os forberede os paa nok en ser Timers Gang."

Efter denne Opfordring satte de sig til at gjøre de fornødne Foranstaltninger til deres sædvanlige, men kraftige Maaltid. Vi ville benytte denne Standsning i Samtalen til at give Læseren et Begreb om disse to Menneskers Udsæende, der Begge ere bestemte til at spille en ikke uafsentlig Rolle i vor Fortælling. Det vilde ikke have været let at finde et herligere Billede af kraftig Manddom, end det, der viste i dens Person, som kaldte sig Hurry Harry.* Hans rette Navn var Henry March, men da Grændseboerne havde optaget den indianske Skik at give betegnende Tilnavne, blev Benævnelsen Hurry langt hyrpicere brugt om ham, end hans rigtige Navn, og han blev ikke sjældent kaldt Hurry Skurry, et Ogenavn han havde faaet af et vist feiende, letfindigt, overmodigt Væsen og en legemlig Rastløshed, der holdt ham i en saa uafbrudt Bevægelse, at han var velbekjendt i alle de adspredte Nybygder mellem Provindsen og begge Kanadæerne. Hurry Harry var over ser Fod hoi og da han var usædvanligt godt bygget, svarede hans Kræfter fuldkomment til det Begreb, hans Kæmpelegeme vakte om dem. Ansigtet gjorde ikke det øvrige Menneske nogen Skam; thi det var baade godmodigt og smukt. Hans Mine var aaben og skjendte hans Væsen nødvendig-

* Paa Dansk: Hastværks Henrik.

viis maatte have Noget af Grandselivets Raahed, forebyggede dog den Storhed, der udtalte sig af et saa ædelt Jdre, at det blev aldeles plumpt.

Vildtskytten, som Hurry kaldte sin Pedsjager, var et ganske andet Wiennesse baade af Udvortes og af Charakter. Vel holdt han omtrent ser Fod paa sine bare Mokkasiner, men hans Legeme var forholdigviis kleint og smækkert, skjøndt det fremviste Muskler, der røbede usædvanlig Smidighed, om ikke usædvanlige Kræfter. Hans Ansigt vilde kun have havt lidet Anbefalende ved sig, dets Ungdommelighed fraregnet, naar det ikke havde besiddet et Udtryk, der sjældent undlod at vinde dem, som havde Tid til at undersøge det og give efter for den Følelse af Tillid, som det vprakte. Dette Udtryk var ene og alene den ærlige Sanddrubeds, understøttet af et Alvor i Forsattet og en Oprigtighed i Følelsen, der gjorde det mærkeligt. Undertiden kunde denne redelige Mine synes saa enfoldig, at den vakte Mistanke om Mangel paa de sædvanlige Midler til at skjelne mellem List og Sandhed, men meget Faa kom i alvorlig Berøring med dette Wiennesse, uden at tabe denne Mangel paa Tillid med Hensyn til hans Begreber og Bevæggrunde.

Begge disse Grandsæboere vare endnu unge, eftersom Hurry kunde være ser eller otte og tyve Aar og Vildtskytten var endnu adskillige Aar yngre. Deres Dragt behøver ikke nogen nøiagtig Beskrivelse uden forsaavidt, at

det kan være passende at tilføie, at den for en stor Deel bestod af garvede Hjorteskind og bar de sædvanlige Kiendtegn paa at tilhøre Menneſker, der tilbragte deres Tid mellem Udkanten af det civiliserede Samfund og de grændſeloſe Skove. Wildtſkyttens Dragt og især Alt, hvad der hørte til hans Vaaben og Udrustning, vidnede imidlertid om en vis Sands for det Pyntelige og Maleriske. Hans Rifſel var i den bedste Tilſtand, Skafteſt paa hans Jagtkniv var ſmukt udſkaaret, hans Krudthorn var prydet med paſſende, let udgraverede Sindbilleder og hans Jagttaſte udfyldt med Bampum. Derimod bar Hurry Harry, enten af medfødt Letſindighed, eller af en hemmelig Bevidſthed om, hvor lidet hans Udvortes trængte til kunſtig Hjælp, Alt paa en ſkjodesløs og ſludſket Maade, ſom om han nærede en ædel Foragt for ſaadanne Jammerligheder, ſom Klæder og Prydelſer. Maaskee forbyiedes den ſæregne Virkning af hans ſmukke og ſtore Stikkeleſe mere end den formindſkedes ved dette ukunſtede og haanlige Udtryk af Liſegylldighed.

„Kom, Wildtſkytte, ſald an og viis, at Du har en delawariſt Mave, ligesom Du ſiger, at Du har ſaaet en delawariſt Opdragelſe,“ raabte Hurry og foregik ham med ſit Exempel, idet han aabnede Munden for et Stykke koldt Dyrefjød, der vilde have været et heelt Maaltid for en europæiſt Bønde; „ſald an min Gut, og viis Din Manddom

paa denne stakkels Djævel af et Daadyr med Dine Tænder, ligesom Du allerede har gjort det med Din Rissel."

"Nei, nei, Hurry, der er kunns liden Manddom i at fælde et Daadyr og tilmed uden for Jagttiden, om der ogsaa kan være nogen i at nedlægge en Panter eller en vild Kat," svarede den Anden og lavede sig til at spise. "Delawarerne har givet mig mit Navn, ikke saa meget paa Grund af et modigt Hjerte, som paa Grund af et hurtigt Die og en rap Fod. Vel kan der ikke være nogen Ægthed i at overvælde en Hjort, men vist og sandt er det, der hører ingen stor Tapperhed til det."

"Delawarerne selv ere ingen Helte," mumlede Hurry mellem Tænderne, da hans Mund var for fuld til at han kunde aabne den tilstrækkeligt; "ellers vilde de ikke have ladet sig gjøres til Qvinder af de Landstrygere af Win-goer."

"Den Sag er ikke paa det Rene og er aldrig bleven rigtigt forklaret," svarede Bildtskytten alvorligt; thi han var en ligesaa ivrig Ven, som hans Ledsager var en farlig Fjende; "Mængwierne fylde Skovene med deres Løgne, og mistyde Ord og Traktater. Jeg har nu været i ti Aar hos Delawarerne og veed, at de ere ligesaa mandige som enhver anden Nation, naar den rette Tid til at slaae til kommer."

"Hør engang, min gode Bildtskytte, siden vi nu engang ere komne til at tale herom, saa kunne vi ligesaa gjerne

betroe os til hinanden som det anstaaer sig Mand; besvar mig et Spørgsmaal; Du har haft saa god Lykke paa Jagten, at Du endog har faaet et Navn deraf, som det synes; men har Du nogensinde ramt et menneskeligt eller fornuftigt Væsen? Har Du nogensinde trykket løs paa en Fjende, som var istand til at trykke løs igjen paa Dig?"

Dette Spørgsmaal frembragte en eiendommelig Strid mellem Ydmygelsen og den rigtige Følelse i Unglingens Barm, der let led sig lases i hans oprigtige Ansigtstræks Arbeiden. Kampen var imidlertid kort, idet Hjertets Ærlighed overvandt den falske Stoltthed og Grandseboerens Prælelyst.

"Sandt at sige har jeg aldrig gjort det," svarede Vildtfykten, "eftersom jeg ikke har haft nogen passende Leilighed dertil. Delawarerne have i al den Tid, jeg har erholdt mig hos dem, levet i Fred, og jeg anseer det for ulovligt at berøve et Menneske Livet, undtagen i en aaben og ærlig Krig."

"Hvad! Har Du aldrig truffet paa en Karl, der lussede omkring mellem dine Snarer og Skind, og taget Dig til Rette over ham med Din egen Haand for at spare Øvrigheden i Kolonierne Uleiligheden og Slyngelejen selv Procesomkostningerne?"

"Jeg er ingen Snarefætter, Hurry," svarede den unge Mand stolt; "jeg lever af min Riffel; et Vaaben, med hvilket jeg ikke vil vende Ryg for Nogen paa mine Nar

mellem Hudson og St. Lawrence. Jeg sælger aldrig et Skind, som ikke har et hul i Hovedet, foruden dem som Naturen har dannet til at see eller aande igjennem."

"Ja, ja, det er nu Altsammen saa meget godt i Dyrefaget, men det gjør kun en daarlig Figur mellem Skaller og Baghold. At skyde en Indianer fra et Baghold er at handle efter hans egne Grundsætninger og nu have vi jo, hvad Du kalder en lovlig Krig; jo før Du tørrer denne Skam af Din Samvittighed, desto tryggere vil Din Eavn blive, om ikke for andet, saa fordi Du da veed, at der er en Fjende mindre, som sniger sig omkring i Skerene. Jeg vil ikke søge Selskab med Dig ret længe, Nattev, naar Du ikke vælger et høiere Maal for Din Riffel, end firfødde Dyr."

"Du siger jo, at vor Reise snart er endt, min gode March, og vi kunne stilles ad i Aften, hvis Du finder det beleiligt. Der er en Ven, som venter paa mig og som ikke vil ansee det for en Skam at omgaaes en Medstabsning, der endnu ikke har dræbt sin Fjende."

"Jeg gad nok vide, hvad der har ført denne lumme Delawarer ind i denne Egn saa tidligt paa Aaret," mumlede Hurry paa en Maade, der robede ligesaa megen Mistillid, som Ligegyldighed. "Hvor var det Du sagde, at den unge Hovding havde sat Dig Stjerne?"

"Ved en lille, rund Klippe tæt ved Bredden af Eavn, hvor Stammerne, efter hvad man har sagt mig, pleie at

mødes for at afslutte deres Traktater og begrave Strids-
 ører. Denne Klippe har jeg ofte hørt Delawarerne emtale,
 skjøndt Sø og Klippe ere mig lige fremmede. Baade Win-
 goerne og Mohawkerne gjøre Fordring paa Landstrækningen
 og det er et Slags fælleds Grund til at jage og fiske paa
 i Fredetider, skjøndt Herren alene veed, hvad den kan blive
 til i Krigstider."

"Fælleds Grund!" udbrod Hurry og lo høit. "Jeg
 gad nok vide, hvad flydende Tom Hutter vilde sige dertil.
 Han gjør Fordring paa Søen som sin Eiendom i Kraft af en
 femtenaarig Besiddelse og vil sandsynligviis ikke afstaae den
 enten til Wingoerne eller Delawarerne uden en Kamp."

"Men hvad vil Kolonien sige til en saadan Strid?
 Hele denne Landstrækning maa dog have en eller anden Ei-
 ermand, eftersom de Fornemme gjøre Krav paa Drakenen,
 endog der, hvor de selv aldrig vove sig hen for at for-
 svare deres Rettigheder."

"Det kan være godt nok i andre Egne af Kolonien,
 Wildtskytte, men her gjælder det ikke. Ikke et menneskeligt
 Væsen eier en Fodbred Land i dette Distrikt. Der er
 aldrig blevet sat Pen til Papiret angaaende Høi eller
 Dal her omkring, efter hvad jeg har hørt gamle Tom sige
 saa mangen en Gang, og derfor gjør han Fordring paa
 det med den bedste Ret, nogen Moderessæl kan have, og
 hvad Tom gjør Fordring paa, er han nok ogsaa Mand for
 at forsvare."

„Efter hvad jeg har hørt Dig sige, Hurry, maa denne flydende Tom være en usædvanlig Dodelig, hverken Mingo, Delawarer eller et blegt Ansigt. Hans Besiddelse har derhos, ifølge Dine Ord, været lang og overgaaer jo Grændseboernes Taalmodighed. Hvorledes er denne Mands Historie og Natur?“

„Ja, hvad gamle Toms menneskelige Natur angaaer, saa har den ikke meget tilfælleds med andre Menneskers Natur, men ligner mere en Møssusrottes menneskelige Natur, efter som han snarere bærer sig ad som dette Dyr, end som noget andet levende Væsen. Nogle troe, at han har været Fribytter ude paa det salte Hav og Kammerat med en vis Kidd, der blev hængt for Søroveri længe førend Du eller jeg bleve fødte, eller bekjendte med hverandre, og at han har nedsat sig her i den Tanke, at Kongens Krydsfære ikke kunne sætte over Bjergene, og for at han i Fred og Ro kunde nyde Godt af sit Bytte i Skovene.“

„Saa har han havt Uret, Hurry, høiligen Uret. Et Menneske kan intetsteds i Fred og Ro nyde Godt af sit Bytte.“

„Det kommer meget an paa, hvorledes hans Gemyt er beskaffent. Jeg har kjendt dem, som aldrig kunde nyde Godt af det undtagen midt i et Svirelag, og Andre, som gottede sig bedst derved i en Affrog. Nogle have ingen Ro, naar de ikke finde Noget at plyndre, og Andre, naar de finde det. Den menneskelige Natur er meget underlig i

saa Henseende. Gamle Tom synes ikke at høre til noget af disse Slags, da han nyder sit, hvis han virkelig har gjort Noget til Bytte, i Selskab med sine Døttre, paa en meget stille og behagelig Maade uden at onske sig mere."

"Ja, det er sandt, han har jo Døttre; jeg har hørt Delawarerne, som have jaget her omkring, fortælle deres Historier om disse unge Fruentimmer. Er der ingen Døder, Hurry?"

"Engang var der en, det forstaaer sig jo selv; men hun har allerede i to Aar været død og sunken."

"Hvad for noget?" sagde Bildtskytten og betragtede forundret sin Ledsager.

"Død og sunken, sagde jeg, og det skulde jeg dog mene er godt Engelsk. Den gamle Knekt firedes sin Kone ned i Søen, hvilket jeg kan beridne, da jeg selv var tilstede ved Ceremonien; men om Tom gjorde det for at undgaae at grave en Grav, hvilket ikke er nogen let Sag imellem saamange Trærødder, eller fordi han troede, at Vandet vasker Synderne hurtigere af, end Jorden, det skal jeg ikke kunde sige."

"Var den stakkels Kone da saa usædvanligt syndefuld, siden hendes Mand gjorde sig saamegen Uleilighed med hendes Lig?"

"Hun var slet ikke saa slem, skøndt hun havde sine Feil. Jeg antager, at Judith Hutter var ligesaa dydig og døde ligesaa salig som nogen Kone, der har levet saa-

længe langt borte fra Klangen af en Kirkefloffe, og jeg troer at gamle Tom sænkede hende ligesaameget for at spare sig som for at gjøre sig Uleilighed. Der var jo rigtignok lidt Staal i hendes Gemyt og da nu gamle Hutter er en rigtig Flintesteen, sloge de imellemstunder Gnister, men i det Hele taget levede de saamænd meget godt sammen. Naar de fængede, fik Tilhørerne ligesaadan et Glimt at see af deres foregaaende Liv, som man kan faae at see af den mørkere Deel af Skoven, naar en enkelt Solstraale finder Vej ned til Rodderne af Træerne. Men jeg skal stedse agte Judith, da det er Anbefaling nok for en Kone at være Moder til en saadan Skabning som hendes Datter Judith Hutter!"

"Ja, Judith var det Navn, Delawarerne nævnede, skjøndt de udtalte det paa deres egen Maade. Efter deres Beretninger at dømme troer jeg ikke, at denne Pige vilde være synderligt efter min Smag."

"Din Smag!" udbrod March, blussende op ved sin Ledsagers Pigeegyldighed og Stolthed. "Hvad Fanden har Du med Smag at bestille og det ovenikjøbet angaaende en Pige som Judith? Du er kun en Dreng — en Stifling, der neppe engang har slaaet Rod. Judith har haft Mænd blandt sine Beilere lige siden hun var femten Aar og vil ikke værdige et halvvovent Kreatur som Dig et Blik."

"Det er Juni Maaned og der er ikke en Sky mellem Solen og os, Hurry, saa at al denne Hede slet ikke

behøves," svarede den Anden ganske uforstyrret; "Enhver kan have sin Smag for sig og et Egern har Riet til at fælde sin Dom om en vild Kat."

"Ja, men det kunde maaskee ikke altid være klogt at lade den vilde Kat faae den at vide," brummede Mardy. "Dog Du er ung og ubetænksom og jeg vil oversee Din Uvidenhed. Kom Bildtskytte," tilføiede han efter et Dieblys Eftertanke med et godmodigt Smil; "kom, Bildtskytte; vi ere svorne Venner og ville ikke skjendes om et letsindigt, loqvæt Pigebarn, netop fordi hun er saa smuk, og især da Du aldrig har seet hende. Judith er ifkun for en Mand, der har traadt sine Borneffo, og det er dumt at være bange for en Dreng. Men hvad sagde Delawarerne da om Tosen? For en Indianer har dog i Grunden ligesaa godt sine Begreber om Fruentimmerne, som en Blank."

"De sagde, at hun var smuk at se til, og behagelig i hendes Tale, men letsindig, og heldt altfor meget af at blive beundret."

"Det er nogle sande Djævlø! Dog, hvilken Skolemester kan vel maale sig med en Indianer, naar det gjælder om at see ind i Naturen? Nogle troee, at de kun kunne bruges til at forfølge et Spor, eller paa Krigsstien; men jeg siger, at de ere Philosopher og forstaae sig ligesaa godt paa en Mand, som paa en Bæver, og ligesaa godt paa et Fruentimmer, som paa begge de Andre. Det er netop Judiths Charakter paa et Haar! Sandt at sige, Bildtskytte, saa

havde jeg allerede for to Aar siden givet mig med Pigen, naar ikke to Ting havde været, og deraf var den ene netop hendes Lætsindighed."

"Og hvad var den anden da vel?" spurgte Jægeren, som vedblev at spise ligesom En, der var temmelig ligegyldig for hele Sagen.

"Den anden Ting var, at jeg ikke var saa ganske vis paa, om hun vilde have mig. Tosen er smuk og hun veed det. Der vører ikke et Træ her paa disse Bakker, min Gut, som er rankere eller svaier i lettere Bugter for Vinden; og Du vil aldrig see en Daa springe med naturligere Bevægelser. Naar det var alt, vilde enhver Tunge udtale hendes Priis; men hun har Feil, som jeg har ondt ved at overse, og undertiden bander jeg paa, at jeg aldrig mere vil besøge Soen."

"Men hvorfor vender Du da bestandigt tilbage til den? Ingenting bliver sikkrere, fordi man bander paa det."

"Ja, Bildistytte, det er Noget, som Du endnu slet ikke forstaaer Dig paa, idet Du endnu er saa stiv i Din Børnelærdom, som om Du aldrig havde forladt Kolonierne. Med mig forholder det sig anderledes og jeg kan aldrig foresætte mig Noget, uden at faae Lyst til at bande derpaa. Vidste Du Alt, hvad jeg veed om Judith, vilde Du deri finde en Retfærdiggjørelse for en lille Ed. Undertiden drage Officiererne fra Forterne ved Mohawksfloden over til Soen

for at jage eller fiske, og saa synes Fruentimmeret at være ligesom ude af sig selv. Man kan see det paa den Maade, hvorpaa hun pynter sig, og paa den Mine hun giver sig mod de unge Fyre."

"Det er upassende for en fattig Mands Datter," svarede Wildtskytten alvorligt; "Officiererne ere fornemmere Folk og kunne kun see paa Judith og hendes Lige i en flet Hensigt."

"Ja, see det er netop Uvissheden og Dampen! Jeg har gjort mig mine egne Tanker angaaende en vis Kaptein og Judith kan ikke beklage sig over Andet, end sin egen Daarskab, hvis jeg tager Feil. Idet Hele taget vilde jeg gjerne ansee hende for brav og stikkelig og dog ere Skyerne, som drive hen over disse Bakker, ikke ubestandigere. Næppe en halv Snees blanke Mand have kastet deres Dine paa hende, siden hun var et Barn, og dog kan hendes Varsen mod to eller tre af disse Officerer slukke al Kjærlighed."

"Jeg vilde ikke længere tænke paa et saadant Fruentimmer, men vende hele min Hu til Skoven; den vil aldrig bedrage os, eftersom den styres og beherskes af en Haand, som aldrig vakler."

"Derfor Du kjendte Judith, vilde Du indsee, at Eligt er lettere sagt end gjort. Kunde jeg bare berolige mig med Hensyn til Officiererne, vilde jeg føre Pigen bort med Magt til Mohawksfloden, faae hende til at give sig med mig, trods hendes Koqvetteren, og overlade gamle Tom at

sørge for hans anden Datter, Hetty, som, om hun end ikke er saa smuk og epvakt, som hendes Søster, dog er langt lodligere."

"Er der endnu en Fugl i den samme Rede?" spurgte Vildtskytten, idet han slog Dinene op med et Slags halvt vækket Nysgjerrighed; "Delawarerne fortalte mig kun om een."

"Det er naturligt nok, naar Taler er om Judith Hutter og Hetty Hutter. Hetty er kun smuk, hvorimod jeg kan forsikre Dig, min Gut, at der ikke findes Wiage til hendes Søster mellem dette Sted og Havet; Judith er ligeaa fuld af Vid og Ord og Uunderfundighed, som en gammel indianer Taler, medens stakkels Hetty i det højeste er „Kompas meent." *

„Hvad for noget?" spurgte Vildtskytten atter.

"Jh, saadan hvad Officererne kalde „Kompas meent," hvilket jeg antager skal betyde at hun mener stedse at gaae i den rigtige Retning, men undertiden uden vide hvorledes. „Kompas," det skal være Punktet og „meent" Hensigten. Nei, stakkels Hetty befunder sig paa, hvad jeg kalder Randen af Uvidenhed, og undertiden snubler hun over paa den ene og undertiden over paa den anden Side af Linien."

"Det er Basener, som Herren tager i sin besynder-

* compos mentis.

lige Baretøgt," sagde Vildtskytten høitideligt, thi han vogter omhyggeligt paa dem, som ikke have faaet den dem tilkommende Andeel af Fornuft. De røde Mand ære og agte dem, der ere saaledes begavede, vel vidende, at den onde Mand hellere vil opslaae sin Bolig i et snedigt Legeme, end i et, som mangler Klogt til indvirke paa."

"Saa tør jeg indestaae for, at den ikke vil opholde sig længe hos stakkels Hetty, for hun er ikke mere end „Kompass meent," som jeg nyligt sagde Dig. Gamle Tom nærer Belvillie for Pigebarnet og det gjør Judith med, saa oprøft og stolt hun end selv er; ellers vilde jeg ikke indestaae for, at hun var saa ganske sikker blandt det Slags Folk, som undertiden indfinde sig her ved Søbredden."

"Jeg troede, at denne Sø var et ubekjendt og lidet besøgt Vand," bemærkede Vildtskytten, aabenbart mismodig ved Tanken om at være Verden saa nær.

"Det er den ogsaa, min Gut, eftersom den endnu ikke er bleven seet af tyve hvide Mand; men en Snees egne Grandsmand — Jægere, Snarefattere, Speidere og deslige — kunne anrette en heel Deel Ulykker, naar de ville. Det vilde være haardt for mig, Vildtskytte, dersom jeg efter en Fraværelse af ser Maaneder fandt Judith givet."

"Har Pigen da givet Dig noget Lovte, at Du tør haabe det Modsatte?"

"Nei paa ingen Maade. Jeg veed ikke hvorledes det

er; jeg seer godt ud, min Gut, i det mindste saa vidt jeg kan see ved at speile mig i en Kilde naar Selen skinner, og dog har jeg aldrig kunnet formaae Tosen til et Lovte, eller til saa meget som et oprigtigt, velvilligt Smil, uagtet hun stundem kan lee i en heel Time. Men har hun vovet at giwte sig i min Fraværelse, kan hun let komme til at smage Enkestændens Glæder førend hun har fyldt sit tyvende Aar!"

"Da vilde Du vel aldrig tilfoie den Mand, hun havde valgt, noget Ondt, Hurry, alene fordi hun havde syntes bedre om ham, end om Dig?"

"Hvorfor ikke? Naar en Hjende krydser min Vej, ferdriver jeg ham da ikke fra den? See engang paa mig; er jeg den Mand, der vilde lade en skulkende, krybende Peltshandler tage Luven fra mig i en Sag, som ligger mig saa nær paa Hjertet, som Judith Gutters Godhed? Og desuden, da vi leve udenfor Loven, maa vi ogsaa være vore egne Dommere og Bødler. Og om der nu fandtes en Mand liggende død i Skovene, hvo vilde da vel sige, hvem der havde dræbt ham, selv om Kolonierne tog sig af Sagen, og rørte op i den?"

"Hvis dette Niennesse var Judith Gutters Mand, kunde jeg, efter hvad der er foregaaet, fortælle nok til i det mindste at bringe Kolonien paa Sporet."

"Du! En halvverren Stympet, der endnu ikke har fældet Andet end Bldt, Du vove at tænke paa at angive

Hurry Harry angaaende saa Meget som en Bæsel eller et Murmeldyr!"

"Jeg vilde vove at sige Sandheden, Harry, baade om Dig og ethvert Menneske, som nogensinde har levet."

March betragtede et Dieblis sin Kammerat med sum Forbauselse; derpaa greb han ham med begge Hænder i Struben og rystede hans forholdsviis spinkle Legeme med en Voldsomhed, der truede med at forvride nogle af Benene. Og heller ikke stete det for Epog; thi Forbittrelsen lynede af Kampens Dine og der var visse Tegn, som syntes at true med et langt større Alvor, end der var Anledning til. Hvilken Marchs sande Hensigt nu end var, og det er rimeligt, at han ikke var sig nogen saadan bevidst, saa er saa meget afgjort, at han var usædvanligt opirret, og de Fleste, som saaledes havde befundet sig i Begreb med at quæles af en saadan Kolos i en saadan Stemning og i en saa dyb og hjælpeløs Ensomhed, vilde være blevene forfærdede og have følt sig fristede til at afstaae fra deres Ret. Men saaledes forholdt det sig ikke med Wildislytten. Hans Malsyn forblev ubælgeligt; hans Haand rystede ikke og han svarede med en Røst, som ikke engang tog sin Tilflugt til høiere Toner, for at afslægge Vidnesbyrd om sin Eiermands Bestemthed.

"Ryst Du kun, Harry, til Du faaer rystet Bjerget omkuld," sagde han roligt, "men Du skal ikke ryste Andet end Sandheden ud af mig. Sandsynlighviis har Judith

Hutter ingen Mand, som Du kan dræbe, og Du vil maaſkee aldrig faae Anledning til at lægge Dig i Bagbold for Nogen; ellers vilde jeg fortælle hende Din Trudsel i den forſte Samtale, jeg faaer med hende."

March ſlap og ſatte ſig ned, betragtede den Anden med Forbauselſe.

"Jeg troede at vi havde været Venner," ſagde han omſider, "men Du har erfaret den ſidſte Hemmelighed af mig, ſom nogenſinde vil trænge ind i Dine Dren."

"Jeg bryder mig heller ikke om at faae nogen at vide, ſom ligner denne. Jeg veed, at vi leve i Skovene, Harry, og antages at være udenfor de menneſkelige Love — og maaſkee vi ogſaa ere det i Gjærningen, om end ikke efter Retten — men der gives en Lov og en Lovgiver, ſom herſker over hele Faſtlandet. Den, ſom ſætter ſig op mod nogen af dem, maa ikke kalde mig Ven."

"Guds Dod, Vildtiſſhytte, troer jeg ikke, at Du i Grunden er en Herrebater, og ingen ligefrem, oprigtig Jæger, ſom Du har udgivet Dig for!"

"Ligefrem eller ikke, Harry, ſaa vil Du finde mig lige ſaa oprigtig i Gjærning, ſom jeg er det i Ord. Men ſaaledes at give efter for en pludſelig Forbittrelſe er taabeligt og viſer, hvor lidet Du har omgaaets de røde Mand. Judith Hutter er ſikkert endnu ugift, og Du talte kun ſaaledes ſom Munden tog til at løbe, men ikke ſom Du

meente det i dit Hjerte. Der er min Haand og nu ville vi ikke længere tænke derpaa, eller tale derom "

Hurry syntes at blive endnu mere forundret og derpaa brast han i en lydelig, godmodig Latter, som bragte Taa-
rerne i hans Øine. Derefter modtog han den tilbudne Haand, og de bleve atter Venner.

"Det vilde have været dumt at flamres om et Ind-
fald," udbrod March, idet han atter tog fat paa Waaltidet,
"og mere passende for en Prokuratorer i Byerne, end for
fornuftige Menneſter i Skovene. Det er blevet mig sagt,
Bildtskytte, at der opſtaaer meget ondt Blod af Indfald
blandt Følkene i andre Lande og at det ſommetider kommer
til Yderligheder iblandt dem."

"Det gjør det, det gjør det, og det om Ting, ſom
helſt burde ſkjøtte ſig ſelv. Jeg har hørt Herrebutterne ſige,
at der gives Lande, i hvilke Menneſkene lives om deres
Religion, og kunne de blive hidſige over en ſaadan Gjen-
ſtand, Harry, ſaa maa Herren ſee i Naade til dem. Men
der er nu ingen Grund for os til at følge deres Exempel
og iſær ikke med Henſyn til en Mand, ſom Judith Hut-
ter maaſkee aldrig ſaaer at ſee, eller engang onſker at ſee.
Jeg for min Part er langt nyſgjerrigere efter den ſvag-
ſindede Søſter, end efter Din Ejendommelighed. Der er Noget,
ſom ſætter en Mands Følelſe i Bevægelse, naar han ſtøder
paa en Medſkabning, der har et tilregneligt Vaſens hele
Ydre, men ſom ikke er hvad den ſynes, alene formedelſt

Wangel paa Fornuft. Det er slemt nok hos en Mand, men naar det er et Fruentimmer og hun er ung og maa skee ovenikjobet indtagende, saa bevæges alle de medlidende Følelser, der ligge i vor Natur. Gud skal vide, Hurry, at de stakkels Basener ere værgeløse nok, om de ogsaa ere i Besiddelse af deres fulde Fornuft; men det er en grusom Skjebne, naar denne store Beskytter og Veileder svigter dem."

"Hør engang, Vildtskytte, Du veed meget godt, hvorledes Jægerne og Snarersætterne og Peltshandlerne i Almindelighed ere, og selv deres bedste Venner kunne ikke negte, at de ere halstarrige og gjerne ville have deres Villie uden synderligt at ændse andre Menneskers Rettigheder eller Følelser; og dog troer jeg ikke, at der i hele Egnen kunde findes den Mand, der vilde gjøre Betty Hutter noget Ondt, om han kunde; nei, ikke engang om han saa var en Rodhud."

"Heri, Ben Hurry, viser Du Delawarerne og de med dem forbundne Stammer ikke Andet end Retfærdighed; thi en Rodhud betragter et Basen, der saaledes er ramt af Guds Haand, som staaende under hans særdeles Baretagt. Men det glæder mig alligevel at høre hvad Du siger; det glæder mig at høre det; dog da Solen nu begynder at vende sig mod Eftermiddags Himlen, gjorde vi vel bedst i at slaae ind paa Sporet igjen, for at faae Leilighed til at see disse vidunderlige Søstre?"

Da Harry March med Glæde gav sit Samtykke hertil, bleve Levningerne af Maaltidet snart indpakkede; Vandrings-

mændene snørede atter deres Mandsler, grebe deres Vaaben og trængte, forladende den lille oplyste Plads, atter ind i Skovens dybe Skygger.

Andet Kapitel.

Bore Eventyrere havde ikke langt at gaae. Hurry kjendte Veien, saasnart han havde fundet den aabne Plet og Kilden, og han gik nu foran med en Mands sikkert Skridt, der er vis i sin Sag. Skoven var naturligvis mørk, men ikke længere bevoret med Underkov, og Grunden var fast og tør. Da de havde tilbagelagt henved en Miil, standsede March og begyndte at see sig om med et forskende Blik, idet han omhyggeligt undersøgte de forskjellige Gjenstande og undertiden betragtede Stammerne af de faldne Træer, hvormed Jorden var bestrøet, saaledes som det sædvanligen er Tilfældet i de amerikanske Skove, især i de Egne, hvor Sommeret endnu ikke er kommet i Priis.

„Her maa Stedet være, Bildtskytte,“ bemærkede March, omsider; „her staar en Bøg ved Siden af en Skarntydegran og tre Fyrretræer tæt ved, og der henne staaer en hvid Birk

med knækket Top; og dog kan jeg hverken see Klippen, eller nogen af de bøsiede Grene, som jeg fortalte Dig skulde findes."

"Brækkede Grene ere upaalidelige Landdjendinger, da selv den mindst Erfarne veed, at Grene ofte brækkes af sig selv," svarede den Anden, "og de lede tillige til Mistanke og Dydagelse. Delawarerne stole aldrig paa brækkede Grene, undtagen det er i fredelige Tider og paa et aabent Spor. Hvad Bøgene, Fyrrene og Skarntydegranerne angaaer, dem kunne vi jo see rundt omkring os, ikke blot to eller tre ad Gangen, men i Høbe paa fyrgetype, halohundrede og hundrede Stykker."

"Meget sandt, Bildtsfytte; men Du betænker ikke, hvorledes de staae. Her staaer en Bøg og en Skarntydegran —"

"Ja, og der staaer nok en Bøg og en Skarntydegran saa kjærligt som et Par Brødre, ja hvad det angaaer, maaskee kjærligere, end visse Brødre; og hist henne staae nogle andre; thi intet af det Slags Træer er en Sjældenhed i disse Skove. Jeg er bange for, Hurry, at Du bedre forstaaer Dig paa at fange Bævere og skyde Bjørne, end paa at vise Bei paa et saa at sige blindt Spor. Ha! der er dog det, Du ønsker at finde!"

"Det er nu en af Dine delawariske Indbildsfheder, Bildtsfytte; for jeg vil lade mig hænges, om jeg kan see Andet end disse hersens Træer, som synes at skyde i Veiret

rundt omkring os paa den meest ubegribelige og forvirende Maade.”

”See engang denne Bei, Hurry — her, i lige Linie med den sorte Eg; seer Du ikke den krumme Stamme, som er kroget op i Uunderskoven i Nærheden af den? Denne Stamme har engang været tilsneet og er bleven boiet ved Sneens Tyngde; men den har ikke selv rettet sig eller haget sig fast i Grenene af Uunderskoven, saaledes som Du seer den er det. Et Menneskes Haand har viist den denne Belgjerning.”

”Og den Haand hørte mig til!” udbrød Hurry; ”Jeg fandt den smekke, unge Stamme nedboiet mod Jorden, ligesom en ulykkelig Skabning, der lues af Uheld, og saa reiste jeg den op igjen. Men jeg maa rigtignok tilstaae, Vildtskytte, at Du mere og mere erhverver Dig et ualmindeligt Die for Skovene.”

”Det bliver bedre, Hurry, det bliver bedre, det maa jeg indrømme; men det er dog kun et Barnesie i Sammenligning med visse andre, som jeg kjender. Der er nu Tamenund, skøndt han er saa gammel, at ifkun Saa kunne erindre ham fra hans Ungdom; Tamenund lader Intet undgaae sit Blik, der snarere ligner en Hunds Lugt, end Synet af et Die. Saa er der Unkas, Fader til Chingachgook, og Mobikanernes retmæssige Høvding, hvem det næsten er en Umulighed at komme useet forbi. Jeg forbedrer mig,

det vil jeg tilstaae; jeg forbedrer mig, men er endnu langt fra at være fuldkommen."

"Men hvem er denne Chingachgoof, om hvem Du taler saa meget, Wildtskytte?" spurgte Hurry, idet han begav sig hen mod den opreiste, unge Stamme; "Upaatvivleligt en lussende Rødhud, naar det kommer høit."

"Nei, Hurry, men han er den Bedste af de lussende Rødhuder, som Du kalder dem. Havde han, hvad der tilkommer ham, saa vilde han nu være en stor Høvding; men saaledes som Sagerne nu staae, er han kun en modig og rettaenkende Delawarer, der agtes, ja vel endog adlydes i visse Ting, men som dog hører til en falden Slægt og et sunket Folk. Ja, Harry March, Du vilde blive varm om Hjertet, naar Du sad i en af deres Hytter en Vinteraften og hørte dem fortælle om Mohikanernes fordums Magt og Storhed!"

"Her engang, min Ven Nathaniel," sagde Hurry, idet han hurtigt vendte sig om mod sin Ledsager for derved at give sine Ord større Vægt; "hvis man vilde troe Alt, hvad andre Folk finde for godt at fortælle til Fordeel for dem selv, vilde man let faae altfor store Tanker om dem og altfor ringe Tanker om sig selv. Disse Rødhuder ere nogle berøgtede Pralbanse og jeg antager over Halvdelen af deres Sagn for ikke stort Andet end Snak."

"Der er Sandhed i det, Du siger, Hurry; det vil jeg ikke negte, for jeg har selv seet det og troer det. De

prale rigtignok, men saa er det ogsaa en Gave af Naturen og det er syndigt at modsætte sig naturlige Gaver. See, her er det Sted, Du vilde finde."

Denne Bemærkning afbrød Samtalen og begge Mændene henvendte nu deres Opmærksomhed paa den dem umiddelbart foreliggende Gjenstand. Wildtskytten viste sin Ledsager Stammen af en vældig Lind, der havde overlevet sig selv og var styrtet om ved sin egen Begt. Dette Træ saa, ligesom saa mange Millioner af dets Brødre, hvor det var faldet, og forraadnede under Aarstidernes langsomme, men stikre Paavirkning. Men Oplosningen havde allerede naaet dets Midte, endnu medens det stod opreist i Vegetationens Stoltthed, og havde udhulet dets Hjerte, ligesom Sygdom undertiden ødelægger det dyriske Livs ædlere Dele, selv medens Jagttagerens Die kun bemærker et smukt Ydre. Da Stammen strakte sig henved hundrede Fod hen over Jorden, opdagede Jagerens hurtige Die denne Siendommelighed, og af denne og andre Omstændigheder kunde han vide, at dette var det Træ, som March segte.

"Ja, her have vi hvad vi ønske," udbrød Hurry i det han kigede ind i den tykkere Ende af Linden; "Alt er ligesaa ordentligt, som om det havde været i en gammel Kones Glasffab. Kom, laan mig en Haandsrakning, Wildtskytte, saa skulle vi om en halv Time være tilfros."

Paa denne Opfordring forenede Jageren sig med sin Kammerat og de gave sig nu til at arbejde med Overlag

og Regelmæssighed, ligesom Folk, der vare vant til det Slags Ting, hvormed de beskæftigede sig. For det Første flyttede Hurry nogle Stykker Bark, som laa foran den store Abning i Træet og som den Anden paastod vare anbragte saaledes, at de snarere vilde have vaart Dymærksenhed, end dækket Skjulestedet, dersom Nogen tilfældigviis var kommen forbi. Derpaa trak de en af Bark forfærdiget Kano frem, der var forsynet med Tofter, Skovlaarer, eller Pagaier, som de kaldes, og alt andet Tilbehør, lige indtil Medestænger og Fiskestører. Dette Kartoer var ingenlunde lidet; men det var forholdsviis saa let og Hurrys Kræfter saa kampemæssige, at han uden tilsyneladende Møie tog det paa sine Skuldre, idet han afflog enhver Vistand selv for at faae det bragt op i den vanstelige Stilling, hvori han var nødt til at holde det.

„Gaa foran, Vildtskytte,“ sagde March, „og bøv Grene tilside; Resten kan jeg selv gjøre.“

Den Anden adlod og de forlede nu Stedet, medens Vildtskotten banede Vej for sin Ledsgaer og snart holdt sig til Venstre og snart til Høire, ligesom hiin forlangte. Omtrent ti Minuter derefter traadte de pludseligt ud i Solens klare Skin paa en lav, sandet Pynt, som i over sin halve Udsprængning bestyldes af Vandet.

Da Vildtskotten traadte ud paa Søbredden og opdagede det Skuespil, der pludseligt mødte hans Blik, brod et Udraab af Forbauselse frem over hans Læber, men dæmpet

og varsemt; dette Syn var i Sandhed ogsaa paafaldende nok til at fortjene en kort Beskrivelse. I lige Linie med Pynten laa en bred Vandflade saa rolig og klar, at den lignede et Leie for den reneste Bjergluft, der var sammentrykket mellem Bakker og Skove; den var omtrent tre Mile lang, hverimod Bredden var uregelmæssig, idet den ligeoverfor Pynten udgjorde en halv Miil eller derefter, men derimod mod Syden traf sig sammen til Halvdelen af denne Afstand. Søbredden var naturligviis uregelmæssig, da den udtakkes af Bugter og paa mange Steder af fremspringende, lave Pynter. Mod den nordre, eller nærmeste Ende begrænsedes Søen af et enkelt staaende Bjerg, medens Landet dalede mod Osten og Vesten og saaledes med Ynde udhævede Bøiningen af Omridset. Landskabets Charakter var imidlertid bjergagtig, idet høie Bakker eller lave Bjerge hævede sig krat op over Vandfladen paa over nitiende Delen af Søens Omfang. Undtagelserne tjente i Grunden kun til at variere Skuet og selv hiinsides de Dele af Kysten, som vare forholdsvis flade, var Baggrunden høi, skjønt mere fjern.

Vien de meest paafaldende Eiendommeligheder ved dette Landskab vare dets heitidelige Stilhed og blide Ro. Overalt mødte Diet, hvorhen det saa vendte sig, ikkun Søens speilglatte Flade, Himlens rolige Dække og Skovens tætte Kamme. Udkanterne af Skoven vare saa frodige og sammenhængende, at der neppe var en Nabning at see, saa at

hele den synlige Jord, ligesom den afrundede Bjergtinde og ned til Søbredden frembød et usoranderligt Skue af uafbrudt Grønt. Som om Vegetationen ikke vilde nøies med en saa fuldstændig Triumph, hængte Træerne ud over selve Søen, skydende sig frem mod Lyset, og en Baad kunde have roet flere Mile langs med den østlige Kyst under Grenene af mørke Skarntydegraner med deres Rembrandtske Kolorit, Bæveresp og melancholske Fyrretræer. Med et Ord, Mennekkets Haand havde endnu ikke forandret eller ransket nogen Deel af dette Ur-Landskab, der laa badet i Sollyset, som et prægtigt Maleri af Skovens uypige Størhed, blidnet ved den balsamiske Juni og udhævet ved den stjerne Afverling, som Tilstedeværelsen af en saa udstrakt Vandflade frembragte.

„Det er stort! — Det er høitideligt; — Det er Dydragelse at betragte dette!“ udbred Bildtskytten, idet han støttede sig paa sin Riffel og stirrede til Høire og Venstre, mod Nord og Syd, op og ned, i alle de Retninger, hans Dine kunde vende sig; „ikke engang et Træ er forskyret af en Rødhuds Haand saavidt jeg kan see. men Alting staaer i den samme Orden, som Herren har sat det, for at leve og døe, overensstemmende med hans Planer og Love! Hurry, Din Judith burde være et sædeligt og ordentligt ungt Fruentimmer, hvis hun har tilbragt Halvdelen af den Tid, Du har sagt, i Midten af et saa begunstiget Sted.“

„Det er den nøgne Sandhed og dog har Tosen Nyl-
ker. Men hun har dog ikke tilbragt hele sin Tid her, ef-
tersom gamle Tom, førend jeg gjorde hans Bekjendtskab,
om Vinteren pleiede at opholde sig i Nærheden af Kolo-
nierne, eller under Forternes Kanoner. Nei, nei, Judith
har lært Mere, end hun har havt godt af, af Kolonisterne,
og især af disse Frisfsyre af Officerer.“

„Har hun det — har hun det, Hurry, saa er dette
en Skole, der kan bringe hende paa den rette Vej igjen.
Men hvad er det her lige ud for os, der synes at være
for lidet til at være en D og for stort til at være en Vaad,
stjøndt det staaer midt ude i Vandet?“

„Jh, det er jo det, som de Straajunkere fra Forterne
kalde Vandrotte-Kastellet, og gamle Tom selv griner af
Navnet, uagtet det passer saa godt paa hans egen Na-
tur og Charakter. Det er det faste Huus — han har nem-
lig to — dette, som aldrig rører sig, og et andet, som
flyder og befinder sig snart paa den ene og snart paa den
Kant af Søen. Det sidste gaaer under Navn af Arken,
uagtet jeg ikke kan sige Dig, hvad dette Navn skal be-
tyde.“

„Det maa hidrøre fra Missionairerne, Hurry, hvem
jeg har hørt tale og læse om saadan en Ting. De sige,
at Jorden engang var bedækket med Vand og at Noah og
hans Børn frelsties fra at drukne ved at bygge sig et Far-
tøi, som kaldtes en Ark og hvori han i Tide indskibede sig.

Nogle af Delawarerne troe paa dette Sagn og andre benegte det, men Du og jeg bør, som hvide Mænd, første Lid til dets Sandhed. Kan Du see noget til denne Art?"

Den er endnu uden Tvivl nede mod Syd eller lig-
ger tilankers i en af Bugterne, men Kanoen er klar og
femten Minuter ville bringe to saadanne Pagaier som Din
og min til Kastellet."

Paa dette Vink hjalp Vildtskytten sin Ledsager med
at bringe de forskjellige Gjenstande ned i Kanoen, som al-
lerede var sat i Vandet. Ikke saasnart var det gjort, før
de to Grændseboere indslibede sig og skjode ved et kraftigt
Stød det lette Fartoi otte eller ti Favne fra Land.
Hurry satte sig nu agterude, medens Vildtskytten tog Plads
forude og ved langsomme, men stikke Rast med Pagaierne
gled nu Kanoen hen over den rolige Flade mod den for-
underligt udseende Bygning, som den Forstnævnte havde
kaldt Vandrette-Kastellet. De holdt flere Gange op med at
roe og betragtede Omgivelserne, naar en ny Udsigt aab-
nede sig bag en eller anden Pynt, hvorved de enten sættes
istand til at kunne see længere ned ad Eoen, eller bedre at
overskue de skovklædte Bjerge: men de eneste Forandrin-
ger bestode i en ny Skikkelse af Bakkerne, den afværende
Krumning af Bugterne og den bredere Udstrækning af Da-
len mod Syd; thi hele Jorden var tilsyneladende iført en
Galladragt af Løv.

"Det er et Syn, som kan varme Hjertet," udbød

Bildtsklytten, da de saaledes standsede for fjerde eller femte Gang; "Seen synes at tillade os at kaste et Blik ind i den herlige Skov og baade Land og Vand staaer i Guds Forsyns Skjønhed! Sagde Du ikke, Hurry, at der Ingen er, som kan kalde sig retmæssig Eier af alle disse Herligheder?"

"Ingen uden Kongen, min Gut. Han kan maaſkee gjøre Paastand paa en Rettighed af den Natur, men han er saa langt borte, at hans Krav aldrig vil forurolige gamle Tom Hutter, der har tiltaget sig Besiddelsen og rimeligviis vil holde sig i den saalange han lever. Tom er ingen Squatter,* da han ikke lever i Land; men jeg kalder ham en Flyder."

"Jeg misunder denne Mand! — Jeg veed, det er urigtigt, og jeg kæmper mod denne Følelse; men jeg misunder denne Mand! Tro ikke, Hurry, at jeg ponser paa en Plan til at stifte Foden i hans Wokkasiner, thi en saadan Tanke boer ikke i min Sjæl; men jeg kan ikke bære mig for en Emule Misundelse; det er en naturlig Følelse og de Bedste af os ere dog, naar Alt kommer til Alt, kun naturlige og give undertiden efter for saadanne Følelser."

"Du behøver kun at give Dig med Hetty for at

* En amerikansk Benævnelse paa de Personer, som uden Tilladelse nedsatte sig paa fremmed, især Regjeringens Eiendom.

komme til at arve det halve Gods," raabte Hurry leende;
 "Tosen er ret kjon, ja naar hendes Søsters Skjønhed ikke
 var, vilde hun endog være smuk; og derhos er hendes For-
 stand saa indskrænket, at Du let kunde faae hende afrettet
 til at tænke ligesom Du i alle Ting. Dersom Du vil
 stille den gamle Karl ved Hetty, tør jeg vedde paa, at han
 vil give Dig Part i hvert eneste Dyr, Du kan fælde i fem
 Miles Omkreds."

"Er her meget Vildt?" spurgte pludseligt den Anden,
 som ikke brod sig synderligt om Marchs Spot.

"Det har hele Egnen for sig selv. Der bliver neppe
 løsnet et Skud paa det og Snarefatterne indfinde sig kun
 sjældent her. Heller ikke jeg burde komme her saa ofte,
 men Judith trækker den ene Bei, medens Bæveren trækker
 den anden. Det Pigebarn har i de sidste to Aar kostet
 mig over ethundrede spanske Dalere og dog kunde jeg ikke
 modstaae Lysten til at see hendes Ansigt endnu engang."

"Besøge de røde Mand ofte denne Sø, Hurry?"
 vedblev Bildtsflytten, følgende sine egne Betragtninger.

"Na, de komme og gaae undertiden i Hobe og un-
 dertiden enkeltviis. Landet synes ikke at tilhøre nogen be-
 stemt Stamme og er saaledes faldet i Gutter-Stammens
 Hænder. Den Gamle har fortalt mig, at nogle listige
 Hoveder have villet lokke Mohawkerne til at give dem en
 indianer Udkomst, for at de kunde faae Skjøde af Kolonien;
 men det er ikke blevet til Noget, da Ingen hidtil har be-

fattet sig med Sagen, som har været rig nok til at slutte en saadan Handel. Jægerne have endnu et godt Lævebrød her i denne Drken."

"Saa meget desto bedre, saa meget desto bedre, Hurry. Hvis jeg var Konge af England, skulde den Mænd, som fældede et af hine Træer uden nødvendig Brug for Tømmeret, forviges til en øde, ufrugtbar Egn, som aldrig betrædes af noget firføddet Dyr. Det glæder mig ret, at Chingachgoek bestemte denne Sø til vort Mødested; for aldrig have mine Dine seet et saa herligt Syn!"

"Det er fordi Du har opholdt Dig saa længe blandt Delawarerne, i hvis Land der ingen Indsøer gives. Længere mod Nord og mod Vest er der nok af saadanne Stumper Vand og Du er ung og kan endnu opleve at faae dem at see. Men om der ogsaa gives andre Søer, Bildtskytte, saa gives der dog ingen anden Judith Hutter!"

Med denne Bemærkning smilede hans Ledsager, og satte derpaa sin Pagaie i Vandet, ligesom af Hensyn for en Elfers Hastværk. Begge roede nu kraftigt indtil de kun havde et halvhundrede Favne til „Kastellet," saaledes som Hurry pleiede at kalde Hutters Bolig, hvorpaa de igjen holdt inde med at roe, eftersom Judiths Beundrer saa meget desto beredvilligere dæmpede sin Utaalmodighed, som han bemærkede, at Bygningen for Dieblisset var ubeboet. Dette Ophold satte Bildtskytten istand til at betragte denne mær-

kelige Bygning, der var opført paa en saa eiendommelig Maade, at den fortjener en omstændelig Beskrivelse.

Vandrotte-Kastellet, som Huset for Epog var blevet kaldt af en eller anden lystig Officier, stod ude i Søen i over en Fjerdingveis Afstand fra den nærmeste Strandbred. Paa alle de andre Kanter strakte Vandet sig langt længere, da Huset saa henved to Mile fra den nordligere Ende af Søen og henved, om ikke fuldt en Mil fra den østlige Bred. Da der ikke var mindste Spor at see af en Holm, men Huset stod paa Pæle, saa at Vandt havde sit Løb under det, og da Bildtskytten allerede havde bemærket, at Søen var meget dyb, ilede han med at bede om Oplysning om denne mærkelige Omstandighed. Hurry løste denne Gaade ved at sige ham, at en lang, smal Grund, som strakte sig nogle faa hundrede Favne i Nord og Syd, ene og alene paa dette Sted havde sig indtil sex eller otte Fod fra Søens Overflade og at Hutter havde rammet Pæle ned i den og for Sikkerheds Skyld anbragt sin Bolig paa disse.

„Den Gamle blev tre Gange brandlidt i Feiderne mellem Indianerne og Jægerne og i en Træfning med Rødhuderne mistede han sin eneste Søn, siden hvilken Tid han har tyet til Vandet for at være i Sikkerhed. Ingen kan angribe ham her uden at bruge Baad, og Byttet og Skalperne vilde neppe lønne Umagen med at bygge Kanoer. Desuden er det slet ikke nogen afgjort Sag, hvem der vilde

gaae af med Profiten i en saadan Skjermtydse; thi gamle Tom er godt forsynet med Baaben og Ammunition, og Kastellet er, som Du kan see, et tæt Brystværn mod Geværkugler."

Vildtskytten besad visse theoretiske Kundskaber i Grændse-Krigskunsten, skjøndt han endnu aldrig havde været opfordret til at løfte sin Haand i Brede mod et Medmenneske. Han indsaac, at Hurry ikke overvurderede Stedets Fasthed, fra et frigerist Synspunkt betragtet, eftersom det ikke vilde være let at angribe det uden at udsætte de Stormende for de Beleiredes Ild. Der var ligeledes lagt en ikke ubetydelig Kunstfærdighed for Dagen ved Ordningen af det Tømmer, hvoraf Bygningen var opført og som ydede et langt bedre Værn, end som det pleiede at være Tilfældet med de sædvanlige Blokhuse paa Grændsen. Siderne og Enderne bestode af svære Fyrrestammer, der vare skaarne i Længder paa ni Fod og stillede lodret, istedetfor efter Landets sædvanlige Skik at lægges horizontalt. Disse Bjælker vare huggede i Firkant paa de tre Sider og paa hver Ende af Pælene var der anbragt stærke Tværbjælker med de fornødne Spor i deres øverste Flade, som til den Ende var bleven glattet, og de nederste Tapper af de lodret staaende Bjælker vare stukne ind i disse Spor, saa at de derved kom til at staae fuldkomment fast for neden. Paa de øverste Ender af de opret staaende Bjælker var der lagt Planker, som fastholdtes paa lignende Maade, ligesom Hjørnerne af

Bygningen vare befæstede ved Zinker og Nagler gennem Tværbjellerne og Plankerne. Gulvene bestode af mindre, paa samme Maade tilhuggede Bjeller og Taget af tynde Lægter, der vare fast sammenfoiede og tilstrækkeligt bedækkede med Bark. Denne slendrende Indretning havde forskaffet sin Eier et Huus, som alene var tilgængeligt tilvands og hvis Sider bestode af tæt sammenfildede Bjeller, som, hvor de vare tyndest, vare to Fod tykke og alene kunde adspalttes ved en langvarig og besværlig Anvendelse af Menneskehænder, eller ogsaa ved Tidens langsomme Indvirkning. Bygningens udvendige Overflade var ru og ujævn, eftersom Bjellerne ikke alle vare lige store, men deres tilhuggede, indvendige Sider gave baade Væggen og Gulvet et saaeensformigt Udseende, som man kunde ønske det, enten for Nyttens eller Pyntelighedens Skyld. Skorstenen var ikke den mindste Mærkværdighed ved Slottet, saaledes som Hurry gav sin Kammerat at forstaae, medens han forklarede ham Maaden, hvorpaa den var bleven opført. Materialet bestod af en fast, vel gennemæltet Leerart, som man havde sammenfoiet lagvis i Former af Sommerstøkke og ladet tørres, et Par Fod ad Gangen fra Bunden af. Efterat hele Skorstenen saaledes var bleven reist og behørigen affrivet ved Støtter paa de udvendige Sider, antændtes en raff Ald, som holdtes vedlige, indtil Skorstenen havde antaget et Slags Teglstensfarve. Dette Arbeide havde ingenlunde været let og var heller ikke lykket saa ganske, men vid at

fyldte Kæmperne med nyt Leer var der dog tilsidst tilveiebragt et sikkert Ildsted og Skorstensrør. Denne Deel af Huset stod paa Bjelkegulvet og understøttedes foruden af af en Extra-Pæl. Desuden havde denne Velig endnu nogle andre Giendommeligheder, som ville blive nærmere omtalte i Løbet af Fortællingen.

„Gamle Tom er fuld af Dypfindelser,“ tilføjede Hurry, „og han var nu ret bleven forbippet paa sin Skorsteen, som mere end engang truede med at falde reent fra hverandre, men Taalmodighed overvinder endog Røg og nu har han faaet sig et beqvemt Herberg, skjøndt Skorstenen i Forstningen tegnede til at ville blive et sprukket Rør for Ild og Luer at gaae igjennem.“

„Du synes at kjende baade Kastelet og dets Skorstenes og Vægges bele Historie, Hurry,“ sagde Wildtstytten smilende; „er Kjærligheden saa almægtig, at den kan faae en Mand til at lægge sig efter hans Kjærestes Veligs Historie?“

„Tildeels det, min Gut, og tildeels egne Dine,“ svarede den godmodige Kæmpe leende. „Vi vare en heel Slump forsamlede her ved Søen den Sommer, da den gamle Karl byggede, og vi hjalp ham med Arbeidet. Jeg reiste ikke saa faa af de svære Stolper med mine egne Skuldre og Dyrerne fløi lystigt, kan jeg forsikre Dig, min gode Natty, medens vi fældede Træerne paa Strandbredden. Den gamle Satan er ingenslunde kniben paa Mad, og da vi havde spist

saa tidt af hans Fad, syntes vi ogsaa, at vi burde bringe ham ordentligt under Tag, førend vi droge til Albany med vore Skind. Ja mangen et Maaltid har jeg faaet i Tom Hutters Hytte og skjøndt Hetty ellers er svag paa Færstanden, saa har hun dog en ganske forunderlig Færstand til at omgaaes en Stegepande eller en Kist."

Medens de Reisende saaledes talte sammen, var Kanoen efterhaanden kommen Kastelet nærmere og var nu saa tæt ved det, at der kun udfordredes et eneste Kast med Pagaier for at naae Landingsstedet. Dette var en med Planke belagt Bro foran Indgangen, som omtrent kunde helde en Snees Fod i Fjærfant.

"Gamle Tom kalder dette hersens Slabested sit Fortoug," bemærkede Hurry idet han bandt Kanoen, efterat han og hans Ledsager vare stegne ud af den, "og Springfyrene fra Forterne have kaldt det „Borggaarden", skjøndt jeg ikke kan forstaae, hvad det skal sige, da gamle Tom aldrig tager Noget paa Borg. — Ja, tænkte jeg det ikke nok? Der er ikke en Moderssæl hjemme, men hele Familien er ude paa en Opdagelsesreise."

Medens Hurry havde travlt paa „Fortouget" med at undersøge Lystrene, Medestængerne, Ristergarnene og andre lignende Gjenstande, som i Almindelighed findes i en Grandsboers Hytte, gif Bildtskytten, hvis hele Væsen var langt mere tilbageholdent og roligt, ind i Huset med en Nysgjerrighed, som kun sjældent pleiede at yttre sig hos en

Person, der saa længe havde været fortrolig med India-
 nernes Skikke. Det Indre af "Kastellet" var ligesaa da-
 delfrit pynteligt, som dets Ydre var usædvanligt. Hele
 Rummet, der holdt omtrent tyve Fod i Bredden og fyrge-
 tyve i Længden, var afdeelt i forffjellige smaa Sovestamre,
 og det Bærelse, han først kom ind i, tjente Beboerne paa
 engang til Dagligstue og til Kjøkken. Behavet fremviste
 den sælsomme Blanding, som man ikke sjældent finder i de
 affides liggende Bjelkehuse i det Indre. Det meste af
 det var plumpt og i høieste Grad landligt, men der stod
 dog et Stururh i et smukt Futteral af mørkt Træ i et
 Hjørne, og to eller tre Lænestole, samt et Bord og en
 Skriverpult, som aabenbart hidrørte fra en Velig af høiere
 Rang. Ubbet pillede beftig, men dets blyfarvede Bisere gjorde
 ikke deres slove Udsende til Skamme, idet de viste paa
 elleve, uagtet Solen tydeligt nok tilkjendegav, at det alle-
 rede var noget over Middag. Der fandtes ligeledes en
 svær, sort Kiste. Kjøkkenredskaberne vare af det simpleste
 Slags og langt fra talrige; men hver enkelt Gjenstand var
 paa sin Plads og vidnede om den omhyggefigste Behand-
 ling.

Efterat Bildtsflytten havde kastet et Blik omkring i
 den yderste Stue, løftede han en Traktinke op og traadte
 ind i en smal Gang, som deelte den indvendige Ende af
 Huset i to lige store Dele. Da Grændsestikkene ikke med-
 føre mange Betæneligheder og den unge Mands Nysgjær-

rigbed var pirret meget stærkt, aabnede han en Dør og befandt sig nu i et Sovelammer. Et eneste Blik var nok til at vise, at Kammeret tilhørte Fruentimmer. Sangedynerne vare, næsten til Overmaal, stoppede med Wildgaasfyld, men de laae i et plumpt Sengested, som neppe var en Fod fra Gulvet. Paa den ene Side af Sengen hængte, paa Knage, adskillige Kjoler af en langt pynteligere Bessaffenhed, end man skulde have ventet det paa et saadant Sted, samt Baand og lignende, tilsvarende Gjenstande. Væne Skoe med smukke Solvivænder, saaledes som de dengang bleve baarne af velhavende Fruentimmer, manglede ikke, og ikke færre end sex brogede Vifter vare opstillede halvt aabne, saa at de maatte fængsle Diet ved deres Tegninger og Schatteringer. Endog Hovedpuden paa denne Side af Sengen var overtrukken med finere Lærred, end dens Mage, og var smykket med smalle Kniplinger. En Kappe, besat med Baand, hængte ovenover den og et Par lange Handsker af det Slags, som dengang kun sjeldent brugtes af Personer af den arbejdende Klasse, vare paa en pralende Maade stukne fast til den, ret som i den Hensigt at fremvise dem her, naar de ikke kunde bæres til Skue paa Gierindens Arme.

Alt dette saae Bildtskytten og lagde Mærke dertil med en Noagtighed, som vilde have gjort hans Venner Delawarernes vante Jagttagelsesaand Gre. Heller ikke oversaae han den Forssjel, der fandt Sted mellem Gjen-

standene paa hver sin Side af Sengen, der stod med Hovedgjerdet mod Væggen. Paa den Side ligeoverfor den nyligt beskrevne var Alting simpelt og uindbydende, undtagen paa Grund af dets overordentlige Reenlighed. De faa paa Knagene hængende Klædningsstykker vare af de groveste Stoffer og af den almindeligste Sort, uden at der var det mindste Pralende ved dem. Af Baand var der ikke et og hverken Kapper eller Tørklæder, undtagen saadanne, som Husters Døttre kunde være fuldkomment berettigede til at bære.

Det var nu flere Aar siden, at Bildtskysten havde befundet sig paa et Sted, som særskilt havde været indremmet til Brug for Fruentimmer af hans egen Farve og Stamme. Dette Syn vakte en Strom af Barndomsminde i hans Sjæl og han dvalede i Kammeret med en Omhed i sine Tølelser, som længe havde været ham fremmed. Han tænkte paa sin Moder, hvis bestedne Klædningsstykker han kunde huske at have seet hængte paa Knage, ligesom de, som han var overbevist om maatte tilhøre Betty Huster, og han tænkte paa en Søster, hvis begyndende og medfødte Smag for Pynt havde viist sig omtrent paa en lignende Maade som Judiths, men nødvendigtvis i en mindre Grad. Disse smaa Ligheder aabnede en lange skjult Aare af Fornemmelse, og da han forled Bærelset, var det med et nedslaaet Ansyn. Han saae sig ikke videre om, men vendte langsomt og tankefuld tilbage til „Forteuget.“

„Gamle Tom har taget fat paa en ny Profession og har været ved at prøve sin Lykke med Snarerne,“ udbrod Hurry, som koldblodigt havde undersøgt Grandskeboerens Huusgeraad; „staaer hans Hu dertil og Du har Lyst til at blive her i Eggen, kunne vi tjene godt i Nar; for medens den Gamle og jeg udsponere Bæveren, kan Du fiske og pudse Dyrene væk for at holde Sjæl og Legeme sammen. Vi give altid selv de daarlige Jægere en halv Part, men en saa rask og sikker Karl som Du kan gjøre Regning paa en heel.“

„Tak, Hurry, Tak af mit ganske Hjerte, men jeg befatter mig selv en Smule med Bæverfangst for egen Regning, naar Leilighed gives. Rigtignok kalde Delawarerne mig Bildtskytte, men det er ikke saa meget fordi jeg er saa farlig for Bildtet, som fordi jeg, uagtet jeg sælger saa mange Bulke og Daadyr, dog endnu ikke har taget Livet af noget Miedmenneske. De sige, at deres Sagn ikke tale om nogen Anden, der havde udgydt saa meget Dyrblod, uden at have udgydt Menneskeblod.“

„Jeg vil dog ikke haabe, at de ansee Dig for et Harehjerte, min Gut? En Mand uden Mied er ligesom en Bæver uden Hale.“

„Jeg troer ikke, Hurry, at de ansee mig for saa overordentligt frygtløs, om de ogsaa ikke ansee mig for saa overordentligt modig. Men jeg er ikke livagtig og det bidrager meget til at holde Hænderne fri for Blod blandt

Jægerne og Rødhuderne, og saa, Harry March, holder det ogsaa Samvittigheden fri for Blod."

"Ja, jeg for min Part anseer nu Vildt, en Rødhud og en Fransmand for omtrent Et og det Samme, skjøndt ogsaa jeg er ligesaa fredsommelig som Nogen i alle Kolonierne. Jeg foragter en Slagsbroder ligesaa meget, som en Kjøterhund; men man behøver ikke at være saa overdrevent samvittighedsfuld, naar det er Tid til at lade Flintestenen give Gnister."

"Jeg anseer den for at være det Meste af et Menneske, som handler meest overensstemmende med hvad Ret er, Harry. Men det er et deiligt Sted, og mine Dine kunne aldrig blive trætte af at betragte det."

"Det er Dit første Bekjendtskab med en Indfø og saadanne Tanker have vi Alle ved en saadan Leilighed. Alle Indføer ligne hinanden, da de bestaae af en heel Deel Land og Vand og Pyster og Bugter."

Da denne Definition ikke stemmede overens med de Følelser, som i dette Dieblik rørte sig stærkest hos den unge Jæger, svarede han ikke strax, men stod og stirrede paa de dunkle Bjerge og det speilblanke Vand i taus Henrykkelse.

"Have Gouverneurens eller Kongens Folk givet denne Sø noget Navn?" spurgte han pludseligt, som om en ny Tanke paatrængte sig ham. "Naar de endnu ikke have begyndt at blise Træerne og affætte deres Passere, eller

tegne deres Kort, saa er det heller ikke rimeligt, at de have tænkt paa at forstyrre Naturen med et Mavn."

"Saa vidt er det ikke kommet endnu og sidste Gang, jeg var inde med mine Skind, spurgte en af Kongens Landmaalere mig en heel Deel om Egnen heromkring. Han havde hørt, at der skulde være en Indso her i denne Egn, og havde faaet nogle almindelige Begreber om den, saasom at der var Vand og Bjerger; men hvor meget der var af nogen af Delene, kjendte han lige saa lidt til, som Du til Wiobawf Sproget. Jeg luskede ikke Fælden boiere op, end nødvendigt, og gav ham kun liden Opmuntring med Hensyn til Agerbrug og Ryddepladser. Jeg vibragte ham, kort sagt, saadanne Tanker om Egnen, som en Mand faaer om en Kilde med smudsig Vand og med en Fodsti til den, der er saa sumpet, at man synker i til Knæerne, førend man rigtigt er kommen afsted. Han fortalte mig, at de endnu ikke havde faaet Stedet afslagt paa deres Kort, skjondt jeg troer, at det var en Feiltagelse; for han viste mig sit Pergament og der ligger en So paa det, hvor der ingen er, og den ligger omtrent halvhundrede Mile fra det Sted, hvor den skulde være, dersom de have meent denne dermed. Jeg troer ikke, at min Beretning vil opmuntre ham til at afslagge en anden som en Forbedring."

Her lo Hurry hjerteligt, da deslige Underfundigheder vare særdeles afholdte blandt en Klasse Mennesker, der frygtede for Civilisationens Nærmelse som en Indskrænk-

ning i deres eget lovløse Herredømme. De mærkelige Bildfarelses, som fandtes paa Datidens Kort, hvilke alle bleve forfærdigede i Europa, vare desuden en staaende Skive for for deres Spot; thi om de end ikke besadde Kundskaber nok til selv at forfærdige bedre, havde de dog tilstrækkeligt Lokalskjendskab til at opdage de grove Feil i de daværende Kort. Enhver, der vil gjøre sig den Uleilighed at sammenligne hine uferdecelagtige Vidnesbyrd om vore Færdres topographiske Dygtighed for hundrede Aar siden med Nutidens noiagtigere Tegninger, vil strax indsee, at Skovbyggerne havde tilstrækkelig Hjemmel for deres Spottegloser over denne Green af Kolonialregjeringens Duelighed, da den slet ikke tog i Betænkning at afslæppe en Flod eller en Indso et Par Grader fra det rigtige Sted, selv om den kun laa en Dagsreise fra de beboede Dele af Landet.

„Det glæder mig, at den ikke har noget Navn,“ tog Bildtskytten tilorde, „eller idet mindste ikke noget af de blege Ansigters Navne, som altid bebude Fordærvelse og Uldergang. Ikke desto mindre have Rødhuderne uden Trivsel deres Maade, hvorpaa de kjende den, og Jægerne og Snarersatterne med; de have sandsynligviis en fornuftig og betegnende Benævnelse paa Stedet.“

„Hvad Stammerne angaaer, saa har jo enhver af dem sit Tungemaal og sin Maade at benævne en Ting paa, og de behandle denne Deel af Verden ligesom de behandle alle de andre. Blandt os selv have vi fundet paa at kalde

Stedet „Glimmerspeilet,“ da hele Bælkenet saa ofte er befrandsset af Graner, der staae op fra dets Overflade, som om det vilde kaste Bjergene tilbage, der hænge ud over det.”

„Der maa være et Udsøb, veed jeg; for alle Søer have Udsøb og Klippen, hvor jeg skal mødes med Chingachgook, ligger tæt ved et Udsøb. Har det heller ikke noget Koloninavn endnu?”

„I den Henseende have de taget Luven fra os, da de have den ene Ende af det og det den største under deres egen Varetægt; de have givet det et Navn, som har fundet Vej op til dets Kilde; thi Navne arbejde i Almindelighed mod Strømmen. Du har sikkert nok seet Susquehannah Floden der nede i Delawarernes Land, Bildtskytte?”

„Ja, det har jeg, og jaget hundrede Gange ved dens Bredder.”

„Den og dette er Et og det Samme i Navnet og, som jeg troer, ogsaa i Virkeligheden. Det fornøier mig, at de have været nødt til at beholde de røde Wands Navn; for det vilde være for haardt, at berøve dem baade Landet og Navnet!”

Bildtskytten svarede ikke, men han stod, støttende sig til sin Riffel, og betragtede det Skuespil, som frydede ham saa meget. Men Læseren maa ikke troe, at det alene var det Maleriske, som saa stærkt tiltrak sig hans Opmærksom-

hed. Stedet var i Sandsed saare yndigt og viste sig dengang i et af de gunstigste Diebliffe, idet Soens Overflade var saa blank som et Speil og saa gjennemsigtig som den klare Luft, medens den afveilede de med mørke Graner beverede Bjerger paa den østlige Bred og Træerne paa Punterne strakte sig frem i næsten horizontale Linier, hvorhos Bugterne hist og her glimtede frem under en Hvalving af Grene og Blade. Det var dette Udtryk af dyb Ro, disse Ensomheder, der tydede paa Landskaber og Skove, endnu ikke berørte af Wienssechaand; dette Naturens Rige, med et Ord, som forskaffede en af Eiendommelighederne i hans Sindsetning og Bane en saa stor, reen Glæde. Men han folte, skjøndt sig selv ubevidst, som en Digter. Dersom han fandt Fornøielse i at iagttage denne store og for ham udsædvanlige Aabenbarelse af Skovens Hemmeligheder og Skikkelser, ligesom man glæder sig ved at faae en klarere Anskuelse af Gjenstande, hvormed man i lang Tid har beffjæftiget sine Tanker, var han heller ikke ufølsom for et saadant Landskabs naturlige Ynde, men folte noget af det Beroligende for Sjælen, som stedse ledsager et Skue, der er saa aldeles gennemtrængt af Naturens hellige Stilhed.

Credie Kapitel.

Hurry Harry tænkte mere paa Judith Hutters, end paa Glimmerspeilets og den det omgivende Landstabs Skjenbed. Saa snart han derfor havde gjort sig tilstrækkeligt bekendt med flydende Toms Redskaber, vinkede han sin Ledsager hen til Kanoen, for at de skulde tage ned ad Eren og opsoge Familien. Dog førend de indstibede sig, undersøgte Hurry omhyggeligt den nordlige Deel af Vandfladen med en maadelig Skibskikkert, som hørte til Hutters Behave. Ved denne Undersøgelse blev ingen Deel af Kysten overseet; især underkastedes Bugterne og Pynterne en skarper Granskning, end hele den øvrige, skerbrevrede Strandbred.

„Det er, som jeg tænkte,“ sagde Hurry og lagde Kikkerten bort; „den gamle Krabat driver omkring i den sydlige Ende i dette smukke Beir og har ladet Kastelet passe sig selv. Naa, da vi nu vide, at han ikke er heroppe, vil det kun være en ringe Ting at pagaie derned og opjage ham i hans Smuthul.“

„Finder Master Hutter det nødvendigt at gaae i Grav paa denne Sø?“ spurgte Wildtskytten, idet han fulgte sin Kammerat ned i Kanoen. „I mine Dine er den saa ensom, at man kunde aabne hele sin Sjæl paa den uden at frygte for at faae sine Tanker, eller sin Andagt forstyrret.“

„Du glemmer Dine Venner, Mingoerne, og alle de

franske Vilde. Gives der nogen Plet paa Jorden, Wildtsfytte, hvorhen disse urolige Kjeltringer ikke komme? Hvor er den Sø, eller blot den Saltkilde, som disse Slynkler ikke opsnuse og hvis Vand de, efterat have opsnuset den, ikke tidligt eller seent besudle med Blod?"

"Jeg hører dem rigtignok ikke roses, Ven Hurry, skjøndt jeg endnu ikke har været opfordret til at møde dem eller nogen anden Dødelig paa Krigsstien. Jeg tør paa-
staae, at et saa yndigt Sted som dette vist ikke vilde blive overseet af saadanne Røvere; thi uagtet jeg ikke selv har haft nogen Strid med disse Stammer, have Delawarerne dog fortalt mig saa meget om dem, at jeg er bleven saa godt som enig med mig selv om at ansee dem for aldeles ryggesløse Mennesker."

"Det kan Du gjøre med en god Samvittighed og for den Sags Skyld ogsaa med Hensyn til enhver anden Vild, Du maatte træffe paa."

Dette modsagde Wildtsfytten, og medens de pagaiede ned ad Seen førte de en levende Strid om de blege Ansigtets og Rodhudernes særegne Fortjenester. Hurry nærede alle de Fordomme og Antipathier, som findes hos den hvide Jæger, der i Almindelighed betragter Indianeren som en naturlig Medbeiler, og ikke sjældent som en naturlig Fjende. Han var naturligviis høiroftet, heftig, paaastaelig og ikke meget rig paa Grunde. Wildtsfytten derimod aabenbarede en heelt anden Gemytsbeskaffenhed, idet det Maadeheldne i hans

Sprog, Villigheden i hans Ansættelser og det Lige fremme i
 hans Slutninger viste, at han besad alt muligt Anlæg til
 at tage imod Fornuft, en stærk, medtødt Uttraa efter at
 være retfærdig og en Skarpsindighed, som i højeste Grad
 var utilboielig til at benytte sig af Sophismer for at forsegte
 en Paastand eller forsvare en Fordom. Imidlertid var
 han dog ikke aldeles fri for Paavirkningen af den sidst-
 nævnte Følelse. Denne Mennekesjælens Tyrann, som styrter
 sig paa sit Bytte gennem tusinde Nabninger næsten ligesaa
 snart som Mennekesene begynde at tænke og føle, og sjæl-
 dent slipper sit Ierascpter, førend de oyhøre med begge
 Dele, havde ogsaa gjort et vist Indtryk endog paa de rig-
 tige Tilboeligheder hos dette Individ, som i disse Henseen-
 der var en smuk Prove paa, hvad Mangel paa stette
 Exempler og Fristelser til at begaae Uret samt medfødt gode
 Følelser kunne gjøre Ungdommen til.

„Du maa indrømme, Bildtskytte, at en Mingo er
 mere end en halv Djævel,“ raabte Hurry, fortsættende
 Disputen med en Hefstighed, som grændsede til Bildhed,
 „Sjændt Du gjerne vilde overtale mig til at troe, at De-
 lawarernes Stamme næsten bestaaer af lutter Engle; den
 Paastand medfører jeg, selv med Hensyn til de hvide Mand.
 Alle hvide Mand ere ikke feilfri og derfor kunne heller ikke
 alle Indianere være det. Og dermed falder Dit Beviis
 bort af sig selv. Men det er hvad jeg kalder Fornuft.
 Der gives tre Farver paa Jorden, den hvide, den sorte og

den røde. Den hvide er den fornemste Farve og derfor er den Hvide det bedste Wiennesse; derefter kommer den sorte, hvem det er anvist at leve i Nærheden af den hvide Mand som taalelig og stiftet til at kunne bruges, og sidst kommer den røde, hvilket viser, at de, som skabte den, aldrig ventede, at en Indianer skulde regnes for mere end et halvt Wiennesse."

"Gud gjorde dem alle tre lige, Hurry."

"Lige! Vil Du sige, at en Neger er ligesaa god som en hvid Mand, eller at jeg ikke er bedre end en Indianer?"

"Du gaaer af paa halv og hører mig ikke ud. Gud skabte os Alle, baade Hvide, Sorte og Røde, og havde uden Tvivl sine vise Henlægter med at give os forskellige Farver. Men han nedlagde dog i Hovedsagen de samme Følelser hos os Alle, skjøndt jeg ikke vil negte, at han gav enhver Stamme dens særegne Gaver. Den hvide Mands Gaver ere kristelige, medens en Rødhuds bedre passe sig for Draken. Saaledes vilde det være en stor Synd for den hvide Mand at skalkere de Døde, hvorimod der er en udmærket Dyd hos en Indianer. Fremdeles bør en hvid Mand i Krigen ikke lægge sig i Bagheld for Kvinder og Børn, medens dette derimod vel passer sig for en Rødhud. Det er grusomt, det indrømmer jeg, men for dem er det lovligt, hvorimod det vilde være en Skjendsel for os."

"Det berøer paa hvem vor Fjende er. Hvad det

angaaer at flaspere eller endog flaae en Bild, saa anseer jeg det omtrent for det samme som at skjære Drene af en Ulv for Pramien Skuld, eller tage Huden af en Bjorn. Og Du er reent paa Bildspor, naar Du saaledes tager en Rødhuds Baghoved i Forsvar, eftersom jo netop Kolonien har sat en Præmie paa den ligesom den, der betales for Ulveøren og Kragehoveder."

"Ja, og det er en sørgelig Ting, Hurrey. Endog Indianerne bebreide os det, da de indsee, at det strider mod en hvid Mands Gaver. Jeg paastaaer ikke, at Alt hvad de hvide Mænd gjøre, er i Sandhed kristeligt; thi da vilde de være hvad de burde være, hvilket vi vide, at de ikke ere; men derimod paastaaer jeg, at Sagn, Sædvaner, Farve og Love gjøre en stor Forskjel paa Stammerne med Hensyn til deres Gaver. Jeg negler ikke, at der blandt Indianerne findes Stammer, som af Naturen ere onde og lastefulde, ligesom adskillige Nationer ere blandt de Hvide. Wingoerne anseer jeg nu for at høre til de Første og Frauskmændene i Kanada til de Sidste. I en lovlig Krig som den, vi nu have, er det Pligt at betvinge alle medlidende Følelser, hvad Livet angaaer, mod dem Begge; men naar Spørgsmaalet er om Skalper, er det en heel anden Sag."

"Tag dog nu engang med Fornuft, Bildtskytte, og siig mig, om Kolenien kan give en ulovlig Lov? Er en ulovlig Lov ikke mere imod Naturen, end det at flaspere

en Vild? En Lov kan ligesaa lidet være ulovlig, som Sandhed kan være Løgn."

"Det klinger fornuftigt nok, men er dog i Grunden høist ufornuftigt, Hurry. Lovene komme ikke alle fra samme Kant. Gud har givet os sine og nogle komme fra Kolonien og andre fra Kongen og Parlamentet. Naar Koloniens Love, eller vel endog Kongens Love stride imod Guds Love, saa blive de ulovlige og tør ikke adlydes. Jeg holder for, at en hvid Mand skal rette sig efter de hvide Love, saa længe de ikke krydse Sporet af en Lov, der er kommen fra en høiere Myndighed, og at en rød Mand skal iagttage sine Rødhuds-Sædvaner under den samme Bestielse. Men det nytter ikke at tale mere herom, da Enhver jo har sin Tro og lader sine Ord stemme overens med sine Tanker. Lader os heller holde skarpt Udsik efter vor Ven, den flydende Tom, for at vi ikke skulde seile forbi ham, medens han ligger skjult under den bugtede Strandbred."

Bildtslytten havde ikke givet Bredderne af Indsøen nogen urigtig Benævnelse. Saa langt de strakte sig hængte de mindre Træer ud over Vandet, saa at Grenene ofte naaede ned i det klare Element. Bredderne vare steile og da al Plantevert stedse stræber op imod Lyset, blev Virkningen netop saaledes, som en Ynder af det Maleriske vilde have eftertragtet, dersom Ordningen af den herlige Skov havde staaet til hans Naadighed. Pynterne og Bugterne vare

derhos talrige nok til at gjøre Omridsene afværende og forskjellig. Da Kanoen holdtes tæt langs med den vestlige Side af Indsøen i den Hensigt, som Hurry havde forklaret sin Kammerat, at sveide efter Fjender førend han viste sig for aabenlyst, vare Eventyrerne stedse i spændt Forventning, da Ingen kunde sige, hvad den næste Omlægning af en Vynt kunde aabenbare. De kom raff fremad, da Hurrys gigantiske Styrke satte ham istand til lege med den lette Baad, som om den havde været en Fjer, medens hans Kammerats Færdighed næsten gjorde dem lige, trods Forskjellen paa deres naturlige Kræfter.

Hvergang Kanoen kom forbi en Vynt, saae Hurry sig om i Forventning af at see „Arken“ ligge tilankers eller balet op paa Strandbredden. Han skulde imidlertid stufes og da de havde nærmet sig Indsøens sydlige Ende paa en Wiil, eller vare komne fuldkomment to Mile fra „Kastellet,“ som nu skjultes for deres Blik af en halv Snees fremspringende Landvynter, borte han pludselig op med at roe, som om han var uvis om i hvilken Retning han skulde styre.

„Skulde det være muligt, at den gamle Krabat er loben ind i Floden?“ sagde Hurry efter omhyggeligt at have iagtaget hele den østlige Kyst, som laa omtrent en Wiil borte og som han kunde oversee i over dens halve Udsættelse; „Han har i den sidste Tid rigtignok lagt sig betydeligt efter Snarersætti og med en Flaade kunde han nok løbe en

Miils Bei eller saa nedad den, skjøndt han vilde have et svært Arbejde med at komme tilbage igjen."

"Hvor er dette Udløb?" spurgte Bildtskytten. "Jeg kan ikke opdage nogen Abning paa Strandbredden eller imellem Træerne, der seer ud til, at en Flod som Esquebannah kunde løbe igjennem den."

"Ja, Bildtskytte, Floder ligne dødelige Mennesker; de have en lille Begyndelse og ende med brede Skuldre og store Munde. Du saae ikke Udløbet, fordi det sniger sig imellem høie, steile Bredder og Granerne, Fyrreerne og Understoven hænge ud over dem, ligesom Taget over et Huus. Dersom gamle Tom ikke er i "Rottebugten," maa han have skjult sig i Floden; vi ville først søge efter ham i Bugten og derpaa roe over til Udløbet."

Medens de roede videre, forklarede Hurry, at der var en af en lang, flad Pynt dannet, ikke dyb Bugt, som havde faaet Navn af "Rottebugten," fordi den var et Yndlingsopholdssted for Moskusretterne, og som dannede et saa fuldkomment Skjul for "Arken", at dennes Eiermand holdt meget af at ligge i den, naar han fandt det passende.

"Da en Mand aldrig kan vide, hvilkke Gjester han kan saae i denne Deel af Landet," vedblev Hurry, "er det en stor Fordeel at holde skarpt Udkik med dem, førend de komme for nær. Nu, da der er Krig, er en saadan Forsigtighed mere end almindeligt nyttig, eftersom en Kanadier eller en Mingo let kunde komme ind i hans Hytte

førend han havde indbudt ham. Men Hutter er en Udsitter af første Slags og kan omtrent ligesaa godt lugte Faren, som en Hund kan lugte Hjorten."

"Jeg synes, at Kastellet ligger saa aabenlyst, at det sikkert vilde lokke Fjenden til, dersom en saadan skulde finde Soen; skjøndt jeg rigtignok tilstaaer, at dette ikke er meget sandsynligt, da den ligger saa afstædt fra den sædvanlige Wei til Forterne og Kolonierne."

"Ja, Wildtskytte, jeg troer nu, at en Mand lettere træffer paa Fjender end paa Venner. Det er sørgeligt at tænke sig, hvor mange Marsager man har til at blive Fjender og hvor saa til at blive Venner. Nogle gribe Stridsøren, fordi man ikke tænker ligesom de; Andre, fordi man faaer Forspringet for dem i de samme Tanker, og jeg har engang kjendt en Landstryger, som kom i Klammeri med sin Ven, fordi denne ikke fandt ham smuk. Nu er Du, hvad Skjønhed angaaer, vistnok ikke noget Mindesmærke, Wildtskytte, og dog vilde Du ikke være saa ufornuftig at blive min Fjende, fordi jeg sagde det."

"Jeg er som Herren skabte mig og onsker ikke at ansees for bedre eller værre. Et godt Udseende har jeg sagtens ikke, det vil sige i den Grad, som de Letfærdige og Forsængelige fordre det; men jeg haaber, at jeg dog ikke saa ganske mangler Anbefaling hvad en god Dyrforsel angaaer. Man vil ikke let finde mange Mandfolk med et vakfrere Udseende, end Dit, Hurry, og jeg veed, at jeg ikke

kan vente at faae Nogen til at fæste Dinene paa mig, saa længe der er en Mand som Du at see paa; men jeg veed ikke, hvorfor en Jæger skulde være mindre erfaren med Hilsen, eller mindre at stole paa med Hensyn til Foden, fordi han ikke har Lyst til at standse ved enhver klar Kilde, han træffer paa, for at betragte sit Hjæs i Vandet.

Ved disse Ord brast Hurry i en Skoggerlatter; thi medens han var alfor letsinndig til at bryde sig noget om sin egen aabenbare physiske Overlegenhed, var han sig den vel bevidst og, som de fleste Wiennesker, der udløde en Fordeel af Fodslens eller Naturens Tilfældigheder, var han istand til at tænke med Høilighed over denne Gjenstand, naar den undertiden faldt ham ind.

„Nei, nei, Wildtskytte, Du er ingen Skjønhed, som Du selv maa tilstaae, dersom Du vil see ud over Heilingen af Kanoen,“ udbrød han; „Jude vil sige Dig det lige i Ansigtet, dersom Du egger hende; for der findes ingen hyasfere Tunge i nogen Piges Hoved enten i eller udenfor Kolonierne, naar man opirrer hende til at bruge den. Jeg raader Dig aldrig at drille Judith, skjondt Du kan sige hvad Du vil til Hetty, der tager det saa fromt som et Lam. Nei, Jude vil rimeligerviis slet ikke sige Dig sin Mening om Dit Udsende.“

„Og hvis hun gjør det, Hurry, kan hun dog ikke sige mig mere, end Du allerede har sagt — — —“

„Du bliver dog vel ikke vred over en lille Bemærkning,

Vildtskytte, haaber jeg, naar der ikke er meent noget Ondt med den. Du er ikke nogen Skønhed, som Du jo maa vide, og hvorfor skulde Venner ikke kunne sige hinanden saadanne Ubetydeligheder? Hvis Du var smuk, eller tegnede til at blive det, vilde jeg være den Første, som sagde Dig det, og dermed bør Du være fornøiet. Hvis nu Jude vilde sige mig, at jeg er saa styg som Arvesynden, vilde jeg ansee det for et Slags Forbindtlighed og søge ikke at træffe hende.

„Det er let for dem, som Naturen har begunstiget, at spøge med saadanne Ting, Hurry, skjøndt det undertiden er haardt for Andre. Jeg vil ikke negte, at jeg har haft mine Længsler efter at see godt ud; ja jeg har; men jeg har ogsaa bestandigt været istand til at betvinge dem ved at betænke, hvor Mange jeg har kjendt med et smukt Udvortes, som ikke havde Noget at rose sig af med Hensyn til deres Indvortes. Jeg vil ikke negte, Hurry, at jeg ofte ønsket, at jeg var bleven skabt smukkere for Diet og mere lignede en Mand som Dig, Hurry, i den Henseende; men saa underkuer jeg denne Følelse ved at huske paa, hvor meget bedre jeg er faren i mange Henseender, end adskillige af mine Medmennesker. Jeg kunde være bleven født balt og udfillet endog til Egernjagt; eller blind, hvorefter jeg vilde være bleven en Byrde for mig selv og for mine Venner; eller døv, hvilket vilde have gjort mig aldeles udygtig til Krigsmand eller Speider. Noget, jeg anseer for at være en Deel af en Mands Pligter i urolige Tider. Ja, ja; jeg til-

staaer, at det ikke er behageligt at see dem, der ere smukkere og mere søgte og ærede, end En selv; men Alt kan bæres, naar man kun seer det Onde lige i Sinen og ikke tager Heil af sine Gaver og sine Forpligtelser.

Hurry var i det Hele taget en godhjertet og godmodig Karl og hans Ledsagers Selvfornedrelse evervandt ganske den flygtige Følelse af personlig Fersængelighed. Han fortrod sine Hentydninger paa den Andens Udvortes og søgte ogsaa at tilkjendegive det; men det stee paa den plumpe Maade, der horte til Grandselivets Sædvaner og Ansuelser.

„Jeg meente ikke noget Ondt med det, Bildestykke,“ svarede han i en fersenkende Tone, „og haaber, at Du vil glemme hvad jeg har sagt. Om Du ogsaa ikke er komplet smuk, saa har Du dog et vist Blis, som siger, at Alt er, som det skal være inden i Dig. Desuden sætter Du ingen Pris paa det Udvortes og vil saa meget desto for tilgive en Smule Svot over Dit Udseende. Jeg vil ikke sige, at Jude vil beundre Dig i nogen høj Grad, for det vilde kun vække Ferhaabninger, som vilde blive skuffede; men Hetty derimod vil vist være ligesaa glad ved at see paa Dig, som paa noget andet Mandfolk. Saa er Du ogsaa altfor alverlig og betænksem til at bryde Dig stort om Judith, for uagtet Tosen er saa sjelden i sit Slags, er hun dog saa almindelig i sin Beundring, at en Mand ikke behøver at blive stolt, fordi hun tilfældigvis smiler.

Det synes mig undertiden, som om den lille Her holder mere af sig selv, end af noget andet Levende!”

„Om saa var, Hurry, frygter jeg, at hun ikke gjør Andet, end de fleste Dronninger paa deres Throner og de færdigste Damer i Byerne gjøre,“ svarede Wildskytten og vendte sig om mod sin Ledsager, med ethvert Spor af Nag forsondet fra hans ærlige og frimodige Ansigt. „Jeg har endnu ikke kjendt Nogen, ikke engang en Delawarer, om hvem man ikke kunde sige det samme. Men her er Enden af den lange Pynt, Du talte om, og „Rottebugten“ kan ikke være langt borte.“

Denne Pynt lob, istedetfor, ligesom alle de andre, at strække sig lige ud, i en lige Linie med den faste Kyst af Indsøen, som her dannede en dyb og afrundes Bugt, der atter boiede sig med Syd i en Hjerdingveis Afstand, gennemskar Dalen og udgjorde den sødlige Ende af Vandet. I denne Bugt var Hurry næsten vis paa at finde Arken, eftersom den, naar den var gaaen tilankers bag de Træer, der bedækkede den smalle Strimmel af Pynten, kunde have ligget en halv Sømmel skjult for ethvert speidende Øie. Skjult var virkelig saa fuldkomment paa dette Sted, at en Baad, der haledes tæt op til Stranden indenfor Pynten og i Nærheden af det Inderste af Bugten, umuligt kunde sees fra mere end een Kant, nemlig fra en tæt beveget Skov, som bestyldedes af Søen og hverken Fremmede ikke saa let skulde være sig.

„Vi ville snart faae Arken at see,” sagde Harry medens Kanoen gled rundt omkring den yderste Ende af Pynnten, hvor Vandet var saa dybt, at det saae ganske sort ud; „han holder af at begrave sig imellem Sivene og om fem Minuter ere vi i hans Næde, om ogsaa den gamle Krabat selv skulde være ude ved sine Snarer.”

Men March var en falsk Profet. Kanoen lagde heelt omkring Pynnten, saa at de to Reisende frit kunde overskue Bugten, men ingen andre Gjenstande, end dem Naturen selv havde anbragt, bleve synlige. Det rolige Vand strømmede rundt i en yndig Bugtning, Sivene boiede sig blidt ned mod dets Overflade og Træerne lude som sædvanligt ud over den; men Alt laa i Orkenens stille og opboiede Ensomhed. Det var et Skuespil, som vilde have glædet en Digter, eller en Kunstner, men det havde intet Tilfælde for Hurry Harry, der brændte af Begjerlighed efter at faae et Glimt af sin lettsindige Skjønne at see.

Kanoens Bevægelse havde forarsaget liden eller ingen Larm, da Grandskeerne stedse brugte Forsigtighed ved ethvert af deres Skridt, og den laa nu paa det speilklare Vand, som om den flød i Luft, delende den aandeløse Stilbed, der syntes at giennemtrænge hele Dytrinet. I dette Dieblif hortes en tør Green brage paa den smalle Landstrimmel, der afstændrede Bugten fra Indsøen. Begge Eventyrere studsede og strakte Haanden ud efter Nislen, som aldrig laa længere fra dem, end at de strax kunde gribe den.

„Det var for stærkt for et let Dyr,“ hvisttede Hurry, „og lod ligesom Fodtrin af et Menneske.“

„Nei vist ikke, vist ikke,“ svarede Wildtskytten, „det var, som Du sagde, for svært for det Gne, men for let for det Andet. Sæt Din Nare i Vandet og skyd Kanoen ind til den Træstamme; jeg vil gaae i Land og affjære din Skabning fra Pynnten, enten det saa er en Wingo, eller kun en Wossusrotte.“

Da Hurry opfyldte Anmodningen, var Wildtskytten snart i Land og trængte ind i Krattet med Wokkasiner paa Fodderne og en Forsigtighed, som ferebyggede enhver Larm. Efter en Minuts Ferløb befandt han sig midt paa den smalle Landstrimmel og bevægede sig langsomt ned mod Enden af den, da Bustene gjorde en overordentlig Alarvaagenhed nødvendig. Netop som han havde naaet Midten af Krattet, bragede de tørre Grene atter og Larmen gjentoges med korte Mellemrum, som om et levende Væsen langsomt nærmede sig Pynnten. Hurry hørte ligeledes denne Lyd, stød Kanoen ud i Bugten og greb sin Riffel, for at oppebie Udfaldet. En aandeløs Minut paasulgte, efter hvis Ferløb en herlig Bul gik ud af Krattet, skred med majestætiske Skridt hen til Pynntens sandede Hderende, og begyndte at slukke sin Tørst i Søens Vand. Hurry tovede et Dieblik, lagde derpaa Riflen hurtigst til Rinden, sigtede og stød. Virkningen af denne pludselige Afbrydelse af et saadant Optrins høitidelige Stilhed var ikke dets mindst

paafaldende Eiendommelighed. Knaldet af Geværet havde Rislens sædvanlige, korte Klang, men da nogle faa Diebliffes Tausbed vare fulgte paa det pludselige Bulder, i hvilke Parmen svævede i Luften hen over Soen, naaede det de ligeoverfor liggende Klipper, hvor Vibrationerne forøgedes og rullede sig fra Hule til Hule flere Mile langs med Bjergene og syntes at vække Skovens slumrende Torden. Bullen rystede lun paa Hovedet ved Knaldet af Rislens og Hymet af Ruglen, thi den var endnu aldrig kommen i Berøring med Mennesket; men Bjergenes Echo vakte Mistro og idet den sprang frem med alle fire Been inde under sig, faldt den pludseligt i dybt Vand og begyndte at svømme hen mod Enden af Soen. Hurry raabte og jaggede afsted efter den og i et Par Minuter slummede Vandet omkring Forfølgeren og den Forfulgte. Den Første var i Begreb med at fare omkring Pyten, da Bildisvotten viste sig paa Sandet og vinkede til ham, for at han skulde vende om.

„Det var ubeændigt at trykke løs førend vi havde bespejdet Kysten og forvisset os om, at ingen Kjender laa skjulte i Nærheden af den,“ sagde den Sidstnævnte, da hans Kammerat langsomt og ugerne vendte tilbage. „Saa meget har jeg lært af Delawarerne ved Hjælp af Underviisning og Fortællinger, skjøndt jeg endnu aldrig har været paa Krigsstien. Og desuden er det nærpe den rette Aarstid for Vildt og vi trange ikke til Fodemidler. Man kalder

mig Bildtskytte, det tilstaaer jeg, og maaskee fortjener jeg Navnet, fordi jeg forstaaer mig paa Dyrenes Natur og er sikker paa mit Sigte; men man kan ikke beskylde mig for at have dræbt et Dyr, naar der ikke var Brug for dets Kjød eller Hud. Jeg er nok en Skytte, det er sandt; men jeg er ingen Slagter."

"Det var en slem Bummert at skyde Feil til den Buk!" udbrød Hurry, idet han tog Huen af og soer med Fingernerne gjennem sine smukke, men uredte Løkker, som om han derved vilde løsne sine billedede Tanker; "Jeg har ikke været saa klediet siden jeg var femten Aar."

"Beklag Dig ikke derover; Dyrets Dod kunde ikke have gavnet Noget af os og vilde maaskee have skadet os Begge. Disse Gjenlyd ere sørgeligere i mine Øren, end Dit Feilskud. Hurry; thi de klinge som om Naturens Røst opløstede et Klageraab over en odiel og ubetænksom Handling."

"Du vil faae nok at høre af saadanne Raab, hvis Du tøver længe i denne Deel af Verden," svarede den Anden leende. "Schoet gjentager næsten Alt, hvad der bliver sagt eller gjort paa Glimmerspeilet i dette stille Sommerveir. Faldet en Hare i Vandet, hører man det undertiden mange Gange, ret som om Bjergene svottede Gns Klodsethed, og en Latter eller en Viben kommer ud fra Grantræerne, naar de have Lyst til at snakke, paa en Maade, at man skulde troe de kunde tale."

"Saa meget mere bør man være forsigtig og taus."

Jeg troer ikke, at Hjenden endnu kan have fundet Wei til disse Bjerger, for jeg veed ikke hvad han skulde vinde der; men alle Delawarerne sige mig, at ligesom Med er en Krigers første Dyd, saaledes bør Forsigtighed være hans næste. Et eneste saadant Raab fra Bjergene er nok til at underrette en heel Stamme om Hemmeligheden af vor Ankomst."

"Gjør det ikke andet Gavn, vil det advare gamle Tom om at sætte Gryden paa Ilden og lade ham vide, at Gjesten er i Nærheden. Kom, min Gut; gaa i Kanoen, saa ville vi øystøve Arken, medens det endnu er Dag."

Bildtskytten adlød og Kanoen forlod Stedet. Dens Stavn dreiedes paa skraa tværs over Søen pegende mod dennes sydøstlige Krumning. I den Retning var Afstanden til Strandbredden eller til Enden af Søen efter den Kurs, de to nu styrede, ikke fuldt en Miil og da de bestandigt skjøde en rask Kart, formindskedes den hurtigt for Arernes behændige, men lette Kast. Omtrent paa Halvveien henvendtes de to Mandes Bine ved en ubetydelig Larm paa den nærmeste Strandbred og de saae nu, at Buxen netop dukkede op af Søen og vadede ind mod Land. Efter en Minuts Forløb rykkede det ædle Dyr Vandet af sig, stirrede paa de beskyttende Træer og foer med et Spring mod Land ind i Skoven.

"Det Kreatur gaaer bort med Taknemlighed i Hjertet," sagde Bildtskytten; "thi Naturen siger det, at det har

undgaaet en stor Fare. Du burde fornemme noget af den samme Følelse, Hurry, ved Tanken om, at Dit Die ikke var sikkert og Din Haand ikke fastere, naar der ikke kunde komme noget Godt ud af en Kugle, der affjødtes mere af Ubesindighed, end af nogen fornuftig Grund.

„Jeg benægter Diet og Haanden,“ raabte March temmelig heftigt. „Du har faaet en Smule Naarkundighed blandt Delawarerne for Hurtighed og sikkert Held paa et Stykke Vildt; men jeg gad nok see Dig bagved en af disse Graner og en heelt bemalet Wingo bagved en anden, hver med sin spændte Riffel og søgende at faae hinanden paa Skud! Det er en Stilling, Natbaniel, som kan prøve Haanden og Diet, for den begynder med at prøve Nerverne. Jeg har aldrig anseet det for en Heldedaad at fælde et Dyr, men at fælde en Vild er det. Den Tid vil nok komme, da Din Haand bliver sat paa Prove, nu da vi igjen have faaet Krig, og vi skulle snart faae at see, hvad Jagtøvelse kan udrette paa Kamypladsen. Jeg benægter, at enten Diet eller Haanden var usikker; det hele var en Misregning af Buxen, som stod stille, istedetfor at den skulde være bleven ved at gaae; derfor fjød jeg foran den.“

„Tro hvad Du vil, Hurry; det Gæste, jeg paastaar, er, at det var heldigt. Jeg veed, at jeg ikke vil trykke saa roligt eller med saa let et Hjerte løs paa et menneskeligt Væsen, som jeg trykker løs paa et Dyr.“

„Hvem taler om dødelige eller menneskelige Væsener,

Bildtsfytte? Jeg nævnede jo ikke Andet end en Indianer. Jeg tør ikke sige Andet, end at Enhver jo vil have saa sine egne Fornemmelser, naar det kommer an paa Liv eller Død mod et andet dødeligt Menneske; men der vil ingen saadanne Betænklichkeiten være tilstede med Hensyn til en Indianer; saa tænker man kun paa at komme til at ramme først."

"Jeg anseer den røde Mand for ligesaa vel at være et Menneske, som vi selv, Hurry. De have deres Gaver og deres Religion, det er sandt; men det gjør dog ingen Forskjel til Slutningen, naar Enhver skal dømmes efter sine Gjerninger og ikke efter sin Hud."

"Det er egte Missionairpassiar og vil ikke gjøre megen Pyffe i denne Deel af Landet, hvor Hernutterne ikke holde Forsamlinger. Nei, Huden gjør Manden. Det er Fornuft; hvorledes skulde Folk ellers kunne kjende hinanden? Alle have faaet Hud, for at man, naar man først rigtig faaer Die paa et Dyr eller et Menneske, strax kan vide hvad det er. Du kan kjende en Bjørn fra et Vildsvin paa Huden og et graat Egern fra et sort."

"Sandt nok, Hurry," sagde den Anden og saa sig smilende tilbage; "men ikke desto mindre ere de dog begge to Egern."

"Hvo negter det? Men Du vil vel ikke sige, at en rød Mand og en hvid Mand begge to ere Indianere?"

"Nei, men jeg siger, at de begge to ere Mennesker, Mennesker af forskjellig Stamme og Farve og med forskjellige

Gaver og Sagn, men i Hovedsagen med samme Natur. Begge have Sjæle og Begge ville blive krævede til Ansvar for deres Gjerninger i dette Liv."

Hurry hørte til de Theoretikere, som antog alle dem af den menneskelige Slagt, der ikke vare hvide, for Underordnede. Hans Begreber om denne Gjenstand vare ikke meget klare eller hans Definitioner synderligt bestemte; men hans Anskuelser vare derfor ikke mindre paastaaelige og beftige. Hans Samvittighed befyldte ham for adskillige ulovlige Handlinger mod Indianerne og han havde udfundet, at det var et overordentligt let Middel til at berolige den, at sætte den hele Familie af røde Mennesker uden Undtagelse udenfor Menneskerettighedernes Kategori. Intet overrøede ham snarere, end en Benægtelse af hans Sætning, især naar en saadan Benægtelse ledsagedes af antagelige Beviser, og han hørte ikke sin Ledsagers Bemærkning med synderlig Hatning, hverken i Væsen eller Sind.

"Du er en Dreng, Vildtslytte, vildsledet og ferfort ved Delawarernes Klanker og Missionairernes Uvidenhed," udbrod han med sin sædvanlige Ligegyldighed for Hoslighedens Former, naar han blev hidslig. "Betragt Du Dig kun som en Rødhuds Broder, men jeg anser dem alle for Dyr uden nogen anden menneskelig Egenskab, end Snedighed. Den have de, det vil jeg indrømme; men den har ogsaa Raven, ja endog Bjørnen. Jeg er ældre end Du, har levet længere i Skovene, eller, for den Sags Skyld,

bestandigt levet i dem og lader mig ikke læres, hvad en Indianer er, eller hvad han ikke er. Duffer Du at blive anseet for en Vild, behøver Du bare at sige til; saa skal jeg forestille Dig som en saadan for Judith og den Gamle og saa skulle vi see, hvad Du vil synes om Din Modtagelse."

Her gjorde Hurrys Indbildningskraft hans Eindsstemning en vis Tjeneste, eftersom han ved at forestille sig, hvorledes hans amphibialste Bekjendt vilde modtage en Person, der blev ham saaledes forestillet, brast i en hjertelig Skoggerlatter. Bildtskytten kjendte altfor vel det Unyttige i at forsøge at overtøye et saadant Bæsen om Noget, der stred mod hans Førdomme, til at han nærede noget Duffe om at prøve paa at løse denne Opgave, og det var ham ikke imed, at hans Tanker fik en ny Retning ved, at Kanoen nærmede sig Indsøens sydøstlige Krumning. De vare nu virkelig ganske nær ved det Sted, som March havde betegnet som Udløbets Beliggenhed, og Begge søgte nu efter det med en Nysgjerrighed, der færgedes ved Forventningen om at finde Arken.

Det vil maaskee forekomme Læseren noget paafaldende, at det Sted, hvor en Flod af nogenlunde Størrelse løb ud mellem Bredder af nogle og tyve Fods Høide, kunde være en Gjenstand for Tvivl hos Mennesker, der nu ikke kunde befinde sig over hundrede Fjerne fra den egentlige Mlet. Man maa imidlertid erindre, at Træerne og Bussene

her, ligesom alle andre Steder, ludedde heelt ud over Vandet og dannede en Krands omkring Søen, som skjulte alle mindre Afvigelser fra dens almindelige Omrids.

"Jeg har ikke været inde i denne Ende af Søen i de sidste to Sommer," sagde Hurry, idet han reiste sig op i Kanoen for bedre at kunne see sig omkring. "Ja, der er Klippen som viser sin Hage ovenfor Vandet, og jeg veed, at Floden begynder i Nærheden af den."

Vandene rørte nu atter Narerne og kom snart Klippen paa nogle faa Favne nær, idet de dreve hen imod den, skjendt de holdt inde med deres Arbeide. Denne Klippe var ikke stor, men kun fem eller sex Fod i Heiden, hvoraaf Halvdelen ragede frem over Vandspeilet. Vandets uephorlige Bolgeslag i saa mange Aarhundreder have saaledes afrundet dens Top, at den lignede en stor Bifube, idet dens Skikkelse var usædvanligt regelmæssig og glat. Hurry bemærkede idet de dreve forbi den, at denne Klippe var velbekjendt for alle Indianerne i denne Deel af Landet og at de pleiede at bruge den til et Mærke for at betegne Mødestedet, naar de skiftes ad paa deres Jagter og Tog.

"Og der er Floden, Bildtslytte," vedblev han, "men saa tildækket af Træer og Buske, at den mere ligner et Baghold, end Udløbet for en Sø som Glimmerspeilet."

Hurry havde ikke givet nogen daarlig Beskrivelse af Stedet, hvilket virkelig saae ud som en i Baghold liggende Flod. Viellem de høie Bredder kunde der være en Afstand

af hundrede Fod, men paa den vestlige Side ragede et lille Stykke fladt Land saa langt frem, at Strommens Brede derved formindstedes til det Halve. Da Bussene hængte ned i Vandet nedenunder og Graner, saa høie som Kirketaarne, bøvede sig i Beiret som Søiler, idet de alle stræbte op mod Lyset, indtil deres Grene sammenflettedes, kunde Diet i nogen Afstand ikke letteligt oydage nogen Vandets Udløb betegnende Abning i Strandbredden. I Skoven foroven var intet Spor at see af dette Udløb fra Soen, da det Hele frembød Synet af det samme sammenhængende og tilsyneladende uendelige Lorteppe. Medens Kanoen, trukken med af Strømmen, langsomt nærmede sig, løb den ind under en Bue af Træer, gennem hvilken Lyset fra Himlen kæmpende brød frem imellem tilfældige Abninger og øylivede Dunkelheden nedenfor.

„Det er et naturligt Baghold,“ sagde Hurry halvt hvissende, som om han sølte, at Stedet var indviet til Hemmelighedsfuldhed og Marvaagenhed; „Du kan være vis paa, at gamle Tom har begravet sig med Arken paa et eller andet Sted her omkring. Vi ville løbe et kort Stykke ned med Strømmen og snuse ham op.“

„Det synes ikke at være et Sted for et Skib af nogenlunde Størrelse,“ svarede den Anden; „det forekommer mig, at vi neppe ville faae Plads nok til Kanoen.“

Hurry lo ved denne Bemærkning og, som det snart viste sig, med Grund; thi Eventyrerne vare ikke saasnart

komne gennem Bussene paa den yderste Kant af Sobred-
den, førend de befandt sig i en smal Flod af tilstrækkelig
Dybde med klart Vand og en rivende Strøm under en
Hvælving af Blade, der støttedes af Buer, som dannedes
af de vældige Trærers Grene. Bussene bekrandsede Bred-
derne som sædvanligt, men der var tilstrækkelig Plads imel-
lem dem for enhver Ting, der ikke var over tyve Fod bred,
og man kunde see otte til ti Gange saa langt forud.

Ingen af vore Eventyrere brugte sin Nare undtagen
for at holde det lette Kartoi midt i Strømmen, men Begge
iagttog med skinsyg Opmærksomhed enhver Krumning af
Floden, hvorefter der var to eller tre paa de første halv-
hundrede Fodne. De kom imidlertid forbi den ene Krum-
ning efter den anden og Kanoen var drevet et kort Stykke
ned med Strømmen, da Hurry greb fat i en Buss, og
standse den saa pludseligt og taust, som om han havde
en særegen Bevæggrund til sin Handling. Vildtskytten
lagde Haanden paa Skjæftet af sin Riffel, saaa snart han
bemærkede hvad der skete, men det var fuldt saa meget af
Fægervane, som af nogen Følelse af Urolighed.

„Der er den gamle Krabet!“ hviskede Hurry, vegende
med Fingeren og med hjertelig Latter, skjøndt han ombyg-
geligt undgik at gjøre Larm, „slagende omkring, som jeg
nok tænkte, op til Knæerne i Mudder og Vand, for at see
efter Snarerne og Maddingen. Men paa min Sjæl, om
jeg kan see noget til Arken, skjøndt jeg tør vedde hvert eneste

Skind, jeg faaer i Nar, paa, at Judith ikke vover sin pæne lille Fod ud i Nærheden af dette sorte Muddet. Tøsen sletter snarere sit Haar ved en eller anden Kilde, hvor hun kan see sit eget smukke Ansigt og samle baanlige Følselser mod os Mandfolk."

"Du er for streng mod de unge Piger, ja Du er, Hurry; de tænke ligesaa tidt paa deres Feil som paa deres Fuldkommenheder. Jeg tør sige, at denne Judith ikke beundrer sig selv og foragter vort Køn saa meget, som Du synes at troe, og at det er ligesaa rimeligt, at hun sørger for sin Fader i Huset, hvor det saa er, som at han sørger for hende mellem Snarerne."

"Det er en Fornoielse at høre Sandhed af et Mandfolks Mund, om det saa kun skeer een Gang i en Piges Liv," udbrod en behagelig, fyldig og dog qvindelig Stemme saa tæt ved Kaneen, at begge Tilhørerne studsede. "Hvad Dem angaaer, Master Hurry, saa kunne høflige Ord saa let quæle Dem, at jeg ikke længere ventede at høre dem af deres Mund; de sidste, De yttrede, bleve siddende i Halsen og vare nær ved at tage Livet af Dem. Men det glæder mig at see, at De holder bedre Omgang end forhen og at Folk, som forstaae at agte og behandle Fruentimmer, ikke undsee sig ved at reise i Selskab med Dem."

Med disse Ord fattede et sjældent smukt og ungdommeligt qvindeligt Ansigt frem giennem en Abning mellem Løvet saa tæt ved, at Bildtskytten kunde have naaet det

med sin Aare. Dets Gierinde smilede venligt til den unge Mand og det, skjøndt kun paa Ekromt truende Blik, som hun tillastede Hurry, gjorde kun hendes Skjønhed saa meget mere paaafaldende, idet det viste Spillet i et udtryksfuldt, men tillige luncfuldt Ansigt, som syntes med Lethed og Ligeegyldighed at kunne gaae over fra det Blide til det Strengt, fra det Dyrmt til det Trettesættende.

Et gjentaget Blik forklarede Bessaffenheden af Overraskelsen. Dem selv uafvidende vare Mandene dræne langs med Siden af Arken, der forsatliggen var bleven skjult mellem nogle til den Ende afbuggede og ordnede Buste og Judith Hutter havde blot studt nogle Blade, der saa foran et Vindue, tilside for at vise sit Ansigt og tale til dem.

Fjerde Kapitel.

Arken, som Hutternes flydende Bolig i Almindelighed kaldtes, var en ganske simpel Indretning. En stor Klaade dannede den frømmende Deel af Skibet og midt paa den stod, indtagende hele Bredden og omtrent to tredie

Delen af Længden, en lav Bygning, som lignede Kastellet i Skikkelse, men var opført af saa lette Materialier, at den kun kunde modstaae en Geværtugle. Da Siderne af Flaaden vare lidt høiere end sædvanligt og det Indre af Kabytten ikke havde større Høide, end Bequemmeligheden udkrævede, havde denne usædvanlige Tilfætning ikke noget meget flodset eller paafaldende Udseende. Den var, kort sagt, lidet andet, end en af vore nuværende Kanalbaade, skjøndt mere plumpt bygget, af større Brede, end sædvanligt, og bærende Orkenens Præg i Barken paa dens Stolper og Tag. Flaaden var imidlertid sammensat med en vis Færdighed, i det den var let i Forhold til dens Syrke og tilstrækkeligt haandterlig. Kabytten var afdeelt i to Værelser, hvoraf det ene benyttedes til Dagligstue og Sovestue for Raderen og det andet tilhørte Dottrene. En meget simpel Indretning tjente til Kjøkken i den ene Ende af Flaaden og stod afdes fra Kabytten i fri Luft, da Arken ganske var en Sommerleilighed.

Bagholdet, som Hurry kaldte det, lader sig ligesaa let forklare. Paa mange Steder paa Søen og Floden, hvor Bredderne vare steile og høie, lude de mindre Træer og Buske, som allerede anført, heelt ud over Strømmen, saa at Grenene ikke sjeldent naaede ned i Vandet. Paa visse Steder strakte de sig tredive til fyrgetyve Fod ud i en næsten horizontal Linie. Da Vandet stedse var dybest inde ved Land, hvor Bredden var høiest og næsten lodret, havde

Gutter ikke havt Bamskelighed ved at lade Arken drive ind under et saadant Skjul, hvor den var bleven lagt for Anker i den Hensigt at fordølge dens Beliggenhed, da Sikkerheden, efter hans Anskuelse af Sagen, udkrævede adskillige saadanne Forsigtigheder. Da Arken først var inde under Trærne og Buskene, blive Grenene af disse ved nogle Stene, som bandtes ved Enden af dem, tyngede ned i Vandet og nogle saa afbuggede Buske, anbragte paa behørigte Steder, gjorde Resten. Laxeren har seet, at dette Skjul var saa fuldstændigt, at det skuffede tvende Mand, som vare fortrolige med Skovene og netop søgte dem, som det skulde fordølge, en Omstændighed, som let vil blive forstaaet af den, som kjender den tætte, hyppige Plantevæxt i en amerikansk Urskov, især i en fredig Jordbund.

Opdagelsen af Arken frembragte en høist forskjellig Virkning paa vore to Eventyrere. Saasnart Kaneen kunde blive bragt hen til den rigtige Nabning, sprang Hurty om bord og var efter et Dieblifs Forløb indviklet i en munter og paa en Maade bebreidende Samtale med Judith, aabenbart forglemmende hele den øvrige Verdens Tilværelse. Saaledes forholdt det sig ikke med Wildtskytten. Han betraadte Arken med langsomme, varsomme Skridt og undersøgte hele Ordningen af Skjulets med nysgjerrige og forskeende Diekast. Vel kastede han et eneste beundrende Blik paa Judith, som hendes glimrende og sjældne Skjønbed aftvang ham; men selv denne kunde blot en Sekund afholde

ham fra at give efter for hans Interesse for Hutter's Indretninger. Skridt for Skridt betragtede han Sammenfætningen af denne mærkelige Bolig, undersøgte dens Sammenføjninger og Styrke, overtydede sig om dens Forsvarsmidler og anskillede enhver Dagttagelse, som Enhver, hvis Tanker fornemmeligen dvælede ved deslige Anstalter, maatte falde paa. Heller ikke blev Skjuleet forbigaaet. Dette undersøgte han heelt igjennem omhyggeligt og mere end een Gang yttrede han sit Bifald i lydelige Løvtaler. Da Grandsestiftene tilstodede en saadan Ligefremhed, gik han igjennem Værelserne, ligesom han tidligere havde gjort i Kuppet, og traadte, idet han aabnede en Dør, ud paa den Ende af Flaaden, der var ligoverfor den, hvor han havde forladt Judith og Hurry. Her fandt han den anden Søster, siddende under Skjulets Løvtag, bestræftiget med noget grovt Styoi.

Da Vildtskyttens Undersøgelser nu vare sluttede, sænkede han Kolben af sin Riffel, stødte sig paa Løbet med med begge Hænder og vendte sig om mod Pigen med en Deeltagelse, som hendes Søsters sjældne Skjønhed ikke havde formaaet at pække. Af Hurrys Bemærkninger havde han udsledet, at Hetty antoges at besidde mindre Forstand, end der pleier at falde i menneskelige Væseners Lod, og hans Opdragelse blandt Indianerne havde lært ham at behandle dem, der vare saaledes hjemføjte af Forsynet, med mere end almindelig Omhed. Heller ikke laa der, som

det saa ofte er Tilfældet, Noget i Heltys Udvortes, som kunde svække den Deeltagelse, hendes Tilstand vakte. Blandt vitterlig kunde hun egentlig ikke kaldes, da hendes Mandskraft var netop ikke vare svagere, end at de fleste af de med de høiere Egenskaber forbundne Omrids derved vare blevene udvistede, hvorimod hun beholdt sin Dyrtighed og Sandhedselighed. De Faa, som havde seet denne Pige og besadde tilstrækkelig Dommeekraft, havde ofte bemærket om hende, at hendes Følelse for det Rette næsten syntes at være instinktmæssig, medens hendes Afsky for Uret udgjorde et saa fremsvingende Træk af hendes Aand, at den omgav hende med en Atmosfære af reen Moralitet; Eiendommeligheder, der ikke ere sjeldne hos saakaldte svagsindede Personer, ret som om Gud havde forbudt de onde Aander at betræde saa forsvarede Enemærker i den velgjørende Hensigt at udstrække sin umiddelbare Beskyttelse til dem, der ikke have faaet Mennekehedens sædvanlige Hjælpemidler. Derhos var hendes Hdre behageligt, idet det havde en stærk Lighed med hendes Søsters, brevs af det var en beskeden og ydmyg Kejs. Havde det rolige, stille, næsten hellige Udtryk i hendes blide Mafon end ikke Noget af det Glimrende hos Judith, forseilede det dog sjeldent at vinde Dagttageren og kun Faa kunde betragte det længe, uden at begynde at nære en inderlig og varig Deeltagelse for Pigen. Hun havde i Almindelighed ingen Farve og hendes enfoldige Sjel var heller ikke istand til

at foreispeile hende Billeder, som kunde faae hendes Kind til at rødme, skjøndt hun besad en saa medfødt Undseelse, at den næsten havde hende til den umistænksomme Reenhed hos et Vasen, der er ophøiet over de menneskelige Svagheder. Brodesfri, uskyldig og fri for Mistro, ligesaa meget af Naturen som ved hendes Levemaade, havde Forsynet ikke desto mindre bestjernet hende med enhver Fornærmelse ved en Glorie af moralsk Lys, ligesom det siges at „blidne Vinden for det klippede Lam.“

„De er Hetty Hutter,“ sagde Bildskjotten paa den Maade, hvorpaa man sig selv ubevidst fremsætter et Svorgemaal, idet han antog en Venlighed i Tone og Bæsen, som særdeles vel egnede sig til at vinde den Persons Tillid, han tiltalte, „Harry Hurry har fortalt mig om Dem og jeg veed, at De maa være Barnet.“

„Ja, jeg er Hetty Hutter,“ svarede den unge Pige med en dæmpet, blid Røst, som Naturen, understøttet af en vis Dydragelse, havde bevaret for Plumpehed i Tone og Udtale; „jeg er Hetty, Judith Hutters Søster og Thomas Hutters yngste Datter.“

„Saa kjender jeg Deres Historie; for Hurry Harry taler en heel Deel og lægger ikke Baand paa sin Tunge, naar han kan besatte sig med andre Folks Anliggender. De tilbringer en stor Deel af Deres Liv paa Eoen, Hetty.“

„Ja, det gjør jeg. Moder er død, Fader sætter

Snarer og Judith og jeg blive hjemme. Hvad er Deres Navn?"

"Det Spørgsmaal er lettere gjort end besvaret, unge Pige, eftersom jeg er saa ung og dog har haat flere Navne, end adskillige af de største Hovdinge i hele Amerika."

"Men De har faaet et Navn; De kastede dog ikke det ene Navn bort, førend De ærligt og redeligt havde forstjent det andet?"

"Det haaber jeg ikke, Pige, det haaber jeg ikke. Mine Navne ere komne ganske naturligt og jeg troer ikke at det, jeg nu bærer, vil vare ret længe, eftersom Delawarerne sjældent give en Mand hans rette Navn, førend han har havt Leilighed til at vise sin sande Natur enten i Raadsforsamlingen, eller paa Krigsflaen, hvilket endnu ikke har været Tilfældet med mig, da jeg for det Første ikke er nogen født Rødhud og derfor ikke har Ret til at sidde i deres Raadsforsamlinger, og derhos er altfor ringe til, at de Store af min egen Farve skulde opfordre mig til at sige min Mening; og for det Andet, fordi denne er den første Krig der er indtruffen i min Tid og ingen Kjende endnu er trængt saa langt ind i KOLONIEN, at selv en længere Arm end min har kunnet naae ham."

"Sig mig Deres Navn," sagde Hetty uforsigtigt, "og jeg kan maaskee da give Dem Deres Sludsmaal."

"Der er noget Sandt deri, det negter jeg ikke, skjøndt det ofte slaaer Feil. Menneskene tage ofte Feil af andre

Mennesker og give dem hyppigt Navne, som de ikke fortjene. De kan see Sandheden heraf i Mingoernes Navne, som i deres eget Tungemaal betyde det samme som de delawariske Navne — saaledes har man i det mindste fortalt mig, før jeg kjender kun lidet til den Stamme, undtagen af Rygtet — og Ingen kan sige, at de ere en ligesaa ærlig og oprigtig Nation. Jeg sætter derfor ingen stor Værd til Navne.

„Siig mig alle Deres Navne,“ gjentog Pigen alvorligt; thi hun var for ensfoldig til at skjælné Ting fra Livsstillinger og lagde megen Vægt paa Navne; „jeg vil gjerne vide, hvad jeg skal tænke om Dem.“

„Nu vel, jeg har ikke Noget derimod, og De skal faae dem alle at høre. For det Første altsaa er jeg en Christen og født hvid, ligesom De selv, og mine Forældre havde et Navn, som gik over fra Fader til Søn som en Deel af deres Gaver. Fader kaldtes Bumpo og jeg blev naturligvis opkaldt efter ham og fik Navnet Nathaniel, eller Natty, som de Fleste fandt for godt at udtale det.“

„Ja, ja — Natty — og Hetty“ — afbrød den unge Pige ham hurtigt og saae attet op fra Sytøiet med et Smil; „De er Natty og jeg er Hetty — skjøndt De er Bumpo og jeg er Hutter. Bumpo er ikke saa smukt som Hutter, er det vel?“

„Ja, det er nu ligesom man synes. Bumpo har ikke nogen høi Klang, det tilstaaer jeg, og dog have Mennesker

kumpet sig gennem Verden med det. Jeg gik imidlertid ikke ret længe under det Navn; thi Delawareerne bemærkede snart, eller troede at bemærke, at jeg ikke var hengiven til Løgn, og kaldte mig først Net-Tunge."

"Det er et godt Navn," kaldt Hetty ham alvorligt og bestemt i Talem; "sig nu ikke mere, at der ikke er nogen Syd ved Navne!"

"Det siger jeg heller ikke, for maaskee fertsjente jeg at kaldes saaledes, da jeg ingen Ynder er af Løgn, saaledes som Andre. Efter nogen Tids Forløb bemærkede de, at jeg var rask tilveens, og kaldte mig da „Skorduen," hvilken, som De veed, har en hurtig Flugt og flyver i lige Linie."

"Det var et smukt Navn!" udbred Hetty; „Skorduer ere smukke Fugle!"

"De fleste Ting, Gud har skabt, ere smukke paa deres Viis, min gode Pige, skjøndt de blive saa vanskabte af Menneskene, at de stifte baade Matur og Udsende. Ved at bringe Budskab og finde Vinde Spor kom jeg tilsidst til at følges med Jægerne og da de nu syntes, at jeg var raskere og sikrere til at finde Vildtet, end de fleste unge Knose, kaldte de mig „Bred-Dre," fordi jeg, som de sagde, havde en Deel af Hundens Skarpsindighed."

"Det er ikke saa smukt," svarede Hetty; „jeg haaber ikke, at De beholdt det Navn ret længe."

"Ikke efterat jeg var bleven rig nok til at kjøbe en

Riffel," sagde den Anden, idet han røbede en Smule Stolt-
hed gjennem sit ellers saa beskedne og rolige Væsen; „da
saaes det, at jeg kunde forsyne en Wigwam med Vildt, og
med Tiden fik jeg Navnet „Vildtskytte," hvilket er det, som
jeg nu bærer, ihvor simpelt det ogsaa ansees af dem, der
sætte større Priis paa et Medmenneskes Skalp, end en
Buffs Dvsats."

„Godt, Vildtskytte, til dem horer jeg ikke," svarede
Hetty ligefremt; Judith hader af Seldater og alimrende
Klader og smukke Fjerbuske; men de ere mig imod. Hun
siger, at Officiiererne ere fornemme, muntre og fulde af
smukke Ord; men de faae mig til at gysse, fordi det er
deres Forretning at dræbe deres Medskabninger. Jeg hol-
der mere af Deres Bestilling og Deres sidste Navn er et
meget godt Navn, bedre end Natty Bumpo."

„Det er na urligt for et Menneſte af Deres Gemyts-
bestaſſenbed, Hetty, og omtrent hvad jeg havde ventet.
Man fortæller mig, at Deres Søster er smuk, usadvanligt
smuk for en Dodelig, og Skjønheden er tilbøielig til at ſoge
Beundring."

„Har De aldrig ſeet Judith?" ſvurgte den unge Pige
hurtigt og alvorligt; „har De det ikke, ſaa gaa ſtrar hen
og betragt hende. Ikke engang Hurry Harry er ſaa beha-
gelig at ſee paa, ſkjøndt han er et Mandſolk og hun et
Fruentimmer."

Vildtskytten betragtede Pigen et Dieblif med Deel-

tagelse. Hendes blege Ansigt rødmede lidt og hendes ellers saa blide og rene Øie tindrede, medens hendes Ord røbede den indre Drift.

„Ja, Hurry Harry,“ mumlede han ved sig selv, medens han gik igjennem Kahytten forud til den anden Ende af Fartøiet; „Det kommer der af et smukt Udvortes, hvis en leilsindig Tunge ellers ikke har nogen Deel deri. Det er let at indsee, hvilken Retning den stakkels Skabnings Følelser tage, hvad der saa end er Tilfældet med Din Jodes.“

Men Hurrys Galanterier, hans Beherskerindes Røqvetterier, Vildtskyttens Betragtninger og Heitvs blide Følelser forstyrredes ved, at Arkens Eiermands Kano pludseligt viste sig i den smalle Abning mellem Bussene, der dannede et Slags Grav omkring hans Fæstning. Det syntes, som om Hutter, eller flydende Tom, som han fortrøstigt kaldtes af de Jægere, der vare bekendte med hans Leve-maade, havde gjenkjendt Hurrys Kano; thi han yttrede ingen Forundring over at see ham i Prammen. Hans Hilsen tilkjendegav tværtimod ikke alene Velbehag, men ogsaa Glæde, blandet med lidt Fortrydelse over, at han ikke var kommen nogle Dage før.

„Jeg ventede Dem forrige Uge,“ sagde han i en halvt brummende, halvt venlig Tone, „og ærgrede mig ikke lidet over, at De ikke kom. Der kom en Løber her igjennem før at underrette alle Jægerne og Snarersætterne om, at

Kolonierne og Kanadaerne atter vare komne i Haarene paa hverandre, og jeg følte mig saa ensom blandt disse Bjerge med tre Skælper at sørge for og kun et Par Hænder til at beskytte dem."

"Det var fornuftigt," svarede March, "og at føle som en Fader. Dersom jeg havde to saadanne Døtre som Judith og Hetty, vilde min Erfaring fortælle den samme Historie, skjøndt jeg i det Hele taget er lige glad, enten min nærmeste Nabo er halvhundrede Mile borte, eller saa nær ved, at jeg kan raabe til ham."

"Alligevel havde De dog ikke Lyst til at begive Dem alene ud i Orkenen nu, da De vidste, at de Vilde fra Kanada sandsynligviis røre sig," bemærkede Hutter, idet han kastede et mistroisk og tillige spørgende Blik paa Wildtskytten.

"Hvorfor skulde jeg det? Man siger jo, at en daarlig Reiseskammerat gjør Veien kortere, og denne unge Mand anseer jeg for en meget god Kammerat. Det er Wildtskytten, gamle Tom, en berømt Jæger blandt Delawarerne og Christensfødt og christeligt ordragen. Knosen er maaffee ikke fuldkommen, men der er daarligere Karle i det Land, han kom fra, og han vil rimeligviis finde Adskillige i denne Deel af Verden, som ikke ere bedre. Skulde vi faae Anledning til at forsvare vore Snarer og Eggen, vil han kunne bruges til at ernære os Alle, for han er en heel Karl til at fæste Wildt."

„Unge Mand, De er velkommen,“ brummede Tom og rakte Ynglingen en haard og knoklet Haand til Pant paa sin Oprigtighed; „i saadanne Tider er et hvidt Ansigt en Bøns og jeg gjør Regning paa Deres Bistand. Børn gjøre undertiden et stærkt Hjerte svagt og disse mine to Døttre volde mig mere Uro, end alle mine Skind, Enarer og Rettigheder i Landet.“

„Det er naturligt!“ udbrød Hurry. „Ja, Bildtskytte, De og jeg vide det endnu ikke af Erfaring, men i det Hele taget anseer jeg det for naturligt, at vi vilde have de samme Følelser, og jeg ærer den Mand, som vedskjender sig dem. Hvad Judith angaaer, Gamle, saa tager jeg strax Tjeneste som bendes Soldat og der staaer Bildtskytten, som kan hjælpe Dem med at tage vare paa Hætt.“

„Mange Tak, Master March,“ svarede den Skjønne med en fylldig, velsklingende Stemme og med en Rigtighed i Betoningen og Udtalen, som hun havde tilfældes med Søsteren og som viste, at hun var bleven bedre oplært, end Faderens Levemaade og Udsende kunde lade formode; „mange Tak skal De have; men Judith Hutter har Mod og Erfaring nok til at stole mere paa sig selv, end paa saadanne smukke Landstrygere som De. Skulde det blive nødvendigt at møde de Bilde Ansigt til Ansigt, gaaer De i Land med min Fader, istedetfor at skjule Dem i Hytterne under Paaskud af at forsvare os Fruentimmer og — —“

„Pige, Pige,“ afbrød Faderen hende, „sæt dog en Stop-

per paa Din sladderagtige Tunge og hør et Sandhedens Ord. Der er allerede Bilde paa Bredderne af Egen og Ingen kan sige, hvor nær de ere i dette hellige Dieblis, eller naar vi skulle høre Mere fra dem!"

"Dersom det er sandt, Master Hutter," sagde Hurry, hvis forandrede Anslyn tilkjendegav, hvor vigtig han ansaae denne Underretning for at være, skjendt det ikke robede nogen umandig Uro; "dersom det er sandt, saa befinder Deres Ark sig i en høist uheldig Stilling; for, uagtet Skjulets skuffede Vildtskytten og mig, vil det dog neppe blive overseet af en Fuldblods-Indianer, som er ude for for Alvor at søge efter Skalper."

"Jeg er af samme Mening som De, Hurry, og onsker af mit ganske Hjerte, at vi laa paa ethvert andet Sted, end i denne smalle, krumme Flod, der har mange Fordele, naar man vil skjule sig, men næsten er livsfarlig, naar man bliver opdaget. Desuden ere de Bilde tat ved os og Banskkeligheden bestaaer i at komme ud af Floden, uden at blive stukket ned ligesom en Hjort ved en Saltkilde."

"Er De vis paa, Master Hutter, at de Rodhuder, De frygter, virkelig ere Kanadiere?" spurgte Vildtskytten beskedent, men alvorligt. "Har De seet Nogen af dem og kan De beskrive mig deres Maling?"

"Jeg er stødt paa Kjendetegn, der røbe, at de ere her i Nærheden, men jeg har ikke seet Nogen af dem. Jeg var omtrent en Miils Wei nede ad Floden for at see

til mine Snarer og fandt da et friskt Spor, som gik over Hjørnet af en Vose og Nord efter. Manden var ikke gaaen derover en Time iforveien og af Fodens og den store Taaes Størrelse kunde jeg see, at det var et indianst Fodtrin, endnu førend jeg fandt en forrepen Mokkafin, hvis Eiermand havde kastet den bort som ubrugelig. Før den Sags Skyld fandt jeg ogsaa det Sted, hvor han havde standset for at gjøre sig en ny, hvilket kun var nogle Skridt fra det Sted, hvor han havde ladet den gamle ligge."

"Det ligner ikke meget en Rødhud paa Krigsstien!" bemærkede den Anden og rystede paa Hovedet. "En erfaren Kriger i det mindste vilde have nedgravet, brændt eller sænket et saadant Kjendetegn paa sin Forbimarsch i Flo- den og hiint Spor er formodentligt et fredeligt Spor. Men Mokkafinen kunde i hoi Grad lette mit Sind, der- som De har tænkt paa at tage den med. Jeg er selv kommen bertil for at træffe en ung Hovding og han maa netop komme i den Retning, De har omtalt. Sporet kan være hans."

"Hurry Harry, jeg haaber dog, at De noie kjender denne unge Mand, som har Sammenkomster med Wilde i Gane af Landet, hvor han aldrig før har været?" spurgte Gutter i en Tone og med et Væsen, som tilstrækkeligen til- kjendegave Marsagen til Svørgsmaalet, idet saadanne raa Væsener sjældent for Delikatesens Skyld tage i Betænk- ning at røbe deres Følelser. "Førraderi er en indianst Dyd

og de Hvide, som opholde sig meget blandt deres Stammer, antage snart deres Skikker og Sædvaner."

"Sandt, saa sandt som Evangeliet, gamle Tom; men det rammer ikke Bildtskytten, som er en ung Mand af Sandhed, om han ikke har andre Anbefalinger. Jeg indstaaer for hans Erlighed, hvad jeg saa kan for hans Død i Slaget."

"Jeg gad nok vide hans Grinde i denne fremmede Deel af Landet."

"Det er snart fortalt, Master Hutter," sagde den unge Mand med den gode Samvittigheds hele Rolighed; "og desuden troer jeg, at De har Ret til at spørge derom. Faderen til to saadanne Døttre, der, saaledes som De, boer paa en Sø, har netop samme Ret til at spørge om hvad en Fremmed har at bestille i hans Egn, som Kolonien vilde have til at spørge Franskmændene om Grunden, hvorfor de opstille flere Regimenter end sædvanligt paa Grandfen. Nei, nei, jeg skal ikke benegte Deres Ret til at faae at vide, hvorfor en Fremmed kommer til Deres Bolig eller Deres Land i saa alvorlige Tider som disse."

"Naar De tænker saaledes, saa lad mig høre Deres Historie uden videre Indledning."

"Den er snart fortalt, som jeg før sagde, og skal blive ærligt fortalt. Jeg er en ung Mand og har endnu aldrig været paa en Krigsski; men ikke saasnart fik Delawarerne at vide, at Wampumbeltet og en Stridsøse

vare i Begreb med at blive sendte til Stammen, førend de ønskede, at jeg skulde begive mig ud blandt Folkene af min egen Farve for at indhente paaalidelige Efterretninger for dem om Tingenes sande Forhold. Det gjorde jeg og efterat jeg havde meddeelt Hovdingerne min Beretning efter min Tilbagekomst, mødte jeg en kongelig Officier ved Schoharie Floden, der havde Penge med til de venstabelige Stammer længere Væst paa. Dette ansaaes for en god Leilighed for Chingachgook, en ung Kriger, der endnu ikke har sældet en Fjende, og mig selv til i Forening at gaae ud paa vor første Krigssti og en gammel Delawarer anviste os Klippen her ved Enden af Søen til Mødested. Jeg vil ikke negte, at Chingachgook tillige har et andet Siemed; men det angaaer ikke Noget her og er hans Hemmelighed og ikke min; derfor vil jeg ikke tale mere derom.

„Det er Noget angaaende et ungt Fruentimmer,“ faldt Judith ham hastigt i Talen, men smilede derpaa over sin egen Hefstighed og var endog saa god at rødme en Kjende over den Maade, hvorpaa hun havde robet sin Beredvillighed til at forudsætte en saadan Beræggrund. „Naar det hverken er Krig eller Jagt, maa det være Kjærlighed.“

„Ja, det falder saa let for den Unge og Smukke, som hører saa meget om saadanne Følelser, at antage, at de ligge til Grund for de fleste Handlinger. Men om den Sag siger jeg ikke et Ord. Chingachgook skal møde

mig ved Klippen en Time førend Solens Nedgang i Morgen Aften, hvorpaa vi skulde følges ad uden at fortrædige Andre, end Kongens Tjender, der lovligen ere vore egne. Da jeg i lang Tid har kjendt Hurry, som engang satte Snarer paa vort Jagtdistrikt, og traf ham ved Schobarie Floden, ligesom han var i Begreb med at begive sig til sit Sommerrevier, bleve vi enige om at reise sammen, ikke saa meget af Frygt for Mingoerne, som for godt Kammeratskabs Skyld og for, som han siger, at gjøre en lang Vej kortere."

"Og De troer, at det Spør, jeg saae, kan bidrøre fra Deres Ven, som er kommen tidligere end Aftalen?" spurgte Hutter.

"Det er saa min Tanke, som baade kan være rigtig og urigtig. Men dersom jeg fik Mokkaşinen at se, skulde jeg paa Diebliffet sige, om den er gjort efter Delawarerens Maade eller ikke."

"Der er den da," sagde den raske Judith, som allerede var gaaen ned i Kanoen for at søge efter den; "sig os hvad den er, Ven eller Tjende. De seer ærlig ud og jeg troer Alt hvad De siger, hvad saa Fader tænker."

"Ja, Du finder altid Benner, hvor jeg formoder Tjender, Jude, brummede Tom; "men tal, unge Mand, og sig os hvad De tænker om Mokkaşinen."

"Den er ikke gjort paa Delawarisk," svarede Bildtskysten, efter at have betragtet den sonderrevne og bort-

fastede Godbedækning med et forskende Die; „jeg er for ung paa Krigsstien til at være bestemt, men jeg turde næsten sige, at denne Mokka'n har et nordligt Udseende og er kommen fra hiin Side af de store Indsøer.“

„Dersom det er Tilfældet, bør vi ikke blive liggende her en Minut længere end nødvendigt,“ sagde Hutter, idet han saae ud mellem Bladene af sit Skjul, som om han allerede formodede en Fjende paa den modsatte Bred af den smalle, bugtede Flod. „Der mangler kun en Time eller saa til det bliver Aften og at komme bort i Mørket vil være umuligt, uden at gjøre en Stoi, som vilde forraade os. Hørte De Knaldet af et Gevær imellem Bjergene for en halv Time siden?“

„Ja, Gamle, og hørte Geværet selv,“ svarede Hurry, som nu indsaae den Uforsigtighed, han havde begaaet; „for det blev løsnet ved min egen Skulder.“

„Jeg var bange for, at det kom fra de franske Indianere; men det kan alligevel gjøre dem oymærksomme og blive et Middel til, at de opdage os. De gjorde Uret i at flyde i Krigstider, undtagen der var god Anledning dertil.“

„Det begynder jeg selv at troe, Onkel Tom; men naar en Mand ikke tør lade sin Rissel gaae af i en Drøken paa tusinde Quadratomile af Frygt for, at en eller anden Fjende skulde høre det, hvad nytter det saa at han har den?“

Hutter holdt nu en lang Raadslagning med sine to Gjester, hvorved de bleve aldeles enige om deres Stilling. Han forklarede dem Vanskeligheden af at forsøge paa i Mørket at faae Arken ud af en saa rivende og smal Strøm, uden at gjøre en Larm, som vilde vække indianstø Drenes Opmærksomhed. Omstøifere kunde vel opbolde sig i Nærheden af Floden eller Søen; men Bredderne af den Første vare paa mange Steder sumpede og baade saa bugtede og bevorede med Buske, at det var ganske umuligt at komme affted ved Dagen, uden at løbe stor Fare for at blive seet. Der var maaskee mere at frygte af Dret end af Diet, især saa længe de befandt sig i de korte, smalle og overskyggede Bugtninger af Floden.

„Jeg løber aldrig ind i dette Skjul, der ligger saa beqvemt for mine Snarer og er sikkrere for nysgjerrige Dine end Søen, uden at forsyne mig med Midler til at komme ud igjen.“ vedblev dette sælsomme Væsen, „og det er lettere gjort ved at hale, end ved at stige. Mit Anker ligger nu evenfer Strømgangen i den aabne Sø og her er et Tug, seer De, til at hale os op til det med. Uden Hjælp vilde det være et strengt Arbeide for et Par Hænder at hale en Pram som denne op imed Strømmen. Jeg har derfor et Slags Epil, som letter Arbeidet. Inde kan bruge Styreaaren agter ligesaa godt som jeg selv og naar vi ikke behøve at frygte for Fjender, er det os en ringe Ting at komme ud af Floden.“

„Hvad vilde vi vinde, Mæster Hutter, ved at forandre Stilling?“ spurgte Bildtskytten med betydeligt Alvor; „Dette er et sikkert Skjul, og der kan gøres kraftig Modstand fra det Indvendige af Kahytten. Jeg kjender ikke til Kampen, undtagen af Sagnene; men det forekommer mig, at vi kunde drive tyve Wingoer tilbage med saadanne Palisader som de der foran os.“

„Ja, ja, De kjender ikke til Kampen, undtagen af Sagnene; det er tydeligt nok, unge Mand! Har de nogensinde seet saa stor en Bandflade som den ovenfor os, førend De kom til den med Hurry?“

„Nei, det kan jeg ikke sige,“ svarede Bildtskytten. „I Ungdommen skal man lære og jeg er langt fra at ville opløste min Røst i Raadsforsamlingen, førend den er bleven berettiget dertil ved Erfaring.“

„Nu vel da; jeg skal vise Dem det Mislige ved at fegte i denne Stilling og Fordelen af at tyte til den aabne Sø. Her, kan De see, vilde de Vilde vide, hvor de skulde sigte med hvert Skud, og det vilde være altfor meget at haabe, at nogle Rugler ikke skulde finde Vej gennem Sprækkerne mellem Bjellerne. Vi, paa den anden Side, vilde ikke have have Andet end Træer at sigte efter. Fremdeles ere vi ikke sikre for Ild her, da Barken paa Taget ikke er stort bedre end Tønder. Desuden kan Kastellet blive stormet og udplyndret i min Fraværelse og Alt hvad jeg eier blive ødelagt. Naar vi først ere ude paa Søen, kunne vi alene

angribes med Baade eller Flaader, ville have omtrent de samme Fordele som Fjenden og kunne beskytte Kastelet med Arken. Begriber De disse Grunde, unge Menneſte?"

"De klinge godt, ja de klinge fornuftigt og jeg vil ikke modſige dem."

"Godt, gamle Tom," udbrød Hurry; "ſkulle vi afſted, ſaa jo før vi gjøre Begyndelſen, deſto før ville vi ſaae at vide, om vi ſkulle beholde vore Skalper til Nathuer eller ikke."

Da dette Forſlag var iſineſaldende rigtigt, negtede heller Ingen det ſit Samtykke. De tre Mand begyndte nu, efter en kort forelebig Forklaring, paa Forberedelſerne til for Alvor at ſætte Arken i Gang. De ſmektre Landtougere bleve hurtigſt løsnede, og ved at hale i Touget gled det ſvære Fartoi langſomt ud af Skjulet. Det var ikke ſaaſnart befriet fra de belemyrende Grene, ſørend det ved Strommens Magt ſvaiedes ud i Floden og ſtrog tæt langs med den veſtlige Bred. Ikke en Sjæl ombord hørte Grenenes Raſlen, naar Kabytten tørnede mod Træerne og Buſſene paa den veſtlige Bred, uden en vis urelig Koſeſſe; thi Ingen vidſte hvilket Dieblit eller paa hvilket Sted en ſkjult og mordlyſten Fjende pludſeligt kunde reiſe ſig. Maaskee bidrog det dunkle Lys, der endnu kæmpede ſig gjennem Løvtaget foroven, eller banede ſig Vej gjennem den ſmalle, et Baand lignende, Nabning, der i Luften ovenfor ſyntes at betegne Flodløbet for neden, til at viſe Faren ſtørre end

den var; thi det var kun lidet mere end tilstrækkeligt til at gjøre Gjenstandene synlige, uden dog fuldkomment at vise deres Omrids. Skjøndt Solen endnu ikke var heelt nede, havde den dog berøvet Dalen sine umiddelbare Straa-
ler, og Aftenskyggerne begyndte at støffes omkring de Gjen-
stande, der stode ubedækkede, og gjorde dem inde i Skoven
endnu skumlere og uhyggeligere.

Imidlertid afbrødes Bevægelsen ikke og da Mændene
vedbleve at hale i Touget, gled Arken stadigen fremad,
idet Prammens Brede forhindrede den fra at synke meget
dybt og ikke gjorde det hurtige Element under dens Bund
nogen synderlig Modstand. Hutter havde desuden brugt en af
Erfaringen tilraadet Forsigtighed, der vilde have gjort en
Sømand Vre og som fuldkomment forebyggede de Forsin-
kelses og Vanskeligheder, som ellers vilde have været en
Følge af Flodens korte Bugter. Medens Arken gik nedad,
vare store, til Touget fastgjorte Steen bleven sænkede
midt i Strømmen som et Slags lokale Ankere, hvøraf hvert
enkelt forhindrede den fra at drive, idet det understøttedes af
de andre, indtil det øverste naaedes, hvilket igjen understøt-
tedes af det Anker eller Drag, som laa et godt Stykke ude
i Søen. Som Følge af denne Indretning gik Arken fri
af alle Forhindringerne paa Bredden, mod hvilken den ellers
uundgaeligt vilde være bleven halet ved hver Bugt og
saaledes stødt paa Vanskeligheder, som Hutter, overladt til
sine egne Kræfter, vilde have haft ondt ved at overvinde.

Begunstigede ved denne Forsigtighed og ansporede ved Frygten for at blive opdagede, halede flydende Tom og hans tvende atletiske Medhjælpere Arken fremad med en fuldkomment saa stor Hurtighed, som kunde forenes med Tougets Styrke. Ved enhver Bugt af Floden hævdes en Steen op fra Bunden, hvorpaa Prammens Retning forandrede til den, som viste mod den ovenfor liggende Steen. Paa denne Maade, med Farvandet affat med Boier, som en Somand vilde have udtrykt sig, arbejdede Gutter sig fremad, medens han med dæmpet og varsom Røst snart opfordrede sine Venner til at forege deres Anstrengelser og snart, naar der var Anledning dertil, gjorde dem opmærksomme paa, at deres Anstrengelser i visse Dieblitte kunne sætte dem alle i Fare ved alt for stor Iver. Trods deres lange Bekjendskab med Skovene, forsøgede den beflygede Flodbreds skumle Bestaenhed den Urolighed, som Enhver af dem folte, og da Arken naaede den første Bugt af Susquehannab, og der saaes et Glimt af Søens bredere Flade, folte de alle en Lettelse, som maasse Ingen af dem vilde have været villig til at tilstaae. Her blev den sidste Steen halet op fra Bunden og Touget viste lige ud til Dragget, hvilket, som Gutter havde forklaret, var blevet kastet ovenfor Strømmingen.

„Gud skee Lov!“ udbrød Hurry; „der er Dagslyset og vi ville snart faae Leilighed til at see vere Fjender, dersom vi skulle finde dem!“

„Det er mere end De eller noget Menneſte kan ſige,“
 brummede Hutter. „Intet Sted vil en Hob ſnarere ligge
 i Baghold, end paa Kyſten omkring Udsøbet, og det Nie-
 blif, da vi komme ud fra dieſe Træer og ud i aabent Bunde,
 vil være det meeft afgjørende, efterſom Fjenden da vil have
 et Skjul, naar vi have miſtet vort. Judith, Pige, Du og
 Hetty ſkulle lade Haren paſſe ſig ſelv og gaae ind i Ka-
 hytten og huſte paa ikke at viſe Eders Anſigter ved et
 af Vinduerne; thi de, ſom faae dem at ſee, ville ikke ſtandſe
 for at roſe deres Skjønhed. Og nu, Hurry, ville vi ſelv
 gaae ind i den forreſte Stue og hale gjennem Døren; der
 ere vi Alle ſikre, i det mindſte for en Overrumpling.
 Den Bildſkytte, da Strømmen nu ikke er ſaa ſtærk og
 Touget er ſaa ſtramt, ſom det kan taale, ſaa gaa De fra
 Vindue til Vindue, uden dog at lade Deres Hoved blive
 ſeet, hvis De har deres Liv kjært. Ingen kan vide, naar el-
 ler hvor vi ſkulle høre fra vore Naboer.“

Bildſkytten adlød med en Fornemmelse, ſom ikke
 havde Noget tilfældeds med Frygt, men vidnede om hele
 det Spændende ved en fuldkomment ny og yderſt intereſſant
 Stilling. For første Gang i ſit Liv befandt han ſig i
 Nærheden af Fjenden, eller havde god Grund til at troe
 det, og det under alle de Gru opvækkende Omſtændigheder
 ved indianſk Overrumpling og indianſk Liſt. Idet han
 tog Plads ved et Vindue, gled Arken netop gjennem den
 ſmalleſte Deel af Floden, et Punkt, hvor Vandet forſt løb

ind i den egentlige Flod og hvor Træerne ganske mødtes foroven, saa at Strømmen brusede ind i en Lovhvalving, Noget, der er ligesaa eiendommeligt og særegent for Landet, som det at Floderne i Schweits bogstaveligen bruse frem fra Isklamre.

Arken var i Begreb med at glide forbi den sidste Bugtning af denne løvbedækkede Indgang, da Bildtskotten, efterat have undersøgt Alt det, der kunde sees af den østlige Flodbred, gik over til Vinduerne paa den modsatte Side af Stuen for at betragte den vestlige. Han kom i rette Tid til denne Nabning; thi han havde ikke saasnart anbragt sit Die ved en Kilde, førend det mødte et Syn, som nok kunde have forfærdet en saa ung og uerfaren Skildvagt som han. Et ungt Træ ludede ud over Vandet i næsten en Halvcirkel, idet det først var groet op mod Lyset, men derpaa var blevet trykket ned i denne Skikkelse ved Sneens Tyngde, Noget, der hyppigt finder Sted i de amerikanske Skove. Paa dette Træ havde allerede ikke mindre end sex Indianere viist sig, medens Andre stode rede til at følge dem, naar der blev Plads, idet det aabenbart var deres Hensigt at klattre ud paa Stammen og lade sig falde ned paa Taget af Arken, naar den kom forbi nedenunder. Det vilde ikke have været saa vanskeligt, da Træets Krumning tilstedede en magelig Gjennemfart, Grenene ydede tilstrækkelige Støttepunkter for Hænder og Faldet var for ubetydeligt til at vække Frygt. Da Bildtskotten

først bemærkede denne Hæb, var den nepop i Begreb med at flattre opad den Deel af Træet, som var nærmest ved Jorden og følgelig den vanskeligste at komme op i, og hans Beskjendtskab med de indianse Skikke sagde ham, at de Alle vare i deres Krigsmaling og hørte til en fjendtlig Stamme.

„Hal, Hurry!“ raabte han; „Hal saa sandt Du har Dit Liv kjært og elsker Judith Hutter! Hal, Menneske, hal!“

Denne Opfordring gjaldt en Person, som den unge Mand vidste havde en Kampes Kræfter, og den var saa indstandig og høitidelig, at baade Hutter og March indsaae, at den ikke skete omsonst, og de anvendte al deres Styrke paa Touget og det i det farligste Dieblif. Prammen fordeblede sin Fart og syntes at flyde frem under Træerne, som om den var sig den over Hovedet svævende Fare bevidst. Da Indianerne saae, at de vare opdagede, udstødte de det frugtelige Krigsskrig, flattrede ud paa Træet og gjorde et fortoivlet Spring efter deres formeentlige Bytte. De vare ser i Tallet, som gjorde dette Forsøg, men de faldt Alle, med Undtagelse af deres Anfører, i Vandet i større eller mindre Afstand fra Arken i Forhold til som de kom tidligere til det Sted, hvorfra Springet skete. Høvdingen, som havde indtaget den farlige forreste Plads, ramte Arken lige ved Bagstovnen, da han havde haft Leilighed til at springe tidligere end de Andre. Faldet var

høiere, end han havde ventet; han blev noget bedøvet og laa et Dieblif halvt sammenkrummet og bevidstløs. I det samme styrtede Judith, hvis Ekjendbed forøgedes ved den Spænding, som fremkaldte hendes dristige Handling, hvilken farvede hendes Kinder høirode, ud af Kabytten og stødte, idet hun anvendte hele sin Kraft, den fremmede Gjest hovedkulds ud i Floden over Reilingen af Pramden. Denne afgjørende Heltedaaad var ikke saasnart udført, førend Qvinden gjenvandt sit Herredømme; Judith saae ud over Agterstevenen for at forvise sig om, hvad der var blevet af Manden, og Udtrykket i hendes Die blidnedes til Deeltagelse; dernæst rødmede hendes Kind halvt af Udsæelse og halvt af Forundring over hendes Forvovenhed og endeligen lo hun paa den hende egne, lystige og yndige Maade. Alt dette foregik i mindre end en Minut, da Vildtskytten lagde sin Arm om hendes Liv og hun blev hurtigt trukken ind i den beskyttende Kabyt. Dette Tilbage- tog iværksattes netop i rette Tid. Neppe vare de Tvende i Sikkerhed, førend Skoven opfyldtes af Hyl og Rugler begyndte at slaae imod Bjellerne.

Da Arken hele Tiden havde været i rask Fart, var den udenfor enhver Fare for at blive forfulgt, da disse smaa Begivenheder vare indtraadte, og saasnart det første Udbrud af de Vildes Forbittrelse havde lagt sig, holdt de op med at flyde, da de indsaae, at det kun vilde være at spille Krudt og Bly. Da Prammen var kommen op over

sit Dræg, lattede Gutter dette af Grunden, saa at det ikke kunde forhindre Farten og da Fartsiet nu var udenfor Strømmens Paavirkning, vedblev det at skyde fremad indtil det kom heelt ud i aabent Vand, skjøndt endnu saa tæt ved Land, at det kunde være farligt at udsætte sig for en Riffelfugle. Gutter og March satte to smaa Bunkaarer i Vandet og snart dreve de, bedækkede af Kahyten, Kirken langt nok ud fra Land, til at den ikke længere kunde friste deres Fjender til at gjøre noget yderligere Forsøg paa at skade dem.

Femte Kapitel.

Der foretoges nu nok en Raadslagning i Førenden af Prammen, ved hvilken baade Judith og Hetty vare tilstede. Da ingen Fare nu kunde nærme sig uset, var den sieblikkelige Uro vegen for de Betragtninger, der vare en Følge af Overbeviisningen om, at der befandt sig et betydeligt Antal Fjender paa Bredderne af Indsoen og at de kunde være sikke paa, at intet Middel vilde blive ladet uforsøgt for at bevirke deres Undergang. Som Noget, der

fulgte af sig selv, følte Hutter disse Sandheder dybest, da hans Døttre vare vant til at stole paa ham og vidste for Lidet til fuldkomment at begribe den Fare, hvori de svævede, hvorimod hans mandlige Ledsagere kunde forlade ham hvilket Dieblif de fandt for godt. Hans første Bemærkning viste, at han havde Die for den sidstnævnte Omstændighed, og kunde for en skarpsindig Jagtager have robet den Frygt, som netop da var den fremherskende.

„Vi have en stor Fordeel over Troleserne eller Fjenderne, hvem de saa ere, ved at vare tilføjes,“ sagde han; „der er ikke een Kano ved Søen, uden at jeg veed, hvor den er gjemt, og nu, da Deres, Hurry, er her, er der kun tre til i Land og de ere forstufne saa godt i hule Træstammer, at jeg ikke troer, at Indianerne ville finde dem, om de saa søge aldrig saalænge.“

„Det er umuligt at afgjøre, det kan Ingen sige,“ bemærkede Wildtskytten; „en Hund er ikke sikkrere paa Farten, end en Rødhud, naar han troer at kunne vinde Noget derved. Naar denne Hob seer Skalper for sig, eller Bytte eller Vre efter deres Begreber om Vre, saa skal det være en tæt Stamme, som skjuler en Kano for deres Dine.“

„Du har Ret, Wildtskytte,“ udbroød Hurry March; „Du er et reent Evangelium i saa Henseende og det glæder mig, at min Barkbunke ligger her i god Behold ikke længere fra mig, end at jeg kan naae den. Jeg mener, at de ville have faaet Fingre paa alle de andre Kanoer

inden i Morgen Aften, dersom det virkeligt er deres Alvor at røge Dem ud, gamle Tom, og vi kunne ligesaa gjerne tage fat paa vore Narer."

Hutter svarede ikke strax. Han saae sig siltende om i omtrent en Minut, idet han betragtede Himlen, Søen og det Skovbelte, der ligesom hermetisk omslattede den, som om han raadsforte sig med deres Tegn. Ei heller bemærkede han noget foruroligende Varsel. De grændseløse Skove slumrede i Naturens dybe Hvile; Himlen var klar og skinnede endnu af den nedgaaende Sols Lys, medens Søen tog sig yndigere og stillere ud, end den havde gjort den hele Dag. Det var et fuldkomment beroligende Skue, som maatte dysse Lidenstaberne i et Slags hellig Slummer. Hvor vidt det imidlertid gjorde denne Virkning paa Selstabet i Arken, vil sees af Fortællingens videre Gang.

"Judith," raabte Faderen, da han havde anstillet denne noiagtige, men korte Betragtning af Omgivelserne; "Natten er forhaanden; skaf vore Venner Mad; en lang Marsch giver en skarp Appetit."

"Vi ere ikke sultne, Master Hutter," bemærkede March; "for vi forsynede os kort førend vi kom til Søen og jeg for min Part foretrækker Judiths Selstak selv for hendes Aftenemad. I denne stille Aften er det saa behageligt at sidde ved Siden af hende."

"Natur er Natur," indvendte Hutter, "og den maa næres. See til Maden, Judith, og lad Din Søster hjælpe

Dig. Jeg har Noget at tale med Dem om, mine Venner,“ vedblev han, da hans Døtre ikke længere kunde høre ham, “og vil helst have Pigebørnene af Brøen. De see, hvorledes jeg er stædt, og jeg vilde gjerne høre Deres Mening om hvad der er det Bedste at gjøre. Tre Gange er jeg allerede bleven drevet ud ved Ild, men det var paa Land, og jeg har anseet mig for temmelig sikker, siden jeg fik Kastellet bygget og Arken ud i Vandet. Mine andre Ulykker håndtes imidlertid i fredelige Tider og vare ikke Andet end saadanne Gjenvordigheder, som en Mand kan vente sig i Skovene; men denne Historie seer alvorlig ud og det vilde lette mit Sind meget at høre Deres Tanker.”

„Efter min Formening, gamle Tom, er baade De, Deres Hytter, Deres Fælder og hele Deres Eiendom i en bandsat Knibe,“ svarede den prosaiske Hurry, som ikke fandt det Umagen værdt at lægge Dølgemaal paa Noget. „Efter mine Begreber om Værdi ere de Alle tilsammen ikke halvt saa meget værdt i Dag, som de vare i Gaar, og heller ikke vilde jeg give mere for dem, naar jeg skulde betale dem med Skind.“

„Og saa har jeg Børn,“ vedblev Faderen, idet han gjorde denne Bemærkning, som vilde have sat endog en ligegyldig Jagttager i Forlegenhed for at sige, om den skulde være en Løkkemad, eller Udbrud af faderlig Befymring; „Døtre, som De veed, Hurry, og det to gode Piger, kan jeg sige, skjøndt jeg er deres Fader.“

„En Mand kan sige hvad det skal være, Master Hutter, især naar han trykkes af Tid og Omstændigheder. De har Døttre, som De siger, og den ene af dem har ikke sin Lige paa hele Grændsen hvad et smukt Udvortes angaaer, hvad hun saa har med Hensyn til en smuk Opførsel. Den stakkels Hetty, ja, hun er Hetty Hutter og det er Alt, hvad man kan sige om den stakkels Ting. Lad mig faae Jude, naar blot hendes Opførsel svarede til hendes Udvortes.“

„Jeg seer, Harry March, at jeg kun kan betragte Dem som en Ven i Magsveir, og formodentligt er Deres Kammerat af samme Tænkemaade,“ svarede den gamle Tom med et let Udbrud af Stolthed, som ikke var uden Vardighed; „nu vel, jeg faaer at stole paa Forsynet, som maa skee ikke vil være dødt for en Faders Bønner.“

„Hvis De troer, at Harry her har i Sinde at lade Dem i Stikken,“ sagde Bildtskytten med en inderlig Pige-fremhed, som gav en dobbelt Forsikkring om deres Sandhed, „saa treer jeg at De gjør ham Uret, ligesaa vist som jeg veed, at De gjør mig Uret, naar De antager, at jeg vilde følge med ham, hvis han kunde være saa trolos at forlade en Familie af hans egen Farve i en saadan Stilling som denne. Jeg er kommen her til Søen, Master Hutter, for at møde en Ven, og jeg ønsker kun, at han var her selv, ligesaa vist som jeg ikke tvivler paa, at han vil være her i Morgen Aften; for saa vilde De have nok en Niffel til Deres

Bistand; rigtignok en ligesaa uerfaren som min egen, det tilstaaer jeg; men den har saa ofte viist sig egte mod alt Slags Vildt, baade stort og smaat, at jeg indestaaer for dens Nytte med dødelige Menneffer."

"For jeg da stole paa, at De vil staae mig og mine Døttre bi, Vildtskytte?" spurgte den gamle Mand med en Faders Betyrning i sine Træk.

"Det kan De, flydende Tom, hvis det er Deres Navn, og det som en Broder vilde staae sin Søster, en Mand sin Hustru, eller en Veiler sin Elskerinde bi. I den Meinung kan De stole paa mig gjennem alle Gjenfærdigheder og jeg troer, at Hurry gjør sin Natur og sine Døtters Skam, dersom De ikke ogsaa kan stole paa ham."

"Næi han gjør ikke," udbød Judith, idet hun stak sit smukke Ansigt ud ad Døren, "hans Natur er Hastværk, ligesaa vel som hans Navn, og han vil haste afsted, saasnart han seer sin egen smukke Person i Fare. Hverken gamle Tom eller hans "Tøse" ville stole meget paa Master March, nu da de kjende ham; men paa Dem, Vildtskytte, ville de forlade sig; thi Deres ærlige Hjerte og ærlige Ansigt berge os for, at De vil holde hvad De lover."

Dette blev sagt maaskee ligesaa meget af forstilt Foragt for Hurry som for Alvor; men det blev dog ikke sagt uden Tølelse. Judiths smukke Ansigt beviste noksom den sidste Omstændighed og hvis den trufne March troede, at han aldrig havde seet det med et stærkere Udtryk af Haan, en Tølelse,

hvortil den Skjønne let hengav sig, end medens hun saae paa ham, saa udtrykte det visseligen sjeldent en høiere Grad af Blidhed og qvindelig Følsomhed, end medens hendes talende blaa Øine vare fæstede paa hans Højskammerat.

„Gaa Din Bei, Judith,“ befalede Hutter strengt, førend nogen af de unge Mand kunde svare; „gaa Din Bei og kom ikke igjen, førend Du kommer med Møden. Pigen er bleven forkjelet ved de Officierers Smigrerier, som undertiden indfinde sig her, Møster March, og jeg haaber ikke, at De tager Dem hendes dumme Snak nær.“

„De har aldrig talt et sandere Ord, gamle Tom,“ svarede Hurry, som krympede sig ved Judiths Bemærkninger; „de fledeste Lapsler fra Körtet have recnt ferdørret hende! Jeg kjender neppe Jude mere igjen og kunde næsten fristes til at beundre hendes Søster, som bliver mere og mere efter mit Sind.“

„Det glæder mig at høre, Harry, og jeg betragter det som et Tegn paa, at De er ved at komme til Fornuft. Hetty vilde være en langt sikkrere og forstandigere Kone end Jude og rimeligviis tage langt bedre mod Deres Frieri, da jeg er bange for, at Officiererne have gjort hendes Søster forstyrret i Hovedet.“

„Ingen Mand kunde saae en paalideligere Kone, end Hetty,“ svarede Hurry leende, „nagtet jeg ikke vil svare for, at hun blev af de forstandigste. Men lige meget; Vildtskytten har ikke taget Fri af mig, da han sagde Dem,

at jeg vilde lade mig findes paa min Post. Jeg forslader Dem ikke, Onkel Tom, hvilke mine Kælelser og Hensigter med Hensyn til Deres ældste Datter saa end ere."

Hurry nød megen Agtelse for Ordholdenhed blandt sine Bekjendte og Hutter hørte dette Løfte med ufordulgt Tilfredshed. Endog den store personlige Styrke hos en Medhjælper blev af Bigtighed for at faae Arken sat i Bevægelse og ved det Slags Haandgemæng, som ikke sjældent forefaldt i Slovener; og ingen, i en stor Forlegenhed stedt Anfører kunde føle større Glæde ved Beretningen om, at en Forstærkning nærmede sig, end Grandsboeren ved at erfare, at denne vigtige Bundsforvante ikke vilde forlade ham. En Minut isorveien vilde Hutter have været veltilfreds med at sjerne sin Fare ved Løftet om kun at forholde sig forsvarsviis, men ikke saasnart følte han en vis Sikkerhed i saa Henseende, førend den menneskelige Ustadighed forledede ham til at tænke paa Midler til at føre Krigen ind i Fjendens eget Land.

"Der er blevet udlovet hoi Betaling paa begge Sider for Skælper," bemærkede han med et grunt Smil, som om han følte Kristellens Styrke til samme Tid som han ønskede at paatage sig en vis Foragt for at fortjene Penge ved Midler, som de sædvanlige Kælelser hos dem, der gjøre Krav paa at være civiliserede Menneſker, forkastede, selv dengang de antoges. "Det er maaskee ikke rigtigt at tage Guld for Menneſkeblod, men naar Folk have travlt med at

slaae hverandre ihjel, kan der neppe være noget Ondt i at forøge Byttet med en lille Stump Hud. Hvad er Deres Mening, Hurry, i saa Henseende?"

"At De har taget uhyre Feil, Gamle, ved at kalde vildt Blod Wienneskeblod. Jeg andser ikke en Rodbuds Skalp mere end et Par Ulveoren og tager ligesaa gjerne mod Penge for det Ene som for det Andet. Med brude Folk er det en anden Sag, for de have en naturlig Modbydelighed for at blive skalperede, hvorimod Indianeren netop rager sit Hoved tilrede for Kniven og lader af Præleri en Tot Haar blive staaende, som man kan tage fat i oveniljøbet.

"Det er imidlertid mandigt og jeg mærkede strax, at naar vi først fik Dem paa vor Side, vilde vi have Dem med Hud og Haar," svarede Tom, der afslagde hele sin Kulde, da han fik fernyet Tillid til sin Kammerats Stemning. "Der kan maaskee komme noget gandske Andet ud af disse Rodbuders Overfald, end de havde ventet. De er formodentlig af samme Tanker som Hurry. Vildtskytte, og anseer det for lige meget, enten man tjener Penge paa denne Maade eller ved Jagt og Snarsætteri?"

"Nei, jeg har ingen saadan Koelse og onsker heller ikke at have den," svarede Vildtskytten. "Min Gaver ere ikke en Skalperers Gaver, men saadanne, som tilhøre min Religion og min Farve. Jeg vil staae Dem bi, Gamle, i Arken eller i Kastellet, i Kanoen eller i Skoven, men jeg

vil ikke vanære min Natur som Menneske ved at besatte mig det, Gud har bestemt for en anden Stamme. Hvis De og Hurry have faaet Tanker, som helde til Koloniens Guld, saa gaaer selv og søger efter det og lader mig tage vare paa Fruentimmerne. Saa uenig jeg ogsaa maa være med Eder Begge om alle de Gaver, som ikke egentligen tilhøre en hvid Mand, ere vi dog enige om, at det er de Stærkes Pligt at sørge for de Svage, især naar disse høre til dem, som Naturen har bestemt Manden til at beskytte ved hans Styrke og Blidhed."

"Hurry Harry, det er en Lærdom, som De kunde lægge Dem paa Hjertet og udøve med en vis Fordeel," sagde Judiths yndige, men dog kraftige Stemme fra Rahyten; et Beviis paa, at hun havde hørt Alt, hvad der hidtil var blevet sagt.

"Ikke mere herom Jude," raabte Faderen vred. "Gaa længere tilside; vi tale om Ting, som et Fruentimmer ikke maa høre."

Hutter rørte sig imidlertid ikke for at see, om han blev adlydt eller ikke; men fortsatte Samtalen, idet han dæmpede Stemmen noget.

"Den unge Mand har Ret, Hurry," sagde han, "og vi kunne overlade Børnene til hans Varetægt. Nu vel, min Mening er denne og jeg troer vist, at De vil finde den fornuftig og rigtig. Der er en stor Hob af disse Bilde her ved Strandbredden og skjøndt jeg ikke sagde det

for i Pigebørnenes Paahør, for de ere ligesom alle Fruentimmer og kunde let blive-til Uleilighed, hvor noget Alvorligt skal udføres, der er Fruentimmer imellem dem. Det veed jeg af Afstrykket af Mofasinerne og de ere, naar Alt, kommer til Alt, Jægere, som have været saalange ude, at de ikke vide noget om Krigen eller om de udsatte Præmier."

"Men naar det er Tilfældet, gamle Tom, hvorfor var da deres første Hilsen et Forsøg paa at tage Livet af os?"

"Vi vide jo ikke, om deres Plan var saa blodig. Det er naturligt og let for en Indianer at give sig af med Baghold og Overrumplinger og de vilde uden Tvivl først komme ombord i Arken og derpaa gøre deres Betingelser. At en skuffet Bild kunde skyde paa os, er i sin Orden og det tænker jeg slet ikke paa. Desuden, hvor ofte have de ikke i de allerfredeligste Tider røget mig ud og plyndret mine Fælder, ja endog skudt paa mig!"

"De Skurke ere ikke bange for at gøre Slegt, det maa jeg indrømme, og vi betale dem emtrent med samme Mynt. Fruentimmer kunne vistnok ikke være paa Krigsstien og for saavidt er der Fornuft i Deres Mening."

"Heller ikke vilde en Jæger være i sin Krigsmaling," bemærkede Bildtskytten. "Jeg saar Wingoerne og veed, at de ere ude paa Sporet efter dødelige Wiennesser og ikke efter Bævere eller Hjorte."

„Der sit De den, Gamle,“ sagde Hurry. „Hvad Dine angaaer, saa stoler jeg ligesaa godt paa denne unge Mand, som paa den ældste Kolonist, og naar han siger Maling, saa var der ogsaa Maling.“

„Saa ere et Jagtparti og et Krigsparti trufne sammen, for Fruentimmer maa der have været med dem. Det er kun saa Dage siden, at Loberne kom her igjennem med Budskabet om Urolighederne og maaskee ere Krikerne dragne ud for at kalde deres Fruentimmer og Børn tilbage og for saa snart som muligt at begynde Kampen.“

„Det kunde staae sig i Retten og er netop Sandheden,“ udbød Hurry; „nu har De det, gamle Tom, og jeg gad nok høre, hvad De vil faa ud deraf.“

„Præmien,“ svarede den Anden, idet han betragtede sin opmærksomme Tilhører paa en kold, tvær Maade, hvori hjertelos Begierlighed og Ligegyldighed for Midlerne dog mere udtalte sig, end nogen Tølelse af Forbittrelse eller Hovn. „Er der Fruentimmer, er der ogsaa Børn; Smaa og Store have Skulder og Kolonien betaler lige Meget for Alle.“

„Saa meget desto større Skam for den, hvis den gjør det,“ afbrød Vildtskytten ham; „saa meget desto større Skam for den, at den ikke indseer sine Gaver og viser Guds Villie større Opmærksomhed.“

„Tag imod Fornuft, Knos, og strig ikke førend Du har fattet en Sag,“ svarede den ubenægtede Hurry; „de

Vilde skalpere Dine Venner Delawarerne eller Mohik-
nerne, hvad de nu ere, og hvorfor skulde vi ikke ogsaa skal-
pere? Jeg tilstaaer, at det vilde være Ilret af Dig og mig at
gaae ind i Kolonierne og bente Skalper, men det er en
ganske anden Sag, hvad Indianerne angaaer. En Mand
bør ikke tage Skalper, naar han ikke er villig til selv at
lade sig skalperes ved en passende Leilighed. Den ene
Gudhed er den anden værd, det gjælder over hele Verden.
Det er Fornuft og jeg troer ogsaa, at det er god Reli-
gion."

"Hvad, Master Hurry," afbrød Judiths fyldige Stemme
ham atter, "er det Religion at sige, at den ene Dindstak
er den anden værd?"

"Jeg vil aldrig trættes med Dem mere, Judy; for
De slaaer mig af Marken med Deres Skjønhed, naar De
ikke kan gjøre det med Grunde. Kanadaerne betale jo
deres Indianere for Skalper, hvorfor skulde vi da ikke
betale — —"

"Vore Indianere!" udbød den unge Vige, idet hun
smilede med en vis tungslindig Munterhed. "Fader, Fader!
Tænk ikke mere derpaa, men følg Vildtskyttens Raad; han
har Samvittighed, hvilket er mere end jeg kan sige eller
troe om Hurry Ward."

Hutter stod op og nødte, efter at være kommen ind i
Kabytten, sine Døtre til at gaae ind i det inderste Væ-
relse, hverpaa han lukkede begge Dørene og vendte tilbage.

Derpaa drøftede han og Hurry Sagen noiere, men da det væsentlige Indhold af denne Samtale vil vise sig i Fortællingen, behøves det ikke at berettes her omstændeligt, Læseren kan imidlertid ikke have vanskeligt ved at fatte den Moralitet, der ledede deres Raadslagning. Den var i Sandhed den samme, som i en eller anden Skikkelse styrer de fleste menneskelige Handlinger og hvis Hovedprincip bestaaer i, at den ene Uretfærdighed retfærdiggjør den anden. Dens Fjender betalte for Skatver og dette var tilstrækkeligt til at berettigge Kolonien til at gjøre Gjengjæld. Vel sandt, Fransmandene betjente sig af det samme Argument, en Omstændighed, der, som Hurry bemærkede til Svar paa en af Bildtskyttens Indvendinger, bekræftede dets Rigtighed, da dødelige Fjender rimeligviis ikke vilde benytte den samme Grund, naar den ikke var god. Men hverken Hutter eller Hurry vare Mand, der opholdt sig ved Ubetydeligheder, naar Spørgsmaalet var om de Indsødtes Retligheder, eftersom en af Voldsfærdens Følger er, at den forharder Samvittigheden, hvilket er det eneste Middel til at berolige denne. I Landets fredeligste Tilstand førtes et Slags Krig mellem Indianerne, især dem fra Kanada, og Folk af Hurrys og Hutters Kaste, og i det Dieblig en virkelig og anerkjendt Krig fandt Sted, betragtedes den som et Middel til at hevne tusinde virkelige eller indbildte Fornærmelser. Desuden var der noget Sandt og en heel Deel Hensigtsmæssighed i Gjengjeldelsesprincippet, hvorefter de Begge

benyttede sig for at gjendrive deres retsindigere og samvittighedsfuldere Stalbroders Indvendinger.

„Du maa slaae en Mand med hans egne Vaaben, Vildsfytte,“ udbrod Hurry i sin udannede Dialekt og paa den paaflaelige Maade, hvorpaa han behandlede alle moralske Sætninger; „er han bidsig, maa Du være endnu bidligere; er han medig, maa Du være endnu modigere. Det er Maaden, hvorpaa man skal overvinde sin Modstander, hvad enten han er Christen eller Vild; ved at holde sig i hans Spor kommer man desto for til Enden af sin Rejse.“

„Det er ikke Hernbutternes Lære, som siger, at alle skulle dømmes efter deres Pund eller Lærdom, Indianeren som en Indianer og den hvide Mand som en hvid Mand. Nogle af deres Lærere sige, at naar man faaer et Slag paa den ene Kind, skal man vende den anden Side af Ansigtet til for at tage imod nok et Slag, istedetfor at søge Hæv, hvorefter jeg forstaaer — — —“

„Det er nok!“ raabte Hurry; „Det er Alt, hvad jeg behøver for at bevise et Menneffes Lære! Hvor lang Tid vilde der behøves til at sparke en Mand gennem Kolonien, ind ad den ene og ud ad den anden Ende, efter den Gundsætning?“

„Misforstaa mig ikke, Wardy,“ svarede den unge Tæger med Bærdighed; „jeg forstaaer ikke Andet derved, end at det er bedst at handle saaledes, naar man kan det. Hven er en indianer Gave og Tilgivelse en hvid Mand.“

Det er det Høje. Dverser Alt hvad Du kan, er Meningen deraf, og ikke: hev'n Alt hvad Du kan. Hvad Sparkningen, Master Gutter, og Vildtskyttens solbrændte Kinder glødede da han vedblev, „ind og ud ad Kolonien angaaer, saa er det noget Snak, da Ingen foreslaaer det og Ingen sandsynligviis vilde finde sig deri. Hvad jeg ønsker at sige er, at fordi en Rødhud skalverer, derfor er et blegt Unøgt ikke berettiget til at skalvere.

„Gjør saaledes som der gjøres ved Dig, Vildtskytte, saaledes prædiker Præsten bestandigt i Kirken.

„Nei Hurry, jeg har spurgt Hernbutterne derom og det er ganske anderledes. „Gjør saaledes som Du ønsker, at der skal gjøres ved Dig,“ saaledes lyde de rigtige Ord, medens Wiennesene udøve de falske. De troer, at alle de Kolonier have Allet, som udsætte Præmier for Skalver, og troe ikke, at nogen Velsignelse vil følge Foranstaltningen. Fremfor Alt forbyde de Hev'n

„Det kunne Dine Hernbutere tage!“, udbrød March, idet han slog et Kneys med Fingrene; „De komme næst efter Dværkerne og dersom man vilde troe Alt det, de fortælle, vilde ikke engang en Røtte blive flaaet for lutter Barmhjertighed. Hvem har nogensinde hørt om Barmhjertighed med en Moskusrotte!

Hurrys haanlige Maade forebyggede et Svar og han og den gamle Mand fortsatte Drostelsen af deres Planer i større Stilhed og Fortrelighed. Denne Raadslagning ved-

varede indtil Judith kom med den simple, men velsmagende Aftensmad. March bemærkede med en vis Forundring, at hun satte de bedste Stykker for Bildtskytten og at hun ved de smaa, unærvnelige Opmærksomheder, som det stod i hendes Magt at vise ham, ganske tydeligt aabenbarede Dristet om at tilkjendegive, at hun ansaa ham for Hædersgjesten. Da han imidlertid var vant til den Skjønnes Luner og Kogvetteren, voldte denne Dydagelse ham kun liden Uro og han spiste med en Appetit, som paa ingen Maade forstyrredes af moralske Marsager, og da Skovens let fordeilige Føde lagde saa faa Hindringer som muligt i Veien for Tilfredsstillelsen af denne store animalske Nydelse, stod Bildtskytten, trods det dygtige Maaltid, de havde taget til sig i Skoven, i ingen Henseende tilbage for sin Kammerat i at lade Retterne vederfares Retfærdighed.

En Time sildigere havde Skuepladsen i høi Grad forandret sig. Even var endnu stille og speilklar, men Timens Skummelhed havde afløst Sommeraftenens blide Tusmørke og Alt indenfor det dunkle Skorbelte saa endnu i Nattens stille Ro. Skovene gjenlode ikke af nogen Sang eller af Skrig, ikke engang af en Mumlens, men skuede i boitidelig Stilhed ned fra Bjergene ved den yndige Vandslade, som de omringede, og den eneste Lyd, som hørtes, var de regelmæssige Kast med Bunkaarerne, hvormed Hurry og Bildtskytten roede i al Magt for at drive Arken hen til Kastellet. Hutter var gaaen i Agterstevnen af Prammen

for at styre, men da han saae, at de unge Mænd holdt ordentligt Tag og ved deres egen Dygtighed holdt den rigtige Cours, lod han Aaren slæbe i Vandet, satte sig paa Enden af Fartøiet og tændte sin Pibe. Han havde ikke siddet saaledes i mange Minuter, førend Hetty kom listende ud af Kabytten eller Huset, som de pleiede at kalde den Deel af Arken, og satte sig ved hans Fodder paa en lille Skimmel, hun havde taget med. Da denne Breværelse stik ikke var noget Usædvanligt hos hans svagsindede Barn, stjenkede den Gamle den ikke nogen videre Opmærksomhed, end at han venligt lagde sin Haand paa hendes Hoved paa en kjærlig og villigende Maade, et Kjærtegn, som den unge Pige modtog med blid Taushed.

Efter en Pause af adskillige Minuter begyndte Hetty at synge. Hendes Stemme var svag og skjælvende, men inderlig og hvitidelig og Ordene og Melodien vare af det simpleste Slags, da de Første vare en Psalm, hun havde lært af sin Moder, og den Sidste en af hine naturlige Melodier, som yndes af alle Klasser i enhver Alder, da de komme fra og tale til Følelsen. Hutter kunde aldrig høre disse simple Toner uden at bemærke, at hans Hjerte og Væsen blødgjordes; Omstændigheder, som hans Datter godt kjendte og som hun ofte havde benyttet af det Slags hellige Instinkt, som oplyser de Svage i Manden, især naar deres Hensigter ere gode.

Hettys dæmpede, blide Toner havde ikke havet sig

ret mange Diebliske, førend Narernes Pladsen erhorte og den hellige Melodi var det Eneste, som steg i Veiret i Orkenens aandelose Stilhed. Som om hun samlede Mod ved sit Thema syntes hendes Kræfter at tiltage jo længere hun blev ved, og skjondt intet Lart eller Parmende blandede sig i hendes Melodi, vorede dens Styrke og tungsindige Omhed dog for Dret, indtil Luften opfoldtes af denne simple Hylding fra en Sjæl, som syntes næsten at være pletfri. At Mændene forude ikke vare ligegyldige for denne rørende Afvrydelse, saaes af deres Uvirksemhed og de satte heller ikke Narerne i Vandet igjen, førend de yndige Toner heelt vare hendode mellem de mærkværdige Kyster, som i denne fortryllende Time kunde bære selv de laveste Modulationer af den mennesselige Stemme over en Mill bort. Hutter selv var rørt; thi raa som han var paa Grund af sin tidligere Levemaade, og ryggesløs endog, som han var bleven ved i saa lang Tid at have været udsat for Orkenens Sæder og Skikke, bestod hans Natur dog af den frugtelige Blanding af Godt og Ondt, som i Almindelighed tranger ind i Mennessets moralske Sammensætning.

„Du er bedrovet i Aften, mit Barn“ sagde Faderen, hvis Væsen og Syreg i Almindelighed antog noget af Dannelsen og Anstanden fra det civiliserede Liv, han havde ført i sin Ungdom, naar han talte med dette eiendommelige Barn; „vi ere nyligt undkomne fra Bjender og burde snarere være glade.“

"Du kan aldrig gjøre det, Fader!" sagde Hetty med et dæmpet, tilrettevisende Udtryk, idet hun tog hans baarde, knudrede Haand indeni sine; "Du har talt længe med Hurry March; men Ingen af Eder vil have Hjerte til at gjøre det."

"Det gaaer over Din Horizont, Du taabelige Barn; Du maa have været saa uartig at have luret, ellers kunde Du ikke vide, hvad vi have talt om."

"Hvorfor ville Du og Hurry dræbe Mennesker — især Fruentimmer og Børn?"

"Stille, Barn, stille; vi have Krig og maa gjøre imod vore Fjender, som vore Fjender gjøre imod os."

"Saaledes er det ikke, Fader! Jeg hørte Wildtslytten sige, hvorledes det var. Man skal gjøre mod sine Fjender, saaledes som man vil, at de skulle gjøre mod En selv. Ingen vil have, at hans Fjender skulle dræbe ham."

"Vi dræbe vore Fjender i Krigen, Barn, for at de ikke skulle dræbe os. Den ene eller den anden af Parterne maa gjøre Begyndelsen og den, som begynder først, er sikkest paa Seiren. Du forstaaer Dig ikke paa saadanne Ting, stakkels Hetty, og gjorde bedst i at tie stille."

"Judith siger, at det er ulret, Fader; og Judith har Forstand nok, skjøndt jeg ingen har."

"Jude er for klog til at tale til mig om saadanne Unliggender; thi hun har Forstand, som Du siger, og veed, at jeg ikke vil høre hende. Hvilket vilde Du foretrække, Hetty,

enten at blive berøvet Din Skaly, for at den skulde blive solgt til Franssmændene, eller at vi dræbe vore Fjender og forhindre dem fra at skade os?"

"Det er ikke det, Fader; dræb ikke dem og lad dem ikke dræbe os. Sælg Dine Skind og forskaf Dig flere, hvis Du kan, men sælg ikke Blod."

"Kom, Barn, kom, lader os tale om Ting, som Du forstaaer Dig paa. Glæder det Dig at see vor gamle Ven March her igjen? Du kan godt lide Hurry og maa vide, at han engang maaskee bliver Din Broder, hvis ikke noget endnu nærmere."

"Det kan ikke ssee, Fader," svarede den unge Pige efter en lang Pause; "Hurry har haart een Fader og een Moder og Kolf have aldrig to."

"Der kan man see, hvor svagt Dit Hoved er, Hetty. Naar Jude giver sig, bliver hendes Mands Fader hendes Fader og hendes Mands Søster hendes Søster. Giver hun sig med Hurry, bliver han Din Broder."

"Judith tager aldrig Hurry," svarede den unge Pige blidt, men bestemt; "Judith kan ikke lide Hurry."

"Det er mere, end Du kan vide, Hetty. Hurry March er den smukkeste, stærkeste og kjæreste unge Mand af Alle dem, der komme her ned til Eoen, og da Jude er den smukkeste Pige, indseer jeg ikke, hvorfor de ikke skulde komme sammen. Han har saa godt som levet, at han vil indlade sig herpaa, naar jeg vil give mit Samtykke dertil."

Hetty begyndte at rokke frem og tilbage og paa anden Maade at robe sin Sindsbevægelse, men hun taag i længere Tid end en Minut. Hendes Fader, der kjendte hendes Varsen og ikke abnede nogen umiddelbar Anledning til Uro, vedblev at roge sin Pipe med det Phlegma, der synes at høre til dette særegne Slags Nydelse.

„Hurry er smuk, Fader,“ sagde Hetty med en let Betoning, som hun maaskee vilde have taget i Betænkning at bruge, dersom hendes Sjæl havde været mere opmærksom paa Andres Slutninger.

„Det sagde jeg Dig jo, Barn,“ mumlede gamle Gutten uden at tage Piben af Munden; „han er den vakreste Karl her i Egnen og Jude er det vakreste Fruentimmer, jeg har seet siden hendes salig Moder var i sine bedste Dage.“

„Er det slemt at være styg, Fader?“

„Man kan være skyldig i det, der er værre; men Du er paa ingen Maade styg, om Du ogsaa ikke er saa smuk som Jude.“

„Er Judith lykkeligere fordi hun er smuk?“

„Det er hun maaskee, Barn, og maaskee heller ikke. Men tal nu om noget Andet, for Du forsaar neppe dette; stakkels Hetty. Hvorledes synes Du om vert ny Bekjendtskab, Bildislytten?“

„Han er ikke smuk, Fader. Hurry er langt smukkere end Bildislytten.“

„Det er sandt; men de sige, at han er en berømt Jæger. Hans Rygte er kommet mig for Dre førend jeg fik ham at se, og jeg håaber, at han vil vise sig at være en ligesaa modig Kriiger, som han er en dygtig Skytte. Alle Wiennesker ere imidlertid ikke ens, Barn, og der behøves Tid, som jeg veed af Erfaring, førend en Mand faaer et egte Drkenhjerte.“

„Har jeg faaet et Drkenhjerte, Fader — og Hurry, er hans Hjerte ogsaa en egte Drken?“

„Du gjør undertiden nogle forunderlige Spørgsmaale, Hetty! Dit Hjerte er godt og bedre stillet for Kolonierne, end for Skovene, medens derimod Din Forstand er bedre stillet for Skovene, end for Kolonierne.“

„Hvorfor har Judith mere Forstand, end jeg, Fader?“

„Gud hjælpe Dig, mit Barn; det er mere, end jeg jeg kan besvare. Gud giver Forstand, Udseende og alle saadanne Ting og han uddeler dem som han finder for godt. Duffer Du Dig mere Forstand?“

„Nei, jeg gjør ikke. Den Emule, jeg har, velder mig Fortræd; thi naar jeg tænker meest, foler jeg mig ulykkeligst. Jeg troer ikke, at det er godt for mig at tanke, skjøndt jeg vilde ønske, at jeg var saa smuk som Judith.“

„Hvorfor det, stakkels Barn? Din Søsters Skjønhed kan volde hende Fortræd, saaledes som det gif hendes Moder for hende. Det er ingen Fordeel, Hetty, at være saa udmærket i en eller anden Henseende, at man bliver en

Gjenstand for Misundelse, eller bliver mere søgt, end Andre."

"Moder var god, om hun ogsaa var smuk," svarede den unge Vige, idet Faarerne trængte frem i hendes Dine, hvilket stedse pleiede at skee, naar hun talte om sin afdøde Moder.

Gamle Hutter blev, om end ikke ligesaa bevæget, dog nedslaaet og taus ved denne Hentydning paa hans Hustru. Han vedblev at røge uden at synes at være tilbøjelig til at svare, indtil hans enfoldige Datter gjentog sin Bemærkning paa en Maade, der viste, at hun var urolig for, at han skulde benegte hendes Paastand. Dervaa bankede han Alfen ud af Piben og svarede, idet han med et Slags barsk Venlighed lagde Haanden paa Vigens Hoved:

"Din Moder var for god for denne Verden, skjøndt Andre maaskee ikke vare af den Mening. Hendes smukke Udortes skaffede hende ikke Venner, og Du har ikke Narsag til at sørge over, at Du ikke ligner hende saa meget som Din Søster gjør. Tænk mindre paa Skjønhed, Barn, og mere paa Din Pligt; saa vil Du blive ligesaa lykkelig paa denne Sø, som Du kunde være det i Kongens Slot."

"Jeg veed det nok, Fader; men Hurry siger, at Skjønhed er det Fornemste for et ungt Fruentimmer."

Hutter udbrod i en Uttring af Misfornoielse og gif forud, til hvilken Ende han gif igjennem Huset. Hettys usorbeholdne Tilstaaelse af hendes Svaghed for March

voldte ham Uro i en Anledning, hvorefter han aldrig før havde tænkt, og han besluttede strax at komme til Forklaring med sin Gjest; thi Pigefermheden i Ord og Bestemtbed i Adfærd vare de to bedste Egenskaber hos dette raa Væsen, hos hvem Frøfærdene af en bedre Opdragelse ideligt syntes at bryde frem for at gaaes af Frugterne af et Liv, under hvilket hans haarde Kamp for at friste det og forskaffe sig Sikkerhed havde forhærdet hans Følelser og sløvet hans Natur. Da han kom ud i Korenden af Prammen, tilkjendegav han at ville afløse Vildtskytten ved Aaren og bad ham tage Plads agterude. Paa Grund af denne Forandring bleve den Gamle og Hurry atter alene, medens den unge Jæger forflyttedes til den anden Ende af Arken.

Hetty var forsvunden, da Vildtskytten indtog sin ny Post, og i en kort Tid stod han alene og styrede Kartoiets langsomme Bevægelse. Det varede imidlertid ikke længe før end Judith kom ud af Kabinen, som om hun vilde gjøre Huset Hønheds for en Fremmed, der var beskæftiget i hendes Familys Tjeneste. Det var stjerneklart nok, til at man tydeligt kunde skimte Gjenstandene, naar de vare i Nærheden, og den unge Piges klare Dine havde et Udtryk af Venlighed, da de mødte Unglingens, som den Sidsmændet let var istand til at bemærke. Hendes fyldige Pøkker omstyggede hendes aandrige og dog blide Ansigt og gjorde det selv i denne Time endnu skønnere, ligesom Rosen er yndigst, naar den hviler mellem Skygger og Modsatninger

til dens naturlige Lov. Omgangen i Skovene kjender kun lidet til Ceremonier, og Judith havde ved den Beundring, hun saa almindeligen tiltrak sig, erhvervet sig en Ultrængs-
hed, som, om den end ikke steg til en uisommelig Driftighed, dog ingenlunde gav hendes Yndigheder den Duff af Bly-
hed, hvorved Digterne saa gjerne dræle

„Jeg troede, jeg skulde have taget Livet af mig selv ved min Latter, Vildtskytte,“ begyndte den Skjonne pludseligt, men loqvetterende, „da jeg saae Indianerne plumpe ud i Kloden! Det var ovenikjøbet en ganske kjen Bild,“ Pigen betragtede stedse personlig Skjønbed som et Slags Fortjeneste, „men man kunde ikke faae Tid til at see, om hans Maling kunde taale Band“

„Og jeg troede, at de vilde have taget Livet af Dem med deres Baaben, Judith,“ svarede Vildtskytten; „det var et stort Bevestykke af et Fruentimmer saaledes at byde en halv Snæes Wingoer Trods.“

„Var det det, som ogsaa fik Dem til at gaae ud af Kabytten til Trods for deres Risler?“ spurgte Pigen med større virkelig Nysgjerrighed, end hun egentligt havde villet robe, skjøndt med en Ligeegyldighed i sit Væsen, som var Frugten af en god Deel Dvælselse i Forening med hendes medfødte Vasshed.

„Mand kunne ikke see Fruentimmer i Fare uden at komme dem til Hjælp. Selv en Wingo veed dette.“

Denne Anstuelse yttredes med ligesaa stor Ligefermhed i

Væsen som i Følelse, og Judith belønnede den med et saa sødt Smil, at selv Vildtskotten, der paa Grund af Hurrys Vigtanke om Vigens Letsindighed havde faaet en Fordom imod hende, følte dets Tryllekraft uagtet Halvdelen af dets vindende Indflydelse gik tabt i den svage Belysning. Det tilveiebragte pludseligt et Slags Fortrolighed imellem dem og Samtalen fortsattes fra Jagerens Side uden den levende Bevidsthed om denne Orkenens Kejrettes Charakter, hvor med den ganske vist var begyndt.

„De er en Mand af Daad og ikke af Ord, det ser jeg tydeligt, Vildtskotte,“ vedblev den Skjønne, idet hun tog Plads tæt ved det Sted, hvor den Anden stod, „og jeg forudsier, at vi ville blive gode Venner. Hurry har en Tunge og uagtet han er en Kæmpe, saa taler han dog mere, end han udretter.“

March er Deres Ven, Judith, og Venner bør være overbærende med hinanden, naar de ere adskillte.

„Vi vide Alle, hvad Hurrys Benskab vil sige! Naar han faaer sin Villie i Alting, er han den bedste Kyr i hele Kolonien; men stop ham i Farten, saa er han Herre over enhver Ting i hans Nærhed, undtagen over sig selv. Hurry er ikke min Hndling, Vildtskotte, og jeg tør paaistaar, at dersom Sandheden kom for Dagen og hans Htringer om mig bleve gjentagne, vilde man faae at see, at han ikke tænker bedre om mig, end jeg om ham.“

Den sidste Deel af denne Tale blev ikke fremsat uden

Uro. Dersom Bildtsflytten havde været mere klogtig, vilde han have bemærket, at det bortvendte Ansigt, Maaden, hvorpaa den smukke lille Fed gik op og ned, og andre Tegn tilkjendegave, at Marchs Anskuelser af en eller anden bemælig Bevæggrund ikke vare hende saa ligegyldige, som hun fandt for godt at foregive. Om dette ikke var Andet, end den sædvanlige Virkning af den qvindelige Forsængelighed, der føler dybt selv der, hvor den lader, som om den slet ikke føler Noget, eller om det hidrørte fra den dybt rodfæstede Bevidsthed om Ret og Uret, som Gud har nedlagt i vort Bryst, paa det at vi kunne skjælné Gødt fra Ondt, vil blive klarere for Læseren, naar vi komme længere hen i vor Fortælling. Bildtsflytten følte sig forlegen, han erindrede meget godt de grusomme Beskyldninger af Marchs Midstillid og medens han nødigt vilde skade sin Kammerats Frieri ved at vække Nag til ham, var hans Tunge bogstaveligen uden Falsk. Det var folgeligt en vanskelig Pligt for ham at svare uden at sige mere eller mindre end han vilde.

„March har saa sin egen Maade at omtale alle Ting i Naturen, baade Venner og Fjender,“ svarede Jægeren langsomt og forsigtigt. „Han hører til dem, der tale ligesom de føle medens Tungen er i Gang, og det er undertiden forskjelligt fra det, de vilde sige, naar de gave sig Tid til at overveie. Nei, da priser jeg Delawarerne, Judith; thi de veie og drøfte deres Tanker; Fjendskab har

gjort dem eftertænksumme og en løs Tunge er ingen Anbefaling ved deres Raadsforsamlings Baal."

"Jeg er vis paa, at Marchs Tunge gaar raff nok, naar den snakker om Judith Hutter og hendes Søster," sagde Pigen, idet hun reiste sig ligesom med ligegyldig Foragt. "Lige Pigers gode Navn er en velkommen Gjenstand for Samtale for visse Folk, som ikke vilde være saa aabnemundede, naar der var en Broder tilstede. Master March finder det maaskee moersomt at bagtale os, men han vil tidligt eller seent komme til at fortryde det!"

"Nei, Judith, det er at tage Sagen for alvorligt. Hurry har aldrig hvistet en Stavelse mod Hetty's gode Navn, før at begynde med hende — — —"

"Du seer jeg det! Du seer jeg det!" faldt Pigen ham bydende i Talen. "Det er mig, som han finder for godt at brandemærke med sin uforkammet Tunge! — Hetty! — Den stakkels Hetty!" vedblev hun, idet hendes Stemme tabte sig i lave, høre Toner, som vare nærved at quæle hende, medens hun talte; "Hun er opboiet over hans bagtaleriske Ondskab! Stakkels Hetty! Iersom Gud har givet hende en svag Forstand, saa ligger Svagheden paa de Vildfarelsers Side, hvorom hun synes at være aldeles uvidende. Jorden har aldrig seet et renere Bæsen, end Hetty Hutter, Vildtskytte."

"Jeg kan troe det, ja jeg kan troe det, Judith, og

Sjette Kapitel.

Kort efter Judiths Forsvinden viste der sig en let Luftning fra Syden, hvorpaa Hutter heisede en stor Bredsfok, som engang havde været Teppeilet paa en Albany Skonnert, men, da Byggerne paa Tappan Eoen havde gjort det ganske luvslidt, var blevet kasseret og solgt. Han havde et let, seigt Sviir af Tamaraktræ, som han kunde reise, naar Leiligheden var gunstig, og ved en ganske simpel Indretning bredede hans Dug sig for Vinden paa ret anstændig Somandsmaneer. Virkningen heraf paa Arken gjorde det unødvendigt at roe og efter omtrent to Timers Forløb saaes Kastellet hoine sig op af Mørket i omtrent halvhundrede Favnes Afstand. Seilet blev derpaa strøget og efterhaanden drev Prammen op til Bygningen og blev gjort fast.

Ingen havde været i Huset siden Hurry og hans Ledsager forlode det. Stedet fandtes i Midnattens Stilhed som et Slags Forbillede paa Orkenens Ensomhed. Da man vidste, at Fienden var i Nærheden, forbød Hutter sine Deltre at tænde Lys, en Overdaadighed, som de selvdent tillode sig i de varme Maaneder, for ikke derved at skaffe deres Fiender et Fyr, hvorefter de kunde finde dem.

„Ved hvilket Dag vilde jeg ikke være bange for en hee Hær af Bilde bagved disse stærke Bjeller,“ tilføiede

Gutter efterat have forklaret sine Gjester, hvorfor han havde forbudt Brugen af Lys; „for jeg har bestandigt tre, fire paalidelige Geværer ladte og Hjortefælder er i Særdeleshed en Bøsse, som aldrig skyder Feil. Men det er noget ganske Andet om Natten. En Kano kan snige sig uset over til os i Mørket og de Vilde have saa mange underfundige Angrebsmaader, at jeg allerede anseer det for slemt nok at have med dem at bestille i Solstien. Jeg byggede mig denne Bolig for at have dem fra Livet, dersom det atter skulde komme til Knubs. Nogle mene, at den er for aaben og blettet, men jeg holder meest af at ligge tilankers herude, fri for Uunderskov og Tyfninger, som det bedste Mid- del til at have en sikker Ankerplads.“

„De har jo engang været Sømand, gamle Tom, efter hvad man siger?“ sagde Hurry paa sin sædvanlige korte Maade, overrasket af et Par Udtryk, som den Anden nyligt havde brugt; „Og visse Folk troe, at De kunde fortælle os forunderlige Ting om Fjendtligheder og Skibbrud, dersom De vilde komme frem med Alts hvad, De veed.“

„Der gives Felt her i Verden, Hurry,“ svarede den Anden undvigende, „som lave af andre Mennefters Tanker, og saadanne finde ofte Vel ind i Skovene. Hvad jeg har været eller seet i min Ungdom gjør nu mindre til Sagen, end hvad de Vilde ere. Det er af større Vigtighed, at udfinde hvad der vil skee i de næste fire og tyve Timer,

end at snakke om, hvad der er skeet for fire og tyve Aar siden."

"Det er Fornuft, Bildtskytte, ja, det er sund Fornuft. Der er nu Judith og Hetty at passe paa, ikke at tale om vore egne Vandeskaller, og jeg for min Part sover ligesaa godt i Mørke, som i den klareste Middagsol. Mig gjør det ikke sonderligt, enten jeg har Lys eller ikke til at see at lukke mine Dine ved."

Da Bildtskytten sjældent fandt det fornødent at besvare sin Kammerats eiendommelige, lunefulde Ytringer og Gutter oiensynligt ikke have Lyst til at dvæle længere ved Gjenstanden, standsede dens Drostelse ved denne Bemærkning. Han havde imidlertid noget ganske Andet paa Hjertet, end Grindringer. Hans Døttre have ikke saasnart forladt dem i den tilfjendegivne Hensigt at gaae tilsæms, førrend han opfordrede sine to Staldbrodre til atter at følge med ham ud i Forstønnen af Prammen. Her aabenbarede den Gamle sin Plan, men fortaug dog den Deel af den, som han havde forbeholdt sig selv og Hurry at udføre.

"Hovedsagen for Fæll i vor Stilling," begyndte han, "er at beherske Bandet. Saa længe der ikke er noget andet Fartoi paa Søen, er en Barkano ligesaa god som en Drlogsmand, eftersom Kostelet ikke let kan indtages ved Svømning. Nu er der kun fem Kanoer tilbage her i Eggen, hvoraf de to ere mine og den ene Hurrys. Disse have vi her hos os, idet den ene er gjort fast i Kano-

leiet nedenfor Huset, og de to andre ligge paa Siden af Prammen. De andre Kanoer ere skjulte i Land i hule Træstammer og de Vilde, som ere saadanne forgiftige Djender, ville ikke undlade at undersøge ethvert Sted i Morgen tidligt, dersom det er deres Alvor at ville forstjene Præmier — —

„Nei, Ven Hutter,“ afbrød Hurry ham, „den Indianer lever ikke, som kan finde en Kane, der ligger beborigt i sit Winterleie. Jeg har for hørt med det Slags Ting at bestille og Vildisskytten veed, at jeg er Mand for at forstikke et Kartoi saaledes, at jeg ikke selv kan finde det igjen.“

„Neget sandt Hurry,“ bemærkede den Person, til hvem Ordene vare henvendte; „men Du overseer den Omstændighed, at om ogsaa Du ikke kunde finde Ejeret af den Mand, som havde gjort det Sykke Arbeide, saa kunde jeg det. Jeg er af Master Hutters Mening, at det er langt fløgere at tage sig i Agt for en Vilds Skarpsindighed, end at bygge altfor store Forhaabninger paa hans Mangel paa Klarsynet. Hvis disse to Kanoer kunne bringes her til Kastellet, er det derfor bedst at gjøre det jo før jo heller.“

„Vil De da være med at udføre det?“ spurgte Hutter i en Tone, som viste, at Forslaget baade forundrede og behagede ham.

„Ja ganske vist. Jeg er villig til at indlade mig

paa ethvert Foretagende, som ikke er imod en hvids Mands lovlige Gaver. Naturen befaler os at forsvare vort Liv og Andres Liv med, naar der er Anledning og Leilighed dertil. Jeg vil følge Dem, flydende Tom, til Mingoernes Leir i et saadant Grinde og skal søge at gjøre min Pligt, dersom det skulde komme til Kamp, skjøndt jeg, da jeg endnu aldrig er bleven prøvet i Krig, ikke vil love mere, end jeg er istand til at holde. Vi vide Alle hvad vi ønske, men vi vide ikke hvad vi formaa, førend det kommer til Stykket."

"Det er beskedent og passeligt talt, min Gut," udbrød Hurry. "Du har endnu aldrig hørt Braget af en fjendtlig Riffel og lad mig sige Dig, at det er ligesaa forskjelligt fra Overtalelsen af en af Dine Bildttaler, som Judith Gutters Latter, naar hun er i sit bedste Humeur, fra en hollandsk Huusbolderskes Skjelden ved Mohawks Flo- den. Jeg venter ikke, at Du vil vise Dig som nogen stor Kriger, Bildtskytte, skjøndt Du ikke har Din Lige i Hensende til Buffene og Daadyrene i alle disse Egne. Men hvad den egentlige Tjeneste angaaer, saa troer jeg, at Du kommer temmelig langt tilbage efter mit Begreb."

"Vi faae at see, vi faae at see," svarede den Anden blidt og saavidt et menneskeligt Die kunde opdage aldeles ikke stødt ved den yttrede Tvivl om hans Adfærd i et Punkt, i hvilket de fleste Mennesker ere kildne netop i samme Grad, som de ere sig deres Mangel paa Fortjener bevidste; "da jeg aldrig er blevet prøvet, vil jeg

oppebie Udfaldet førend jeg falder nogen Dem om mig selv; da vil der være Visshed istedet for Tvivl. Jeg har hørt tale om Folk, som have været modige førend Kampen, men udrettede kun lidet i den, og om Andre, som have tøvet til de lærte sig selv at kjende og mærkede, at da de sattes paa Prøve, vare de ikke saa daarlige som visse Folk troede."

"I ethvert Tilfælde vide vi, at De kan bruge en Mær, unge Mand," sagde Gutter, "og det er Alt hvad vi forlange af Dem i Aften. Lader os ikke spille Tiden længere, men gaae i Kanoen og handle istedetfor at snakke."

Da Gutter viste Bei ved Udførelsen af sin Plan, var Baaden snart færdig og Hurry og Bidskhytten ved Mærerne. Førend den Gamle imidlertid gik i Kartotiet, havde han i flere Minuter en Samtale med Judith, idet han til den Ende gik ind i Huset, men kom dervaa tilbage og steg i Kanoen, som i næste Dieblis satte af fra Arken.

Harde der været opført et Tempel for Gud i denne ensomme Ørken, vilde dets Uhr have viist Midnatstimen, da de Tre droge afsted paa deres Tog. Mørket var tiltaget, skjøndt Natten endnu var klar og Stjernernes Skin tilstrækkeligt for Eventyrernes Hensigter. Kun Gutter kjendte Stedet, hvor de to Kanoer vare gjemte, og han styrede Keursen, medens hans to Stalbrødre havde og sankede deres Mærer med tilbørlig Forsigtighed, for at Lyden ikke i Natens Stilhed skulde trænge over den rolige Vandflade til deres

Hjenders Dren. Men Fartøiet var for let til at udkrave nogen usædvanlig Anstrengelse og da Hærdighed erstattede Styrken, nærmede de sig efter omtrent en halv Times Førtob Kysten paa et Punkt, der var hevet en Mil fra Kastellet.

„Lig paa Eders Nærer, Manne,“ sagde Hutter med dampet Stemme, „og lader os see os om et Dieblis. Vi maa nu være lutter Die og Dre; thi disse Dgler have Næser som Blodbunde.“

Søbredden blev omhyggeligt undersøgt for en muligt at opdage Skinet af et eller andet Lys, som kunde være blevet efterladt i Leiren, og Mændene anstrengte deres Dine i Mørket for at see, om en eller anden Røgsky endnu sneg sig hen langs med Bjergene, naar den steg op fra de udgaaende Gimmier af et Baal. Intet Usædvanligt kunde spores og da Stedet laa i nogen Afstand fra Udlobet, eller der hvor de Vilde have vist sig, treede man at kunne med Sikkerhed gaar i Land. Nærene blev atter satte i Bevægelse og Bøgen af Kanoen stødte med sagte Hart og en nevre hortlig Lyd mod den sandede Strandbred. Hutter og Hurry gik diebliffeligt i Land, idet den Første bar sin og sin Vens Riffel, medens Vildtskytten passede paa Kanoen. Den hule Stamme laa noget længere inde med Bjergene og den Gamle viste Nei hen til den, brugende den Forsigtighed at standse ved hvert tredje eller fjerde Skridt for at lytte efter, om maastee Fodtrin forraadte en Hjendes

Nærværelse. Men den samme Dødsstillehed vedblev uafbrudt at herske under det midnatlige Dytrin og det attraaede Sted naaedes uden at Noget handtes, som kunde vække Uro.

„Der er den,“ hviskede Hutter, idet han satte Foden paa Stammen af en omsalden Lind; „ræk mig først Na-
rerne og hal Baaden forsigtigt ud, for de Slynkler kunne
maaſkee have ladet den ligge som Løkkemad.“

„Hold min Riffel tilrede, med Kolben imod mig, Gamle,“ svarede Warch. „Derfom de angribe mig medens jeg har Skud i Bøssen, har jeg dog idet mindste Pyst til at løsne det paa dem; og see efter, om der er Krudt paa Panden.“

„Alt er i Orden,“ mumlede den Anden; „og gaa langsemt, naar De har faaet Deres Byrde paa Skuldrene, og lad mig gaae foran.“

Kaneen blev halet ud med den største Forsigtighed og løftet af Hurry op paa hans Skulder og derpaa begyndte de to at vende tilbage til Strandbredden, idet de kun gjorde et Skridt ad Gangen for ikke at falde ned ad den steile Skraaning. Afstanden var ikke stor, men Nedgangen overordenligt vanskelig og ved Slutningen af deres korte Warch maatte Wildtsfvtten gaae i Land for at hjælpe dem at bære Kaneen gennem Bussene. Med hans Bistand blev denne Dvgave lykkeligt løst, og det lette Fartoi flød snart ved Siden af den anden Kano. Ikke saa-

snart var det gjort, førend de alle Tre i største Spænding vendte sig mod Skoven og Bjerget i Forventning af at see en Fjende bryde ud af den Første eller komme styrrende ned ad det Sidste. Men Stilheden blev ikke forstyrret og de indstibede sig derpaa med samme Forsigtighed, som de havde brugt ved at gaae i Land.

Hutter styrede nu lige mod Midtpunktet af Søen: Da de vare komne langt nok bort fra Kysten, kastede han sit Bytte løs, da han vidste, at det vilde drive langsomt op ad Søen for den lette, sydlige Vind, og havde i Ende at tage det med paa Tilbageveien. Derpaa styrede den Gamle ned ad Søen mod det selsamme Punkt, hvor Hurry havde gjort sit frugtesløse Forsøg mod Hjortens Liv. Da Afstanden fra dette Punkt til Udlobet ikke udgjorde fuldt en quart Miil, var det det samme som at betræde Fjendens Leir, og fordoblet Forsigtighed blev derfor nødvendig. De naaede imidlertid Yderenden af Pynnten og landede i god Behold paa den lille, forben omtalte, sandede Strandbred. Her var ikke, som paa det Sted, hvor de havde været i Land, nogen Skraaning at bestige, da Bjergene viste sig utydeligt i Mørket en god Fjerdingvei længere mod Vesten, saa at der var en Strimmel flad Jord mellem dem og Strandbredden. Pynnten selv var, skøndt lang og bevoxen med høie Træer, næsten ganske jevn og et Stykke Vei kun nogle faa Favne bred. Hutter og Hurry gik,

ligesom forhen, i Land, og lode deres Pedsager bevogte Baaden.

Denne Gang laa det udgaade Træ, som gjemte den Kano, hvorefter de søgte, omtrent halvveis imellem Yderenden af den smalle Landtunge og det Sted, hvor denne hængte sammen med det faste Land, og da den Gamle vidste, at der var Vand saa tæt ved ham paa venstre Haand, gik han foran langs med den østlige Side af Jordtungen med en vis Tillid og raske Skridt, men dog med Forsigtighed. Han var udtrykkeligt gaaen i Land paa Pynnten, for at faae et Glimt at see af Bugten og forøise sig om, at Kysten var klar; ellers vilde han være landet ligeover, for det hule Træ. Det var ikke vanskeligt at finde dette, af hvilket Kanoen blev balet ud ligesom fer, og istedfor at bære den ned til det Sted, hvor Wildtskytten laa, blev den sat i Vandet paa det nærmeste, dertil gunstige Sted. Saasnart den var ude, gik Hutter i den og roede omkring til Pynnten, hvorhen Hurry ligeledes begav sig, idet han fulgte langs med Strandbredden. Da de tre Mænd nu vare komne i Besiddelse af alle Baadene ved Søen, vorede deres Tillid betydeligt og de nærede nu ikke længere det samme feberagtige Onske om at forlade Kysten, ligesom det heller ikke længere var nødvendigt at bruge nogen overordentlig Forsigtighed. Deres Stilling paa Yderenden af den lange, smalle Landstrimmel forøgede denne Følelse af Sikkerhed, da en Fjende nu kun kunde nærme sig fra een Kant, den

foran dem, og det under Omstændigheder, som med deres vante Narvaagenhed næsten vilde gjøre hans Ordagelse vis. De gik nu alle Tre i Land og forsamlede sig til Raadslagning paa den sandede Punt.

„Vi have ordentligt narret Kjeltringerne,“ sagde Hurry, idet han grinede over deres Held; „ville de besøge Kastelet, maa de enten vade eller svømme. Gamle Tom, det Indfald af Dem at opstaae Deres Bopæl ude paa Søen, var fortræffeligt og kan ikke noksom roses. Der gives Folk, som anseer Landjorden for sikkere end Vandet, men naar Alt kommer til Alt, viser Kornuften, at den ikke er det, og Bævere, Røtter og andre flegge Dyr tve jo til det Sidste, naar de ere haardt i Knibe. Nu kalder jeg vor Stilling forssandsfæstet og byder Kanadaerne Trods.“

„Lader os roe langs med denne sydlige Kyst,“ sagde Hutter, „og see, om der ikke skulde være Tegn til en Leir; men lad mig dog først undersøge Bugten noget næiere, da vi endnu ikke have været langt nok oppe ad den indre Kyst af Punten til at kunne være sikker i vor Sag med Hensyn til den.“

Da Hutter havde udtalt, satte de sig alle Tre i Bevægelse i den af ham angivne Retning. Næppe kunde de fuldkomment oversæe det Indre af Bugten, forend en almindelig Studsen viste, at deres Dine i et og samme Dieblit vare blevene fæstede paa en og samme Gjenstand. Det var ikke andet end en udgaacende Brand, som fæstede

et usikkert og forsvindende Lys fra sig; men i denne Time og paa dette Sted, blev den pludseligt ligesaa ivinesfaldende, som „en god Gjerning i en slet Verden.“ Der var ikke Skygge af Tvivl om, at denne Ild var bleven tændt ved et af Indianernes Leirsteder. Beliggenheden, som paa alle Kanter, undtagen een, og selv paa denne, undtagen i en meget kort Afstand, var skjult for alle nysgjerrige Blikke, viste, at der var blevet anvendt større Omhu paa at fordølge Stedet, end det vilde været nødvendigt i et sædvanligt Siemed, og Hutter, som vidste, at der var en Kilde i Nærheden og en af de bedste Fiskepladser ved Soen, uddrog strax deraf den Slutning, at dette Leirsted indeholdt Hobens Fruentimmer og Børn.

„Det er ingen Krigerleir,“ brummede han til Hurry, „og der søve Præmier nok omkring den Ild til at udgjøre en svær Andeel af Priispenge. Send Knosen ned til Kanoerne, for han kan ikke bruges ved en saadan Leilighed, og lader os strax lægge Haanden paa Bærket som Mand.“

„Der er Kornuft i Deres Wiening, Gamle Tom, og jeg deler den lige til den inderste Marv. Bildtskytte, gaa Du i Kanoen, min Gut, og ro ud paa Soen med den tomme og lad den drive ligesom vi gjorde med den anden; derpaa kan Du roe langs med Kysten, saa nær Du kan komme til Mundingen af Bugten, men holdende Dig udenfor Pynten og ligeledes udenfor Sivene. Du kan høre os naar vi behøve Dig og skulde det vare for lange,

vil jeg skrige som en Waage, ja det vil jeg gjøre; Skriget af en Waage skal være Signalet. Hører Du Rislerne knalde og faaer Lyst til at slaars, kan Du jo gaae i Land og see, om Du kan bære Dig ligesaa godt ad med de Bilde, som med Hjortene."

"Hvis mine Dnster kunde blive opfyldte, vilde dette Foretagende ikke blive iværksat. Hurry —"

"Meget rigtigt; Ingen negter det, min Gut; men Dine Dnster kunne nu ikke blive opfyldte og dermed er den Sag forbi. No derfor midt ud paa Søen og naar Du kommer tilbage, vil der være Høre i den Leir."

Den unge Mand gav sig til at opfylde Begjeringen meget imod sin Villie og med et tungt Hjerte. Han kjendte dog Grændseboernes Fordomme for godt til at forsøge paa nogen Indvending; thi en saadan kunde under de nærværende Forhold let blevet farlig, ligesaa vist som den vilde være unyttig. Han røede derfor Kanoen siltende og med den tidligere Forsigtighed hen til et Sted i Nærheden af den rolige Vandslades Midtpunkt og kastede den nyligt erobrede Baad los, for at den skulde drive hen til Kastellet for den lette sydlige Vind. Dette Middel var begge Gange blevet valgt i den sikke Forudsætning, at de lette Fartøier ikke vilde drive mere end et Par Mile bort førend det blev lyst og de kunde da let indhentes. For at forhindre en eller anden omstøisende Bild fra at benytte dem ved at svømme ud til dem og bemægtige sig dem, en mulig, men

neppe sandsynlig Begivenhed, vare Aarerne blevene tagne ud af dem.

Bildtskytten havde ikke saasnart ladet den tomme Kano drive, førend han dreiede Sternens af sin egen mod det af Hurry angivne Punkt paa Kysten. Saa lette vare det lille Fartois Bevægelser og saa kraftige Aaretogene af dets Herres Arm, at ti Minuter ikke vare forløbne, førend det atter nærmede sig Land og havde i dette korte Tidsrum tilbagelagt over en halv Fjerdingvei. Saaasnart Bildtskytten fik et Glimt at see af Sivene, hvoraf mange vorede ude i Vandet et hundrede Fod fra Land, standsede han Kanoen og fortoiede sit Fartoi ved at holde fast ved den tynde, men seige Stilk af en af nedboiede Planter. Her blev han liggende og oprebiede med en spændt Forventning, som man let kan forestille sig, Udfaldet af det vovelige Foretagende.

Det vilde være vanskeligt at skildre dem, der aldrig have været Vidne dertil, det Dødsbede, som betegner en Ensomhed saa dyb som den, der nu herskede over Glimmerspeilet. For Tiden forøgedes dette ved Nattens Dunkelhed, som udbredte sine mørke og phantastiske Skikkelser over Søen, Skoven og Bjergene. Det er virkelig ikke let at tænke sig et Sted, som bedre egnede sig til at forhøie disse naturlige Indtryk, end det, hvorpaa Bildtskytten nu befandt sig. Søen var ikke større, end at menneffelige Sandser kunde omfatte det Hele, medens den aabenbarede saa me-

get af det majestætiske Skuespil, at det maatte frembringe det dybeste Indtryk. Det var, som sagt, den første Indsø, Vildtskytten havde seet. Hidtil havde hans Erfaring indskrænket sig til Floder og mindre Vandløb og aldrig før havde han seet saa meget af den Drken, som han elskede saa høit, ligge udstrakt for hans Blif. Men fortrolig med Skoven var hans Vand istand til at udmale sig alle dens skjulte Mysterier, medens han betragtede dens løvfulde Overflade. Det var ligeledes første Gang han befandt sig paa et Eder, hvor Mennekeliv beroede paa Udsaldet. Hans Dren havde beruset sig ved Sagnene om Grandskefigene, men han havde endnu aldrig mødt nogen Sjende.

Læseren vil derfor let indse, hvor spændte den unge Wunds Forventninger maa have været, medens han sad i sin ensomme Kano og søgte at opfange den mindste Lyd, som kunde tilkjendegive Tingenes Gang i Land. Hans Nydragelse havde været fuldkommen i Henseende til Theorien og hans Hatning vilde, trods den stærke Svæmning, der var en Krugt af Nyheden, have gjort en Veteran Væ. De synlige Vidnesbyrd om Leirens eller Jdens Tilstedeværelse kunde ikke ryddes fra det Sted, hvor Kanoen laa, og han var derfor nødt til alene at forlade sig paa Hørelsen. Han blev ikke utaalmodig; thi den Undervisning, han havde modtaget, havde tilbragt ham Taalmodighedens Dyd og fremfor Alt indstærpet ham Nødvendigheden af at gaar

forsigtigt tilværks ved et bemmeligt Overfald paa India-
nere. Gengang syntes han at høre en tor Green brage,
men hans Forventning var saa spændt, at den kunde havde
vildledet ham. Paa denne Maade gik den ene Minut efter
den anden, indtil den Tid, hvori han havde været adstilt
fra sine Stalbrødre, udgjorde en god Time. Vildtskytten
vidste ikke, om han skulde være glad eller bedrøvet over denne
forsigtige Tøven; thi bebudede den Sikkerhed for hans Bunds-
forvante, saa varslede den Undergang for de Svage og
Ustyldige.

Det kunde omtrent være halvanden Time efterat
hans Kammerater og han havde slites ad, da Vildtskyttens
Opmærksomhed vakte ved en Lyd, som opfyldte ham baade
med Skrak og Forbauselse. Det zittrende Skrig af en Maage
epsteg fra den modsatte Side af Søen og aabenbart ikke
langt fra dennes Udløb. Han kunde ikke tage Feil af
denne Fugls Toner, der ere saa velbekjendte for Enhver,
der er fortrolig med Lydene fra de amerikanske Indioer.
Gjennemtrængende, stjelvende, lydelig og temmelig lang-
trukken, synes de at være et sandt Barselskrig. De ud-
stodes derhos ofte om Natten som en Undtagelse fra de
fleste af Orkenens øvrige bejærede Beboeres Sædvane, en
Omstændighed, som havde foranlediget Hurry til at vælge
dem til Signal. Vel havde de to Eventyrere havt til-
strækkelig Tid til at gaar over Land fra det Punkt, hvor
han havde forladt dem, og hen til det Sted, hvorfra Skri-

get hørtes, men det var ikke sandsynligt, at de havde gjort dette. Harde Leiren været forladt, vilde de have kaldt Vildtsfytten til Kysten, og var den befolket, kunde der ikke være nogen tilstrækkelig Grund til at omkrædse den før atter at indslibe sig i en saa lang Afstand. Adlod han Signalet og lod sig løffes bort fra Landingsstedet, kunde de, som stolede paa ham, derved miste deres Liv, og paaagtede han ikke Skriget under Forudsætning af, at det virkelig hidrørte fra en Fugl, kunde Følgerne blive sørgelige, skjøndt af en anden Aarsag. Under denne Ubestemtbed ventede han, i det Haab, at Skriget, enten det nu var efterlignet eller naturligt, snart vilde blive gjentaget. Og han tog heller ikke Feil. Kun faa Minuter forløb forend det samme gjennemtrængende, advarende Skrig gjentoges fra den samme Kant af Søen. Denne Gang stufede hans Sandser ham ikke, da han nu var paa sin Post. Skjøndt han ofte havde hørt beundringsværdige Efterligninger af denne Fugl og selv ikke var nogen simpel Aldeyt i Kunsten at udstøde dens Skrig, var han dog overbevist om, at Hurry, hvis Bestræbelser i saa Henseende han havde iagttaget, ikke vilde være istand til saa noiagtigt og fuldstændigt at følge Naturen. Han besluttede derfor ikke at ændse hiint Skrig, men at oppebie et mindre fuldkomment nærmere ved Haanden.

Næppe havde Vildtsfytten fattet denne Beslutning, forend Nattens dybe Stilhed og Ensomhed afbrødes ved

en saa paafaldende Lyd, at den fordrev enhver Grindring om Waagens mere sørgmodige Toner fra den Lyttendes Hukommelse. Det var et Smertens Skrig, som enten kom fra et Fruentimmer eller ogsaa fra en ganske ung Dreng, der endnu ikke havde faaet mandig Røst. En hjerteskjærende Rædsel, om ikke frampagtige Dødsqvaler laa der i disse Lyd og den Angest, som havde vakt dem, var ligesaa pludselig som frygtelig. Den unge Mand slap Siret og satte sin Aare i Vandet uden at vide hvad han skulde gjøre, eller hvorhen han skulde styre. Men nogle saa Diebliske forjogede hans Ubestemtbed. Sønderbrydning af Grene, Bragen af tørre Dviste og Fodtrin hørttes ganske tydeligt; Lyden syntes at nærme sig Vandet, skjøndt i en Retning, som førte skraa ned mod Kysten og lidt nordligere end det Sted, af hvilket Vildtskytten efter Aftale skulde holde sig i Nærheden. Følgende denne Traad satte den unge Mand Raanen i Fart uden synderligt at give Agt paa, hvorvidt han robede dens Nærværelse. Han havde naaet en Deel af Kysten, hvor Bredden var temmelig høi og aldeles brat. Menneffer arbejdede sig aabenbart gennem Bussene og Trærne paa det Øverste af Bredden, følgende langs med Strandkanten, som om de, der flygtede, søgte et gunstigt Sted til at komme ned ad. Netop i dette Dieblisk glimtede fem, sex Røstler og de ligeoverfor liggende Bjerger kastede, som sædvanligt, det skarpe Knald tilbage i et forlænget, rullende Echo. Et eller to Skrig, lig dem, der kunne undslippe

selv den Modigste, naar han pludseligt overfaldes af uventet Fare og Skrak, paafulgte og derpaa gjentoges Trampningen mellem Bustene paa en Maade, som tydede paa, at Menneſker brødes med Menneſker.

„Glatte Satan!“ brølede Hurry med det ſkuffede Haabs Raſeri; „Hans Hud er indsmurt med Fidt! Jeg kan ikke ſaae fat! Tag det for Din Underfundighed!“

Paa diſſe Ord fulgte et Fald af en eller anden tung Gjenſtand imellem de mindre Træer, ſom bekrandsede Bredden, ſaa at det forekom Wildtſkytten, ſom om hans gigantiske Kammerat havde ſlængt en Fjende fra ſig paa denne mindre høſtige Maade. Atter gjentoges Flugten og Forfølgningen og derpaa ſaae den unge Mand en menneſkelig Skikkelse fare ned ad Bakken og ſtyrte flere Favne ud i Vandet. I dette kritiſke Dieblil var Kanoen netop nær nok ved Stedet til, at denne Bevægelse, ſom foregik med ikke ringe Larm, kunde ſees, og da Wildtſkytten indſaae, at han maatte tage ſine Stalbrodre ombord, hvorefter det var, ilede han afſted til Undſætning. Hans Nare havde ikke været to Gange i Vandet, førend Hurrys Stemme hørtes at opfylde Luften med Forbandeſer og han ſelv rullede ned paa den ſmalle Strand, bogſtaveligen belæſet med Fjender. Medens han laa paa Jorden og næſten ſondertrykkes af ſine Modſtandere, udstødte den athletiske Grændſeboer ſit Maageſtrig, paa en Maade, ſom vilde have eyvakt Latter under mindre forfærdelige Omſtændigheder. Stikkelsen ude i Vandet

syntes pludseligt at angre sin Flugt og soer ind mod Land for at understøtte sin Kammerat, men mødtes og overvældedes strax af en halv Snees ny Forsølgere, som netop da kom springende ned ad Bredden.

„Slip, I maledede Dgler, Slip!“ raabte Hurry, stød i en altfor ster Mod til at være meget omhyggeligt i Valget af sine Udtryk, „Er det ikke nok, at jeg bliver bunden som et Stykke Træ, skal jeg ogsaa quæles?“

Disse Ord overtydede Bildisskotten om, at hans Bønder vare Fanger og at gaar i Land vilde være at dele deres Skjebne. Han var allerede kun hundrede Fod fra Kysten, da et Par betimelige Mæretag ikke blot standsede Kanoen, men bragte den fem til sex Gange saa langt bort fra hans Fjender. Lykkeligviis havde alle Indianerne under Førfølgningen kastet deres Rifler fra sig, ellers vilde dette Tilbagetog ikke have kunnet iværksættes ustraffet, skjøndt Ingen havde bemærket Kanoen under den første Forvirring af Haandgemængtet.

„Sæt fra Land, min Gut!“ raabte Hutter; „Pigebørnene have nu ingen Anden end Dem, at stole paa; De behøver bele Deres Forsigtighed for at slippe fra disse Bilde. Sæt af og Gud velsigne Dem, dersom De hjælper mine Børn!“

Der var i det Hele taget kun liden Sympathi mellem Hutter og den unge Mand, men den legemlige og aandelige Angst, hvormed denne Opfordring gjordes, tjente i

dette Dieblif til at skjule den Førstes Feil. Han saa kun Faderen i hans Lidelser og besluttede strax at give sit Løfte om Trostaa mod hans Targ og om at ville holde sit Ord.

„Vær kun rolig, Master Gutter,“ raabte han; „der skal nok blive passet paa Pigerne og paa Kastelet. Kjenden har gjort sig til Herre af Kysten, det nytter ikke at negte det, men han er endnu ikke bleven det af Vandet. Forsynet har os alle i sin Varetægt og Ingen kan sige, hvad Guden vil blive, men kan en god Villie hjælpe Dem og Deres, saa stel De kun paa den. Min Erfaring er lille, men min Villie er god.“

„Vel, vel, Bildtskytte,“ svarede Hurry med sin Sten-
torstemme, som dog havde tabt noget af sin Kraft; „vel,
vel, Bildtskytte. Du mener det godt nok, men hvad kan
Du udrette? Du har ikke meget at betyde, naar Alting
gaaer godt, og seer ikke ud til at blive et Vidunder, naar
det gaaer værst. Der er ligesaa vist fyrgetype Vilde
her paa Kysten, som der er een, og det er en Hær, som
Du ikke er Mand for at overvinde. Det Bedste vil efter
min Mening være at styre lige hen til Kastelet, faae Pige-
børnene i en Kano tilligemed nogle faa Levnetsmidler og
derpaa at roe hen til det Hjørne af Eoen, hvorfra vi kom,
og saa finde det Bedste Spor til Mohawf Floden. Disse
Djæveler ville i flere Timer ikke vide, hvor de skulde søge efter
Eder, og om de ogsaa gjorde det og begyndte en hidsig For-

følging, saa maatte de dog gaae omkring enten den øverste eller den nederste Ende af Søen, førend de kunde naae Eder. Det er min Mening om Sagen og detsom gamle Dem ber ønsker at gjøre sit Testament og sidste Villie paa en for hans Døttre fordeelagtig Maade, vil han sige det samme."

"Det gaaer aldrig an, unge Mand," tog Hutter Ordet. "Fjenden har sine Sveidere ude for at søge efter Kanoer og De vil blive seet og greben. Stel paa Kasselet og held Dem fremfor Alt borte fra Land. Hold ud i otte Dage, saa ville Tropper fra Forterne nok fordrive de Vilde."

"Det vil ikke vare fire og tyve Timer, førend disse Hæve ville have lovet sig en Flaade for at storme Deres Kasteel," faldt Hurry ham i Talen med større Hefstighed, end man skulde have ventet det af en Mand, der var bunden og fangen og af hvem intet Andet var frit, end hans Anskuelse og hans Tunge. "Deres Raad klinger modigt, men det vil faae en sørgelig Ende. Hvis De eller jeg var i Huset, saa kunde vi nok holde ud nogle faa Dage; men buest paa, at denne Knos aldrig har seet en Fjende førend i Nat og har hvad de kalde en Koloni-Samvittighed, skjøndt jeg for min Part anseer Samvittighederne i Kolonierne for omtrent at være det samme, som de ere berude i Skovene. Disse Vilde gjøre Tegn til mig, Wildtsflytte, at jeg skal opmuntre sig til at komme i Land med Kanoen; men det skal jeg aldrig gjøre; det er imod Fornuft og Natur.

Enten de nu skal pere gamle Tom og mig i Nat, gjemme os til Piinslerne ved Baalet, eller føre os til Kanada, saa er det Noget som Ingen veed, undtagen Djævelen, der raader dem hvorledes de skulle bære sig ad. Jeg har saadant et stort og tykhaaret Hoved, at det er meget rimeligt, at de ville forsøge paa at gjøre to Skalper af det; for Præmien er en fristende Ting, ellers havde gamle Tom og jeg ikke været i denne Knibe. Saa — nu begynde de med deres Tegn igjen, men dersom jeg raader Dig til at gaae i Land, maa de ligesaa gjerne æde som stege mig. Nei, nei, Bildtskutte, held Dig bare ude, hvor Du er, og naar det er blevet lyst, saa kom endeligt ikke Landet nærmere end hundrede Favne — — —

Denne Fermaning afbrødes ved, at en Haand plumpt slog ham paa Munden, et sikkert Tegn paa, at En blandt Hoben forstod saameget Engelsk, at han omsider havde fattet Menningen af hans Ord. Strax efter begav hele Selskabet sig ind i Skoven, uden at Hurry syntes at gjøre Modstand. Næsten som Bussene ophørte at brage, hørtes dog Faderens Stemme atter:

„Er De trefast mod mine Børn, saa velsigne Dem Gud, unge Mand!“ vare de Ord, som naaede Bildtskuttens Dre, hvorpaa han saae sig overladt til at følge sin egen Klogskabs Raad.

Flere Minuter forlob i Dødens Stilhed efterat Hoben var forsvunden inde i Skoven. Paa Grund af Mørket

og den ever et hundrede Favne lange Afstand havde Bildtskysten blot været istand til at skjælné Gruppen og see den trække sig tilbage, men selv denne dunkle Forbindelse med menneskelige Stikfælsér havde givet Optrinnet et Liv, som stod i en stærk Modsatning til den fuldkomne Ensomhed, der blev tilbage. Skjøndt den unge Mand bejrede sig fremad for at lytte, idet han holdt sin Mænde og sammen- trængte enhver Erne i den ene Sands: Hørelsen, naarde dog ingen Lyd hans Dre, som kunde tilkjendegive Nærheden af menneskelige Væsener. Det led som om en Stilbed, der aldrig havde været afbrudt, atter herskede paa Stedet og for et Dreblik syntes det, som om det Skrig, der nyligt havde forstyrret Skovenes Læusched, eller Marchs Forbandelser vilde havde været en Lettelse i den Tølese af Forladthed, som den fremfaldte.

Denne Læusched paa Sjæl og Legeme kunde imidlertid ikke vare længe hos et Menneske med Bildtskystens baade aandelige og legemlige Konstitution. Idet han satte Ruderne i Vandet, dreiede han Sternén af Ranoen og roede langsomt, ligesom den gaaer, som tænker dybt, ud til Midten af Søén. Da han troede at have naaet et Punkt, som laa i Linie med det, hvor han havde ladet Ranoen drive, forandrede han sin Retning Nørd efter og holdt den lette Læusching saa meget som muligt paa Ryggen. Efterat han havde roet omtrent en halv Fjerdingvei i den Retning, blev en mørk Gjenstand synlig paa Søén en

Kjende til Høire, og ved at dreie sig noget til den Side kom han snart i Besiddelse af sin tabte Prijs og gjorde den fast ved sin egen Baad. Bildtskytten undersøgte nu Himlen, Bindens Retning og de to Kanøers Beliggenhed og da han i ingen af Dele fandt nogen Anledning til at forandre sin Plan, lagde han sig ned og beredede sig til at faae nogle faa Timers Sovn, for at Morgenens kunde finde ham styrket til det Arbeide, den vilde udkræve.

Skjøndt den Trætte og den Haardføre sove trygt selv under Farens Omgivelser, varede det dog en kort Tid, førend Bildtskytten tabte sin Hukommelse. Hans Sjæl dvælede ved hvad der havde tildraget sig, og hans baltebeviste Evner fremstillede Nattens Begivenheder i et Slags vaagen Drøm. Pludseligt var han oppe og paa sin Post; thi han indbildte sig at høre det med Hurry aftalte Signal, som kaldte ham i Land. Men Alt var atter stille som Graven. Kanøerne galede langsomt Nord efter, de tankefulde Stjerner skinnede i deres milde Glorie over hans Hoved og den skovomkrandsede Vandflade laa nedsænket mellem sine Bjerge, ligesaa rolig og tungsindig, som om den aldrig oprørtes af Blæsten eller beskinnes af Middagssolen. Nok engang udsødte Maagen sit zittrende Skrig ved den nederste Ende af Søen og Gaaden var løst. Bildtskytten gjorde sit haarde Leie tilrette, strakte sig ud paa Bunden af Kanoen og faldt i Sovn.

Syvende Kapitel.

Dagen havde allerede begyndt at grye, da den unge Mand, hvem vi have forladt i den i forrige Kapitel beskrevne Stilling, atter aabnede Vinene. Dette var ikke saasuart fleet, før han seer op og saae sig omkring med en Persons Ivrighed, der pludseligen indseer Vigtigheden af nøiagtigt at forvisse sig om sin Stillings sande Beskaffenhed. Hans Hvile havde været tryk og uforstyrret og da han vaagnede, var det med en Klarhed i Manden og en Snarraadighed, som høiligen behøvedes i samme Dieblif. Solen var vel ikke staaen op, men Himlens Hvalving var fuld af den henrivende Blidhed, som „bringer og slutter Dagen“, medens Lusten gjenlød af Fuglenes Jubel, den befjerede Slægts Løvsange. Disse Toner advarede Vildtskytten om den Fare, hvorfor han var udsat. Vel var Luftningen, thi Vind kunde den neppe kaldes, endnu stedse let, men var dog tiltagen lidt i Mattens Løb og da Kanoerne kun låa som en Fjer paa Vandet, vare de drevne dobbelt saa langt, som man havde ventet, og havde, hvad der var endnu farligere, nærmiet sig Foden af det Bjerg, som her steg brat op fra den østlige Kyst, saa meget, at Fuglenes Sang tydeligt høstes. Dette var ikke det Første. Den tredie Kano havde taget den samme Retning og drev langsomt mod en Punt, hvor den picensynligt maatte støde, hvis den ikke

dreiedes til Siden ved en Forandring af Vinden, eller af Menneskehænder. I ingen anden Henseende viste der sig Noget, som kunde tiltrække sig Opmærksomhed, eller vække Mistanke. Kastellet stod paa dets Grund næsten tværs af Kanoerne, der vare drevne flere Mile i Rattens Løb, og Arken laa fortoiet ved dets Pæle, saaledes som de Begge havde ligget flere Timer iforveien.

Bildtskysten henvendte naturligviis først Opmærksomheden paa Kanoen forude. Den var allerede ganske nær ved Pynten og nogle faa Mæretag vare nok til at overtyde ham om, at den maatte støde, førend det blev ham muligt at indhente den. Netop i dette Dieblis blæste det høist ubeleiligt friskere op, hvorved det lette Fartøis Drift blev hurtigere og sikrere. Indseende Umuligheden af at forebygge en Berøring med Landet, besluttede den unge Mand klogeligt ikke at opbidse sig ved unyttige Anstrengelser, men roede, efter først at have seet til Fængkrudtet paa sit Gevær, langsomt og forsigtigt hen til Pynten, idet han med Klid gjorde en lille Omvei for kun at være udsat fra een Kant, naar han nærmede sig.

Da Kanoen, som drev, ikke lededes af nogen saadan Forstandighed, fortsatte den sin egen Bei og stødte paa en lille, skjult Klippe i en Afstand af et Par Favne fra Kysten. Netop i dette Dieblis var Bildtskysten kommen tværs af Pynten og vendte Stevnen af sin egen Baad mod Land, efter først at have kastet den, han lugserede, løs for ikke at være for-

hindret i sine Bevægelser. Kanoen hængte et Dieblif paa Klippen, derpaa hævede den sig en Haarsbred ved en næsten umærkelig Dyrning, dreiede rundt, kom løs og løb paa Stranden. Alt dette bemærkede den unge Mand, men det fik hverken hans Puls til at slaae heftigere, eller hans Haand til at arbejde stærkere. Hvis Nogen laa og ventede paa Kanoens Ankomst, maatte han blive seet, og den yderste Forsigtighed ved at nærme sig Landet var uundgaaelig; var der derimod intet Baghold, var Hastværk ufornodent. Da Punten næsten laa skraas over for den indianske Leir, haabede han det Sidste, skjøndt det Første ikke blot var muligt, men ogsaa sandsynligt; thi de Vilde vare hurtige til at anvende alle deres eiendommelige Krigsmaades Hjelpemidler og havde sandsynligviis mange Speidere ude, der skulde ransage Kysterne for at finde et Fartoi, som kunde føre dem over til Kastelet. Da et eneste Blik paa Soen fra hvilket som helst opboiet Punkt maatte blotte den mindste Gjenstand paa dens Overflade, var der kun lidet Haab om, at nogen af Kanoerne kunde forblive uset, og indiansk Skarpsindighed behøvede ikke belæres om, hvorben en Baad eller et Stykke Træ vilde drive, naar først Vindens Retning var bekjendt. Alt som Wildtsflytten kom Landet nærmere, bleve hans Næretag langsommere, hans Sine mere aarvaagne og hans Øren og Næseboer mere udvidede for at opfange en muligt lurende Fare. Det var et prøvende Dieblif for en Mindviert og ei engang var den Opmuntring

tilstede, som den Frygtssomme undertiden føler ved at vide sig blive bemærket og roest. Han var aldeles ene, henviist til sine egne Hjælpekilder og hørte ikke nogen opmuntrende Stemmes Bifald. Trods alle disse Omstændigheder kunde den i Skovkrigen meest erfarne Veteran ikke have øvst sig bedre. Lige fri for Dumdriftighed og Mølen betegnedes hans Nærmelse ved en vis filosofisk Klogskab, der syntes at opøse ham over alle andre Beraaggrunde end dem, som bedst egnede sig til Dynaaelsen af hans Diemed. Dette var Begyndelsen til en Løbebane af Skovbedrifter, som senere gjorde denne Mand paa hans Maade og indenfor Skranterne af hans Levemaade og Forhold ligesaa berømt som mangen en Helt, hvis Navn har prydet Værker, der ere blevene langt mere navnkundige, end en saa simpel Fortælling som vor nogensinde kan blive.

Da Wildtskytten omtrent var halvhundrede Aar fra Kysten, reiste han sig op i Kanoen og tog tre eller fire kraftige Dag med Maren, der vare tilstrækkelige til at drive Fartøiet til Land, hvorpaa han hurtigt lagde Arbeidsredskabet tilside og greb Krigen. Han var lige i Begreb med at løfte Riflen op, da der ovenpaa et skarpt Knald fulgte Hvinet af en Kugle, der foer saa tæt forbi ham, at han uvilkaarligt kom til at studie. I næste Dieblis vakkede Wildtskytten og faldt saa lang han var ned paa Bunden af Kanoen. Et Hyl — det kom fra en enkelt Stemme — paafulgte og en Indianer sprang fra Buskene ud paa

den aabne Plads paa Pynten og løb henimod Kanoen. Det var dette Dieblif, den unge Mand længtes efter. Han reiste sig strar op og sigtede med sin egen Riffel paa sin ubedækkede Fjende, men hans Fingre nølede dog med at trykke løs paa et Wienneste, over hvem han havde en saa afgjort Fordeel. Denne korte Tøven frelst sandsynligvis Indianerens Liv; thi han ilede ligesaa hurtigt tilbage til sit Skjul, som han var brudt frem deraf. Wildtskytten havde imidlertid raast nærmet sig Landet og hans Kano naaede Pynten netop som hans Fjende forsvandt. Da den ikke blev styret, stødte den mod Land nogle faa Skridt fra den anden Baad og skjøndt hans Fjende først maatte lade sin Riffel igjen, havde han dog selv ikke Tid til at sikke sig sit Bytte og bringe det udenfor Fare, førend han vilde blive udsat for nok en Kugle. Under disse Omstændigheder tøvede han derfor ikke et Dieblif, men styrtede ind i Skoven og søgte sig et Skjul.

Paa selve Pynten var der en lille aaben Plads, tildeels bevoret med Græs og tildeels bestaaende af Sand, men en tæt Krands af Buske omgav den øverste Rand. Naar man var kommen igjennem dette smalle Belte af dvergagtig Planter, kom man umiddelbart derpaa ind under Skovens høie, dunkle Hvalvinger. Grunden var i en Strækning af nogle hundrede Fod temmelig flad og derpaa hævede den sig brat som et Bjerg. Træerne vare høie, store og saa fri for Understør, at de lignede uhyre, uregelmæssigt anbragte

Soiler, der bare en Hvalving af Lov. Skjondt de for deres Alder og Storrelse stode temmelig tæt ved hoerandre, kunde Diet dog trænge igjennem i en betydelig Afstand og hele Tropperafdelinger kunde gjerne have segtet med Drøden og efter en lagt Plan under deres Bedækning.

Bildtskyytten vidste, at hans Modstønder maatte være bestjefstiget med at lade paa ny, naar han ikke var flygtet. Det Første viste sig at være Tilfældet; thi den unge Mand havde ikke saasnart stillet sig bagved et Træ, forend han saae et Glimt af Indianerens Arm, hvis Legeme skjultes af en Eg, netop i Begreb med at støde den i Skind indsprøbt Kugle ned i Lobet. Intet vilde have været lettere, end at springe frem og afgjøre Sagen ved et pludseligt Anfald paa den uforberedte Fjende; men Bildtskyyttens Følelser evrortes mod et saadant Skridt, Skjondt hans eget Liv nyligt var blevet efterstræbt fra et Baghold. Han var endnu uerfaren i de Vildes barbariske Krigsmaade, som han kun kjendte af Sagn og Theori, og det ferekom ham at være en uridelig Færdeel at angribe en ubevæbnet Fjende. Hans Færve havde antaget en høiere Rodme, hans Diervare truende, hans Læber sammenvresede, og alle hans Kræfter vare samlede og rede; men istedetfor at nærme sig og flyde, sankede han sin Riffel i den hos Jageren sædvanlige Stilling, naar han holder sig færdig til at sigte, og mumlede ved sig selv, uden at vide af, at han talte:

„Nei, nei; det er maaskee en Rødhuds Krigsmaade, men det er ingen Christens Gaver. Lad den Ugudelige først faae ladt, saa skulle vi afgjøre det som Mand; thi Kanoen hverken maa eller skal han faae. Nei, nei; lad ham faae Tid til at lade, og Gud vil tage vare paa den Nætfærdige.“

I al denne Tid havde Indianeren været saa beffjættiget med sine egne Bevægelser, at han endog var uvidende om, at hans Fjende var inde i Skoven. Hans eneste Frygt var, at Kanoen skulde blive bemægtiget og bortført, før end han kunde blive færdig til at forbinde det. Han var tyet til Skjulet af Bane, men var kun negle saa Fod fra de omtalte Buste og kunde i et Dieblisk være i Udsigten af Skoven rede til at flyde. Afstanden mellem ham og hans Fjende var omtrent fem og tyve Røvere og Naturen havde ordnet Træerne saaledes, at Synslinien ikke afbrødes, undtagen af tvende Træer, bag hvilke de to Modstandere stode.

Hans Rifsel var ikke saasnart ladt, før end den Vilde saae sig omkring og gik fremad, usorgsamt med Hensyn til sin Fjendes sande, men varsomt med Hensyn til dennes formentlige Silling, indtil han var ganske blottet. Da traadte Vildstyttten frem fra sit eget Skjul og raabte ham an.

„Denne Bei, Rødhud, denne Bei, hvis Du søger efter mig,“ raabte han. „Jeg er ung i Krigen, men ikke saa ung, at jeg skulde blive staaende paa den aabne Strand

eg lade mig skydes ned som en Natugle ved høilys Dag. Det berøer paa Dig selv, om det skal være Fred eller Krig; thi mine Gaver ere hvide Gaver, og jeg bærer ikke til dem, som ansee det for tappert at falde dødelige Mennesker bagefra i Skovene.

Den Vilde blev høiligen overrasket ved at opdage den Fare, hvori han svævede. Han kunde imidlertid lidt Engelfelt og fattede den Andens Mening og var ligeledes for godt øvet til at forraade nogen Uro. Han satte derfor Kølben til Jorden og gjorde med en tillidsfuld Mine en beftig, stolt Gehærde. Alt dette skete med dens Lethed og Fatsning, som ikke er vant til at ansee Døgen for sin Overmand. Midt under denne veloverlagte Handling bragte den Vulkan, som raste i hans Indre, hans Dine til at flamme og hans Næseboer til at udvide sig, ligesom Røvdvret, naar det pludseligt forhindres fra at gjøre det dødsbringende Spring.

„To Kane,“ sagde han med sin Stammes dybe Strubetoner, idet han, før at forebygge Misforstaaelse, rakte ligesaa mange Fingre i Beiret, som han havde nævnet Tal; „een for Dig — een for mig.“

„Nei, nei, Wingo, det bliver der ikke noget af. Ingen af dem bærer Dig til og Du skal heller ingen af dem faae, saalænge jeg kan forhindre det. Jeg ved, at der er Krig mellem Dit og mit Føls, men det er ingen Grund, hvorfor dødelige Mennesker skulle tage Livet af

hinanden, ligesom vilde Dyr, der mødes i Skoven; gaa
derfor Din Vej og lad mig gaae min Vej, den er stor nok
for os Begge — og naar vi mødes i aaben Kamp, da maa
Herren bestemme vor Skjebne.”

„Guds!“ udbrød Indianeren; „Min Broder Missio-
naire — megen Tale, Alt om Manitou.”

„Ikke det, ikke det, Kriger. Jeg er ikke god nok
for Hernhuterne og for god for de fleste af de an-
dre Landstrygere, som prædike omkring i Skovene. Dei,
nei, jeg er endnu kun en Jæger, skjøndt det er rimeligt
nok, at jeg, førend Freden bliver sluttet, vil faae Leilighed
til at maale mig med nogle af Dine Landsmænd. Men
jeg ønsker, at det maa stee i aaben Kamp og ikke i et
Skjenderi om en ussel Kane.”

„Guds! Min Broder meget ung — men han meget
vís. Lille Kriger — stor Taler. Hverding engang i
Raad.”

„Det hverken veed eller siger jeg, Indianer,” sva-
rede Bildtskytten, rødrende lidt ved den stotfulde
Spot i den Andens Baser; „jeg venter mig et Liv i Sko-
vene og ønsker blot, at det maa blive fredeligt. Alle unge
Mænd maa gaae paa Krigsstien, naar Omstændighederne
fordre det, men Krig er usødvendig Blodsudgydelse. Jeg
har seet nok heraf i Nat for at vide, at Forsynet vredes
derefter, og jeg opfordrer Dig nu til at gaae Din Vej,

medens jeg gaaer min, og haaber, at vi skilles som Venner."

"Godt! Min Broder har to Skulper — graat Haar under den anden. Gammel Viisdom — ung Tunge."

Nu nærmede den Vilde sig tillidsfuldt med udstrakt Haand og smilende Ansigt og hele hans Holdning robede Venlighed og Agtelse. Vildtsfytten modtog hans tilbudte Venstabs paa en passende Maade og de rystede hjerteligt hinandens Hænder, idet Enhver af dem søgte at overtyde den Anden om sin Oprigtighed og sit Onske om Fred.

"Hver have sit," sagde Indianeren; "min Kano, min; Din Kano, Din. Gaa see; hvis Din, Du beholde, hvis min, jeg beholde."

"Det er retfærdigt, Blodhud; skøndt Du tager Feil, naar Du anseer Kanoen for Din Eiendom. Imidlertid: at see er at troe, og vi ville gaae ned til Stranden, hvor Du kan see med Dine egne Dine; for Du vil rimeligviis ikke saa aldeles forlade Dig paa mine."

Indianeren udskødte sit Unglingsudtryk "Godt!" og der paa gik de ved Siden af hinanden ned til Strandbredden. Der laa ingen tilsyneladende Mistillid i nogen af deres Bøsen, idet Indianeren gik foran, som om han vilde vise sin Ledfager, at han ikke var bange for at vende Ryggen til ham. Da de kom ind paa den aabne Plads, pegede den Førstnævnte paa Vildtsfytten's Baad og sagde høitideligt:

„Ikke min — blegt Ansigts Kano. Denne rød Mands. Ikke vil have anden Mands Kano — vil have sin egen.“

„Du tager Feil, Rødhud, Du tager aldeles Feil. Denno Kano blev betroet gamle Hutter til Opbevaring og er hans efter alle Love, baade røde og hvide, indtil dens Eiermand forlanger den tilbage; Tofterne og Raaderne i Barken tale selv for sig. Ingen har seet en Indianer gjøre saadant Arbeide.“

„Godt! Min Broder lidet gammel — stor Wiisdom. Indianer ikke gjort den. Hvid Mands Arbeide.“

„Det er mig kjær, at Du troer det, for dersom Du havde paastaet det Modsatte, kunde det have forvoldt ondt Blod imellem os, da Enhver har Ret til at tage sit Eget. Jeg vil bare styde Kanoen saa langt ud, at Ingen af os kan naag den; det er det bedste Middel til at jevne alle Uanskeligheder.“

Verdens Vildtskytten talte satte han Foden mod Enden af den lette Baad og skød den med et kraftigt Stød over hundrede Fod ud i Søen, hvor den ved at komme ud i den rigtige Strømning nødvendigt maatte drive forbi Pynnten og ikke længere være udsat for at komme i Land. Den Vilde studsede ved dette hurtige og bestemte Skridt og hans Ledfager saar, at han kastede et iisfemt og opbragt Blik paa hans egen Kano, eller den, som indeholdt Arterne. Denne Forandring i Væsen varede imidlertid kun et Die-

blif og derpaa antog Troleseren atter sin venstabelige Mine og et veltilfredst Smil.

"Godt!" gjentog han med endnu stærkere Betoning end før. "Ungt Hoved, gammel Forstand. Ved hvoreldes afgjøre Strid. Farvel Broder. Han gaaer til Huus i So — Moskusrotte Huus — Indianer gaaer til Leir; siger Hovdinger ikke sandt Kano."

"Dette Forslag var ingenlunde Vildtskytten uvelkomment; thi han længtes meget efter at komme tilbage til Fruentimmerne, og tog derfor meget beredvilligt Indianerens fremrakte Haand. Afstedsordene vare venstabelige og medens den røde Mand gik roligt hen med Skoven med Riflen hvilende i Bugten af hans Arm og uden at see sig een eneste Gang uroligt eller mistænkeligt om, begav den hvide Mand sig til den tilbageblevne Kano, bærende sit Gevær paa samme fredelige Maade, men rigtignok med Dinene stivt befæstede paa den Andens Bevægelser. Denne Mistillid syntes imidlertid at være aldeles ugrundet og, ligesom stammende sig derover, vendte den unge Mand ogsaa sit Blik bort og gik ubekymret hen til Baaden. Derpaa begyndte han at skyde Kanoen fra Land og at træffe de øvrige Forberedelser til Afreisen. Efterat han omtrent i en Minut havde været saaledes beffjæstiget, vendte han tilfældigviis Ansigtet mod Land og hans hurtige og sikke Øie robede ham paa Stedet den Fær, hvori hans Liv svævede. Den Billedes forte, suntsende Dine stirrede paa

ham ligesom Tigerens, naar den laver sig til Spring, gennem en lille Abning i Bussene og Mundingen af hans Riffel syntes allerede at aabne sig i Linie med hans eget Legeme.

Nu kom Vildtskyttens lange Svælske seim. Jager ham ypperligt tilpas. Bant til at skyde paa Hjorten i Loket og det efte, naar man blot kunde gjette sig til den egentlige Stilling af Dyrets Krop, brugte han nu den samme Maade her. Alt spænde og bringe Riflen i Ligevægt udfortes i et eneste Dieblis og ved en eneste Bevægelse; derpaa lagde han an, næsten uden at sigte, og skjød ind imellem Bussene, hvor han vidste der maatte være et Legeme, som horte til det forferdelige Ansigt, der alene var synligt. Der var ikke Tid til at løfte Geværet høiere i Beiret eller til et bedre Sigte. Hans Bevægelser vare saa hurtige, at de Begge løsnede deres Geværer i samme Dieblis og der kun hortes et Knald. Bjergene gave kun et Echo tilbage. Vildtskytten sankede sin Riffel og stod med opreist Hoved, saa rolig som en af Granerne i den stille Juni Morgen, iagttagende Udfaldet, medens den Vilde udstødte blint Hyl, der er blevet historisk ved dets Skraal indjagende Virkning, sprang igjennem Bussene og kom farende over den aabne Plads, svingende sin Tomabank. Endnu rørte Vildtskytten sig ikke, men stod med den uladte Riffel støttet mod Skulderen, medens hans Hænder af Jagersbane mechanisk sølte efter Krudthorn og Krudtmaal. I en Afstand af en-

trent fyrgetyre Fod fra sin Kjende hvirofede den Vilde sit skarpe Baaben aasted, men det skete med et saa usikkert Die og en saa svag og uvis Haand, at den unge Mand greb det ved Skafet, da det sloi forbi ham. I samme Dieblis valledede Indianeren og faldt saa lang han var til Jorden.

„Jeg vidste det; jeg vidste det!“ udbrod Vildtskytten, der allerede var i Begreb med at stode en ny Kugle ned i sin Riffel. „Jeg vidste, at det vilde komme dertil, saasnart jeg havde faaet Linien af hans Dine. En Mand sigter pludseligt og skyder rask, naar det gjælder hans eget Liv; ja, jeg vidste, at det maatte blive Udfaldet. Jeg var ham omtrent hundrede Felen af en Sekund for gevindt, ellers vilde det have seet gæst ud for mig! Dglens Kugle bar netop streifet min Side; men man sige hvad man vil for eller imod dem, en Rødbud er paa ingen Maade saa sikker med Krudt og Kugle som en hvid Mand. Deres Gaver synes ikke at være af den Bestaaffenhed. Selv Chingachgok, saa stor som han er i andre Ting, er dog ingenlunde aldeles ufeilbar med Riflen.“

Imidlertid var Geværet atter blevet ladet og efterat have kastet Lemahanken ud i Kanoen nærmende Vildtskytten sig sit Døder og stod, stottende sig paa sin Riffel, og bestragtede ham med sorgmodig Dymærksomhed. Det var første Gang han havde seet et Vienneffe falde i Kamp, det var den første Skabning, med hvem han for Alvor havde

opløftet sin Haand. Disse Fjornemmelser vare ny og Anger-
ren blandede sig med vere bedre Høielsefs Friskhed i hans
Triumph. Indianeren var ikke død, skøndt Kuglen var
gaaen igjennem hans Krop. Han laa paa Ryggen uden
at røre sig, men Dinene vare fulde af Bevidsthed og iagt-
toge, skinsyge paa enhver Bevægelse, hans Overvinder, li-
gesom den faldne Fugl betragter Fuglefangeren. Han ven-
tede sandsynligviis det dræbende Hug, der skulde gaae forud
for Tabet af hans Skaly, eller troede maaskee, at denne
grusomme Handling skulde gaae forud for hans Død. Wildt-
styttten læste hans Tanker og fandt en sorgmodig Glæde i
at betage den hjælpeløse Vilde hans Frygt.

„Nei, nei, Rødbud,“ sagde han, „Du har ikke læn-
gere Noget at frygte af mig. Jeg er af christelig Her-
komst og Skatvering hører ikke til mine Gaver. Jeg vil
bare tage Din Riffel, saa skal jeg komme tilbage og gjøre
Dig den Tjeneste, jeg kan, ihvervel jeg ikke kan blive ret
lange her, da Knaldet af tre Rifler sagtens vil skaffe mig
nogle af Eders Dævre paa Halsen.“

Slutningen sagdes i et Slags Enetale, medens den
unge Mand gik hen for at søge efter Riflen. Geværet
sandtes, hvor dets Eiermand havde ladet det falde, og blev
strax lagt i Kaneen. Wildtstyttten lagde sin egen Riffel
ved Siden af det, og vendte derpaa tilbage til India-
neren.

„Alt Fjendskab mellem mig og Dig, Rødbud, er forbi,“

sagde han: „og Du kan være ganske rolig for Din Skaly og enhver anden Fortrædigelse. Mine Gaver ere hvide, som jeg har sagt Dig, og jeg haaber, at min Næfærd ogsaa skal være det.“

Derksom Blikke kunde have udtrykt Alt det, de skulde betyde, vilde Vildtskyttens ufskyldige Forsængelighed med Hensyn til Færnen maaſtee være bleven en Smule tilretteviist; men han forstod kun den Taknemlighed, som den døende Vildes Dine tilkjendegave, uden i mindste Maade at opdage den bittere Spot, som kæmpede med den bedre Kærlighed.

„Vand!“ stønnede den tørstige og ulykkelige Skabning; „Giv stakkels Indianer Vand.“

„Ja Vand skal Du faae, om Du saa vil drikke Eoen tør. Jeg skal bære Dig ned til den, for at Du kan faae saa meget Du lyfter. Saaledes, har man sagt mig, gaaer det alle Saarede; Vand er deres største Trost og Husvælselse.“

Med disse Ord løstede Vildtskytten Indianeren op i sine Arme og bar ham ned til Eoen. Her hjalp han ham til at komme i en saadan Stilling, at han kunde tilfredsstille sin brændende Tørst, hvorefter han satte sig selv paa en Steen, lagde sin saarede Modstanders Hoved i sit eget Skjød og søgte, saa godt han kunde, at mildne hans Dødeskamp.

„Det vilde være syndigt af mig at sige Dig, at Din Tid ikke var kommen, Kriger,“ begyndte han, „og derfor

vil jeg ikke sige det. Du er allerede over Midtalsderen og i Betragtning af det Slags Liv. I før, have Dine Dage alt været temmelig mange. Hovedsagen er nu at se fremad efter det, der skal komme. Hverken Hødhuden eller det blege Ansigt regner i det Hele taget paa at sove for evigt; men Begge vente at leve i en anden Verden. Hver har sine Gaver og vil blive dømt efter dem og jeg formoder, at Du har tænkt nok over disse Ting til ikke at behøve Prædikener, naar Demmen kommer. Du vil finde lykkelige Tagtægne, dersom Du har været en retfærdig Indianer; har Du derimod været uretfærdig, vil Du støde paa Dræner. Jeg har saa mine egne Tanker om disse Ting; men Du er for gammel og erfaren til at behøve Forklaringer af en saa ung Mand som jeg. „Gode!“ udbød Indianeren, hvis Røst beholdt sin Dybde; selv medens Livet strømmede bort; „Ligt Hoved — gammel Wiisdom.“ „Det er undertiden en Trost, naar Enden kommer, at vide, at de, som vi have skadet, eller søgt at skade, tilgive os. Jeg formoder, at Naturen søger denne Trost for at erholde Tilgivelse paa Jorden, da vi aldrig kunne vide, om han, som er Alt, tilgiver, førend Demmen kommer. Det er trøstende at vide, at der dog er nogen Tilgivelse, og det antager jeg er Hemmeligheden. Hvad mig selv angaaer, da overser jeg aldeles Dine Planer med mit Liv; for det Første, fordi der ingen Skade er steet; dernæst

fordi det er Dine Gaver og Natur og Dydragelse, og jeg ikke burde have stølet paa Dig; og endeligen og især fordi jeg ikke kan nære Uvillie mod nogen Døende, enten han er en Hedning eller en Christen. Vær derfor kun rolig, hvad mig angaaer; Du maa bedst vide, hvilke andre Ting, der kunne forurolige Dig, eller forskaffe Dig Trøst i et saa prøvende Dieblif.

Indianeren havde sandsynligviis nogle af de frygtelige Glimt af den ubekjendte Tilværelsestilstand, som Gud i sin Barmhjertighed undertiden synes at indrømme hele Menneskeslægten; men de stode nødvendigtviis i Overensstemmelse med hans Sædvaner og Fordomme. Ligesom de fleste af hans Landsmænd og ligesom altfor mange af vore egne tænkte han mere paa at døe paa en Naade, som kunde vinde de Efterlevendes Bifald, end paa at sikke sig en bedre Tilstand efter dette Liv. Medens Bildtskytten talte, var hans Aand lidt forvirret, skjøndt han følte, at Hensigten var god, og da hiin havde udtalt, opstod der en vis Fortrydelse hos ham over, at Ingen af hans egen Stamme var tilstede, som kunde være Vidne til hans Stoicisme under hoist smertelige legemlige Lidelser og den Kædshed, hvormed han gik sin Ende imøde. Med det høie, medfødt Galanteri, der saa ofte udmærker den indianiske Krieger, seerend han bliver fordærvet ved altfor megen Omgang med den fletteste Klasse af de hvide Mænd, søgte han at til-

kjendegive sin Taknemlighed for den Andens gode Hensigter
og at give ham at forstaae, at de bleve erkjendte.

„Godt!“ gjentog han; thi det var et engelsk Ord,
som de Wilde hyppigt brugte; „Godt — ung Hoved; ung
Hjerte med. Sammelt Hjerte haardt; ikke selde Taarer.
Hør Indianer, naar han doer, og ikke lyve — hvad kal-
der han sig?“

„Vildtskytten er det Navn, jeg nu bærer; skjøndt
Delawarerne have sagt, at naar jeg kommer tilbage fra
fra denne Krigssti, skal jeg faae et mandigere Navn, hvis
jeg kan fortjene det.“

„Det godt Navn for Dreng — fattigt Navn for
Kriger. Han faaer bedre snart. Ingen Frygt der“ —
i den stærke Spænding, hveri den Wilde befandt sig,
havde han Kraft nok til at løfte sin Haand i Reiret,
og banke den unge Mand paa Brystet — „sikkert Die
— Finger Lynild — Eigte, Død — stor Kriger snart.
Ikke Vildtskytte — Falsoie — Falsoie — Falsoie. Trykke
Haand.“

Vildtskytten — eller Falsoie, som Ynglingen da for
første Gang blev kaldt; thi i sine senere Aar bar han
dette Navn overalt der i Egnen — Vildtskytten greb den
Wildes Haand og nu drog denne sit sidste Suk i denne
Stilling, stirrende fuld af Beundring paa en Fremmed, der
havde lagt saa stor Hurtighed, Dygtighed og Fasthed for
Dagen under et ligesaa prøvelsesfuldt som for ham nyt

Dytrin. Naar Læseren erindrer, at det er Indianerens
høieste Tilfredsstillelse at see sin Kjende røbe Svaghed, vil
han bedre kunne bedømme den Udfærd, som havde fravristet
en saa stor Tilstaaelse i et saadant Dieblif.

Hans Mand er slugtet bort, sagde Bildtskytten med
undertrykt, tungsindig Stemme. Al ja! Saavidt kommer
det, tidligt eller seent, med os Alle, og den er lykkeligst,
lad saa hans Hud være af hvilken Farve den vil, som bedst er
istand til at gaae Diebliffet i Møde. Her ligger en uden
Tvivl tapper Krigers Lig og Sjælen flyver allerede til dens
Himmel eller dens Helvede, enten det nu er en lykkelig
Jagtegn eller et Sted, som har Mangel paa Vildt. Her-
lighedens Boliger, efter Hernhuternes Lære, eller Luer af Ild!
Saaledes gaaer det ogsaa i andre Henseender. Der have
nu gamle Gutter og Hurry Harry bragt sig selv i Forle-
genhed, hvis de ikke have paadraget sig Piinsler og Død, og
det alene for en Præmies Skyld, som Lykken tilbyder mig
paa en, som Mange vilde synes, lovlig og passende Maade.
Hvis ikke en Skilling af saadanne Penge skal tynge i min Haand.
Hvid blev jeg født, og hvid vil jeg døe, og holde fast
paa min Farve, selv om hans kongelige Majestæt, hans
Gouverneurer og alle hans Raadsherrer baade hjemme og i
Kolonierne glemme, hvorfra de ere udsprungne og hvorhen de
haabe at komme, og det Altsammen være for en Smule
Fordeel i Krigen. Nei, nei, Kriger; aldrig skal min
Haand fortrædige Din Skalp, og derfor kan Din Sjak være

relig med Hensyn til et anstændigt Udsceende, naar Legemet
kemmer fer at forene sig med den i Dit eget Aandernes
Land.

Bildskulten reiste sig saasnart han havde udtalt. Der-
paa bragte han den Døde i en siddende Stilling med Hing-
gen mod den lille Klippe med tilhørlig Omhu for, at han
ikke skulde falde eller paa nogen Maade komme i en Stil-
ling, som efter en Bolds kildne, sjøndt phantastiske Begre-
ber kunde synes usømmelig. Da denne Pligt var opfyldt,
blev den unge Mand staaende og betragtede sin kaldne Kjen-
des bistre Afsyn med et Slags tungsindig Aandsfraværelse,
Men som han pleiede begyndte han ifølge den Bane, han
havde antaget ved at leve saa meget alene i Skovene, at-
ter at give sin Tanker og Følelser Lust i Ord.

„Jeg tragtede ikke efter Dit Liv, Rødbud, men Du
levede mig intet Baisg mekem at dræbe eller blive dræbt.
Enhver af os handlede efter sine Gaver, antager jeg, og In-
gen fortjener at dødes. Du var forræderisk efter Din
Natur i Krig og jeg var en Smule uforsigtig, da jeg er-
tilbsielig til at træde Andre. Du vel, dette er min første
Kamp med et dødeligt Menneske, sjøndt den rimeligviis
ikke vil blive den sidste. Jeg har kæmpet med de fleste
Skabninger i Skoven, saasom Bjørn, Ulve, Panther og
Løser, men dette er Begyndelsen mod Rødbuderne. Hvis
jeg nu var en født Indianer, kunde jeg fortælle herom
eller tage Skalpen med og tæse mig af min Bedrøft fer
min

bele Stammen, eller dersom min Fjende kun havde været en Bjørn, vilde det have været baade naturligt og passende at lade Alle vide, hvad der er skeet; men jeg indseer ikke rigtigt, hvorledes jeg engang skal indvie Chingachgool i Hemmeligheden, saa længe det kun kan skee ved at prale med en hvid Tunge. Og hvorfor skulde jeg ogsaa, naar Alt kommer til Alt, ville prale deraf? Det er dog et Menneske, jeg har dræbt, uagtet han var en Vild, og hvoraf veed jeg, at han var en retfærdig Indianer og at han ikke pludseligt er bleven sort hen til et ganske andet Sted, end lykkelige Jagtegne? Naar det er uvist, om det, der er skeet, er godt eller endt, saa er det klogest ikke at rose sig selv — og dog kunde jeg nok ønske, at Chingachgool skulde vide, at jeg ikke har gjort Delawarerne eller min Opdragelse Stam!

Noget beraf sagdes høit og Noget mumledes kun mellem den Talendes Tander, idet hans tillidsfuldere Anstuelser nøde den første Fordeel, medens hans Tvivl yttredes paa den sidste Maade. Men hans Gætaler og Betragtninger bleve høist forbausende afbrudte ved, at nok en Indianer pludseligt viste sig ved Søbredden nogle faa hundrede Favn fra Pynten. Denne Mand, som aabenbart ogsaa var en Speider, hvem Kaldet af Risperne sandsynligviis havde loffet hen til Stedet, trængte ud af Skoven med saa lidt Forsigtighed, at Vildtskytten fik ham at see førend han selv opdagedes. Da dette et Dieblis derefter skete, udstødte den Vilde et lydeligt Hyl, som besvarede af en halv Snecs

Stemmer fra forskjellige Kanter. Det var nu ikke længere Tid at tøve og i den næste Minut forlod Baaden Strandbredden under lange, besindige Naretag.

Saa snart Vildtskytten troede at være i en sikker Afstand, opborte han med sine Anstrengelser og lod det lille Fartoi drive, medens han i Ro og Mag iagttog Forholdene. Den Kano, som først var sat i Driivt, flød for Lustningen fuldkomment en quart Miil ovenfor ham og lidt nærmere ved Kysten, end han ønskede, nu da han vidste, at der var flere Vilde i Nærheden. Den Kano, som var bleven stødt ud fra Pynten, var kun nogle faa Favne fra ham, da han havde styret efter den, idet han satte fra Land. Den døde Indianer laa i bister Nøilighed, hvor han havde forladt ham; Krigeren, som sidst havde viist sig, var atter forsvunden og Skovene selv var ligesaa tauske og tilsyneladende ligesaa ede, som den Dag, de vare udgaaede fra deres store Skabers Haand. Men denne Stilhed varede kun et Dieblis. Da Fjendens Speidere havde havt tilstrækkelig Tid til at see sig om, styrtede de fra Tjknungen ud paa den nøgne Pynt og opfyldte Lusten med rasende Hyl, da de opdagede deres Stalbroders Død. Disse Skrig afsløstes umiddelbart derpaa af Glædesraab, da de kom hen til Liget og ivrige flokkede sig omkring det. Vildtskytten var noksom indvriet i de Indfodtes Sædvaner til at kunne fatte Grunden til denne Forandring. Hylet var den sædvanlige Beeklage over Tabet af en Kriger, Raabet et Tegn

paa Glæde over, at Seirherren ikke havde været istand til at sikkre sig Skalsken, den Trophæ, uden hvilken en Seir aldrig ansaaes for fuldstændig. Den Afstand, hvori Kanoerne laa, forhindrede rimeligviis ethvert Forsøg paa at tilføie Seirherren Skade, da den amerikanske Indianer, ligesom Pantberdyret i hans egne Skove, sjældent angriber sin Fjende naar Omstændighederne ikke ere saadanne, at han kan vente at gjøre det med Held.

Da den unge Mand ikke længere havde Anledning til at forblive i Nærheden af Pynten, lavede han sig til at samle sine Kanoer for at bugser dem hen til Kastellet. Den nærmeste fik han snart i Toug, hvorpaa han gav sig til at søge efter den anden, som endnu stedse drev op ad Soen. Bildtskytten havde ikke saasnart fæstet sit hurtige Die paa denne Baad, førend han blev opmærksom paa, at den var Kysten nærmere, end den vilde have været, dersom den alene havde fulgt Retningen af den sagte Luftstrøm. Han begyndte at fatte Mistanke om, at der var en eller anden usynlig Strømning i Vandet, og fordøblede sine Anstregelser for at komme i Besiddelse af Baaden, førend den kunde drive ind i en farlig Nærhed af Skoven. Da han kom nærmere, syntes han, at Kanoen havde en mærkelig Bevægelse gennem Vandet og at denne, medens den laa med Bred siden mod Vinden, førte den ned mod Land. Nogle kraftige Aaretag bragte ham endnu nærmere, og da løstes Baaden. Der var Noget, som aabenbart var i Bevægelse

paa den modsatte Side af Kanoen, eller paa den, der var længst borte fra ham, og ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at det var en nogen Menneskearm. En Indianer laa paa Bunden af Kanoen og drev den langsomt, men sikkert ind mod Land, idet han brugte Haanden som Ror. Vildtskytten fattede vieblikkelig det hele Kunstgreb. En Vild var svømmet ud til Baaden, medens han havde været beskæftiget paa Vynnen med sin Fjende, havde taget den i Besiddelse og betjente sig nu af dette Middel for at faae den til Land.

Overtødet om, at Manden i Kanoen ingen Baaben kunde have, tøvede Vildtskytten ikke med at ile hen paa Siden af den flygtende Baad, uden at ansee det nødvendigt at løfte sin Riffel i Reiret. Saa snart det Squulp i Vandet, som han frembragte ved at nærme sig, kunde høres af den liggende Vilde, sprang denne op og udstødte et Udraab, som viste, hvor fuldstændigt han var bleven overrumplet.

„Dersom Du har fornoiet Dig nok i den Kano, Rødhud,“ bemærkede Vildtskytten koldblodigt, idet han i Tidsstandsede sin Fart for at forebygge et Sammenstød mellem de to Baade. „dersom Du har fornoiet Dig nok i den Kano, saa vilde Du gjøre klogest i at tye til Soen igjen. Jeg er rimelig i saadanne Ting og tragter ikke efter Dit Blod, skjøndt det er dem paafærde, der snarere vilde betragte Dig som en Anvisning paa Premien, end som et døde-

ligt Menneske. Spring paa Minuten i Søen, førend det kommer til Klammeri imellem os."

Den Bilde hørte til dem, som ikke forstode et Ord Engelsk, og han skyldte alene Bildtskyttens Gebærder og Udstrykket i et Die, som sjældent bedrog, sin ufuldkomne Opfatning af hans Mening. Maaskee paaafyndede ogsaa Synet af Riflen, der laa ved Siden af den hvide Mand, hans Beslutning. I ethvert Tilfælde krummede han sig sammen ligesom en Tiger, der laver sig til Spring, udstødte et Hyl og i det næste Dieblis var hans nogne Krop forsvunden i Vandet. Da han kom op for at trække Beiret, var han flere Fjerne fra Kanoen og det ilfomme Blik, han kastede bag omkring sig, tilkjendegav, hvor meget han frygtede Ankomsten af et dødbringende Sendebud fra sin Fjendes Riffel. Men den unge Mand viste intet Kjendetegn paa et fjendtligt Sindelag. Efterat han besindigt havde gjort Kanoen fast ved de andre, begyndte han at roe fra Kysten og da Indianeren kom i Land og havde rystet sig ligesom en Pudel, der kommer op af Vandet, var hans frygtelige Fjende allerede udenfor Riffelskuds Afstand og underveis til Kastelet. Bildtskytten undlod ikke efter sin gamle Vane at tale for sig selv om det, der nyligt havde tildraget sig, medens han stadigt fortsatte sin Kours til sit Bestemmelsessted.

"Ja, ja," begyndte han, "det vilde have været Uret at dræbe et dødeligt Menneske uden Hensigt. Skalper komme ikke i Betragtning hos mig og Livet er sødt og bør ikke

ubarmhjetigen berøves af dem, der have hvide Gaver. Den Bilde var en Mingo, det er sandt, og jeg tvivler ikke paa, at han er og saa længe han lever vil vedblive at være en Dgle og en Landstruger, men det er ikke nogen Grund, hvorfor jeg skulde glemme mine Gaver og min Farve. Nei, nei, lad ham gaae; modes vi nogensinde igjen med Rislen i Haanden, nu, saa vil det sees, hvem af os der har det modigste Hjerter og det hurtigste Die. — Falkovie! Det er ikke noget daarligt Navn for en Kriger og klinger meget mandigere og tappere end Bildtsfutte! Det er ikke nogen daarlig Titel at begynde med og den er ærligt fortjent. Dersom det nu var Chingachook, saa kunde han gaae hjem og rose sig af sine Bedrifter og Hørdingerne vilde strax kalde ham Falkovie; men det sommer sig ikke for det hvide Blod at prale og det er ikke let at indsee, hvorledes Sagen skal blive bekjendt, naar jeg ikke gjør det. Ja, ja — Alt staaer i Guds Haand, denne Sag saavel som enhver anden; heryaa vil jeg stole med Hensyn til min Len for enhver Ting.»

Efter saaledes at have robet hvad der kunde kaldes hans svage Side, vedblev den unge Mand at roe i Tausbed, og skyndte sig saa hurtigt hans Priiser tillod det hen til Kastellet. Solen var nu ikke alene staaen op, men havde viist sig ovenfor de østlige Bjerger og udbredte en Strøm af det herligste Lys over denne endnu udebtte Vandflade. Alle Omgivelserne straaede af Skjønhed og den, som ikke var bekjendt med

Skovens sædvanlige Historie, kunde ikke troe, at den saa nyligt havde været Vidne til saa grusomme og barbariske Begivenheder. Da Bildtsfytten nærmede sig gamle Hutters Bygning, syntes eller rettere sagt følte han, at dens Udseende stod i en mærkelig Samklang med alle de øvrige Omgivelser. Skjøndt der ikke var taget Hensyn til Andet, end Styrke og Silkerhed, bidroge dog de plumpe, svære Bjælker, som endnu bedækkedes af deres ru Bark, det fremspringende Tag og hele Formen til at gøre Bygningen malerisk under næsten enhver Situation, medens dens Beliggenhed foiede noget Nytt og Paafaldende til dens andre interessante Punkter.

Dog, da Bildtsfytten kom Kastelet nærmere, viste der sig Gjenstande, som pludseligt fordunklede de Skjønheder, som kunde have udmærket Søens Omgivelser og den sælsomme Bygnings Beliggenhed. Judith og Hetty stode paa Platformen udenfor Døren, Hutters Kortoug, og ventede hans Komme i oien synlig Spænding, idet den Første af og til betragtede ham og Ranoerne gennem den allerede omtalte, gamle Skibskikkert. Denne unge Pige havde sandsynligviis aldrig taget sig mere glimrende stion ud, end i dette Øieblik, da Spænding og Uro forhoiede Hødmen paa hendes Kinder og Bliidheden i hendes Dine, en Ynde, som endog den stakkels Hetty deelte med hende, forøgedes ved inderlig Belymring. Saaledes tænkte i det mindste den unge Mand, uden at standse eller at give sig af med at forklare Bevæggrunde eller at drage nogen anden meget omhyggelig Skjel-

linie mellem Marsag og Virkning, da han med sine Kanoer kom paa Siden af Arken, hvor han ombyggeligt gjorde dem alle tre fast, forend han satte sin Fod paa Platformen.

Ottende Kapitel.

Ingen af de to unge Piger talte, da Bildtskotten ene kaaedte hen til dem og hans Anslyn rødede hele den Frygt, han naerde med Hensyn til de to fravarende Medlemmer af Selskabet.

"Fader!" udbrød Judith omsider, idet det lykkedes hende ligesom ved en fortvivlet Anstrengelse at frembringe Ordet.

"Der er tilstødt ham et Uheld og det nytter ikke at skjule det," svarede Bildtskotten paa sin ligefremme, trofkyldige Maade. "Han og Hurry ere i Mingoernes Hænder og Himlen alene veed, hvad Enden vil blive. Jeg har bragt Kanoerne i Sikkerhed og det er dog een Trost; for nu maa de Landstrygere enten svømme eller betjene sig af en Flaade for at komme herud til os. Ved Solens Nedgang ville vi blive forstærkede ved Chingachgoek, dersom

jeg blot kan faae ham i en Kano, og saa troer jeg nok, at vi To kunne indestaae for Arken og Kastelet indtil nogle af Officiererne faae Noget at høre om denne Krigssti, hvilket maa stee tidligere eller senere, og saa kunne vi vente Undsætning fra den Kant, om ikke fra nogen anden."

"Officiererne!" udbrod Judith utaalmodigt, idet hendes Rødme blev stærkere og hendes Dje udtrykte en levende, skjønt passiv Bevægelse. , Hvem vil nu erindre eller tale om disse hjerteløse Kavalerer? Vi er nok i os selv til at forsvare Kastelet; men hvorledes hænger det sammen med min Fader og den stakkels Hurry Harry?"

"Det er naturligt, at De føler denne Befymring for Deres egen Fader, Judith, og jeg mener, at det er ligesaa naturligt, at De føler den samme Befymring for Hurry Harry."

Bildtsklytten aflagde nu en sammentrængt, men tydelig Beretning om Alt hvad der havde tildraget sig om Natten. uden paa nogen Maade at skjule det, der var bandet hans to Ledsagere, eller sin egen Mening om det, der sandsynligvis vilde blive Følgen deraf. De unge Piger hørte paa ham med dyb Opmærksomhed, men ingen af dem robede den qvindelige Frygt og Angstelse, der vilde være fulgte paa en saadan Meddelelse, naar den var stekt til Andre som havde været mindre vant til Grandselivets Farer og Eventyr. Til Bildtsklyttens Forundring syntes Judith at være den meest nedslaaede, medens Hetti vel hørte

opmærksomt paa ham, men derimod snarere syntes at gruble i sørgmodig Tausshed over Omstændighederne, end at røbe noget udvortes Tegn paa Kælelse. Den Førstes Bevægelse undlod den unge Mand ikke at tilskrive fuldkomment saa meget den Deeltagelse, hun nærede for Hurry, som hendes barnlige Kjerlighed, hvorimod Hettys tilsyneladende Pigeegyldighed forklarede af det aandelige Værk, som i en vis Grad omtaagede hendes Forstand og muligen forhindrede hende fra at begribe alle Følgerne. Ingen af dem sagde imidlertid Meget, idet Judith og hendes Søster bestjeftigede sig med Forberedelserne til Frokosten, da de, der pleie at besfatte sig med saadanne Sager, arbeide medomst fort, selv midt under Sorger og Lidelser. Det simple, men nærende Maaltid nødtes af dem alle tre i nedslagen Tausshed. De unge Piger spiste kun Lidet, men Bildtsflytten afslagde Bevæis paa, at han besad een af en god Soldats væsentlige Egenskaber, den at bevare Appetiten midt under de meest foruroligende og fortvivlede Omstændigheder. Maaltidet var næsten endt førend der yttredes en Stavelse og da talte Judith paa den frampagtige, hastige Maade, hvorpaa Kælelsen bryder igjennem Tvang, naar denne er bleven piinligere end selve Aabenbarelsen af Bevægelsen.

„Denne Fisk vilde have smagt Fader,“ udbrød hun; „han siger, at Ferskvandslaren næsten er ligesaa god som Harlaren.“

„Deres Fader maa kjende Havet, efter hvad jeg har

hørt, Judith," svarede den unge Mand og kunde ikke lade være at kaste et spørgende Blik paa Pigen; thi ligesom alle de, der kjendte Hutter, nærde han en vis Nysgjerrighed med Hensyn til dennes tidligere Historie. „Hurry Harry fortæller mig, at han har været Somand."

Judith saae først forlegen ud, men blev derpaa, paa virket af Tølelser, der i mere end een Henseende vare ny for hende, pludseligt snaksom og tilsyneladende meget interesseret i Samtalen.

„Derseem Hurry veed Noget om Faders Historie, vilde jeg ønske, at han havde fortalt mig det!" udbrød hun. „Undertiden troer jeg ogsaa, at han har været Somand, men saa igjen, at han ikke har været det. Hvis den Kiste var aaben, eller kunde tale, kunde den maaffee indvie os i hele Historien. Men dens Lukkelse ere for stærke til at kunne brydes ligesom Seglgarn."

Bildtskytten vendte sig om mod den omtalte Kiste og betragtede den for første Gang opmærksomt. Skjondt dens Farve havde tabt sig og den bar Spor af en meget ilde Medfart, saae han dog, at den var af et Arbeide og af Materialier, som overgik Alt, hvad han forhen havde seet af samme Slags. Træet var mørkt, rigt og havde engang i Tiden været stærkt poleret, skjondt der paa Grund af den lidte Behandling kun var lidt af Glansen tilbage, og forskellige Ridsler og Skurer vidnede om de plumpe Sammenstød, hvori den havde befundet sig med Gjenstande, der

havde været endnu haardere end den selv. Hjørnerne vare beslaaede med omhyggeligt og ziirligt udarbejdede Staalplader og Laasene, hvoraf der ikke var færre end tre, og Hængslerne vare af en Façon og et Arbejde, som vilde have raakt Opmærksomhed selv i et Dylag af kostbart Behave. Derhos var Kisten stor og da Vildtskytten stod op og søgte at løfte den ene Ende ved den massive Hank, mærkede han, at Begten fuldkomment svarede til det ydre Udseende.

„Har De nogensinde seet den Kiste aaben, Judith?“ spurgte den unge Mand med Grandsøboer-Fribed; thi Deslikatesse i deslige Henseender var dengang en stor Sjældenhed blandt dem, som befandt sig paa Nanden af Civilisationen, hvad den saa er nu.

„Nei aldrig. Fader har aldrig luffet den op i min Nærværelse, hvis han overhovedet aabner den. Ingen her har seet dens Laag blive lettet, med mindre det skulde være Fader, og jeg veed ikke, om han engang har seet det.“

„Du tager Feil, Judith.“ svarede Hetty roligt. „Fader har lettet Laaget og jeg har seet ham gjøre det.“

En vis mandig Kærlighed holdt Vildtskyttens Mund luffet; thi medens han ikke vilde have taget i Betænkning at gaae udenfor hvad der vilde være blevet anseet for Sommelighedens Grandsøer, ved at udspørge den ældre Søster, nærmede han en rigtig Betænkelse ved at benytte hvad der kunde betragtes som en Fordeel over den yngres svage Følelse. Judith, som ikke holdtes tilbage af nogen saadan

Trang, vendte sig imidlertid hurtigt om mod sin Søster og fortsatte Samtalen.

„Naar og hvor har Du seet den Kiste blive lukket op, Hetty?“

„Her og det flere Gange. Fader lukker den ofte op, naar Du er borte, men bryder sig ikke det mindste om, at jeg er tilstede og seer hvad han gjør og hører hvad han siger.“

„Men hvad gjør han og hvad siger han da?“

„Det kan jeg ikke sige Dig, Judith,“ svarede den Anden med dampet, men bestemt Røst. „Faders Hemmeligheder ere ikke mine.“

„Hemmeligheder! Det er endnu beynnderligere, Wildtskytte, at Fader skulde fortælle dem til Hetty og ikke betroe mig dem!“

„Deril er der dog god Grund, Judith, skjøndt Du ikke faaer den at vide. Fader er her ikke og kan ikke svare selv og jeg vil ikke tale mere derom.“

Judith og Wildtskytten saae Begge ferundrede ud og for en Minut syntes den Første at sole sig frænket. Men med pludselig Fatning vendte hun sig bort fra sin Søster, ligesom af Medlidenhed med hendes Svaghed, og tilsatte den unge Mand.

„De har kun fortalt det Halve af Deres Historie,“ sagde hun, „da De brød af paa det Sted, da De lagde Dem til at sove i Kanoen, eller rettere sagt der, hvor De

reiste Dem op for at lytte efter Waageffriget. Vi hørte ogsaa Waagerne sfrige og troede, at det bebudede Ilveir, skjøndt vi sjældent pleie at have Ilveir her paa Søen paa denne Aarstid."

"Vinden blæser og Stormen tuder, naar det behager Gud, snart paa den ene og snart paa den anden Aarstid," svarede Bildtskytten, "og Waagerne tale overensstemmende med deres Natur. Det vilde være bedre, hvis Menneskene vare ligesaa ærlige og frimodige. Da jeg havde reist mig for at lytte efter Fuglene og havde overtydet mig om, at det ikke kunde være Hurrys Signal, lagde jeg mig atter til at sove. Da det gryede ad Dag, vaagnede jeg og var paa færde som sædvanligt og gav mig derpaa til at søge efter de to Kanoer, for at Wingoerne ikke skulde faae fat paa dem."

"De har ikke fortalt os Alt, Bildtskytte," sagde Judith alvorligt. "Vi hørte Riflen under det østlige Bjerg; Gjenlyden var fyldig og lang og fulgte saa hurtigt paa Knaldet, at Geværerne maa være blevene affjudet paa eller ganste tæt ved Kysten. Bore Dren ere vante til disse Tegn og lade sig ikke skuffes."

"De have gjort deres Pligt, Barn, denne Gang; ja de have gjort deres Pligt. Riflerne ere blevene anlagte i denne Morgenstund og trukne af med, skjøndt ikke saa ofte, som de kunde være blevet det. En Kriger er gaaen til sine lykkelige Jagtegne og det er det Hele. En Mand af

hvidt Blod og hvide Gaver bør antages ikke at ville prale med sine Bedrifter og besatte sig med Skælper.

Judith lyttede næsten aandelos og da Wildtskytten paa sin vante rolige og beskedne Viis syntes at ville forlade Gjenstanden, stod hun op, gik over Gulvet og satte sig ved Siden af ham. Vigens Bæsen havde intet Vaatrængende, men det røbede den quindelige Hengivenheds hurtige Instinkt og den sympathiserende Omhed ved Fruentimmerets Deeltagelse. Hun tog endog Jagerens haarde Haand og trykkede den mellem sine, maastee sig selv uafvidende, medens hun saae ham alvorligt og selv bebreidende i det solbrændte Ansigt.

„De har kæmpet med de Wilde, Wildtskytte, alene og paa Deres egen Haand!“ sagde hun. „I Deres Omhu for at beskytte os — Herthy — mig maastee — har De modigen kæmpet med Fjenden, uden at der var noget Die, som kunde opmuntre Dem eller være Vidne til Deres Fald, dersom det havde behaget Forsynet at tillade en saa stor Ulykke.“

„Ja, jeg har kæmpet, Judith; jeg har kæmpet med Fjenden og det for første Gang i mit Liv. Saadanne Ting maa stee og de medføre en blandet Følelse af Sorg og Triumph. Den menneskelige Natur er en kæmpende Natur, antager jeg, eftersom Folkefærdene dræbe hinanden i Krig, og vi maa holde fast paa vore Rettigheder og Gaver. Hvad der hidtil er udrettet, har ikke meget at betyde, men skulde Chingachgoek i Aften komme til Klippen, som det er

aftalt imellem os, og jeg faae ham med, de Vilde uafvidende, eller hvis med deres Vidende, saa mod deres Onsker og Planer, da kunne vi Alle vente os Noget ligesom Krig, førend Mingoerne skulde komme i Besiddelse af enten Kastelet, Arken eller Eder selv."

"Hvem er denne Chingachgook; hvorfra kommer han og hvorfor kommer han hertil?"

"Disse Spørgsmaal ere naturlige og rigtige, antager jeg, skjøndt Unglingen allerede har et stort Navn hjemme i sin egen Egn. Chingachgook er en Mohikaner af Herkomst og holder sig til Delawarerne af Bane, saaledes som Tilfældet er med de fleste af hans Stamme, der for længe siden er bleven opløst ved vor Færes Tiltagen. Han er af de store Hovdingers Familie, thi hans Fader Unkas har været sit Folks største Krieger og Raadgiver. Endog gamle Tamenund ærer Chingachgook, skjøndt han endnu ansees for at være for ung til at føre an i Krigen, og desuden er Stammen bleven saa adspredt og formindsket, at Hovdingsværdigheden over den nu kun er lidet Andet end et Navn. Nu vel, da nu denne Krig virkelig var brudt ud, aftalte Delawarerne og jeg et Sted, hvor vi skulde mødes i Aften ved Solens Nedgang ved Wiedets Klippe nede ved Enden her af Eoen, eftersom vi havde i Sinde at drage ud paa vort første fjendtlige Tog mod Mingoerne. Hvorfor vi netop tage denne Vej, er vor egen Hemmelighed, men befindige unge Mænd, der befinde sig paa Krigsstien,

foretage sig, som De vel kan begribe, ikke Noget uden Plan og Beregning."

"En Delawarer kan ikke have urenskabelige Hensigter imod os," sagde Judith efter et Dieblis Betænkning, "og vi vide, at De er vor Ven."

"Førraderi er den sidste Forbrydelse, jeg haaber at blive bekyldt for," svarede Bildtskytten, stødt over det Glimt af Mistillid, der var faret gennem Judiths Hoved, "og allermindst Førraderi mod min egen Farve."

"Ingen mistænker Dem, Bildtskytte," udbrod den unge Vige beftigt; "nei, nei, Deres ærlige Ansigt vilde være en tilstrækkelig Borgen for tusinde Hjerters Oprigtighed! Hvis alle Mænd havde en ligesaa ærlig Tunge og Ingen lovede Mere, end han agtede at holde, vilde der stee mindre Uret i Verden, og smukke Fjerbuske og røde Kjøler vilde ikke ansees for Undskyldninger for Lavhed og Bedrageri."

Den unge Vige talte med en stærk, ja frampagtig Følelse og hendes smukke, ellers saa blide og tillokkende Dine sprudede Ild, da hun taug. Bildtskytten kunde ikke andet end lægge Mærke til denne usædvanlige Bevægelse, men med en Hofmands Taft undgik han ikke alene enhver Hentydning derpaa, men det lukkedes ham endog at skjule det Indtryk, som denne Ordtagelse havde gjort paa ham selv. Judith blev efterhaanden atter rolig og da hun oien synligt gjerne vilde vise sig til sin Fordeel i den unge Mands Dine, var

hun snart istand til at fortsætte Samtalen ligesaa fattet, som om Intet var hændet, der kunde forstyrre hende.

„Jeg har ingen Ret til at trænge ind i Deres eller Deres Bøns Hemmeligheder, Vildtskytte,“ vedblev hun, „og er villig til at tage Alt, hvad De siger, for Sandhed. Dersom vi i dette farlige Dieblif virkeligt kunne faae nok et Mandfolk til at forene sig med os, vil det være os til stor Hjælp, og jeg er ikke uden Haab om, at naar de Vilde see, at vi ere istand til at forsvare Eøen, ville de tilbyde at udlevere deres Fanger for Skind, eller i det mindste for den Tønde Krudt, vi have her i Huset.“

Den unge Mand havde Ordene, „Skalper“ og „Præmie“ paa Tungen, men en vis Ulyst til at ferurelige Døtrensens Følelser afholdt ham fra at gjøre den paatænkte Gentydning til deres Faders sandsynlige Skjebne. Men han var alligevel saa lidet øvet i Forstillelseskunsten, at hans udtryksfulde Ansigt i og for sig forstodes af den skarpsindige Judith, hvis Forstand var bleven skærpet ved de med hendes Levemaade forbundne Farer.

„Jeg forstaaer hvad De mener,“ vedblev hun hurtigt, „og hvad De vilde have sagt, naar De ikke havde frugtet for at bedrove mig — os, mente jeg; thi Hetty elsker sin Fader ligesaa høit som jeg. Men saadanne Tanker have vi ikke om Indianerne. De skalpere aldrig en usaaret Fange, men foretrakke at bortføre ham levende, med mindre den brændende Attraa efter at pine ham skulde faae Over-

magten over dem. Jeg frygter slet ikke for min Faders Skalp og kun lidt for hans Liv. Kunde de liste sig paa os om Natten, vilde vi sandsynligviis Alle komme til at lide paa den Maade; men Mænd, som fanges i aab-n Kamp, blive sjældent tilføiede Overlast, i det mindste ikke førend Piinslernes Time er kommen."

"Det er Sagn, indrømmer jeg, og overensstemmende med Skik og Brug, men veed De, Judith, i hvilken Hensigt Deres Fader og Hurry droge ud imod de Vilde?"

"Ja, og det var i en grusom Hensigt! Men hvad vil De have? Mænd blive Mænd og Nogle, som endog straalte af Solv og Guld og have Kongens Bestalling i Lommen, ere ikke uskyldige i lignende Grusomheder." Judiths Døds luede paa ny, men hun gjenvandt sin Fatning ved en fortvivlet Anstrengelse. "Jeg bliver varm, naar jeg tænker paa alle de Uretfærdigheder, Mændene begaae," tilføiede hun, idet hun lod, som om hun smilede, en Bestrævelse, der kun lykkedes hende nogenledes. "Alt dette er dumt. Eekt er slett og kan ikke ændres ved Klager. Men Indianerne tænke saa lidet paa at udgyde Blod og bedømme Mænd saa meget efter Dristigheden af deres Foretagender, at de, selv om de vidste i hvilket Hænde deres Fanger vare komne, snarere vilde ære, end flade dem paa Grund deraf."

"For en Tid, Judith; ja, jeg indrømmer det, for en Tid. Men naar denne Følelse har tabt sig, saa kommer

Hevnlysten. Vi maa forsøge. Chingachgook og jeg, vi maa forsøge hvad vi kunne udrette for at faae Deres Fader og Hurry fri; thi Wingoerne ville uden Tvivl støise omkring her ved Søen i nogle Dage for at drage saa megen Fordeel som muligt af deres Held."

"De troer da, at denne Delawarer er at stole paa, Bildtskytte?" spurgte den unge Pige takkesfuld.

"Ligesaa meget som jeg selv. De siger jo, at De ikke mistroer mig, Judith?"

"Dem!" udbrød hun, idet hun atter greb hans Haand og trykkede den mellem sine med en Varme, der kunde have vaakt Forsængelighed hos Enhver, der var mindre besteden og mere tilbøielig til at tænke paa sine egne gode Egenskaber. "Jeg vilde ligesaa gjerne være Mistillid til en Broder! Jeg har kun kjendt Dem een Dag, Bildtskytte, men den har vaakt et heelt Mars Tillid. Deres Navn er mig imidlertid ikke ubekjendt; thi Kavalererne fra Fortet tale ofte om den Underviisning, De har givet dem paa Jagten, og Alle rose de Deres Ærlighed."

"Tale De nogensinde om Skydningen, Barn?" spurgte den Anden ivrigt, dog først efter at have leet paa en taus, men hjertelig Maade. "Tale de nogensinde om Skydningen? Jeg vil ikke høre Noget om min egen; thi hvis den ikke er bekjendt nok nu i alle disse Egne, saa hjælper det kun lidt at være dygtig og sikker; men hvad sige Officiererne om deres egen — ja, hvad sige de om deres egen? Naaben,

som de kalde det, er deres Haandtering og dog er der Noget iblandt dem, som kun forstaae sig meget lidt paa at bruge dem.

„Det haaber jeg vil ikke være Tilfældet med Deres Ven Chingachgoof, som De kalder ham — hvad betyder hans indianiske Navn paa Engelsk?“

„Storflange — saa kaldes han for sin Viisdom og Enildhed. Unkas er hans egentlige Navn; alle hans Slægtninge bedde Unkas, indtil de faaet en anden Benævnelse, som er bleven erhvervet ved Bedrifter.“

„Hvis han besidder al denne Viisdom, kunne vi vente en nyttig Ven i ham, med mindre hans eget Grinde i denne Deel af Landet skulde forhindre ham fra at tjene os.“

„Naar Alt kommer til Alt, indseer jeg ikke hvad det kan skade, at jeg fortæller Dem hans Grinde, og da De maaskee kan finde Midler til at hjælpe os, vil jeg betroe Dem og Hetty hele Sagen i det Haab, at De ville bevare Hemmeligheden, som om den var Deres egen. De maa da vide, at Chingachgoof er en smuk Indianer og bliver meget beundret af de unge Fruentimmer i hans Stamme baade for hans Slægts og hans egen Skyld. Nu er der en Hovding, som har en Datter ved Navn Wah-tah! Wah, hvilket oversat paa Engelsk betyder Tys-oh! Tys, den sjældneste Pige blandt Delawarerne og en af dem, som bliver meest søgt og attraaet til Hustru af alle Nationens unge Krigere. Nu vel, Chingachgoof fik, ligesom saa mange Un-

dre, Godhed for Wah-ta!-Wah og Wah-ta!-Wah fik ligeledes Godhed for ham. Her standsede Wildtskytten et Dieblit; thi da han var kommen saavidt i sin Tale, stod Hetty Hutter op, nærmede sig og blev staaende opmærksom ved hans Kna, ligesom et Barn, der kommer nærmere for at lytte til Moderens Fortællinger. „Ja, han syntes godt om hende og hun syntes godt om ham,“ tog Wildtskytten atter til Orde, efterat have kastet et venligt og bifaldende Blik paa den uskyldige og deeltagende unge Pige, „og naar det er Tilfældet og alle de Eldste ere enige, pleier det unge Par sjældent at blive adskilt. Chingachgoos kunde ikke godt bortføre et saadant Bytte uden at faae Hjender iblandt dem, der holdt ligesaa meget af hende som han. En vis Rodtorn, som vi kalde ham paa Engelsk, eller Yokommon, som han benævnes paa Indianisk, tog sig det meest til Hjerte og vi mistænke ham for at have havt en Haand med i Spillet ved Alt, hvad der siden paafulgte. Wah-ta!-Wah fulgte for to Maanedes siden med sin Fader og Moder for at fiske Lax i de vestlige Floder, hvor denne Fisk efter Alles Formening i disse Egne findes i størst Mængde, og medens Vigen var saaledes beskjeftiget, forsvandt hun. I flere Uger kunde vi ingen Underretning faae om hende, men for ti Dage siden bragte en Løber, som kom igjennem Delawarernes Land, et Budskab, hvorefter vi erfarede, at Wah-ta!-Wah var bleven stjaalet bort fra sit Fælsk — vi troe, men vi vide det ikke, ved Rodtornens Underfundigheder — og at

hun nu befandt sig tilligemed ham hos Fjenden, som havde antaget hende i Datters Sted og vilde have hende til at egte en ung Mingo. Budskabet sagde, at Hoben agtede at jage og stroife omkring i denne Egn et Par Maaneders Tid førend den vendte tilbage til Kanada, og dersom det kunde lykkes os, at komme den paa Erer heromkring, kunde der maaskee findes Noget, som vilde lede til at vi fik Pigen befriet."

"Men hvorledes vedkommer det Dem, Vildtsfytte?" spurgte Judith lidt bekymret.

"Det vedkommer mig ligesom alle Ting, der angaae en Ven, vedkomme en Ven. Jeg er her som Ebingachgeoks Bistand og Nidhjælper, og dersom vi kunne faae den unge Pige, som han elsker, tilbage, vil det næsten velde mig en ligesaa kornoielse, som om jeg havde faaet min egen Kjæreste tilbage?"

"Og hvor er da Deres Kjæreste, Vildtsfytte?"

"Hun er i Skoven — hun banger ned fra Trærnes Grene under en mild Regn — i Duggen paa Græsset paa den fri Mark — Skyerne, som drive omkring paa den blaa Himmel — Fuglene, som synge i Skoven — den søde Kilde, hvori jeg slukker min Tørst — og i alle de andre herlige Gaver, som komme fra Guds Forsyn!"

"De mener, at De endnu ikke har elsket Noget af mit Kjon, men holder meest af Deres Yndlingssteder og Deres egen Levemaade."

„Det er det, det er det netop. Jeg er hvid — har et hvidt Hjerter og kan fornuftigviis ikke elske en rødhudet Pige, som maa have en Rødhuds Hjerter og Følelser. Nei, nei, jeg er karst nok i saa Henseende og baaber ogsaa at forblive det, i det mindste til denne Krig er forbi. Jeg mærker, at min Tid bliver mig for meget betagen ved Chingachgoos Anliggende, til at jeg skulde ønske selv at have et at varetage førend det er blevet afgjort.“

„Den Pige, som omfider vinder Dem, Vildtskytte, vil i det mindste vinde et ærligt Herte; et Hjerter uden Forræderi eller Brode, og det vil være en Seir, som de Fleste af hendes Kjon bør misunde hende.“

Idet Judith yttrede disse Ord, antog hendes skjønnede Ansigt et truende Udtryk, medens et bittert Smil spillede omkring hendes Mund, som ingen Fordreielse af Musklerne kunde gjøre mindre smuk. Vildtskytten bemærkede denne Forandring og uagtet han kun var lidet bekendt med det kvindelige Hjerter, havde han dog tilstrækkelig medfødt sin Følelse til at indse, at det var bedst ikke at tale mere om denne Gjenstand.

Da der endnu var længe til den Time, Chingachgoos kunde ventes, havde Vildtskytten Tid nok til at undersøge Forsvarsværkernes Bestaaenbed og til at træffe saadanne yderligere Foranstaltninger, som stode i hans Magt og som Dieblikkets Fornødenbed syntes at udkræve. Gitters Erfaring og Omhu havde kun levet Lidet at gjøre i saa Henseende; imidlertid paatrængte dog adskillige Forsigtighedsregler sig

den unge Mand, der kunde siges at have studeret Grandskrigskunsten gjennem det Folks Sagn og Fortællinger, blandt hvilket han havde levet saa længe. Afstanden mellem Kastelet og det nærmeste Punkt paa Kysten udelukkede enhver Frygt for Riffelfugler fra Land. Vel laa Huset i een Betydning indenfor Geværskuds Afstand, men om Sigte kunde der aldeles ikke være Tale og selv Judith tilkjendegav en fuldkommen Ligegyldighed for Fare fra den Kant. Saa længe de altsaa forbleve i Besiddelse af Fæstningen, vare de sikke, med mindre Fjenden kunde finde Midler til at komme ud og erobre den ved Ild eller Storm, eller ved andre Kunstgreb af indianer Snedighed og indianer Forræderi. Mod den første Anledning til Fare havde Hutter truffet mange Foranstaltninger og selve Bygningen var, med Undtagelse af det med Bark tækkede Tag, ikke synderligt brændbar. I Gulvet var der anbragt forskellige Huller og Spande, der vare forsynede med Tonge og tillige benyttedes til daglig Brug, vare bestandigt paa rede Haand i et saadant Nøds-tilfælde. En af de unge Piger kunde let slukke enhver Ild, som blev paasat, naar den kun ikke fik Tid til at udbrede sig for meget. Judith, som syntes at forstaae alle sin Faders Forsvarsindretninger og havde haft Dygtighed nok til at have taget en ikke uvæsentlig Deel i deres Udførelse, forklarede alle disse Omstændigheder for den unge Mand, som saaledes sparede megen Tid og Anstrengelse ved at anstille sine Undersøgelser.

Om Dagen var der kun lidet at frygte. Med Uudtagelse af Kanoerne og Arken, hvoraf de vare i Besiddelse, fandtes intet andet Fartoi paa Søen. Ikke desto mindre vidste Vildtskytten, at en Flaade snart var forfærdiget og da der var udgaaede Træer tæt ved Vandet, kunde det ikke falde de Vilde meget vanskeligt at forsyne sig med Vildterne til en Storm, derjom de virkelig for Alvor tænkte paa at udsætte sig for dens Farer. Den berømte amerikanske Dre, et Ridskab, der paa sin Viis er uden Lige, var dengang endnu ikke ret vidt bekjendt og de Vilde vare langt fra erfarne i Brugen af dens en Entrebil lignende Stedsfortræder, men de besadde dog Dvælske nok i denne Maade at sætte over Floder paa til at gjøre det vist, at de vilde forfærdige en Flaade, dersom de fandt det hensigtsmæssigt at udsætte sig for Farerne ved en Storm. Deres Krigers Død kunde enten blive en tilstrækkelig Dpfordring, eller ogsaa tjene til en Advarsel; men Vildtskytten fandt det mere end muligt, at den paafølgende Nat vilde bringe Sagen til en Krisis og det netop paa denne Maade. Denne Overbeviisning bragte ham til at langes inderligt efter sin mohikanske Vens Kemme og Bistand og til at imodseee Solens Nedgang med stigende Bekymring.

Alt som Dagen skred frem, modnedes de Paagjældendes Planer og de traf deres Forberedelser. Judith var virksom og syntes at finde Fornøielse i at raadsføre sig med og at raade sin ny Bekjendt, hvis Ligeegyldighed for

Fare, mandige Dødsfærelse for hende og hendes Søster, ustyldige Bæsen og oprigtige Følelse hurtigt havde bestuget hendes Indbildningskraft og hendes Hjerte. Skjøndt Timerne i visse Henseender forekom Vildtskytten lange, fandt Judith dem dog ikke saaledes, og da Solen begyndte at stige ned mod de med Graner bevorede Toppe af de vestlige Bjerge, følte og yttrede hun sin Forundring over, at Dagen saa hurtig kunde nærme sig sin Ende. Derimod var Hetty nedslaaen og taus. Hun var aldrig snaksom og naar hun undertiden kunde være mere meddelende end ellers, da var det fordi hun paavirkedes af en midlertidig Svæmning, der vakte hendes ufordærvede Gemyt; men i Lobet af denne høist vigtige Dag syntes hun flere Timer ad Gangen at have aldeles mistet Brugen af sin Tunge. Ei heller syntes Frygt for Faderens Skyld væsentligen at bevæge nogen af Søstrene. Ingen af dem syntes alvorligt at befrygte noget større Onde end Fangenskab og et Par Gange, naar Hetty talte, yttrede hun den Forventning, at Hutter selv vilde finde paa Midler til at befrie sig. Skjøndt Judith var mindre sangvinsk i saa Henseende, robede hun dog ogsaa det Haab, at der vilde indløbe Forslag om en Udsøsning, naar Indianerne erfarede, at Kastellet trodsede alle deres Forsøg og Kunstgreb. Vildtskytten behandlede imidlertid alle disse Formodninger som nogle slet fordoiede Indfald af et Par unge Piger og traf alle sine Forberedelser ligesaa roligt og

grubledes ligesaa alverligt over Fremtiden, som om de aldrig vare komne over deres Fæder.

Ominder indtraf den Time, da det blev nødvendigt at begive sig til det med Mohikaneren eller Delawareren, som Chingachgoof hyppigere kaldtes, aftalte Mødested. Efterat Planen var bleven modent overveiet af Vildtskytten og fuldstændigt meddeelt Søstrene, gave de sig alle Tre til endrægtigt og forstandigt at iværksætte den. Hety gif ind i Arken, hvor hun bandt to af Kanoerne sammen; derpaa satte hun sig i den ene og roede hen til et Slags Port mellem de Bygningen omgivende Palissader, gennem hvilken hun halede dem Begge og gjorde dem fast under nederen Huset ved Rjeder, som vare befastede indeni Huset. Disse Palissader bestode af Træstammer, der vare rammede fast ned i Mudderet og tjente i det dobbelte Diemed at danne et lidet Indelukke, som netop var bestemt til at benyttes paa denne Maade, og at holde enhver Fjende, der maatte nærme sig i en Baad, i nogen Afstand. Kanoer, som saaledes vare blevne halede i Dok, vare paa en Maade usynlige og naar Porten blev tilbørligt stænget og lukket, var det ingen let Sag at føre dem bort, selv om de skulde blive set. Men førend Porten lukkedes, gif Judith ligeledes ind i Indelukket med den tredie Kano, medens Vildtskytten havde travlt med at spærre Vinduer og Døre inde i Bygningen evenover hendes Hoved. Da Alt var massivt og stærkt og unge Træstammer brugtes til

Stænger, vilde det have udkrævet et Par Timers Arbeide at bryde ind i Bygningen efterat Vildtskytten var færdig med sit Hverv, selv om de Angribende havde havt andre Redskaber end Øren og ingen Modstand maatte finde. Denne Omsorg for Sikkerheden hidrørte fra, at Hutter et Par Gange under sine hyppige Traværelser var bleven bestjaalet af de løvløse Hvide fra Grændserne.

Saa snart Alti var befaftet inde i Huset, viste Vildtskytten sig ved en Lem, hvorfra han steg ned i Judiths Kano. Da dette var gjort spærrede han Døren med en svær Træstamme og en stærk Hængelaas, hvorpaa Hetty mødtoges i Kanoen, som stjodes udenfor Palissaderne. Den næste Forsigtighed var at lukke Porten og Nøglerne bragtes ind i Arket. De Tre vare nu udelukkede fra Huset, som alene kunde betrædes ved Veld eller ved at bruge den samme Fremgangsmaade som den, hvoraf den unge Mand havde betjent sig ved at forlade det.

Rifferten var foreløbigt tagen med og Vildtskytten befragtede dervaa omhyggeligt hele Kysten, saavidt hans egen Stilling tillod det. Der var ikke en levende Gjenstand at see, undtagen nogle faa Fugle, og selv disse slagrede omkring i Trærnes Skygge, som om de ikke havde Lust til at udsætte sig for en lummer Eftermiddags Hede. Alle de nærmeste Punter underkastedes i Særdeleshed en streng Undersøgelse for at erfare, om der intetsteds tilberededes en Flaade; men Udfaldet afgav operalt samme Billede af ro-

lig Ensomhed. Mogle saa Ord ville forklare den væsentligste Forlegenhed ved vore Benneres Stilling. Selv udsatte for ethvert aarvaagent Dies Jagttagelser, skjultes deres Gjenders Bevægelser for dem af en tyk Skovs Draperi. Videns Indbildningskraften let kunde være tilbøjelig til at besolke denne med mange flere Krigere, end den virkelig indeholdt, maatte deres egen Svagbed være alfor uvefsaldende for Enhver, som faldt paa at kaste et Blik i Retningen hen mod dem.

„Der rører sig imidlertid ikke Noget,“ udbrod Bildtskytten, da han tilsidst sankede Kikkerten og beredede sig til at gaae ind i Arken; „dersom Landstrygerne have Dndt i Sinde, saa ere de for snedige til at lade det sees; en Flaade kan rigtignok være under Arbejde inde i Skoven, men den er endnu ikke bleven bragt ned til Eoen. De kunne ikke gjette, hvad vi tænke paa med at forlade Kasteslet, og om de ogsaa gjorde det, ere de ikke istand til at vide, hvor vi agte os hen.“

„Dette er saa sandt, Bildtskytte,“ svarede Judith, „at vi, nu da Alt er istand, dristigt kunne begive os afsted uden Frygt for at blive forfulgte; ellers kunde vi let komme for sildigt.“

„Nei, nei, den Sag kræver Forsigtighed; thi uagtet de Vilde ere uvidende om Ebingachgeof og Klippen, saa have de dog Dine og Deen og ville see i hvilken Retning vi styre og ville bestemt følge os. Men jeg skal dog søge at narre dem ved at styre Prammen snart ad en og snart ad

en anden Kant, indtil de begyndte at blive trætte og kjede af at træffe bagefter os."

Saavidt det stod i hans Magt var Vildtskytten saa god som sit Ord. Ikke fem Minuter efter at han havde sagt disse Ord, var hele Selskabet i Arken og i Bevægelse. Det lustedes let af Nord og efter dristigt at have heiset Seilet, gav den unge Mand det plumpe Fartoi en Kours, der efter en rigelig, men nødvendig Beregning for Afdrøvt vilde have bragt det i Land et Par Mile længere nede ad Eoen og paa dennes østlige Side. Arken seilede aldrig meget hurtigt, skjøndt det, da den laa saa lavt paa Vandet, ikke var vanskeligt at sætte den i Bevægelse eller drive den frem med en Kart af tre til fire Mile i Timen. Afstanden mellem Kastellet og Klippen udgjorde over to Sø-mile. Da Vildtskytten kjendte den indianske Punktlighed, havde han nysgtsigt anstillet sine Beregninger og indrømmede sig selv lidt mere Tid til at naae Mødestedet i den Hensigt at kunne forhale eller fremskynde sin Ankomst, alt som det maatte være fordelagtigst. Da han heisede Seilet, stod Solen over de vestlige Bjerge i en Hoide, som lovede noget over et Par Timers Dag, og nogle saa Vinunter overtydede ham om, at Prammens Fart svarede til hans Forventninger.

Det var en berlig Juni Eftermiddag og aldrig havde denne ensomme Vandslade mindre lignet en Tumleplads for Kamp og Blodsudgydelse. Den lette Lustning naaede knapt

ned til Søens Leie og svævede hen over det, som om den ugerne vilde forstyrre dets dybe Ro eller kruse dets speilglatte Klade. Endog Skovene syntes at sumre i Solen og nogle faa snokkede Skybunker havde i flere Timer hvilet paa den nordlige Herizent, ligesom rodfæstede i Atmosfæren og alene anbragte der for at forskjonne Skuespillet. Nogle faa Vandsugle fore hen over Vandet og en enkelt Ravn saaes at svæve hen ovenover Trærne, holdende aarvaagent Die med Skoven underneden sig for at kunne opdage et eller andet Levende, som de gaadefulde Skove maaskee vilde yde sem Bytte.

Læseren har sandsynligviis bemærket, at midt under det friske og raske Væsen, som betegnede Judiths Grandsboervaner, overgik hendes Sprog det, som brugtes af hendes mandlige Dmgang, hendes Fader derunder indbefattet. Denne Forskiel strakte sig saavel til Udtalen, som til Valget af Ord og Talemaader. Maaskee er der ikke Noget, som saa hurtigt forraader Nydragelsen og Dmgangen som Yttringsmaaden og saa Kuldkommenheder bidrage saa meget til den qvindelige Skjønheds Ynde, som en smuk og dannet Udtale, hvorimod Intet saa hurtigt frembringer den Forsvinde af det Fortryllende, som nødvendigviis maa blive en Følge af Uoverensstemmelse mellem det Ydre og Væsenet, som en simpel Boining af Stemmen og en plump Brug af Ordene. Judith og hendes Søster vare fremragende Udtalere fra alle de unge Piger af deres Klasse langs med hele

Grændsen, og Officiererne fra det nærmeste Ført havde ofte smigret den Første med den Tanke, at faa af Bydamerne vare fuldkomnere end hun i denne vigtige Henseende. Dette var langt fra at være bogstaveligt sandt, men kom dog Sandheden nær nok til at kunne foranledige Artigheden. De unge Piger skyldte deres Moder dette Fortrin, da de fra deres Barndom ved hende havde ernaaet en Ferdeel, som hverken Flid eller Arbeide kan erstatte, naar den er bleven forsømt udover Livets tidligere Afslut. Hvem denne Moder var, eller rettere sagt havde været, vidste ingen Andre end Hutter. Hun havde nu været død i to Sommer, og var, som Hurry havde fortalt, bleven begravet i Soen, om af Gftergivnethed for en Fjend om af Ulyst til at grave hende en Grav, var ofte blevet afhandlet mellem de raa Vasener i den Egn. Judith havde aldrig besøgt Stedet, men Hetty havde været nærværende ved Ligfærden og roede ofte ved Solens Nedgang eller i Maanestien med en Kano ud til Pletten, hvor hun stirrede ned i det gjennemsligtige Vand i Haab om at kunne see et Glimt af en Skikkelse, som hun havde elsket saa ømt fra sin Barndom og indtil Skilsmisens sorgelige Stund.

„Maa vi ndiagtigt naae Klippen i samme Dieblif, som Solen gaaer ned?“ spurgte Judith den unge Mand, medens de stode tæt ved hinanden, og Bildisfærten holdt Styraaren og hun syede paa noget Punt, der langt overgik hendes Stilling i Livet og var noget aldeles Nyt i Sko-

vene. „Ville nogle faa Minuter tidligere eller sildiger gjøre noget til Sagen? Det vil være meget voveligt at ligge i Nærheden af Kysten ved denne Klippe.“

„Det er det, Judith; deri stikker netop Knuden! Klippen er indenfor Vatterpassfuds Afstand med en Geræsfugle og det gaaer aldrig an at lure der for lange eller for tæt ved. Har man at bestille med en Indianer, maa man beregne og passe paa; for den røde Natur holder saa meget af Underfundigheder. Du seer De, Judith, at jeg slet ikke styrer hen mod Klippen, men her Osten for den, hvorved de Bilde ville komme til at træffe afsted i den Retning og løbe deres Been trætte og det til slet ingen Nytte.“

„De troer altsaa, Vildtskytte, at de see os og iagttage vore Bevægelser? Jeg haabede, at de havde trukket sig ind i Skovene og overladt os til os selv for nogle faa Timer.“

„Det er ikke andet end Fruentimmerforstand. Der er ingen Afbrydelse i en Indianers Narvaagenhed, naar han er paa Krigsstien, og Dine hvile paa os i denne Minut, sjøndt Soen beskytter os. Vi maa nærme os Klippen efter Beregning og søge at faae de Blodhunde paa en falsk Fart. Wingoerne have gode Næser, har man fortalt mig; men en hvid Mands Forstand bør stedse kunne veie op med deres Instinkt.“

Judith indlod sig nu i en overfladisk Samtale med Vildtskytten, under hvilken Pigen robede sin vorende In-

teresse for den unge Mand, en Interesse, som hans Hjertes Enfoldighed og hendes bestemte Charakter, opretholdt som den blev ved den valgte Bevidsthed om den Dymærksomhed, hendes personlige Indigheder saa almindeligen frembragte, gjorde hende mindre omhyggelig for at følge, end det ellers vilde have været Tilfældet. Hun kunde neppe kaldes dristig i hendes Bæsen, skjøndt der undertiden var en Frihed i hendes Diekast, som udkravede hendes overordentlige Skjønbeds hele Bistand for ikke at vække Mistanke mod hendes Bessedenhed, om ikke mod hendes Sædelighed. Med Hensyn til Bildtskøtten vare disse Diekast imidlertid mindre udsatte for at underkastes en saa ubehagelig Fortolkning; thi hun betragtede ham sjældent uden at aabenhare meget af den Dyrtighed og Naturlighed, som ledsage Kvindens reneste Følelser. Det var lidt mærkeligt, at uagtet Faderens Fangenskab forlængedes, forraadede de unge Piger dog ingen stor Betyrning for ham; men deres vante Liv indgjød dem Tiltro og de imødesaae hans Befrielse ved Hjalp af en Løsepenge med en Tillid, som for en stor Deel kunde forklare deres tilsyneladende Pigegyldighed. Gutter havde engang for befundet sig i Profeternes Hænder og nogle saa Skind havde da let bevirket hans Løsladelse. Denne Begivenhed var dog, hvad Søstrene ikke vidste, indtruffen paa en Tid, da der var Fred mellem England og Frankrig og da de forskjellige Kolonialregjeringer holdt de

Vilde i Tømme, istedeffor at opmuntre dem til at begaae deres Udskæieller.

Medens Judith var snaksom og venlig paa sin Viis, forblev Hetty tankefuld og stum. Engang nærmede hun sig rigtignok Bildtskytten og udsurgte ham lidt noiere om hans Hensigter og om Maaden, hvorpaa han vilde opnaae sit Niemed, men hendes Dasse om en Samtale gik ikke videre. Saasnart hendes ligefremme Spørgsmaale vare besvarede. og det bleve de alle paa den fuldstændigste og venligste Maade, trak hun sig tilbage til sin Plads og vedblev at arbeide paa en grov Klædning, som hun forfærdigede til sin Fader, medens hun af og til nynnede en tungsindig Melodi og hyppigt sukkede.

Paa denne Maade gik Tiden og da Solen begyndte at gløde bagved den Krands af Graner, som begrændsede det vestlige Bjerg, eller omtrent tyve Minuter førend den virkelig gik ned, var Urken næsten heelt nede ved den Pynt, hvor Hutter og Hurry vare blevene tagne tilfange. Ved først at holde til den ene og derpaa til den anden Side af Søen var det lykket Bildtskytten at tilveiebringe Uvished om hans Niemed og de Vilde, som uimodsigeligt iagttog hans Bevægelser, bragtes uden Tvivl til at tree, at det var hans Hensigt at træde i Forbindelse med dem enten paa eller tæt ved dette Sted, og skyndte sig formodentligt hen i den Retning for at være færdige til at benytte sig af Omstændighederne. Denne Liss var vel udtænkt, eftersom

Boiningen af Bugten, Krumningen af Eøen og den flade, mellemliggende Viesestrækning rimeligviis vilde tillade Arken at naae Klippen, førend dens Førfølgere, hvis de virkelig havde forsamlet sig ved Pynten, kunde faae Tid til at gjøre den fornødne Omvei før at komme derhen over Land. Før endvidere at befordre dette Krigspuds, stod Wildtskytten saa langt ind under den vestlige Kyst, som Klogskaben tillod det, og efterat han derpaa havde faaet Judith og Hetty til at gaae ind i Huset eller Kabytten og selv var kroben saaledes sammen, at hans Legeme dækkedes af Ekroget af Prammen, dreiede han pludseligt denne rundt og begyndte at gjøre sit Bedste for at naae Udsøbet. Begunstiget ved, at Vinden blev stærkere, tiltog Arkens Kart saa meget, at den lovede det heldigste Udfald af denne Plan, uagtet Kartoiets krabbeagtige Bevægelse nødsagede Styrmanden til at holde dets Stevn i en heelt anden Retning, end den hveri det virkelig bevægede sig.

Niende Kapitel.

Læseren vil maaskee lettere kunne forstaae de Begivenheder, vi ere i Begreb med at berette, naar han erhø-

der et hurtigt udkastet Billede af de Omgivelser, der ved et eneste Blik fremstilles for hans Dine. Man vil erindre, at Søen dannede et uregelmæssigt formet Bækken, hvis Omrids i det Hele taget var ovalt, men havde saa mange Bugter og Pynter som fornødent til at afbryde dets Ensformighed og pryde dets Kyster. Denne skønne Vandflade stinnede nu ligesom en Edelsteen i Aftensolens sidste Straaler og det Heles Indfatning — Bjerge, som vare bedækkede med den frødigste Skovbeverning — belystes af et Slags straalende Smil. Da Bredderne med saa Undtagelser havde sig brat op fra Vandet, selv der, hvor Bjergene ikke umiddelbart begrændsede Udsigten, lødde en hist og her afbrudt Løvtrands ud over den religiøse Sø, idet Træerne sprang ud fra Skrænterne og boiede sig mod Lyset, indtil deres lange Grene og ranke Stammer i mange Tilfælde strakte sig fyrgetype til halvhundrede Fod hiinsides den lodrette Linie. Ved disse Tilfælde mene vi alene Skovens Kamper — Graner af hundrede til halvandethundrede Fods Høide — thi af den lavere Beverning boiede mange sig saa dybt, at deres nederste Grene slæbte i Vandet.

I den Stilling, Arken nu havde intaget, skjultes Rastellet af en fremspringende Pynt, ligesom ogsaa hele den nordlige Ende af selve Søen. Et anseligt, skovbevoret Bjerg, der var afrundet ligesom de øvrige, begrændsede Udsigten, idet det strakte sig umiddelbart tværs over samtlige skønne Omgivelser med Undtagelse af en dyb Bugt,

der gik omkring dets vestlige Ende og derved gjorde Røfkenet over en Miil længere. Den Maade, hvorpaa Vandet flød ud af Søen under Lovhvalvingerne af Træerne paa Bredderne af Strømmen, er allerede omtalt, og det er ligeledes blevet anført, at Klippen, som var et yndet Mødested i hele den Egn og hvor Vildskytten nu ventede at træffe sin Ven, laa i Nærheden af dette Udlob og ikke langt fra Kysten. Det var en stor, enkelt Steen, som hvilede paa Bunden af Søen, hvor den rimeligviis var bleven liggende, da Vandet bortskyllede den omgivende Jord, dengang det banede sig Vej ned ad Floden, og som havde faaet sin Skikkelse ved Elementernes Paavirkning under Aarhundredernes langsomme Fremgang. Denne Klippebloks Høide udgjorde næppe ser Fod og dens Skikkelse var som sagt ikke ulig en Biskubes eller en saadan Staks, hvori Høet sættes for at veires. Den sidste giver ogsaa det bedste Begreb ikke blot om dens Skikkelse, men tillige om dens Størrelse. Den laa og ligger endnu — thi vi beskrive virkelige Omgivelser — ikke fuldt halvhundrede Fod fra Strandbredden og paa en Dybde af kun to Fod Vand, skøndt dens afrundede Tinde, hvis en saadan Benævnelse med Føie kan bruges, paa visse Aarstider skjultes af Søen. Mange af Træerne strakte sig saa langt ud, at det fra en kort Afstand saae ud, som om Klippeblokken og Kysten vare Et, og en eneste rank Gran ludede ud over den saaledes, at den dannede en adelig og passende Himmel over en Throne, som

havde rummet mangen en Skovhørding i den lange Række af ubekjendte Tidsaldere, hvori Amerika og Alt, hvad det indeholdt, havde været affondrede i gaadefuldt Ensamhed som en Verden for sig selv, baade uden nogen bekjendt Historie og uden en Oprindelse, som kan naaes af Menneſkenes Aarbøger.

I en Afstand af to til tre hundrede Fod fra Kysten bjergede Bildtsklytten sit Seil og lod Drægget falde ſaa ſnart han ſaae, at Arken var dreven hen i Linie umiddelbart til Luvart af Klippen. Derpaa ſtandsedes Prammens Bevægelse, da den ſik Stærken mod Vinden ved dennes Paa-virkning. Da dette var ſkeet, ſtaf Bildtsklytten paa ſit Toug og lod Kartoiet drive ned mod Klippen ſaa hurtigt, ſom den lette Luſtning kunde bringe det ned i Væ. Da Kartoiet laa ſaa lavt i Vandet, var dette ſnart ſkeet og den unge Mand ſtandsede Farten, da han hørte, at Prammens Agterspeil var omtrent femten til atten Fod fra det attraaede Sted.

Bildtsklytten var gaaen raſt tilværks med at udføre denne Manoeuvre; thi da han ikke naerede mindſte Tvivl om, at han baade iagttoges og forfulgtes af Fjenderne, troede han at have gjert dem tvivlsraadige i deres Bevægelſer ved den tiſſyneladende Liſkerhed i hans egen, og han vidſte, at de ikke formaaede at forviſe ſig om, at Klippen var hans Maal, med mindre en af Fangerne ſkulde have forraadt ham, Noget, der i ſig ſelv var ſaa uſandſynlig,

at det siet ikke foruroligede ham. Trods Hurtigheden og Bestemtigheden i hans Bevægelser vovede han sig dog ikke saa tæt ind til Land, uden at træffe de fornødne Foranstaltninger til at kunne iværksætte et Tilbagetog, hvis et saadant skulde blive fornødent. Han holdt Jouget i Haanden og Judith var postet ved et Skydehul i den Side af Kabytten, som vendte ind mod Land, hvor hun skulde iagttage Bredden og Klipperne og i Tide tilkjendegive, naar enten en Ven eller Fjende nærmede sig. Hetty var ligeledes stillet paa Vagt, men det var for at tage vare paa Trættepvene, for at ikke en Fjende ved at slæppe op i en af dem skulde komme til ganske at beherske det Indre af Prammen og derved gjøre Huset eller Kabytten unytig til Forsvar.

Solen var forsvunden fra Søen og Dalen, da Vildtskotten standsede Arken paa den ovennævnte Maade. Imidlertid manglede der endnu nogle Minuter i, at Solen var beelt ned, og han kjendte den indianske Puntklighed for noie til at vente noget umandigt Hastværk af sin Ven. Det store Spørgsmaal var, om han, omgivet som man vidste han var af Fjender, kunde være undgaaen deres Garn. De sidste fire og tyve Timers Begivenheder maatte være en Hemmelighed for ham, og Chingachgeef var, ligesom Vildtskotten selv, endnu ung paa Krigsstien. Vel havde han til Henført, at træffe sammen med den Hob, som bortførte hans trelovede Brud, men han havde intet Middel til at fer-

visse sig om Omfanget af den Fare, for hvilken han udsatte sig, eller de Stillinger, hvori Venner og Fjender befandt sig. Kort sagt, under alle disse farlige Forhold havde han intet Andet at stole paa, end Indianerens øvede Skarpsindighed og utrættelige Forsigtighed.

„Er Klippen tom, Judith?“ spurgte Wildtskytten, saasnart han havde standset Arkens Fart, eftersom han ansaae det uflogt uden Nødvendighed at nærme sig Kysten. „Er der Noget at see af Delawarer Hovdingen?“

„Nei, slet Intet, Wildtskytte. Hverken Klippe, Kust, Træ eller Sø synes nogeninde at have gjemt en menneskelig Skikkelse.“

„Tag Dem i Agt, Judith; tag Dem i Agt, Hetta; en Riffel har et skarpt Die, en hurtig Fod og en fortrivlet farlig Tunge. Tag Dem derfor i Agt, men hold skarpt Udsik og vær paa Deres Post. Det vilde skjære mig i Hjertet, om Noget af Dem kom til Skade.“

„Men De, Wildtskytte!“ udbrod Judith, idet hun vendte sit smukke Ansigt fra Skydehullet for at kaste et venligt Blik paa den unge Mand; „Tager De Dem i Agt og passer De paa, at de Vilde ikke saae Dem at see? En Kugle kan blive ligesaa farlig for Dem, som for Noget af os, og det Saar, De fik, vilde føles af Alle.“

„Frygt bare ikke for mig, Judith, frygt ikke for mig, min gode Pige. See ikke denne Bei, skjøndt De seer saa

rar og stjon ud; men hold Die med Klippen og Kysten og — —"

Wildtsfytten afbrødes ved et svagt Udraab af den unge Pige, der, adlydende hans ivrige Vink ligesaa meget som hans Ord, strax igjen havde vendt sit Blik i denne modsatte Retning.

"Hvad er det? Hvad er det, Judith?" spurgte han hastigt. "Er der Noget at see?"

"Der er en Mand paa Klippen! En indianer Krieger i hans Maling og bevæbnet!"

"Hvor bærer han sin Fjellefjer?" spurgte Wildtsfytten, idet han slappede Touget for at kunne drive nærmere til Mødestedet. "Er den stukken fast i Kriegerloffen eller bærer han den over det venstre Dre?"

"Det er som De siger, over det venstre Dre, og han smiler ogsaa og mumler Ordet "Mobikaner."

"Gud være lovet, endeligt er Slangen der!" udbød den unge Mand og lod Touget glide gennem sin Haand, indtil han borte et let Spring i Agterenden af Kartoiets hvorpaa han pludseligt støppede Touget, og begyndte at hale ind paa det igjen, forvissat om, at hans Diemed nu var opnaaet.

I det samme blev Døren til Kabytten hastigt aabnet og en Krieger foer ud af det lille Rum og stod ved Siden af Wildtsfytten, idet han blot udstødte det Udraab: "Hugh!" I næste Dieblik skrege Judith og Hetty og Luf-

ten opfyldtes med et Hyl af tyre Wilde, som kom springende mellem Grenene ned ad Skrånten, medens Møgle i deres Hastværk tumlede formeligt paa Hovedet ud i Vandet.

„Hal Wildtsfytte,“ raabte Judith, idet hun hurtigt stængede Døren for at forbindre et Indbrud ad den Wei, Delawarereren nyligt var kommen, „hal paa Liv og Død — Seen vrimler af Wilde, som vade ud efter os!“

De unge Mand — thi Chingachgoof kom siebliffeligt sin Ven til Hjæp — lode sig ikke dette siges to Gange, men gave sig til deres Ardeide paa en Maade, der viste hvor bydende de ansaae Omstændighederne for at være. Den store Vanskelighed bestod i pludseligt at overvinde en saa stor Vassers vis inertia; thi naar den først var kommen i Bevægelse, var det en let Sag at faae Prammen til at styde frem med fornoden Fart.

„Hal, Wildtsfytte, for Himlens Skyld!“ raabte Judith atter ved Skydebullet, „Disse Usslinger styrte ud i Vandet, ligesom Hunde, der følge deres Bytte! Ah! Flaaden kommer i Gang og nu gaaer Vandet den Færreste op til Armhullerne, men alligevel styrte de fremad og ville gribe Arken.“

Et fragt Skrig og derpaa en glad Latter høstes fra den unge Pige, hvorefter det første frembragtes ved en fortviolet Anstrengelse af deres Førfølgere og den anden ved, at denne mislykkedes dem, da Prammen, der nu havde faaet ordentlig Fart, stød ud paa dybt Vand med en Hurtighed, som tilintet-

gjorde deres Fjenders Planer. Da Kahytten forhindrede de to Mænd fra at see hvad der foregik agterude, nødtes de til at spørge de unge Piger om, hvorledes det stod til med Forfølgningen.

„Hvad nu, Judith, hvad nu? Komme Wingoerne endnu bestandigt bagefter os, eller ere vi dem qvit for Diebliffet?“ spurgte Wildtskytten, da han mærkede, at Touget gav efter, eftersem Prammen var i stærk Kart, og horte den unge Piges Skrig og Latter næsten i det samme Dieblif.

„De ere forsvundne! Sen, den Sidste, er netop i Begreb med at smutte ind imellem Bussene paa Bredden; saa, nu er ogsaa han borte i Skyggen af Træerne! De har faaet deres Ben og vi ere alle i Sifferbed!“

De to Mænd gjorde endnu en stor Anstrengelse, halede Arken hen til Dragget, lettede det af Grund, og da Prammen var stadt et Stykke frem, lode de atter Ankeret falde, brøp paa de, for første Gang efter deres Sammenkomst, holdt inde med at arbeide. Da det slydende Huus nu laa flere hundrede Fod fra Land og ydede et fuldstændigt Værn mod Kugler, var der ikke længere nogen Fare eller Anledning til diebliffelig Anstrengelse.

Den Maade, hvorpaa de to Benner nu gjensjendte hinanden, var høist karakteristisk. Ekingachgeek, en ædel, rank, smuk og atletisk, ung indianst Kriger undersøgte omhyggeligt sin Nisfel, aabnede Panden for at see, om Fængtrudet ikke

var blevet vaadt, og da han havde forvissnet sig i denne vigtige Henseende, kastede han sjaalne, men opmærksomme Blikke rundt omkring paa den sølsomme Bosig og de to unge Piger; men han talte ikke og undgik fremfor Alt at forraade nogen quindagtig Nysgjerrighed ved at gjøre Spørgsmaale.

„Judith og Hetty,“ sagde Vildtskotten med utillært, naturlig Høflighed; „det er den mohikanse Høvding, om hvem De have hørt mig tale; Chingachgoof, som han kaldes, der betyder den store Slange, hvilket Navn han har faaet for sin Wiisdom og Klogskab og Snildhed, og min første og sidste Ven. Af Falksfjeren over det venstre Die vidste jeg, at det maatte være ham, da de fleste andre Krigere bære den i Kriegerloffen.“

Da Vildtskotten ophørte at tale, lo han hjerteligt, maaskee mere bevæget ved Glæden over at have faaet sin Ven i god Behold ved Siden af sig under saa farlige Omstændigheder, end ved noget Indfald, der før igjennem hans Phantasi, og robede dette Udbrud af Følelser paa en Maade, som kun var lidet kjendelig, eftersom hans Lyshed ikke ledsagedes af nogen Larm. Skjøndt Chingachgoof baade forstod og talte Engelsk, var han dog, ligesom de fleste Indianere, lidet tilbøielig til at meddele sine Tanker i dette Sprog, og da han havde besvaret Judiths hjetelige Haandtryk og Hettys mildere Hilsen paa den høflige Maade, som sommede sig en Høvding, vendte han sig bort,

aabenbart for at afvente det Dieblis, da det maatte be-
bage hans Ven at indlade sig paa en Forklaring af sine
fremtidige Hensigter og meddele hvad der var sket siden
deres Skildsmisse. Den Anden forskod hans Mening og
tilkjendegav sine Anskuelser af Sagen, idet han tiltalte de
unge Piger.

„Vinden vil snart reent lægge sig, nu da Solen er
nede,“ sagde han, „og det behøves ikke at roe lige imod
den. Om en halv Times Tid vil det enten være blifstille,
eller ogsaa springer Vinden op fra den sydlige Kyst, og
saa kunne vi begynde paa Tilbagereisen til Kastelet; imid-
lertid ville Delawareren og jeg tale sammen om Et og
Andet og erfare hverandres Mening om, hvorledes vi skulle
bære os ad.“

Ingen havde Noget herimod at indvende og de unge
Piger gik ind i Kabytten for at tilberede Aftensmaaltidet,
medens de to unge Mænd satte sig ude i Forenden af Pram-
men og begyndte at tale sammen. Samtalen førtes i De-
lawarernes Tungemaal. Da denne Dialekt imidlertid er
temmelig udfjendt, selv blandt de Lærde, skulle vi, ikke alene
ved denne, men ogsaa ved alle andre paafølgende Leilighe-
der meddele det, som behøver noiaagtigt at gjengives, paa
tydeligt Engelsk, medens vi dog saavidt muligt vilde bibe-
holde de respektive Talendes Idiomer og Siendommelighe-
der for at fremstille Skildringerne i den meest udtrykfulde
Skikkelse for Læserens Indbildningskraft.

Det er unødvendigt at meddele det, som først fortælt af Vildtskytten, der aflagde en kort Beretning om de Omstændigheder, der allerede ere bekjendte for dem, som have læst vore Blade. Men det maa dog bemærkes, at han under Meddelelsen af disse Begivenheder ikkun berørte Omridsene og især undgik at sige Noget om sit Møde med og sin Seir over Profesoren, saavel som om sine Bestræbelser for de forladte unge Fruentimmers Skyld. Da Vildtskytten var færdig, begyndte Delawareren sin Fortælling, idet han talte med Alvor og Værdighed. Hans Beretning var baade klar og kort og forstjønnedes ikke ved Indsætninger, som ikke ligefrem vedkom Historien om hans Afreise fra hans Følses Landsbyer og hans Ankomst til Susquebannas Dal. Da han havde naaet denne, hvilket var skeet paa et Sted, som kun laa en halv Mil Sonden for Udsøbet, var han kort efter stødt paa et Spor, som underrettede ham om, at Fjender sandsynligviis vare i Nærheden af ham. Forberedt paa en saadan Omstændighed, da Diemedet med hans Tog kaldte ham umiddelbart, ben i Nærheden af den Hov Profesore, som vidstes at være ude, betragtede han denne Opdagelse snarere som et Held, end som det Modsatte, og anvendte de sædvanlige Forsigtighedsregler for at benytte sig deraf til sin Beredelse. Efterat han havde fulgt Floden op til dens Kilde og forvisset sig om Klippens Beliggenhed, traf han paa et andet Spor og havde i fulde fire Timer strøiset i Flanken paa

Fjendene, speidende ligesaa meget efter en Leilighed til at møde sin Elskede, som til at tage en Skaly, og det kunde være et Spørgsmaal, hvilket han ivrigst havde ønsket. Han holdt sig tæt ved Eoen og vovede sig undertiden hen paa et eller andet Sted, hvorfra han kunde see, hvad der foregik paa dens Overflade. Arken var bleven bemærket og iagttaget saasnart den var kommen i Sigte, skjøndt den unge Krieger nødvendigviis var uvidende om, at den skulde blive Midlet til at iværksætte den attraaede Forening med hans Ven. Usikkerheden i dens Bevægelser og den Omstændighed, at den ganske bestemt styredes af brude Mand, bragte imidlertid ham til at gjette Sandheden, og han holdt sig færdig til at gaae ombord, saasnart en passende Leilighed tilbød sig. Da Solen nærmede sig Horizonten, vendte han tilbage til Klippen, hvor han, idet han kom ud af Skoven, glædedes ved at see Arken ligge tilsyneladende rede til at modtage ham. Maaden, hvorpaa han viste sig og kom i Fartøiet, er bekjendt.

Uagtet Chingachgook i flere Timer omhyggeligt havde iagttaget sine Fjender, var deres pludselige og hidtige Forsølgning, da han var kommen ud paa Flaaden, ligesaa overraskende for ham, som den havde været det for hans Ven. Han kunde alene forklare sig den af den Omstændighed, at de maatte være talrigere, end han først havde troet, og at de havde Udposter, om hvis Tilværelse han var uvidende. Deres regelmæssige og faste Leir, hvis Ordret fast kan an-

vendes paa Opholdstedet for en Hob, der efter al Sandsynlighed kun havde i Sinde at blive nogle saa lger i Marken, var ikke langt fra det Sted, hvor Hurry og Hutter vare faldne i deres Hænder og som Noget, der følger af sig selv, tæt ved en Kilde.

„Du vel, Elange,“ sagde Vildtskytten, da den Anden havde endt sin korte, men livlige Fortælling, „nu vel, Elange, siden Du har spejdet rundt omkring disse Wingoer, saa kan Du sagtens ogsaa fortælle os Noget om deres Fanger, Faderen til disse unge Fruentimmer og en Anden, der, som jeg har Grund til at troe, er den Enes Kjerreste?“

„Chingachgoel har seet dem. En gammel Mand og en ung Kriger — den faldende Fyr og den ranke Gran.“

„Du tager ikke saa ganske Feil, Delawarer, Du tager ikke saa ganske Feil. Gamle Hutter begynder ganske vist at forfalde, skjøndt der endnu kunde hugges mangen en dygtig Blok ud af hans Stamme, og hvad nu Hurry Harry angaaer, saa kan han i Henseende til Hoide, Styrke og Smulhed rigtignok kaldes den menneskelige Skovs Støtthed. Holdtes Mændene bundne, eller pintes de paa nogen anden Maade? Jeg spørger for de unge Fruentimmers Skyld, som sikkert gjerne ville vide Besset derom.“

„Det er ikke saaledes, Vildtskytte; Wingoerne ere for mange til, at de skulde holde deres Vildt i Buur. Nogle sove; Nogle spejde; Nogle jage. De blege Anægter blive

i Dag behandlede som Brødre; i Morgen ville de miste deres Skælper."

"Ja, det er rød Natur og den maa have sin Bils-
lie! Judith og Hetty, her ere glædelige Tidender for Dem;
thi Delawarereren fortæller mig, at hverken deres Fader eller
Hurry Harry bliver piint, men de have det, undtagen i Henseende
til Friheden, lige saa godt som vi selv. De bevogtes na-
turligviis i Leiren; for Næsten kunne de gjøre hvad de finde
for godt."

"Det glæder mig at høre, Bildtskytte," svarede Ju-
dith, "og nu, da Deres Ven er kommen til os, nærer
jeg ingen Tvivl om, at vi nok ville finde en eller anden
Leilighed til at udløse Fangerne. Dersom der er Fruen-
timmer i Leiren, saa har jeg Klædningsstykker, som ville
fængsle deres Dine, og i allerværste Fald kunne vi aabne
Kisten, som jeg troer vil findes at indeholde Ting, der
kunne friste Hovdingerne."

"Judith," sagde den unge Mand, idet han betragtede
hende med et Smil og et Udtryk af alvorlig Nysgjerrig-
hed, hvilket, trods det tiltagende Mørke, ikke undgik Vi-
gens Blikke, "kan De virkelig bringe det over deres Hjerte
at stille Dem ved Deres Stads for at udløse Fanger, selv
nagtet den Gne er Deres egen Fader og den Anden Deres
svorne Brøder og Elsker?"

Vigens Kinder blussede, deels af Brede, men deels maa-
ske ogsaa af en blidere og hidtil ukjendt Følelse, som med
Smagens lunefulde Ubestændighed hurtigt havde gjort hende

modtageligere for den Ynglings gode Omdømme, som spurgte hende, end for nogen anden Persens. Idet hun med instinktmæssig Hurtighed undertrykte den harmfulde Fornemmelse, svarede hun med en Bestemthed og Sanddruhed, som bragte hendes Søster til at nærme sig for at lytte, skjøndt dennes sløve Forstand var langt fra at kunne fatte Bevægelserne i et saa troløst, ustadigt og bydende Hjerte, som den forkjælede og smigrede Eljønnes.

„Vildtskytte,“ svarede Judith efter et Dieblifs Taus-
hed, „jeg vil være ærlig imod Dem. Jeg tilstaaer, at der var en Tid, da det, som De kalder Stads, var mig det Kjæreste paa Jorden; men jeg begynder at tænke anderledes. Skjøndt Hurry Harry er mig aldeles ligegyldig og aldrig kan blive Andet, vilde jeg dog give Alt, hvad jeg eier, for at skaffe ham fri. Naar jeg vilde gjøre dette for den pralende, trættekjære, altid snakkende Hurry, der ikke har anden Anbefaling, end sit smukke Ansigt, saa kan De selv indsee hvad jeg vilde gjøre for min egen Fader.“

„Dette klinger godt og stemmer overens med Qvindegaver. Al ja! De samme Følelser findes iblandt Dela-
warernes unge Fruentimmer. Jeg har mange, mange Gange seet, at de have opoffret deres Forsængelighed for deres Hjerte. Det er, som det skal være; det er, som det skal være, antager jeg, i begge Parter. Qvinden slabtes for Følelserne og beberstes saare meget af dem.“

„Vil de Vilde vilde lade Fader gaa, dersom Ju-

dit og jeg gave Dem alle vore bedste Ting?" spurgte Hetty paa sin uskyldige, blide Maade.

"Deres Fruentimmer vilde blande sig i Sagen, gode Hetty, ja deres Fruentimmer vilde maaskee nok blande sig i Sagen med et saadant Maal for Die. Men sig mig, Elunge, hvorledes det forholder sig med Squawer iblandt disse Skurke; have de mange af deres egne Fruentimmer med i Leiren?"

Delawarereren hørte og forstod Alt, hvad der foregik, skjøndt han med indianer Alvor og Føinshed havde siddet med bortvendt Ansigt, tilsyneladende ligegyldig for en Samtale, som ikke ligefrem vedkom ham. Men saaledes opfordret svarede han sin Ven paa sin sædvanlige kjernefulde Maade.

"Ser," sagde han, idet han rakte alle Fingrene paa den ene og Tømmelfingeren paa den anden Haand i Veiret, "foruden denne." Det sidste Tal betegnede hans Trolovede, hvem han med Naturens Poesi og Sandhed beskrev ved at lægge Haanden paa Hjertet.

"Saa Du hende, Hovding? Saa Du et Glimt af hendes vakre Ansigt, eller kom Du hendes Dre saa nær, at Du kunde synge den Sang for det, som hun holder saa meget af?"

"Nei. Vilddygtte; Træerne vare for mange og Blade bedækkede deres Grene ligesom Skyer, der skjule Himlen i et Uveier. Men," den unge Kriger vendte sit mørke An-

syn om mod sin Ven med et Smil, som belyste dets vildt udseende Bemaling og af Naturen alvorlige Træk med et Straalestjær af menneskelig Følelse, „Ebingachgoof horte Wah-ta!-Wahs Latter; han kjendte den fra Trokesernes Dvinders Latter. Den klang i hans Dren som Gjerdesmutterns Dviddren.“

„Ja, man kan stole paa en Elfers Dre i saa Henseende og paa en Delawarers i Henseende til enhver Lyd, som nogeninde har ladet sig høre i Skoven. Jeg veed ikke, hvorfor det er saaledes, Judith; men naar unge Mænd — og jeg tør sige, at det affkurat gaaer ligedan med unge Fruentimmer — men naar de have fattet Godhed for hverandre, saa er det forunderligt, hvor behagelig Latteren eller Taalen bliver for den anden Person. Jeg har seet barske Krigere lytte til unge Pigers Snakken og Fuisen, som om det havde været Kirkemusik, saaledes som man kan høre den i den gamle hollandske Kirke i den store Gade i Albany, hvor jeg har været mere end een Gang med Veltærk og Bildt.“

„Men De, Bildtslytte,“ sagde Judith hurtigt og med en større Opmærksomhed, end som ellers betegnede hendes letsindige og tankefulde Væsen, „har De aldrig følt, hvor behageligt det er at lytte til den Piges Latter, som De elsker?“

„Gud velsigne Dem, Pigebarn! Jeg har jo aldrig levet længe nok iblandt min egen Farve til at hengive mig

til det Slags Tøseffer — nei, aldrig! Jeg vil gjerne til-
 staae, at de ere naturlige og rigtige; men for mig er in-
 gen Musik saa sød som Vindens Sang i Trætoppene og
 Bækens Risten fra en fuld, blinkende Kilde af reent, frisk,
 Vand; med mindre, tilføiede han, idet han for et Die-
 blif sankede Hovedet paa en eftertænksum Maade, „det
 skulde være en sikker Hunds Halsen, naar jeg er paa Farten
 af en feed Buk. De usikre Hunde derimod bryder jeg mig
 kun lidt om, da de ligesaa gjerne balse, naar Hjerten ikke
 er i Sigte, som naar den er det.“

Judith gik langsomt og tankesuld bort og heller ikke
 saa der noget af hendes sædvanlige, beregnende Regnetteri i
 det svage, skjælvende Luf, der hende uafvidende steg op paa hen-
 des Læber. Derimod lyttede Hetti med brodefri Dymæk-
 somhed, ihvørvel det var hendes enfoldige Sjæl paaafaldende,
 at den unge Mand kunde foretrække Skovens Melodi for
 unge Pigers Sang eller vel endog ser Ufskyldighedens Pat-
 ter og Glæde. Dog vant som hun var til i de fleste Ting
 at rette sig efter sin Søster, gik hun snart bagefter Judith
 ind i Kabytten hvor hun tog en Stol og sad og grub-
 lede dybt over en eller anden Begivenhed, Beslutning el-
 ler Mening, der var en Hemmelighed for alle andre end
 hende selv. Da Vildtskytten og hans Ven vare blevene ene,
 begyndte de atter deres Samtale.

„Har den unge Jæger med det blege Ansigt været længe

ved denne Sø?" spurgte Delawareren efter høfligt at have ventet paa, at den Anden skulde have talt først.

"Kun siden i Gaar Wiiddags, Elange, skjøndt det har været lange nok til at see og gjøre Meget."

Det Blik, som Indianeren fæstede paa sin Kammerat, var saa skarpt, at det syntes at spotte Astenens tykke Næse. Da den Anden hemmeligt besvarede dette Blik, saae han to sorte Dine funkse imod sig, ligesom en Panthers eller en fangen Ulvs. Han forstod Betydningen af dette glødende Blik og svarede undvigende saaledes, som han troede, at det bedst sømmede sig for en hvids Wiands Gavers Beskedenhed.

"Det er, som Du troer, Elange; ja, det er noget nær det. Jeg har stødt paa Fjenden og jeg troer ogsaa, at det kan siges, at jeg har kæmpet med ham.

Et Udbrud af Henrykkelse og Stoltthed undslap Indianeren, som dervaa, idet han ivrigt lagde Haanden paa sin Vens Arm, spurgte, hvor mange Skalper der vare blivne tagne.

"Det, vil jeg paastaae ligeoverfor hele Delawarersammen, den gamle Tamenund og Din Fader, den store Unkas, saavel som alle de Dvrige, er imod hvide Gaver! Vi i en Skalp sidder paa mit Hoved, som Du selv kan see, Elange, og den var den eneste Skalp, som kunde være i Fare, naar den ene Part var aldeles kristelig og hvid."

"Faldt ingen Kriger? Bildisstyttten fik ikke sit Navn,

af at være langsom til at see eller ubehændig med Riflen."

"I saa Henseende, Hovding, er Du mere fornuftig og derfor nærmere ved at have Ret. Jeg kan sige, at een Wingo faldt."

"En Hovding?" spurgte den Anden med paafaldende Hefstighed.

"Ja, det er mere end jeg veed eller kan sige. Han var snedig og troløs og modig og kan maaskee have vundet Indest nok blandt sine Landsmænd til at have opnaaet den Rang. Men han segtede godt, skøndt hans Die ikke var raff nok for Een, der er bleven oplært i Dit Selvfab, Delawarer."

"Min Broder og Ben ramte Piget?"

"Det behøvedes ikke, eftersom Wingoen døde i mine Arme. Sandheden kan ligesaa godt strax blive sagt; han kæmvede som en Mand med røde Gaver og jeg som en Mand med Gaver af min egen Farve. Gud gav mig Seiren; jeg kunde ikke tredse hans Forsyn ved at glemme min Fødsel og Natur. Hvid skabte han mig og hvid maa jeg leve og døe."

"Godt! Vildtskytten er et blegt Ansigt og har et blegt Ansigts Hænder. En Delawarer skal søge efter Skalpen og hange den paa en Stang og synge en Sang til hans Fre, naar vi gaae tilbage til vort Folk. Wren tilhører Stammen, den maa ikke gaae tabt."

„Det er lettere sagt, end det er gjort. Mingoens Lig er i hans Benneres Hænder og uden Tvivl skjult i en eller anden Hule, hvor Delawarerens Ligt aldrig vil være istand til at finde Skælpen.“

Den unge Mand meddeelte derpaa sin Ven en kort, men tydelig Beretning om Morgenens Begivenhed, uden at fordølge Noget af Vigtighed og dog berørende Alt beskedent og med omhyggelig Opmærksomhed, undgaaende den indianske Skik at prale. Chingachgoof ystrede atter sin Glæde over den Ære, hans Ven havde indlagt sig, og derpaa stode de Begge op, da Tiden nu var kommen, da det vilde være forsigtigst at faae Hælen længere fra Land.

Det var nu aldeles mørkt; Himlen blev overtrukket med Skyer og Stjernerne skjulte sig. Den nordlige Vind havde som sædvanligt lagt sig ved Solens Nedgang og en let Luftning sprang op fra Syden. Da denne Forandring begunstigede Wildtskyttens Plan, lettede han sit Drag og Prammen begyndte strax temmelig raskt at drive længere ud i Søen. Da Seilet var blevet sat til, fik Fartøiet en fart af ikke meget under to Mile i Timen, og da dette gjorde det unødvendigt at roe — en Besjæftigelse, hvortil en Indianer sjældent har Lust — satte Wildtskytten, Chingachgoof og Judith sig i Hæderenden af Fartøiet, hvor den nærmeste styrede dets Bevægelse ved at holde Maren. Her talte de sammen om deres fremtidige Bevægelser og

om de Midler, der burde anvendes for at udvirke deres Venners Befrielse.

I denne Samtale tog Judith en væsentlig Deel, idet Delawarereren med Lethed forstod Alt, hvad hun sagde, og hans egne Svar og Bemærkninger, der kun vare saa, men kraftige, undertiden oversattes paa Engelsk af hans Ven. I den halve Time, som nu paafulgte, steg Judith betydeligt i sin Ledsagers Agtelse. Rask i sine Beslutninger og fast i sine Forsætter, som hun var, robede hendes Forstand og Raad et Mod og en Skarpsindighed, som begge maatte finde Yndest hos Grændsemand. De Begivenheder, som havde tildraget sig efter deres Sammenkomst, samt hendes ensomme og afhængige Stilling bragte den unge Pige til at betragte Wildtslytten mere som en mangeaarig Ven, end som en Dags Bekjendtskab og hun var bleven saa aldeles rund ved hans rene Sanddrubed i Charakter og Følelse — noget ganske Nyt hos vort Køn, hvad hendes egen Erfaring angik — at hans Særegenheder havde valet hendes Nysgjerrighed og frembragt en Tillid, som hun endnu aldrig havde næret til nogen Mand. Hidtil havde hun været nødt til at gaae forsvarsviis tilværks i sin Omgang med Mandfolk — med hver stort Held vidste hun bedst selv — men her var hun pludseligen blevet bragt i Selskab med og stillet under Beskyttelse af en Ungling, der aabenbart ikke mere pønsede paa Ondt imod hende, end om han havde været hendes Broder. Det Ny i hans Redelighed, det Poetiske og

Saa i hans Følelser, og selv det Uddannede i hans Talemaader gjorde Altsammen sin Virkning og bidrog til at vække en Interesse, som hun fandt at være ligesaa reen, som den var pludselig og inderlig. Hurrys smukke Ansigt og mandige Skabning havde aldrig kunnet øyveie hans larmende og platte Væsen, og hendes Omgang med Officiererne havde sat hende istand til at anstille Sammenligninger, hvorved endog hans naturlige Fordele bleve de tabende. Men netop denne Omgang med de Officierer, som undertiden indfandt sig ved Søen for at fiske og jage, havde sin Deel i at frembringe hendes nuværende Følelser for den unge Fremmede. Lagtet hendes Forsængelighed var bleven smigret og hendes Eggenkjerlighed vakt i en høi Grad, havde hun dog mange Grunde til inderligt at fortryde sit Bekjendtskab med dem — om ikke til at sørge over det i hemmelig Bedrøvelse — thi en Person med hendes lyse Forstand kunde umuligt andet, end indse, hvor tom en Forbindelse mellem den Overordnede og den Underordnede var, og at hun snarere betragtedes som Legetoi i en ledig Time, end som en Veninde af lige Stand selv af de meest væstænksomme og mindst forraderiske af hendes skarlagensklædte Beundrere. Wildtstyttten derimod havde en Rude i sit Bryst, gennem hvilken Lyset af hans Ærlighed stedse skinnede; selv hans Lige-gyldighed for Indigheder, der saa sjældent undløde at fremkalde Opmærksomhed, pirrede den unge Piges Stolthed og

gav ham en Interesse, som det maaskee ikke vilde være lyktet en anden, af Naturen mere Begunstiget at opvække.

Paa den Maade forløb en halv Time, i hvilken Arken krob langsomt gjennem Vandet, medens Mørket stedse blev tykkere og tykkere omkring den, skjondt det var let at see, at Skovens Dunkelhed ved den sydlige Ende af Søen fjernedes mere og mere, medens de Bjerge, som begrændsede Bredderne af det skjønne Bæcken, næsten overskyggede det fra den ene Side til den anden. Der var rigtignok en smal Stribe Vand midt i Søen, hvor det matte Lys, som endnu udbredte sig fra Himlen, faldt paa dens Overflade i en Linie fra Nord til Syd, og langs dette Spor — et Slags omvendt Melkevei, hvor Mørket ikke var fuldt saa tykt, som paa andre Steder — holdt Prammen sin Kours, da den, som styrede den, nok vidste, at det førte hen i den Retning, han agtede at gaae. Læseren maa imidlertid ikke troe, at der var nogen Vanskelighed forbunden med at finde Koursen; den kunde være bleven bestemt ved Vindens Retning, dersom det ikke havde været muligt at skjelne Bjergene, ligesom ogsaa ved den ubetydelige Abning mod Syd, der betegnede Dalens Beliggenhed paa den Kant ovenover Sletten af høie Træer ved et Slags formindsket Dunkelhed; Forskjellen mellem Skovens og Mattens Mørke, naar dette kun sees i Luften. Disse Særegenheder valte omsider Judiths og Bildisfyttens Drømmerksomhed, som standsede deres Samtale, før at betragte Naturens dybe Ro og høitidelige Stilhed.

„Det er en skummel Nat,“ bemærkede Judith efter en Pause af flere Minuter. „Jeg haaber dog, at vi kunne finde Kastellet.“

„Vi behøve ikke at frygte for at forfeile det, naar vi blot holde os paa denne Sti midt i Søen,“ svarede den unge Mand. „Naturen har gjort en Vej for os her og saa dunkel som den ogsaa er, er det dog ikke vanskeligt at følge den.“

„Hørte De ikke Noget, Vildtsfytte? Det forekom mig, som om Vandet pladskede ganske tæt ved os!“

„Ja, der var rigtignok Noget, som satte Vandet i Bevægelse paa en usædvanlig Maade; det maa have været en Fisk. Disse Skabninger forfølge hinanden ligesom Wieneffene og Dyrene paa Landjorden; en af dem er sprungen op i Luften og er falden tungt tilbage i sit eget Element. Det nytter kuns lidt, Judith, at Nogen søger at komme ud af sit Element, eftersom det er Natur at blive i det, og Naturen vil have sin Villie. Ha! Det lyder ligesom en Klare, der bruges med mere end almindelig Forsigtighed!“

I samme Dieblik boiede Delawarereren sig foreover og pegede betydningsfuldt ud mod den mørke Grændse, som om han pludseligt havde faaet Die paa en Gjenstand. Baade Vildtsfytten og Judith fulgte Retningen af hans Finger og begge saae i samme Nu en Kano. Glintet af denne paaafaldende Mabo var svagt og vilde for mindre øvede Dine have været usikkert; men for dem i Arken var Gjen-

standen aabenbart en Kano, i hvilken en enkelt Person stod opreist og røede. Hver Mande der laa skjulte paa Bunden, kunde man naturligtviis ikke vide. At flygte ved Hjælp af Arer fra en Kano af Bark, der dreves fremad af kraftige og øvede Hænder, var aldeles ugjorligt og begge Mandene grebe deres Risler i Forventning om en Kamp.

„Jeg kan let fælde ham, der roer,“ hviskede Bildtskytten; „men vi ville først tiltale ham og spørge ham om hans Grinde.“ Derpaa hørvede han Stemmen og tilføiede paa en høitidelig Maade: „Holdt! Kommer Du nærmere, maa jeg skude, skjondt mod min Willie, og da bliver den visse Død Følgen. Hold op med at roe og svar!“

„Skud og dræb en stakkels forsvarslos Pige,“ svarede en blid, skjælvende Kvindestemme. „og Gud vil aldrig tilgive Dem det. Gaa De Deres Vej, Bildtskytte, og lad mig gaae min.“

„Getty!“ udbrode den unge Mand og Judith i samme Mandedræt og den Første sprang siebliffeligt ben til det Sted, hvor han havde gjort den Kano fast, som de havde havt paa Elabetoug. Den var borte og han fattede hele Sammenhængen. Hvad Flygtningen angik, saa ophørte hun, skræmmet af Trudslen, at roe og forblev dunkelt synlig, idet hun lignede det spøgelseagtige Omrids af en mennesselig Skikkelse, som stod paa Vandet. I næste Dieblif blev Seilet strøget for at forbinde Arken fra at seile forbi det Sted, hvor Kanoen laa. Men dette Middel anvendtes ikke tids-

nel; thi et saa svært Fartøis Drivkraft og Trykket af Vin-
den skjode den snart forbi, idet Hetty kom lige til Luvar-
skjoldt endnu stedse synlig, da Forandringen i de to Far-
tøiers Stillinger bragte hende i det omtalte Slags Melkevei.

„Hvad kan dette betyde, Judith?“ spurgte Bildtskytten.

„Hvorfor har Deres Søster taget Kanoen og forladt os?“

„De veed, at hun ikke er rigtig i Hovedet, stakkels
Pige! og hun har saa sine egne Tanker om hvad der burde
gjøres. Hun elsker sin Fader høiere, end de fleste Børn
elske deres Forældre — og desuden — “

„Desuden hvilket, Pige? Det er et vigtigt Dieblif,
et Dieblif, da man maa tale reent ud af Posen.“

Judith følte en hoimodig og qvindelig Smerte ved
at forraade sin Søster og tøvede noget, inden hun atter
talte. Men Bildtskytten trængte paa ny ind paa hende,
og da hun indsaae alle de Farer, for hvilke de Allesam-
men udsattes ved Hettys Uforsigtighed, kunde hun ikke læn-
gere tie.

„Og desuden frygter jeg, at den stakkels, svagsindede
Hetty ikke har været saa ganske istand til see al den Forsam-
melighed, Daarskab og Taabelighed, der ligge skjulte under
Hurrys Harrys glatte Ansigt og smukke Skabning. Hun
taler om ham, naar hun sover, og forraader undertiden
ogsaa i sine vaagne Dieblifke sin Tilboielighed.“

„De troer altsaa, Judith, at Deres Søster nu agter
at udføre en eller anden affindig Plan til Bedste for sin

Fader og Hurry, hvorved de Ogler af Wingoer efter al Rimelighed ville komme i Besiddelse af en Kano?"

"Ja, det frygter jeg er Tilfældet, Bildtslytte. Den skaffels Henty besidder neppe Snildhed nok til at overliste en Bild."

I al den Tid var Kanoen, i hvis ene Ende Hettys Skiffelse stod opreist, endnu svagt synlig. Skjondt Arlens raskere Drixt gjorde den med hvert Dieblis mindre tydelig. Det var klart, at der ingen Tid var at spilde, naar den ikke ganske skulde forsvinde. Risperne bleve nu lagte tilside som unyttige og derpaa grebe de to Mand Narerne og begyndte at svaie Stevnen af Prammen om i Retningen mod Kanoen. Judith, vant til denne Forretning, fløi hen til den anden Ende af Arken og satte sig ved det saakaldte Roer. Henty foruroligedes ved disse Forberedelser, der ikke kunde skee uden Larm, og soer afsted som en Fugl, der pludseligen skræmmes op ved Nærmelsen af en uventet Fare.

Da Bildtslytten og hans Kammerat roede som Mand, der indsaae Nødvendigheden af at anstrenge hver eneste Muskel, og Hettys Kræfter svækkedes ved en krampagtig Attraa efter at undkomme, vilde Jagten snart have endt sig med Flygtningens Opbringelse, dersom den unge Pige ikke havde gjort flere korte og uventede Afvigelser fra sin Kurs. Disse Dreininger slaffde hende Tid og bragte tillige baade Kanoen og Arken efterhaanden ind i det tykkere Mørke, som Skyggerne fra Bjergene kastede. De sørgede ligesledes

efterhaanden Afstanden mellem Flygtningen og hendes Følgerere, indtil Judith raabte til sine Ledfagere, at de skulde holde op med at roe, da hun aldeles havde tabt Kanoen af Syn.

Da denne smertelige Forfærdelse stete, var Hetty virkeligt saa nær ved, at hun horte hver Stavelse, hendes Søster yttrede, uagtet denne havde brugt den Forsigtighed at tale saa saakte, som Omstændighederne vilde tillade og for at hun kunde blive hort. Hetty lod være at roe i samme Dieblis og oppebiede Udfaldet med en Utaalmodighed, der mangtede Ronde; saavel paa Grund af hendes sidste Anstrengelser, som formodentlig hendes Attraa efter at komme i Land. En Dødsstillehed udbredtes diebliffeligt over Søen, under hvilken de Tre i Arken brugte deres Sandser paa forskjellig Maade for at opdagte, hvor Kanoen var. Judith boiede sig forover for at lytte, i Haab om at opfange en eller anden Lyd, der kunde fertraade den Retning, i hvilken hendes Søster listede sig bort; medens hendes to Ledfagere saa meget som muligt bragte deres Dine i lige Linie med Baudet for at opdagte enhver smibst Gjenstand, der maatte flyde paa dets Overflade. Alt var imidlertid frugteslost, thi hverken Syn eller Lyd belønnede deres Bestræbelser. I al Denne Tid stod Hetty, der ikke besad Enildbed nok til at lægge sig ned i Kanoen, opreist med Fingereu trykkt mod Laverne og stirrende i den Retning, hvorfra Stemmerne vare blevne horte, ligesom en Billedstøtte,

der skal udtrykke dyb og frygtfuld Bymærksomhed. Hun havde blot besiddet Sindrigbed nok til at bemærktage sig Kanoen og forlade Arken paa den bestrevne lydløse Maade og da syntes den sieblikkeligt at være udtømt. Selv Kanoens Bugtninger havde ligesaa meget været en Følge af en usikker Haand og krampagtig Bevægelse, som af List eller Beregning.

Pausen varede flere Minuter, i hvilke Vildtskytten og Delawareeren raadsløge i den Sidsinavntes Sprog. Derpaa sattes Arterne atter i Vandet og Arken tog Fart, medens der blev roet med saa liden Larm som muligt. Den styrede vestligt, en Kjende til Syd, eller i Retningen mod Kjendens Leir. Efterat have naaet et Punkt ikke langt fra Kysten, hvor Mørket var tykt paa Grund af Landets Nærhed, laa den stille i henved en Time, oppebende Hettys forventede Ankomst, eftersom man troede, at hun vilde stynde sig hen til dette Sted, saasnart hun ansaae sig for at være ude af Fare for at blive forfulgt. Men denne lille Bloskade kronedes ikke med Held, da ingen Gjenstand eller Lyd tilkjendegav Kanoens Komme. Utilfreds med dette stufede Haab og erkjendende Vigtigheden af at komme i Besiddelse af Borgen førend Kjenden bemærktagede sig den, begav Vildtskytten sig nu paa Veien til Kastellet med den Frugt, at al hans Omfarg for at sikre sig Kanoerne vilde blive tilintetgjort ved denne uformodede og foruroligende Bevægelse fra den svagsindede Hettys Side.

Tiende Kapitel.

Det var ligesaa meget af Frygt som af Berøgnings, at Hetty havde holdt op at roe, da hun mærkede, at hendes Førfølgere ikke vidste hvilken Retning de skulde taget. Hun blev liggende stille, indtil Arken var bleven roet hen i Nærheden af Leiren, saaledes som fortalt i det foregaaende Kapitel; hvorpaa hun atter greb Røren og ilede med forsigtige Tag hen med den vestlige Kyst. Men for at undgaae sine Førfølgere, som hun med Hætte formodede snart selv vilde strøise omkring langs med denne Kyst, holdtes Kanoen saa nordligt, at den maatte lande ved en Pynt, der ragede ud i Søen i omtrent en Sømiils Afstand fra Udlobet. Heller ikke var dette udelukkende en Følge af Ønsket om at undkomme; thi saa svagshindet Hetty ogsaa var, besad hun dog en heelt Deel af den instinktmæssige Forsigtighed, der saa ofte beskytter dem, som Gud saaledes har hjemført, med Fare. Hun indsaar fuldkomment Vigtigheden af at forebygge, at Kanoerne faldt i Trofeskernes Hænder, og et langvarigt Bekjendtskab med Søen havde ladet hende vælge et af de simpleste Midler, hvorved dette væsentlige Niemed kunde forenes med hendes egen Plan.

Den omtalte Pynt var det første fremragende Punkt paa den Side af Søen, hvor en Kano, naar den sættes i Driivt med sydlig Vind, kunde drive klar af Landet og

hvor det ikke vilde være noget stort Brud paa Sandsynligheden at antage, at den endog kunde støde paa Kastellet, da dette laa ovenfor Pynten og næsten i lige Linie med Vinden. Saaledes var altsaa Hettys Plan og hun landede ved den yderste Epids af den sandede Pynt under en ludende Eg i den udtrykkelige Hensigt at skyde Kanoen fra Land, for at den skulde drive op til hendes Faders Øbelig. Hun vidste derhos af de Træskammer, som undertiden dreve omkring paa Søen, at dersom Kanoen forfeilede Kastellet og dets Tilbehør, vilde Vinden sandsynligvis springe om, førend den kunde naae den nordlige Ende af Søen, og at Bildtskytten nok vilde faae Leilighed til at bemægtige sig den om Morgenen, naar han uden Tvivl vilde undersøge Søen og alle dens sterbeværede Ryster med Rifferten. Ved Alt dette lededes Hettys mindre af nogen Tankerække, end af Vanen, hvilken sidste ofte erstatter aandelige Wiangler hos de menneskelige Væsener, ligesom den gjør de lavere Dyreklasser den samme Tjeneste.

Den unge Pige var fuldkomment en Time om at finde Vej til Pynten, da Afstanden og Mørket opholdt hende lige meget; men hun stod ikke saasnart paa den sandede Strandbred, førend hun lavede sig til at sætte Kanoen i Drikt paa den ovenanførte Viaade. Idet hun vilde skyde den fra sig, hørte hun dæmpede Stemmer, der syntes at komme fra Træerne bagved hende. Forbauet over denne ventede Fare, vilde Hetty allerede til at springe i Kanoen

igjen før at søge sin Frelse ved Flugt, da hun i det samme syntes, at hun gjenkjendte Tonerne af Judiths melodiske Røst. Ved at bøie sig forover før mere umiddelbart at opfange Lyden, mærkede hun tydeligt, at den kom fra Vandet, og hun indsaae da, at Arken nærmede sig fra Syd og saa tæt inde under den vestlige Kyst, som den behøvede før at passere Pynnten i omtrent ti Farnes Afstand fra det Sted, hvor hun stod. Her var altsaa Alt, hvad hun kunde ønske; Kanoen blev stødt ud i Søen, medens Hetty selv blev staaende paa den smalle Strandbred.

Da denne selvepoffrende Handling var udført, traf Hetty sig ikke tilbage. Havde det været lyst, vilde Lovet af de ud over Vandet hængende Træer og Buske næsten havde skjult hendes Skikkelse, og nu, da det var mørkt, var det aldeles umuligt at opdage en saaledes beskygget Gjenstand i en Afstand af blot nogle Fod. Desuden var det heelt let at flygte, da tyve Skridt formeligt vilde have begravet hende i Skoven. Hun blev derfor staaende og iagttog med den stærkeste Spænding Udfaldet af sit Foretagende, bestemt paa at henlede de Andres Opmærksomhed paa Kanoen med sin Stemme, dersom de skulde synes at seile ferbi uden at bemærke den. Arken nærmede sig og havde atter heiset Seil og Bildtsklytten stod i Færenden tilligemed Judith, medens Delawareren stod tilroers. Det syntes, som om den i det svage Haab om at afstjære Hetty var kommen for nær til Land i Bugten nedenfor; thi alt

som den kom nærmere, hørte hun tydeligt de Anviisninger, som den unge Mand forude gav sin Kammerat for at klare Pynten.

„Hold hende mere fra Land, Delawarer,“ sagde Bildtskytten for tredje Gang og paa Engelsk, for at hans smukke Ledsagerinde kunde forstaae ham; „hold hende mere fra Land. Vi ere blevne indelukkede her og maa holde Maaften fri af Trærne. Judith, der er en Kano!“

De sidste Ord udtaltes med stærk Betoning og Bildtskyttens Haand laa paa hans Kiffel førend de vel vare ude af hans Mund. Men Sandheden havde som et Lyn paataenkt sig den snarraadige Pige og hun tilkjendegav øieblikkeligt sin Ledsager, at Baaden maatte være den, hvor med hendes Søster var flygtet.

„Hold Prammen lige, Delawarer; styr ligesaa lige som Din Kugle flyver, naar den sendes afsted efter en Bul; saa — nu har jeg den.“

Kanoen blev greben og strax gjort fast paa Siden af Arken. I næste Dieblis blev Seilet strøget og Arkens Fart standset ved Hjælp af Rærerne.

„Hetty!“ raabte Judith med en Stemme, som robede Belymring, ja endog Omhed; „Kan Du høre mig — for Guds Skyld svar og lad mig atter høre Klangen af Din Stemme! Hetty — kjære Hetty!“

„Jeg er her, Judith — her, paa Strandbredden,

hver det vilde være unyttigt at følge mig, da jeg vil skjule mig i Skoven."

"O, Hetti, hvad vil Du gjøre? Husk paa, at det er nær ved Midnat og at Skovene ere fulde af Vilde og glubende Dyr."

"Ingen af dem ville gjøre en stakkels, halvtøstet Pige Fortræd, Judith. Gud er ligesaa vel hos mig her, som han vilde være i Arken, eller i Hytten. Jeg gaaer for at hjælpe min Fader og stakkels Hurry Harry, som ville blive piinte og dræbt, naar Ingen tager sig af dem."

"Vi tage os Alle af dem og ville i Morgen sende et Stilstandsflag for at kjøbe dem fri. Kom derfor igjen, Søster, og stel paa os, som have bedre Hærender end Du, og som ville gjøre Alt, hvad vi formaae, for Fader."

"Jeg ved, at Dit Hoved er bedre end mit, Judith; for mit er rigtignok meget svagt; men jeg maa hen til Fader og stakkels Hurry. Du og Bildisshytten skulle passe paa Kastlelet, og overlad mig i Guds Haand."

"Gud er med os Alle, Hetti; i Kastlelet eller paa Land — med Fader og med os selv, og det vilde være sundigt ikke at stole paa hans Godhed. Du kan ikke udrette Noget i Mørket, vil forvirle Dig i Skoven og omkomme af Mangel paa Fode."

"Gud vil ikke lade dette vedsfares et stakkels Barn, der gaaer hen for at hjælpe sin Fader, Søster. Jeg maa forsøge at finde de Vilde."

„Kom tilbage, blot for i Nat; i Morgen tidligt skulle vi sætte Dig i Land og lade Dig handle saaledes som Du finder det rigtigst.“

„Du siger det nok, Judith, og mener det ogsaa, men Du vilde dog ikke gjøre det. Dit Hjerter vilde røres og Du vilde see Tomahawker og Stalpeerknive i Luften. Desuden har jeg faaet Noget at sige den indianske Hovding, som vil opfylde alle vore Ønsker, og jeg er bange for at glemme det, dersom jeg ikke siger ham det strax. Du skal see, at han lader Fader gaar, saasnart han faaer det at høre.“

„Stakkels Hetty! Hvad kan Du vel sige en grusom Vild, som skulde kunne røkke hans blodige Forsæt?“

„Noget, som vil gjøre ham bange og faae ham til at lade Fader gaar,“ svarede den ensfoldige Pige bestemt.

„Du skal faae at see, Søster, Du skal faae at see, hvor snart det vil gjøre ham forliclig som et ventligt Barn.“

„Vil De betroee mig, Hetty, hvad De har i Sindet at sige?“ spurgte Vildstyttten; „Jeg kjender de Wilde godt og kan gjøre mig et Slags Begreb om, hvorvidt gode Ord ville gjøre Indtryk paa deres blodige Naturer eller ikke. Stemmer det ikke med en Rødheds Gaver, vil det ikke nytte Noget; for baade Fornuft og Dyrforsel lever paa Gaver.“

„Nu vel da,“ sagde Hetty idet hun dæmpede sin Stemme til en lav, fortrolig Tone; thi Nattens Stilhed

og Arfens Nærhed tillode hende at gjøre det og dog at blive hørt. »Nu vel da, Vildtskytte, da De synes at være en god, og ærlig ung Mand, vil jeg betro Dem det. Jeg agter ikke at sige et Ord til nogen af de Wilde, førend jeg staaer Ansigt til Ansigt med deres Hovding, lad dem saa plage mig med saa mange Spørgsmaale som de ville; nei, jeg vil ikke spare Noget af dem uden for at bede dem føre mig til deres viseste Mand. Da, Vildtskytte, vil jeg sige ham, at Gud ikke tilgiwer Mord og Toverier, og at om ogsaa Fader og Hurry gif ud efter Trofesernes Skælver, maa han dog gjengjelde Dndt med Godt; thi saaledes befaler Bibelen, ellers vil han komme i ewigvarende Straf. Naar han bærer dette og føler, at det er sandt, og det maa han føle, hvor længe vil det da vel være førend han sender Fader og Hurry og mig ned til Kysten ligeoverfor Kastellet og beder os alle Tre at fare med Fred?»

Det sidste Spørgmaal fremsattes i en triumpherende Tone og derpaa lo den ensfoldige Vige ved det Indtryk, som hun ikke tvivlede paa hendes Plan havde gjort paa Tilhørerne. Vildtskytten blev som lunflaaet ved dette Beviis paa brodefri Evaghed i Aanden, men Judith faldt pludseligt paa et Middel til at modarbejde denne fortvivlede Plan ved at indvirke paa de samme Følelser, der havde udslækket den. Uden derfor at agte paa Slutningsspørgsmaalet eller paa Løfteren, nævnede hun hurtigt sin Søster ved Navn, ret som om hun var gennemtrængt af Vigtig-

beden af det, hun havde at sige. Men paa denne Dpfærding fulgte intet Svar.

Efter Grenenes Bragen og Lovets Raalen at domme havde Hetty allerede forladt Kysten og fordybede sig nu inde i Skoven. At følge efter hende vilde have været færgjæves, eftersom Mørket og det tætte Skjul, som Skovene overalt ydede, vilde have gjort det saa godt som umuligt at fange hende, hvortil endnu kom den uophørlige Fær for at falde i Fjendens Hænder. Efter en kort og sorgmodig Raadslagning blev Seilet derfor igjen heiset og Arken fortsatte sin Kurs til sin sædvanlige Fortøyningsplads, medens Bildtskytten stiltiende ønskede sig til Lykke med at have faaet Kanoen tilbage og grublede over sine Planer for den kommende Dag. Det blæste stærkere op, da de Tre forlode Pynten, og i mindre end en Time havde de naaet Kastellet. Her fandtes Alt i samme Stand, som det var blevet forladt, og man maatte nu for at komme ind i Bygningen bruge den modsatte Fremgangsmaade af den, man havde brugt for at komme ud af den. Judith indtog den Nat et ensomt Leie, beduggende Puden med sine Taarer, naar hun tænkte paa det ufsyldige og hidtil tilfidesatte Væsen, der havde udgjort hendes Omgang fra Barndommen; og bitter Anger bemestrede sig hendes Sind af mere end een Aarsag, medens de seendragtige Timer snege sig frem, saa at det næsten blev Morgen, førend hun tabte sin Bevidsthed i Søvn. Bildtskytten og Delawareren lagde sig

til Hvile i Urken, hvor vi ville forlade dem, medens de nyde den Retskafnes, Karskes og Uforfærdedes Søn, for at vende tilbage til den unge Pige, som vi sidst have seet midt i Skoven.

Da Hetty forlod Strandbredden, søgte hun uden Betænkning ind i Skoven med en frampagtig Frugt for at blive forfulgt. Lykkelighvis var dette den bedste Retning, hun kunde tage for at opnaae sit Diemed, da det var den eneste, som førte bort fra Pynken. Natten var saa bælmørk under Trærne, at hun kun kunde gaae ganske langsomt og aldeles paa maae og faae, da hun havde tilbagelagt de første Skridt. Jorkbundens Bestaenhed tillod hende imidlertid ikke at afvige fra den Linie, hvori hun ønskede at gaae frem. Paa den ene Side blev den snart begrændset af Bjergskrænten, medens Søren paa den anden tjente til Vejviser. I to Timer arbejdede denne af Hjerte og Forstand lige ensfoldige Pige sig igjennem Skovens Nat, snart befinde sig paa Næsen af den Banke, som begrændsede Søren, og snart stridende sig op ad en Skraaning, som advarede hende om ikke at gaae længere i den Retning, da den nødvendighvis løb i en ret Vinkel med den Vej, hun ønskede at tage. Ofte glæde Fodderne fra hende og hun gjorde mangen et Fald, dog uden at komme til Skade, men ved Slutningen af det ovennævnte Tidsrum var hun bleven saa træt, at hun manglede Kræfter til at gaae videre. Hvile var uundgaaeligt nødvendig og hun gav sig til at berede sig et Leie med et

Menneſtes Færdighed og Kolbldighed, for hvem Dænen ingen unødvendige Rædsler frembyder. Hun vidſte, at vilde Dyr ſtroifede omkring i de nærliggende Skove, men de Dyr, der gaae paa Rov efter Menneſter, vare ſjeldne og af farlige Slangar var der bogſtaveligen ingen. Alt dette havde hun lært af ſin Fader, og hvor lidet hendes ſvage Aand end i det Hele formaarde at fatte, ſaa fattede den dog ſaa tillidsfuldt, at ingeniſomhelſt Tvivl eller Wiſtro færvoldte hende mindſte Urolighed. For hende var det Dybhøiede i den Enſomhed, hvori hun befandt ſig, ſnarere troſtende end forfærdende, og hun redede ſig et Leie af Blade med ligesaa megen Ligegyldighed for de Omſtændigheder, der vilde have forjaget enhver Tanke om Sovn fra de Fleſte af hendes Kjon, ſom om hun havde ordnet ſit ſædvanlige natlige Hvileſted under det faderlige Tag.

Saaſnart Hetty havde ſamlet en tilſtrækkelig Mængde tørre Blade til at beſkytte hendes Perſon med Jordens fugtige Uddunſninger, knælede hun ved Siden af denne beſtedne Dyrge, foldede ſine oploſtede Hænder i en Stilling af den inderligſte Andagt og fremsagde med blid, dæmpet, men dog hørlig Stemme Herrens Bøn. Paa denne fulgte hine enfoldige og fromme, for Born ſaa velbekjendte Vers, hvori hun anbefalede Gud ſin Ejal, derſom den for Værgenes Gjenkomſt ſkulde blive kaldt bort til en anden Tilværelſeſtilſtand. Efterat denne Pligt var opfyldt, lagde hun ſig og beredede ſig til at ſove. Skjondt den unge Pi-

ges Vaaklødning var indrettet efter Nattetiden, var den dog tilstrækkeligt varm i enhver sædvanlig Henseende; men Elovnen er stedse kold og Nætterne ere stedse i denne høit liggende Deel af Landet frøle, saa at Klædningsstykker ere mere nødvendige, end det pleier at være Tilfældet om Sommeren paa de lavere Bredegrader. Dette var blevet forudsæet af Hetty, som havde medtaget en grov, tyk Raabe, hvilken, naar hun udbredte den over sig, ganske gjorde samme Tjeneste som et Teppe. Saaledes tildækket faldt hun efter saa Minuters Forløb ligesaa roligt i Sovn, som om hun var bleven berøvet af den beskyttende Omhu af den Moder, der saa nyligt var bleven hende berøvet for stedse, og dannede i saa Henseende en høist vaarskaldende Modsatning mellem sit eget bestedne Leie og sin Søsters sovnløse Hovedgjerde.

Den ene Time gik efter den anden i en Ro, saa uferstyrret, og en Hvile saa sød, som om Engle, der udtrykkelig havde haft dette Hverv, havde vaaget omkring Hetty Hutters Seng. Ikke een eneste Gang aabnedes hendes blide Dine førend Daggrøet kæmpede sig gjennem Trætøppe og i Forening med Sommermorgens Kjølighed gav det sædvanlige Varsel om at vaagne. Sædvanligt var Hetty oppe førend Solen berørte Bjergenes Tinder; men ved denne Leilighed havde hendes Træthed været saa stor og hendes Hvile saa tryk, at den almindelige Dyrforring forseilede sin Virkning. Pigen mumlede i Sovne, kastede den ene Arm fremad og smilede saa blidt som et Barn i Buggen, men

slumrede endnu bestandigt. Ved at gjøre denne ubevidste Berørgelse faldt hendes Haand paa en varm Gjenstand og i den halvt bevidstløse Tilstand, hvori hun laa, bragte hun denne Omstændighed i Forbindelse med sine daglige Omgivelser. I det næste Dieblif gjordes et heftigt Anfald mod hendes Side, som om et rødende Dyr stal Snuden ind under den for at fortrænge hende fra hendes Stilling, og dervaa vaagnede hun, idet hun nævnede Navnet „Judith“. Da den forbausede Pige var kommen til at sidde overende, bemærkede hun, at en dunkel Gjenstand sprang bort fra hende og adspilte Bladene og brakkede Kvistene i dens Fart. Efterat have aabnet Dinen og fattet sig noget efter den første Forvirring over sin Tilstand, saae Getty en Unge af den almindelige brune amerikanske Bjørn, der havde sat sig paa Bagbenene og endnu betragtede hende, ligesom om den var i Tvivl om, at det var sikkert atter at nærme sig hendes Person. Getty havde selv havt flere saadanne Bjørneunger og hun vilde derfor i Begyndelsen løbe hen og bemægtige sig det lille Dyr, men en lydelig Brummen advarede hende om det Færlige ved et saadant Skridt. Idet den unge Pige foer et Par Skridt tilbage, saae hun sig iisomt om og bemærkede da, at Moderen i en ikke ret lang Afstand iagttog hendes Berørgelser med glødende Blikke. Et huult Træ, som tidligere havde været et Hjem for Bier, var nyligt faldet om og Moderen gjorde sig tilligemed to andre Unger tilgode med det Naaltid, som Tilfældet saaledes havde for-

skaffet hende, medens hun holdt vaagent Die med sin tredie, bortløbne, letsindige Unges Stilling,

Det vilde overgaae alle de mennesselige Kundskaber Midler at ville forklare de Indflydelsir, som lede de lavere Dyreflassers Handlinger. Ved denne Leilighed robede Hunbjørnen, skjondt dens Vildhed, naar den troer sine Unger i Fare, er bleven til et Ordsprog, ingen Lyst til at anfælde den unge Pige. Den forlod Honningen og da den havde nærmet sig hende i en Afstand af tyve Fod, reiste den sig paa Bagbenene og bevægede Kroppen frem og tilbage med en vis ærgerlig, knurrende Misfornøielse, men kom ikke nærmere. Lykkeligviis flygtede Hetty ikke. Hun knælede tværtimod, skjondt ikke uden Forsærdelse, med Ansigtet vendt mod Dyret og gjentog med foldede Hænder og oploftede Dine sin Bon fra den foregaaende Aften. Denne fromme Handling var ingen Frugt af Straf, men en Vigt, som hun aldrig forsømte at iagttage førend hun lagde sig til at sove og naar Revidstbeden atter vakte hende til Dagens Forretninger. Da den unge Pige atter reiste sig op, satte Bjørnen sig igjen paa alle Fire, samlede sine Unger omkring sig og lod dem tage deres naturlige Mæring. Hetty var henrykt over dette Beviis paa Omhed hos et Dyr, som ikke staaer i sonderligt Ry for blidere Høielser, og da en af Ungerne vilde slippe Modern for at heppe og springe omkring i sin Raadhed, fik hun igjen stor Lyst til at tage den paa Armen og lege med den. Men advaret ved den

ovenomtalte Brummen havde hun Selvbeherfskelse nok til ikke at iværksætte denne farlige Plan og rev sig, erindrende sig sit Grinde imellem Bjergene, løs fra Gruppen og fortsatte sin Vandring langs med Randen af Søen, af hvilken hun nu atter saae enkelte Glimt imellem Træerne. Til hendes Skrak reiste Bjørnefamilien sig op og fulgte hendes Skridt, holdende sig et kort Stykke bag ved hende, og iagttog tilsyneladende enhver Bevægelse, som om den var stærkt interesseret i Alt, hvad hun foretog sig.

Paa denne Maade tilbagelagde den unge Pige, ledsaget af Hunbjørnen og dens Unger, henved en Meil, et tre Gange saa langt Stykke Vej, som det, hun havde været istand til at tilbagelægge i Mørket i den samme Tid. Dervaa kom hun til en Bæk, som selv havde gravet sig en Kanal i Jorden og løb rislende ud i Søen imellem høie og steile, med Træer bevorede Bredder. Her hvilede Hetty sig og drak af det klare Vand fra Bjerget, hvorpaa hun fortsatte sin Gang, vederqvæget og lettere om Hjertet, men endnu stedse fulgte af sine salsomme Ledsaagere. Hendes Vej gik langs med en bred og næsten flad Terrasse, som strakte sig fra Kanten af den Banke, der begrændiede Søen, til en lav Skrant, som gik op til en ønden, uregelmæssig Høide ovenfor. Dette var en Deel af Dalen, hvor Bjergene gik paa skraa og dannede Begyndelsen til en Slette, som udbredte sig mellem Bjergene Sønden for Bankefladen. Hetty indsaae heraf, at hun nærmede sig Leiren,

og selv om hun ikke havde indseet det, vilde Bjørnene have advaret hende om, at hun befandt sig i Nærheden af menneskelige Bæsnere. Hunbjørnen snusede og vægrede sig ved at følge længere med, uagtet den unge Pige saae sig tilbage og ved barnagtige Tegn og selv ved umiddelbare Opfordringer med sin blide Stemme indbød den til at komme med. Viedens hun saaledes banede sig Vej gjennem nogle Buske med bortvendt Ansigt og Dinene stivt heftede paa det ubevægelige Dyr, mærkede hun pludseligt, at hendes Fjed standsede ved en menneskelig Haand, som sagte lagdes paa hendes Skulder.

„Hvorhen gaar?“, spurgte en blid, qvindelig Stemme hurtigt og bekymret. „Indianer — Rødmænd — Vild — hem Kriger — den Vej.“

Denne urentede Hilsen foruroeligede ikke den unge Pige mere, end Nærværelsen af Skovenes glubende Beboere. Vel overraskede den hende noget, men hun var paa en Maade forberedt paa et eller andet saadant Møde og den Skabning, som standsede hende, var saa lidet ifand til at overvække Skræk som Nogen, der nogenstunde har vilst sig i indianers Dragt. Det var en ung Pige, ikke stort ældre end hun selv, hvis Smil var ligesaa varmt som Judiths i dennes meest straalende Diebliske; hvis Stemme var Belyd og hvis Tonesald og Bæsen røbede hele den ydmyge Blidhed hos Kjønnet blandt et Fælk, hvor Qvinderne i Almindelighed behandles som Krigernes Tyende og Tjenerinder. Skjønhed er ingen-

lunde ualmindelig blandt de indfødte Amerikaneres Fruentimmer, førend de udsattes for Hustruens og Moderens Besvarligheder. I saa Henseende vare Landets oprindelige Besiddere ikke deres mere civiliserede Efterfølgere ulige, idet Naturen syntes at have tildeelt dem den Fiinhed i Træk og Omrids, som udgjør en saa stor Ynde hos den unge Qvinde, men som hun saa tidligt berøves og det ligesaa vel ved det buslige Livs Sædvaner som af nogensomhelst anden Aarsag.

Den unge Pige, som saa pludseligt havde standset Hettys Skridt, var iført en Kattuns Kaabe, som bedækkede hele den øverste Deel af hendes Person, medens et kort Skjort af blaat Klæde, kantet med Guldknirlinger og som ikke naaede længere end til Knæene, Kamasscher af samme Slags Tøi og Wokkassiner af Hjortesskind fuldendte hendes Paaklædning. Haaret faldt i lange sorte Fletninger ned ad Skuldrene og Ryggen og var stilt ovenfor en lav, glat Pande paa en Maade, som blidnede Udtrykket i Dinene, der var fulde af Skjelmeri og naturlig Kotselse. Hendes Ansigt var aflangt med blide Træk; Tønderne vare lige og hvide og Munden udtrykte en tungsinelig Omhed, som i medfødt Erkjendelse af den Skjebne, der forestod et Bæsen, som fra Fødselen var bestemt til at bære en Qvindes Lidelser, formildede ved en Qvindes Kjarlighed. Hendes Stemme var, som allerede antydet, saa blid som Natteluftens Sang, et Særkjende for hendes Stammes Fruentimmer, men som var saa paafaldende hos hende, at det havde skaf-

fet hende Navnet Wah-ta!-Wah, hvilket paa Engelsk betyder Iys o! Iys.

Det var med et Ord Chingachgooks Trolovede, hvem det var lykket at dyse sine Berogterers Mistanke i Sovn og som nu havde faaet Tilladelse til at vandre omkring udenfor Leiren. Denne Overbærenhed stemmede overens med den almindelige Politik hos de røde Mænd, som desuden meget godt vidste, at hendes Spor kunde blive fulgt i Tilfælde af Flugt. Man vil derhos erindre, at Troleserne, eller Hurenerne, som de rigtigere bør kaldes, vare aldeles uvidende om, at hendes Elsker besandt sig i Nærheden; en Omstændighed, som virkelig ogsaa var hende selv ubejendt.

Det er ikke let at sige, hvem der viste den største Fatsning ved dette uventede Møde, enten det bleve Ansigt, eller den røde Pige. Men Wah-ta!-Wah, var, skøndt lidt forbauset, meest tilbøielig til at tale og langt mere stiftet baade til at forudsee Følger og til at udtaanke Vidner til at afværge dem. Hendes Fader var i hendes Barndom bleven brugt meget som Kriger af Autoriteterne i Kolonien og da hun i flere Aar havde erholdt sig i Nærheden af Forterne, havde hun erhvervet sig Kundskab i det engelske Sprog, som hun talte paa Indianernes sædvanlige forfættede Maade, men flydende og uden noget Spor af sine Landsmænds almindelige Kløft.

„Hvorhen? gaar?“ gjentog Wah-ta! Wah, idet hun

besvarede Heltys Smil paa sin eiendommelige, blide og vindende Maade; „Elev Kriger, den Wei — god Kriger, langt borte.“

„Hvad hedder Du?“ spurgte Hetty med et Barns Enfoldighed.

„Wah-ta! Wah. Jeg ingen Wingo — god Delawarer — Yengeese Ben. Wingo meget grusom og holder af Skalpfer Blods Skyld — Delawarer holder af ham for Vrensen. Kom herhen, hvor ingen Dine.“

Wah-ta! Wah førte nu sin Ledsagerinde hen mod Søen, idet hun steg ned ad Bredden saaledes, at de ludende Træer og Buske kom imellem dem og enhver mulig Jagttager, og standsede ikke førend de havde sat sig ved Siden af hverandre paa en Træstamme, hvis ene Ende laa begravet i Vandet.

„Hvad kommer Du for?“ spurgte da den unge Indianerinde ivrigt; „Hvor kommer Du fra?“

Hetty fortalte sin Historie paa sin eiendommelige enfoldige og sandhedskjærlige Maade. Hun forklarede sin Faders Stilling og yttrede sit Ønske om at være ham til Nytte og om muligt tilvejebringe hans Løsladelse.

„Hvad, Din Fader kom til Wingo om Natten?“ spurgte Indianerinden med en Ligefremhed, som, om den end ikke var laant af den Anden, dog havde en stor Del af dennes Oprigtighed. „Han ved det er Krigstid og han ingen Dreng — han ikke mangler Skjag — ikke

behøver at fortælles, at Trokejer har Tomabark og Kniv og Piffel. Hvorfor kom han ved Nattetid, tog m i g ved Haar og vilde skalpere Delawarer Pige?"

"Dig!" udbrod Hetty, som næsten fik endt af Rædsel; "Greb han Dig — vilde han bave skalperet Dig?"

"Hvorfor ikke? Delaware Skalp ligesaa dyr som Mingo Skalp. Gouverneur gjør ingen Forskiel. Slem Ting for blegt Ansigt at skalpere. Ikke hans Gaver, som gode Vildtskytte altid faar mig."

"Kjender Du da Vildtskytten?" spurgte Hetty rød-mende af Glæde og Forundring og for Diebliffet glemmende sin Sorg over denne Kærlse. "Ogsaa jeg kjender ham. Han er nu i Arken med Judith og en Delawarer, som kaldes den store Slange. Og en kjel og smuk Kriger er denne Slange!"

Trods den mørkerøde Farve, som Naturen havde tildeelt den indianse Skionhed, trængte det forraderiske Blod dog frem i Kinderne, saa at denne Rødme gav de fulterte Dine end mere Liv og Udtryk. Idet hun bavede en Finger i en advarende Stilling, dæmpede hun sin allerede saa blide og vndige Stemme næsten til en Hvissen, da hun fortsatte Samtalen.

"Chingachgeok!" svarede Delawarer Vigen, udsultende det haarde Navn i saa bløde Gutturaltener, at det naaede Dret med Velklang. "Hans Fader, Unkas — stor Hovding blandt Mohikanni — næst efter gamle Tame-

vist i Ansigtet, som om hun vilde undersøge, hvorvidt hun kunde betroe en Fremmed sin Hemmelighed. Skjøndt Hetty ikke kunde gjøre noget Krav paa sin Søsters ualmindelige Sjænhed, fandt dog Minge, at hendes Ansigt var det meest indtagende af de to. Det udtraktes hendes Charakters bele uforstillede Oprigtighed og var aldeles frit for enhver af de ubehagelige physiske Særegenheder, som saa hyppigt ledsage aandelig Sløvhed. Vel kunde den, som var øvet i mere end almindelig skarp Jagttagelse, have opdaget Bevægerne paa hendes aandelige Svaghed i de undertiden tomme Dines Eprog; men de vare Tegn, som ved deres fuldkomne Skyldfrihed snarere vakte Sympathi, end nogen anden Følelse. Virkningen paa Iys, for at bruge den engelske og mere bekjendte Oversættelse af Navnet, var gunstig, og idet hun gav efter for en om Indskydelse slyngede hun sine Arme omkring Hetty og omfavnede hende med en overstrømmende Bevægelse, der var saa naturlig, at den kun opveiedes af dens Varme.

„Du god,“ hviskede den unge Indianerinde, „Du god, jeg ved; det er saa længe siden Bah-ta!-Bah har haft en Veninde — en Søster — Nogen at tale sit Hjerte til! Du Iys's Veninde; siger jeg ikke Sandhed?“

„Jeg har aldrig haft nogen Veninde,“ svarede Hetty og besvarede den varme Omfavnelse med uforstilt Oprigtighed; „jeg har en Søster, men ingen Veninde. Judith elsker mig og jeg elsker Judith; men det er naturligt og

saaledes som det læres os i Bibelen; men jeg vilde gjerne have en Veninde! Jeg vil være Din Veninde af mit ganske Hjerte; thi jeg kan godt lide Din Stemme og Dit Smil og Din Tænkemaade i enhver Henseende, undtagen om Skaller — — —

„Ikke tænke mere paa den, ikke sige mere om Skaly,“ afbrød Tys hende blidt; „Du blegt Ansigt, jeg Rødhud; vi tænke hver paa sin Maade, Vildtskytte og Chingachgoof store Benner og ikke samme Farve; Tys og — hvad bedder Du, smukke blege Ansigt?“

„Jeg kaldes Hetty, skjøndt naar man staver Navnet i Bibelen, staves det stedse Esther.“

„Hvad gjør det? Ikke godt — ikke Skade. Behøves slet ikke at stave Navn. Hernhuter vilde have Wah-ta!-Wah til at stave, men Ingen vilde tillade det. Ikke godt for Delaware Pige at vide for meget — at vide mere end Kriger semmetider; det stor Skade. Mit Navn Wah-ta! Wah — det siger Tys i Dit Sprog; Du kalde det Tys — jeg kalde det Hetty.“

Efterat disse indledende Forhandlinger vare afgjorte til gjensidig Tilfredshed, begyndte de to unge Piger at tale sammen om deres forskjellige Planer og Forbaabninger. Hetty gjorde sin ny Veninde nærmere bekendt med sine Hensigter angaaende sin Fader og for Enhver, som i mindste Maade havde havt Lyst til at trænge ind i Andres Anliggender, vilde Tys have ferraadt sine egne Følelser og

Forventninger med Hensyn til den unge Kriger af hendes egen Stamme. Imidlertid aabenbarede der paa begge Sider nok til, at Enhver af dem kunde danne sig et temmelig klart Begreb om den Andens Anskuelse, skjøndt der tillige stiltiende forbeholdtes saa meget, at det kunde foranledige de paafølgende Spørgsmaale og Svar, hvormed Samtalen endtes. Som den i aandelig Henseende meest Begavede begyndte Tys først at spørge. Hun lagde sin Arm omkring Hettus Liv og boiede sit Hoved saaledes, at hun spørgende kunde see op i den Andens Ansigt og talte derpaa smilende, som om hendes Mening skulde udloftes mere tydeligt af hendes Blik.

„Hetty faaet Broder ligesaa vel som Fader?“ sagde hun; „Hvorfor ikke tale om Broder ligesaa vel som om Fader?“

„Jeg har ingen Broder, Tys. Jeg havde engang en, siger man; men han er død for mange Aar siden og ligger begravet i Søen ved Eiden af Moder.“

„Ikke faaet Broder — faaet ung Kriger; elsker ham næsten ligesaa meget som Fader, hvad? Meget smuk og seer modig ud; stikket til at blive Høvding, hvis han ligesaa god som han seer ud til.“

„Det er syndigt at elske en anden Mand ligesaa heit, som jeg elsker min Fader, og jeg bestræber mig for ikke at gjøre det, Tys,“ svarede den samvittighedsfulde Hetty, som ikke vidste, hvorledes hun skulde skjule en Bevægelse

ved en Tilnærmelse til en Usandhed, der var saa tilgivelig som et undvigende Svar, skjøndt den qvindelige Undseelse mægtigt fristede hende til at begaae en Feil; „uagtet“ jeg undertiden troer, at Synden vil overvinde mig, dersom Hurry kommer saa ofte til Seen. Jeg maa sige Dig Sandheden, fjære Tys, efterdi Du spørger mig, skjøndt jeg vilde falde om og døe i Skoven, dersom han fik den at vide!“

„Hvorfor han ikke selv spørge Dig? Seer modig ud — hvorfor ikke tale dristigt? Ung Kriger bør spørge ung Pige, ikke lade ung Pige tale først. Ogsaa Wingo Pige skammer sig derved.“

Dette sagdes med Harm og med den adle Barm, som en ung, kraftig Qvinde vilde føle ved hvad hun anstaae for et Indgreb i sit Kjens kostbareste Forret. Det gjorde kun liden Virkning paa den ensfoldige, men tillige rettankende Getty, som, skjøndt af Naturen qvindelig i alle sine Drifter, dog var mere modtagelig for sit eget Hjertes Bevægelser, end for nogen af de Sædvaner, hvormed Skik og Brug have beskyttet hendes Kjens fine Følelse.

„Spørge mig om hvilket?“ spurgte den forbausede Pige med en Tilfærdighed, som robede, hvor fuldstændigt hendes Frygt var bleven vaft. „Spørge mig, om jeg holder lige saameget af ham som af min egen Fader! Oh, jeg haaber, at han aldrig vil gjøre mig et saadant Spørgsmaal; thi da maatte jeg svare og det vilde dræbe mig.“

„Nei — nei — ikke dræbe, bare næsten,“ svarede

Tys og smilede mod sin Willie. "Gjør rød — gjør ogsaa undselig — men det gaaer snart over og saa lykkeligere end før. Ung Kriger maa sige ung Pige, han vil gjøre til Kone, ellers aldrig kan leve i hans Wigwam."

"Hurry har ikke Lyst til at giøre sig med mig; Ingen vil nogensinde have Lyst til at giøre sig med mig. Tys!"

"Hvor kan Du vide? Maaskee Alle have Lyst til at giøre sig med Dig og lidt efter lidt Tunge siger hvad Hjerte føler. Hvorfor Ingen have Lyst til at giøre sig med Dig?"

"Jeg har ikke min fulde Forstand, siger man. Fader siger mig det ofte og det gjør ogsaa Judith sommetider, naar hun er vred; men jeg vilde ikke bryde mig saa meget om dem, som om Moder. Hun sagde det een Gang og saa græd hun, som om hendes Hjerte skulde bryde, og derfor veed jeg, at jeg ikke har min fulde Forstand."

Tys stirrede over en Minut paa den blide, ligefremme unge Pige uden at tale, og derpaa syntes Sandheden at slaar ned som et Lyn i den unge Sjæl. Medlidenhed, Verbødighed og Omhed syntes at kæmpe med hinanden i hendes Bryst; derpaa reiste hun sig pludseligt og yttrede det Ønske, at Hetty vilde følge med hende til Leiren, som ikke saa langt borte. Denne urentede Overgang fra den Forsigtighed, som Tys tidligere havde viist, at hun ønskede at bruge for ikke at blive seet, til aabenlyst at fremstille sin Venindes Person, hidrørte fra den fuldkomne Overbe-

viisning om, at ingen Indianer vilde gjøre et Bæsen Fortrad, som den store Aand havde afvæbnet ved at berøve det dets stærkeste Værn, Hornusten. I saa Henseende ligne næsten alle, af Jordomme ubildede Nationer hinanden, idet de synes, drevne af en Jølelse, der gjør den menneskelige Natur Vre, frivilligt at tilbyde den Beskyttelse ved deres egen Overbærenhed, som Forsynet i sin uransagelige Viisdom har negtet. Wah-ta! Wah vidste, at de Vanvittige og Af-sindige af mange Stammer betragtedes med et Slags religiøs Vrefrygt og af Skovens uoplygte Beboere vistes Agtelse og Hæder, isædetsfor den Haan og Forsømmelse, som det er deres Lod at finde blandt de mere Jordomsfulde og Anmassende.

Hetty fulgte sin ny Veninde uden Frygt eller Alsty. Det var hendes Dufte at komme til Leiren og understøttet af sine Bevæggrunde følte hun ikke større Betyrning for Følgerne, end hendes Ledfagerinde gjorde, nu da denne havde erfaret Beskaffenheden af den Beskyttelse, som den unge Pige med det blege Ansigt førte med sig. Men medens de saaledes vandrede langsomt henad den med lødende Bølge bevorede Strandbred, fortsatte Hetty Samtalen, idet hun paatog sig det Hverv at spørge, hvilket den Anden strax havde opgivet, saasnart hun var bleven bekjendt med Beskaffenheden af den Aand, til hvem hendes Spørgsmaale havde været rettede.

„Men Du har ingen Wiangel paa Forstanden,“ sagde

Hetty „og der er ingen Grund, hvorfor Slangen ikke skulde giøre sig med Dig.“

„Iys er Fange og Mingo faaet lange Dren. Ikke tale om Chingachgoek, naar de ere tilstede. Lov Iys det, gode Hetty.“

„Jeg forstaaer — jeg forstaaer Dig“ svarede Hetty halvt hvistende i sin Jorighed for at vi'e den Anden, at hun indsaae Nødvendigheden af Forsigtighed. „Jeg forstaaer Dig; Vildtskytten og Slangen have i Sinde at faae Dig bort fra Troleserne og Du onsker, at jeg ikke skal robe Hemmeligheden.“

„Hvoraf veed Du det?“ sagde Iys hastigt, lidt stødt over, at Hetty ikke var mere svag paa Forstanden, end det virkelig var Tilfældet. „Hvoraf veed Du det? Vedre ikke at tale om Andet, end Fader og Hurry; det forstaaer Mingo; han ikke forstaaer det Andet. Lov Du ikke at tale om hvad Du ikke forstaaer.“

„Men jeg forstaaer det jo, Iys, og derfor maa jeg tale derom. Vildtskytten har saa godt som fortalt Fader det Hele i min Nærværelse, og da Ingen forbød mig at lytte, saa hørte jeg det Altsammen ligesom jeg hørte Hurrys og Faders Samtale om Skælperne.“

„Meget slemt af blege Ansigter at tale om Skælper, og meget slemt af unge Fruentimmer at lytte! Nu Du elsker Iys, veed jeg, Hetty, og derfor blandt Indianer naar Kjærlighed stærkest, aldrig tale meest.“

„Det er ikke Skik blandt hvide Mennesker, som tale meest om dem, de holde meest af. Jeg tænker, at det kun er fordi jeg ikke har min fulde Forstand, at jeg ikke kan indsee, hvorfor det er anderledes blandt røde Mennesker.“

„Det er hvad Vildtsfytte kalder deres Gave. Den Gne Gave til at tale, den Anden Gave til at tie. At tie Din Gave blandt Mingoer. Har Slange Lyst at see Tys, saa har Hettys Lyst at see Hurry. God Pige aldrig røbe Benindes Hemmelighed.“

Hetty forstod denne Opfordring og hun lovede De-
lawarer Pigen ikke at gjøre nogen Hentydning til Chingach-
goeks Nærværelse eller til Bevæggrunden til hans Besøg ved
Ereen.

„Maaskee han kan faae Hurry og Fader fri ligesaa
vel som Tys, naar han maa raade sig selv,“ bristede
Wah-tah!-Wah i en fortrolig, smigrende Tone til sin Led-
sagerinde, da de vare komne Leiren saa nær, at de kunde
høre Stemmerne af Flere af deres eget Kjon, som tilsyn-
ladende vare besjæftigede med de sædvanlige Arbejder for
Fruentimmer af deres Klasse. „Tænk paa det, Hetty,
og læg to, tyve Fingre paa Mund. Ikke faae Benner
fri uden Slange gjør det.“

Et bedre Middel kunde hun ikke have valgt til at
sikre sig Hettys Taushed og Forsigtighed, end det som nu
fremstilledes for hendes Sjæl. Da hendes Faders og den
unge Grandseboers Bestielse var det store Formaal for

hendes Eventyr, indsaae hun Forbindelsen imellem det og Delawarerens Tjenester; hun nikkede med et uskyldigt Smil og lovede med en lignende dampet Stemme noie at efterkomme sin Venindes Desser. Saaledes beroliget tovede Tys ikke længe men viste strax og aabenlyst Vei til sine Begogteres Leir.

Ellevte Kapitel.

At den Hob, hos hvilken Tys nødtrungen befandt sig, ikke formeligt var paa Krigsstien, var klart af den Omstændighed, at den havde Fruentimmer hos sig. Det var en lille Afdeling af en Stamme, som havde været paa Jagt og Fiskeri indenfor den engelske Grændse, hvor den opholdt sig ved Fjendtlighedernes Udbrud, og efterat have tilbragt Vinteren og Foraaret med at ernære sig af hvad der egentlig var Fjendens Eiendom, besluttede den at udføre en frigerisk Bedrivt førend den endeligt traf sig tilbage. Der laa ligeledes en indianisk Klogt i der Mianoeuvre, som havde ledet den saa langt ind paa Fjendens Enemærker. Da den Løber ankom, som forkyndte Krigens Udbrud mellem

England og Frankrig, en Kamp, som man kunde være vis paa vilde bringe alle de Stammer i Raaben, som boede paa de frigsførende Magters gjensidige Gebeet, befandt denne Hob Trofesere sig ved Bredderne af Onida Soen, hvilkne So ligger omtrent halvhundrede Mile nærmere ved deres egen Grændse, end den der er Skuepladsen for vor Førtælling. At have flygtet i lige Linie til Kanada vilde have udsat dem for Faren af en umiddelbar Førfølgelse, og Hovdingerne havde besluttet at vælge den Udvei at trænge dybere ind i en Egn, som var bleven farlig, i det Haab at kunne trække sig tilbage i Ryggen paa deres Førfølgere, istedetfor at have disse i Hælene paa sig. Fruentimmernes Nærværelse havde foranlediget Førfølget paa denne Krigslist, da disse Hobens svagere Medlemmers Kræfter ikke kunde udholde Besværlighederne ved at undslippe fra en Førfølgelse af Krigere. Naar Læseren erindrer sig den uhyre Udstrækning af den amerikanske Orken paa hiin Tid, vil han indsee, at det var muligt endog for en heel Stamme at holde sig flere Maanedes skjult i visse Dele af den; ei heller var Faren for at møde en Fjende, naar behørig Førføgtighed iagttoges, saa stor i Skovene, som den i Krigstider er paa aaben So.

Da Leiren blot var midlertidig, frembød den intet Andet for Diet, end en Bivouaks raa Værn, som kun ganske ubetydeligt oplivedes ved de sindrige Hjælpemidler, der afbenyttedes af disse snarraadige Menneſter, som tilbragte deres

Lis under lignende Dytrin. Et eneste Baal, som var blevet antændt ved Roden af en grøn Eg, var tilstrækkeligt for hele Hoben, eftersom Veiret var saa mildt, at Baalet ikke behøvedes til Andet, end til at luge ved. Omkring dette Tilstrækningens Midtpunkt laa femten til tyve lave Hytter adspredte, i hvilke de forskjellige Gierne krobe ind om Natten og som ligeledes vare bestemte til at yde Beskyttelse mod Uveir. Disse smaa Hytter vare opførte af Grene, som vare sammensatte med en vis Sindrighed, og de vare samt- ligen belagte med Bark, som var bleven flaaet af omfaldne Træer, der i enhver Urskog findes i hundredevis i alle mu- lige Gradationer af Forraadnelse. Af Bohave var der saa godt som intet. Kogeredskaber af det simpleste Slags laa i Nærheden af Baalet; Risler, Krudthorn og Kugle- poser vare opstillede mod Træerne eller hangte paa de la- vere Grene og to eller tre Hjortekroppe vare udstrakte til Skue paa de samme naturlige Slagterbænke.

Da Leiren laa midt i en tyk Skov, kunde Diet ikke overse den i dens Heelhed med et Blik; men den ene Hytte traadte frem efter den anden i dette dunkle Maleri, naar man spejdede omkring efter Gjenstande. Der var intet Midt- punkt, med mindre Baalet kunde betragtes som et saadant, ingen aaben Plads, hvor Besidderne af denne raa Landsby kunde forsamle sig, men Alt var skjult, mørkt, tilhyllet og snedigt, ligesom Gierne. Nogle faa Børn streifede omkring fra Hytte til Hytte og gavede Stedet en Smule Udseendet

af huusligt Liv og Fruentimmernes undertrykkte Latter og dæmpede Stemmer trængte undertiden ind i den skumle Skovs dybe Stilhed. Hvad Mændene angik, saa spiste, sov eller undersøgte de deres Baaben. De talte kun lidt og da sædvanligen altsides eller i Grupper, fjernede fra Qvinderne, medens et Udtryk af utrættelig, medfødt Mærvaagenhed og Bevidsthed om Fare syntes at afpræge sig endog i deres Sønn.

Da de to Piger kom Leiren nærmere, udstødte Hetty et svagt Udraab, idet hun så Die paa sin Fader. Han sad paa Jorden med Ryggen mod et Træ og Hurrey stod i Nærheden af ham og snittede trægt paa en Pind. Tilsyneladende nøde de ligesaa stor Frihed som enhver Anden i Leiren og den, som ikke var bekendt med Indianernes Skikke, vilde snarere have anseet dem for fremmede Gæster, end for Fanger. Wah-ta!-Wah førte sin ny Veninde tæt hen til dem og trak sig derpaa befredent tilbage, før at hendes Mærværelse ikke skulde paalægge dennes Følelser nogen Tvang. Men Hetty var ikke fortrolig nok med Kjørtegn eller udoortes Bevægelser paa Ombrød, til at hun skulde have tilladt sig noget Udbrud af Følelse. Hun nærmede sig blot sin Fader og stillede sig ved Siden af ham uden at tale, ligesom en taus Billedstøtte af datterlig Kjørlighed. Den gamle Mand røbede hverken Uro eller Forundring over det sludselige Syn af hende. I denne Retning havde han lært Indianernes Stoicisme, vel vidende, at der ikke gaves noget

siffrere Middel til at erhverve sig deres Agtelse, end ved at efterligne deres Selvbeherskelse. Ei heller forraadte de Bilde det mindste Tegn paa Bevægelse ved, at en Fremmed saa pludseligt traadte frem iblandt dem. Dette Komme frembragte, kort sagt, et langt mindre synlig Røre, uagtet det sandt Sted under saa særegne Omstændigheder, end der vilde være blevet bemærket i en Landsby med høiere Krav paa Civilisation, naar en sædvanlig Reisende havde holde stille udenfor Værtshuset. Imidlertid forsamlende dog nogle saa Krigere sig og af den Maade, hvorpaa de betragtede Hetty medens de talte med hverandre, var det klart, at hun var Gjenstanden for deres Samtale og at de sandsynligviis drøftede Grunden til hendes uventede Komme. Dette phlegmatiske Væsen er eiendommeligt for den nordamerikanske Indianer — efter Nogles Paastand ligeledes for hans hvide Efterfølger — men i dette Tilfælde kunde det for en stor Deel tilskrives den særegne Stilling, hvori Hoben befandt sig. Styrken i Arken var, med Undtagelse af Chingachgooks Nærværelse, velbekjendt; ingen Stamme eller Troppesafdeling antoges at være i Nærheden og aarvaagne Dine vare posterede rundt omkring hele Søen, iagtagende Dag og Nat den mindste Bevægelse af dem, som nu uden Overdriivelse kunde kaldes de Besejrede.

Gutter blev indvortes dybt rørt ved Hettys Opsørelse, thiøndt han paatog sig et saa ligegyldigt Væsen. Han mindedes hendes blide Opfordring til ham, førend han for-

lod Arken, og Ulykken gav det Begt, som maasse vilde være blevet glemt under Triumphen over et heldigt Udfald. Desuden kjendte han dette Barns ensfoldige, hjertelige Trost og fattede, hvorfor hun var kommen og den fuldkomne Mangel paa Hensyn til sig selv, som herskede i alle hendes Handlinger.

"Dette er ikke godt, Hetty," sagde han, mere afbedende Følgerne for Pigen selv, end nogen anden Ulykke. "Det er vilde Trokesere og de ere ligesaa lidet istand til at glemme en Fornærmelse, som en Tjeneste."

"Siig mig, Fader," svarede Pigen, idet hun vaersomt saae sig om, som om hun frygtede for at blive beluret, "tillod Gud Dig at udføre den grusomme Hensigt, i hvilken Du gif? Jeg vil gjerne vide det, for at jeg kan tale roligt til Indianerne, hvis han ikke gjorde det."

"Du burde ikke være kommen hid, Hetty; disse Barbarer ville hverken forstaae Din Natur eller Dine Hensigter."

"Hvorledes gif det, Fader? Hverken Du eller Hurry synes at have Noget, der seer ud som Skalper."

"Derfom det kan berolige Dig, mit Barn, saa kan jeg svare Dig nei. Jeg havde grebet det unge Kreatur, som førte Dig hid; men hendes Skraalen bragte mig snart en Flok af disse Wildkatte paa Halsen, der var altfor stærk til, at nogen Christen havde kunnet staae sig for den. Hvis det kan nytte Dig, saa ere vi ligesaa ustyldige i den-

negang at have taget en Skaly, som jeg er vis paa, at vi ville blive fri for at faae Præmien."

"Tak for det, Fader! Nu kan jeg tale frit til Troeskerne og med en rolig Samvittighed. Jeg haaber ligeledes, at Hurry heller ikke har været istand til at gjøre Noget af Indianerne noget Ondt?"

"Ja, hvad det angaaer, Hetty," svarede det omtalte Individ, "saa har De saa temmelig fremsat det som en egentlig religiøs Sandhed. Hurry har ikke været istand dertil og det er Enden paa den lange Bise. Jeg har oplevet mange Byger, Gamle, baade tillands og tilvands, men aldrig har jeg oplevet en saa voldsom og buldrende som den, der overfaldt os forrige Nat i Skikkelse af et indianst Hurra. Ja, Hetty, De har nu ikke stort at betyde hvad Forstanden angaaer, eller med Hensyn til en Tanke, som ligger lidt dybere end almindeligt; men De er dog et Menneske og har nogle menneskelige Begreber og derfor vil jeg bede Dem betragte alle disse Omstændigheder. Her var gamle Lem, Deres Fader, og jeg gaade ud i et ganske lovligt Grende, saaledes som det kan sees af Lovens og Proclamationens Ord, og tænkte paa intet Ondt; men saa bleve vi overfaldne af disse Skabninger, som mere lignede en Flok forsultne Ulve, end selv dødelige Bilde, og de bandt os ligesom to Faar i kortere Tid, end jeg har brugt for at fortælle Dem Historien."

"Nu er De fri, Hurry," bemærkede Hetty, idet hun

frøgtstomt betragtede den unge Kæmpes ubundne, smukke Lemmer. „Nu er der ingen Touge eller Vidier, som pine Deres Arme eller Been.“

„Nei, Hestv; men Natur er Natur og Frihed er ogsaa Natur. Mine Lemmer see fri ud, men det er saa omtrent ogsaa det Hele, eftersom jeg ikke kan bruge dem paa den Maade, jeg gjerne vilde. Endog disse Træer have Dine, ja, og Tunger med; for dersom den Gamle eller jeg selv gik et eneste Skridt udenfor vort Fængsels Grændser, vilde hele Mandskabet komme i Dører førend vi kunde omgjorde vore Lænder til et Beddeløb, og fem, ser Riffellugler blive sendte bagefter os med ligesaa mange Indbydelsler til at lægge Tømme paa vor Utaalmodighed. Ikke een eneste Arrest i hele Kolonien er saa tæt som den, hvori vi nu befinde os; for jeg har prøvet, hvad to eller tre af dem due til, og kjender Materialierne, de ere byggede af, og de Folk, der have bygget dem, eftersom Nedbrydning er det næste Skridt til at lære at bygge op.“

Før at Læseren ikke af denne vrateriske og upassende Yttring skal danne sig noget overdrevet Begreb om Hurrys brodefulde Vandel, ville vi bemærke, at hans Forfeelser indskrænkede sig til Klammerier og Slagsmaal, for hvilke han var bleven kastet i Fængsel, ved hvilke Leiligheder han, som han nyligt sagde, var brudt ud af de skrøbelige Bygninger, hvori han havde været indespærret, ved at aabne Døre paa Steder, hvor Bygmesteren havde forsemt at an-

bringe dem. Men Hetty kjendte Intet til Fængsler og lidet Andet til Bessaffenheden af Forbrydelser, end hvad hendes uforfalskede og næsten instinktmæssige Begreber om Ret og Uret lærte hende, og dette Indfald af det plumpe Væsen, som havde talt, var spildt paa hende. Hun fattede imidlertid hans Mening i det hele taget og svarede alene med Hensyn til denne.

„Saa er det bedst, Hurry,“ sagde hun, „at De og Fader forholde dem stille og rolige indtil jeg har talt til Troleserne; saa vil Alting gaae lykkeligt og vel. Jeg ønsker ikke, at Noget af dem følger mig, men vil helst gaae alene. Saa snart Alt er afgjort og De have faaet Lov til at vende tilbage til Kastelet, skal jeg komme og lade Dem det vide.“

Hetty talte med et saa enfoldigt Alvor, syntes at være saa vis paa et heldigt Udfald og bar et saa dybt Præg af moralsk Følelse og Sandhed, at begge hendes Tilhørere følte sig tilbøieligere til at tillægge hendes Rægtling Bigtighed, end ellers vilde have været Tilfældet. Da hun altsaa tilkjendegav, at hun vilde forlade dem, satte de sig ikke derimod, uagtet de saae, at hun var i Begreb med at begive sig hen til den Gruppe af Hovdinge, som raadsloge afslødes, tilsyneladende om Betydningen af og Uarsagen til hendes pludselige Ankomst.

Da Dags, thi saaledes ville vi helst kalde hende, havde forladt sin Ledfagerinde, streifede hun tæt forbi et Par af de ældre Krigere, som havde viist hende meest Godhed under

hendes Fangestab og af hvilke den Fornemste endog havde tilbudt at antage hende i Datters Sted, naar hun vilde samtykke i at blive Huronerinde. Den snilde unge Pige valgte denne Retning for at blive opfordret til at tale. Hun var altfor godt oplært i sit Folks Stille til at ville raatrænge Mænd og Krigere en Qvindes Ansættelse; men Naturen havde udrustet hende med en Takt og Sindrigbed, som satte hende istand til at vække den Dymærksomhed, hun attraaede, uden at saare Følelsen hos dem, som det var hendes Pligt at boie sig for og vise Erbødighed. Selv hendes paatagne Pigegyldighed pirrede Nysgjerrigheden og Hetti var neppe kommen hen ved Siden af sin Fader, førend Delawarerinden bragtes indensfor Krigernes Kreds ved et bemmeligt, men betydningsfuldt Blik. Her udsurgtes hun angaaende sin Ledfagerindes Narværelse og de Bevæggrunde, som havde ført hende til Leiren. Hun forklarede, hvorledes hun havde opdaget Svagheden i Hettys Forstand, hvorhos hun snarere overdrev end forminskede denne Mangel, og fortalte derpaa i almindelige Udtryk den unge Piges Diemed ved at rove sig ind iblandt sine Fiender. Virkningen heraf blev Alt hvad den Talende kunde vente, idet hendes Beretning omgav deres Gjestis Person og Charakter med en Helligbed og Erbødighed, som hun vidste vilde tjene hende til Beskyttelse. Da Tys havde opnaaet sit Diemed, trak hun sig noget tilbage, hvor hun med qvindelig Dymærksomhed og søsterlig Omhed gav sig til at tilberede et Maaltid,

som hun vilde tilbyde sin ny Veninde, saasnart hun maatte være istand til at nyde det. Men fordi den unge Pige var saaledes bestjefstiget, formindskede hun dog ingenlunde sin Marvaagenhed, idet hun iagttog enhver Forandring i Hovdingernes Miner, enhver Bevægelse af Hættu og alle de mindre Begivenheder, som kunde have nogen Indflydelse paa hendes egen, eller hendes ny Venindes Fordeel.

Da Hættu nærmede sig Hovdingerne, aabnede de deres lille Kredss med en Lethed og Uerbødighed, som vilde have gjort Mand af en hofmæssigere Oprindelse. En Træstamme saa i Nærheden og den ældste Kriger gav Pigen stillende et Tegn til at sætte sig paa den, medens han selv tog Plads ved Siden af hende med en Faders Venlighed. De Dvrige ordnede sig omkring de Tvende med alverlig Værdighed og derpaa begyndte Pigen, der besad tilstrækkelig Dagtagelsesevne til at indsee, at saadant ventedes af hende, at aabenbare Hensigten med sit Komme. Men i samme Dieblif hun aabnede Munden for at tale, bad den gamle Kriger med en venlig Bevægelse om Undskyldning, sagde nogle faa Ord til en af de Yngre og ventede derpaa med taus Taalmodighed til denne havde hentet Lys. Denne Afbrydelse hidrørte fra, at Hovdingen havde opdaget Nødvendigheden af en Tolk, eftersom kun faa af de tilstedeværende Huroner forstode Engelsk, og det endda kun usfuldkommen.

Wah-ta! Wah havde Intet imed at blive opfordret

til at være tilstede ved Samtalen og mindst i den Egenskab, hvori man nu behøvede hende. Hun indsaae de Farer, hvorfor hun udsatte sig ved at forsøge paa at skuffe et Par af de Tilstedeværende, men besluttede desuagtet at benytte ethvert Middel, som tilbød sig, og at betjene sig af enhver List, som indianst Dydragelse kunde indgive, for at skjule den Omstændighed, at hendes Forlovede var i Nærheden, og Marsagen til hans Komme. Den med det vilde Livs Hjælpemidler og Anskuelse Ubekjendte vilde ikke have abnet den Snarraadighed, Forsigtighed i Handling og høie Bestemthed, de ædle Driiter, den dybe Selvopoffrelse og qvindelige Hensynsløshed for sit eget Jeg, hvor Følelserne kom med i Spillet, som laa skjulte under den unge indianst Skjønheds rolige Udøvertes, blide Line og skellare Smil. Da hun nærmede sig, betragtede de barste gamle Krigere hende med Velbehag; thi de følte en hemmelig Stoltthed ved Haabet om at kunne indrede en saa sjelden Drift paa deres egen Nations Stamme, idet Udøption blev ligesaa regelmæssigt udøvet og bestemt erkjendt blandt Amerikas Folkeslag, som nogensinde blandt de Nationer, der adlyde den borgerlige Lovgivnings Herredømme.

Saa snart Tys havde sat sig ved Eiden af Hetty, bad den gamle Hovding hende at spørge det „smukke, unge, blege Ansigt“, om hvad der havde ført hende blandt Profeserne og hvad de kunde gjøre for hende.

„Siig dem, Tys, hvem jeg er — Thomas Hutters

ynge Datter, Thomas Hutter, den Ældste af deres to Fanger; han, som eier Kastelet og Arken og har den bedste Ret til at ansees for Eier af disse Bjerge og af Søen, eftersom han har boet saa længe og sat Snarer saa længe og fisket saa længe iblandt dem. De ville begribe hvem Du mener med Thomas Hutter, naar Du fortæller dem det. Og siig dem derpaa, at jeg er kommen hertil for at overbevise dem om, at de ikke maa gjøre Fader og Hurry noget Ondt, men bør lade dem fare med Fred og snarere behandle dem som Brødre, end som Fjender. Siig dem nu Alt dette tydeligt, Tys, og frygt hverken for Dig selv eller for mig; Gud vil beskytte os."

Wah-ta!-Wah gjorde som den Anden bad, idet hun søgte at gjengive sin Venindes Ord saa bogstaveligt som muligt paa Trokesiff, et Sprog, som hun talte næsten ligesaa færdigt som sit eget Wiederemaal. Hørdingerne hørte paa denne Indledning med alvorlig Anstand, idet de To, som kunde lidt Engelsk, tilkjendegave deres Tilfredshed med Tolken ved hemmelige, men betydningsfulde Nickast.

"Og nu, Tys," vedblev Hetty, saasnart det tilkjendegaves hende, at hun kunde gaa videre, "nu beder jeg Dig siige disse røde Mand Ord for Ord hvad jeg er i Begreb med at siige. Siig dem først, at Fader og Hurry kom hertil i den Hensigt at tage saa mange Skalper som de kunde; thi den flemme Gouverneur og Provindsen have lovet Penge for Skalper, hvad enten af Krigere eller Fruentimmer,

And eller Børn; og Begjerligheden efter Guld var for stærk til, at deres Hjerter kunde modstaae den. Stig dem Alt dette, kjære Tys, netop ligesom Du har hørt det af mig, Ord for Ord."

Wah-ta!-Wah tøvede noget med at gjengive denne Tale saa bogstaveligt, som det begjertes; men da hun bemærkede deres Kundskab, som forstode Engelsk, og frygtede for, at den var større, end virkeligt var Tilfældet, saae hun sig nødsaget til at adlyde. Tværtimod hvad et civiliseret Menneske vilde have ventet, frembragte Indrømmelsen af Fangerens Bevæggrunde og Hensigter ingen synlig Virkning paa Tilhørernes Ansigter eller Følelser. De betragtede sandsynligvis Handlingen som fortjenstlig og det, som Ingen af dem vilde have taget i Betænkning selv at udøve, kunde han heller ikke dadle hos en Anden.

"Og nu, Tys," tog Hetty atter Ordet, da hun saae, at hendes første Yttringer vare blevne forstaaede af Høvdingerne, "kan Du sige dem mere. De vide, at det ikke lykkedes Fader og Hurry, og de kunne derfor ikke bære Nag til dem for nogensombest Skade, som er skeet. Dersom de havde dræbt deres Børn og Koner, vilde det ikke forandre Sagen; og jeg er ikke vis paa, om det, jeg er i Begreb med at sige dem, ikke vilde have større Bøgt, dersom en Ulykke var bleven anrettet. Men spørg dem først, Tys, om de vide, at der er en Gud, som regjerer over hele Jorden og er Høvding og Herre over alle dem,

som leve, hvad enten de ere røde eller hvide, eller af hvilken anden Farve."

Wah-ta!-Wah saac lidt forundret ud ved dette Spørgsmaal; thi Tanken om den store Aand er sjældent længe borte fra en indianers Piges Sjæl. Hun fremsatte imidlertid Spørgsmaalet saa bogstaveligt som muligt og erholdt et alvorligt, bekræftende Svar.

"Det er godt," vedblev Hetty, „og min Pligt vil nu være let. Denne store Aand, saaledes som I kalde Eders Gud, har ladet en Bog blive skreven, som vi kalde en Bibel, og i denne Bog er blevet indført alle hans Bud og hans bellige Villie og Velbehag og de Regler, hvorefter alle Mennesker skulle leve, og Anvisninger til at styre endog Tankerne og Dufferne og Villien. See, dette er en af disse Bøger og Du maa forklare Hovdingerne det, jeg er i Begreb med at læse for dem af dens hellige Blade."

Da Hetty sluttede, tog hun ærbødigt en lille engelsk Bibel ud af et Omslag af grovt Bomuldstøj og behandlede Bogen med den samme udvortes Grefrygt, som en Katholik vilde vise en hellig Reliquie. Medens hun langsomt udførte sit Værk, iagttog de barste Krigere enhver Bevægelse med stive Blikke og da de saae den lille Bog komme for Lyset, undslap en svag Yttring af Forundring et Par af dem. Men Hetty rakte den triumpherende ud imod dem, som om hun ventede, at dette Syn vilde frembringe et synligt Vidunder, og henvendte sig derpaa, uden

at røbe enten Forundring eller Bedrøvelse over Indianernes Stoicisme, ivrigt til sin ny Veninde for at fortsætte Samtalen.

„Dette er den hellige Bog, Tys,“ sagde hun, „og alle disse Ord og Linier, Vers og Kapitler ere komne fra Gud.“

„Hvorfor den store Mand ikke sendt Bog ogsaa til Indianer?“ spurgte Tys, med et naturligt Gemyts hele Ligesfremhed.

„Hvorfor?“ svarede Hetty lidt forvirret ved et saa uventet Spørgsmaal. „Hvorfor? — Al, Du veed jo, at Indianerne ikke forstaae at læse.“

Om ogsaa Tys ikke tilfredsstillede ved denne Forklaring, anstaae hun dog ikke dette Punkt for vigtigt nok til en yderligere Døftelse. Idet hun blot boiede Kroppen i blid Erkjendelse af Sandheden af det hun havde hørt, sad hun taalmodigt og vendte paa hvad det begejstrede blege Ansigt videre havde at anføre.

„Du kan sige disse Høvdinger, at det ved denne Bog befales Wiennestene at tilgive deres Fjender, at behandle dem som Brødre og aldrig at tilføie deres Miedskabninger noget Ondt, og allermindst af Hevngjerrighed eller af nogen slet Pidenstab. Troer Du, at Du kan sige dem dette saaledes, Tys, at de kunne forstaae det?“

„Nøl sige ham det; men han ikke meget let til at forstaae.“

Iys forklarede nu saa godt hun kunde Hettys Tanker for de opmærksomme Indianere, som hørte hendes Ord med omtrent den samme Forbauselse, som en Amerikaner fra vore Dage vilde røbe ved at høre paastaaes, at Nutidens store, men vaklende Hersker over de menneskelige Ting, den offentlige Mening, kan tage Feil. Imidlertid sagde dog et Par af dem, som havde stødt sammen med Missionairer, nogle saa Ord til Forklaring og derpaa stjenkede Gruppen de forventede Meddelelser hele sin Opmærksomhed. Førend Hetty atter tog Ordet, spurgte hun Iys alvorligt, om Høvdingerne havde forstaaet hende, og var ikke ganske tilfreds med at faae et undvigende Svar.

„Jeg vil nu læse nogle Vers for Krigerne, som de kunne have godt af at høre,“ vedblev den unge Pige, hvis Bæsen blev høitideligere alt som hun gik videre, „og de maa ihukomme, at de ere den store Aands egne Ord. For det Første altsaa, befales det Eder: „Elsk Din Næste som Dig selv,“ Siig dem det, kjære Iys,“

„Næste for Indianer ikke betyder blegt Ansigt,“ svarede Delawarer Pigen med større Bestemthed, end hun hidtil havde fundet det fornødent at bruge. „Næste betyder Troleser for Troleser, Mobikaner for Mobikaner, blegt Ansigt for blegt Ansigt. Ikke behøver at sige Høvding nogen anden Ting.“

„Du glemmer, Iys, at disse ere den store Aands Ord, og Høvdingerne maa ligesaa vel som Andre adlyde

dem. Her kommer nok et Bud: „Naar Noget slaaer Dig paa den høire Kind, saa vend den venstre til.“

„Hvad det betyder?“ spurgte Tys med Lynets Hurtighed.

Hetty forklarede, at det var en Befaling om ikke at berne Fornærmelser, men hellere at taale ny Forurettelser af Fornærmeren.

„Og hør ogsaa dette, Tys,“ tilføiede hun; „Elsker Eders Fjender; velsigner dem, som forbande Eder; gøre vel imod dem, som hade Eder, og beder for dem, som forhaane og forfølge Eder.“

Hetty var nu kommen i Erstase; hendes Dine tindrede af hendes Høiellers Inderlighed; hendes Kinder glødede og hendes ellers saa dæmpede og velsklingende Stemme blev stærkere og mere bydende. Med Bibelen var hun tidligt bleven gjort fortrolig af sin Moder og hun sprang nu fra Blad til Blad med forbausende Fart, idet hun omhyggeligt udvalgte de Vers, som indeholdt de opbøiede Lærdomme om christelig Kjærlighed og Tilgivelse. Wah-ta! Wah vilde have fundet det umuligt at oversætte Halvdelen af det, hun sagde i sin fromme Iver, selv om hun havde for- søgt det; men Forbauselsen holdt hendes Tunge bunden ligesom Hovdingernes, og den unge, ensfoldige Sværmerie var bleven aldeles udmattet af sin Anstrengelse, førend den Anden aabnede Munden for at yttre en Stavelse. Da

gav Delawarer Pigen rigtignok en kort Oversættelse af Hovedindholdet af baade det Dylaste og det Sagte, idet hun indskrænkede sig til et Par af de meest paafaldende Vers, som dem, der havde gjort det dybeste Indtryk paa hendes Indbildningskraft, som de meest overdrevne, og som vistnok vilde have være meest anvendelige paa det foreliggende Tilfælde, dersom de uoplyste Tilhørere havde kunnet fatte de moralske Sandheder, de indeholdt.

Det vil neppe være nødvendigt at fortælle Læseren, hvilken Virkning saadanne aldrig før horte Pligter maatte frembringe paa en Gruppe indianiske Krigere, for hvem det var et Slags Troessag aldrig at glemme en Belgjerning eller at tilgive en Fornærmelse. Lykkeligviis havde de af Tys tidligere meddeelte Forklaringer forberedet Huronerne paa noget Overordentligt og det Meste af det, der forekom dem Usammenhangende og Overdrevent, tilskreves den Omstændighed, at den Talende besad en Mand, som var indrettet anderledes end de Flestes af den menneskelige Slægt. Imidlertid var der dog et Par gamle Mand, som havde hørt lignende Lærdomme af Missionairerne, og de ønskede at benytte et ledigt Dieblis til at forfølge en Gjenstand der forekom dem saa mærkværdig.

„Dette er blege Ansigtets gode Beg,“ bemærkede en af disse Hordinger, idet han tog Bibelen af Hettys kraftløse Haand, medens hun stirrede ham ivrigt i Ansigtet hver Gang han vendte Bladene, som om hun ventede syn-

lige Følger af denne Omstændighed. „Dette den Lov hvorefter mine hvide Brødre sige, at de leve?“

Tys, til hvem dette Spørgsmaal var rettet, hvis det kunde ansees for rettet til Negen i Særdeleshed, svarede ligesfremt bekræftende, idet hun tilføiede, at baade Franskmændene i Kanada og Yengeeserne i de britiske Provindser lige meget indrømmede dens Gyldighed og lode, som om de ærede dens Grundsatninger.

„Siiig min unge Søster,“ sagde Hurenøren, idet han saae paa Tys, „at jeg vil aabne min Mund og sige nogle faa Ord.“

„Trofester Hordingen vil tale — min Veninde med det blege Ansigt høre,“ sagde Tys.

„Det glæder mig at høre!“ udbrod Hetty; „Gud har rørt hans Hjerte og han vil nu lade Fader og Hurry gaae.“

„Dette er det blege Ansigts Lov,“ tog Hordingen til Ord. „Den byder ham at gjøre vel imed dem, som skade ham, og naar hans Broder begjærer hans Riffel, at give ham Krudthornet med. Saaledes er det blege Ansigts Lov?“

„Nei, ikke saaledes — ikke saaledes,“ svarede Hetty alvorligt, da disse Ord vare blevene fortolkede. „Der staar ikke et Ord om Rifler i hele Negen og Krudt og Kugle ere den store Mænd til Forargelse.“

„Hvorfor bruger det blege Ansigt dem da? Naar

det er ham befalet at give den dobbelt, som beder om en Ting, hvorfor tager han da dobbelt fra de stakkels Indianere, der ikke bede om nogen Ting? Han kommer fra hinsides den øygaende Sol med sin Bog i Haanden og han lærer den røde Mand at læse i den; men hvorfor glemmer han selv Alt det, den siger? Naar Indianeren giver, er han aldrig fornøiet, og nu lover han Guld for Skælverne af vore Qvinder og Børn, uagtet han kalder os glubende Dyr, naar vi tage Skælven af en Kriger, der er fældet i aaben Kamp. Mit Navn er den „splintrede Eg.“

Da dette farlige Spørgsmaal var blevet Hetty be-
hørigen forelagt i Oversættelse, og Tys udførte denne Gang sit Hverv med mere end almindelig Nædebonhed, behøver det neppe at siges, at hun blev bedroveligt forvirret. Dygtigere Hoveder, end denne stakkels Piges, ere hyppigt blivne satte i Forlegenhed ved Spørgsmaale af lignende Indhold og det er ikke at undres over, at hun, trods af sin Dyrtighed og Grlighed, ikke vidste, hvad hun skulde svare.

„Hvad skal jeg sige dem, Tys?“ spurgte hun bøn-
faldende. „Jeg veed, at Alt det, jeg har læst op af denne Bog, er sandt, og dog synes det maaskee ikke at være det paa Grund af den Adfærd, som de, til hvem Bogen blev given, udvise; hvad?“

„Giv dem de blege Ansigtets Grunde,“ svarede Tys irenisk; „de altid gode for een Side, endstjændt daarlige for den anden.“

„Nei, nei, Tys; Sandheden kan ikke have to Sider og dog seer det saa besynderligt ud! Jeg er vis paa, at jeg har læst Versene rigtigt, og Ingen vilde være saa syndig at forklare Guds Ord urigtigt. Det kan aldrig skee, Tys.“

„Ja, for stakkels indianer Pige synes det, at Alting kan skee for blegt Ansigt,“ svarede Tys roligt. „En Gang han siger hvidt og een Gang han siger sort. Hvorfor da aldrig kan skee?“

Hetty blev mere og mere forlegen, og brast tilsidst i Taarer, overvældet af Frygt for, at hun havde forfejlet sit Diemed og forbrudt sin Faders og Hurrys Liv ved en eller anden Feil fra sin Side. Fra dette Dieblit forsvandt alt det Ironiske og den kolde Ligeegyldighed i Delawarerindens Baser og hun blev atter den hjærlige, opmærksomme Veninde. Hun slyngede Armene om den bedrøvede unge Pige og søgte at formilde hendes Sorg ved den quindelige Medlidenheds Hjælpemiddel, som sjældent forfejler sin Virkning.

„Hold op græde — ikke græde,“ sagde hun, idet hun tørrede Taarerne af Hettys Ansigt, ligesom hun havde været et Barn, og bukkede sig for af og til at trykke hende til sit eget varme Bryst med en Søsters Ombed, „hvorfor Du saa urolig? Du ikke gjorde Bog, dersom den har lret, og Du ikke gjorde blegt Ansigt, dersom han slem. Der ere slemme røde Mænd og slemme hvide Mænd —

ingen Farve heelt god — ingen Farve heelt slem. Høvdinger vide det meget godt."

Hetty fattede sig snart efter dette pludselige Udbrud af Belymring og derpaa vendte hendes Tanker atter tilbage til Hensigten med hendes Besøg med hele deres enfoldige Alvor. Da hun saae, at de barske Høvdinger endnu stode omkring hende med alvorlig Opmærksomhed, haabede hun, at nok et Forsøg paa at overtøye dem om hvad Ret var vilde faae et heldigt Udfald.

"Hør, Tys," sagde hun, idet hun bestræbte sig for at undertrykke sin Hullen og tale tydeligt, "siig Høvdingerne, at det Intet gjør til Sagen, hvorledes den Uretfærdige handler — Ret er Ret — den store Aands Ord ere den store Aands Ord — og Ingen kan undgaae Straf for en syndig Handling, fordi en Anden har udøvet den for ham! „Gjengjæld er Dødt med Gødt," siger denne Bog og det er ligesaa vel en Lov for den røde Mand som for den hvide Mand."

"Aldrig hørt saadan Lov iblandt Troleser," sagde Tys trostende. "Nytter ikke at siig Høvdinger saadan Lov. Siig dem Noget, de ferstaae."

Tys vilde imidlertid alligevel have talt, naar ikke den ældste Høvding havde pirket hende paa Skulderen med sin Finger, hvorved hun kom til at see i Veiret. Hun bemærkede da, at en af Krigerne havde forladt Gruppen og allerede var paa Tilbageveien til den med Hutter og Hurry. Indseende, at de to Eidstærnte skulde deeltage i

Førhøret, blev hun stum med en Indianerindes beredvillige Lydighed. Efter nogle saa Diebliffes Forløb stode Fangerne Ansigt til Ansigt for de Fornemste blandt deres Bevogtere.

„Datter,“ sagde den ældste Hovding til den unge Desawarierinde, „spørg denne Graastjæg, hvorfor han trængte ind i vor Leir.“

Spørgsmaalet fremsattes af Tys paa hendes usultkomne Engelsk, men dog saaledes, at det let kunde forstaaes. Hutter var af Naturen for alvorlig og haardhjertet til at gaa tilbage for Følgerne af nogen af sine Handlinger og han var ligeledes altfor bekjendt med de Vildes Ansuelser til ikke at indsee, at der Intet var at vinde ved Tve-tungethed eller umandig Frygt for deres Brede. Uden Betænkning tilstod han derfor den Hensigt, hvori han var gaaen i Land, og forsvarede den alene ved den Omstændighed, at Provindsens Regjering havde udsat høie Præmier for Skalper. Denne aabenhjertige Tilstaaelse modtoges af Troleserne med oien synlig Tilfredshed, skjøndt ikke saa meget paa Grund af den Fordeel, som den fra det moralske Synspunkt gav dem, som fordi den godtgjorde, at de havde fanget en Mand, der fortjente at bestraffe deres Tanker og blive en Gjenstand for deres Hver. Da Hurry blev tilspurgt, tilstod han Sandheden, uagtet han vilde have været mere tilhøielig end sin alvorligere Kammerat til at fordøje den, dersom Omstændighederne havde tilladt et

aadant Balg. Men han besad Taft nok til at indse, at Tvetungethed i dette Dieblis vilde være unyttig, og gjorde derfor en Dyd af Nødvendighed ved at efterligne en Krimodighed, der, som Tilfældet var med Hutter, udsprang af en til Bane bleven Ligegyldighed, der indvirkede paa et Gemyt, som stedsse havde været toilesløst og blindt for personlige Farer.

Saa snart Hordingerne havde faaet deres Spørgsmaale besvarede, gik de stiltiende bort, som om de ansaar Eagen for afgjort, og alle Hettys Lærdomme vare spildte paa Basener, der fra Barndommen til den vorne Alder vare blevene oplærte i Voldsomheder. Hetty og Lys vare nu ene med Hutter og Harry, uden at noget synligt Baand var lagt paa deres Bevægelser, skjøndt de alle Fire bleve aarvaagent og uophørligt iagttagne. Med Hensyn til Mændene droges der Omsorg for at forhindre dem fra at bemægtige sig nogen af de Risler, der laa spredte omkring, deres egne derunder indbefattede, og dermed ophørte alle synlige Tegne paa Bevogtning. Men de, som vare saa erfarne i Indianernes Skikke, vidste altfor godt, hvilken stor Afstand der var mellem Skinnet og Birkeligheden, til at de skulde lade sig føres bag Lysen af denne tilsyneladende Mangel paa Agtvaagivenhed. Skjøndt de Begge uafsladeligt vonsede paa Midler til Flugt, erkjendte dog Enhver af dem det Unyttige i at forsøge paa nogensomhelst Plan af det Slags, som ikke var dybt lagt og blev hurtigt udført. De

havde været længe nok i Leiren og brugt deres Jagttagelsesovne tilstrækkeligt til at have erfaret, at Tys ogsaa var et Slags Fange, og under denne Forudsætning talte Hutter mere usorbeholdent i hendes Nærværelse, end han ellers vilde have fundet det raadeligt, samt forledede ved sit Exempel Hurry til at være ligesaa uforstigtig.

„Jeg vil ikke irettesætte Dig, Hetty, fordi Du er kommen i dette Grinde, som var godt meent, om end ikke synderligt klogt udtænkt,“ begyndte Faderen, idet han satte sig ved Siden af sin Datter og tog hendes Haand, et Tegn paa Ombed, som dette raa Væsen pleiede at vise denne Datter i Særdeleshed; „men Præken og Bibelen ere ikke Midlerne til at faae en Indianer til at forandre sin Beslutning. Har Bildtskytten sendt noget Budskab, eller har han nogen Plan, hvorved han troer at kunne skaffe os fri?“

„Ja, det er Nieningen af det!“ faldt Hurry ham i Talen; „Derfor De kan hjælpe os til en halv Miils Fribed, Vige, eller bare til en halv Fjerdingvei, indestaaer jeg for Resten. Maaskee behøver den Gamle lidt mere, men for en Mand af min Høide og mine Åar vil det være mere end nok.“

Hetty saae nedslaaet ud og vendte Blikkene fra den ene til den Anden, men havde intet Svar paa den leetindige Hurrys Spørgsmaal.

„Fader,“ svarede hun, „hverken Bildtskytten eller Judith vidste, at jeg vilde gaae herhen, førend jeg havde forladt Arken. De ere bange for, at Trokesjerne skulle bygge

en Flaade og forsøge paa at komme ud til Kastellet, og de tænke mere paa at forsvare det, end paa at komme og hjælpe Dig."

"Nei — nei — nei," sagde Tys ivrigt, skjøndt med dæmpet Stemme og med Ansigtet vendt nedad for at skjule den Omstændighed, at hun overhovedet talte, for dem, som hun vidste iagttog dem. "Nei, nei, nei, Vildtskytte ganske anden Mand. Han ikke tænke paa at forsvare sig selv, naar en Ben i Fare. Den Ene hjælpe den Anden og Alle komme til Kastel."

"Det klinger godt, gamle Tom," sagde Hurry pli- rende og smilende, skjøndt ogsaa han brugte den Forsigtig- hed at tale sagte. "Naar jeg har en snarraadig Squaw til Beninde, troer jeg, skjøndt jeg, ikke heelt og boldent vil trodse en Irokeser, dog, at jeg tør trodse Fanden."

"Ikke tale høit;" sagde Tys "nogle Irokeser faaet Yengeese Tunge og Alle faaet Yengeese Dre."

"Have vi en Ben i Dig, unge Qvinde?" spurgte Hutter med stigende Deeltagelse for Samtalen. "I saa Tilfælde kan Du gjøre Regning paa en god Belønning og Intet vil være lettere, end at sende Dig til Din Stamme, naar vi blot kunne fage Dig lykkeligt og vel med os til Kastellet. Skaf os Arken og Kanoerne, saa kunne vi be- herske Søen trods alle Vilde fra Kanada. Ikkun Artilleri kan fordrive os fra Kastellet, naar vi først ere komne til- bage til det."

„Du kom i Land for at tage Skarp?“ svarede Tys med kold Ironi, hvori hun syntes at være mere dreven, end hendes Kjon pleier at være.

„Naa, naa — det var en Feiltagelse; men det nytter kun lidt at klage og endnu mindre at stille.“

„Fader,“ sagde Hetty, „Judith tænker paa at brække den store Kiste op i Haab om at finde Noget i den, som kunde kjøbe Din Frihed af de Vilde.“

En mørk Sky feer over Hutters Anslyn ved denne Efterretning og han mumlede sin Utilfredshed med den frem paa en Maade, at den blev uforstaaelig for de Tilstedeværende.

„Hvorfor ikke brække Kiste op?“ tog Tys til Orde. „Liv sødere end gammel Kiste. Hvis ikke sige Datter at brække op, Wah-ta!-Wah ikke hjælpe ham at løbe bort.“

„I vide ikke hvad I forlange; I ere kun negle tessede Piger og det Klogeste for Eder Begge er at tale om det, I forstaae, og ikke om Andet. Jeg synes ikke meget om denne de Wildes kolde Ringesagt; det er et Beviis paa, at de have Dndt i Sinde, og skulle vi gjøre Noget, maa det skee snart. Troer Du, at vi kunne stole paa dette unge Fruenimmer?“

„Hør,“ sagde Tys hurtigt og med et Alvor, som viste, hvor stærkt hendes Følelser vare bevægede; „Wah-ta!-Wah ingen Troelser — heelt igjennem Delawarer — faaet Delaware Hjerte — Delaware Følelse. Hun fange med.

En Fange hjælpe anden Fange. Nyttet ikke at tale mere nu. Datter blive hos Fader — Wah-ta!-Wah komme og se Beninde — Alt i Rigtighed — saa sig hvad han gjøre.”

Dette sagdes med dæmpet Stemme, men tydeligt og saaledes, at det maatte gjøre Indtryk. Saasnart den unge Pige havde udtalt, stod hun op og forlod Gruppen og gik roligt hen til den Hytte, hun beboede, som om det ikke vedkom hende, hvad der maatte foregaa mellem de tre blege Ansigter.

Colvte Kapitel.

Vi forlode Beboerne af Arken og Kastelet begravede i Sovn. Vel reiste Vildtskytten eller Delawarereren sig et Par Gange i Nattens Lob og saae ud over den rolige Sø, men da de stedse fandt Alt, som det skulde være, vendte de tilbage til deres Leie og sov som Menneffer, der ikke let lade sig deres naturlige Hvile berøves. Ved det første Tegn til Daggry stod imidlertid den Førstnævnte op og traf sine personlige Forberedelser for Dagen, men hans Ledfager, hvis Natter i den sidste Tid ikke have været ro-

lige eller uferstyrrede, blev liggende indtil Solen var heelt staaen op. Judith var den Morgen sildigere paaferde end ellers; thi Nattens første Timer havde kun bragt hende liden Bederqvælgelse eller Søvn. Men førend Solen havde viist sig ovenfor de østlige Bjerge, vare ogsaa Indianeren og hun oppe og paa Benene; thi i den Egn blev selv de Træge sjeldent liggende efter det store Lyses Fremkomst.

Medens Chingachgoof var i Begreb med at gjøre sit Skortoilette, traadte Wildtskytten ind i Arkens Kåhst og kastede nogle grove, men lette Sommerklæder, som tilhørte Gutter, hen til ham.

"Judith har givet mig dem til Din Nibenyttelse, Hording," sagde Wildtskytten, idet han kastede Troien og Beenklæderne hen for Indianerens Fodder; "thi det strider mod al Fornuft og Forsigtighed at vise sig i Din Krigsdragt og Maling. Vask alle disse røde Striber af Dine Kinder, træk disse Klæder paa og her er en Hat, saadan som den er, der vil give Dig et fælt uciviliseret Ansigt af Civilisation, som Missionairerne kalde det. Husk paa, at Lys er i Nærheden, og hvad vi gjøre for Pigen, maa skee medens vi handle for Andre. Jeg veed det er imod Dine Gaver at bære Klæder, med mindre de ere skaarne og blive baarne paa en rød Mands Viis, men gjør en Dyd af Nødvendighed og træk disse strax paa, selv om de skulde blive Dig siddende en Emule i Halsen."

Chingachgoof, eller Slangen betragtede Klædningsstyf-

ferne med stærk Modbydelighed, men indsaae dog Nytten, om ikke den uundgaelige Nødvendighed af en saadan Forklædning. Dersom Troleserne opdagede en rød Mand i eller i Nærheden af Kastellet, vilde de sikkert blive endnu aarvaagnere og henvende deres Mistanke paa deres qvindelige Fange. Alt var at foretrække for et ubeldigt Udfald, naar det angik hans Brud, og efterat have vendt op og ned paa Klædningsstykkerne, undersøgt dem med en vis alvorlig Ironi, ladet, som om han vilde isøre sig dem paa en Maade, der forbød sig selv, og iøvrigt tilfjendegivet en ung Vilds Ulyst til at indespærre sine Lemmer i det civiliserede Livs sædvanlige Tilbehør, efterkom Hovdingen sin Kammerats Opfordring og stod slutteligen, saavidt Diet kunde opdage, kun hvad Farven angik som en rød Mand. Der var imidlertid kun lidet at befrygte af den sidstnævnte Egenkab, eftersom Afstanden fra Kysten og Mangelen paa Riffelter forbød enhver skarp Undersøgelse, og Vildtskytten havde selv, skøndt af en lysere og friskere Farve, et Ansigt, som af Solen havde faaet et neppe mindre rodt Ekjær, end hans mohikanske Stalbrederes. Delawarerens Keitethed i hans ny Dragt fik hans Ben til at smile meer end een Gang den Dag, men han undgik omhyggeligt enhver af hine svøgesfulde Udsadelser, som vilde være blevene yttrede blandt hvide Mænd ved en saadan Leilighed, idet en Hovdings Sædvaner, en Krigers Vardighed paa hans første Krigssti og de alvorlige Forheld, hvori de befandt sig, i

Forening bidroge til at gjøre saadanne Poier ubetidelige.

Sammenkomsten ved Frokosten mellem de tre Dboere, dersom vi tør bruge dette Udtryk, var taus, alvorlig og takkefuld. Judiths Udseende robede, at hun havde havt en urolig Nat, medens de to Mand havde Fremtiden med dens usikre og ubekjendte Begivenheder for Øie. Bildts Skutten og Judith verlede nogle faa Høfligheder under Frokosten, men ingen af dem hentydede paa deres Stilling. Omfærd bragte Judith, hvis Hjerte var fuldt og hvis ny Følelser stemte hende til at nære blidere og sømmer Føremøder end ellers, Gjenstanden paa Bane og det paa en Maade, som viste, hvormeget den havde besjæftiget hendes Tanker under den sidste søvnløse Nat.

„Det vilde være skrækkeligt, Bildtsfytte,“ udbrød den unge Pige pludseligt, „om noget Alvorligt skulde hændes min Fader og Hustru! Vi kunde ikke forblive rolige her og lade dem i Troksernes Hænder uden at tænke paa Midler til at frelse dem.“

„Jeg er rede, Judith, til at tjene dem og alle Andre, som ere i Nød, dersom Nogen blot kunde sige mig Maa den. Det er ingen Ubetydelighed at falde i Rødheders Hænder, naar Mand ere gaaede ud i et Grinde som det, hvorfor Hutter og Hurre gif i Land; det veed jeg lige saa godt som en Anden og jeg vilde ikke ønske min værste Fjende i en saadan Knibe, langt mindre dem, med hvem jeg har reist og spist og sovet. Har De nogen Plan,

som De kunde ønske, at Slangen og jeg skulde prøve paa at udføre?"

"Jeg veed intet andet Middel til at befrie Fangerne, end at bestikke Troleserne; de kunne ikke modstaae Forærin-
ger og vi kunde maaskee tilbyde dem saa meget, at de vilde troe det bedre at tage imod det, som for dem vilde være rige Gaver, end at bortføre nogle stakkels Fanger, hvis de overhovedet ville bortføre dem."

"Det er godt nok, Judith, det er godt nok, dersom Fjenden vil lade sig kjøbes og vi kunne finde Varer til at afslutte Handelen med. Deres Fader har en beqvem Bo-
lig og dens Beliggenhed er sindrigt valgt; men den synes ikke at være overfyldt med Rigdomme, som med nogen Rimelighed kunne købe ham fri. Dette Grevær, som han kalder Hjortefælder, kan regnes for Noget, og jeg hører, at her skal være en lille Tønde med Krudt, som ogsaa kunde tynge i Begtstaalen; men alligevel løskjøbes to dyg-
tige Mand ikke for en Riffel — og desuden —"

"Desuden hvilket?" spurgte Judith utaalmodigt, da hun bemærkede, at Wildtsfhytten tøvede med at gaae videre, sandsynligviis af Frygt for at bedrove hende.

"Ih nu, Judith, Frankmandene udlove Premier li-
gesaa vel som vore Landsmand; og for Prisen for to Skæl-
per kan der kjøbes en lille Tønde Krudt og en Riffel, om
end ikke fuldt saa god som denne Hjortefælder, som De-
res Fader roser som ualmindelig og mageløs, men godt

Krudt og en temmelig sikker Riffel, og desuden ere de røde Mand ikke de Erfarreste i Brugten af Skydegevær og kjende ikke altid Forskjellen mellem hvad der er virkelig og det, som kun synes saa."

"Det er skrækkeligt!" stammede Pigen, truffen af den Ligefremhed, hvormed Vildtskytten pleiede at anføre sine Paastande. "Men De overseer mine egne Klæder, Vildtskytte, og de ville dog vistnok betyde meget i Brokesernes Fruentimmers Dine."

"Det ville de upaatvivleligt, Judith, det ville de upaatvivleligt," svarede den Mand, idet han betragtede hende skarpt, som for at forvisse sig om, at hun virkelig var istand til at bringe et saadant Offer. "Men er De vis paa, Pige, at De kunde bringe det over Deres Hjerter at stille Dem ved Deres Stads i et saadant Diemed? Maa-gen en Mand har anseet sig for modig, indtil Faren stirrede ham i Dinene, og jeg har ogsaa kjendt dem, som troede, at de vare godgjørende og rede til at give Alt det, de havde, til de Fattige, naar de hørte tale om andre Folks Haardhjertethed, men hvis Hænder vare lukkede ligesaafast som Roven i Valnøddestammen, naar de selv skulde gjøre et Tilbud. Desuden, Judith, er De smuk, ualmindeligt smuk kan man sige uden at træde Sandheden for nær, og de, som besidde Skønhed, ville ogsaa gjerne have hvad der kan pryde dem. Er De vis paa, at De

kunde bringe det over Deres Hjerte at stille Dem ved Deres Stads?"

Den formildende Hentydning paa Vigens personlige Indigheder var vel skiftet til at øvøie Virkningen af den unge Mands tilkjendegivne Mistillid til Judiths Lydighed mod hendes barnlige Pligter. Harde en Anden sagt det samme som Bildtskytten, vilde Komplimenten rimeligviis være bleven overseet i den ved Tvivlen valte Harm; men netop denne upolerede Oprigtighed, som saa ofte fik den ligefremme Jæger til at aabenbare sine Tanker, havde noget Lillokkende for den unge Pige og uagtet hun rødmede og hendes Dine funklede, kunde hun dog ikke bringe det over sit Hjerte for Alvor at vredes paa et Menneſte, hvis hele Sjæl syntes at være Sandhed og mandig Mildhed. Vel folte hun Bekreidelsen, men hun overvandt Lysten til at gjengjelde den og det lykkedes hende at give et blidt venſtabeligt Svar.

"De maa have ørbevaret hele Deres gunstige Mening for Delawarernes unge Piger, Bildtskytte, naar De kan tænke ſaaledes om dem af Deres egen Farve," ſagde hun med et raataget Smil. "Men prøv mig; dersom De ſeer, at jeg ſorger, enten over Baand eller Tjer, Silke eller Muſſelin, ſaa maa De tænke om mit Hjerte hvad De vil og ſige hvad De tænker."

"Det er Retſærdighed! Den ſjeldneſte Ting paa Jorden er et virkelig retſærdigt Menneſte. Saa ſiger Tameſ-

nund, den viseste Prophet blandt Delawarerne, og saaledes maa Alle tænke, som have Leilighed til at see og tale og handle blandt Menneffene. Jeg elsker en retfærdig Mand, Slange; hans Dine ere aldrig skjulte af Mørke mod hans Fjender, medens de ere lutter Solskin og Lys mod hans Venner. Han bruger den Fornuft, Gud har givet ham, og bruger den med en Følelse af, at det er paalagt ham at betragte og overveie Tingene som de ere, og ikke som han onsker de skulde være. Det er let nok at finde Menneffer, som kalde sig retfærdige, men det er vidunderligt sjældent at finde dem, som i Gjerningen ere det. Hvor ofte har jeg ikke seet Indianere, Pige, som troede, at de betragtede en Sag overensstemmende med den store Lands Willie, medens de egentligt alene søgte at handle efter deres egen Willie og Førgodtbefindende, og det ovenikjøbet heelt ofte med en Fristelse til at begaae Uret, som ikke kunde sees af dem selv mere, end Bækken, som løber i den næste Dal, kan sees af os gennem hiint Bjerg, uagtet enhver Tilstuer vilde have kunnet opdage den ligesaa tydeligt, som vi kunne bemærke de Aborrer, der svømme omkring dette Huus.

„Meget sandt, Bildtskytte,“ svarede Judith, idet ethvert Spør af Mishag forsvandt i et venligt Smil; „meget sandt og jeg haaber at see Dem følge denne Kjærlighed til Retfærdighed i Alt, hvad der angaaer mig. Fremfor Alt haaber jeg, at De vil dømme efter egen Overbeviisning og ikke troe enhver endslabsfuld Historie, som en sladderagtig

Ledigganger, som Hurry Harry, kan have at fortælle om de unge Fruentimmer, der tilfældigviis ikke have de samme Tanker om hans Ansigt og Skabning, som den pralende Brøstfyre har om sig selv.

„Hurry Harrys Tanker ere intet Evangelium for mig, Judith; men selv de, der ere værre end han, kunne have Dine og Dren," bemærkede Bildtskytten alverligt.

„Nok herom," udbrød Judith med sunkende Dine og en Rødme, som steg hende op i Tindingerne, „og mere om min Fader og Lusepengene for ham. Det er, som De siger, Bildtskytte; Indianerne ville sandsynligviis ikke slippe deres Fanger uden imod en sværere Betaling, end den mine Klæder og Faders Piffel og Krudt kan tilbyde. Men der er Kisten."

„Ja, der er Kisten, som De siger, Judith, og naar Valget er mellem en Hemmelighed og en Skalp, saa troer jeg, at de fleste vilde foretrække at beholde den sidste. Har Deres Fader nogensinde givet Dem nogen udtryffeligg Befaling angaaende denne Kiste?"

„Aldrig. Han synes steds at have anset dens Laase, dens Jerumbaand og dens Styrke for dens bedste Beskyttelse."

„Det er en sjelden Kiste og af en ganske mærkværdig Bygning," svarede Bildtskytten idet han stod op og nærmede sig den omtalte Gjenstand, paa hvilken han satte sig for desto mageligere at kunne tage den i Diesyn. „Chingachgoek, det Træ er ikke kommet fra nogen Skov, som Du eller jeg

nogensinde have gennemsporet. Det er ikke sort Balmød og dog er det fuldkomment saa smukt, om ikke smukkere, hvor det ikke har lidt af Røg og ilde Medfart.

Delawarerer kom nærmere, fiste paa Træet, undersøgte Marerne, segte at ridse i Overfladen med Neglen og før nysgjerrigt med Haanden hen over Jernbaandene, de store Hængelaase og de øvrige sjældne Eiendommeligheder ved den svære Kasse.

„Nei, der vover Ingenting i disse Egne, som ligner dette,“ vedblev Bildtsfyttten; „jeg har seet alle Slags Egetræer, begge Slags Alborn, Almetræer, Lindetræer, alle Slags Balmødetræer, Hasseltræer, kort ethvert Træ, som har Haardhed og Farve i en eller anden Stikelse, men jeg har aldrig før seet saadant et Slags Træ som dette! Judith, Kisten alene kunde kjøbe Deres Fader fri, eller ogsaa er trofessit Nysgjerrighed ikke saa stærk, som Rødhudernes Nysgjerrighed i Almindelighed, især hvad Træ angaar.“

„Handelen kunde maaskee aflattes billigere, Bildtsfyttte. Kisten er fuld og det er bedre at stille sig ved det Halve, end ved det Hele. Desuden sætter Fader, jeg veed ikke hvor, Priis paa denne Kiste.“

„Da synes han at sætte større Priis paa Indholdet, end paa selve Kisten, at donne efter den Maade, hvorpaa han behandler det Udvendige og sikker det Indvendige. Der er tre Laase, Judith; men der er ingen Nøgle.“

„Jeg har aldrig seet nogen og dog maa der være

en Nøgle, eftersom Hetty fortalte os, at hun ofte havde seet Kisten aaben.

„Nøgler flyve ligesaa lidet i Luften eller slyde i Vandet som Mennesker, Pige; er der en Nøgle, maa den ogsaa være gjemt et Sted.“

„Det er sandt og det vilde ikke være vanskeligt at finde den, naar vi blot turde søge.“

„Det angaaer Dem, alene Dem, Judith. Kisten er Deres eller Deres Faders, og Hutter er Deres Fader, ikke min. Nyssgjerrighed er Qvindens, ikke Mandens Skrøbelighed, og der har De alle mine Grunde. Indeholder Kisten Ting, som kunne bruges til Løspenge, forekommer det mig, at de vilde være godt anvendte til at frelse deres Giers Liv, eller endog blot hans Skaly; men det er Noget, som De maa bedømme, ikke jeg. Naar den lovlige Gier af en Fælde, en Buk, eller en Kano er fraværende, træder hans nærmest Beslægtede i hans Sted ifølge alle Love i Skovene. Vi overlade derfor Dem at bestemme, om Kisten skal aabnes eller ikke.“

„Jeg haaber, at De ikke troer, at jeg har Betænkelse, heder, naar min Faders Liv er i Fare, Wildtskytte.“

„Det er omtrent det samme som at sætte Skjend imod Taarer og Sorg. Det er ikke urimeligt at forudsige, at gamle Tom vil blive vred over hvad De har gjort, naar han atter befinder sig her i sit Huus; men det er ikke saa sjældent, at Mennesker blive fortrydelige over det, som er

blevet gjort til deres eget Bedste; jeg er vis paa, at endog Maanen vilde see anderledes ud, end den gjør nu, naar vi kunde see den fra den anden Side."

"Kunne vi finde Nøglen, bemundiger jeg Dem, Wildtskytte, til at aabne Kisten og tage de Ting ud af den, som kunne kjøbe min Fader fri."

"Find først Nøglen, Vige; siden ville vi tale om Resten. Elange, Du har Dine som en Flue og en Dømmekraft, som sjeldent tager Feil; kan Du hjælpe os til at udregne, hvor flydende Tom rimeligviis har gjemt Nøglen til en Kiste, som han holder saa hemmelig som denne?"

Delawareren havde ikke deeltaget i Samtalen, førend han saaledes ligefremt opfordredes, hvorpaa han forlod Kisten, som stadigt havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed, og saae sig om efter et Sted, hvor en Nøgle rimeligviis kunde være skjult under saadanne Omstændigheder, og da Judith og Wildtskytten heller ikke forholdt sig ørkesløse, vare de snart alle Tre ivrigt befestigede med at søge. Da det var afgjort, at Nøglen ikke kunne være i nogen af de sædvanlige Skuffer eller Gjemmer, hvoraf der fandtes flere i Bygningen, bleve disse ikke ransagede, men Alle henvendte deres Undersøgelser paa de Steder, som forekom dem at være de forborgneste og meest sandsynligt at blive brugte dertil. Paa denne Maade blev det yderste Værelse paa det nøieste, men forgjeves gennemsoget, hvorpaa de gik ind i Hutters Sovestue. Denne Deel af den plumpe Bygning

var bedre forsynet med Behave, end det Dvrige, idet den indeholdt Gjenstande, som udelukkende havde været bestemte til Eiermandens afdøde Hustrues Afbenyttelse; men da Judith havde alle de andre Nøgler, blev Kammeret snart gjen- nemløst, uden at den attraaede Nøgle kom for Lyset.

De gik da ind i Pøttrenes Sovestue. Chingachgoof overraskedes strax ved Førfjellen mellem de Gjenstande, og Ordningen af den Side af Værelset, som kunde kaldes Judiths, og det, som nærmere tilhørte Hetty. Der undslap ham et svagt Udraab og medens han pegede i begge Retninger, hentydede han paa denne Omstændighed med dæmpet Stemme, idet han tilsatte sin Ven paa Delaware.

„Som Du troer, Elange,“ svarede Wildtskytten, hvis Bemærkninger vi stedse oversatte paa Engelsk, medens vi dog saa meget som muligt bevare Mandens eiendommelige Ord- føining og Væsen. „Det er netop saaledes, som Enhver kan see, og det er Altsammen grundet paa Natur. Den ene Søster holder af Etads, Nøgle lige for meget; den Anden er saa from og ydmyg, som Gud nogensinde har skabt Godhed og Sandhed. Imidlertid tør jeg dog paa- staae, at Judith har sine Dyder og Hetty sine Feil.“

„Og den „svage Mand“ har seet Kisten aaben?“ spurgte Chingachgoof med Nysgjerrighed i sit Blik.

„Ganske vist; det har jeg hørt af hendes egen Mund og det har Du da endeligt med. Det synes, som om hen-

des Fader stoler paa hendes men ikke paa sin ældste Datters Taushed..

„Saa er Nøglen altsaa kun skjult for den „vilde Rose?“ thi saaledes havde Chingachgook begyndt med Galanteri at benævne Judith i sine private Samtaler med sin Ven.

„Det er det! Det er det netop! Til den Ené har han Tillid, til den Anden ikke. Der er Rødt og Hvidt deri, Slange, eftersom alle Stammer og Nationer ere enige i at have Tillid til Nøgle og negte at stole paa Andre. Det beror paa Rygtet og Forstanden.“

„Hvor kunde en Nøgle blive gjemt med saa liden Rimelighed for at blive funden af den vilde Rose, som imellem grove Klæder?“

Bildtskytten studsede og idet han vendte sig om imod sin Ven med Beundring malet i ethvert af hans Træk, lo han paa sin tause, men hjertelige Maade over det Sindrige og Hurtige i denne Formodning.

„Du har med Rette faaet Dit Navn, Slange; ja Du har med Rette faaet det! Ja rigtigt, hvor vilde en Ynder af Stads vel mindst søge, end imellem saa grove og uanselige Klædningsstykker, som den stakkels Hettys? Jeg tør vaastaae, at Judiths fine Fingre ikke have rørt ved et saa grovt og grimt Stykke Tøj som det Skjort, siden hun først gjorde Bekjendtskab med Officiererne! Deg hvo veed? Nøglen kan maaskee ligesaa gjerne være paa den Knag, som paa et

andet Sted. Tag Klædningen ned, Delaware, lader os see, om Du virkelig er en Prophet."

Ghingachgoof adlod, men der fandtes ingen Nøgle. En grov, tilsyneladende tom Lomme, som hængte paa den nærmeste Knag, blev ligeledes undersøgt. Imidlertid var Judiths Opmærksomhed bleven henledet i denne Retning og hun talte ierigt og som om hun vilde spare unyttig Uleilighed.

"Det er kun den stakkels Hettys Klæder, det kjære, enfoldige Pigebarn!" sagde hun; "Det er ikke rimeligt, at det, vi søge, vil findes der."

Neppe vare disse Ord ude af den Talendes smukke Mund, førend Ghingachgoof trak den forønskede Nøgle op af Lommen. Judith var altfor opvagt til ikke at indsee, hvorfor et saa simpelt og aabent Gjemmested var blevet afbenyttet. Blodet foer hende op i Ansigtet, maaskee ligesaa meget af Harme som af Undseelse, og hun bed sig i Læben, skjøndt hun forblev taus. Wildtskytten og hans Ven aabenbarede nu en naturlig fiin Følelse, idet Ingen af dem smilede eller engang ved et Blik røbede hver fuldkomment han forstod Bevæggrundene til og Sindrigheden af denne veludtænkte List. Den Førstnævnte, som havde modtaget Nøglen af Indianeren, gik foran ind i det næste Værelse, hvor han ved at anbringe den i en Laas forvissede sig om, at det rigtige Rødsfab nu var blevet fundet. Der var tre Hængelaase, hvoraf imidlertid enhver med Lethed lod sig aabnes med den ene Nøgle. Wildtskytten tog dem alle af, løsuede Has-

perne, løstede Laaget en lille Smule for at see, om det kunde gaar op, og trak sig derpaa adskillige Fod tilbage fra Kisten, tilkjendegivende sin Ven, at han skulde gjøre det samme.

„Det er en Familiekiste, Judith,“ sagde han, „og den seer ud til at indeholde Familiehjemmeligheder. Slangen og jeg ville gaar ud i Arken og see efter Kanoerne og Pagaierne og Rarerne, for at De kan undersøge den alene og see ad, om der maatte være Et eller Andet imellem Tingene, som kan tjene til Løsepenge eller ikke. Naar De er færdig, kan De kalde paa os, saa ville vi holde Raad sammen angaaende Tingenes Værdi.“

„Holdt, Wildtsflytte,“ udbrod den unge Pige, da han var i Begreb med at gaar; „jeg vil ikke røre et eneste Stykke, ikke engang løste Laaget i Beiret, naar De ikke er tilstede. Fader og Hetty have fundet for godt at holde det Indre af denne Kiste hemmeligt for mig og jeg er altfor stolt til at ville speide i deres skjulte Skatte, naar det ikke var til deres eget Bedste; bliv derfor hos mig; jeg behøver Vidner til det, jeg gjør.“

„Jeg troer næsten, Slangen, at Pigen har Ret. Tillid og Fortrolighed avle Sikkerhed, men Mistanke kan let gjøre os Alle listige. Judith har Ret til at forlange, at vi skulde være tilstede, og skulde Kisten indeholde nogen af Misters Gutteres Hemmeligheder, ville de falde i Hænderne paa to saa tauske unge Mand, som der kan findes. Vi ville blive

hos Dem, Judith; men lader os først kaste et Blik paa Soen og Kysten; thi denne Kiste tømmes ikke i en Haandenending."

De to Mænd gik nu ud paa Platformen og Vildtstykten betragtede Kysten gennem Rillerten, medens Indianeren alvorligt kastede Diet paa Bandet og Skovene, førstende efter et eller andet Tegn, som kunde forraade deres Fjenders Rønter. Der var Intet at see og efterat have overbevist sig om deres Sikkerhed for Diebtiffet, forsamlede de Tre sig atter omkring Kisten for nu at aabne den.

Judith havde, saa længe hun kunde huske, næret en vis Verbodighed for denne Kiste og dens ubekjendte Indhold. Hendes Fader og Moder havde ikke engang omtalt den i hendes Narværelse og det syntes at være en stiltiende Overenskomst, at man, naar man nævnte de Gjenstande, som tilfældigviis stode i Nærheden af den, eller vel endog laa paa dens Laag, omhyggeligt undgik enhver Bentydning paa selve Kisten. Bønnen havde gjort dette saa let og naturligt, at Pigen først for ganske nyligt havde begyndt at gruble over det Sælsomme ved denne Omstændighed. Men der havde aldrig været et saa fortroligt Forhold mellem Hutter og hans ældste Datter, at det kunde fremkalde Tilkid. Uldertiden var han venlig, men i Almindelighed og især mod hende, barsk og gnaven. Allermindst havde han udøvet sin Myndighed paa en saadan Maade, at hans Varn kunde have faaet Mod til at fordrifte sig til den Frihed, hun var i

Begreb med at tage sig, uden mange lange Abnelser om Følgerne, uagtet denne Frihed udsprang af Onstet om at gavne ham. Derhos var Judith ikke aldeles fri for en Smule Overtro med Hensyn til denne Kiste, der fra hendes Barndom og lige til nu havde staaet som et Slags forbudt Reliquie for hendes Dine. Ikke desto mindre var den Tid nu kommen, da det skulde synes, som om denne Hemmelighed skulde opklares og det desuden under Forhold, som kun levede hende lidet Valg i Sagen.

Da Judith saae, at begge hendes Bundsforvandre med taus Alvorlighed iagttog hendes Berøgelser, lagde hun Haanden paa Laaget og forsøgte paa at løfte det op. Men hendes Kræfter vare utilstrækkelige og det forekom Pigen, som heelt vel vidste, at alle Luffer vare aabnede, at hun ved et vanhelligt Forsøg modstodes af en overnaturlig Magt.

„Jeg kan ikke løfte Laaget op, Wildtskytte,“ sagde hun; „er det ikke bedre, at vi opgive Forsøget og finde paa andre Midler til at befrie Fangerne?“

„Nei, Judith, nei vist ikke, min Pige. Intet Middel er saa sikkert og let, som en god Løsepenge,“ svarede Wildtskytten. „Hvad Laaget angaaer, saa holdes det kun tilbage ved dets egen Tyngde, hvilket er vidunderligt med et saa lille Stykke Træ, uagtet det er saa stærkt beslaaet med Jern.“

Medens Wildtskytten talte, prøvede han sine egne Kræfter paa Forsøget og det lykkedes ham ogsaa at løfte Laaget op

mod Husets Bjeskeværk, hvor han sørgede for at befæste det ved en stærk Knag. Judith skjælvede formeligt, da hun første Gang kastede sit Die paa det Indvendige, og hun følte en midlertidig Lettelse ved at see, at et Stykke Seildug, som var ombyggeligt stultet ned paa alle Sider, skjulte Alt, hvad der laa underneden det. Kisten var imidlertid tilsyneladende godt forsynet, eftersom Seilduget kun laa en Tomme fra Laaget.

„Her er en fuld Ladning,“ sagde Vildtskytten, da han fik Die paa Indretningen, „og vi maa gaar langsomt og i Ro og Mag tilværks. Hent nogle Stole, Slange, medens jeg breder dette Teppe ud paa Gulvet; saa ville vi begynde vort Arbejde sindigt og ordentligt.“

Delawarereren adlød; Vildtskytten satte høfligt en Stel til Judith, tog selv en og begyndte at tage Seilduget tilside. Dette skete saa langsomt og forsigtigt, som om han troede, at der laa meget skrøbelige Ting underneden det. Da Seilduget var taget af, var det Første, som kom tilsyne, nogle mandlige Klædningsstykker. Disse vare af fint Stof og, efter Datidens Maade, af brogede Farver og besatte med rige Prydelser. En Kjele i Særdeleshed var af rødt Klæde og Knaphullerne vare udsyede med Guldtraad. Dog var det ikke nogen Uniform, men udgjorde en Deel af en fornem Civilists Paaklædning paa en Tid, da den selvstændige Rang strengt iagttoges i Klædedragten. Chin-gachgoek kunde ikke bare sig for at udbryde i Yttringer af

Velbehag, da Vildtskytten udfoldede denne Kjole og holdt den for Lyset; thi trods hans tillærte Selvbeherfselse var Klædningsstykkets Glæde for stærk for en Indianers Philo-
sophi. Vildtskytten vendte sig hurtigt om og betragtede sin Ven med et øieblikkeligt Misshag, da dette Udbrud af Svag-
hed undslap ham, og deryaa talte han med sig selv, saale-
des som det var hans Vane hvergang en eller anden stærk
Følelse pludseligt bemestede sig ham.

"Det er hans Gave! Ja, det er en Rødhuds Gave at holde af Stads, og han bør ikke dadles derfor. Det er desuden et usædvanligt Klædningsstykke og usædvanlige Ting fremkalde usædvanlige Følelser. Jeg troer dette kan bruges, Judith; thi der findes neppe det indianske Hjerte i hele Amerika, som kan modstaae Farver som disse og Glim-
mer som denne. Hvis denne Kjole er bleven syet til Deres Fader, saa er De med Hæder kommen til Deres Smag for Stads."

"Den Kjole er aldrig bleven syet til Fader," svarede Vigen hurtigt; "den er altfor lang og Fader er jo lille og firskaaren."

"Der maa have været Klæde nok, hvis den er bleven det, og Klitterstadien maa have været billig," bemærkede Vildtskytten med sin tause hjertelige Latter. "Slange, denne Kjole er bleven forfærdiget til en Mand af Din Størrelse og jeg kunde have lyst til at see den paa Dine Skuldre."

Chingachgook havde aldeles Intet mod Forsøget og

fastede Hutter's grove og lugslidte Trøie tilside for at skjule sin Person med en Kjole, som oprindeligt havde været bestemt for en fornem Herre. Forandringen var latterlig; men da Menneskene sjældent finde mere Anstod ved det Usammenhængende i deres Udvortes, end i deres Udsæd, betragtede Delawareren med dyb Interesse denne Forandring i et simpelt Speil, hvorved Hutter pleiede at barbere sig. I dette Dieblil tænkte han paa Iys og vi skulde Sandheden at sige, at skjøndt det kunde synes at stride lidt med en Krigers alvorlige Charakter at tilstaae det, saa ønskede han dog at kunne blive seet af hende med dette forbedrede Hæder.

„Bort med den, Slange, bort med den,“ tog den uboie- lige Vildtskytte til Orde; „saadanne Klædningsstykker somme sig ligesaa lidt for Dig, som de vilde somme sig for mig. Dine Gaver ere for Maling og Falskfjer og Teyver og Wampum, og mine ere for Brystduge af Skind, stærke Kamascher og brugelige Wokassiner. Jeg siger Wokassiner, Judith; thi skjøndt jeg er hvid, maa jeg dog, da jeg lever saa meget i Skovene, følge adskillige af Skovens Skikke for Bequemmeligheds og Billigheds Skyld.“

„Jeg indseer ikke, Vildtskytte, hvorfor den Gne ikke ligesaa godt kan bære en Skarlagens Kjole som den Anden,“ svarede Pigen. „Jeg vilde ønske jeg kunde faae Dem at see i denne smukke Klædning.“

„Seer mig i en Lørd's Kjole! Ja, Judith, vil De vente saa lange, saa kommer De til at vente til De seer mig uden

Førstand og Hukommelse. Nei, nei, Pige, mine Gaver ere mine Gaver og jeg vil leve og doe i dem, om jeg saa aldrig skulde fælde en Hjort eller stikke en Lær mere. Hvad har jeg gjort, siden De kan ønske at see mig i en saadan spraglet Kjøle, Judith?"

"Det er fordi jeg troer, Vildtskytte, at de unge Frisfyrer fra Færterne med deres falske Tunger og falske Hjertes ikke ene burde vise sig i smukke Fjer, men at Sandhed og Ærlighed ogsaa have deres Krav paa at blive ærede og ophøiede."

"Og hvilken Dyboining?" — Læreren vil bemærke, at Vildtskytten ikke havde studeret sin Ordbog med megen Kritik — "Og hvilken Dyboining vilde det være for mig, Judith, at blive behængt med Stads og Skarlagens ligesom en Wingo Hovding, der nyligt har faaet sine Foræringer fra Duebel? Nei, nei; jeg er god nok, som jeg er, og hvis ikke, saa kan jeg ikke blive bedre. Læg Kjølen paa Teppeet, Elange, og lader os see dybere i Kisten."

Det fristende Klædningsstykke, som sikkert aldrig havde været bestemt for Hutter, lagdes tilside og Uundersøgelsen fortsattes. Forraadet af de mandlige Klædningsstykker, som alle svarede til Kjølen, var snart udtomt, og nu kom de kvindelige. En deilig Kjøle af Brocade, lidt beklædt et ved forsømmelig Behandling, viste sig først og denne Gang fremmede uforstillede Glædesudraab fra Judiths Læber. Saa meget den unge Pige ogsaa havde været hengiven til

Klæder og saa gunstige Leiligheder hun ogsaa havde haft til at see en vis Fordring derpaa hos de forstjellige Kommandanters Fruer og andre Damer fra Forterne, havde hun dog aldrig for skuet et Stof eller Farver, som kunde sammenlignes med hvad der nu saa uventet udbredtes for hendes Dine. Hendes Henrykkelse var næsten barnagtig og hun tillod ikke, at Undersøgelsen fortsattes, førend hun havde iført sig en for hendes Levemaade og Opboldssted saa usædvanlig Dragt. Til den Ende begav hun sig ind i sit eget Værelse, hvor hun med sine i saadanne Forretninger øvede Hænder snart skilte sig af med sit eget pyntelige Lærreds Klædeben og straaled med Brokadens prægtige Farver. Kjølen passede tilfældigviis Judiths smukke, fyldige Figur og havde sikkert aldrig smykket et Væsen, der ved sine naturlige Fuldkommenheder bedre egnede sig til at gjøre dens glimrende Farvespil og skønne Stof Værd. Da hun kom tilbage, stode Bildtskøtten og Ebingerhoof, der havde tilbragt Tiden under hendes korte Fraværelse med nok engang at betragte de mandlige Klædningsstøkker, op fulde af Forundring, idet der undslap dem saa utvetydige Udbrud af Forbauselse og Velbehag, at Judiths Dine fik en fornyet Glæde, idet hendes Kinder glødede af Triumph. Den unge Pige lod imidlertid, som om hun ikke bemærkede det Indtryk, hun havde gjort, men satte sig ned med en Drennings Møjsstat og anmedede om, at Kisten maatte blive nærmere undersøgt.

„Jeg veed ikke nogen bedre Maade at underhandle med

Wingoerne paa, Pige," udbrod Bildtskytten, „end at sende Dem i Land saaledes som De er og fortælle Dem, at en Dronning har indfundet sig hos Dem! De vilde udlevere Hutter og Hurry og Hetty med ved saadant et Syn!"

„Jeg troede, at Deres Tunge var for ærlig til at smigre, Bildtskytte," svarede Pigen, mere glad over denne Beundring, end hun vel vilde tilstaae. „En af Hovedaarsagerne til min Agtelse for Dem var Deres Kjærlighed til Sandhed."

„Og det er Sandhed og høitidelig Sandhed, Judith, og intet Andet. Aldrig have mine Dine skuet en Skabning med et saa herligt Udseende som Deres i dette Dieblif! Jeg har ogsaa seet Skønheder i min Tid, baade røde og hvide, og det berømte og meget omtalte Skønheder; men aldrig har jeg seet nogen, der kunde taale at sammenlignes med hvad De er i dette velsignede Dieblif, Judith, aldrig."

Det henrykte Blik, som den unge Pige tilkastede den oprigtige Jæger, formindskede ingenslunde Virkningen af hendes Yndigheder og da de fugtige Dine gave det et Anstrog af Følsomhed, havde Judith maastee aldrig seet mere virkeligt elskværdig ud, end i hvad den unge Mand havde kaldt „dette velsignede Dieblif." Han sankede sit Hoved, holdt det en kort Tid høiet over den aabne Kiste, ligesom i Tvivl, og fortsatte derpaa Undersøgelsen.

Dernæst kom adskillige mindre Gjenstande, hørende til den quindelige Paaklædning, som alle fuldkomment swa-

rede til Kjølen. Disse lagdes stiltiende for Judiths Fodder, som om hun havde et naturligt Krav paa deres Besiddelse. Et Par af dem, saasom Handsker og Kniplinger, tog hun op og føiede dem til sin allerede rige Dragt, ligesom for Evig, men i Virkeligheden for at smykke sin Person saa meget Omstændighederne vilde tillade. Da disse tvende mærkelige Dragter, mandlige og kvindelige, som de kunde kaldes, vare rømmede tilside, afføndrede nok et Stykke Seildug Resten af Gjenstandene fra den Deel af Kisten, hine havde indtaget. Saa snart Bildtskytten bemærkede denne Foranstaltning, standsede han, ligesom i Tvivl om Rigtigheden af at gaae videre.

„Enhver har sine Hemmeligheder, antager jeg,” sagde han, „og Alle have Ret til at beholde dem; vi ere efter min Formening komne langt nok ned i denne Kiste for vort Dødsbed og jeg synes, at vi gjorde bedst i ikke at gaae videre og at lade Maister Hutter beholde det, der ligger under dette Klæde, for sig selv og sine egne Følelser.“

„Mgter De at tilbyde Profesjerne disse Klæder som Løsepenge?“ svurgte Pigen hurtigt.

„Ja ganske vist. Hvorfor rage vi op i en anden Mands Kiste, uden for at tjene dens Eier saa godt vi kunne? Denne Kjøle alene vilde være istand til at vinde Dglernes fornemste Hovding, og hvis hans Kene eller Datter tilfældigviis skulde være ude med ham, vilde den Kjøle, De har paa, gjøre Hjertet blødt paa enhver Kvinde

imellem Albany og Montreal. Jeg indseer ikke, at vi behøve et større Varesforraad, end disse to Ting."

"Dem kan det maaskee forekomme saaledes, Vildtskytte," svarede den skuffede Pige; „men hvilken Nytte kunde vel en Indianerinde have af en Dragt som denne? Hun kunde ikke bære den mellem Træernes Grene; Ureenligheden og Røgen i Wigwamen vilde snart fordærve den og hvorledes vilde et Par røde Arme tage sig ud i disse korte, med Kniplinger besatte Ermer?"

"Altsammen meget sandt, Pige, og De kunde gaae endnu videre og sige, at det hverken er til rette Tid eller Sted her i denne Egn. Hvad kommer det os ved, hvorledes denne Stads bliver behandlet, naar den kun kan befordre vore Døfter? Jeg indseer ikke, at Deres Fader kan gjøre nogen Brug af saadanne Klæder, og det er heldigt, at han har Ting, som ikke ere af nogen Vardi for ham selv, men som ville staae i høi Priis hos Andre. Vi kunne ikke gjøre nogen bedre Handel, end at tilbyde disse Pjalter for hans Frihed. Vi ville opoffre alt dette Flitterstads og faae Hurry fri ovenikjøbet!"

"De troer altsaa, Vildtskytte, at Thomas Gutter ikke har Nogen i sin Familie — intet Barn — ingen Datter — for hvem denne Dragt kunde synes passende og hvem De kunde ønske at see i den engang imellem, selv om det kun var sjældent og alene for Spøg?"

"Jeg forstaaer Dem, Judith — ja, nu forstaaer jeg

Deres Mening og jeg troer, jeg kan sige, Deres Ønsker. At De er ligesaa herlig i denne Dragt som Solen, naar den staaer op eller gaaer ned paa en blid Oktober Dag, er jeg villig til at indrømme, og at De i høi Grad passer for den, er en heel Deel sikkrere, end at den passer for Dem. Der er Gaver i Klæder ligesaa vel som i alle andre Ting. Nu troer jeg ikke, at en Kriger paa sit første Tog bør anlægge de samme Farver som en Hovding, hvis Mod er blevet prøvet og som veed af Erfaring, at han ikke vil gjøre sine høie Fordringer Skam. Saaledes er det med os Alle, Røde eller Hvide. De er Thomas Hutters Datter og den Kjole er bleven gjort til Datteren af en eller anden Gouverneur, eller en Dame af høi Stand, og var bestemt til at bæres imellem smukt Bohave og i rigt Selskab. I mine Dine, Judith, seer en anstandig Pige aldrig mere sammelig ud, end naar hun er sammeligt klædt, og Intet er passende, som ikke er paa sit rette Sted. Desuden, Pige, gives der nogen Skabning i Kolonien, som kan undvære Stads og stole paa sit eget pakkre Udseende og smukke Ansigt, saa er det Dem selv."

"Jeg vil strax trække disse Jammerligheder af, Wildtskytte," udbrod Pigen og sprang op for at gaae ud af Stuen, "og gid jeg aldrig maa faae dem at see paa noget andet menneskeligt Væsen igjen!"

"Saaledes er det med dem Alle, Slange," sagde den Anden og vendte sig om mod sin Ven og lo, da den

Skjønne var forsvunden. „De holde af Stads, men de holde dog allermest af deres medfødte Yndigheder. Imidlertid er jeg glad over, at Pigen har samtykket i at lægge sine Fælbelader tilside, for det er imod al Færnst for en af hendes Stand at bære dem, og desuden er hun smuk nok, som jeg kalder det, til at gaae alene. Iys vilde ogsaa see ualmindeligt godt ud i en saadan Dragt, Delawarer!“

„Wah-ta! Wah er en rødhudet Pige, Wildtskytte,“ svarede Indianeren; „ligesom Skorduens lunge kjendes hun paa sine egne Fjer. Jeg kunde gaae ferbi uden at kjende hende, derisom hun var iført et saadant Skind. Det er klogest at gaae saaledes klædt, at vore Benner ikke behøve at spørge os om vort Navn. Den „vilde Kæse“ er meget indtagende, men hun er ikke smukkere, fordi hun bærer saa mange Færver.“

„Det er det! — Det er Natur og den sande Grundvold for Kjærlighed og Beshyttelse. Naar en Mand standser for at plukke et vildt Jerdber, venter han ikke at finde en Melon, og naar han vil tage en Melon, bliver han skuffet, hvis den viser sig at være et Græskar, skjøndt Græskarret ofte er smukkere for Diet end Melonen. Det er det og det betyder: Bliv ved Dine Gaver, og Dine Gaver ville blive ved Dig.“

Mændene raadsløge nu en kort Tid om Nødtigheden af at frænge dybere ned i Hutter's Kiste, indtil Judith atter kom tilbage, afført Galladragten og igjen bærende sin simple Lærreds Kjole.

efter det velsliffelige Indtryk, som hans Lovtale over hendes Udvortes havde frembragt, „kunde vi bedre bestemme, hvorledes vi skulde forholde os.“

„Det er ikke saa ufornuftigt, Vige, skjøndt det mere er et blegt Ansigts, end en Rødhuds Gave at udferske andre Folks Hemmeligheder.“

„Nysgjerrighed er naturlig og det er at vente, at alle menneskelige Væsener have menneskelige Svagheder. Hvergang jeg har været i Høtterne, har jeg bemærket, at de Fleste i og i Nærheden af dem gjerne vilde vide deres Naboers Hemmeligheder.“

„Ja, og undertiden slutte sig til dem, naar de ikke kunde udfinde dem. Det er Forskjellen mellem en indianer Gentleman og en hvid Gentleman. Slangen her vilde dreie Hovedet tilside, dersom han sig selv uafvendende kom til at see ind i en anden Hovdings Wigwam, hvorimod de Fleste i Kolonierne, hvor Alle ville være store Folk, vise, at de ere bleyne endnu større ved den Maade, hvorpaa de tale om deres Anliggender. Jeg er overbevist om, Judith, at De ikke vilde kunne faae Slangen der til at tilstaae, at der er Nogen i Stammen, der er saa meget større end han selv, at han kunde blive Gjenstanden for hans Tanker, og faae ham til at bruge sin Tunge til at tale om hans Bevægelser, Klædedragt, Spise og Drikke og alle de andre Emaating, som en Mand beskæftiger sig med, naar han ikke er beskæftiget med sine større Pligter. Den, som gjør dette, er i

Grunden kun lidet bedre end en Skurk, og de, som opmun-
tre ham, ere omtent af samme Suurdeig, lad dem saa bære
nok saa smukke Klæder og af hvilken Farve de ville."

"Men dette er ikke en Andens Wigwam; den tilhører
min Fader; disse Ting ere hans og de behøves til hans
Nytte."

"Det er sandt, Pige, det er sandt og har noget at
betyde. Godt, naar Alt ligger for os, kunne vi rigtignok
bedst bedomme, hvad vi skulle tilbyde som Løsepeng, og
hvad vi skulle beholde."

Judith var aldeles ikke saa uegennyttig som hun lod.
Hun vidste, at Hettys Nysgjerrighed var bleven søiet med
Hensyn til Kisten, hvorimod hendes egen ikke var bleven
andset, og hun havde Intet imod at besidde en Leilighed til
at komme paa samme Trin som sin mindre begavede Søster
i denne ene Henseende. Da nu Alle syntes at være enige
om, at Undersøgelsen af Kistens Indhold burde fortsattes,
skred Wildtskytten til at tage det andet Seildugs Hylster
bert.

De Gjenstande, som laa øverst, da Teppeet atter droges
tilside for Kistens Hemmelighed, vare et Par rigt med Solv
indlagte Pistoler. Deres Vardi vilde have været betydelig
i en af Byerne, men i Skovene brugtes dette Slags Vaaben
kun sjældent, eller aldrig, undtagen maaskee af en eller an-
den Officier fra Europa, der, som saa Mange paa den Tid,
besøgte Kolonierne med en saa dyb Overbeviisning om de

londonſke Skiffes Fortræffeligbed, at han indbildte ſig, at de ikke burde tilſidesættes paa de amerikaniſke Grændſer. Hvad der tildrog ſig i Anledning af Dydagelſen af diſſe Baaben, vil man erfare i det følgende Kapitel.

Trettende Kapitel.

„Aldrig ſaaſnart havde Bildtſkytten taget Piſtolerne, førend han vendte ſig om mod Delawareren og viſte ham dem, for at han ſkulde beundre dem.“

„Barne-Gevær,“ ſagde Slangen ſmilende, idet han baanterede et af Redſkaberne, ſom om det havde været et Legetoi.

„Nei det er ikke, Slange, nei det er ikke. Det er gjort for en Mand og vilde være nok for en Kæmpe, naar det bliver rigtigt brugt. Men holdt; hvide Mand udmærke ſig ved deres Uagtsomhed med at gjemme Geværer i Kiſter og Kroege. Lad mig ſee, om der er viiſt Forſigtighed med diſſe Baaben.“

Medens Bildtſkytten talte tog han Piſtolen ud af ſin Vens Haand og aabnede Panden. Denne var fuld af Fængſkrudt, ſom ved Tid, Fugtighed og Tryk var blevet

førvandlet til en Kage, ligesom et Stykke Kul. Ved Hjælp af Ladestoffen erfarede, at begge Pistoler vare ladte, skøndt Judith kunde bevidne, at de sandsynligviis havde ligget flere Aar i Kisten. Det er ikke let at skildre Indianerens Forbauselse over denne Opdagelse; thi han var vant til hver Dag at lægge frisk Fængfrugt paa og eftersee Indholdet af sit Gevær i korte Mellemrum.

„Det er hvid Forsømmelighed,“ sagde Wildtskytten og rystede paa Hovedet, „og der gaacr neppe noget Aar, uden at En eller Anden i Kolonierne lider derunder. Det er ligeledes besynderligt, Judith, ja det er virkelig hoist besynderligt, at naar Gieren løsner sit Gevær paa en Hjort eller paa et andet Stykke Vildt, eller ogsaa maasse paa en Fjende, saa feiler han to af tre Gange; men kommer han til Skade med et saadant forglemt Skud, saa bliver det gjerne den visse Død for et Barn, en Broder eller en Ven! Nu, vi gjøre Gieren en sand Tjeneste, naar vi løsne disse Pistoler for ham, og da de ere noget Nyt for Dig og mig, Slange, ville vi prøve vor Færdighed efter et Maal. Kom frisk Fængfrugt paa denne og jeg vil gjøre det samme med denne her og saa ville vi see, hvem der er den bedste Mand med en Pistol; for hvad Riflen angaaer, har det længe været afgjort imellem os.“

Wildtskytten lo hjerteligt over sit eget Indfald og et Par Minuter derefter stode de Begge paa Platformen

vælgende en eller anden Gjenstand i Arken til deres Skive. Judith var af Nyssgjerrighed fulgt med.

„Gaa tilbage, Pige, gaa lidt tilbage; disse Baaben have længe været ladte,“ sagde Bildskytten, „og der kunde maaskee hændes en Ulykke, naar de blive løsneede.“

„Saa skal De ikke løsne dem; lad Delawarerer saae dem begge to, eller det er endnu bedre at trække Ladningen ud uden at skyde.“

„Det er imod Skik og Brug — og nogle sige imod Wianddom, skjøndt jeg ikke holder paa en saadan taabelig Lære. Vi maa løsne dem, Judith skjøndt jeg ferudser, at Ingen af os vil faae synderlig Grund til at rose sig af sin Færdighed.“

Judith var i det Hele taget en Pige af stort personligt Mod og hendes Levemaade forhindrede hende fra at føle noget af den Skræk, som saa let kommer over hendes Kjon ved Knaldet af et Skud. Hun havde løsnet mangan en Riffel og man vidste endog, at hun havde faldet en Hjort under Forhold, der gjorde hende Vre. Hun adlød derfor, idet hun gik lidt tilbage ved Siden af Bildskytten og overled Forsiden af Platformen til Indianeren alene. Chingachgool hævede sit Baaben flere Gange, søgte at bringe det i Rio ved at bruge begge Hænder, gik fra den ene forkeerte Stilling over til den anden endnu forkeertere og trykkede omfider løs med en fortreivlet Ligeegyldighed uden egentligt talt i mindste Maade at have faaet Sigte. Fel-

nen heraf blev, at han, istedetfor at ramme den Knast, som var bleven valgt til Maal, afdeles forseilede Arken, og Kuglen hoppede hen over Vandet ligesom en Steen, der kastes med Haanden.

„Godt gjort, Slange, godt gjort!“ raabte Vildtskytten og lo med sin lydløse Lustighed; „Du har ramt Søen og det er allerede en Bedrøvt for visse Folk! Jeg vidste det nok og sagde det saa godt som til Judith; for disse korte Baaben høre ikke til en Hødhuds Gaver. Du har ramt Søen og det er bedre, end bare at ramme Lusten! Gaa nu tilbage og lader os see, hvad hvide Gaver kunne udrette med hvide Baaben. En Pistol er ingen Riffel, men Farve er Farve.“

Vildtskytten sigtede baade hurtigt og roligt, og Knaldet kom næsten ligesaa saare Pistolen hævedes. Men den brændte for, som det kaldes, og Stumper og Stykker af den sloi omkring i alle Retninger, saa at nogle faldt ned paa Taget af Kastelet, nogle i Arken og een i Vandet. Judith streg og da de to Mænd forfærdede vendte sig om mod hende, var hun saa bleg som et Lig og skjælvede over hele Kroppen.

„Hun er saaret — ja, den stakkels Pige er saaret, Slange, skøndt Ingen kunde forudsæe det, da hun stod hver hun stod. Vi ville bære hende hen paa en Stol og gjøre Alt for hende, hvad vor Kundskab og Duellighed formaaer.“

Judith led sig bæres hen paa en Stol, sank en Mundfuld af det Vand, som Delawarereren bød hende i en Kalebas, og brast i Taarer efter et voldsomt Andfald af Skjalven, der syntes at skulle opløse hendes stjonne Stillehed.

"Smerten maa bæres, stakkels Judith, ja, den maa bæres," sagde Bildtskytten trøstende. "Skjøndt jeg er langt fra at ønske, at De ikke skal græde, for Graad letter ofte en Piges Følelser. Hvor kan hun være saaret, Slange? Jeg seer intet Spor af Blod eller noget Hul i Hud eller Klæder."

"Jeg har ingen Skade taget, Bildtskytte," stammede den unge Pige under Taarer. "Det er Skrak, forstjælder jeg Dem, og jeg seer, at Ingen, Gud være lovet, er kommen tilskade."

"Det er mærkeligt!" udbrød den umistrolige, ligefremme Jæger. "Jeg troede, at De var opbloiet over Koloni Svagbeder, Judith, og at De var en Pige, som ikke led sig kuse af Knaldet af et Gevær, der springer. Nei, jeg ansaae Dem virkelig ikke for saa frygtsem! Hetty kunde nok være bleven forstrækket; men De har altfor megen Forstand og Dømmekraft til at burde være bange, naar Faren er forbi. De ere behagelige for Diet, Hovding, og foranderlige, men meget ubestemte i deres Følelser."

Undseelsen gjorde Judith taus. Hendes Brevægelse havde ikke i mindste Maade været forstilt, men var heelt og holden udsprungen af en pludselig og ubetvingelig Skrak —

en Skrak, som hun, næsten fandt ligesaa uforfærlig selv, som den var det for hendes Omgivelse. Efterat have borttøret Sporene af sine Taarer, smittede hun dog atter og kunde snart deeltage i Patteren over hendes Taabelighed.

„Men De, Bildtskytte,“ lykkedes det hende omstøder at sige, „er De virkelig slet ikke kommen til Skade? Det synes næsten at være et Mirakel, at en Pistol kunde springe i Deres Haand og De komme derfra uden Tab af Lemmer eller Liv.“

„Saadanne Vidundere ere slet ikke saa sjældne blandt forslidte Baaben. Den første Riffel, man gav mig, spillede mig det samme Vuds og dog overfald jeg det. Sjøndt jeg ikke kom saa uskadt derfra som denne Gang. Thomas Sutter har nu en Pistol mindre, end han havde i Morges; men da det skete ved et Forsøg paa at vise ham en Tjeneste, har han Intet at klage over. Kom nu og lad os undersøge Risten nærmere.“

Judith havde nu for saavidt overvundet sin Bærgelse, at hun kunde sætte sig igen, og Kaderfogelken foretoges. Den første Gjenstand, som viste sig, var indhyllet i et Klæde og da det aabnedes, saars det at være et af de dengang blandt Esfolk brugelige, mathematiske Instrumenter med de sædvanlige Zirater og Skrue af Messing. Bildtskotten og Chingachgool yttrede deres Beundring og Forbauselse over

Bildtskotten, i D. 11. 23

det ubekjendte Instrument, der var blankt og glimrende, da det aabenbart var blevet omhyggeligt opbevaret.

„Det overgaaer Landmaalernes, Judith,“ udbrød Bildtskytten, resteraat have vendt og dreiet Instrumentet flere Gange i Haanden; „jeg har tidt seet alle deres Nedstaber og stemme og hjertelose nok erode, tbi de komme aldrig ud i en Skov uden at vise Vej for Edielhed og Delaggeske, men intet af dem seer saa undersundigt ud som dette! Jeg er næsten bange for, at Thomas Hutter ikke er draget ud i Orkenen med redelige Hensigter for dens Lykke. Har De nogensinde seet deres Fader besatte sig med Landmaaleri? Pige.

Han er ikke Landmaaler, Bildtskytte, og forstaaer heller ikke at bruge dette Instrument, skjøndt han synes at rie det. Dreer De, at Thomas Hutter nogensinde har baaret den Kjole? Den er ligesaa meget for stor til ham, som dette Instrument overgaaer hans Lardomme.”

„Saaledes er det, saaledes maa det være, Slange, og den gamle Krabat maa paa en eller anden ubekjendt Maade være bleven Arving til en anden Mands Gods. Folk siige, at han har været Somand og denne Kiste og bele dens Indhold synes ogsaa — ha! Hvad er det? Det overgaaer langt Messinget og det sorte Træ paa Instrumentet!

Bildtskytten havde aabnet en lille Pose, af hvilken han toog for een fremtog Brifferne til et Skakspil. De

vare af Elphenbeen, meget større end sædvanligt, og udmærket godt udskaarne. Enhver Bril forestillede den Persen eller Ting, hvorfra den var Navnet; saaledes vare Sprinterne Ridderne tilhest, Taarnene stode paa Elephanterne og selv Bønderne vare Viennessefigurer. Spillet var ikke fuldstændigt, og nogle Sonderbrydelser røbede en ilde Medfart; men det Tiloversblevne var blevet omhyggeligt gemt og opbevaret. Endog Judith tilfjendegav Forundring, da disse ny Gjenstande fremstilledes for hende, og Chingachgoek glemte i sin Beundring og Henrykkelse aldeles sin indianske Værdighed. Han tog hver eneste Bril og undersøgte den med utrættelig Tilfredshed, idet han viste den unge Pige de mere sindrige og paafaldende Dele af Arbejdet. Men Elephanterne voldte ham dog den største Glæde. De „Hughs!“, som han udstødte, medens han søgte paa deres Snabler, Øren og Haler, vare meget tydelige, og ligesaa lidt glemte han at lægge Mærke til Bønderne, der vare væbnede som Bueskytter. Denne Fremstilling varede flere Minuter, i hvilke Judith og Indianeren havde hele Henrykkelsen for dem selv. Bildtskytten sad taus, tankesfuld og endeg mørk, skjøndt hans Die iagtog enhver af de to fornemste Skuespilleres Bevægelser og bemærkede enhver ny Giendommelighed ved Brillerne, altsom de stilledes til Skue. Intet Udbrud af Glæde, intet rosende Ord kom over hans Læber. Omfader bemærkede de to Andre hans Taushed og da talte han første Gang, efterat Skakbrillerne vare blevne fundne.

Judith, spurgte han alvorligt, men med en Under-
 lighed, som grændsede nær til Omhed, »haver Deres Fader
 ældre nogensinde talt med Dem om Religionen?«
 Den unge Pige rødmede, og de Purpurløve, der fore-
 over hendes skjønne Ansigt, lignede det ubestændige Farvespil
 paa Neapels Himmels i November. Men Bildskytten havde
 bragt hende en saadan Førfjærslighed for Sandhed, at
 hun ikke vaklode i sit Svar, men sagde ligefremt og oprigtigt:
 »Min Moder har vist talt med mig derom, min
 Fader aldrig. Jeg troer det gjorde min Moder bedrøvet i
 at tale om vores Bonnet og Pligter, men min Fader har
 ikke lukket sin Mund op om saadanne Ting, hverken for
 eller efter hendes Død.«
 »Det vil jeg troe, det vil jeg troe.« Han har ingen
 Gud, ingen saadan Gud, som det sommen sig et Menneske
 med hvid, eller engang med rød Hud at tilbede. Disse
 Ting ere Afgudsbilleder.
 Judith studsede og syntes let Dieblid at føle sig dybt
 krænketh. Men efter nogen Betænkning lo hun emsder.
 »Hvem troer De da, Bildskytte, at disse Glymbrens
 Duffer ere min Faders Guder? Jeg har vist hørt tale
 om Afgudsbilleder og veed hvad de ere.«
 »Det er Afgudsbilleder,« svarede den Anden bestemt.
 »Hvorfor skulde Deres Fader gemme dem, naar han ikke
 tilbeder dem?«
 »Vilde han gemme sine Guder i en Pøse og indelufte

dem ingen Kiste? Nei, nei, Bildtskytte, min stakkels Fader
 fører sin Gud med sig, hver han gaaer, og den er hans
 egne Byster. Det kan gjerne være, at disse Ting ere Af-
 guds billeder; jeg troer selv, at de ere det, efter hvad jeg har
 hørt og læst om Afgudsdyrkelse; men de ere komne fra et
 fjernt Land, ligesom alt det Andet, og ere faldne i Thomas
 Hutters Hænder, medens han var Somand.

„Det glæder mig, det glæder mig hjerteligt at høre
 det, Judith; for jeg troer ikke, at jeg kunde have faaet
 mig til at forsøge paa at hjælpe en hvid Afgudsdyrker
 ud af hans Forlegenhed. Den gamle Mand er af min Farve
 og Nation, og jeg vilde gjerne være ham til Rytte; men
 det vilde have kostet mig megen Overvindelse at gjøre det,
 dersom han havde foragtet alle sine Gaver i Henseende til
 Religionen. Dette Dyr synes at volde Dig megen Glæde,
 Slænge, skøndt det dog ikke er Andet, end et Afgudsbil-
 lede.

„Det er en Elefant,“ kaldt Judith ham i Talem.
 „Jeg har tidt seet Billeder af saadanne Dyr i Forterner, og
 Moder havde en Bog, hvori der stod en trykt Beskrivelse
 af dem. Fader brandte den tillige med de andre Bø-
 ger, for han sagde, at Moder holdt altfor meget af at læse;
 det var ikke længe førend Moder døde, og jeg har under-
 tiden tænkt, at dette Tab fremstyndede hendes Død.“
 Dette sagdes ligesaa lidet med Letsindighed, som med
 dyb Følelse. Det sagdes uden Letsindighed; thi Judith blev

bedrøvet ved sine Grindringer, og dog var hun bleven altfor vant til at leve for sit eget Jeg og sin Forfængelighed til at kunne føle de Forurettelser, der vare vedersfaret hendes Moder, meget dybt. Der udfordredes overordentlige Omstændigheder til at vække et rigtigt Begreb om hendes Stilling, og purre de bedre Høiester hos denne skjønn, men vilde, ledede Pige, og saadanne Omstændigheder vare endnu ikke indtraadte i hendes korte Tilværelse.

„Enten det nu er en Elefant eller ikke, saa er det et Afgudsbillede,“ svarede Tøgeren, „og bør ikke være i en Christens Gjemme.“

„Godt for Drekslerne!“ sagde Chingachgoek, idet han nødigt slap det ene af Taarnene, da hans Ben tog det fra ham, for at lægge det i Posen. „Elefanten kjober hele Stamme,“ kjober næsten Delawarer.“

„Ja, det vilde den, som Enhver, der kjender Noget til Rodhudernes Natur, maa indsee,“ svarede Bildtskyten; „men den Mænd, der giver falske Penge ud, Stange, er ligesaa slet som den, der gjer dem.“

„Har Du nogensinde kjendt en rejsferdig Indianer, som ikke vilde foragte at sælge et Ilderskind for et egte Maarskind, eller udgive et Stinkdyr for en Bæver? Jeg veed, at nogle saa af disse Afgudsbilleder, maaskee een af disse Elefanter, vilde kunne kjober Thomas Hutters Frihed, men det strider imod Samvittigheden at udgive saadanne falske Penge. Maaskee ingen indianer Stamme her i Ggnen er rigtige Afgudsdyrkere,

men nogle af dem ere saa nær ved at være det, at hvide Gaver burde være meget forsigtige med at oymuntre dem i deres Bildfarelse."

"Hvis Afgudsdyrkelse er en Gave, Bildtsfyttte, og Gaver ere hvad De synes at ansee dem for, kan Afgudsdyrkelse hos saadanne Wiennesker neppe være en Synd," svarede Judith med større Klæfthed end Besindigheds.

"Gud giver ingen af sine Skabninger saadanne Gaver, Judith," svarede Jageren.

"Hvad man tilbedes under et eller andet Navn, men ikke Skabninger af Metal eller Glybenbeen. Det gjør Intet til Sagen, om Altes Fader kaldes Gud eller Manitu, Gud eller den store Mand; han er derfor ligesuldt vor fælleds Skaber og Herre; ei heller har det meget at sige, om de Hetsfærdiges Sjæle komme i Paradiis eller til de lykkelige Jagtegne, eftersom han kan sende hver sin Veie efter hans Velbehag og Wiisdom; intet mit Blod størknes, naar jeg seer dødelige Wiennesker saaledes indbyllede i Mørke og Døvertro, at de af Jerd, Træ eller Bæen — Ting, som ere gjorte af deres egne Hænder — forfærdige ubevægelige, bevidstløse Billeder og derpå falde ned for dem og tilbede dem som en Guddom!"

"Men, Bildtsfyttte, disse Glybenbeens Tingester ere maaffet slet ikke Afgudsbilleder. Nu huffer jeg, at jeg har seet, at en af Officiererne i Fortet havde en Næb og nogle Gjøes, der vare forfærdigede i et omtrent lignende Diemed

sent disse, og her er noget Haardt, der indfødt i et Alde
 nog maa ske borer til Deres Afgudsbilleder. *And 1940*
 Bildtskysten tog den Pakke, Pigen rakte ham, og ved
 at løse den op, fandt han Brædtet inden i den. Det
 var ligesom Brillerne stort og pragtfuldt og indlagt med Iben-
 belt og Glybenbeen. Ved at lægge det hele sammen, gif
 Tægeren, skjøndt ikke uden mange Tvivl, langsomt over til
 Judiths Mening, og indrømmede omsider, at de formeentlige
 Afgudsbilleder alene vare nogle mærkeligt udskarne Bril-
 ler til et eller andet ubekjendt Evis. Judith besad den
 Takt at bruge sin Seir med stort Maadehold og hentydede
 aldrig, end ikke i fjerneste Maade, paa sin Bundsforvan-
 tets latterlige Feiltagelse. *And 1940*
 i Dydagelsen af Brugten af de udsædvanlige smaa Bil-
 leder afgjorde Spørgsmaalet om den foreslaaede Løsepenge.
 Det indrømmedes enstemmigt — og Alle kjendte India-
 nernes Svagheder og Tilboieligheder — at Intet rimelig-
 viis mere egnede sig til at friste Trolesernes Begjerlighed,
 end Glyphanterne i Særdeleshed. Lykkelighvis befandt samt-
 lige Taarne sig blandt Brillerne, og man beslattede tilfids,
 at disse fire Dyr med deres Taarne paa Ryggen skulde
 udgjøre den Løsepenge, man vilde tilbyde. Resten af Bril-
 lerne skulde derimod, ligesom alle de andre Gjenstande i
 Kisten, gjenindes og kun benyttes som et sidste Middel.
 Gaasnaart disse Beslutninger vare tagne, blev enhver Ting
 med Undtagelse af de for Stammen bestemte, igjen lagt

i Kisten og samtlige Klæder atter knyttede sammen, saaledes som de vare fundne, og det er meget muligt, at derfor Gutter paa ny kunde være bleven sat i Behandelse af Kd-
 skellet, vilde han have tilbragt sine øvrige Dage i det, uden at have været den mindste Vistanke om det Indgreb, der var skeet i hans Kistes Hemmelighed. Den springne Pistol vilde maaskee snarest have robet det Skete, men den blev lagt ved Siden af Vægen til den og Alting trykket sammen ligesom tidligere, uden at engang en halv Snees Paster, der endnu laa i Kisten, bleve aabnede. Da dette var skeet, blev Laaget lukket, Hængelaasene satte for og Døglen dreiet om, hvorpaa denne atter gjemtes i den Lemme, hvori den var bleven fundet.

Der medgik over en Time med at raadslaae om den fornødne Fremgangsmaade og med at lægge enhver Ting paa sit Sted. Man standsede ofte for at tale sammen og Judith, som søgte et levende Velbehag ved den aabne, ufor-
 skilte Beundring, hvormed Wildtskyttens ærlige Die betragtede hendes smukke Ansigt, fandt Leilighed til at forlænge Sam-
 talen med en Behændighed, der synes at være det kvinde-
 lige Koqvetteri medfødt. Wildtskytten var virkelig den Første, der syntes at lægge Mærke til den Tid, der saale-
 des spildtes, og gjorde de Andre opmærksomme paa Nod-
 vendigheden af at foretage Noget for at iværksætte den til
 Fangerens Loskjøbelse lagte Plan. Obingadgoel var for-
 bleven i Gutteres Sovelammer, hvor Elephanterne vare gjemte,

for at gøtte sig ved Synet af Billederne af disse saa vidunderlige og fremmede Dyr. Maaskee sagde et Instinkt ham, at hans Narværelse ikke vilde være de Andre slet saa kjærkommen som hans Fraværelse; thi Judith var ikke syn- derligt tilbageholden i at vise sin Kerkjærlighed, og Dela- waren kunde som forlovet ikke være ubekjendt med Teg- nene paa den stærkeste af alle Videnskaber.

„Ja, Judith,“ sagde Wildtskytten, idet han stod op, efterat Samtalen havde varet meget længere, end han havde troet, „det er behageligt at tale med Dem og afgjøre alle disse Ting, men Pligten kalder os andetsteds hen. I al denne Tid have Hurry og Deres Fader, ikke, at tale om Hetty —“

Ordet afbrødes i den Talendes Mund; thi i samme Dieblig høstes lette Skjed paa Platformen eller Korteuget, en mennesselig Skikkelse formørkede Døren og den sidstnævnte Persen stod for ham. Det dæmpe Udraab, som undslap Wildtskytten og Judiths svage Skrig vare neppe horte, førend en ung indianer Knos paa mellem femten og sytten Aar stod ved Siden af hende. De to Indtrædende havde hørt Vokslasner paa Fodderne, og folgeligen næsten aldeles in- gen Larm gjort; men saa uventet og hemmeligt de end havde indfundet sig, havde deres Komme dog ikke kunnet forstyrre Wildtskyttens Fatning. Det Første, han gjorde, var at tale hurtigt paa Delawariss til sin Ven for at paalægge ham, at helde sig af Syn, medens han stod paa

Bagt, og det næste, at gaae hen til Døren for at sevisse
 sig om Farens Omfang. Der var imidlertid ikke kommet
 Andre og et simpelt Befordringsmiddel i Skikkelse af en
 Flaade, der laa og flød ved Siden af Arken, forklarede strar,
 paa hvilken Maade Hetty var bleven bragt over Soen. To
 udgaaende, tørre og folgeligt letflydende Fyrrestammer vare
 blevene forbundne med Grene og Vider og en lille Forbøi-
 ning af Kastanietræ var plumpt anbragt oven paa dem.
 Her var Hetty bleven sat paa en Trælleds, medens den
 unge Profeser havde roet det ukunstlede og langsomme, men
 fuldkomment sikre Fartoi fra Kysten. Saasnart Vildsvotten
 noie havde undersøgt dette Fartoi og overtydet sig om, at
 Intet ellers var i Nærheden, rustede han paa Hovedet og
 mumlede, som han pleiede, ved sig selv: *«Det kommer der af at lige i en anden Maads Ri-
 ste! Havde vi været aarvaagne og brugt vore Dine, vilde
 en saadan Overrumpling aldrig være skeet og naar en Dreng
 har kunnet gjøre dette, kunne vi see, hvad vi kunne vente
 os, naar de gamle Krigere først rigtigt begynde at bruge
 deres Kunster. Imidlertid bærer det Vel for en Under-
 handling og jeg vil høre, hvad Hetty har at sige.»*
 Saasnart Judiths Overraskelse og Forstrækkelse havde
 lagt sig lidt, pegede de for en kjærlig Glæde over hendes
 Søsters Tilbagekomst. Hun trykkede hende til sin Barm
 og kyskede hende ligesom hun pleiede at gjøre i deres
 Barndoms og Ustyldigheds Dage. Hetty selv var mindre

bevæget; thi for hendes var der ingen Overraskelse tilstede
 og hendes Kraft opretholdtes ved hendes Forsats Reenhed og
 Hellighed. Paa sin Søsters Begjering satte hun sig og
 begyndte at fortælle sine Hændelser siden de vare skiftes ad.
 Hun begyndte netop sin Fortælling, da Wildstytten kom til-
 bage og han blev folgeligt en opmærksom Tilhører, me-
 dens den unge Troleser stod i Nærheden af Døren, tilsv-
 neladende ligesaa ligegyldig som en af dennes Stolper for
 hvad der foregik.

Den unge Viges Beretning var tilstrækkeligt klar, ind-
 til hun kom til det Tidspunkt, da vi forlode hende i Pri-
 ren efter Samtalen med Hørdingerne og i det Dieblis,
 da Tys forlod hende paa den bestrepte pludselige Maade.
 Resten af Historien ville vi fortælle med hendes egne Ord.
 „Vedens jeg læste Skriven for Hørdingerne, Judith,
 vilde Du ikke kunne have seet, at den gjorde nogen For-
 andring i deres Sind,“ sagde hun; „men naar Troet ned-
 lægges, vorer det. Gud nedlagde Troet til alle Træ-
 erne —“

„Ja, det gjorde han, det gjorde han,“ mumlede Wild-
 stytten, „og en herlig Afgrøde er opvokset deraf.“
 „Gud nedlagde Troet til alle Træerne,“ vedblev Helti
 efter et Dieblis Pause, „og Du seer til hvilken Høide og
 Skyggesfuldhed de ere opvoksede.“ Saaledes gaaer det ogsaa med
 Bibelen. Du læser maaskee et Vers i Aar og glemmer

det, men om et Mars Tid falder det Dig ind igjen, naar Du mindst ventede, at huske paa det. —
 „Dg saae Du Noget heraf blandt de Bilde, Staffels Getty?“

„Ja, Judith, og det snarere og fuldstaendigere, end jeg endog havde ventet. Jeg blev ikke længe hos Fader og Hurry, men gik bort med Tys for at spise Frokost. Da vi vare færdige dermed, kom Hovdingerne hen til os og da mærkede vi Frugeterne af det Fro, der var blevet nedlagt. De sagde, at det jeg havde læst for dem i den gode Bog, var rigtigt — det maatte være rigtigt — det sang rigtigt, ligesom naar en yndig Fugl sang i deres Dren, og de havde mig gaaet tilbage og sige det samme til den store Kriger, der havde fældet en af deres Tavyre, og sige det til Dig og sige, hvor glade de vilde være ved at gaae i Kirke her i Kastelet, eller at komme ud i Sølen og høre mig læse mere i den hellige Bog, og at sige Dig, at de ønske, at Du vil laane dem nogle Kanoer, for at de kunne bringe Fader og Hurry og deres Fruen, sammen hen over til Kastelet, hvor vi Alle kunne sidde paa Fortouget og høre paa de blege Ansigtters Manitus Sang. See, Judith, har Du nogensinde hørt Noget, der saa tydeligt viser Bibelsens Magt, som dette?“

„Der som dette var sandt, vilde det i Sandhed være et Mirakel, Getty. Men Alt dette er ikke Andet, end indianst

Enedighed og Ferræderi for at kunne faae os i deres Bold ved List, da de see, at de ikke kunne gjøre det ved Magt.

„Twivler Du paa Bibelen, Søster, siden Du bedømmer de Vilde saa strengt.“

„Jeg twivler ikke paa Bibelen, skalkels Hetty, men jeg twivler stærkt paa en Indianer og en Trokeser. Hvad siger De til dette Besøg, Vildtssytte?“

„Lad mig først tale et Par Ord med Hetty,“ svarede han; „blev denne Flaade gjort istand, efterat De havde svæst Trofesk, min Pige, og gif De fra Leiren til Stranden her lige overfor os?“

„Alt nei, Vildtssytte, Flaaden var allerede færdig og laa i Vandet, skulde det være steet ved et Mirakel, Judith?“

„Ja, ja, ved et indianers Mirakel,“ svarede Jægeren. „De ere drevne nok i det Slags Mirakler. Og De fandt Flaaden færdig og liggende i Vandet og ligesom ventende paa sin Ladning?“

„Det forholdt sig Altsammen som De siger,“ Flaaden laa i Nærheden af Leiren og Indianerne satte mig paa Den og havde Tonge af Bast og de trak mig hen til Stedet lige overfor Kastellet og befalede derpaa det unge Menneske at roe mig herover.“

„Og Skøene vrimsle af disse Landstrygere, der vente paa hvad Udfaldet af Miraklet vil blive. Nu fatte vi denne Sag, Judith, og ville først stille os af med denne unge kanadiske Bledsuger, og derpaa overveie vor egen

Fremgangsmaade. De og Hettv maa lade os være ene; efterat De først har bragt mig Gleybanterne, som Slangen staaer og beundrer; thi det gaaer ikke an at lade denne springende Hjort være alene et Dieblif, ellers laaner han en Kano uden at spørge om Forlov.

Judith gjorde som han bad, idet hun først bragte Brillerne og derpaa med sin Søster begav sig ind i deres eget Værelse. Wildtsflytten havde ervervet sig nogen Kundskab i de fleste Dialekter i den Ggn og kunde tilstrækkeligt Trofessist til at føre en Samtale i dette Sprog. Idet han derfor vinkede ad Unglingen, lod han ham sætte sig paa Kisten og satte derpaa de to af Taarnene pludseligt hen for ham. Indtil dette Dieblif havde den unge Vilde ikke tilfjendegivet en eneste forstaaelig Bevægelse eller Tanke. Der var mange Ting paa og omkring dette Sted, som vare ham aldeles fremmede, men han havde vedligeholdt sin Fatsning med filosofisk Selvbeherrelse. Vel havde Wildtsflytten bemærket, at hans sorte Die havde betragtet Forsvarsanstalterne og Baabnene, men denne Undersøgelse var bleven anstillet med en saa ustyldig Wiine, paa en saa begabende, dørst og drengagtig Maade, at kun den, der var bleven oplært i en lignende Skole, kunde have mistænkt dens Hensigt. Men i det Dieblif, den Vildes Dine soldt paa det udstaarne Gleybenbeen og Billederne af de vidunderlige, ube kjendte Dyr, overvældedes han af Herbaufelse og Beundring. Den Maade, hvorpaa de Indfødte paa Derne i Sydøhavet

først betragtede det civiliserede Livs Begejster, er ofte bleven bekrævet, men Læseren er ikke saa fortrolig med en amerikansk Indianers Væsen under lignende Forhold. I dette enkelte Tilfælde lod den unge Trofæer eller Huroner et Udraab af Henrykkelse undslippe sig, men derpaa gjorde han Rold paa sig selv, som om han havde gjort sig skyldig i en Ufømmelighed. Derefter ophørte hans Dine at vandre omkring og forbleve fangslende ved Elephanterne, af hvilke han endog efter en kort Tøven rovede at tage den ene i Haanden. Vildtskytten forstyrrede ham ikke i fulde ti Minuter, da han vidste, at Knosen indvante sig disse Mærkværdigheder saa noie, for at han efter sin Tilbageløbsfærd kunde meddele de Eldre den ombyggeligste og noiaagtigste Beskrivelse af dem. Da Jægeren troede at have indrømmet tilstrækkelig Tid til at frembringe den tilsigtede Virkning, lagde han en Finger paa Unglingens nøgne Knæ og henledede hans Omærsømbed paa sig selv.

„Hvor“ sagde han, „jeg ønsker at tale med min unge Ven fra Kanada. Lad ham glemme dette Vidunder for et Dieblil.“

„Hvor er den anden blege Broder?“ spurgte Drengen, idet han saae op og lod den Tanke, som førend Skakbril, i fernes Fremstættelse, meest havde bekræftet ham, uvilkaarligt undslippe sig.

„Han sover, eller hvis han ikke er falden i Sovn, saa befinder han sig dog i det Værelse, hvor Viandskøtten

sove," svarede Bildtskytten. "Hvoraaf vidste min unge Ven, at her var nok Gen?"

"Saae ham fra Land. Troeser have faaet lange Dine — see gennem Skyerne — see Bunden af den store Kilde."

"Godt, Troeserne ere velkomne. To blege Ansigter ere Fanger i Dine Fædres Leir, Dreng."

Drengen nikkede og led, som om han betragtede denne Omstændighed med den største Ligeegyldighed, skjøndt han strax efter smilede, ligesom hoverende over sin Stammes overlegne Behændighed.

"Kan Du sige mig, Dreng, hvad Eders Hordinger have i Sinde med disse Fanger, eller have de maaskee endnu ikke taget nogen Beslutning?"

Drengen saae et Diebis en Smule forundret paa Jægeren og satte dervaa kolblodigt Epidien af Vegefingeren til sit eget Hoved lige ovenover det venstre Øre og førte den omkring Jæsen med en Nysigtighed og Færdighed, der viste, hvor godt han var bleven øvet i denne for hans Stamme eiendommelige Kunst.

"Naar?" spurgte Bildtskytten, hvis Barm havde sig ved denne kolblodige Uttring af Ligeegyldighed for Wienneskeli.

"Og hvorfor ikke føre dem med til Eders Wigwamer?"

"Bei for lang og fuld af blege Ansigter. Wigwam fuld og Skalper dyre. Lille Skalp, meget Guld."

"Ja, det forklarer det — ja, det forklarer det." Man vildestyitten, 1 D.

behøver ikke, at være tydeligere. Du ved Du, Dreng, at den ældste af Eders Fanger er disse to unge Fruentimmers Fader og den anden den Enes Beiler. Pigerne ville naturligtviis gjerne frelse saadanne Venners Skælper og ville give to Elphenbens Dyr i Løsepenge, et for hver Skalp. Vend tilbage og sig dette til Dine Hovdinge og bring mig Svar førend Solen gaaer ned."

Drengen gik ivrigt ind paa Planen og med en Overrigtighed, der ikke efterlod nogen Tvivl om, at han vilde udrette sit Hverv med Forsand og Hurtighed. For et Døgn blev glemt han al Uegjerrighed og Stammefjendskab mod Engländerne og deres Indianere over Dødsfælden om at see sin Stamme i Besiddelse af en saadan Skat og Vildtskotten var tilfreds med det Indtryk, han havde gjort. Vel foreslog Drengen at tage den ene af Elephanterne med som en Prøve paa den anden; men hans Medunderhandler var altfor skarpsindig til at samtykke heri, da han høit vel vidste, at den aldrig vilde naae sit Bestemmelsestid, naar den betroedes saadanne Hænder. Denne lille Vanskelighed blev snart hævet og derpaa lovede Drengen sig til at tage bort. Medens han stod paa Platformen og var i Begreb med at bestige Flaaden, tøvede han og vendte sig rask om med det Forslag at laane en Kano som det bedste Middel til at forkorte Underhandlingen. Vildtskotten afsløt roligt Begjæringen og efter en kort Tøven roede Drengen langsomt bort fra Kastellet i Retningen mod et Krat paa Kysten, der ikke laa fuldt en halv Mil borte. Vildtskotten satte sig

paa en Stol og iagttog Gesandtens Bevægelser, idet han undertiden noie betragtede hele Udstrækningen af Kysten saa langt Diet kunde naae; derpaa støttede han Albuen paa Knæet og blev i lang Tid siddende med Hagen hvilende i Haanden.

Under Samtalen mellem Bildtskytten og Drengen foregik et heelt andet Dyrtrin i det tilstødende Værelse. Hetty havde spurgt efter Delawareren og da hun var bleven underrettet om, hvorfor og hvor han holdt sig skjult, gif hun ind til ham. Den Waade, hvorpaa Chingachgook modtog hende, var ærbødig og blid. Han fattede hendes Character og hans Tilboielighed til at være mild imod et saadant Væsen foretogedes uden Tvivl ved Haabet om at erholde Underretning om hans Erobringer. Saasnart Pigen var kommen ind, satte hun sig og opfordrede Indianeren til at tage Plads i Nærheden af sig, men forblev taus, som om hun fandt det sømmeligt, at han spurgte hende, førend hun gav sig til at tale om den Gjenstand, der laa hende paa Hjertet. Men da Chingachgook ikke fattede denne Følelse, forblev han ærbødigt opmærksom for hvad hun maatte behage at sige ham.

"Du er Chingachgook — Delawarernes store Slange, er Du ikke?" begyndte Pigen omsider paa sin eiendommelige, ligefremme Waade, idet Dristet om at komme videre berøvede hende Herredømmet over sig selv, medens hun dog først vilde være vis paa, at hun talte med den rette Person.

med „Chingachgook,” svarede Delawareren med alvorlig Bærdighed. „Det betyde stor Slange paa Vildtstyttens Maal.”

„Nu, det er ogsaa mit Maal. Vildtstyttten og Fader og Judith og jeg og stakkels Hurry Harry — Kjender Du Henry March, store Slange? Dog jeg veed Du kjen- der ham ikke, ellers vilde ogsaa han have talt om Dig.”

„Havne de nogen Tunge Chingachgook, boiede Lilie?” thi saaledes havde Hovdingen benævnt den stakkels Hetty. „Blev hans Navn sunget af en lille Fugl blandt Troleserne?”

I Begyndelsen svarede Hetty ikke, men lod med den ubeskrivelige Tørlse, der vækker Deeltagelse og Forstand blandt de Unge og Allevde af hendes Køn. Hovedet synke og Blodet foer op i hendes Kinder, førend hun kunde finde Mælet. Det vilde have overgaaet hendes Kræfter at forklare denne Forvirring, men om den stakkels Hetty end ikke kunde raisonnere ved enhver Leilighed, saa kunde hun dog stedse føle. Blodmen vceeg langsomt fra hendes Kinder og den unge Vige saae skjelmst paa Indianeren, smilende med Barnets Ustyldighed og Quindens Deeltagelse.

„Min Søster, den boiede Lilie, hørte en saadan Fugl!” tilføiede Chingachgook og det med en Blidhed i Stemme og Væsen, der vilde have forbausset dem, som undertiden hørte de skjærende Skrig, der ofte kom ud af den samme Strube; deslige Overgange fra det Haarde og Gutturale til det Bløde og Melodiose ere nemlig ikke sjeldne i de

sædvanlige indianiske Samtaler. „Min Søsters Dren vare aabne — har hun mistet sin Tunge?“

„Du er Chingachgoof — Du maa være det; thi her er ingen anden rød Mand, og hun troede Chingachgoof vilde komme.“

„Chin—gach—goof,“ sagde han, udtalende Navnet langsomt, og dvalende ved hver enkelt Stavelse; „stor Slange paa Yengeese Maal.“

„Chin—gach—goof,“ gjentog Hetty paa samme betænkssomme Maade; „ja, saaledes udtalte Tys det; Du maa være Hordingen.“

„Wah-ta!-Wah,“ tilføjede Delawareren.

„Wah-ta!-Wah, eller Tys-o!-Tys. Jeg synes, at Tys er smukkere end Wah, og derfor kalder jeg hende Tys.“

„Wah! meget godt i Delawarers Dren.“

„Du lader det klinge anderledes end jeg. Men lige meget; jeg hørte den Fugl synge, Du taler om, store Slange.“

„Vil min Søster sige Sangens Ord? Hvad hun synes, er mest — hvorefter hun seer ud — om hun ofte leer?“

„Hun sang Chingachgoof oftere, end nogen anden Ting, og hun lo hjerteligt, da jeg fortalte hende, hvorefter Troleserne vadede ud i Vandet efter os, men ikke kunde fange os. Jeg haaber, at disse Bjælker ikke have Dren, Slange?“

„Frygt ikke Bjeller; frygt Søster i Kammer ved Siden af. Frygt ikke Troleser; Vildtslytte stopper hans Dine og Dren med sære Dyr.“

„Jeg forstaaer Dig, Slange; og jeg forstod Tys. Undertiden troer jeg ikke, at jeg er halvt saa fragsindet, som de Andre sige, at jeg er. See nu op til Loftet, saa skal jeg fortælle Dig Alt. Men Du forstrækker mig; Du seer saa hidsig ud, naar jeg taler om Tys.“

Indianeren beherskede sine Bliske og opfyldte Pigens enfoldige Begjering.

„Tys bad mig med meget dampet Stemme sige Dig, at Du ikke maatte troe Troleserne i nogen Ting. De ere snedigere, end alle andre Indianere han kjender. Og saa siger hun, at der er en stor, klar Stjerne, som kommer op over Bjerget omtrent en Time efterat det er blevet mørkt. (Tys havde betegnet Planeten Venus uden at vide det) og naar den lader sig see, vil hun være paa den Pjunt, hvor jeg landede i Nat, og der maa Du komme med en Kano og hente hende.“

„Godt; Chingachgook forstaaer allerede ret godt nu; men han forstaaer bedre, naar Søster synger for ham igjen.“

Hetty gjentog sine Ord, idet hun tydeligere forklarede, hvilken Stjerne der var meent, og omtalte den Deel af Pjuntten, hvor han skulde vove sig i Land. Derpaa gik hun paa sin uforslede Maade over til at berette sin Sammenkomst med den unge Indianerinde og gjentog flere af

hendes Yttringer og Anstuelser, der vakte en stor Fryd i hendes Forlovedes Hjerter. I Særdeleshed gjentog hun hendes Førmærkelser om, at de skulde være paa deres Post mod Forræderi, en Advarsel, der imidlertid neppe behøvedes til Mand, der vare saa listige som de, hvormed den gjaldt. Hun forklarede ligeledes med tilstrækkelig Klarhed — thi ved saadanne Gjendstande svigtede hendes Sjælsøvrer hende sjældent — Fjendens nærværende Stilling og de Bevægelser, han havde foretaget siden om Morgenen. Iys havde været paa Flaaden med hende, indtil den gik fra Land, og befandt sig nu et eller andet Sted i Skoven ligeoverfor Kastelet og vilde ikke vende tilbage til Leiren førend Natten nærmede sig, da hun haabede at kunne slippe bort fra sine Fødsageer, medens de paa Hjemveien fulgte langs med Kysten, og skjule sig paa Pynten. Ingen syntes at have Mistanke om Chingachgeeks Nærværelse, skøndt det nødvendigvis var bekendt, at en Indianer den foregaaende Aften var kommen ind i Arken og det formodedes, at han siden havde vilst sig i og omkring Kastelet i et blegt Ansigts Dragt. Men der herskede dog et Slags Tvivl om den sidste Omstændighed; thi da det var paa den Aarstid, at de hvide Mand ventedes at ankomme, næredes der en vis Frygt for, at Kastelets Besætning kunde være bleven forstærket paa denne sædvanlige Maade. Alt dette havde Iys meddeelt Heltty, medens Indianerne tral dem langs med

Kysten, da Strækningen, der var over for Wile, havde ydet Tid nok dertil.

"Ivs veed ikke selv, om de have Mistanke til hende eller ikke, eller om de have Mistanke til Dig; men hun haaber, at ingen af Delene er Tilfældet. Og siden jeg nu, Elange, har sagt Dig saa meget fra Din Forlovede," vedblyer Hetty, idet hun sig selv uafvidende greb en af Indianerens Hander og legede med Fingrene, ligesom et Barn ofte sees at lege med Faderens eller Moderens, "maa Du ogsaa lade mig sige Dig noget fra mig selv. Naar Du giver Dig med Ivs, maa Du være god mod hende og smile til hende, saaledes som Du nu smiler til mig, og ikke være barsk mod hende, saaledes som nogle af Hordingerne ere mod deres Koner. Vil Du love mig det?"

"Altid god mod Wah! For svæd til at snoes haardt; ellers brækker hun."

"Ja, og ogsaa smile; Du veed ikke, hvor meget en Vige langes efter et Smil af den, hun elsker. Fader smilede nerpe een Gang til mig, da jeg var hos ham — og Hurry — ja — Hurry talte boit og lo; men jeg troer heller ikke, at han smilede een Gang. Du kjender jo For skjellen mellem at lee og at smile?"

"Lee bedst; høre Wah! lee, troer Fugl synge."

"Jeg veed det; hendes Latter er behalig; men Du maa smile. Og saa, Elange, maa Du heller ikke lade hende bære Byrder eller hafte Jorden, som saa mange Indi-

anere gjøre, men behandle hende mere saaledes, som de blege Ansigter behandle deres Koner."

"Wah-ta-! Wah, intet blegt Ansigt, saart rød Hud, rødt Hjerte, røde Kælsker. Heelt rød; intet blegt Ansigt. Waa bare Pappose."

"Enhver Qvinde bærer gjerne sit Barn," sagde Hetty smilende, "og der er intet Ondt i det; men Du maa elske Tys og være blid og god mod hende; thi hun er selv blid og god."

Ghingachgoof bukkede alvorligt og det lod derpaa, som om han syntes, at det nu kunde være nok om denne Deel af Sagen. Førend Hetty fik Tid til at fortsætte sine Meddelelser, hørtes Bildtskytten i det ydre Værelse at kalde paa sin Ven, og i samme Dieblis stod Slangen op for at adlyde Opfordringen, og Hetty begav sig til sin Søster.

Fjortende Kapitel.

Det Første, Delawareren foretog sig, da han atter var kommen ud til sin Ven, var med største Alvorlighed at befrie sig fra sin ueiviliserede Draagt og atter fremtræde som indiansk Kriger. Bildtskyttens Indsigelser afviste han

ved at meddele, at det var Troleserne bekendt, at der befandt sig en Indianer i Kastelet, og at han langt sandsynligere vilde henlede deres Vistankte paa hans egentlige Hensigt, dersom han bebødte sin Forklædning, end om han viste sig aabenlyst som et Medlem af en fjendtlig Stamme. Da Bildstytten erfarede Sagens rette Sammenhang og hørte, at han havde taget Feil i sin Formodning om, at det var lykkeligt Høvdingen at betræde Arken ubemærket, samtykkede han villigt i Forandringen, eftersom ethvert yderligere Forsøg paa Forstillelse vilde bære frugtesløst. Der laa imidlertid en blidere Følelse, end den Indianeren havde angivet, til Grund for hans Dnske om at vise sig som en Skovens Søn. Han havde hørt, at Tys befandt sig paa Kysten ligeoverfor, og Naturen seirede for saavidt over alle Særegenheder af Væner, Stamme og Folkeslag, at den valte en lignende Følelse hos denne unge, vilde Kriger, som under lignende Forhold vilde være bleven fundet hos de meest forfinede Beboere af en Stad. Der laa en blid Tilfredsstillelse i den Tanke, at den, han elskede, kunde see ham, og da han traadte ud paa Pladeformen i sin tarvelige, indfødte Dragt som en Orkenens Apollo, opfyldtes hans Indbildningskraft og blodgjordes hans Hjerte af hundrede af de sømmere Forestillinger, der fare gjennem en Elfers Hjerne.

Alt dette var skildt paa Bildstytten, der ikke var nogen Indviet i Kupidos Mysterier, men hvis Sjæl var

langt mere beffjæstiget med de Forhold, der påatrangte sig
 hans Opmærksomhed, end med nogen af Kjærlighedens usta-
 dige Indfald. Han bragte derfor snart igjen sin Stalbro-
 der til at mindes deres nærværende Stilling ved at kalde
 ham til et Slags Krigsraad, hvor det skulde afgjøres,
 hvorledes de for Fremtiden vilde gaae tilværks. I den der-
 paa følgende Samtale gjorde de hinanden gjensidigen be-
 kjendte med, hvad der var forefaldet i den Sammenkomst.
 Enhver af dem havde hørt Chingachgook horte Beretnin-
 gen om Traktaten angaaende Løsepengene og Wildtstyrtten
 alle Hefthys Meddelelser. Den sidstnævnte hørte med adel-
 modig Deeltagelse paa sin Vens Forhaabninger og lovede
 ham al den Bistand, han kunde yde. *Det er vort Hovedarinde,*
Det er vort Hovedarinde, som Du veed, Slange;
 for denne hersens Tægten for Kastelet og gamle Hutter's
 Døttre er jo kommen reent tilfældigviis. Ja, ja, jeg skal
 være virksom ved at hjælpe lille Tys, som ikke alene er en
 af de bedste og smukkeste Piger i Stammen, men den al-
 lerbedste og aller smukkeste. Jeg har bestandigt opmuntret
 Dig, Hovding, i Din Yndest for hende og det er tillige
 rigtigt, at en stor og gammel Slægt som Din ikke uddør.
 Derjom et Fruentimmer med rød Hud og røde Gaver
 kunde komme mig nær nok til, at jeg kunde ønske mig
 hende til Kone, saa vilde jeg søge om Wiage til Tys,
 men det kan aldrig skee; nei, det kan aldrig skee. Det
 glæder mig i alt Fald, at Hefthy har truffet Tys; for om

hun ogsaa har det lidt knapt paa Vid og Forstand, saa har den Anden nok for dem Begge. „Ja, Slange,“ vedblev han med hjertelig Latter; „stil dem ved Siden af hinanden og der findes ikke to flinkere Piger i hele Kolonien Høst.“

„Jeg vil drage til Troksernes Leir,“ svarede Delawarereren alvorligt. „Ingen kjenner Chingachgook uden Bab! og en Overenskomst om Liv og Skælver burde afsluttes af en Hovding! Giv mig de selsomme Dyr og lad mig tage en Kano.“

Bildtskytten sænkede Hovedet og legede med Enden af en Medestang i Bandet, medens han sad og dinglede med Benene ud over Randen af Platformen, ligesom et Menneske, der faldet i dybe Tanker ved det pludselige Frembrud af en ny Idre. Istedetfor strar at besvare sin Vens Forslag, begyndte han at tale med sig selv, en Omstændighed, der imidlertid paa ingen Maade gjerde hans Ord mere sande, eftersom han udmærkede sig ved at sige hvad han tænkte, enten saa deslige Bemærkninger gjaldt ham selv eller Andre.

„Ja, ja,“ sagde han, „det maa være hvad man kalder Kjærlighed! Jeg har hørt sige, at den undertiden reent forstyrrer Fornuften og gjer en ung Mand ligesaa hjælpløs i Henseende til Beregning og Forsigtighed som et umæltende Dyr. Hvem skulde have troet, at Slangen saaledes kunde miste sin Fornuft, List og Visdom! Vistnok maa vi

see til at faae Dvs hørt og dem giøte, saasnart vi ere
komne tilbage til Stammen, ellers vil Hovdingen ikke have
mere Nytte af denne Krig, end af en lidt usadvantlig og
ualmindelig Jagt. Ja, ja, han bliver aldrig den Mand,
han var, for han faaer denne Sag ud af Hovedet og
kommer til sine Sandser igjen, ligesom alle andre Vienne-
ster. Det kan ikke være Dit Alvor, Elange, og derfor
vil jeg ikke sige stort om Dit Tilbud. Men Du er en
Hovding og vil snart blive sendt ud paa Krigsstien i Epid-
sen for Mand og jeg vil bare spørge Dig, om det kunde
falde Dig ind at give Din Styrke i Hjendens Haand, so-
rend Kampen er forbi? "

"Bah!" udbrød Indianeren

"Ja, Bah! — Jeg veed nok, at det er Bah! og
atter Bah! Jeg er virkelig bedrovet og ydmyget paa Dine
Begne, Elange. Jeg har aldrig hørt en saa svag Tanke
komme fra en Hovding og det een, der allerede har faaet
et Navn for at være vis, uagtet han er ung og uerfaren.
En Kano faaer Du ikke saalange Venstabs og Advars-
lens Stemme kunne regnes for Noget!"

"Min Ven med det blege Ansigt har Ret. Der
kom en Sky over Chingachgooks Afsyn og Svaghed i hans
Mand, medens hans Dine vare dunkle. Min Broder har
en god Husommelse for gode Gjæringer og en svag
Husommelse for slette. Han vil glemme."

"Ja, det er let nok. Tal ikke mere derom, Hovding

men skulde flere saadanne Skyer drive hen mod Dig, maa Du søge at undgaae dem. Skyer ere stemme nok paa Himlen, men naar de komme over Forstanden, saa bliver Tingen alvorlig. Sæt Dig nu her ved Siden af mig og lader os beregne vore Benægtelser en Smule; thi vi faae enten snart Stilstand og Fred, eller en hidsig og blodig Krig. Du seer, at disse Landstrygere forstaae sig ligesaa godt paa at bruge Træstammer, som de bedste Flaadebyggere ved Floderne, og det vilde ikke være nogen svær Sag for dem at overfalde os i en Hob. Jeg har tænkt paa, om det ikke var det klogeste at gjemme alle gamle Toms Sager i Arken, lukke og stænge Kastellet og betroe os til Arken. Den er bevægelig og ved at lade Seilet staae og stifte Plads, kunde vi holde ud i en heel Deel Natter, uden at disse Ulve fra Kanada skulde finde Vej til vor Faaresti.

Chingachgool hørte bifaldende denne Plan. Mislykkedes Underhandlingerne, var der kun lidet Haab om, at Natten vilde forløbe uden et Angreb, og Fjenderne vare skarpsindige nok til at indse, at naar de erobrede Kastellet, bleve de sandsynsliwijs tillige Herrer over Alt, hvad det indeholdt, Løsepengene iberegne, uden at de mistede nogen af de allerede erhvervede Fordele. En eller anden Foranstaltning af den Natur var uundgaeligt nødvendigt; thi nu da Trofsernes Antal var bekjendt, kunde et natligt Angreb neppe mødes med Held. Det vilde være umuligt at forhindre Fjenden fra at bemægtige sig Kanoerne

og Arken og den sidstnævnte vilde være en Skandse, hvor Angriberne vilde være ligesaa godt beskyttede mod Rugler, som inde i Kastelet. I nogle faa Minuter tænkte begge de unge Wiand paa at sænke Arken paa slakt Bunde, bringe Kanoerne ind i Huset og ganske at søge Beskyttelse i Kastelet, men ved nærmere Overveielse overtydedes de om, at dette Middel vilde glippe. Det var saa let at samle Trastammer paa Strandbredden og bygge en Flaade, næsten saa stor det skulde være, at det var afgjort, at Troleserne nu, da de havde fastet deres Dyrmarksomhed paa saadanne Hjælpsmidler, for Alvor vilde gribe til dem, da de vare visse paa at komme til Maaset ved Udholdenhed. Efter modent Overlæg og efterat have opstillet alle Hensyn for sig, bleve de to unge Begyndere i Skovkrigs-kunsten enige om, at Arken indeholdt det ene tjenlige Sikkerhedsmiddel. Denne Beslutning var ikke saasnart tagen, for den meddeeldes Judith, og da hun intet Væsentligt havde at indvende imod den, gave de sig alle Fire til at træffe de fornødne Foranstaltninger til Planens Iværksættelse. Væseren vil let indsee, at flydende Toms rørilige Gienstande ikke vare af stort Omfang. Et Par Senge, nogle Klædningsstykker, Baaknene og Ammunitionen, nogle faa Riokkenredskaber, samt den gaadefulde og kun halvt undersøgte Kiste udgjorde de vigtigste Poster. Disse bleve snart alle flyttede, efterat Arken var bleven balet om paa den østlige Side af Bygningen, for at Flytningen kunde ske

uden at sees fra Kysten. Det fandtes unødvendigt at medtage de sværere og grovere Stykker Huusgeraad, da de ikke behøvedes i Aften og kun vare af liden Værdi i sig selv. Da der udfrævedes stor Forsigtighed ved Flytningen af de enkelte Gjenstande, hvoraf de fleste bragtes ud af et Vindue for at skjule hvad der foregik, medgik der to eller tre Timer førend Alt var istand, men da denne Tid var forløben, saaes Flaaden bevæge sig fra Land. Vildtskytten greb strax Riflerten, ved hvis Hjælp han opdagede, at Flaaden indeholdt to Krigere, der dog syntes at være ubevæbnede. Flaadens Fart var kun langsom, en Omstændighed, der udgjorde en af de store Fordele. Aften vilde være i Besiddelse af, dersom det kom til Kamp, eftersom dens Bevægelser vare forholdsvis lette og hurtige. Da der var Tid nok til at træffe Foranstaltninger til de to farlige Gjesters Modtagelse, var Alt i Beredskab for dem, længe førend de vare komne saa nær, at de kunde præies. Slangen og de to unge Piger begave sig ind i Huset, hvor den første blev staaende ved Døren, vel forsynet med Rifler, medens Judith gjennem et Skydebul iagttog hvad der foregik. Vildtskytten derimod havde sat en Stol ved Kanten af Platformen, som det Punkt Flaaden nærmede sig, og taget Sæde med sin Riffler skjedesloft staaende mellem Benene.

Alltsom Flaaden kom nærmere, benyttede Kastellet's Beboere ethvert Middel, hvoraf de vare i Besiddelse, for at

erfare, om deres Gjester havde Skydegevær. Hverken Vildtskotten eller Chingachgoof kunde opdage saadanne; men Zuth, der ikke vilde stole paa sine blotte Dine, stak Rifferten ud ad Skydebullet og stillede den mod de Skarntydegrene, der laa mellem Flaadens tvende Bjælker og dannede baade et Slags Gulv og et Sæde for dem, som roede. Da det langsomt seilende Fartoi var kommet paa halvhundrede Fods Afstand, praiede Vildtskotten Huronerne og bød dem holde op med at roe, da han ikke agtede at tillade dem at lande. Det var naturligtvis nødvendigt at adlyde og de to barske Krigere forlode strax deres Sæde, skjøndt Flaaden vedblev langsomt at nærme sig, indtil den var dreven meget længere ind mod Platformen.

„Er I Hovdinge?“ spurgte Vildtskotten med Bærdighed. „Er I Hovdinge, eller have Mingoerne sendt Krigere uden Navn til mig i et saadant Grinde? Hvis saa er, da vil, jo før I vende tilbage, den, som en Krieger kan tale med, saa meget snarere kunne være her.“

„Hugh!“ udbrød den Ældste af de To paa Flaaden, idet han rullede sine glødende Dine hen over de forskellige Gjenstande, der vare synlige i og omkring Kasketen, med en Hurtighed, som røbede, hvor lidet der undgik ham. „Min Broder er meget stolt, men den splintrede Eg (vi bruge den bogstavelige Oversættelse af Navnet) er et Navn, der kan faae en Delawarer til at blegne.“

„Det kan være sandt og det kan ogsaa være Løgn,“ Vildtskotten, 1 D.

selintrede Eg; men jeg har ikke saa let ved at blegne, efter som jeg er født bleg. Hvad er Eders Grunde og hvorfor komme I blandt lette Barckanoere paa Træstammer, som ikke engang ere udhulede?"

"Trolesere ere ikke Ender, der kunne gaae paa Vandet! Lad de blege Ansigter give dem en Kano, og de skulle komme i en Kano."

"Det er mere fornuftigt, end det er sandsynligt at det vil ske. Vi have fire Kanoe og da vi selv ere fire, gjør det en for hver. Vi takke Eder imidlertid for Tilbudet, skjøndt vi maa bede om Tilladelse til at afslaae det. I ere velkomne, Trolesere, paa Eders Træstammer."

"Tak min unge Kriger med det blige Ansigt; han har faaet et Navn — hvorledes kalde Hørdingerne ham?"

Wildtsflytten tøvede et Dieblit og der paa kom ham et Glimt af Stelthed og menneffelig Svagbed. Han smilede, mumlede mellem Tænderne og sagde derpaa, idet han saae stolt i Veiret:

"Wingo, ligesom Alle, der ere unge og raske, har jeg været bekendt under forskjellige Navne til forskjellige Tider. En af Eders Krigere, hvis Mand først i Gaar Morges førte hen til Eders Folks lykkelige Jagtegne, sandt, at jeg fortjente at kendes under Navn af Falksøie, og det fordi mit Syn tilfældigviis var hurtigere end hans, da det gjaldt enten Liv eller Død mellem os."

Ebingachgool, som hørte og forstod dette Beviis paa forbigaaende For-

fængelighed hos hans Ven og ved en senere Leilighed udsurgte han ham nærmere angaaende Kampen paa Pynten, hvor Bildtskytten for første Gang havde berøvet et Menneske Livet. Da han havde erfaret det Hele, undlod han ikke at fortælle det til sin Stamme, og fra den Tid var den unge Jæger bestandigt fjendt blandt Delawarerne under et saa herligt Navn. Men da dette Tidspunkt er langt yngre, end alle Begivenhederne i denne Fortælling, ville vi vedblive at lade den unge Jæger ved det Navn, hvorunder han først er bleven Væsenen forestillet. Et ikke mindre Indtryk gjorde den hvide Mands Selvrees paa Troleseren. Han var vidende om sin Kammerats Død og havde ikke vanskeligt ved at forstaae Hentydningen, eftersom Sammenstødet mellem Seirherren og dennes Offer var blevet seet af flere Bilde paa Bredden af Søen, der havde været posterede paa forskjellige Punkter netop lige indenfor Bussene for at holde Die med de drivende Kanoer, dog uden at de havde havt Tid til at naae Balvpladsen, førend Seirherren havde trukket sig tilbage. Virkningen paa dette raa Væsen fra Skoven yttrede sig i et Udraab af Forbauselse, der afløstes af et saa artigt Smil og en Berørelse med Haanden, der vilde have gjort en asiatisk Diplomat Grede. De to Trolesere talte med hinanden med dampet Stemme og nærmede sig Begge den Ende af Flaaden, der laa nærmest ved Platformen.

Min Broder Talskoe har sendt Huronerne et Bud-

skab, tog den splintrede Eg atter Ordet, „som har gjort deres Hjerter meget glade. De høre, at han har Billeder af Dyr med to Haler! Vil han vise sine Venner dem?“ „Sæt hellere Fjender,“ svarede Bildtskytten, „men en Lyd er en Lyd og gjør kun liden Skade. Her er et af Billederne, som jeg vil kaste ud til Eder paa Tro og Love. Bliver det ikke tilbageleveret, skal Riflen afgjøre den Sag imellem os.“

Trokeserne syntes at samtykke i Betingelserne og Bildtskytten stod op og beredede sig til at kaste en af Elefanterne ud paa Flaaden, medens begge Parter brugte enhver Forsigtighed for at forebygge, at den skulde gaae tabt. Da Dvælsen gjør Menneffene erfarne i saadanne Ting, blev det lille Stykke Elphenbeen snart lykkeligen flyttet fra den ene Haand til den anden og nu paafulgte nok et Dytrin paa Flaaden, hvorved Forbauselse og Henrykkelse overvandt den indianske Stoicisme. Disse to bister gamle Krigere yttrede endog en større Bevægelse, medens de undersøgte den forunderligt udskaarne Skafbrøk, end Trengen havde vist; thi hos den sidste havde den nys fuldendte Dydagelse endnu bevaret sin Indslydelse, hvorimod Wiandene, ligesom Alle, der kunde støtte sig paa et prøvet Navn, ikke skammede sig ved at lægge nogle af deres Følelser for Dagen. I nogle Minuter tabte de tilsyneladende Bevidstheden om deres Stilling i den skarpe Undersøgelse, de anvendte paa et saa fint Materiale, et saa kunstfærdigt udskaaet Arbejde og et saa usædvanligt Dyr. Elsdyrets Læbe er maaskee af Alt,

hvad der findes i de amerikanske Skove, det, der kommer Elefantens Snabel nærmest; men denne Lighed var langt fra at være tilstrækkelig til at gøre denne ny Skabning forstaaelig for deres Levemaade og Ideer, og jo mere de betragtede Billedet, desto større blev deres Forundring. Si heller antog disse Skovens Børn Bygningen paa Elefantens Ryg for en Deel af selve Dyret; de vare bekjendte med Heste og Drer og havde i Kanada seet Taarne og fandt intet Forunderligt ved Lastdyr. Men ved en meget naturlig Tankeforbindelse antog de dog, at Billedet skulde tilkjendegive, at det Dyr, de saae, var stærkt nok til at bære en Fæstning paa sin Ryg; en Omstændighed, som paa ingen Maade formindskede deres Forundring.

„Har min Broder med det blege Ansigt flere saadanne Dyr?“ spurgte omsider den ældste Profeser i et Slags bedende Tone.

„Der er flere hvor det kom fra, Wingo,“ var Svaret; „det er imidlertid nok til at løstjæbe halvhundrede Skulpter.“

„En af mine Fanger er en stor Kriger — boi som en Gran — stærk som Elsdypret, hurtigt som Hjerten — glubst som Pantheren! Engang vil han blive en stor Høvding og anføre Kong Georgs Hær.“

„Stille, stille, Wingo; Harry Hurry er Harry Hurry og Du vil aldrig kunne gøre mere end en Korporal af ham, om Du kan det. Han er boi nok, det er sandt; men det er til ingen Nytte, da han blot støder Hovedet mod Grenene, naar han gaaer igjennem Skoven. Han er

ogsaa stærk, men en stærk Krop er ikke det samme som et stærkt Hoved og Kongens Generaler vælges ikke for deres Seners Skyld. Han er hurtig, om Du vil; men en Riffelfugle er hurtigere, og hvad Glubffheden angaaer, saa er den ingen Anbefaling for en Soldat; da de, som ansee sig selv for de modigste, ofte vende Ryg, naar det kniber. Nei, nei, Du vil aldrig faae Hurrys Skalp til at gjælde for mere end en ged Paryk af krollede Haar med en egenindig Hjerne underneden.

„Min gamle Fange meget viis — Konge over Eorn — stor Kriger, viis Raadgiver.“

„Ja, der er dem, som ogsaa vilde medfuge Alt dette, Mingo. En meget viis Mand vilde ikke let have ladet sig fange paa en saa dum Maade; som Maaster Hutter; og hvis han kan give gode Raad, saa maa han have taget mod flette i denne Sag. Der er kunns een Konge over denne Eo og han er langt borte og vil formodentligt aldrig faae den at see. Flydende Tom er omtrent ligesaa meget Konge over denne Egn som Ulven, der sniger sig gennem Buskene, er Konge over Skoven. Et Dyr, med to Haler er nok to saadanne Skalper værdt.“

„Men min Broder har nok et Dyr? Han vil give to,“ sagde han, idet han rakte ligesaa mange Fingre i Veiret, „for gamle Fader.“

„Flydende Tom er ikke min Fader, dog derfor er han ikke værre faren; men at give to Dyr for hans Skalp og det Dyr med to Haler er altfor urimeligt. Tant

Dig vel om, Mingo, førend Du gjer en lang fletter Handel?"

Imidlertid havde den solintrede Egs Selvebeholdelse faaet Herredømmet over hans Forundring og han begyndte at tyde til sin vaante Snedighed for at slutte en saa fordeelagtig Handel som muligt. Det vilde være overflødigt at berette mere end Indbeldet af den afbrudte Samtale, som nu paafulgte og hvorend Indianeren viste en ikke liden Klogt for at tilbagevinde det Terrain, han havde tabt ved Overraskelsens Indflydelse. Han led endog, som han betvivlede, at der var nogen Original til af Billedet af Dyret og paaftod, at den ældste Indianer aldrig havde hørt noget Sagn om en saadan Ekabning. Neppe drømte Nogen af dem dengang om, at Civilisationens Fremmskridt længe førend et Aarhundredes Forløb vilde bringe endog langt overordentligere og sjældnere Dyr til denne Egn som Markværdigheder, der skulde stilles til Ekue for de Nyfigne, og at det selvsamme Dyr, hvorefter de nu tvistedes, vilde blive seet at fylle sin Krop og svømme i det selvsamme Vand, hvor de vare mødtes. En af de Aaaggjeldende blev, som det gjerne pleier at gaae ved sige Leiligheder lidt varm; thi Bildtskynen mødte sin snedige Modstanders Beviser og Forreitelser med sin eiendommelige, kolde Ligefremhed og uretfæltige Sandbedsjærklighed. Han vidste kun lidet bedre end Indianeren hvad en Eleybant var; men han vidste fuldkomment vel, at de udskaarne Stykker Eleybenbren maatte have omtrent samme Værdi i en Trelesers Dine, som en

Pung med Guld, eller en Pakke Baverskind i en Handelsmands. Under disse Omstændigheder ansaae han det desaar sag for klogest ikke at indrømme for meget i Begyndelsen, eftersom der fandtes en næsten uovervindelig Hindring for at iværksætte Udlieferingerne, selv om de kontraherende Parter bleve enige om Vilkaarene. Med denne Vanskelighed for Die, beholdt han de andre Skakbriller i Baghaanden, som et Middel til at udjævne enhver Vanskelighed i Nøds tilfælde.

Omsider paastod den Bilde, at yderligere Underhandlinger vare unyttige, eftersom han ikke kunde være saa uretfærdig mod sin Stamme at berøve den Gren og Penen for to fortræffelige, fuldvorne Mandfolkestalper imod en saa ubetydelig Erstatning som to Stykker Legetoi af det Slags, han havde seet, og dermed beredede han sig til Afreisen. Begge Parter havde nu den sædvanlige Fornemmelse, der opstaaer, naar en Handel, som Begge gjerne gad slutte, er i Begreb med at afbrydes paa Grund af altfor stor Halsstarrighed; men Virkningen af dette feilslaaede Haab var høist forskjellig hos de enkelte Individuer. Bildesfjotten var nedslaaet og harmfuld; thi han havde ikke alene Medlidenhed med Fangerne, men ogsaa i hoi Grad med de unge Piger. Underhandlingernes Afbrydelse gjorde ham derfor sorgmodig og bekymret. Hos den Bilde derimod frembragte hans Nederlag det vilde Dnske om Hevn. Han havde i et Dieblis Opbrusning yttret, at han ikke vilde sige mere, og han var ligesaa opbragt paa sig selv som paa sin

folksfodige Dypponent over, at han havde tilladt et blegt Ansigt at vise større Ligeegyldighed og Selvbeherstelse, end en indianer Hovding. Da han begyndte at arbejde Flaaden bort fra Platformen, sankedes hans Ansigt og hans Die glødede, selv medens han paateg sig et venstabeligt Smil og gjorde en hoflig Gebærde ved Afsteden.

Det varede lidt, inden Træstammernes vis inertie kunde overvindes, og medens dette iværksattes af den tause Indianer, skred den splintrede Eg med taus Glubenhed hen over Skarntydegrenene, der laa mellem Bjelkerne, og betragtede skarpt Huset, Platformen og sin forrige Modstanders Person. Engang talte han med dæmrede, hurtige Ord til sin Ledsager og rødede mellem Grenene med Foden ligesom et stædigt Dyr. I dette Dieblif var Bildtskyttens Narvaagenhed tagen lidt af, thi han sad og grublede over, hvorledes han skulde fornye Underhandslingerne uden at give Modparten for stor en Fordeel, og det var maaſtee heldigt for ham, at Judiths skarpe og klare Dine vare ligesaa meget paa deres Post som før. I det Dieblif, den unge Mand passede mindst paa og hans Fjende var meest agtpaagiven, raabte hun med en advarende Røst til hiin og valte netop i rette Tid hans Opmærksomhed.

„Pas paa, Bildtskytte,“ raabte Pigen; „jeg kan med Rifferten see Rifler ligge under Skarntydebussen og Trofseren løsner dem med Fodderne.“

Det skulde synes, at Fjenden havde drevet sin List saa vidt, at han havde brugt et Sendebud, der forstod

Engelsk. Den foregaaende Samtale havde fundet Sted i den splintrede Eg's eget Sprog, men af den pludselige Naade, hvorpaa hans Fodder ophørte med deres forraaderiske Beskjeftigelse og Ildtrykket i hans Ansigt gik over fra tvær Glubskhed til et artigt Smil, var det klart, at Pigens Ord vare blevene forstaaede. Idet han med et Tegn tilkjendegav sin Kammerat, at han skulde standse med sine Bestræbelser for at sætte Træstammerne i Bevægelse, gik han hen paa den Ende af Platformen, der var fælden nærmest, og talte.

„Hvi skulde den splintrede Eg og hans Broder efterlade en Sky imellem dem?“ sagde han. „De ere Begge vise, Begge tappre og Begge adelmødige; de burde stilles som Venner. Et Dyr skal være Prisen for hver Fange.“

„Og Minge,“ svarede den Anden, glad over at kunne fornye Underhandlingen paa næsten hvilket som helst Betingelser og fast besluttet paa at bringe Handelen istand, om ogsaa ved en lidt vel stor Gæmildhed; „Du skal faae at see, hvorledes et blegt Ansigt ved at betale den fulde Pris, naar han handler med et aabent Hjerte og en aaben Haand. Behold det Dyr, Du havde glemt at give mig tilbage da Du var i Begreb med at seile bort, og som jeg glemte at forlange, fordi det faae ud til, at vi skulde stilles i Brede. Viis Eders Hovdinge det. Dersom Du bringer os vore Venner, skulle to andre blive lagte til — og —“ tilfoiede han, idet han tøvede et Dieblis sem af Midstillid

til Hensigtsmæssigheden af en saadan Indrømmelse; men derpaa bestemte sig til Fordeel for den — „og dersom vi see dem førend Solens Nedgang, kunne vi maaskee finde et sjerde for at gjøre Tallet lige.“

Dette gjorde Udslaget. Ethvert Glimt af Utilfredshed forsvandt fra Trokeserens mørke Nafsyn, og han smilede ligesaa mildt, om ikke saa yndigt som Judith Gutier selv. Den Brif, som allerede var i hans Besiddelse, blev atter undersøgt og et Udbrud af Glæde viste, hvor tilfreds han var med dette uventede Udfald af Sagen. Egentlig talte havde baade han og Wildtskytten for et Dieblig glimt, hvad der var blevet af Gjenstanden for deres Underhandling, men det havde ikke været Tilfældet med den sylintrede Egs Ledfager. Denne Mand havde beholdt Brifken og fuldt og fast besluttet hellere, dersom den blev forlangt tilbage under Omstændigheder, der gjorde dens Tilbagegivelse nødvendig, at lade den falde i Vandet i Haab om ved en anden Leilighed at kunne finde den igjen. Denne fortrivlede Udvei var imidlertid ikke længere nødvendig og efterat de to Indianere havde gjentaget Betingelserne for Overenskomsten og tilkjendegivet, at de forstode dem, toge de omsider for Alvor Afsted og roede langsomt ind med Land.

„Kan man faste Lid til saadanne Glendige?“ spurgte Judith, da hun og Hetty vare komne ud paa Platformen og stode ved Siden af Wildtskytten, iagttagende Flaadens langsomme Bevægelse. „Ville de ikke snarere beholde det Ligevei, de allerede have, og sende os nogle blodige Reviser

paa, at de kunne overliste os, for siden at prale dermed? Jeg har hørt tale om ligesaa slette Handlinger før.”

„Uden Tvivl, Judith; ganske vist uden Tvivl, naar ikke den indianske Natur var med i Spillet. Men jeg forstaaer mig ikke paa en Rodhud, naar ikke hiint tobalede Dyr anretter et ligesaa stort Dyrer i Stammen, som et Stok i en Bikube. Der er nu Slangen, f. Ex., en Mand med Nerver som Flint og ikke mere nysgjerrig i Hverdagsanliggender, end det sommer sig den Kloge, og han blev saa overvældet ved Synet af denne Skabning, uagtet den er udskaaren i Been, at jeg skammede mig paa hans Begne! Det horer imidlertid netop til deres Gaver og man kan ikke ret vel strides med en Mand for hans Gavers Skyld, naar de ere lovlige. Chingachgoof vil snart overvinde sin Svagbed og buste paa, at han er en Hovding og nedstammer fra en stor Slægt og har et berømt Navn at vedligeholde; men hvad Slyngherne historre angaaer, ville de ikke holde Fred for de tree, at de have bemægtiget sig Alt hvad der var af Udskaaret blandt Thomas Hutters Eiendele.”

„De vide kun Bested om Elephanterne og kunne ikke gjøre sig Haab om de andre Ting.”

„Det er sandt nok, Judith, men Begjerligheden er en mægtig Følelse. De ville sige, siden de flegte Ansigter have disse forunderlige Dyr med to Haler, hvo kan da vide, om de ikke have faaet nogle med tre eller for den Sags Skyld med fire? Det er hvad Skolemeisterne kalde

naturlig Arithmetik, og den kjende de Vilde ogsaa. De blive ikke religiøse, førend de have erfaret hele Sandheden."

"Troer De, Bildtskytte," spurgte Hetty paa sin enfoldige og ustyldige Maade, "at Troleserne ikke ville lade Fader og Hurry gaae? Jeg læste nogle af de allerbedste Vers i hele Bibelen for dem og De seer, hvad de allerede have gjort."

Jageren hørte, som han altid gjorde, mildt og endog kjærligt paa Hetty's Bemærkninger og hensank derpaa et Dieblis i taus Grublen. Der viste sig ligesom en let Rødme paa hans Kind da han svarede, efterat der næsten var forløbet en Minut.

"Jeg veed ikke, om en hvid Mand behøver at stamme sig eller ikke ved at tilstaae, at han ikke kan læse, men det er Tilfældet med mig, Judith. De er duelig, som jeg mærker, i alle saadanne Sager, medens jeg kun har studeret Guods Haand, saaledes som den sees paa Bakkerne og i Dalene, paa Bjergtoppene, i Skovene, Floderne og Rillerne. Man kan forskaffe sig megen Lærdom paa denne Maade, ligesaavel som af Bøger, og dog synes jeg somme-tider, at det er en hvid Mand's Gave at kunne læse! Naar jeg af Hernbuternes Mund hører de Ord, hvorefter Hetty taler, vække de en Længsel i min Sjæl og jeg synes, at jeg vil lære selv at læse dem: men Bildtet om Sommeren, Sagnene, Underviisningen i Krigen og andre Ting have bestandigt ladet mig blive i Agterbaanden."

"Skal jeg lære Dem det, Bildtskytte?" spurgte Hetty

alvorligt. „Jeg er svagsindet, siger man, men jeg kan læse ligeaa godt som Judith. Det kunde maaskee frelse Deres Liv, naar De forstod at læse i Bibelen for de Vilde, og det vil bestemt frelse Deres Sjæl; for det sagde Widoer mig saa mange Gange.“

„Tak, Hertz, ja, jeg takker Dem af mit ganske Hjerte. Det seer ud til at blive altfor urolige Tider til megen Lediggang; men naar der er blevet Fred og jeg igjen kommer her til Euen og besøger Dem, saa vil jeg give mig ifærd dermed, som om det var fornsielse og Fordeel paa en Gang. Maaskee burde jeg stamme mig over, at det forholder sig saaledes, men Sandhed er Sandhed. Hvad Profeterne angaaer, da er det ikke rimeligt, at de vilde glemme et Dyr med to Haler over et Vers eller to af Bibelen. Jeg ventet snarere, at de ville udlevere deres Fanger og benytte sig af en eller anden List for at faae dem tilbage igjen, tilligemed os og Alt, hvad der i Kasket og Arken oveniisjebet. Imidlertid maa vi holde disse Landstrygere ved godt Humour, først for at faae Deres Fader og Hurry ud af deres Kloer og dernæst for at vedligeholde Freden mellem dem og os, indtil det kan lykkes Slangen at befrie sin trolovede Hustru. Hvis der pludseligt skulde udbrude Forbintelse og Vildhed, ville Indianerne strax sende alle deres Fruentimmer og Born til Leiren, hvorimod vi ved at vise os rolige og tillidsfulde maaskee kunne komme afsted med at træffe Tys paa det Sted, hun har omtalt. Helst end at Handelen nu skulde gaae tilbage, vilde jeg lægge

en halv Snees af disse Billeder af Bueskytter til, hveraf der var nok i Kisten.

Judith samtykkede beredvilligt; thi hun havde hellere givet Slip endog paa den blomstrede Brokade, end ikke befriet sin Fader og foiet Vildtskytten.

Udsigterne til et heldigt Udsald vare nu saa opmun-
trende, at Mødets steg hos Alle i Kastellet, ibvorvel den
fornødne Jagttagelse af Fjendens Bevægelser vedligeholdtes.
Den ene Time gik ikke desto mindre efter den anden og Solen
havde atter begyndt at sænke sig mod Toppene af de vest-
lige Bjerge, uden at der saaes noget Tegn til Flaadens
Tilbagekomst. Idet Vildtskytten bestrøg Kysten med Rif-
ferten, opdagede han omsider et Sted i den tykke og mørke
Skov, hvor han var temmelig vis paa, at Troleserne
vare forsamlede i et betydelig Antal. Det var i Nærhe-
den af den Iyknig, hvorfra Flaaden var løben ud, og
en lille Bæk, som strømmede ud i Eoen, tilskjendegav Nær-
heden af en Kilde. Her holdt altsaa de Bilde sandsynlig-
viis Raad og der skulde den Beslutning tages, som skulde
afgjøre Spørgsmaalet om Fangerens Liv eller Død. Der
gaves imidlertid, trods den lange Forhaling, endnu een
Grund til at haabe, som Vildtskytten ikke uudsled af med-
dele sine bekymrede Omgivelser. Det var nemlig langt
sandsynligere, at Indianerne havde efterladt deres Fanger
i Leiren, end at de skulde have beiværet sig selv med at
lade dem følge gennem Skoven med en Hob, der alene
var ude paa et midlertidigt Tog, og var dette Tilfældet,

behøvedes der en betydelig Tid til at sende et Bud det fornødne Stykke Bei og bringe de to hvide Mænd til det Sted, hvor de skulde indstibes. Dymuntret af disse Betragtninger, samlede man et nyt Forraad af Taalmodighed og Solens Dalen betragtedes med mindre Uro.

Udfaldet stadfæstede Bildtskyttens Formodning. Ikke længe førend Solen var aldeles forsvunden saaes de to Træstammer atter at komme ud af Tynningen og da Flaaden kom nærmere, forkyndte Judith, at hendes Fader og Hurry Begge laa bundne paa Bussene i Midten. Indianerne roede ligesom før. De syntes at indsee, at den sildige Tid paa Dagen udfordrede usædvanlig Anstrengelse, og tværtimod deres Landmænds Bane, hvilke aldrig bolde af at anstrenge sig, arbejdede de stærkt med de plumpe Redskaber, der traadte istedetfor Klarer. Paa Grund af denne Iver laa Flaaden paa sin gamle Plads i mindre end Halvdelen af den Tid, den havde brugt ved de foregaaende Besøg.

Selv efterat Betingelserne vare blevne saa godt forstaaede og Tingen var kommen saa vidt, var Fangerens Overlevering ikke saa let at iværksætte. Troleserne vare nødte til at fæste megen Lid til deres Fjenders Redelighed; thi naar Hutter og Hurry vare komne i Frihed, talte Besætningen i Kastellet to imod een mod dem paa Flaaden, og om at undkomme ved Flugt kunde der ikke være Tale, da hiin havde tre Barkanoer, ei at tale om Husets og Artens Forsvarsmidler. Alt dette indsaaes af begge Parter og man vilde saadsynligviis aldrig kunne have truffet no-

gen Overenskomst, naar ikke Vildtskøttens ærlige Ansigt og Bæsen havde udøvet deres sædvanlige Indflydelse paa den splintrede Egg.

„Min Broder veed, at jeg sætter Tillid til ham,“ sagde denne, da han nærmede sig med Hunter, hvis Been vare blevene løste, for at den gamle Mand kunde bestige Platformen; „een Skaly — et Dyr til.“

„Holdt Mingo,“ afbrød Jageren ham, „behold Din Fange et Dieblit. Jeg maa først ind og hente Betalingsmidlerne.“

Denne Undskyldning var, skjøndt tildeels sand, dog i det Væsentlige en List. Vildtskøtten forlod Platformen og da han var kommen ind i Huset, bad han Judith samle alle Baabnene og skjule dem i hendes eget Kammer. Dervaa talte han alvorligt med Delawareeren, der stod paa Bagt ligesom for ved Indgangen til Bygningen, skat de tre andre Taarne i Lommen og vendte tilbage.

„Velkommen tilbage til Deres gamle Bolig,“ Master Hunter, sagde Vildtskøtten, da han hjalp ham op paa Platformen, idet han paa samme Tid hemmeligen skjød et Taarn i den splintrede Eggs Haand. „De vil finde deres Døttre meget glade ved at see Dem og her kommer Hetty for at sige Dem Det.“

Her standsede Jageren og brast ud i et hjertelig Anfald af sin stumme og eiendommelige Latter. Hurreys Been vare netop blevene løste og han selv bleven stillet Vildtskøtten, i F.

overende, men Baandene havde været snørede saa stærkt sammen, at han endnu ikke havde den fulde Brug af sine Lemmer, og den unge Kæmpe dannede eyrigtigt talt et meget hjælpsomt og noget latterligt Skue. Det var dette usædvanlige Syn og især det forstyrrede Ansigt, som vakte Bildtskytters Lystighed.

„Du ligner en skrælet Gran i en Lysning, Harry Hurry, naar den staaer og rokker i en Storm,“ sagde Bildtskytten, idet han betvang sin ubetimelige Munterhed mere af Hensyn for de Andre, end af nogensomhelst Verbødighed for den befriede Fange. „Men det glæder mig dog at see, at Du ikke har faaet Dit Haar friseret af en iroksk Haarstjærer under Dit sidste Besøg i deres Leir.“

„Hør engang, Bildtskytte,“ svarede den Anden lidt heftigt, „det vilde være klogest af Dig at vise lidt mere Venlighed ved denne Leilighed. Dvsør Dig som en Christen og ikke som en vild Døs i en Landsbysskole, naar Læreren vender Ryggen, og sig mig, om der er Fodder eller ikke paa Enden af mine Been. Jeg synes jeg kan see dem, men hvad Følelsen angaaer, kunde de ligesaa godt være ved Bredderne af Mohawksfloden som der, hvor de synes at være.“

„Du er sluppen heelstindet derfra, Hurry, og det er endda ikke saa lidt,“ svarede Jageren, idet han hemmeligt leverede Indianeren Resten af de betingede Løsepenge og tillige gav ham et alvorligt Blik om at begynde sit Tilbagetog. „Du er sluppen heelstindet derfra med Fodder og Alt og Dine Been søve bare en Smule efter den stærke Snoring af Bidieqvistene. Naturen vil

snart sætte Blodet i Bevægelse og saa kan Du begynde at dandse og høitideligbolde hvad jeg kalder en høist vidunderlig og uventet Befrielse ud af en Ulvehule."

Wildtskysten løsnede sine Benners Arme, ligesom enhver af dem kom i Land, og de trampede nu omkring paa Platformen, brummende og udstodende Forhandelser, medens de bestræbte sig for at befordre den tilbagevendende Circulation. Men de havde været altfor lange bundne til at faae deres Lemmers Brug saa snart igjen, og da Indianerne vare ligesaa ivrige paa Tilbageveien som paa Hjemreisen, var Flaaden henved et hundrede Fjerne fra Kastelet, førend Hurry, idet han tilfældigviis vendte sit Blik i den Retning, bemærkede, hvor hurtigt den unddrog sig hans Syn. Han kunde nu bevæge sig med nogenlunde Letbed, skjøndt stedse paa en forkeert Maade. Dog uden at betænke sin egen Tilstand, snappede han den Riffel, som brilede paa Wildtskystens Skulder og forsøgte at spænde Hanen og tage Sigte. Men den unge Jæger var ham for hurtig. Idet han greb Geværet, vristede han det ud af Kampens Hænder, skjøndt ikke førend det var gaaet af under Kampen, saa at Skudet foer lige op i Luften. Wildtskysten vilde sandsynligviis paa Grund af Hurrys Lemmers Tilstand være bleven Seirherre i denne Brydning; men i det Dieblig Geværet gik af, gav Hurry efter og bumpede hen mod Huset, løftende Benene ved hvert Skridt en Fod fra Jorden, da han var usikker paa sine Fødders virkelige Stilling. Men han var bleven

forekommet af Judith. Hele Hutter's Forraad af Vaaben, der var blevet efterladt i Bygningen som Hjælpe middel ved et pludseligt Udbrud af Fjendtligheder, var blevet taget bort og gjemt efter Vildtskyttens Befaling. Paa Grund af denne Forsigtighed viste der sig ingen Udvei for March til Iværksættelsen af hans Planer.

Bedragen for sin Havn satte Hurry sig og var, ligesom Hutter, i den første halve Time altfor beffjæstiget med at bestræbe sig for at befordre Blodetløbet og tilbagevinde Brugen af sine Lemmer til at fordybe sig i andre Betragtninger. Efter denne Tids Forløb var Flaaden forsvunden og Natten begyndte atter at udbrede sine Skygger over det hele Skovtheater. Førend det var blevet aldeles mørkt og medens de unge Piger tilberedede Aftensmaaltidet, meddelte Vildtskytten Hutter et Omrids af de forefaldne Begivenheder og stildrede ham de Midler, han havde valgt til hans Børns og Eiendoms Sikkerhed.

Sextende Kapitel.

Aftenens Rolighed stod atter i en sølsom Modsatning til, medens dens tiltagende Mørke stod i en ligesaa sølsom Samklang med Menneffenes Lidenskab. Solen var gaaen ned og Straalerne af det svindende Lys havde op hørt at forgylde Randen af de faa Skyer, der havde til-

stræffelige Nabninger til at tilstede dens hendsende Glands
Udgang. Himlen var tyk og overtrukken og bebudede nok
en mørk Nat, men Søens Overflade krusedes nerver af en
Vind. Det lustedes svagt, uden at det kunde kaldes at
blæse, men da denne Luftning var fugtig og tung, havde den
dog en vis Kraft. Beboerne af Kastelet vare ligesaa mørke
og tause som Omgivelserne. De to løskjøbte Fanger sølte
sig ydmugede og vanærede, men i deres Ydmugelse blandede
sig Henvylst. De vare langt tilbøiligere til at mindes den
Uværdighed, hvormed de vare blevne behandlet i de sidste
faa Timer af deres Fangenskab, end til at føle Taknem-
lighed for den foregaaende Overbærenhed, ligesom den
stærpsindige Adværet, Samvittigheden, ved at erindre dem
om den gjengjeldende Retsfærdighed i Alt det, de havde ud-
staaet, forlede dem til snarere at vælte hele Skylden over
paa deres Fjender, end at anklage sig selv. De Andre
vare takkefulde, ligesaa meget af Sorg som af Glæde. Wildt-
stykten og Judith opfyldtes meest af den forsmærnte For-
nemmelse, skjøndt af høist forskjelligte Aarsager, hvorimod
Hetty var fuldkomment lykkelig. For Delawarereren viste
der sig ligeledes livlige Billeder ved Udsigten til saasnart igjen
at komme i Besiddelse af sin Forlovede. Under saadanne Omstæn-
digheder og i denne Stemning nåde de Alle Aftensmaaltidet.

„Gamle Tom!“ raabte Hurry, idet han udbrød i en
stormende Latter. De lignede forbausende en bunden Bjørn,
medens De laa udstrakt paa Skarntydegrenene, og det un-
drer mig kun, at De ikke brummede mere. Naa, nu er det

forbi og Klynken og Klagen ændre ikke Sagen! Denne hersens Skurk, den „splintrede Eg,“ som han kalder sig, han, der bragte os hertil, har en ganske ualmindelig Skalp, og jeg vilde selv give ligesaa meget for den som Kolonien. Ja, jeg føler mig ligesaa rig som Gouverneuren i saa Henseende og vil betale ligesaa mange Dubloner som han. „Sode Judith, sørgede De meget over mig, medens jeg var i Philipsteinernes Hænder?“

Disse Sidstnævnte vare en Familie af tydsk Herkomst ved Mohawk Floden, med hvem Hurry nærede et stort Had, og som han havde forverlet med Judæas Fjender.

„Vore Taarer have bragt Eten til at stige, Harry Ward, som De maa kunne have seet paa Stranden!“ svarede Judith med en forstilt Læsendighed, som hun var langt fra at føle. „Alt Hetty og jeg skulde have sørget for Fader, var at vente, men for Dem fløde vore Taarer strømmeviis.“

„Vi vare bedrøvede for stakkels Hurry, ligesaa vel som for Fader, Judith,“ kaldt hendes ustyldige og oprigtige Søster hende i Tælen.

„Sandt. Barn, sandt; men vi ere jo bekymrede for Enhver, der er stedt i Fare, veed Du,“ svarede Judith, i en hurtig, formanende Tone og med dæmpet Røst. „Ikke desto mindre glæder det os at see Dem, Mæster Ward, og det ude af Philipsteinernes Hænder.“

„Ja, det er et slemt Foll og det er ogsaa den anden Green af dem nede ved Floden. Det er et Mirakel for mig, Vildtskytte, hvorledes Du kunde faae os fri, og jeg tilgi-

ver Dig for denne lille Tjenestes Skyld, at Du lagde Dig imellem og forhindrede mig fra at tage Hvern over den Landstryger. Indvi os i Hemmeligheden, for at vi kunne vise Dig den samme Tjeneste, dersom det skulde behøves. Var det ved at lyve eller ved at lokke?"

"Ved ingen af Delene, Hurry, men ved at kjøbe. Vi betalte Løserenge for Gder Begge og til en saa høi Priis, at Du maa tage Dig i Agt for ikke nok engang at falde i Fængenskab, da vort Forraad af Varer saa maa- skee ikke vilde være tilstrækkelig."

"Løserenge! Saa har gamle Tom maattet betale Gildet; for Intet af det, jeg har, vilde kunne betalt Haarene, end lige Skindet. Jeg troede ikke, at saa snedige Folk som disse Landstrygere vilde have sluppet en Karl saa let, naar de først havde faaet ham saa heelt og holdent i deres Vold. Men Penge ere Penge og unaturligt haarde at modstaae, baade for en Indianer og en hvid Mand; det kommer ud paa Et. Man maa tilstaae, Judith, at der dog er en betydelig Deel Mennestenatur i Mennekeslægten i det Hele."

Nu stod Hutter op, gav Vildstyttten et Tegn og førte ham ind i det inderste Kammer, hvor han til Svar paa sine Spørgsmaale først erfarede, hvilken Priis der var bleven erlagt for hans Frigivelse. Den Gamle yttrede hverken Brede eller Forundring over det Angreb, der var blevet gjort paa hans Riste, skjøndt han dog robede en vis Nysgjerrighed efter at faae at vide, hvorefter Undersøgelsen var gaaen. Han spurgte ligeledes om, hvor Nøglen var bleven

fundet. Wildtskøttens sædvanlige Oprigtighed forbed ham enhver Færtielse af Sandheden og Samtalen endtes snart med, at de vendte tilbage til det yderste Værelse, eller det, som tjente saavel til Dagligstue som til Kjøkken.

„Jeg gad vide, om der er Fred eller Krig mellem os og de Pilde!“ udbred Hurry, netop som Wildtskøtten, der havde standset et Dieblis og lyttet opmærksomt, uden at sige et Ord gik ud af Yderdøren; „denne Udseerling af Fanger har et venssabeligt Udseende og naar Folk have handlet sammen paa ærlige og billige Vilkaar, burde de skilles som Venner, i det mindste for den Gang. Kom tilbage, Wildtskøtte, og lader os høre Din Mening; for efter Din sidste Opførsel begynder jeg at faae bedre Tanker om Dig, end jeg før havde.“

„Her er et Svar paa Dit Spørgsmaal, Hurry, siden Du er saa lysten efter atter at komme i Slagsmaal.“

Med disse Ord kastede Wildtskøtten et lille Kniv, som bestod af en halv Snees, med en Hjertestinderem tæt sammenbundne Pinde, hen paa Bordet, hvorpaa den Anden støttede sin Albu. March greb det ivrigt og ved Skinnets af en blussende Fyrreknude, der laa paa Ekerstenen og udgjorde Stuens eneste Belysning, saae han, at Enden af hver enkelt Pind var dypet i Blod.

„Om dette ikke er tydeligt Engelsk,“ sagde den uforfærdede Brandsemand, „saa er det tydeligt Indianisk! Det er hvad de nede i York kalde en Krigserklæring, Judith. Hvorledes kom Du til denne Udfordring, Wildtskøtte?“

„Ganske let. Det er ikke en Minut siden, at den
laa paa hvad Du kalder flydende Toms Fortoug.“

„Hvorledes kom den der? Den er ikke falden ned fra
Skyerne. Judith, som det undertiden skeer med smaa Skrub-
tudser, og desuden regner det ikke. Du maa sige os, hvor
den kom fra, Bildtskytte; ellers maa vi troe, at Du har
i Sinde at stramme dem, der for lange siden vilde have
mistet deres Forstand, dersom Frygt havde kunnet forjage den.“

Bildtskytten havde nærmet sig et Vindue, hvorfra han
kastede et Blik ud over den dunkle So. Som om han var
tilfreds med det, han havde seet, gik han tæt hen til Hurry
og tog selv Pindene, som han omhyggeligt undersøgte.

„Ja det er rigtignok en indiansk Krigserklæring,“ sagde
han, „og det er et Beviis paa, hvor lidet Du er stikket til
at være paa den Sti, den har tilbagelagt, Harry March,
at den er kommen hertil, uden at Du kan indsee, hvorledes
De Vilde have jo rigtignok ladet Skalpen blive siddende
paa Dit Hoved; men de maa have taget Dreene bort, ellers
vilde Du have hørt en Bladsten i Vandet, som Drengen
gjorde, da han kom igjen paa sine Træstammer. Hans
Grinde var at kaste disse Vinde udenfor vor Dør, hvilket
vil sige saa meget som: Vi have nedrammet Krigspalen, efterat
Handelen blev sluttet, og nu ville vi see til at ramme Eder.“

„De lumme Ulve! Men ræk mig den Piffel, Judith,
saa skal jeg sende disse Landstrygere Svar gjennem deres
Sendebud.“

„Ikke saa længe jeg er tilstede, Master March,“ kaldt

Bildtsfytten ham feldblodigt i Taler, idet han vilde formeaae den Anden til at afstaae fra sit blodige Forsæt. „Et Ord er et Ord, enten det er givet en Rødbud eller en Christen. Knosen havde tændt en Knude og kom aabenlyst, medens den blussede for at advare os, og Ingen der skal gjøre ham Fortræd, saalænge han er i et saadant Grinde. Det nyfter ikke at bruge mange Ord, for Knekten er for flog til at lade Knuden blive ved at brænde nu, da han er færdig, og Natten er allerede for mørk til at tage noget sikkert Sigte med en Riffel.“

„Det kan være sandt nok hvad et Gevær angaaer, men en Kano duer ogsaa til Noget,“ svarede Hurry, idet han stred hen mod Døren med vældige Skridt og en Riffel i Haanden. „Den Mand lever ikke, som kan holde mig fra at forfølge den Dgle og bringe hans Skaly med tilbage. Jo flere af dem man knu'er i Skallen, desto færre blive der tilbage, som kunne stille i Skoven.“

Judith skjælvede som et Ejspeelv uden selv ret at vide hvorfor, skøndt der var Udsligt til et voldsomt Dyrtrin; thi var Hurry hidlig og overmodig i Bevidstheden om sine umaadelige Kræfter, saa besad Bildtsfytten den rolige Bestemthed, der lærer større Udholdenbed, og den Fasthed, som sandsynligviis snarere opnaaer sit Diemed. Det var mere hans alvorlige, bestemte Blik, end Hurrys larmende Hefstighed, som vakte hendes Frygt. Hurry naaede snart det Sted, hvor Kaneen laa fortoiet, dog ikke førend Bildtsfytten havde talt til Slangen paa Delawarisk med hurtig,

alvorlig Røst. Den Sidstnævnte havde egentligt først hørt Lyden af Aarslagene og var i sin mistænkelige Alarvægenhed gaaen ud paa Platformen. Lyset havde overtydet ham om, at der kom et Sendebud, og da Drengen kastede sit Pindeskræppe hen for hans Fodder, havde det bverken vaakt hans Harm eller Forundring. Han blev alene staaende paa Bagt med Riflen i Haanden for at overbevise sig om, at der intet Forræderi laa skjult under Udfordringen, og da Wildtskotten nu raabte til ham, sprang han i Kanoen og tog med Tankens Hurtighed Alarverne bort. Hurry blev rasende, da han saae, at han var berøvet Midlerne til at komme afsted. Han nærmede sig først Indianeren med lydkelige Trudsel og selv Wildtskotten stod forskædet ved Tanken om de sandsynlige Følger. March rystede sine Forhammer-Naver og svang sine Arme, idet han nærmede sig Indianeren, og Alle ventede, at han vilde forsøge at slaae Delawareeren; een af dem i det mindste vidste heelt vel, at Blodsudgydelse vilde blive den øieblikkelige Følge af et saadant Forsøg. Men selv Hurry heldtes i Aie ved Hovdingens alvorlige Fatning og ogsaa han vidste, at en saadan Mand ikke ustraffet lod sig iørnærmes; han vendte sig derfor om for at udgyde sin Forbittrelse over Wildtskotten, hvor han ikke forudsaae saa skrækkelige Følger. Hvilket Udfald denne hans anden Bevægelse vilde have faaet, dersom den var bleven fuldført, er ubekjendt, eftersom den ikke blev iværksat.

„Hurry,” sagde en blid, forsonende Stemme ved Si-

den af ham, „det er Syndigt at være saa vred og Gud vil ikke glemme det. Troleserne behandlede Dem godt, og toge ikke Deres Skaly, skjøndt De og Kader vilde have taget deres.“

Blidhedens Indflydelse paa Videnstaben er bekjendt nok. Derhos havde Hetty erhvervet sig et Slags Anseelse, hun aldrig før havde havt, ved det Selvsøffrende og Bestemte i hendes seneste Adfærd. Maaskee understøttede hendes erkjendte aandelige Svagbed hendes Indflydelse, idet den fjernede enhver Mistanke om Lyst til at berøse. Men lad nu Aarsagen være hvilken den vil, saa var Virkningen noksom afgjort. Istedetfor at quæle sin gamle Rejseammerat, vendte Hurry sig om mod den unge Pige og udgjød en Deel af sin Misfornøielse, om ikke af sin Harm, i hendes opmærksomme Øren.

„Det er for galt, Hetty!“ udbød han; „Ligesaa galt som et Fængsel eller Mangel paa Bævere at faae et Kreatur ind i Ens egen Fælde og derpaa see det slippe bort. Der er nu roet en Vardi af ser Skind af første Sort væk paa disse flodsede Træstammer, medens tyve Tog med en øvet Hare kunde have indhentet den. Jeg siger Vardi; ser hvad Drengen angaaer efter Naturen, saa er han kun en Dreng og hvælken mere eller mindre værd end een. Vildtstytte, Du har været utro mod Dine Venner ved at lade en saadan Leilighed smutte bort mellem Fingrene baade paa dem og Dig selv.“

Svaret meddeelttes sagtmodigt, men med saa fast en Stemme, som en frygtløs Natur og Bevidstheden om at

have handlet rigtigt kan indgive. „Jeg vilde have været utro mod hvad Det er, dersom jeg havde handlet anderledes,“ svarede Bildtskytten roligt; „og hverken Du eller nogen Anden har Magt til at forlange saa meget af mig. Drengen kom i sit levlige Kald og den usleste Rødbud, der stroiser omkring i Skovene, vilde have skammet sig ved ikke at agte hans Ord. Men nu er han for langt borte, til at Du kan naae ham, Master Mardy, og det hjælper nu kun lidt at snakke som et Par gamle Kærlinger om hvad der ikke kan ændres.“

Med disse Ord vendte Bildtskytten sig bort, som om han havde besluttet ikke at spille flere Ord paa den Sag, medens Hutter trak Hurry i Ormet og førte ham ind i Afsen, hvor de sadde længe i en hemmelig Samtale. Imidlertid heldt ogsaa Indianeren og hans Venders hemmelige Raadslagning; thi skøndt der endnu var tre eller fire Tæmmer til Stjernens Dvgang, kunde den Første dog ikke lade være at drøfte sin Plan og aabne sit Hjerte for den Anden. Judith gav ligeledes efter for sine blidere Kælelser og lyttede til Hettys bele, ukunstlede Beretning om hvad der hvor foregaaet efterat hun var kommen i Land. Skovene havde kun faa Rødsler for disse to unge Piger, der vare opdragne og vante til dagligen at betragte deres ubyre Udstrækning eller vandre i deres dunkle Skugger; men den ældste Søster følte, at hun vilde have taget i Betænkning saaledes at vove sig ind i en irokesisk Leir. Om Dvs var Hetty ikke meget meddelende. Hun talte om hendes

Gedhed og Venlighed og Modet i Skeven. men Schinghoofs Hemmelighed bevarede med en Skarpsindighed og Trosskab, som mangen en Pige med en langt lysere Forstand maaskee ikke vilde have lagt for Dagen.

Omfrider afbrødes de forskjellige Samtaler ved, at Hutter atter viste sig paa Platformen. Her forsamlede han hele Selskabet og meddeelte det saa meget af sine Planer, som han fandt passende. Vildtsklyttens Forslag at forlade Kasselet om Natten og tye til Arken vandt hans udeelte Bifald. Han erkjendte, ligesom de Andre havde gjort, at dette var det eneste virksomme Middel til at undgaae Undergang. Nu, da de Vilde havde benvendt deres Opmærksomhed paa at bygge Sommerlaader, kunde der ikke længere være nogen Tvivl om, at de i det mindste vilde gjøre et Forsøg paa at indtage Bygningen, og Budskabet med de blodige Pinde røbede tilstrækkeligt deres Overbeviisning om et heldigt Udfald. Den gamle Mand betragtede, forst sagt, Natten som farlig, og han opfordrede dem Alle til at gjøre sig færdige saa snart som muligt for at kunne forlade Huset i det mindste for en Tid, om ikke for steds.

Efterat disse Meddelelser vare færdige, foretoges Alt med Hurtighed og Forstand. Kasselet aflukkedes paa den tidlige besejrede Maade; Kaneerne bleve halede ud fra Haven og fortoiede ved Arken ved Siden af hinanden; de saa Nødvendighedsartikler, der vare blevene efterladte i Huset, bragtes over i Kahytten; Ilden blev slukket og Alle gik ombord.

De nærliggende Bjerge med deres Bevorning af Naa-
 letræer gjorde de dunkle Nætter endnu mørkere end sæd-
 vanligt paa Soen. Imidlertid strakte der sig, som altid,
 et forholdsvis lysere Belte hen over Midten af Vandfladen,
 medens Mørket rugede tungest over Vandet indenfor Skyg-
 gen af Bjergene. Den, eller Kastellet laa i dette lysere
 Belte, men Natten var dog saa mørk, at den skjulte Arkens
 Afgang. En Jagttager paa Strandbredden kunde aldeles
 ikke see dens Bevægelser, saa meget mere som en Baggrund
 af sorte Bjergstranter sluttede Perspektivet af enhver Ud-
 sigt, der hardes fraaas eller lige tværs over Vandet. Den
 herskende Vind paa Indsøerne i disse Egne er vestlig, men
 paa Grund af de Kløfter, som Bjergene danne, er det hye-
 ligt umuligt at bestemme Luftstrømningernes sande Retning,
 da de ofte afvejer paa korte Afstande og med korte Mel-
 lemrum af Tid. Dette gjælder mere om de svage, ustadige
 Luftninger, end om de staaende Vinde, skjøndt det er en
 bekendt Sag, at ogsaa disses Byger ere usikre og om-
 springende i alle Bjergegne og snevre Farvande. Ved den
 nærværende Leilighed var Gutter selv, idet han skjød Arken
 fra dens Leie ved Siden af Platformen, i Forlegenhed
 med at bestemme, fra hvilken Kant Vinden blæste. I
 Almindelighed løstes denne Vanskelighed ved Hjælp af
 Skyerne, som, idet de dreve høit ovenover Bjergtoppene,
 naturligtvis adløde Luftens Strømninger; men nu saae
 hele Himmelhvælvingen ud som en Masse af fært Viur-
 værl. Ikke den mindste Abning var synlig og Chingach-

gode Skjæb allerede for, at Stjernen ikke skulde vise sig og saaledes forhindre hans Forlovede fra punktiligt at indfinde sig til Stevnemødet. Under disse Omstændigheder beiseede Gutter sit Seil tilsyneladende alene i den Hensigt at komme bort fra Kastelet, da det kunde være farligt at opholde sig synderligt længere i dets Nærhed. Vinden fyldte snart Dugen og da Flaaden begyndte at lyfte og Seilet var blevet sat tilbørligt, befandt det, at Retningen var sødlig med en Boining mod den østlige Kyst. Da der ikke viste sig nogen bedre Kours for Selskabets Hensigter, lod man det sølsomme Fartoi glide i over een Time hen over Vandets Overflade i denne Retning, indtil en Forandring i Luftstrømningen førte det hen mod Leiren. ~~Den gamle~~ Wildtskytten iagttog alle Gutteres og Hurrus Bevægelser med mistroisk Opmærksomhed. I Begyndelsen vidste han ikke, om han skulde tilskrive Tilfældet eller en bestemt Plan den Kours, de holdt, men nu begyndte han at ahne det Sidste. Saa fortrolig som Gutter var med Soen, var det let for ham at stusse den, der kun havde lidet Kjenndskab til Vandet, og hans Hensigt være nu hvilken den vil, saa var det, førend to Timer vare forløbne, vicensynligt, at Arken var kommen saa langt frem, at den ikke var hindrede Færne fra Kysten, netop ligeoverfor det Sted, hvor Leiren, som bekjendt, laa. Længe førend den var kommen til dette Punkt, havde Hurry, der besad nogen Kundskab i Algonquin Sprog, haft en fortrolig Samtale med Indianeren, hvis Aldfald denne nu meddeelte Wildtskytten, der

havde været en fold, for ikke at sige mistroist Jagttager af Alt, hvad der foregik.

„Min gamle Fader og den store Gran“ — thi saaledes havde Delawareren døbt March — „længes efter at see Huronerkskalper ved deres Belter,“ sagde Chingachgoof til sin Ven. „Der er Plads til nogle ved Slangens Belte, og hans Folk vil see efter dem, naar han vender tilbage til sin Landsby. Dets Dine maa ikke forblive i Taage, men maa see, hvad de vente. Jeg veed, at min Broder har en hvid Haand; han vil ikke engang staae de Døde. Han vil vente efter os; naar vi komme tilbage, vil han ikke skjule sit Alsyn af Skam over sin Ven. Mohikanernes store Slange maa blive værdig til at vandre paa Krigstien med Falkesie.“

„Vel, vel, Slange, jeg seer, hvorledes det forholder sig; det Navn vil blive hængende og med Tiden vil jeg blive bekendt under det istedetfor Vildtskytte; nu vel, naar en saadan Vre indfinder sig, maa den Ydmygske af os Alle være villig til at bære den. Hvad det angaaer, at Du tragter efter Skalper, saa hører det til Dine Gaver, og jeg seer intet Ondt deri. Men vær dog barmhjertig, Slange; vær barmhjertig, det beder jeg Dig om. Det kan sikkert ikke staae en Rødbuds Vre at vise en Smule Barmhjertighed. Hvad den gamle Mand, de to unge Fruentimmers Fader, der kunde modne bedre Følelser i sit Hjerte, og Harry March her angaaer, der, uagtet han er en Gran,

dog bedre kunde bære Frugter af et mere christeligt Træ, hvad de To angaaer, da overlader jeg dem i den hvide Mands Guds Haand. Var det ikke for de blodige Vindes Skyld, saa skulde Ingen gaae imod Vingoerne i Nat, da det vilde vanære vor Nædelighed og vort gode Navn; men de, som fordre Blod, kunne ikke beklage sig over, at der bliver udgydt Blod paa deres Opfordring. Imidlertid, Slange, kan Du være barmhjertig. Begynd ikke Din Lebebane med Drindersnes Jammeraa og Børnernes Skrig. Opfør Dig saaledes, at Iys vil smile og ikke græde, naar hun møder Dig. Gaa da, og Mianitu bevare Dig!

„Min Broder vil blive her paa Flaaden. Wab! vil snart staae paa Strandbredden og vente og Chingachgoof maa ile.“

Indianeren forenede sig derpaa med sine to Kammerater og efterat have strøget Seilet gif de alle Tre i en Kano og forlode Arken. Hverken Hutter eller Ward talte til Vildtskytten om deres Hensigt eller om hvor længe de sandsynligviis vilde blive borte. Alt dette var blevet betroet Indianeren, der havde stilt sig ved sit Hverv med eiendommeligt Korthed. Saasnart Kanoen var ude af Sigte, og disse skete forend der var gjort en halv Snees Dag med Væderne, traf Vildtskytten de bedste Foranstaltninger, han kunde, for saa meget som muligt at holde Arken paa samme Punkt, og derpaa satte han sig i Enden af Fartøiet for at drøvtygge sine egne bittere Betragtninger. Det varede imidlertid ikke længe, førend han forstyrredes heri af Judith,

der søgte enhver Leilighed til at være i hans Nærhed, og ledede sine Angreb paa hans Følelser med den Behændighed, der indstjødtes af et naturligt Rognetteri, understøttet af en ikke ringe Ovelse, men som erholdt det meste af dets farlige Magt fra det Anstrog af Følsomhed, der meddeelte hendes Bæsen, Stemme, Betoning, Tanker og Handlinger den naturlige Omhed's ubeskrivelige Trylleri. Idet vi forlode den unge Jæger, udsat for disse farlige Modstandere, er det os for Diebliffet mere magtpaaliggende, at følge Selskabet i Kanoen til Kysten.

Den overveieende Drift, der havde foranlediget Hutter og Hurrey til at gjentage deres Forsøg mod Leiren, var netop den samme, der havde afstedkommet det første Overfald, maaskee lidt stærket af Onsket om Hevn. Men intet af disse to raa Bæsen'er, der vare saa samvittighedsløse i Alst, hvad der angik den røde Mands Rettigheder og Interesser, uagtet de i andre Henseender besadde en vis menneskelig Følelse, bejæledes synderligt af nogen anden Altraa end Higen efter Vinding. Vel havde Hurrey, strax efterat han var bleven befriet, været forbitret over sine Lidelser, men denne Fornemmelse var snart vegen for hans sædvanlige Kjærlighed til Guldet, som han snarere søgte med en forarmet Odelands bensynsløse Begjerlighed, end med den Gjerriges uophørlige Længsel. Den Bevæggrund, der tilskyndede dem begge til saa snart at drage ud mod Huronerne, var, kort sagt, en til Bane bleven Foragt for

deres Fjende, der indvirkede paa Ddselhedens stadige Graadighed. Men ogsaa de yderlige Udsigter til et heldigt Udfald havde deres Andeel i Planen til dette det andet Tog. Det var bekjendt, at en stor Deel af Krigerne, om ikke alle, for denne Nat havde leiret sig ligeoverfor Kastellet, og der var Haab om, at hjælpeløse Slagtofferes Skaller vilde blive Følgen. Sandt at sige ventede i Særdeleshed Hutter — han, som nyligt havde forladt to Døtre — kun at finde saa Andre end Dvinder og Børn i Leiren. Denne Omstændighed havde han kun saa løseligt berørt i sin Samtale med Hurry og for Chingachgook var den bleven aldeles uomtalt. Der som Indianeren overhovedet tænkte derpaa, var det kun ham selv bekjendt.

Hutter styrede Kanoen; Hurry havde mandigen taget Post i Stevnen og Chingachgook stod i Midten. Vi sige stod, thi alle Tre vare saa vrede i at haandtere dette Slags skrøbelige Fartøier, at de kunde holde sig opreiste i det tykkeste Værke. Man nærmede sig Kysten med stor Forsigtighed og Landgangen blev lykkeligt og vel iværksat. Nu laarede de Tre deres Baaben tilrette og begyndte at snige sig som Tigere ind mod Leiren. Indianeren gik foran medens hans to Stalbrødre traadte i hans Fodspor med en saadan Varsomhed, at deres Skridt næsten bogstaveligen vare lydløse. Under tiden kunde en tør Green bræffes under den gigantiske Hurrys tunge Begt, eller ved den gamle Wands plumpe Ubrændighed; men om ogsaa Indianeren havde gaaet i Lust, kunde hans Fjed ikke have syntes let-

tere. Hovedopgaven var først at opdage Belliggenheden a Jlden, som man vidste var Midtpunktet i den hele Stilling, og omfæder lykkedes det ogsaa Chingachgooks skarpe Blik at faae et Glimt at see af denne vigtige Beviser, som sunkede i nogen Afstand mellem Trærnes Stammer. Det var intet Baal, men kun en enkelt, hedsænde Brand, hvilket ogsaa stemmede med den Tid, det var paa Natten, da de Vilde i Almindelighed gaar til Hvile og reise sig igjen med Solen.

Saa snart Eventyrerne havde faaet Blik paa dette Fyr, bleve deres Skridt hurtigere og sikrere. Efter faa Minuters Forløb kom de til Udkanten af den lille Kreds af Hytter, hvor de standsede for at rekonoscere Terrainet og aftale deres videre Bevægelser. Mørket var saa tykt, at det var vanskeligt at skjelne Andet end den glødende Brand, Stammerne af de nærmeste Trær og den uendelige Hvalping af Løv, som tilslørede den skyfulde Himmel. Imidlertid overtydede man sig om, at en Hytte var i Nærheden, og Chingachgook forsøgte at undersøge dens Indre. Den Maade, hvorpaa Indianeren nærmode sig et Sted, som antoges at indeholde Fiender, lignede en Kats eller en Fugls medige Fjed. Da han var kommen hen til Hytten, bukkede han sig ned paa Hænder og Knæ, thi Indgangen var saa lav, at denne Stilling blev nødvendig, endog blot for at kunne komme ind. Men førend han stak Hovedet indenfor, lyttede han længe for at opfangе de Svæbendes Aandedræt. Ikke en Lyd hørtes, og denne menneske-

lige Slange stak sit Hoved ind ad Døren eller Abningen, ligesom en virkelig Slange vilde have trængt sig ind i en Fuglerede. Intet belønnede det vovelige Forsøg, thi efterat han havde følt sig forsigtigt for med Haanden, mærkede han, at Stedet var tomt.

Delawareren begav sig paa samme varsomme Maade hen til et Par andre Hytter, som han fandt i samme Tilstand, hvorpaa han vendte tilbage til sine ledsagere og underrettede dem om, at Huronerne havde forladt deres Leir. En nærmere Uundersøgelse stadfæstede dette og der var nu intet Andet tilbage, end at vende om igjen til Kanoen. Den forskjellige Maade, hvorpaa Eventyrerne fandt sig i saaledes at være blevene stussede, fortjener en forbigaaende Bemærkning. Hovdingen, som alene var gaaen i Land i Haab om at erbyrde sig Hæder, stod ubevægelig, støttende sig til et Træ og ventede paa, hvad hans ledsagere vilde bestemme sig til. Vel var han krænklet og lidt overrasket, men bar det Hele med Værdighed, trostende sig med de sødere Forventninger, der endnu vare ham forbeholdne længere ud paa Natten. Rigtignok kunde han ikke haabe at møde sin Elskede med Beviser paa Kjærlighed og Dygtighed paa sin Person, men han turde dog gjøre sig Haab om at møde hende, og den Kriger, som var ivrig i at søge, kunde stedse haabe at blive bødret. Derimod kunde Hytter og Hurry, som fornemmeligen havde ladet sig tilskynde af den laveste af alle menneskelige Bevæggrunde, Vindesjogen, neppe beherske deres Følelser. De snege sig om-

kring imellem Hytterne, som om de ventede at finde et for-
glemt Barn eller en letsindig Sovende, og gave flere Gange
deres Harmø Lust paa de uforsomme Hytter, hvoraft adskil-
lige formeligen bleve revne i Stykker og spredte omkring
paa Jorden. Ja, de skjendtes endog indbyrdes og verlede
bestige Vebredelser. Dette kunde muligen have havt al-
vorlige Følger, dersom Delawareren ikke havde lagt sig
imellem og mindet dem om det Farlige i at være saa
uforsigtige, og om Nødvendigheden af at vende tilbage til
Arken. Dette dæmpede Striden og efter saa Minuters
Forløb roede de pludseligt tilbage til det Sted, hvor de
haabede at finde deres Fartoi.

Vi have sagt, at Judith tog Plads ved Siden af
Vildtskytten kort efter Eventyrernes Afreise. I en kort
Tid var den unge Pige taus og Jageren vidste ikke, hvil-
ken af Søstrene det var, som havde nærmet sig ham; men
han gjenkjendte snart den Ælstes fyldige, klangfulde Stemme,
da hun gav sine Følleser Lust i Ord.

„Dette er et skrækkeligt Liv for Fruentimmer, Vildt-
skytte!“ udbrød hun; „Gud give, at jeg dog kunde see
Ende derpaa!“

„Livet er godt nok, Judith,“ var Svaret; „men det
kommer an paa, hvorledes det bruges eller misbruges.
Hvad vilde De ønske Dem i dets Sted?“

„Jeg vilde være tusinde Gange lykkeligere ved at leve
nærmere ved civiliserede Væsener — hvor der findes Huls-
gaarde, Kirker og Huse, byggede af kristelige Hænder, og

hvor min Søvn vilde være blid og rolig! En Bolig i
 Nærheden af et af Forterne vilde være langt bedre, end
 det øde Sted, hvor vi opholde os." "Nei, Judith, jeg kan ikke saa let indromme Sand-
 heden af Alt dette. Om ogsaa Forter kunne være gode
 til at holde Fjender borte, saa indeholde de dog undertiden
 selv Fjender. Jeg tror ikke, at det vilde være godt enten
 for Dem eller Hetty at boe i Nærheden af et af dem, og
 hvis jeg skal sige hvad jeg tænker, saa er jeg bange for,
 at De allerede er dem vel nær." Vildtskytten vedblev paa sin
 egen rolige, alvorlige Maade; thi Mørket skjulte de Farver,
 som næsten havde givet Pigens Kinder et skarlagensrødt
 Anstrøg, medens hun med stor Anstrengelse undertrykkede
 Lyden af sit Aandedrag, som var nær ved at quæle hende.
 "Hvad nu Aulsgaardene angaaer, saa have de deres Nytte og
 der gives dem, som gjerne ville tilbringe hele deres Liv i
 dem; men hvilken Bequemmelighed kan en Mand søge paa
 en Ryddeplads, som han ikke kan finde i dobbelt saa stor
 Mængde i Skoven? Behøver man en Smule Luft, Lys og
 Plads, saa forskaffe Stormene og Floderne eller som her
 Indsøerne dem; men hvor vil De vel finde Skygge, smil-
 lende Kilder og dandsende Bække, eller arværdige, tusinde
 Aar gamle Træer paa en Ryddeplads? De finder dem ikke,
 men vel Deres lemlastede Stammer, betegnende Jorden li-
 gesom Ligstenene en Kirkegaard. Det forekommer mig,
 at Wenneffer, som boe paa saadanne Steder, bestandigt
 maa tænke paa deres egen Bestemmelse og den almindelige Under-

gang; og det oveniisjebet ikke den Undergang, der er en
 Følge af Tiden og Naturen, men den Undergang, der hid-
 rører fra Odselhed og Bøld. Og hvad nu Kirkerne an-
 gaaer, saa ere de vel sagtens gode, eftersom gode Wiene-
 ster vedligeholde dem, men de ere aldeles ikke nødvendige.
 Man kalder dem Herrens Templer; men hele Jorden, Ju-
 dith, er et Herrens Tempel for den, som har det rette Sin-
 delag. Hverken Forter eller Kirker gjøre Folk lykkeligere.
 Desuden er Alting Modsigelse i Kolonierne, medens Al-
 ting er Overensstemmelse i Skoven. Forter og Kirker føl-
 ges næsten bestandigt ad og dog ere de aabenbare Modsi-
 gelser, eftersom Kirkerne ere til for Fredens og Forterne
 for Krigens Skyld. Nei, nei, lad mig beholde Orkenens
 Kastningsværker, hvilke ere dens Træer, og ligeledes dens
 Kirker, som ere de Lunde, Naturens Haand har plantet."

"Qvinden er ikke skabt for Dyrtrin som disse, Wildt-
 skytte; Dyrtrin, hvorpaa vi ikke faae Ende, saalange denne
 Krig varer."

"Dersom De mener Qvinder af hvid Farve, saa tror
 jeg næsten, at De ikke er ret langt fra Sandheden, Pige;
 men for de røde Mænds Fruentimmer ere saadanne Hjem-
 søgelses eiendommelige. Intet vilde gjøre Dyt, hiin Dela-
 warers trolovede Brud, lykkeligere, end om hun vidste, at
 han i dette Dieblis sniger sig omkring blandt sine natur-
 lige Fjender og stræber efter en Skalp."

"Men, Wildtskytte, hun kan ikke være en Qvinde uden

at føle Belymring, naar hun troer, at den Mand, hun elsker, befinder sig i Fare."

"Hun tænker ikke paa Faren, Judith, men paa Eren, og naar Hjertet for Alvor er hengivet til saadanne Følelser, finder Frygten kun liden Plads til at skjule sig i. Tys er en blid, venlig, munter, behagelig Skabning, men hun elsker Eren ligesaa høit som nogen Delawarerinde, jeg har kjendt. Hun skal møde Slangen om en Time paa den Pynt, hvor Hetty gif i Land, og er uden Tvivl ligesaa længselsfuld i den Anledning som noget andet Fruentimmer; men hun vilde kun være saa meget mere lykkelig, dersom hun vidste, at hendes Elsker i dette Dieblislaa i Baghold efter en Wingo for at tage hans Skalp."

"Naar De virkelig troer dette, Vildtskytte, saa er det intet Under, at De lægger saa stor Vægt paa Gaver. Jeg er overbevist om, at ingen hvid Pige kunde andet end føle sig høit ulykkelig, naar hun troede, at hendes Kjæreste befandt sig i Livsfare! Og ikke heller troer jeg, at De selv, saa rolig og ubevægelig De end synes at være, kunde være ubekymret, naar De troede, at Deres Tys var i Fare."

"Det er noget Andet, det er noget ganske Andet, Judith. Qvinden er for svag og blød til, at det skulde være hendes Bestemmelse at udsættes for saadanne Fare, og Manden maa føle for hende. Ja jeg troer næsten, at dette ligesaa meget ligger i den røde som i den hvide Natur. Men jeg har ingen Tys og faaer sagtens heller in-

gen; thi jeg anseer det for Uret at blande Farverne paa nogen anden Maade, end ved Vennskab og Tjenester."

"I saa Henseende er og føler De, som en hvid Mand bør! Hvad Hurry Harry angaaer, saa troer jeg, at det vilde komme ud paa Et for ham, om hans Kone var en Squaw eller Datteren af en Gouverneur, naar hun blot var lidt smuk og kunde bidrage til at holde hans graadige Bug fuldt."

"De gjør March Uret, Judith, ja De gjør. Den stakkels Kyr hænger ved Dem, og naar en Mand virkelig har hengivet sit Hjerter til en saadan Elskning, saa kan ingen Wingo eller engang en Delawarer-Pige røkke hans Bestutning. De kan sagtens spotte over Mandfolk som Hurry og jeg, for vi ere raa og uvidende med Hensyn til Bøger og anden Kundskab; men vi have ligesaa vel vore gode som vore slette Sider. Et ærligt Hjerter er ikke at foragte, Pige, om det end ikke forstaaer sig paa alle de Smaaating, der behøve et Fruentimmers Sind."

"De, Wildtsfytte! — Og troer De, kan De for et Dieblisk troe, at jeg sætter Dem ved Siden af Harry March? Nei, nei. Saa indskrænket er jeg da heller ikke. Ingen, hverken Mand eller Kvinde, kunde tænke paa at nævne Deres ærlige Hjerter, mandige Natur og ligefremme Sanddrubed ved Siden af Henry Marchs pralende Egenhjørighed, graadige Gjerrighed og overmodige Glubstshed. Det Bedste, som kan siges om ham, findes i hans Navn

Hurry Skurry,* hvilket, om det end ikke betegner noget synderligt Slet, heller ikke betegner noget synderligt Godt. Selv min Fader indseer dette, uagtet han for Diebliffets deler den Andens Anskuelse, og kjender brekt vel Forskjellen imellem Eder. Det veed jeg; thi han har selv sagt mig det med rene og klare Ord."

Judith var en Pige med en lys Forstand og heftige Følelser og da hun kun lidet kjendte den Trang, som lægger Baand paa de jomfruelige Bevægelser blandt dem, der ere opdragne i det civiliserede Livs Sædvaner, robede hun undertiden hine Bevægelser med en Uforbeholdenhed, der var saa reent naturlig, at den var ligesaa oprøiet over Kjøvetteriets Rænker som over dets Hjerteløshed. Hun havde endog nu grebet en af Tægerens haarde Hænder og trykkede den mellem sine med en Varme og Inderlighed, der beviske Oprigtigheden af hendes Ord. Det var maa- ske heldigt, at hun standsedes af selve Hefstigheden af sine Følelser, eftersom den samme Drivt kunde have tilskyndet hende til at tilstaae Alt, hvad hendes Fader havde sagt, idet den gamle Mand nemlig ikke havde ladet sig nøies med at anstille en for Bildtskytten fordeelagtig Sammen- ligning mellem ham og Hurry, men formeligen paa sin raa, plumbe Maade i al Korthed havde raadet sin Datter al- deles at opgive den Sidstnævnte og at tænke paa at faa den Første til Mand. Judith havde nodigt sagt dette til nogen anden Mand, men Bildtskyttens uforslede Ligeform-

* Høstværks Narren.

hed havde vaart en saadan Tillid hos hende, at en Person af hendes Natur ideligt maatte fristes til at overstride Sadvanens Skranke. Hun gik imidlertid ikke videre, idet hun strax slap Haanden og iagttog en Tilbageholdenhed, der bedre somnede sig for hendes Kjon og i Sandhed ogsaa for hendes medfødte Undseelse.

„Mange Tak, Judith; jeg takker Dem af mit ganske Hjerte,“ svarede Jageren, hvis Bessedenhed forhindrede ham fra at give den unge Piges Ord og Adfærd nogensomhelst smigrende Udtydning. „Jeg takker Dem ligesaa meget, som om det Altsammen var sandt. Harry er ivinesfaldende, ja han er ligesaa ivinesfaldende som den bedste Gran paa disse Bjerge og Slangen har derfor ogsaa givet ham dette Navn; men Nogle finde nu Behag i et godt Udvortes og Andre alene i en god Dvsførsel. Harry har den ene Fordeel og det beroer paa ham selv, om han ogsaa skal have den anden, eller — Tys! Det er deres Faders Stemme, Pige, og han taler som en Mand, der er opbragt over en eller anden Ting.“

„Gud bevare os for flere af disse voldsomme Optrin,“ udbrød Judith, idet hun bukkede sit Ansigt ned med sine Knæ og søgte at udelukke den skurrende Lyd ved at holde Haanden for Ørene. „Jeg ønsker undertiden, at jeg ingen Fader havde.“

Dette sagdes med Bitterhed og den Utillfredshed, som udpressede disse Ord, føltes bittert. Det er umuligt at sige, hvad der dernæst vilde have undsluppet hende, dersom ikke en blid, dampet Røst havde talt ved Siden af hende.

„Judith, jeg burde have læst et Kapitel for Fader og Hurry!“ sagde den uskyldige, men forfærdede Talende, „og det vilde have afholdt dem fra atter at drage ud i et saadant Grinde. Kald paa, dem, Vildtsfytte, og siig dem, at jeg vil tale med dem og at det vil være godt for dem Begge, dersom de komme tilbage og høre paa mine Ord.“

„Ak, stakkels Hetty, De kjender kun lidet til Graadigheden efter Guld og Heru, naar De troer, at De saa let lade sig bevæges til at afstaae fra deres Forsæt! Men det er noget ganske Usædvanligt i mere end een Henseende, Judith! Jeg hører Deres Fader og Hurry brumme som Bjørne og dog høres der ikke en Lyd af den unge Høvdinges Mund. Det er forbi med Hemmeligheden og dog tier hans Krigsstrig, som overensstemmende med Reglerne under saadanne Omstændigheder burde have runget mellem Bjergene.“

„Retfærdigheden har maaskee ramt ham og hans Død skaret de Uskyldiges Liv.“

„Nei, nei; Slangen vilde ikke komme til at lide, hvis det skal være Leven. Der var sikkert intet Angreb fundet Sted og Leiren har rimeligviis været forladt og Mændene komme stufede tilbage. Det forklarer Hurrys Brummen og Slangens Tausked.“

I samme Dieblis hørtes et Fald af en Klare i Kaanen; thi Vrgrelien havde gjort March ubetænksom og Vildtsfytten følte sig overbevist om, at hans Formodning var rigtig. Da Scilet var streget, var Arken ikke drevet langt og førend ret mange Minuter vare forløbne, hørte

han Chingachgoof med sagte, rolig Stemme anvisde Gutter, hvorledes han skulde styre for at naae den. I kortere Tid, end der behøves til at fortælle det, lagde Kanoen an ved Arken, som Eventyrerne derpaa bestige. Hverken Gutter eller Hurry omtalte det Forefaldne og Delawarereren sagde blot, idet han gik forbi sin Ben, de Ord: „Ild ude,“ hvilket, om end ikke bogstaveligt sandt, dog tilstrækkeligt forklarede Sammenhængen for hans Tilbøer.

Det var nu Spørgsmaalet, hvilken Kours man skulde styre. Der holdtes en kort, tvær Raadslagning, hvorpaa Gutter afgjorde, at det Klogeste vilde være at holde det gaaende, som det Middel, hvorved man bedst kunde tilintetgjøre ethvert Forsøg paa en Overrumpling, samt yttrede, at han og Ward agtede at holde sig skadesløse for deres Mangel paa Sovn under deres Fangenskab ved nu at gaae til Hvile. Da Vinden endnu stedse var emsbringende og svag, besluttedes det at seile for den i hvillensombelst Retning den maatte blæse, saa længe den ikke drev Arken paa Stranden. Efterat dette var afgjort, hjalp de befriede Fanger til med til at heise Seilet og kastede sig derpaa paa et Par Madratser, overladende det til Vildtskytten og hans Ben at tage Vare paa Kartoiets Beovægsler. Da Ingen af dem var tilbøielig til at sove paa Grund af Stevnemødet med Lys, var denne Foranstaltning velkommen for alle Parter og at Judith og Hetty ligeledes bleve oppe, for mindstede ingenlunde det behagelige ved Forandringen.

I nogen Tid drev Arken mere end den seilede langs

med den vestlige Kyst, idet den adlød en let sydlig Luftstrømning. Farten var langsom og oversteg ikke et Par Mile i Timen, men de to Mænd bemærkede, at den ikke alene førte dem hen mod det Punkt, som de ønskede at naae, men tillige med en Hurtighed, som var fuldkomment saa stor, som Tiden udfordrede. Men der blev ikke talt meget, ikke engang af de unge Piger, og det, der taltes, angik mere Befrielsen af Iys, end nogen anden Gjenstand. Indianeren var tilsyneladende rolig; men alt som den ene Minut gik efter den anden, bleve hans Bøller mere og mere spændte, indtil de naaede en Hvide, der maatte have tilfredsstillt den fordringsfuldeste Beherskerinde. Wildtkysten holdt Fartøiet saa meget som muligt inde i Bugterne dels for at seile i Skyggen af Skoven og dels for at undgå et eller andet Tegn paa et Leirsted, som man muligens kom forbi. Paa denne Maade havde de seilet omkring en lav Pynt, og vare allerede inde i den Bugt, som mod Nord endtes med det Waal, hvorefter de fragtede. Dette var endnu en Fjerdingvei borte, da Chingachgoel stiltiende nærmede sig sin Ven og pegede hen paa et Sted, der var ret forude. En lille Ild glimtede tæt indenfor Kanden af de Bøller, som bekrandsede Kysten paa den sydlige Side af Pynten og levnede ingen Tvivl om, at Indianerne pludseligt havde flyttet deres Leir hen til selve det Sted, eller i det mindste til selve den Odde, hvor Iys havde sat dem Stevne.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundrede og niogtyvende til ethundrede og toogtredivte Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1846.

Copyright

Samuel Butler

Portrait of Samuel Butler

Alfred Butler

1840

W i l d t s k y t t e n.

En Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

P. Moltke.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Borlagst af og trykt hos S. Trier.

1846.

WILLIAM

WILLIAM

is

James William Cooper

—*—

WILLIAM

is

WILLIAM

WILLIAM

WILLIAM

WILLIAM

1846

Første Kapitel.

Den i Slutningen af forrige Kapitel omfalte Dydagelse var af stor Vigtighed i Vildtsjyttens og hans Vens Dine. For det Første var der Fare for, ja næsten Visshed om, at Hutter og Harry vilde gjøre et nyt Forsøg mod denne Leir, dersom de vaagnede og kom til Kundskab om dens Beliggenhed. Dernæst var det nu blevet end farligere at gaae i Land og bortføre Tys, hvortil endnu kom den almindelige Ufkyldighed og de yderligere Farer, som maatte flyde af, at Tjenden havde begyndt at forandre Stilling. Da Delawareren vidste, at den Time var nær, da han skulde indfinde si, paa Mødestedet, tænkte han ikke længere paa at fratage sin Tjende Tørbæer, og noget af det Første, som aftaltes mellem ham og hans Stalbroder, var at lade de to Andre blive ved at sove, for at disse ikke skulde forstyrre Udførelsen af deres Plan ved at sætte en af deres egne i Stedet. Arken bevægede sig langsomt

og det vilde have været et godt Qvarteer, inden de kunde have naaet Pynten med den Fart, de skjøde, saa at de havde Tid til at betænke sig. Indianerne havde for at skjule deres Ild for dem, som de troede endnu befandt sig i Kastellet, anbragt den saa tæt ved den sydlige Side af Pynten, at det blev overordentligt vanskeligt at indelukke den mellem Bussene, uagtet Bildskytten styrede Arken baade til Høire og til Venstre i Haab om at blive istand til at opnaae dette Niemed.

„Der er een Fordrel, Judith, ved at finde denne Ild saa tæt ved Bandet,“ sagde han, medens han udførte disse smaa Manoeuvrer, „efterhjem det viser, at Mingoerne troe, at vi ere i Huset, og vort Komme fra denne Kant vil være en ganske uventet Begivenhed. Men det er heldigt, at Deres Fader og Harry March sove; ellers vilde vi snart see dem igjen snige sig ud efter Skulper. Ha! Saa — nu begynde Bussene at indelukke Ilden — og nu kan den slet ikke sees mere!“

Bildskytten tøvede et Dieblif for at forvisse sig om, at han omsider havde opnaaet den attraaede Stilling, hvorpaa han gav det aftalte Signal, paa hvilket Chingachgoot lod Drægget falde og strøg Seilet.

Den Stilling, hvori Arken nu laa, var baade fordeelig og ufordeelig. Ilden var bleven skjult ved at holde af ind mod Kysten og denne var maaskee nærmere, end det var ønskeligt. Imidlertid var det bestjendt,

at Vandet var meget dybt længere ude paa Søen og at ankre paa dybt Vand maatte om muligen undgaaes under de Omstændigheder, hvori Selskabet befandt sig. Det var ligeledes troligt, at der ikke kunde være nogen Tommerflaade i flere Miles Afstand, og skjøndt Træerne i Mørket næsten syntes at lude ud over Arken, vilde det dog ikke være let at komme ud til den, undtagen ved Hjælp af en Baad. Det tykke Mørke, som brejdede saa tæt inde ved Skoven, tjente derhos til en kraftig Skjerm og saa længe man vogtede sig for at gjøre Larm, var der kun liden eller ingen Fare for at blive opdaget. Alt dette gjorde Bildtskysten Judith opmærksom paa og underrettede hende om, hvorledes hun havde at forholde sig, hvis Fjenden kom paa Benene; thi det onsaaes for i første Grad uhensigtsmæssigt at vække de Sovende, undtagen i den yderste Nød.

„Og da vi nu forstaae hinanden, Judith, er det paa Tiden, at Slangen og jeg gaae i Kanoen,“ sagde Jageren slutteligt. „Higtignot er Stjernen ikke staaen op endnu, men den maa snart gjøre det, skjøndt Ingen af os sandsynligviis faaer det at see i Nat paa Grund af Skyerne. Iys er imidlertid ikke raadvild og hører ikke til dem, der behøve at have en Ting for Dinene for at see den. Jeg indestaaer for, at hun ikke vil tage to Vinter eller to Red Feil af Tiden eller af Stedet, med mindre disse mistænkelige Landstrygere af Vingver have lugtet Lunten og bruge hende som Pøkkedue for at fange os,

eller have skjult hende for at forberede hendes Hjerter for en huronisk istedetsfor en mohikansk Mand. „Vildistotte,“ faldt den unge Pige ham alvorligt i Taler; „det er et saare farligt Hverv; hvorfor besatter De Dem overhovedet dermed?“ „Hvad for Noget! De veed jo, Pige, at vi gaar for at bortføre Iys, Slangens Forlovede — den Pige, han agter at tage til Kone, naar vi komme tilbage til Stammen.“ „Det er altsammen meget rigtigt af Indianeren — men De har jo ikke i Sinde at egte Iys — De er ikke forlovet og hvorfor skulle De vove Liv og Frihed for at gjøre det, som En ligesaa godt kan udrette?“ „Ah! Nu forstaar jeg Dem, Judith — ja nu begynder jeg at fatte Deres Tanker. De troer, at da Iys er Slangens Forlovede, som Folk kalde det, og ikke min, saa kommer hele Sagen ogsaa alene ham ved, og da en Mand kan roe en Kano, saa skulde han alene drage ud efter sin Pige? Men De glemmer, at det er bort Grinde her ved Soen og at det ikke vilde klæde godt at glemme et Grinde, naar Provens Time kommer. Og naar Kjærlighed har saa meget at betyde for visse Folk, i Særlighed for unge Fruentimmer, saa betyder Venskab ogsaa noget for visse Andre. Jeg tør sige, at Delawareren kan roe en Kano alene og selv bortføre Iys og maaskee ligesaa gjerne saae det, som at have mig med; men han kan ikke

saa godt møde Lyst med Lyst, eller forstyrre et Baghold, eller kæmpe med de Vilde og tillige bortføre sin Kjæreste, naar han er alene, som naar han har en Ven med, han kan stole paa, selv om denne Ven ikke er nogen Bedre, end jeg. Nei, nei, Judith, De vilde ikke svigte den, der stolede paa Dem, i et saadant Dieblif og De kan derfor heller ikke vente, at jeg skulde gjøre det."

"Jeg frygter — jeg tror, De har Ret, Bildtskytte, og dog ønsker jeg, at De ikke vilde gaae! Lov mig i det mindste een Ting og det er, ikke at døde Dem ind imellem de Vilde, eller at foretage Dem Andet, end at frelse Pigen. Det vil være nok for een Gang og dermed maa De lade Dem gaa."

"Gud velsigne Dem, Pige! Man skulde troe, at det var Henty, som talte, og ikke den skarpsindige, beundringsværdige Judith Hutter! Men Frygten gjør den Vise enfeldig og den Stærke svag. Ja, derpaa har jeg mere end een Gang seet Berøiser. Naar, det er smukt og godt af Dem, Judith, at stole denne Betyrning for et Medmenneske og jeg vil stedse paastaae, at De er god og besiddet den rette Kælelse, lad saa dem, der misunde Dem Deres smukke Ud-vortes, fortælle nok saa mange dumme Historier om Dem, som de ville."

"Bildtskytte!" sagde Pigen hastigt, idet hun faldt ham i Taler, skøndt hun var nær ved at gaaes ved sin egen Bevægelse; "Troer De Alt det, De hører, om en

stakkels moderløs Pige? Skal Harry Hurrys ondssabsfulde
Tunge besffjæmme mit Vernet?"

"Nei vist ikke, Judith, vist ikke. Jeg har sagt
Hurry, at det ikke anstod en Mand at bagtale den, han
ikke kan vinde ved ærlige Midler, og at selv en Indianer
stedse er om over et ungt Fruentimmers gode Navn."

"Deri om jeg havde en Broder, vilde han ikke gøre
at gjøre det!" udbrod Judith med sunklende Dine. "Men
da han seer, at jeg ingen anden Beskytter har, end en
gammel Mand, hvis Dren snart blive ligesaa sløve som hans
Følleser, tager han sig enhver Frihed, han finder for godt."

"Just ikke det, Judith, just heller ikke det! Ingen
Mand, enten han er Broder eller Fremmed, vilde religiøst
see paa, at en saa smuk Pige som De blev forfulgt, uden
at sige et Ord til hendes Forsvar. Det er Hurrys alvor-
lige Hensigt at gjøre Dem til hans Kone og det Videl, han
yttrer sig med mod Dem, hidhører snarere fra Skinsyg-
end fra alt Andet. Smil til ham, naar han vaagner, og
tryk hans Haand halvt saa haardt, som De trykkede min
for lidt siden, saa tør jeg vedde mit Liv paa, at den stak-
kels Fyr vil glemme Alt, undtagen Deres Skjønhed. Hid-
sige Ord komme ikke altid fra Hjertet, men oftere fra Gr-
grelse, end fra noget andet Sted. Prøv ham, Judith, naar
han vaagner, og see, hvad et Smil formaaer."

Wildtskytten lo paa sin eiendommelige Maade, da han
sluttede sin Tale, og tilkjendegav derpaa den taalmodig la-

dende, men i Virkeligheden utaalsmodige Chingachgoek, at han var færdig til at tage bort. Da den unge Mand gik i Kanoen, stod Pigen ubevægelig som en Steen, henstukket i de Betragtninger, som hans Ord og Bæsen sandsynligviis maatte fremkalde. Jagerens Ligefremhed havde ganske bragt hende ud af Fatning; thi Judith var i sin indskrænkede Kreds en erfaren Lederinde af det andet Køn, skjøndt hun i nærværende Tilfælde ved Alt, hvad hun havde sagt og gjort, mere havde handlet efter Indskydelse, end af Beregning. Vi ville imidlertid ikke negte, at nogle af Judiths Betragtninger vare bittere. Skjøndt vi maa henvise til Sangen i vor Fortælling for at forklare, hvor fortjente eller hvor kvalfulde hendes Lidelser vare.

Chingachgoek og hans blege Ven drog ud paa deres vovelige og ranskelige Tog med en Koldblødighed og efter en saa velordnet Plan, at det vilde have gjort Mand og Gre, som havde befundet sig paa deres tvende Krigssti, istedetfor at denne var disies første. Overensstemmende med sit Forhold til den smukke Flygtning, hvis Tjeneste de havde helliget sig, tog Indianeren Plads i Forstærken af Kanoen, medens Bildskytten fra Agterenden ledede dens Bevægelser. Paa Grund heraf kunde hiin gaae først i Land og følgerigen først møde sin Beherskerinde. Bildskytten havde indtaget sin Plads uden videre Forklaring, men hemmeligen paavirket af den Betragtning, at den, der havde saa Meget staaende paa Spil som Indianeren, muligens ikke

vilde kunne styre Kanoen med samme Sindss og Klogt som en Anden, der havde et større Herredomme over sine Følgesker. Fra det Dieblis, de havde forladt Arken, lignede de to Eventyreres Bevægelser veldresserede Soldaters Manøvrer, som for første Gang skulle møde Fjenden i Marken. Hidtil havde Chingachgoos ikke løsnat et fjendtligt Skud og hans Stålbreders Krigerdebut er Læseren bekendt. Vel havde Indianeren ved sit Komme beluret sin Fjendes Leir i nogle saa Timer og endog, saaledes som i forrige Kapitel fortalt, betraadt den een Gang, men intet af disse Forsøg havde haft Følger. Nu var det afgjort, at der enten maatte opnaaes et vigtigt Udfald, eller ogsaa lides et krankeende Nederlag. Befrielsen af Tys eller hendes fortsatte Fangenskab beroede paa Foretagendet. Det var, kort sagt, disse to ærgjerrige, unge Skovkrigeres Zomfrutog og medens den Ene af dem drog ud, tilskyndet af Følgesker, der i Almindelighed drive Wand saa vidt, vare Begges Følgesker af Stoltthed og Wanddom interesserede i det heldige Udfald.

Istedetfor at styre i en lige Linie mod Pynken, som dengang var mindre end en Hjerdingvei fra Arken, rettede Wildeskutten Kanoens Forstern paa Straas mod Midtpunktet af Søen for at indtage en Stilling, hvorfra han kunde nærme sig Kysten og alene have sine Fjender foran sig. Det Sted, hvor Hetty var gaaet i Land og hvor Tys havde lovet at møde dem, laa desuden snarere paa den

mere ophoiede Side af Dden, end paa den lavere, og der-
 som de tvende Eventyrere ikke havde foretaget dette forelø-
 bige Skridt, vilde de have været nødsagede til næsten at
 omseile den hele Pynt til inde ved Kysten. Udvendig-
 heden af denne Forbudsregel indsaacs saa godt, at Chin-
 gachgook roede ganske roligt væk, skjøndt den blev truffen
 uden at spørge ham tilraads og tilsyneladende førte hen i
 en næsten aldeles modsat Retning af den, man skulde have
 troet han mest ønskede at følge. Nogle faa Minuter
 vare imidlertid tilstrækkelige til at bringe Kanoen i den
 tilbørlige Afstand, hvorpaa de tvende unge Viænd ligesom
 ved en instinktmæssig Overenskomst erhørte at roe og Baa-
 den blev liggende stille.

Mørket tog snarere til end af, men det var endnu
 muligt at stjælne Omridsene af Bjergene fra det Sted,
 hvor Eventyrerne laa. Forgivees vendte Delawareren Ho-
 vedet mod Osten for at erfange et Glimt af den lovede
 Stjerne; thi uagtet Skyerne aabnede sig en Smule tæt
 ved Horizonten paa den Kant af Himlen, vedblev dog Lys-
 set at være rullet saa langt ned, at det aldeles skjulte Alt,
 hvad der var bagved det. Foran laa, som Landdannelsen
 ovenfor og bagved dem viste, Pynten i en Afstand af omtrent
 tusinde Fod. Af Kastelet kunde intet Tegns sees og ei bel-
 ler nogen Benagelse fra den Kant af Søen naaes Dret.
 Det Sidste kunde ligesaa vel hidrøre fra Afstanden, der
 udgjorde flere Mile, som fra den Omstændighed, at ingen

Bevægelse sandt Sted. Hvad Orken angik, saa laa den skjøndt neppe længere fra Kanoen end Punten, saa aldeles begravet i Skyggen af Kysten, at den ikke vilde have været synlig, selv om det havde været meget lysere, end det virkelig var.

Eventyrerne talte nu sammen med dæmpede Stemmer og raadsloge om, hvad det sandsynligviis var i Tiden. Wildtskytten troede, at der endnu manglede nogle Minuter i Stjernens Dygang, hvorimod Hørdingens Utaalmodighed bragte ham til at antage, at det var langt længere ud paa Natten og at hans Forlovede allerede ventede paa Strandbredden paa hans Komme. Hans Ansæelse blev, som man kunde vente sig, den seirende og hans Ven lavede sig til at styre efter Modstedet. Kanoens Haandtering udkrævede nu den høieste Grad af Forsigtighed og Dygtighed. Rødderne lettedes af og sættes atter i Vandet uden den aller mindste Lyd og da de havde nærmet sig Strandbredden i en Afstand af halvhundrede Fæne, tog Ebingachgoot sin aldeles ind og lagde i det Sted Haanden paa Riislen. Da de vare komne endnu længere indenfor det Belte af Mørke, som omgav Skovene, saae de, at de styrede for nordligt, hvisaarsag Koursen blev forandret. Kanoen syntes at sride frem ligesom af Instinkt, saa forsigtige og overlagte vare alle dens Bevægelser. Men den vedblev endnu at slyde Fart, indtil dens Stevn stræbede mod Gruset ved Strandbredden paa selsomme Sted, hvor Hetti var gaaet i

Vand og hverfra hendes Stemme havde lydt den foregaaende Aften, da Arken seilede forbi. Der var som sædvanlig en smal Strandbred, men Buske omgave Skoven og lødede paa de fleste Steder ud over Vandet.

Chingachgoof gik i Land og undersøgte forsigtigt Kysten i nogen Afstand paa begge Sider af Kanoen. For at gjøre dette var han ofte nødsaget til at vade til Knaene i Søen, men ingen Tys belønnede hans Søgen. Da han kom tilbage, fandt han sin Ven ligeledes paa Land. De talte derpaa hvissende sammen, idet Indianeren befrygtede, at de havde taget Feil af Mødestedet, hvorimod Wildstøtten meente, at de sandsynligviis havde taget Feil af Tiden. Medens han endnu talte, greb han Delawarerens Arm, led ham dreie Hovedet ud mod Søen og pegede med Toppene af Bjergene i Øst. Skyerne havde adspredt sig lidt, aabenbart snarere bagved, end ovenover Bjergene, og Aftenstjernen tindrede mellem Grenene af en Gran. Dette var i enhver Henseende et smigrende Barsel og de unge Mand støttede sig til deres Rifler og lyttede med spændt Opmærksomhed efter Lyden af Fodtrin, som skulde nærme sig. De hørte ofte Stemmer og med dem blandede sig undertrykte Skrig af Børn og den dæmpede, men vundige Lat-ter af indianske Fruentimmer. Da de indfødte Amerikanere i Almindelighed ere forsigtige og sjældent udbryde i lydelig Samtale, indsaae Eventyrerne heraf, at de maatte være nær ved Leiren. Af den Maade, hvorpaa nogle af Træ-

ernes øverste Grene vare belyste, var det let at indsee, at der maatte være et Baal inde i Skoven, men det var dem umuligt paa det Sted, hvor de stode, at afgjøre, hvor nær det var ved dem. Een eller to Gange syntes det, som om nogle Omstreifende fra Baalet nærmede sig Modstedet; men disse Lyd vare enten et Blandværk, eller ogsaa vare de, som havde nærmet sig, vendte om igjen uden at komme til Strandbredden. Et Dvartør forløb under denne Tilstand af sværdt Forventning og Bekymring, hvorpaa Bildtskysten foreslog, at de skulde seile om Punten i Kanoen og ved at lægge sig tæt under Land paa et Sted, hvorfra Leiren kunde sees, bespeide Indianerne og saaledes sætte sig istand til at danne en eller anden rimelig Formodning om Grunden, hvorfor Iys ikke var kommen. Men Delawareren afflog med Bestemthed at forlade Stedet, idet han fornuftigt nok angav som Grund hertil, hvor bedrøvet Pigen vilde blive, dersom hun indfandt sig under hans Fraværelse. Bildtskysten havde Medlidenhed med sin Vens Bekymring og tilbød at ville alene omseile Punten, medens den Anden skulde skjule sig imellem Buskene for at oppebie en eller anden heldig Begivenhed, som kunde begunstige hans Plan. Med denne Aftale skiltes de ad.

Saa snart Bildtskysten atter havde indtaget sin Plads i Agterenden af Kanoen, forlod han Kysten ligesaa forsigtigt og lydløst, som han havde nærmet sig den. Denne Gang fjernede han sig ikke ret langt fra Land, men holdt

sig saa tæt inde under det som muligt. da Bussene ydede tilstrækkeligt Skjul. Det vilde i Sandhed ikke have været let at udfinde et gunstigere Middel til at beprøve en indianer, end det som Forholdene tilbød. Dannelsen af Pynken tillod at omseile Stedet paa de tre Sider og Baa-den skred saa lydløst frem, at der ikke var noget at berygte af dens Larm. Den meest øvede og varsomme Fod kunde bringe en Bunte Løv til at rasle, eller brække en tør Green i Mørket, men en Barkano kunde flyde hen over smalt Bunde næsten med Svømmefuglens instinktmæssige Færdighed og ganske sikkert med dens lydløse Bevægelser.

Vildtskytten var næsten kommen i Linie mellem Arken og Leiren, førend han fik et Glimt at see af Baalet. Dette faldt ham saa pludseligt og uventet i Sinene, at han i Begyndelsen blev urolig for, at han uforigtigen havde vovet sig indenfor den Lyskreds, det udbredte. Men da han ved nærmere Betragtning saae, at han var aldeles sikker for at blive opdaget, saa længe Indianerne holdt sig i Nærheden af Midtpunktet for Belysningen, bragte han Kanoen til at standse i den fordeedlagte Stilling, han kunde finde, og begyndte derpaa sine Jagttagelser.

Vi have skrevet meget, men forgjeves, om dette usædvanlige Væsen, dersom Læseren nu behøver at underrettes om, at han var ubekendt med Verdens Lærdom og stedse viste sig ensfældig med Hensyn til Alt, hvad der angik den vedtagne Smags Smaaligheder, men var en Mand af kraftig,

naturlig poetisk Kælelse. Han elskede Skovene for deres Frihed, deres opboiede Ensomhed, deres uhyre Udstrækning og det Prag, de overalt bare af deres Skabers guddommelige Haand. Han drog sjeldent igjennem dem uden at standse ved en eller anden særegen Skjønhed, som vakte hans Velbehag, skjøndt han sjeldent forsøgte at udforske Aarsagerne, og der forløb aldrig nogen Dag, uden at han i Aanden og det derhos uden Bistand af Former eller Ord, havde Samkvem med det uendelige Dyb til Alt, hvad han saae, følte og betragtede. Med en saadan Konstitution i moralsk Forstand og med en Sindero, som ingen Fare kunde røkke, ingen Krisis forstyrre, er det ikke at undres over, at Jægeren fandt en saadan Fernøielse i at betragte det Dytrin, der nu aabenbarede sig for ham, at han for et Dieblis glemte Hensigten med sit Komme. Dette vil vise sig endnu tydeligere, naar vi beskrive dette Dytrin.

Kaneen laa udenfor en naturlig Nabning ikke blot mellem Bussene, som omgave Kysten, men ogsaa imellem Træerne, der forskaffede et klart Overblik over Leiren. Det var ved Hjælp af den samme Nabning, at Ilden først var bleven bemærket fra Arken. Paa Grund af den nylikt foretagne Forandring af Leirslæds, havde Indianerne endnu ikke begivet sig til deres Hytter, men vare blevene forsinkede deri ved deres Forberedelser, der indbefattede baade Tag over Hovedet og Levnetsmidlerne. Et stort Baal var blevet antændt saavel for at udbrede Lys som for at benyttes ved

den simple Madslavning og blussede netop i dette Diebslit stærkt og klart, da der nyligt var blevet lagt en stor Mængde tørt Græs til det, saa at det nu belyste Skovens Hvalvinger og gjorde hele den Plads, som Leiren indtog, saa lys som om hundrede Kjerter havde været tændte. Det meste Arbejde var gjort og selv det hungrigste Barn havde tilfredsstillet sin Sult. Det var, kort sagt, hiin Slæppelies og almindelige Trægheds Tilstand, der gjerne følger ovenpaa et dygtigt Maaltid og Tilendebringelsen af Dagens Anstrengelser. Jægerne og Fiskerne havde været lige heldige og da der var Overflodighed af Levnetsmidler, denne det vilde Livs Hovedfermødenhed, syntes enhver anden Betyrning at være vegen for Fornemmelsen af det Velvære, der beroer paa denne alt Andet overveieende Omstændighed.

Vildtskytten saae ved første Diekast, at mange af Krigerne vare fraværende. Hans gamle Bekjendt, den splintrade Eg, var imidlertid tilstede og sad i Forgrunden af et Maleri, som det vilde have frydet Salvador Rosa at sejiere, idet hans sortebrune Træk vare ligesaa opklarede af Glæde som af den blussende Ild, medens han viste en Anden af Stammen en af de Elephanter, der havde vaakt saa megen Ferundring blandt hans Landsmænd. En Dreng, som med slov Nyggjerrighed saae over hans Skulder, gjorde Gruppen fuldstændig. Længere borte i Baggrunden hvilede otte eller ti Krigere i en halvt liggende Stilling eller sadde med Ryggen op imod et Træ som ligesaa mange Sindbil-

leder paa trav Ro. Deres Baaben vare i Nærheden, og flode enten op til det Træ, hvortil de selv støttede sig, eller laa tværs over deres Legemer. Men den Gruppe, som meest tiltrak sig Bildtskyttens Opmærksomhed, var den, der bestod af Fruentimmerne og Børnene. Samtlige Fruentimmer syntes at være forsamlede og havde, som en næsten naturlig Følge, deres Smaa i Nærheden af sig. De første lo og fladdrede paa deres eiendommelige frygtssomme og stille Maade, skjøndt den, der kjendte Folkets Skikke, maatte kunne have seet, at ikke Alt gik sin vante Gang. De fleste af de unge Fruentimmer syntes at være muntre nok; men een gammel Her sad afstødes med en aarvaagen, sur Mine, af hvilken Jægeren strax saae, at Hovedingen havde overdraget hende et eller andet ubehageligt Hverv. Hvori dette bestod, kunde han ikke bringe i Erindring, men han var overbevist om, at det paa en eller anden Maade maatte staae i Forbindelse med hendes eget Kjen, eftersom i Almindelighed ingen andre end de gamle Kener valgtes til deslige Bestillinger.

Bildtskotten spejdede naturligvis ivrigt og begjerligt for at faae Se paa Iys, men hun var intetsteds synlig, nægtet Lyset udbredte sig i en betydelig Afstand rundt omkring Baalet. Han studsede et Par Gange, som om han gjenkjendte hendes Latter, men hans Øren fluffedes ved den blide Besklang, der er saa almindelig for Indianerindernes Rost. Omhøder talte den gamle Kvinde lydeligt og opbragt

og derpaa saae han i Baggrunden een eller to Skikkelser,
 der vendte sig om, som om de adløde Tretteskiftelsen og gik
 længere indensfor Lyskredsen. Først viste Skikkelsen af en
 ung Kriger sig tydeligt; derpaa fulgte to ugdommelige
 Fruentimmer, hvoraf det ene var Delawarerinden. Nu
 fattede Bildtskysten det Hele. Lys blev bevogtet, muligen
 af sin unge Ledsagerinde og ganske sikkert af den gamle
 Kone. Unglingen var maaskee en Veiler til hende, eller
 hendes Ledsagerinde; men selv paa hans Paapasienhed sto-
 ledes ikke paa Grund af Virkningen af hans Beundring.
 Den velbekendte Omstændighed, at Personer, der kunde forms-
 des at være hendes Venner, befandt sig i Nærheden og at en frem-
 med, rød Mand var ankommen til Soen, havde foranlediget
 denne mere end sædvanlige Omhu og Vigen havde ikke været
 istand til at slurve bort fra dem: der bevogtede hende, for at
 holde sit Ord. Bildtskysten saae hendes Ilro deraf, at hun
 et Par Gange forsøgte at see op igjennem Trærnes Grene,
 som om hun vilde opfange et Glimt af den Stjerne, hun
 selv havde angivet som Mødetegn. Alt var imidlertid frug-
 tesløst og efterat de to unge Viger endnu en kort Tid
 havde vanket omkring i Leiren med paatagen Ligegyldighed,
 forlode de deres mandlige Ledsager og toge Plads blandt
 deres eget Kjon. Saa snart dette var skeet, byttede den
 gamle Stildragt sin Plads med en anden, for hende selv
 behageligere; et sikkert Beviis paa, at hun hidtil udelukkende
 havde været paa Vagt.

Bildtskytten var nu beelt forlegen med hvorledes han skulde forholde sig. Han vidste meget godt, at Chingachgeef ikke led sig overtales til at vende tilbage til Arken, uden at have gjort et eller andet fortrivlet Forsøg paa at befrie sin Kjæreste, og hans egen Uedelmødighed stemte ham ogsaa ganske til at staae ham bi ved et saadant Forretagende. Han treede at bemærke, at Fruentimmerne havde i Sinde snart at begive sig til Hvile, og dersom han blev tilstede og Baalet vedblev at udbrede sit Lys, kunde han maaskee ordage den Hytte eller Bust, hvorunder Lys hvilede, en Omstændighed, der vilde være uendeligt fordeelagtig for deres senere Skridt. Blev han imidlertid ret meget længere paa det Sted, hvor han var, var der stor Fare for, at hans Bens Utaalmodighed vilde forlede ham til en eller anden ubesindig Handling. Han ventede virkelig hvert Dieblif at see Delawarerens dunkle Skikkelse vise sig i Baggrunden ligesom en Tiger, der sniger sig rundt omkring Fjelden. Alt vel overveiet besluttede han derfor, at det vilde være bedst, at han vendte tilbage til sin Ben og forsøgte at dæmpe hans Heflighed ved sin egen Kulde og Forsigtighed. Der udfordredes kun et Par Minuter til at iværksætte denne Plan, idet Kanoen var paa Tilbageveien til Strandbredden ti eller tove Minuter efterat den havde forladt den.

Bildtskytten fandt, maaskee tværtimod sin Forventning, Indianeren paa hans Post, fra hvilken han ikke havde rørt sig af Frygt for, at hans Forlovede skulde indfinde sig

i hans Fraværelse. En Samtale paafulgte, i hvilken Chin-gachgoof blev underrettet om, hvorledes det stod til i Leiren. Da Ivs havde betegnet Wynten som Modsted, var det steet i Forventning af, at hun kunde slippe bort fra den forrige Leirplads og begive sig hen til et Sted, hvor hun ikke formodede at finde Mennesker, men den pludselige Forandring af Lokalteterne havde forstyrret alle hendes Planer og der udfordredes nu en langt høiere Grad af Aarsvaagenhed, end som tidligere havde været nødvendig, og den Omstændighed, at en gammel Kone heldt Bagt, tilkjendegav ligeledes særegne Grunde til Mistanke. Alle disse Hensyn og endnu mange flere, som letteligen ville fremskille sig for Leiren, bleve i Korthed drøftede, førend de unge Mand kom til nogen Beslutning; men da Omstændighederne for drede Handling istedetfor Død, blev man snart enig om, hvorledes man vilde forholde sig.

Efterat have anbragt Kaneen saaledes, at Ivs maatte faae den at see, dersom hun indfandt sig paa Modstedet førend deres Tilbagekomst, efterlaad de unge Mand deres Vaaben og lavede sig til at trænge ind i Skoven. Hele Edden indeholdt omtrent to Aers Land og den Deel, som dannede Wynten og hvorpaa Leiren stod, udgjorde et neppe halvt saa stort Fladerum. Den var fornemmeligen bevoxet med Ege, der, som i Almindelighed i de amerikanske Skove, strakte sig høit i Veiret, førend de skjede Sidegrene, og derpaa dannede en fredig og tyk Løvkrone. For neden

var der, med Undtagelse af de tætte Buske langs med Kysten, kun meget lidet Underflov, skjøndt Træerne paa Grund af deres Skikkelse stode tættere ved hinanden, end de pleie i Egne, hvor Øren hyppigt bliver brugt, og lignede høie, ranke, landlige Piller, der bare den sædvanlige Himmel af Blade. Overfladen af Landstrækningen var temmelig jevn, men hævede sig lidt i Midten, hvorved den dektes i to Halvdele mod Nord og Syd. Paa den sidste havde Huronerne anbragt deres Baal, idet de havde benyttet sig af Terrainet for at skjule det for deres Fjender, som de, som man vil erindre, antog befandt sig i Kastellet, der laa imod Nord. En Bæk strømmede ligeledes rislende ned fra de tilgrandsfende Bjerge og banede sig Vej ud i Søen paa den sydlige Side af Punten. Den havde selv skaaret sig et dybt Leie gjennem nogle af de høiere Dele af Grunden og har i senere Tider, efterat Stedet er blevet taget i Civilisationens Tjeneste, ved sine Krumninger og skyggesfulde Bredder ikke bidraget lidet til Egnens Skjønhed. Denne Bæk løb Vesten for Leiren og banede sig Vej til den store Vandbeholder paa samme Side og ganske tæt ved det Sted, hvor Baalet var antændt. Bildtskytten havde, for saavidt Omstændighederne tillode det, lagt Mærke til alle disse Enkeltheder og forklaret dem for sin Ven.

Laseren vil indsee, at denne lille Forhoining, der laa bagved den indianiske Leir, i høi Grad begunstigede de to Eventyreres hemmelige Marsch. Den forbindrede Skinnets af

Alden fra at udbrede sig over Baggrunden, uagtet Landet dalede ned mod Søen, saa at det, der kunde kaldes den venstre eller østlige Klanke af Stillingen, var aldeles ubeskyttet af dette Skjul. Vi have sagt „ubeskyttet,“ uagtet dette ikke er det rette Ord, eftersom Banken bagved Hysterne og Baalet snarere ydede et Skjul for dem, der bemæltigt nærmede sig, end nogen Beskyttelse for Indianerne. Bildtskytten brød ikke igjennem Buskadsset umiddelbart lige ud for Kanoen, hvorved han kunde være kommen altfor pludseligt indenfor Lysets Virkefreds, eftersom Banken ikke strakte sig beelt ned til Vandet; men han fulgte Strandbredden Nord efter, indtil han næsten var kommen om til den modsatte Side af Landtungen, hvilket bragte ham ind under den lave Skrant og følgerigt mere i Skyggen.

Saa snart de to Benner vare komne ud af Bustene, standsede de for at speide. Baalet blussede endnu bagved den lille Bakkeryg og kastede sit Skin i Beiret og op i Trætoppene, hvorved det frembragte en mere smuk, end fordeelagtig Virkning. Men ogsaa Lyset havde sin Nytte; thi medens Baggrunden var indhyllt i Mørke, var Forgrunden stærkt belyst, saa at de Bilde vare stillede blot og deres Kjender derimod skjulte. De unge Mand nærmede sig, idet de benyttede denne Omstændighed, forsigtigt Bakkeryggen med Bildtskotten i Epidsen; thi saaledes havde han villet det, for at Delawarerens Følelser ikke skulde ferlede denne til en eller anden Uforsigtighed. Der udfordredes kun et

Dieblil for at naae Foden af denne lille Skraaning og derpaa begyndte den voveligste Deel af Føretagendet. Idet Jægeren bevægede sig med den yderste Forsigtighed og slæbte sin Riffel bagefter sig saavel for at skjule Lobet som for at have den paa rede Haand, satte han den ene Fod foran den anden, indtil han var kommen høit nok op til at kunne see ud over Bankens Top, idet kun hans Hoved kom indenfor Lyskredsen. Gbingachgoof var ved Si'en af ham og Begge standsede for endnu engang noie at undersøge Leiren; men for at dække sig mod en eller anden Omstreifende i Ryggen paa dem, stillede de sig op imod en Eggestamme, der stod ved den Side, som var nærmest ved Baalet.

Den Udsigt, Vildtskytten nu fik over Leiren, var netop det Modsatte af den, han havde haft fra Søsiden. De utydelige Skikkelser, han forhen havde opdaget, maatte have befundet sig paa Terræn af Bakkefyggen nogle saa Skridt foran det Sted, hvor han nu stod. Ilden blussede endnu rask og rundt om den sadde tretten Krigere, hvilket forklarede Alt, hvad han havde seet fra Kanoen. De talte meget alvorligt sammen, medens Elefantbilledet gik fra Haand til Haand. Det første Udbrud af de Vildes Førendring havde lagt sig og det Svørgsmaal, som nu forhandlede, angik et saa usædvanligt Dyrs sandsynlige Tilværelse, Historie og Levemaade. Vi have ikke Tid til at optegne disse uvidende Menneffers Meninger om en Gjenstand, der stemmede saa meget overens med deres Leve-

maade og Erfaring, men der er ikke meget vovet ved at sige, at de vare fuldkomment saa rimelige og langt sindrigere, end Halvdelen af de Gjetninger, der gaae forud for de videnskabelige Beviisforeller. Hvor meget de end kunne have taget Feil i deres Slutninger, saa er saa meget vist, at de drøftede Spørgsmaalene med ivrig og udeelt Opmærksomhed. For Diebliffet var alt Andet glemt og vare Eventyrere kunde ikke have nærmet sig paa et heldigere Tidspunkt.

Fruentimmerne vare tæt samlede omtrent saaledes, som Vildtskytten sidst havde seet dem, næsten i en Linie mellem det Sted, hvor han nu stod, og Baalet. Afstanden imellem Ggetræet, hvortil de unge Mand støttede sig, og Krigerne udgjorde omtrent femten Fodne og Fruentimmerne kunde maaskee være halvt saa langt borte fra dem, ja de vare dem saa nær, at det var uundgaadeligt nødvendigt at bruge den yderste Forsigtighed med Hensyn til Lyd og Bevægelse. Måttet de talte med deres sagte, blide Stemmer, var det dog formodentlig Skovens dybe Stilhed muligt at opfatte hele Sætninger af Samtalen, og den muntre Latter, som undslap de unge Piger, kunde undertiden maaskee endog have naaet Kanoen. Vildtskytten bemærkede den Skjalven, der gjennemførte hans Ben, da denne første Gang borte den søde Lyd, som udgik fra Iys's buittede, smukke Læber. Han lagde endog Haanden paa Indianerens Skulder som et Slags Opfordring til, at han skulde behereske sig selv.

Alt som Samtalen blev ivrigere, boiede de sig Begge fremad for at lytte.

„Hurdnerne have mærkeligere Dyr end det,“ sagde en af Pigerne haanligt; thi de talte, ligesom Mændene, om Elephanten og dens Egenstaber. „Delawarerne ville ansee dette Dyr for vidunderligt, men i Morgen vil ingen Huroner Tunge tale om det; vore unge Mænd ville finde ham, dersom Dyrene vore at nærme sig vore Wigwamer!“

Disse Ord gjaldt egentligt Wah-ta!-Wah, skjøndt den, fra hvem de kom, talte med en paatagen Trivselssomhed og Betsedenhed, der forhindrede hende fra at see paa den Anden.

„Delawarerne ere saa langt fra at lade saadanne Slabninger komme ind i deres Land,“ svarede Tys, „at Ingen engang der har seet Billedet af dem! Deres unge Mænd vilde skræmme baade Billederne og Dyrene selv bort!“

„Delawarernes unge Mænd! — Nationen bestaaer af Kvinder — selv Hjortene gaae, naar de høre deres Jægere kemme; Hvo har nogensinde hørt Navnet paa en ung Delawarer Kriger?“

Dette sagdes i en godmodig Tone og med et Smil, men tillige paa en bidende Maade. Alt Tys antog det derfor, viste sig af den Mænd, der robede sig i hendes Svar.

„Hvo har nogensinde hørt Navnet paa en ung Delawarer?“ svarede hun alvorligt. „Tamenund har selv, skjøndt

han nu er saa gammel som Granerne paa Bjerget, eller som Ornene i Luften, engang været ung; hans Navn høres fra den store Saltso til de ferske Bænde i Vesten. Hvad er Familien Unkas? Hvor er en anden ligesaa stor, skjøndt de blege Ansigter have uoploiet dens Grave og traadt paa dens Been? Flyve Ornene saa høit, er Hjorten saa rap, eller Panteren saa modig? Er der ingen ung Kriger af den St? Lad Huronerpigerne lufte deres Dine bedre op, da kunne de see en Kriger ved Navn Chingachgook, der er ligesaa rank som den unge Asf og ligesaa seig som Baldnøddetræet "

Da Pigen brugte sit Billedsprog og bad sine Skabsøstre at "aaabne deres Dine, saa skulde de see" Delawarerer, stødte Wildtskytten sin Ben i Siden og brast ud i sin velvillige, hjertelige Latter. Den Anden smilede, men den Talendes Sprog var for smigrende og hendes Stemmes Klang for sød for ham, til at han kunde forstyrres ved noget som helst tilfældigt, om end latterligt Sammentræk. Lys's Hjtringer fremkaldte Modsigelse og Tvisten blev varm og en Smule larmende, skjøndt den fortsattes i en godmodig Tone og uden noget af den plumpe Hefstighed i Udtryk eller Gebærder, der saa ofte svækker Kjønnets Ynde i det saakaldte civiliserede Liv. Midt under dette Oprin fik Delawarerer sin Ben til at bukke sig saaledes, at han blev heel skjult, og frembragte derpaa en Lyd, der saa aldeles lignede den svage Piben af den mindste Art af det ame-

risanste Egern, at Vildtskytten virkelig, skjøndt han hundedre Gange havde hørt denne Esterligning, troede, at den kom fra et af hine Smaadyr, som sprang omkring ovenover Hovedet paa ham. Denne Lyd er saa hyppig i Skovene, at Ingen skjænkede den mindste Dymærksomhed, men Ivs holdt uiebliffeligt op med at tale og blev studeende ubevægelig. Imidlertid havde hun dog Fatning nok til at lade være at dreie Hovedet; hun havde hørt det Tegne, hvormed hendes Elsker saa ofte havde kaldt hende fra Wigwamen til det stjaalne Stevnmøde, og det gjorde samme Indtryk paa hendes Sanser og hendes Hjerte, som Serenader paa de unge Pigers i Sangens Land.

Fra dette Dieblif af var Chingachgoos overbevist om, at hans Narværelse var bekjendt. Dette var allerede meget og han turde nu haabe en større Kjelhed hos sin Elskerinde, end hun tidligere havde rovet at lægge for Dagen under Uvisheden om, hvor han befandt sig. Der var ingen Tvivl om, at hun jo vilde søge at understøtte hans Bestræbelser for at befrie hende. Vildtskytten reiste sig saasnart Tegnet var givet og skjøndt han var uindviert i det søde Forbeld, der alene er bekjendt for Elskende, behøvede han dog ikke lang Tid til at opdage den store Forandring, der var foregaaet i den unge Piges Væsen. Hun led endnu, som om hun fortsatte Tvisten, skjøndt det ikke skete længere med Iver og Sindrigbed, men det, hun udtrede, fremsattes mere som et Middel til at lække hendes

Modstander frem til en let Seir, end med noget Haab om selv at seire. Vel indstjød hendes medfødte Snarraadighed, hende et Par Gange en Bemærkning, eller en Bevæisgrund, som valte Latter og forstæffede hende en siebliffelig Fordeel; men disse smaa Udbrud af Bittighed tjente kun saa meget desto bedre til at skjule hendes sande Forhold og give Modpartens Triumph et naturligere Udseende, end den vilde have havt uden dem. Omheder bleve de Tvistende trætte og reiste sig Alle paa en Gang, som om de vilde stilles ad. Nu vovede Lys for første Gang at vende Ansigtet i den Retning, hvorfra Tegnene var kommet. Idet hun gjorde dette, vare hendes Bevægelser naturlige, men varsomme, og hun strakte Armene og gæbede, som om hun var overvældet af Søvnighed. Vibet høretes atter og Pigen var nu vis paa, hvor hendes Elsker var, uagtet den stærke Belysning, hvori hun selv befandt sig, og det forholdsvis mørke, hvori Eventyrerne stode, forbindrede hende fra at see deres Hoveder, den eneste Deel af deres Skikkelser, som viste sig ovenfor Baffen. Det Træ, ved hvilket de havde stillet sig, beskyggedes stærkt af en ubyre Gran, der stod imellem det og Ilden, en Omstændighed, der alene vilde have gjort en Gjenstand indenfor dets Slagskygge usynlig i nogen Afstand. Dette vidste Wildislytten meget godt og det var en af Grundene, hvorfor han netop havde valgt dette Træ.

Det Sieblif var nær, da det blev nedvendigt for Lys at stride til Handling. Hun skulde seere i en lille

Hytte, der var bleven opført tæt ved hvor hun stod, og hendes Selskabsfæstter var den allerede omtalte gamle Kjerling. Naar hun først var inde i Hytten, træs for hvis Indgang den sørnøse Gamle hver Nat pleiede at lægge sig, var Haabet om Flugt næsten tilintetgjort, og hun kunde hvert Dieblig blive kaldt tilfængs. Lykkelighvis kaldte en af Krigerne paa den Gamle og bad hende hente sig noget Vand. Der var en drilleg Kilde paa den nordlige Side af Pynten og Heren tog en Kalebas fra en Green, kaldte Tys hen til sig og begav sig hen mod Toppen af Bakken i den Hensigt at gaade ned og tværs over Pynten til den naturlige Kilde. Medens de gik, holdt hun Tys fast ved Haanden, og idet hun kom forbi det Træ, som skjulte Chingachgoof og hans Ven, følte bliin efter sin Tomahawk i den Hensigt at begrave den i den Gamles Hjerne. Men Wildtskytten indsaac det Farlige heri, eftersom et eneste Skrig kunde bringe alle Krigerne over dem, og af menneskefjærlige Hensyn var han desuden imod selve Handlingen. Hans Haand forbindrede derfor Hugget, men idet de Tvende strede forbi, gjentoges Pibet og Hurenerinden standsede og betragtede det Træ, hvorfra Lyden syntes at komme, og stod i dette Dieblig ikke ser Skridt fra sine Fjender. Hun tilkjendegav sin Forundring over, at et Egern kunde være paaferde saa sildigt, og sagde, at det bebudede Ulykke. Tys svarede, at hun havde hørt det samme Egern tre Gange i de sidste tyve Minuter og at hun troede, at det ventede paa nogle

af de Smuler, der vare levede fra det ildige Aftensmaal-
tid. Denne Forklaring syntes tilfredsstillende og de gik
atter hen ad Kilden til medens Mændene fulgte stille og
tæt bag efter dem. Kalebassen var fyldt og den Gamle
ilede allerede tilbage, endnu steds holdende fast om Pigens
Haandled, da hun pludseligt blev greben saa voldsomt i
Struben, at hun maatte slippe sin Fange og forhindredes
fra at gjøre nogen anden Larm, end ved at frembringe en
gurglende Lyd, som af En, der quætes. Slangen slyngede
sin Arm omkring sin Elskedes Liv og foer igjennem Buskene
med hende paa den nordlige Side af Pynten. Her dreiede
han strar omkring langs med Strandbredden og løb hen
mod Kanoen. Han kunde have taget en mere lige Ret-
ning, men dette kunde maaskee have ledet til Opdagelse af
Indstibningsstedet.

Vildstyttten vedblev at spille paa den gamle Kones
Strube ligesom paa Tangenterne af et Orgel, idet han
snart lod hende trække Veiret og snart igjen trykkede Fin-
grene tæt sammen, som om han vilde quæle hende. Men
de korte Mellemrum af Mandedræt bleve godt benyttede og
det lykkedes Heren at udsløde et Par Skrig, der syntes at
vække Uro i Leiren. Krigernes Trampen, idet de sprang
op fra Baalet, hortes tydeligt og i det næste Dieblis viste
tre eller fire af dem sig paa Tøppen af Bakken, hvor de
i Modsatning til den lyse Baggrund lignede dunkle Sky-
gebilleder. Nu var det paa Tiden for Jageren at trække

sig tilbage. Idet han spændte Been for sin Fange og gav hendes Strube endnu et Tryk til Afsted, fuldkomment saa meget af Forbittrelse over hendes utømmelige Anstrengelser for at gjøre Anstrib, som af nogen Klogskabsgrund, lod han hende blive liggende paa Ryggen og ilede hen mod Bustene med Riflen i Ligevegt og Hovedet vendt tilbage ligesom en Løve i Spring.

Andet Kapitel.

Baalet, Kanoen og Kilden, i Nærheden af hvilken Wildtskytten begyndte sin Flugt, vilde have dannet en temmelig ligeødet Triangel. Afstanden fra Baalet til Baaden var lidt kortere end Afstanden fra Baalet til Kilden, hvorimod Afstanden fra Kilden til Baaden var omtrent ligesaa stor som den imellem de to førstnævnte Punkter. Dette gjaldt imidlertid kun om de rette Linier — en Bei til Flugt, som Flygtningene ikke kunde benytte, men nødsagedes til at gjøre en Omvei for at komme i Skjul af Bustene og at følge Krumningen af Strandbredden. Under disse vanskelige Forhold begyndte altsaa Jageren sit Tilbage-
tog — Forhold, hvis Mislighed han indsaae var saa meget

desto større, eftersom han vidste, at Indianerne sjældent, naar de overrumpleres, især naar de ligge i Skjul, undlade strax at udsende Blinkere til Siderne for at kunne møde deres Fjender paa alle Kanter og om muligt falde dem i Ryggen. At noget Lignende nu ogsaa var Tilfældet, sluttede han sig til af de Fodtramp, der ikke alene, som ovenfor bemærket, kom op ad Skrånten, men som ligeledes hørtes at udbrede sig, ikke alene mod Bakken bagved, men ogsaa mod den yderste Epids af Pynnten lige i den modsatte Retning af den, han selv var i Begreb med at tage. Hurtighed blev følgeligt af yderste Vigtighed, eftersom Førfølgerne kunde mødes paa Strandbredden førend Flygtningen kunde naae Kanoen.

Uagtet Forholdets paastrængende Bestaaenbed tøvede Bildtskytten dog et eneste Dieblif, førend han styrtede sig ind mellem de Buske, der omgave Kysten. Hans Blod var kommet i Kog ved det hele Optrin og der opstod en Voldsomhed i hans Sind, som ellers var ham fremmed. Fire dunkle Skiftelser viste sig paa Ryggen af Bakken, belyste af den klare Lue, og en Fjende kunde let være bleven opoffret i en Haanderending. Indianerne havde standset for at stirre ud i Mørket efter den straalende Her og med en mindre betænksom Mænd end Jægeren vilde en af dem være bleven Dødens visse Bytte. Lykkeligviis var han forsigtigere. Endstjøndt Riflen sank en Smule mod den Forreste af hans Førfølgerne, tog han dog ikke Sigte for at

flyde, men forsvandt i Tøfningen. Alt naae Strandbredden og følge langs hen med den omkring til det Sted, hvor Ohingaggoof allerede befandt sig i Kanoen, var kun et Dieblifs Sag. Efter at Bildtskytten havde lagt sin Rif- fel i Bunden af Kanoen, bukkede han sig for at give den et kraftigt Stød fra Land, men i det samme sprang en stærk Indianer gjennem Buxene og foer ligesom en Pan- ther paa Ryggen af ham. Alt hængte nu i et Haar og et falst Skridt kunde fordærve Alt. Med en Heimodighed, som vilde have forskaffet en Romer uforgængelig Hæder, men som, udøvet af et saa ringe og beskedent Væsen, for stedse vilde være gaaet tabt for Verden, naar denne for- dringsfri Fortælling ikke var, samlede Bildtskytten hele sin Kraft i een fortvivlet Anstrengelse, stødte til Kanoen med en Styrke, der diebliffelig sendte den hundrede Fod fra Land, og faldt selv forever ud i Søen med Ansigtet nedad, idet hans Angriber nødvendigviis fulgte med.

Skjøndt Vandet var dybt nogle faa Favne fra Stran- den, gik det dog ikke længere end op til Brystet paa det Sted, hvor de Kampende faldt. Men dette var allerede ogsaa tilstrækkeligt til at tilintetgjøre den, der var sunken under saa mislige Forhold som Bildtskytten. Hans Hæn- der vare imidlertid frie og den Vilde nødsagedes til at give Slip for at holde sig selv ovenfor Vandet. I en halv Minut opstod en fortvivlet Kamp, omtrent ligesom naar en Alligator rigtigt har grebet et kraftigt Bytte, og der-

raa stode de Begge opreiste, holdende fast i hinandens Arme for at forbinde Brugen af den drøbende Kniv i Vorket. Det er ikke let at sige hvilket Udfald denne heftige personlige Kamp vilde have faaet; thi fem sex Vilde sprang ud i Vandet for at hjælpe deres Ven og Vildtskytten gav sig til Fange med en Værdighed, der var ligesaa mærkelig som hans Selvopoffrelse.

At forlade Søen og føre den ny Fange hen til Baalet, medtog kun en Minut. De vare alle saa fordybede i Kampen og dens Følger, at Kanoen ikke blev seet, uagtet den saa nær ved Land, at Delawareeren og hans Elskede tydeligt kunde høre hver Stavelse, som yttredes, og hele Selskabet forlod Stedet, idet Nøgler vedbleve at søge efter Iys langs med Stranden, medens de Fløite vendte tilbage til Baalet. Her fik Vildtskyttens Modstander sit Veir og sin Hukommelse saa meget igjen, thi han var bleven overfaldet saa stærkt, at han havde været nær ved at gaaes, at han kunde fortælle, hvorledes Pigen var sluppen bort. Det var nu for sildigt at forfølge de andre Flygtninge; thi Delawareeren saae ikke saasnart sin Ven blive ført ind i Bussene, førend han satte sin Hare i Vandet, og den lette Kano gled lydløst bort, holdende Kours efter Midten af Søen indtil den var udenfor Skudvidde, hvorpaa den søgte Arken.

Da Vildtskytten kom hen til Baalet, saae han sig omgivet af ikke mindre, end otte hårde Vilde, blandt

hvilke hans gamle Bekjendt den "splintrede Eg" befandt sig. Saasnart denne fik et Glimt at see af Fængens Afsyn, talte han afslides til sine Kammerater, hvorpaa der undslap dem et svagt, men almindeligt Udraab af Glæde og Forundring. De vidste, at den der havde overvundet deres afdøde Ven, ham, der var falden paa den modsatte Side af Søen, befandt sig i deres Hænder og var afhængig af deres Barmhertighed eller Havn. Der blandede sig en ikke liden Beundring i de Blikke, som kastedes paa Fængen, en Beundring, som opvastes ligesaa meget ved hans nærværende Forkæmpling, som ved hans foregaaende Bedrifter. Dette Dytrin kan siges at have været Begyndelsen til det store og frygtelige Ry, som Vildtskytten eller Jaktosie, som han senere kaldtes, nød blandt alle Stammer imellem New York og Kanada. et Ry, der vistnok var mere indskrænket i territorialt og numerisk Omfang, end det, der besiddes i det civiliserede Liv, men som maaskee opveiede hvad det i saa Henseende manglede ved dets større Retsfærdighed og dets fuldkomne Mangel paa Overdrivelse.

Vildtskyttens Arme bleve ikke bundne og han beholdt den fri Brug af sine Hænder efter først at være bleven berøvet sin Kniv. Den eneste Forsigtighed, der blev truffen for at forsikre sig hans Person, bestod i en utrættelig Agtpaaagivenhed og et stærkt Bastreb, der gik fra den ene Ankels til den anden, ikke saa meget for at forhindre ham i at gaae, som for at forebygge, at han skulde forsøge paa

at undsløbe ved et pludseligt Spring. Selv denne overordentlige Forsigtighedsforanstaltning blev ikke iværksat, førend Fangen var bleven bragt hen til Baalet og man havde forvissat sig om hvem han var. Det var egentligt en Erkjendelse af hans Mandhaftighed og han følte sig stolt af denne Udmærkelse. Han havde anseet det for sandsynligt, at han vilde blive bunden, naar Krigerne lagde sig til at sove; men at han bandtes i samme Dødblik, han var bleven taget tilfange, viste, at han allerede nu og saaledes tidligt havde indlagt sig et Navn. Medens de unge Indianere befæstede Louget, var han i Uvisshed om, hvorvidt Chingachgoos vilde være bleven behandlet paa samme Maade, dersom han var falden i Fjendens Haand. Da det unge blege Ansigts Berømtbed grundede sig ikke udelukkende paa hans Held i den foregaaende Kamp, eller paa den Snildhed og Keldblodighed, hvormed han havde ledet de sidsfundne Underhandlinger, men den var bleven tydeligt forøget ved Nattens Begivenheder, idet Troleserne, der vare uvidende om Arkens Bevægelser og den Handelse, hvorefter deres Ild var kommen tilsyne, tilskreve en saa lissig Fjendens Narvaagenhed Opdagelsen af deres ny Leir. Den Maade, hvorpaa han havde revet sig ud paa Odden, Bortførelsen eller Flugten af Døds og fremfor alt Fangens Selvopoffrelse samt den Rasthed, hvormed han havde stødt Kanoen fra Land, vare ligesaa mange vigtige Led i den Rjede af Tildragelser, hvorpaa hans vorende Dyd grundede sig.

Mange af disse Omstændigheder vare bleven set, andre forklarede og alle vare de blyerne forstaaede. Medens denne Beundring og disse Overbeviisninger saa uforbeholdent udedes Vildtskotten, undgik han ikke nogle af de med hans Stilling forbundne Ubehageligheder. Det tillodes ham at sætte sig paa Enden af en Trastamme for at tørre sine Klæder, medens hans forrige Modstander stod ligeoverfor og snart holdt nogle af sine saa Klædningsstykker med Ilden og snart greb sig til Struben, paa hvilken Mærkerne af hans Fjendes Fingre endnu vare fuldkomment synlige. De øvrige Krigere holdt Raad tæt i Nærheden, efterat Alle de, der havde været ude, vare vendte tilbage for at berette, at der ikke fandtes noget Tegn til, at Andre snege sig omkring i Nærheden af Leiren. Under denne Tingenes Tilstand nærmede den gamle Kvinde, hvis Navn paa Engelsk var „Hunkjörn,“ sig Vildtskotten med knyttede Hænder og ildsprudende Sine. Hidtil havde hun været befløjet med at strige en Bestilling, hvorefter hun havde villet sin Vælle med et ikke ringe Held, men efterat det var lykket hende at forfarde Alle saa langt et Par Lunger kunde række, der vare blyerne styrkede ved lang Dvælse, bevendte hun dernæst sin Dyrskhed paa de Bessadigelses, hendes Versen havde lidt under Kamren. Disse vare ingenlunde betydelige, men dog af en Bessaffenhed, som maatte vække det Fruentimmers hele Hæseri, der for lange siden havde mistet det Tilseende ved blidre Gænsfaber

og som var meget tilbøielig til at bevne de Lidelser, hun havde udstaaet saa længe som den forsonste Hustru og Moder til Vilde, paa Alle dem, der faldt i hendes Vold. Om end Bildtskyten ikke havde tilføiet hende Skade for bestandigt, havde han dog forarsaget hende en uiebliffelig Smerte; og hun var ikke den, der oversaae en Forurettelse af denne Natur af Hensyn til dens Begægrund.

„Stinkdyr af et blegt Ansigt!“ begyndte denne forbitrede og halvt poetiske Furie, idet hun rystede sin Næse under Næsen paa den uroffelige Jæger, „Du er ikke en Gang en Kvinde. Dine Venner, Delawarerne, ere kun Kvinder og Du er deres Faar. Dine egne Landsmand ville ikke erkjende Dig og ingen Stamme af røde Mænd vil have Dig i dens Wigwamer. Du lusker omkring mellem beskjorte Krigere. Du faldede vor tappre Ven, som forlod os? Nei, hans store Sjæl foragtede at kæmpe med Dig og vilde hellere forlade hans Legeme, end have den Skam at fælde Dig! Men det Blod, som Du udgjød, da Manden ikke længere var tilstede, er ikke sunket i Jorden. Det maa begraves i Dine Jammerraab — hvad er det for en Musik, jeg hører? Det er ikke en rød Mands Klager! — Ingen rød Krieger byler saa ligt et Sviin. De komme fra et blegt Ansigts Strube — et Yengeese Bryst — og klinge ligesaa behageligt som en ung Piges Sang. Hund — Stinkdyr — Murmeldyr — Bæsel — Pindsvin — Judse — Gadderoy — Yengee —“

Nu kunde den gamle Qvinde ikke mere; hendes Aandedræt og hendes Skjeldsord vare udtømte og hun maatte standse et Dieblis, skjendt hun rystede sine Næver for den Fængnes Dine og hele hendes rynkede Ansigt var fuldt af glubende Hovngjerrighed. Bildskytten betragtede disse afmægtige Forsøg paa at opstaa med en ligesaa stor Lige-gyldighed som en Herre i vor Samfundstilstand betragter en pøbelagtig Karls Forbaanelse; thi den Ene følte, at en gammel Qvindes Tunge aldrig kan fornærme en Krieger, og den Anden ved, at Armod og Gemenhed kun varigen kunne vedrøre dem, der tyer til Brugen af dem; men han forstaaendes for Dieblisset før flere Angreb, idet den „splintrede Eg“ lagde sig imellem ved at skyde Heren tilside og befalede hende at gaae og selv lavede sig til at tage Sæde ved Eiden af sin Fange. Den gamle Kone fortæller, men Jægeren indsaar meget godt, at han vilde være en Gjenstand for alle hendes Plagerier, om ikke for legemlig Mis-handling, saalange han forblev i sine Fjenders Veld; thi Intet slaaer saa dybe Rødder som Beridstheden om, at et Forsøg paa at opstaa er blevet mødt med Foragt, en Følelse, der sædvanligen er den passiveste af alle dem, der gjemmes i Menneskets Bryst. Den „splintrede Eg“ indtog roligt den af os nævnte Plads og begyndte efter en kort Pause en Samtale, hvilken vi som sædvanligt oversatte for de Læsers Skyld, der ikke have studeret de nord-amerikanske Tungemaal.

„Min Ven med det blege Ansigt er meget velkommen,“ sagde Indianeren med et fortroligt Nis og et saa hjult Smil, at Vildtstyttten behøvede hele sin Narvaagenhed og ikke lidet af sin Philosophi forat ordage det uden at det mærkedes paa ham. „han er velkommen. Huronerne vedligeholde et varmt Baal for at tørre den hvide Mands Klæder ved det.“

„Jeg takker Dig, Huroner, eller Winge, som jeg helst vil kalde Dig,“ svarede Jageren; „jeg takker Dig for Velkomsten og jeg takker Dig for Baalet. Begge Dele ere gode hver paa sin Maade og det sidste er meget godt for den, der har været ude i en saa kold Kilde som Glimmer-sveilet. Selv Huronerne's Varme kan være behagelig i et saadant Dieblis for en Mand med et Delawarerhjerter.“

„Det blege Ansigt — men min Broder har et Navn? En saa stor Kriger kan ikke have levet uden et Navn!“

„Wingo,“ sagde Jageren, idet noget af den menne-skelige Naturs Svagbed røbede sig i hans Diekast og i Karven paa hans Kind, „Wingo, Eder's Tappre kaldte mig Falkewie, formodentlig paa Grund af et hurtigt og sikkert Sigte, medens han laa med sit Hoved i mit Skjød førend hans Mand soer afsted til de lykkelige Jagtrevierer.“

„Det er et godt Navn! Falken er sikker paa sit Bytte. Falkewie: er ingen Kvinde; hvorfor erholder han sig blandt Delawarerne?“

„Jeg forstaaer Dig, Wingo, men vi betragte Alt

ditte som en List af nogle smedige Djævlø og beneate Beskyldningen. Forsynet satte mig som ung blandt Delawarerne og fraregnet hvad de christelige Skikke fordrer af min Farve og mine Gaver. Naar jeg at leve og døe i deres Stamme. Men derfor agter jeg alligevel ikke at lase mine medfødte Rettigheder aldeles bort og vil bestræbe mig for at opfylde et blegt Ansigts Pligter i Samfund med Rødehud.

„Gødt; en Hurener er ligeaa vel en Rødhud som en Delawarer. Kallioie er mere en Hurener, end en Drinde.“

„Jeg antager, at Du forstaaer Dine egne Ord. Minne; gjør Du det ikke, tvivler jeg ikke paa, at Satan forstaaer dem. Men dersom Du vil have Noget ud af mig, saa maa Du tale tydeligere; for en Handel kan ikke afsluttes i Blinde eller naar Tungen er bunden.“

„Gødt; Kallioie har ingen fløret Tunge og han siger reent ud, hvad han tænker. Han kjender Moskusrotten — med dette Navn betegnede alle Indianere Hutter — og han har boet i hans Wigwam, men er ikke hans Ven. Han traagter ikke efter Skalver som en ussel Indianer, men kæmper som et modigt blegt Ansigt. Moskusrotten er hverken hvid eller rød, hverken Dyr eller Fisk. Han er en Vandslange; undertiden i Kilden og undertiden paa Landet. Han higer efter Skalver som en Kørstødt. Kallioie kan vende tilbage og sige ham, hvorledes han har overlistet Hu-

ronerne, hvorledes han er flygtet; og naar hans Dine ere omtaagede, naar han ikke kan see saa langt som fra sin Hytte til Skoven, da kan Falkesie aabne Døren for Huronerne. Og hvorledes skal Byttet deles? Falkesie kan jo tage det Meste og Huronerne ville lade sig nøies med det, han leverer dem. Skalperne kunne gaae til Kanada; thi et blegt Ansigt har ingen Glæde af dem.

„Godt, godt, splintrede Eg; thi saaledes hører jeg, at man kalder Dig; det er tydeligt Engelsk nok, skjøndt det er sagt paa Irokesisk. Du forstaaer jeg Dig fuldkomment og maa tilstaae, at det endog evergaaer Wingoernes Djævelskab! Det vilde uden Tvivl være let nok at vende tilbage og fortælle Wossusroten, at jeg var sluppen bort fra Eder, og at indlægge sig nogen Væge ved denne Bedrift.“

„Godt; det er netop det, jeg vilde høre det blege Ansigt til at gjøre.“

„Ja, ja, det er tydeligt nok. Jeg ved, hvad Du vil have mig til at gjøre, uden flere Ord. Naar jeg først var kommen ind i Huset og spiste Wossusrottens Brød og spogte og talte med hans smukke Døtre, skulde jeg tilhøyle hans Dine med en saa tyk Taage, at han ikke engang kunde see Døren og endnu mindre Landet.“

„Godt! Falkesie burde have været en født Huroner! Hans Blod er ikke mere end halvt hvidt!“

„Der tager Du Feil, Huroner, der tager Du ligesaa meget Feil, som hvis Du anteg en Ulv for en vild Kat.“

Jeg er hvid af Blod, Hjerter, Natur og Gaver, skjøndt en Smule Rødhud af Følelser og Baner. Men naar gamle Hutters Dine ere rigtigt omtaagede og hans smukke Døtre maaske ligge i dyb Søvn og Harry Hurry, den store Gran, som 3 Indianere kalde ham, drømmer om alt Andet end Ulykker og Alle mene, at Fasteois staaer som en tro Skildpadd paa sin Post, saa behøver jeg ikke at gjøre Andet, end at vise en Fakkell til Signal, aabne Døren og lade Huronerne komme ind, for at de kunne slaae dem Alle ihjel."

"Min Breder tager sikkert Feil; han kan ikke være hvid! Han fortjener at være en stor Høvding blandt Huronerne."

"Det tilstaaer jeg er sandt nok, dersom han kan gjøre Alt dette. Men vas nu paa, Huroner, og bør idet mindste een Gang nogle faa redelige Ord af en ligefrem Mand's Mund. Jeg er en født Christen og de, som komme af en saadan Stamme og høre de Ord, som bleve talte til deres Fædre og ville blive talte til deres Børn lige til Jorden og Alt hvad den indeholder forgaaer, kunne aldrig laane Bistand til saadanne Misgjerninger. Krigslust kan være og er tilladt imod Fjender; men List, Bedrageri og Troselshed imod Venner somme sig kun for Djævlene blandt de blege Ansigter. Jeg veed, at der gives hvide Mænd nok til at vække denne Forestilling om vor Natur, men de ere utro imod deres Blod og Gaver og burde, hvis de ikke ere det, være Landstrygere og Korsskudte. Intet ærligt blegt Ansigt kan gjøre hvad

Du ønsker, og, for at være saa ligefrem som jeg gjerne vil, heller ingen ærlig Delawarer; med en Wingo forholder det sig maasske anderledes."

Huroneren hørte med tydeligt Mishag paa dette Afslag, men beholdt sit Formaal for Die og var altfor underfundig til at udsætte sig for at forspilde det ved overilet at yttre sin Harm. Han syntes at høre opmærksom til, idet han lod som han smilede, og grublede derefter paa det, han havde hørt.

"Elsker Fallerie Mossusretten?" spurgte han pludseligt; "Elsker han hans Døtre?"

"Ingen af dem, Wingo. Gamle Tom er ikke Mand for at vinde mit Vensteb og hvad Døtrene angaaer, saa ere de vel smukke nok til, at enhver ung Mand maa synes godt om dem; men der er Grunde for ikke at fatte nogen stor Kjærlighed til nogen af dem. Hettu er en god Sjæl; men Naturen har lagt en tung Haand paa hendes Forstand, stakkels Ting!"

"Og den vilde Rose da?" udbød Huroneren — thi Nygtet om Judiths Skjønhed havde ligesaa vel udbredt sig blandt dem, der kunde færdes i Orkenen med samme Letthed som paa en flagen Landevei ved Hjælp af gamle Ornereder, Klipper og splintrede Træer, der vare dem bekendte af gamle Sagn og Andres Meddelelser, som blandt de hvide Grandseboere — "Og den vilde Rose, er hun ikke sød nok til at blive stikken i min Broders Bryst?"

Bildtskøtten besad for megen medfødt Ridderlighed til at antyde noget imod en Persons gode Navn, der efter sin Natur og Stilling var saa hjælpeløs, og da han ikke vilde sige Usandhed, foretrak han at tie. Huroneren misforstod Beræggrunden og antog, at skuffet Kjerlighed foranledigede hans Tausshed; men endnu stedse fast besluttet paa at overtale sin Fange for at komme i Besiddelse af de Skatte, hvormed hans Iddannelsingskraft fyldte Kasketten, forsatte han sine Angreb.

„Kalkoeir taler med en Ven,“ vedblev han. „Han ved, at den splintrede Eg er en Mand af Ord, thi de have kjeslaaet sammen og en Handel aabner Sjælen. Er min Ven ikke kommen hertil paa Grund af en lille Streng, som holdtes af en ung Pige og som kan rulle den stærkeste Krigers bele Begeme?“

„Nu er Du nærmere ved Sandheden, Huroner, end Du nogensinde har været, siden vi begyndte at tale sammen. Dette er sandt. Men den ene Ende af denne Streng var ikke bunden til mit Hjerte og heller ikke holdt den vilde Rose i den anden.“

„Det er forunderligt! Elsker min Broder med Hovedet og ikke med Hjertet? Og kan den „svage Mand“ rulle saa haardt imod saa stærk en Krieger?“

„Der have vi det igjen; tildeels rigtigt og tildeels forkert. Den Streng, Du mener, er bunden til Hjertet af en stor Delawarer, en af Mohikanernes Stamme, der lever

blandt Delawarerne siden hans eget Folks Adskjættelse og er af Familien Unkas; han hedder Obingachgoof eller den "store Slange." Han kom hertil, trukken af Strengen, og jeg fulgte med, eller gif reitere sagt i Forveien; thi jeg kom først, uden dog at være trukken af noget Stærkere end Benskab, hvilket er stærkt nok for den, der ikke er gjerrig paa sine Følelser og er villig til at leve lidt for sine Medmennesker saavel som for sig selv."

"Men en Streng har to Enders; den ene er knyttet til en Mohitaners Sjæl og den anden —"

"Jh, den anden var jo tæt her ved Baalet for en halv Time siden. Wah-ta! Wah holdt den i sin Haand, hvis hun ikke holdt den til sit Hjerte."

"Jeg forstaaer Din Mening, min Broder," svarede Huroneren alvorlig, idet han for første Gang satte Traaden i Astenens Hænder. "Da den store Slange var stærkest, trak han haardest og Tys blev nødt til at forlade os."

"Jeg troer ikke, at der behøvedes nogen stærk Trækken," bemærkede den Anden, leende paa sin sædvanlige Maade med ligesaa megen Hjertelighed, som om han ikke var Fange og udsat for Pinsler eller Død. "Jeg troer ikke, at der behøvedes nogen stærk Trækken; nei jeg gjør ikke. Gud hjælpe Dig, Huroner! Han holder af Pigen, og Pigen holder af ham og det overgik Hurerernes Underfundighed at holde to unge Mennesker adstilte, naar en saa stærk Følelse trak dem til hinanden."

„Dg Falfesie og Chingachgoof kom alene ind i ver Leir i dette Grinde?“

„Det er Svogemaal, som besvarer sig selv, Wingo! Ja, deriøm et Svogemaal kunde tale, vilde det besvare sig selv til Din Tilfredshed. I hvilket andet Grinde skulde vi vel komme? Dg dog er heller ikke det saa nøiagtigt; thi vi kom slet ikke ind i Eders Leir, men blot saa langt som til den Gran, som Du seer der paa den anden Side af Bakken, hvor vi stode og iagttog Eders Bevægelser og Af-færd saa længe vi lystede. Da vi vare færdige, gav Slan-gen sit Tegn og saa gif Alt netop, som det skulde, lige ind-til det Dieblis, da hiin Landstryger sprang op paa Ryggen af mig. Ja, vi kom i den Hensigt og ikke i nogen anden, og vi fik ogsaa det, vi vilde have; det nytter ikke at sige Andet. Tys er flygtet med en Mand, der er saa godt som hendes Egtefælle, og der maa bødes mig hvad det vil, saa er dog det Gode blevet opnaaet.“

„Hvilket Tegn eller Signal underrettede den unge Pige om, at hendes Elsker var i Nærheden?“ spurgte den gamle Hurener med større Nysgjerrighed, end han pleiede at robe.

Bildisflykten lo atter og syntes at fryde sig ligesaa inderligt over det heldige Udfald af Bedrøften, som om han ikke var bleven dens Offer.

„Eders Egern ere nogle store Springsvø, Wingo!“ udbød han, endnu leende; „Ja, de ere virkelig nogle store

Springsfyre! Naar andre Folks Egern ere hjemme og i Seng, saa hoppe Eders omkring mellem Trærne og pibe og synge, saa at endog en Delawarer Pige kan forstaae deres Musik! Ja, der gives firbenede Egern og tobenede Egern og lad mig faae de sidste hvor der er en god stram Streng mellem to Hjerter. Bringer denne dem sammen, saa sig de andre dem, naar de skulle trække stærkest!"

Huroneren saae opbragt ud, stjødnt det lykkedes ham at undertrykke ethvert voldsomt Udbrud af Forbittrelse. Han forlod kort efter sin Fange og begav sig hen til de øvrige Krigere, hvem han meddeelte Hovedindholdet af det, han havde hørt. Ligesom hos ham selv blandede sig ogsaa hos dem Beundring med Harmen over deres Fjenders Kjæthed og Lykke. Tre eller fire af dem bestog den lille Skrænt og betragtede det Træ, hvorved Eventyrerne havde posteret sig, og en af dem gik endog ned ad Skrænten og undersøgte Fodsporene ved Træets Rod for at feruisse sig om Forklaringens Sanddrubed. Udfaldet bekræftede Fangens Fortælling og de vendte Alle tilbage til Baalet med forøget Forbauselse og Grefrygt. Sendebudet, som var ankommen med en eller anden Udeirretning fra Hoben ovenfor, medens de to Eventyrere bespejdede Leiren, blev nu sendt tilbage med Svar og medbragte uden Tvivl Efterretning om alt det Forefaldne.

Lige indtil dette Dieblis havde den unge Indianer, der var bleven seet at spadserer med Tys og et andet Fru-

entimmer, ikke gjort noget Skridt for at aabne en Samtale med Vildtsklytten. Han havde endog holdt sig affides fra sine Venner, idet han gik tæt forbi Sværmen af de yngre Qvinder, som flokkede sig, affides som sædvanligt, og med dæmpet Stemme talte om deres forrige Selskabsfæsters Flugt. De fandt maaskee ligesaa meget Behag som Grund til Harme i det, der var hændet. Deres quindelige Sympathier holdt med de Giffende, hvorimod deres Stolthed knyttede sig til deres egen Stammes Hæder. Det er ogsaa muligt, at de overlegne personlige Fortrin hos Tys gjorde hende farlig for nogle af den yngre Deel af Gruppen, og det var dem ikke uljært, at hun ikke længere stod i Veien for deres eget Herredomme. I det Helt taget var imidlertid den bedre Følelse den overveieude; thi hverken den vilde Tilstand, hvori de levede, Stammernes egenkjaerlige Herdomme, eller deres haarde Skjebne som Indianerinder kunde aldeles overvinde deres Kjærs uudslettelige Tilbøielige for det Omme. En af de unge Piger lo endog af Veilerens trøstesløse Blikke, medens han indbildte sig, at han var bleven forladt, en Omstændighed, der syntes pludseligt at vække hans Mod og foranledigede ham til at skride hen til den Trastamme, hvorpaa Kungen sad og tørrede sine Klæder.

„Dette er „Pantheren!“, sagde Indianeren, idet han pralende slog med Haanden paa sit nøgne Bryst paa en

Maade, som skulde udtrykke, hvor stor en Begt han ønskede at lægge i den.

„Dette er Falkesie,” svarede Vildtskytten roligt, idet han antog det Navn, under hvilket han vidste, at han i Fremtiden vilde blive bekendt imellem alle de irokesiske Stammer. „Mit Syn er skarpt; er min Broders Spring langt?”

„Herfra til Delawarernes Landsbyer. Falkesie har stjaalet min Kone; han maa bringe hende tilbage, ellers kommer hans Skalp til at hænge paa en Stang og blive tørret i min Wigwam.”

„Falkesie har ikke stjaalet Noget, Huroner. Han kommer ikke af Tyveslægt og har heller ikke Tyvegaver. Din Kone, som Du kalder Wah-ta'-Wah, vil aldrig egte en Rødbud fra Kanada; hendes Sjæl er i en Delawarers Hytte og hendes Legeme er gaaet bort for at søge den. Jeg veed, at Pantheren er rask; men den kan ikke holde Skridt med en Qvindes Ønsker.”

„Delawarernes Slange er en ussel Malequabbe, der holder sig i Vandet; han er bange for at staae paa fast Jord som en modig Indianer.”

„Naa, naa Huroner; det er dog temmelig uforstaaeligt, eftersom det ikke er en Time siden, at Slangen stødte ikke hundrede Fod fra Dig og vilde have prøvet Din Huds Seigthed med en Risselslugle, da jeg viste ham Dig, dersom jeg ikke havde lagt Begten af en Smule Fornuft paa hans

Haand. Du kan maaskee bedrage frygtssomme Pigeborn i Kolonierne med Dit Pantherbyl, men en Mands Dren kunne stjæle Sandt fra Mandt."

"Tys spotter ham! Hun seer, at han er halt og en daarlig Jæger, og han har aldrig været paa Krigsstien. Hun vil tage en Mand til Husbonde og ikke en Taabe."

"Hvoraf veed Du det, Panther?" svarede Bildtskytten leende. "Du seer hun er gaaet ud i Egen; maaskee foretrakker hun en Parørred for en Marekat. Med Hensyn til Krigsstier har hverken Slangen eller jeg megen Erfaring, det tilstaae vi villigt; men hvis Du ikke kalder denne saaledes, maa Du kalde den ligesom Pigerne i Kolonien kalde den, den slagne Landevei til Egteskab. Lyd mit Raad, og søg Dig en Kene blandt de unge Huronerinder; Du faaer aldrig nogen med hendes gode Willie blandt Delawarerne."

Pantheren greb efter sin Tomahawk og da Fingrene naaede Haandfangeren, spillede de krampagtigt, som om deres Herre vaklede mellem Klogskab og Forbittrelse. I dette Dieblis nærmede den „splintrede Eg" sig og bragte ved en myndig Gebærde den unge Mand til at fjerne sig, hvor paa han selv satte sig paa sin forrige Plads ved Siden af Bildtskytten. Her blev han siddende taus en liden Stund og iagttog en indianers Høvdings alvorlige Tilbageholdenhed.

"Falkøie har Ret," begyndte Dreksleren omhøder; "hans Syn er saa skarpt, at han kan see Sandheden i

den mørke Nat, og være Dine have været forblindede. Han er en Ugler og Mørket kan ikke skjule Noget for ham. Han bør ikke sælde sine Benner. Han har Ret."

"Det glæder mig, at Du tænker saaledes, Wingo," svarede den Anden: „thi en Forræder er i mine Dine værre end en Kryster. Jeg bryder mig saa lidt om Mosskusetten, som det er det ene blege Ansigt tilladt at bryde sig om det andet; men jeg bryder mig for meget om ham til at overraske ham paa den Maade, som Du ønskede. Efter mine Begreber strider, kort sagt, enhver List, undtagen List i aabenbar Krig, baade med Loven og hvad vi hyde kalde Evangeliet."

Min Broder med det blege Ansigt har Ret; han er ingen Indianer, som kan glemme sin Wianitu og sin Farve. Huronerne vide, at de have en stor Kriger i deres Fange, og de ville behandle ham som en saadan. Skal han pines, skulle hans Viinsler blive saadanne, som ingen almindelig Mand kan udholde, og skal han behandles som Ben, skal det være Hordingers Benskab."

Wiedens Huroneren udtalte denne overordentlige Kersikring om Hoiagtelse, betragtede hans Die stjaalet hans Tilhørers Ansyn for at ordage, hvorledes han er tog denne Kompliment, skøndt hans Alverlighed og tilsyneladende Dyrigtighed vilde have forbindret Enhver, der ei var drevnen i Snedighed, fra at ordage hans Beraggrunde. Wildtstyttten hørte til de Almistroiffes Klasse og da han kjendte

Indianernes Begreber om hvad der udgjør Agtelse med Hensyn til Behandlingen af Ranger, solte han Blodet sive i sine Arer ved Forkyndelsen, selv medens han vedligeholdte et saa uforandret Udseende, at hans skarpsynede Viedstander ikke kunde opdage noget Tegn paa Svaghed i det.

„Gud har givet mig i Dine Hænder, Hænder,“ svarede Rangen omsider. „og Du vil formodentlig løse Dit Vied paa mig. Jeg vil ikke prate af hvad jeg kan gjøre under Piinsler; thi jeg er endnu ikke blevet prøvet og Ingen kan tale derom, førend han er bleven det; men jeg skal gjøre mit Bedste for ikke at gjøre det Kæll Skam, blandt hvilket jeg er bleven opdraget. Imidlertid ønsker jeg nu, at Du vil være Vidne til, at jeg er aldeles af hvidt Blod og tillige naturligvis af hvide Gaver; skulde jeg derfor kunne under og glemme mig selv, haaber jeg, at Du vil give den Skylden, som fortjener den, og ingenlunde give Delavarerne eller deres Venner og Budsforvante, Mobikanerne, den. Vi ere Alle slagne med større eller mindre Svaghed og jeg frygter, at det hører til et bleget Ansigt at kunne under for store legemlige Smærter, overimede en Rødhud synger sine Sange og praler af sine Bedrifter lige i Dinene paa sine Fjender!“

„Vi ville saar at see, Fællesie har et godt Hslyn og han er seig. Men hvorfor skulde han pins, naar Hæderne elste ham? Han er ikke deres fødte Fjende og een

Krigers Død vil ikke kaste en Sky imellem dem for Bestandigt."

"Saa meget desto bedre, Huroner; saa meget desto bedre. Imidlertid onsker jeg dog ikke at skyldte en Misforstaaelse af vore Meninger Noget. Det er nu meget godt, at I ikke bære noget Nag for en Krigers Skyld, der faldt i Kampen; og dog er det ikke sandt, at der ikke er Fjendskab — lovligt Fjendskab, mener jeg — imellem os. For saavidt jeg overhovedet har Blodhuds-Følelser, har jeg Delamarer-Følelser, og Du kan nu selv dømme om, hvorvidt de ere venstabelige mod Wingoerne."

Wildtskytten standsede; thi et Slags Gjenfærd viste sig for ham, der pludseligt afbrød hans Tale og virkelig for et Dieblis bragte ham til at betvivle hans udstregne Suns Trosskab. Betty Hutter stod ved Baalet ligesaa roligt, som om hun hørte til Stammen.

Medens Jægeren og Indianeren sadde og iagttog de Bevægelser, der gjensidigen forraadte sig i deres Ansigter, havde Pigen ubemærket nærmet sig, idet hun uden Tvivl var stegen op fra Strandbredden paa den sydlige Side af Pynnten, eller den, der var nærmest ved det Sted, hvor Arken havde ankret, og var gaaet hen til Baalet med den for hendes Enfoldighed særegne Frygtløshed, hvilken tillige rigtignok retfærdig gjordes ved den Behandling, Indianerne tidligere havde vist hende. Saasnart den „solintrede Eg" bemærkede Pigen, gjentsjendte han hende og kaldte paa to af de yngre

Krigere, som Hovdingen sendte afsted for at undersøge, om hendes Ankomst ikke var Forløberen for nok et Angreb. Derpaa tilkjendegav han Hetty, at hun skulde komme nærmere.

„Jeg haaber, at Deres Besøg er et Tegn paa, at Slangen og Tys ere i Sikkerhed, Hetty,“ sagte Wildtskotten. saasnart Pigen havde efterkommet Hurenereens Opfordring. „Jeg tænker ikke, at De er kommen i Land i det samme Grinde, som De kom forrige Gang.“

„Denne Gang bad Judith mig at gaae, Wildtskotte,“ svarede Hetty; „hun roede mig selv i Land i en Kano, saasnart Slangen havde viist hende Tys og fortalt sin Historie. Hvor Tys er smuk i Nat, Wildtskotte, og hvor meget lykkeligere seer hun ikke ud, end da hun var hos Hurenerne.“

„Det er Natur, Pige; ja, det kan antages for menneskelig Natur. Hun er hos sin Trelovede og er ikke længre bange for at faae en Wingo til Viand. Efter min Formening vilde endog Judith tabe det meste af sin Skjondehed, dersom hun troede, at hun skulde skjenke en Wingo den; Tilfredshed er et stærkt Værn for et smukt Udseende og jeg tør indestaae for, at Tys er saare tilfreds nu, da hun er ude af disse Uslingers Hænder og hos sin udvalgte Krieger! Sagde De ikke, at Deres Søster bad Dem gaae i Land? Hvorfor gjorde Judith det?“

„Hun bad mig gaae at see til Dem og forløge paa at overtale de Vilde til at tage imod flere Elefanter for

at løslade Dem; men jeg har taget Bibelen med; den vil udrette mere, end alle Gleybanterne i Faders Kiste!

„Og Deres Fader, gode, lille Hetty, og Hurry, vidste de Noget af Deres Grinde?“

„Nei Intet, de sov Begge og Judith og Slangen ansaae det for bedst ikke at vække dem, for at de ikke igjen skulde faae Lyst til at drage ud efter Skalper, naar Ivs fortalte dem, hvor saa Krigere og hvor mange Qvinder og Børn der er i Leiren. Judith lod mig ikke have No, for jeg gik i Land for at see, hvad der var tilfaldt Dem.“

„Godt, det er mærkeligt hvad Judith angaar! Hverfor mon hun er saa urolig for mig? Ja, nu seer jeg, hvorledes det forholder sig; nu forstaaer jeg hele Sammenhængen. De maa vide, Hetty, at Deres Søster er bange for, at Harry March skulde vaagne og kuse lige i Hænderne paa Kjenden igjen i den Tanke, at han burde hjælpe mig i denne Sag som sin Reiselammerat! Hurry er rigtignok en Tusentast; men jeg troer ikke, at han vilde rove saa Meget for min Skyld som for sin egen.“

„Judith bryder sig ikke om Hurry, skjøndt Hurry bryder sig om hende,“ svarede Hetty uskyldigt, men meget bestemt.

„Jeg har hørt Dem sige det Samme for; ja, jeg har hørt det af Dem. Vige og dog er det ikke sandt. Man opholder sig ikke blandt en Stamme uden for en Deel at see, hvorledes Kjærligheden arbejder sig ind i et Fruentimmers Hjerte.

Uagtet jeg selv ingenlunde har Lyst til at giøre mig, har jeg dog været en Tilskuer blandt Delawarerne og dette er en Sag, hvori de blege Ansigters og Rødhudernes Gaver ere ens. Naar Følelsen begynder, bliver den unge Kvinde tankesfuld og har kun Dine og Dren for den Krieger, der har indtaget hende; derpaa følger Tungsindighed og Sukken og deslige, hvorpaa hun ofte, især naar Sagen ikke kommer til Forklaring, vender om til at bagtale og dable Ynglingen for de selv samme Ting, som hun bedst kan lide hos ham. Noogle unge Skabninger ere overilede med at vise deres Kjærlighed paa denne Maade og efter min Formening hører Judith til dem. Jeg har endog hørt hende benegte, at Hurry er smuk, og det maa virkelig være kommet vidt med det unge Fruentimmer, der kan gjøre det "

"Det unge Fruentimmer, der synes om Hurry, vil tilstaae, at han er smuk. Jeg finder Hurry meget smuk. Wildtskytte, og er overbevist om, at Enhver, der har Dine, maa finde det. Judith kan ikke lide Harry March og det er Grunden, hvorfor hun har Noget at udsætte paa ham."

"Naa, naa, min gode, lille Hetty, tag det kun sem De selv vil. Om vi ogsaa snakkede fra nu af og til Vinter, saa vilde dog hver beholde sin Tro, og Ord ere til ingen Nytte. Jeg maa troe, at Judith er meget stød i Hurry og tidligt eller seent faaer ham, og det netop paa Grund af den Maade, hvorpaa hun bagtaler ham; og jeg

ter paaftaae, at De er af den ganske modsatte Mening. Men huff paa, hvad jeg nu siger Dem, Pige, og lad som om De ikke veed det," vedblev dette Bæsen, der var saa flovt i et Punkt, hvori Mandfolk i Almindelighed ere hurtige nok til at gjøre Dydagelser, og saa skarpsindigt i andre Anliggender, der vilde have sat største Delen af Viennesseflægtens Dagtagelseserne i Forlegenhed; "jeg seer, hvorledes det forholder sig med disse Landstrygere. Den splintrede Eg har forladt os, som De seer, og taler hist med sine unge Vænd, og skjøndt han er for langt borte til at kunne høres, kan jeg dog see, hvad han siger til dem. De faae Befaling til at holde Die med os og til at udfinde, hvor Kanoen skal møde Dem for at bringe Dem tilbage til Arken, og derpaa bemægtige sig Alle og Alt hvad de kunne. Det gjør mig ondt, at Judith sendte Dem, for jeg antager, at hun længes efter, at De skal komme tilbage igjen."

"Alt det er afgjort, Bildtskytte", svarede Pigen med dampet Stemme og paa en fortrolig, betydningsfuld Maade "og De kan være vis paa, at jeg skal overliste den bedste Indianer af dem Alle. Jeg veed nok, at min Forstand er svag, men jeg har dog faaet nogen, og De skal faae at see, hvorledes jeg skal bruge den for at komme tilbage, naar mit Grinde er udrettet."

"Ak, stakkels Pige, jeg er bange for, at Alt dette er lettere sagt, end gjort; de ere et forgiftigt Slags Dgler og deres Gift er ikke bleven svagere ved Tabet af Dys.

Naar, jeg er glad for, at dog Slangen slap bort med Pigen; thi nu er der i det mindste to Lykkelige; hvorimod der, hvis han var falden i Wingoernes Hænder, vilde have været to Ulykkelige og en Tredie, der langt fra ikke vilde have været saaledes tilmede som et Wiennesse ønsker at være det."

"Nu erindrer De mig om en Deel af mit Grinde, som jeg næsten havde glemt, Bildtskytte. Judith bad mig spørge Dem om, hvad De troede, at Huronerne vilde gøre ved Dem, dersom De ikke kunde blive løskjebt, og hvad hun helst skulde gøre for at være Dem til Nytte. Ja, det var den vigtigste Deel af Grindet — hvad hun helst skulde gøre for at være Dem til Nytte."

"Det troer nu De, Hertz, men det gjør Intet til Sagen. Unge Qvinder ere tilboeliche til at lægge størst Vægt paa det, som meest rører deres Følelse; dog lige meget, tag De det som De vil, men pas bare paa, at disse Landstrygere ikke bemægtige sig en Kano. Naar De kommer tilbage til Arken, saa beed dem at holde god Vagt og tilige at holde den under Seil, især om Natten. Det kan ikke være mange Timer, førend Troppeerne ved Floden erfare Noget om dette Streifparti, og saa kunne deres Fjender vente Udsætning. Der er kun en Dagmarsch til det nærmeste Fort og egne Soldater ville ikke sidde med Hænderne i Skjødet, naar Fjenden er i Nærheden. Det er mit Raad og De kan sige Deres Kader og Hurry, at det nu vil være en daarlig Bestilling at gaae paa Jagt efter Skælper, da

Wingoerne ere aarvaagne, og at Intet kan frelse dem førend
Dropperne komme, undtagen et bredt Belte af Vand imellem
dem og de Vilde."

"Hvad skal jeg sige til Judith om Dem, Wildtsfytte?
Jeg veed, at hun sender mig tilbage igjen, dersom jeg ikke
siger hende Sandheden om Dem."

"Naa, saa sig hende da Sandheden. Jeg seer ingen
Grund for, at Judith Hutter ikke ligesaa godt kan høre
Sandheden om mig, som en Løgn. Jeg er en Fange i
Indianerhænder og ifkun Forsvnet veed, hvad Enden vil
blive! Hør engang, Hetty," vedblev han, idet han dæmpede
sin Stemme og talte i en mere fortrolig Tone, "De er
jo rigtigt nok lidt svag paa Forstanden, men De forstaaer
Dem noget paa Indianerne. Her er jeg nu i deres Hæn-
der efter at have fældet en af deres stolteste Krigere, og
de have søgt at formaae mig ved Frygt for Følgerne til
at forraade Deres Fader. Jeg forstaaer de Skurke lige-
saa godt, som om de havde sagt mig det reent ud med
deres Tunge. De friste mig paa den ene Side ved Gjer-
lighed og paa den anden ved Frygt og troe, at Ærlighe-
den vil vige imellem disse To. Wien underret Deres Fa-
der og Hurry om, at ingen af Delene nytter; hvad Slan-
gen angaaer, saa veed han det allerede."

"Wien hvad skal jeg sige Judith? Hun sender mig
bestemt tilbage, dersom jeg ikke stiller hende tilfreds."

"Naa, saa sig hende det Samme. Uden Tvivl ville

de Vilde prøve paa deres Piinsler for at faae mig til at
 bukke under og hegne Tabet af deres Kriger, men jeg skal
 holde ud imod naturlig Svaghed det bedste jeg kan. De
 kan sige til Judith, at hun skal være ubekymret for min
 Skyld; det vil holde haardt, det veed jeg nok, eftersom en
 brud Mands Gaver ikke gaae ud paa at prale og synge
 under Piinsler, da han i Almindelighed har mindst Mod,
 naar han lider meest; men siig hende kun, at hun ikke
 skal være bekymret for min Skyld. Jeg troer nok, at jeg
 skal kunne udholde det; men det kan hun stole paa, at om
 jeg ogsaa bukker nok saa meget under og fuldkomment be-
 viser, at jeg er hvid, ved at jamre og klage, ja endog ved
 Taarer, saa skal jeg dog aldrig falde saa dubt, at jeg for-
 raader mine Venner. Naar det kommer saa vidt, at de
 begynde paa at brænde Huller i Kjødet med gloende La-
 destofke, eller sønderhugge Kroppen og rykke Haaret ud med
 Nøde, da gaaer Naturen maaskee af med Sciren brad
 Klynken og Klagen angaaer, men dermed er ogsaa disse
 Landstrygeres Triumph forbi og intet mindre, end at Gud
 selv giver sig Djævlene i Bold, kan faae en ærlig Mand
 til at blive sin Farve og sin Pligt utro.

Hetty hørte paa ham med stor Opmærksomhed, og
 hendes blide, men talende Naasyn røbede en varm Deekla-
 gelse for den formeentlige Lidendes tilkommende Smærter.
 I Begyndelsen syntes hun at svæve i Uvisshed om, hvorle-
 des hun skulde forholde sig; derpaa greb hun Vildtskytters

ene Haand og raadede ham kjærligt til at laane hendes Bibel og læse i den, medens de Vilde foretog deres Piinsler. Da han nu øvrigtigt tilstod, at det oversteg hans Kræfter at læse, tilbød hun endog at blive hos ham og selv udøve denne hellige Forretning. Tilbudet afsløges med Venlighed og da den splintrede Egⁿ nu var i Begreb med at nærme sig dem, opfordrede Vildtskytten Pigen til at gaae, efter først endnu engang at have paalagt hende at forsikre Arkens Beboere om, at de ganske kunde forlade sig paa hans Trosskab. Hetty gif da bort og nærmede sig Fructimmerne med ligesaa megen Tillid og Føtning, som om hun selv havde hørt til Stammen. Huroneren indtog derimod sin gamle Plads ved Eiden af sin Fange og begyndte at fremsætte sine Spørgsmaale med en øvet indiansk Raadgivers hele suedige Sindrigbed, medens hans Modstander tilintetgjorde alle hans Forsøg ved de selv samme Midler, der vides at være de kraftigste til at overvinde Civilisationens fordringsfuldere Politiks Kiinbed, eller med andre Ord, ved i sine Svar at holde sig til Sandheden og til Sandheden alene.

Credie Kapitel.

De unge Mand, der havde været ude paa Speideri i Anledning af Hettys pludselige Komme, vendte snart tilbage med den Efterretning, at det ikke var lykket dem at gjøre nogen Opdagelse. En af dem havde endog begivet sig langs med Strandbredden lige hen til Stedet ligeover for Arken, men Værket havde aldeles skjult dette Fartøj for hans Sine. Andre havde anstillet Undersøgelser i forskjellige Retninger og overalt havde Nattens Stilhed forenet sig med Skovens Taushed og Ensamhed.

Man antog selvfølgelig, at den unge Pige var kommen alene, ligesom ved hendes forrige Besøg og i et lignende Grinde. Troleserne vidste ikke, at Arken havde forladt Kasketen, og der lagdes Planer til Bevægelser, som, om de end ikke for Dieblisset skulde iværksættes, i høj Grad forøgede Fornemmelsen af Sikkerhed. Der blev altsaa udstillet Poster og Alle overlode sig med Undtagelse af Stildvagterne til Sovnen.

Der var blevet draget tilstrækkelig Omsorg for Fangens Bevogtning uden at tilføie ham unødvendige Lidelser og det tillodes Hetty at vælge sig en Plads iblandt de indianse Piger saa godt som hun kunde. Hun fandt ikke den Følelse af Ensamhed, som Dødsen havde viist hende, men hendes Rygte sikrede hende ikke alene mod Smerter og Fangenskab, men

forstaaede hende endog en Anseelse og Dymærksomhed, der stillede hende, hvad Bequemmeligheden angik, paa en fuldkomment lige Fod med de vilde, men blide Væsenet, der omgave hende. Hun blev forsynet med et Skind og redede sit Leie paa en Bunke Dvas lidt affides fra Hytterne. Her faldt hun snart i en dyb Søvn ligesom alle de Andre.

Der fandtes nu tretten Mandfolk i Flokken og tre af disse holdt Vagt ad Gangen. Een opholdt sig imidlertid i Skyggen ikke langt fra Baalet. Det paalaa ham at bevogte Fangen, at sørge for, at Ilden ikke blussede for stærkt, saa at den belyste Stedet, og ei heller gik aldeles ud, samt i det Hele taget at holde Die med Tilstanden i Leiren. En Anden vandrede fra den ene Strandbred til den anden tværs over Pyntens Bais, medens den Tredie skred langsomt hen langs med Kysten omkring den yderste Odde for at forebygge en Gjentakelse af den Overrumpling, der allerede havde fundet Sted een Gang samme Nat. Disse Foranstaltninger vare langt fra at være sædvanlige blandt Vilde, som i Almindelighed stole mere paa Hemmelighedsfuldheden af deres Bevægelser, end paa en Narvaagenhed af en saadan Vædske, men de vare blevne foranledigede ved de særegne Forhold, hvori Hurenerne nu befandt sig. Deres Stilling var deres Fjender bekjendt og kunde ikke let forandres paa en Tid, der krævede Hvile. De satte maaskee ogsaa deres største Tillid til Kundskaben om det, de troede der foregik høiere oppe paa Egen og som efter deres Formening til-

straffeligt vilde beffjefstige alle de blege Ansigter, der vare i Frihed, tilligemed deres eneste indianske Bundsforvante. Det var ligeledes sandsynligt, at den „sylvintrede Eg“ vidste, at han i sin Fange besad den farligste af alle sine Fjender.

Den Hurtighed, hvormed de, der ere vante til Aarvaagenhed eller til en Levemaade, hvorved Roligheden ofte afbrydes, falde i Sovn, er ikke det mindste Phænomen i vor gaadefulde Tilværelse. Ikke saasnart hviler Hovedet paa Puden, før Bevisstheden er borte og dog synes Sjælen til den bestemte Tid at vække Legemet ligesaa nøiagtigt, som om den imedens havde staaet Skildvagt over det. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at de, som vækkes saaledes, vaagne ved Tankens Indflydelse paa Materien, skjøndt Maaden, hvorpaa denne Indflydelse udøves, maa forblive skjult for vor Nysgjerrighed indtil det, hvis den Tid nogensinde kommer, bliver forklaret ved Sjælens fuldstændige Oplysning om alle menneskelige Mysterier. Saaledes forholdt det sig med Hetty Hutter. Saa svag som den ulegemlige Deel af hendes Tilværelse end ansaars for at være, var den dog virksom nok til at lade hende slaae Dinene op ved Midnat. Hun vaagnede ved den Tid og efterat have forladt sit Leie af Skind og Qvas, vandrede hun ustyldigt og aabenlyst hen til Emmerne af Jlden og rørte op i dem, som om hun var bleven lidt forfrossen ved Nattens Kjølighed i Skoven i Forbindelse med hendes saare ukunstlede Leie. Idet Quen

blussede op, belyste den den vagthavende Huroners brune Ansigt og hans sorte Dine sunklede i dens Skin ligesom Pantherens, naar den forfølges til sin Hule med gloende Brande. Men Hetty følte ingen Frygt og nærmede sig det Sted, hvor Indianeren stod. Hendes Bevægelser vare saa naturlige og saa aldeles fri for Listens eller Bedrageriets Snigen, at han indbildte sig, at hun alene var staaen op paa Grund af Nattens Kjølighed, noget meget Almindeligt i en Bivouak og som mindst af Alt maafkee er stillet til at at vække Mistanke. Hetty talte til ham, men han forstod ikke Engelsk. Derpaa betragtede hun den sovende Fange næsten en Minut og begav sig langsomt bort paa en bedrovet, tungsinndig Maade.

Den unge Pige søgte slet ikke at skjule sine Bevægelser. En saadan sindrigh Udvei overgik hendes Kræfter men hendes Fjed vare lette som sædvanligt og neppe hørlige. Idet hun tog Rietningen med den yderste Spids af Pynken, eller det Sted, hvor hun havde landet paa sit første Tog og hvor Tys havde bestøget Kanoen, saae Skildvagten hendes lette Skikkelse efterhaanden forsvinde i Mørket uden at han blev urolig derover eller forandrede Stilling. Han vidste, at Andre stode paa Udkig, og troede ikke, at en Perien, der to Gange havde frivilligt indfundet sig i Leiren og allerede aabenlyst forladt den, nu vilde frelse sig ved Flugten. Pigens Adfærd valte kort sagt ikke større Opmærksomhed, end enhver Persons af svage Mandsgeaver

vilde vække i det civiliserede Samfund, hvorimod hun her betragtedes med større Erbødighed og Agtelse.

Hetty havde vistnok ikke noget klart Begreb om Lokaliteterne, men fandt dog ned til Stranden, som hun naaede paa samme Side af Pynten, hvor Leiren var bleven opslaaet. Ved at følge langs med Vandet Nord efter, mødte hun snart den Indianer, der havde Post ved Kysten. Det var en ung Kriger og da han hørte hendes lette Fjed i Gruset, nærmede han sig hurtigt, skøndt med et intet mindre end truende Bæsen. Mørket var saa tykt, at det ikke var let at gjenkjende nogen Skikkelse i Skovens Skygge i en Afstand af tyve Fod og aldeles umuligt at skjelne en Person, uden at være den saa nær, at man kunde røre ved den. Den unge Huroner robede en vis Uergrelse, da han mærkede hvem han havde mødt; thi han ventede oprigtigt talt sin Elskede, der havde lovet at fordrive Midnatsvagtens Kjedsommelighed ved sin Nærvarrelse. Denne Mand kunde heller ikke Engelse, men var ikke forundret over, at Vigen var øde paa denne Tid. Saadanne Ting foresaldt hyppigt i Indianernes Landsbyer og Leire, hvor Sørnen er ligesaa uregelmæssig som Maaltiderne. Desuden hjalp den stakkels Hetty's bekjendte Forstandsvagthed hende ved denne ligesom ved de fleste andre Leiligheder, hvor hun kom i Berøring med Indianerne. Uergerlig over sit slufkede Haab og utaalmodig over Nærvarrelsen af en Person, som han ansaae for en paatrængende Gjest, betydede den

unge Kriger Vigen, at hun skulde gaae videre og holde sig langs med Strandbredden. Hetty adlød, men idet hun gik, talte hun høit paa Engelsk med sin sædvanlige blide Røst, der kunde høres i nogen Afstand paa Grund af Nat-
tens Stilhed.

„Dersom Du antog mig for en Huronerpige, Kriger,“ sagde hun, „saa undrer det mig ikke, at Du blev saa lidt fornøiet. Jeg er Hetty Hutter, Thomas Hutters Datter, og har aldrig modt noget Mandfolk om Natten; thi Moder sagde steds, at det var urigtigt og at anstændige unge Viger ikke burde gjøre det; jeg mener anstændige unge Viger blandt de blege Ansigter; thi jeg veed nok, at Skilene ere forskjelliges i de forskjelliges Dele af Verden. Nei, nei, jeg er Hetty Hutter og vilde ikke engang mødes med Harry Hurry, om han ogsaa faldt paa sine Knæ og bad mig derom; thi Moder sagde, at det var urigtigt.“

Da Hetty havde udtalt disse Ord, havde hun naaet det Sted, hvor Kanoerne vare komne i Land og som paa Grund af Krumningen af Landet og Krattet vilde have været aldeles skjult for Skildvagten, selv om det havde været høilys Dag. Dog andre Fjed havde ramt Elfferens Dre og han var allerede næsten for langt borte til at kunne høre den unge Viges soløllare Stemme. Dog Hetty der kun var beskæftiget med sine egne Tanker og Planer, vedblev at tale, skjøndt Blidheden af hendes Røst forhindrede

men alle Modre burde kunne læse, hvorledes skulde de ellers lære deres Børn det? Vær vis paa, Judith, at Wildtskytten ikke kan have haft nogen Moder, ellers havde han nok kunnet læse."

"Sagde Du ham, at jeg havde sendt Dig i Land, Judith, og hvor bekymret jeg var over hans ulykkelige Skjebne?" spurgte den ældre Søster utaalmodigt.

"Jeg troer, at jeg gjorde det, Judith, men Du veed, at jeg kun har en svag Forstand, og maaſkee har jeg glemt det. Men jeg sagde ham, at Du havde sat mig i Land, og han sagde mig en heel Deel, som jeg igjen skulde sige til Dig, og det husker jeg godt; thi mit Blod isnede, medens jeg hørte paa ham. Han bad mig sige til hans Venner — jeg antager, at Du hører til dem, Søster?"

"Hvorledes kan Du pine mig saaledes, Hetty? Ja, jeg er en af hans trofasteste Venner her i Verden!"

"Pine Dig! Ja, nu husker jeg det Altsammen. Det glæder mig, at Du brugte dette Ord, Judith, for det bringer det Hele tilbage i min Erindring. Naa, han sagde, at han formodentligt vilde blive piint af de Vilde, men han vilde forsøge at udholde det, som det kommer sig en Christen og en hvid Mand —"

"Hvad?" afbrød Judith vende, næsten gispende efter Veiret. "Sagde Wildtskytten virkelig til Dig, at han troede, at de Vilde vilde lægge ham paa Pinebænken?"

Huff Dig vel om, Hetty; thi dette er en hoist skrækkelig og alvorlig Ting."

"Ja han gjorde og jeg kom til at huffe paa det ved det, at Du talte om, at jeg riinte Dig. O, det gjorde mig ret saa endt for ham, og Vildtskytten fandt sig saa roligt og taalsmodigt i det Altsammen! Vildtskytten er ikke saa smul som Harry Herry, Judith, men han er mere taalsmodig."

"Han opveier en Million Hurryer! Ja, han opveier alle de unge Mandtiffammen, som nogenfinde have indfundet sig ved Søen," sagde Judith med en Kraft og Bestemthed, der vakte hendes Søsters Forundring. "Han er oprigtig. — Der er ingen Løgn ved Vildtskytten. Du ved maaffee ikke, Hetty, hvor stor en Fortjeneste det er hos en Mand at være oprigtig; men naar Du faaer — dog nei, jeg baaber, at Du aldrig vil erfare det. Hvorfor skulde et Baisn som Du gjøre den bittere Erfaring at mistroe og hade!"

Judith sankede sit Hoved, naftet det var saa mørkt og hun ikke kunde sees af nogen Andens Die, end den Alvidrødes, ned i sine Hænder og huffede. Men dette pludselige Udbrud af hendes Følelser varede kun en Minut og hun vedblev mere roligt at tale oprigtigt til sin Søster, til hvis Forstand og Tausbed i Alt, hvad der angik hende selv, hun ikke narede den mindste Mistillid. Deg hendes

Stemme var svag og qvalt, istedetfor at den tidligere havde været klar og livlig.

„Det er haardt at frygte for Sandheden, Hetty,“ sagde hun, „og dog er jeg mere bange for Bildtskyttens Sandhed, end for nogensombest Hjende! Man kan ikke lege med en saadan Sanddrubed, saa megen Erlighed, en saa haardnakket Oprigtighed! Men vi ere dog ikke aldeles ulige, Søster, Bildtskytten og jeg? Han er dog ikke i Et og Alt min Overmand?“

Judith pleiede sjældent at nedlade sig til at forlange Hettys Dem. Ei heller tiltalte hun hende ofte med Benævnelsen af Søster, en Udmærkelse, der i Almindelighed, indrommes den Eldre af den Yngre, selv hvor der findes fuldkommen Lighed i alle andre Henseender. Da ubetydelige Afvigelser fra det sædvanlige Forhold oftere gjøre Indtryk paa Indbildningskraften, end vigtigere Forandringer, lagde Hetty Mærke til disse Omstændigheder og forundrede sig over dem paa sin eiendommelige, ensfoldige Maade.

Hendes Uergjerrighed oplyvedes en Smule og Svaret blev ligesaa afvigende fra Tingenes sædvanlige Gang, som Spørgsmaalet havde været det, idet den stakkels Pige søgte at forfine det over hendes Erne.

„Overmand, Judith!“ gjentog hun med Stoltbed. „Hver kan Bildtskytten være Din Overmand? Er Du ikke Moders Barn — kan han lase — og overgif ikke Moder

alle andre Fruentimmer i denne Deel af Verden? Jeg skulde mene, at han er saa langt fra at ansee sig for Din Overmand, at han neppe engang troer, at han er min. Du er smuk og han er styg —"

"Nei, ikke styg, Hetty," faldt Judith hende i Taler. "Kun som Folk ere fleest. Men der ligger et Udtryk i hans ærlige Ansigt, som er langt bedre end Eljovhed. I mine Dine er Wildtskotten smukkere, end Harry Hurry!"

"Judith Hutter, Du forfærder mig! Hurry er det smukkeste Menneſte i Verden, ja endog smukkere end Du selv, efter som et Mandfolks smukke Udortes altid, som Du veed, er bedre end et Fruentimmers."

Dette lille Tegn paa naturlig Tilboielighed behagede ikke den ældre Søster i det Dieblif og hun tog ikke i Betænkning at tilkjendegive dette.

"Nu taler Du som en Taabe, Hetty, og det er bedst ikke at spille flere Ord paa den Sag," svarede hun. "Hurry er langt fra ikke det smukkeste Menneſte i Verden og der gives Officierer i Korterne" — Judith skammede ved disse Ord -- "der gives Officierer i Korterne tæt ved os, som ere langt smukkere end han. Men hvorfor anseer Du mig for at være ligesaa god som Wildtskotten? Tal om det; thi jeg holder ikke af at høre Dig yttre saa megen Beundring for et Menneſte som Harry Hurry, der hverken har Følelse, Belevenhed eller Samvittighed. Du er for god til ham og han burde have det recnt ud at vide."

"Jeg! Men Judith, Du glemmer jo reent, at jeg ikke er smul og kun har en svag Forstand."

"Du er god, Hetty, og det er mere, end man kan sige om Henry March. Han har vel et Ansigt og et Legeme, men han har intet Hjerte. Jeg nek herom for denne Gang. Siig mig hvad det er, som gjør mig lige saa god som Bildtskytten?"

"Hvor kan Du spørge saaledes, Judith? Du kan jo læse, men han kan ikke. Han forstaaer ikke at tale, men udtaler endog Ordene slettere end Hurry, thi selv Harry har ikke altid den rigtige Udtale. Har Du nogensinde lagt Mærke til det?"

"Ja ganske vist; han er ligesaa plump i sin Tale, som i alt Andet. Men jeg er bange for, at Du smigrer mig Hetty, naar Du troer, at jeg med Rette kan kaldes en Mands Lige, som Bildtskytten. Rigtignok har jeg faaet en bedre Opdragelse, er i en vis Forstand smukkere og kunde maaskee faste mine Tanker høiere; men saa gjør hans Oprigtighed — hans Oprigtighed — en frygtelig Fersjel imellem os! Naa, jeg vil ikke tale mere herom og vi ville tænke paa Midler til at befrie ham af Hurenernes Hænder. Vi have Faders Kiste med i Arken, Hetty, og kunne søge at friste dem med flere Elephanter. Støndt jeg frygter, at siigt Legetoi ikke vil kunne kjøbe en Mand som Bildtskytten fri. Jeg er bange for, at Fader og

Hurry ikke ville være saa beredvillige til at udløse Wildtskytten, som han var til at udløse dem."

"Hvorfor ikke, Judith? Hurry og Wildtskytten ere Venner, og Venner bør stedsse hjælpe hinanden."

"Alt, stakkels Hetty, Du kjender kun lidet til Menneskene! Man maa ofte være mere bange for en tilsyneladende Ven, end for en aabenbar Fjende, især hvad Fruentimmer angaaer. Men Du maa igjen gaae i Land tidligt paa Morgenstunden og forsøge paa hvad der kan gøres for Wildtskytten. Piint skal han ikke blive, saa længe Judith gutter lever og kan finde Midler til at forebygge det."

Samtalen gik nu over fra den ene Gjenstand til den anden og fortsattes, indtil den ældre Søster havde udlokket enhver Omstændighed af den yngre, som dennes svage Gvner tillode hende at beholde i Hukommelsen og at meddele. Da Judith var bleven tilfredsstillet, skjøndt hun egentlig ikke kunde siges at være det, eftersom hendes Følelser syntes at være saa sammenslektede med Alt, hvad der angik Gjenstanden, at det havde vaakt en næsten umættelig Nysgjerrighed hos hende, men da Judith ikke kunde optænke flere Spørgsmaale, uden at gjentage sig selv, blev Kanoen roet hen til Arken. Nattens tykke Mørke og de tætte Skygger, som Bjergene og Skoven udbredte over Vandet, gjorde det vanskeligt at finde dette Fartoi, eftersom det havde ligget tilankers saa tæt inde under Land, som en fløg Forsigtighed tillod. Judith var øvet i at styre en

Barckano, hvis Lethed udkrævede større Færdighed end Kraft, og hun satte sin egen lille Baad i rask Fart hen over Vandfladen, saasnart hun havde endt Samtalen med Hetty og besluttet at vende tilbage. Men der var ingen Arkt at see. Søstrene indbildte sig flere Gange, at de saae den skimte frem i Mørket ligesom en lav, sort Klippe; men hver Gang viste det sig enten at have været et optisk Bedrag, eller en Frensprængning af Lovet paa Kysten. Efter en Søgen, som næsten varede en halv Time, nødsagedes Pi-gerne til at komme til den uvelkomne Dverbepviisning, at Arken var seilet bort.

De fleste unge Fruentimmer vilde snarere have følt det Ubehagelige ved deres Stilling i obyldig Forstand under saadanne Omstændigheder som de, hvori Søstrene befandt sig, end de vilde have været nogen Frygt af en anden Betslæfthed. Men saaledes forholdt det sig ikke med Judith og selv Hetty var mere bekymret over de Beræggrunde, der kunde have indvirket paa hendes Fader og Hurry, end hun følte nogen Engstelighed for sin egen Sikkerhed.

"Det skulde dog vel ikke være muligt, Hetty," sagde Judith, efterat en omhyggelig Søgen havde overtydet dem Begge om, at der ingen Arkt var at finde, "det skulde dog vel ikke være muligt, at Indianerne have betjent sig af en Flaade, eller ere svømmede ud og have overrumplet vore Benner medens de sov?"

"Jeg kan ikke troe, at Iys og Chingachgool kunne

have lagt sig til at sove, forend de have sagt hinanden Alts, hvad de havde at sige efter saa lang en Skilsmisse; troer Du vel, Søster?"

"Maaskee ikke, Barn. Der var Meget, som kunde helde dem vaagne; men een Indianer kan være bleven overrumplet, selv naar han ikke sov, især da hans Tanker kunne have været henvendte paa andre Ting. Men vi kunne have hørt Larm; thi i en Nat som denne vilde en Gd af Harry Hurrys Mund have gjenlydt blandt de østlige Bjerge ligesom et Jordenskræld.

"Hurry er syndig og letåndig med sine Ord, Judith," svarede Hetty blidt og sørgmodigt.

"Nei, nei; det er umuligt, at Arken kunde være bleven taget, uden at jeg havde hørt Larmen derved. Det er ingen Time siden jeg forlod den og hele Tiden har jeg været opmærksom paa den mindste Lyd. Og dog er det ikke let at troe, at en Fader frivilligt kan have forladt sine Børn."

"Fader har maaske troet, at vi sov i vort Afslutte, Judith, og er seilet hjem. Du veed jo, at vi ofte seile med Arken om Natten."

"Det er sandt, Hetty, og det forholder sig maaskee saaledes som Du siger. Det luster lidt mere fra Syd end før og de ere maaskee gaaede op ad Søen —."

Judith standsede, thi ligesom det sidste Ord svævede hende paa Tungen, belystes Omgivelserne pludseligt, men

kun for et Dieblif, af et Glimt. Derpaa fulgte Knaldet af en Riffel og saa hortes Schoet rulle hen langs med de østlige Bjerge. Næsten i samme Dieblif opsteg et gjennemtrængende quindeligt Skrig i Lusten i et forlænget Hyl. Den skrækkelige Stilhed, som fulgte ovenpaa, var om muligt endnu mere forfærdende, end den heftige og pludselige Afbrydelse af Midnattens dybe Stilhed. Saa kjel som Judith var af Natur og Bane, vovede hun dog neppe at trække Beiret, medens den stakkels Hetty skjulte sit Ansigt og skjælvede.

„Det var et Fruentimmersskrig, Hetty," sagde Judith høitideligt, „og det var tillige et Smerteskrig! Derjom Arken er seilet fra dette Sted, kan den alene være gaaen Nord efter med Vinden, og Geværskudet og Skriget kom fra den Kant. Skulde der være høndet Tus Noget?"

„Lader os see ad, Judith; hun trænger maaskee til vor Hjælp; thi foruden hende er der lutter Mandfolk i Arken."

Det var nu ikke Tid til at nøle og førend Judith havde udtalt, var hendes Nare i Vandet. Afstanden til Pynnten var i lige Linie ikke lang og de Følelser, hvormed de unge Piger roede, vare altsfor spændende til at tillade dem at spille de kostbare Diebliffe med unyttig Forsigtighed. De roede uforsigtigt videre, men den samme Spænding afholdt Andre fra at bemærke deres Bevægelser. Snart opdagede Judith et Lysskjar mellem Bustene og idet hun sty-

rede efter det, holdt hun Kanoen i en saadan Retning, at det vedblev at være synligt, og kom saa tæt ind under Land som det hverken var nødvendigt eller flogt.

Det Dyrtrin, som nu fremstillede sig for Pigerne, foregik inde i Skoven paa den saa ofte omtalte Side af Skranten og kunde ganske oversees fra Baaden. Her vare alle de i Leiren Tilstedeværende forsamlede, medens fem eller sex bare Fæller af Bædepinde, som udbredte et stærkt, men begravelsesagtigt Lys over Alle under Skovens Hvalvinger. Med Ryggen op mod et Træ og understøttet paa den ene Side af den unge Skildragt, hvis Efterladenhed havde været Skyld i, at Hetty undslap, sad det Fruentimmer, hvis Besøg havde forarsaget hans Førfælske. Ved Skinnets af den Fælle, som holdtes op til hendes Ansigt, saaes det tydeligt, at hun laar i Dødskræmpe, medens Blodet, som randt ned fra hendes blottede Bryst, røbede Bestaffenheden af hendes Saar. Desuden mærkedes den gjennemtrængende Lugt af Krudt endnu ganske tydeligt i den tunge, fugtige Natte-luft. Der kunde ikke være nogen Tvivl om, at hun var bleven skudt. Judith begreb det Hele ved første Diekast. Lysglintet havde vist sig paa Vandet i en kort Afstand fra Punten og Riffen var enten bleven løsnat fra en Kano, som havde sneget sig ind under Land, eller ogsaa fra Arsen, da denne seilede forbi. Et uforsigtigt Udraab eller en Latter kunde have foranlediget Overskudet; thi det var ifkun en Mulighed, at Sigtet kunde være blevet rettet efter Andet, end

Lyden. Virkningen blev snart mere klar, idet Slagtofferet boiede Hovedet og Kroppen sank død sammen. Derpaa bleve alle Fallerne paa een nær slukkede af Forsigtighed og det sorgelige Tog, som bar Liget til Leiren, kunde netop slimtes ved det tilbageblevne Lys.

Judith sukkede dybt og gyste, da hun atter satte Aaren i Vandet og Kanoen forsigtigt dreiede om Vynten. Det Syn, som havde saaret hendes Sandser og nu hjemsogte hendes Indbildningskraft, var endnu tungere at bære, end selv den afdede Piges sorgelige Skjebne og fortravrige Smerte. Hun havde ved det stærke Skin af samtlige Faller seet Bildsfluytens ranke Skikkelse staae med et Udtryk af Medlidenhed og, som det forekom hende, af Undseelse i sit Ansyn, tæt ved den døende Qvinde. Han selv robede hverken Frygt eller Forlegenhed, men af de Blikke, som Krigerne kastede til ham, var det klart, at heftige Lidensskaber kæmpede i deres Bryst. Alt dette syntes hangen ikke at ændse, men det blev ikke hele Natten udsløttet af Judiths Hukommelse.

Engen Kano modtes liggende i Nærheden af Vynten. En saadan Stilhed og Dunkelhed, som om Skovens Længsel aldrig var bleven afbrudt, eller som om Solen aldrig havde skinnet paa denne afsides Egn, herskede nu paa Vynten, de mørke Bønde, i den slumrende Skov og selv paa den uklare Himmel. Der var derfor intet Andet at gjøre, end at søge et Tilflugtssted, og dette kunde alene findes midt ude paa Egnen. Kanoen rørdes stiltiende ud efter dette Sted og tog en

nordlig Retning, medens de unge Piger søgte at udhvile sig saa godt som deres Stilling og Følelser vilde tillade det.

Fjerde Kapitel.

Judith Gutter's Formodning om, hvorledes den indianske Pige havde fundet Døden, var i det Væsentlige rigtig. Efterat have sovet i adskillige Timer, vaagnede hendes Fader og March, hvilket stete saa Minuter efterat hun selv havde forladt Arken for at opøge sin Søster og da Obin-gachgook og hans Forlovede naturligviis vare komne ombord. Af Delawareren erfarede den gamle Mand Leirens Bølggenhed tilligemed de nyligt forefaldne Begivenheder og begge sine Døttres Traværelse. Den sidste Omstændighed forureligede ham ikke, da han i høj Grad stolede paa den Vidstes Klogskab og den Frihed, hvormed den Yngste som bekjendt kunde vandre omkring imellem de Bilde, og derhos havde en lang Fortrolighed med Farer søvet hans Følsomhed. Ei heller syntes han just at beklage Bildtskyttens Fangeskab ret meget; thi uagtet han erkjendte, hvor vigtig hans Bistand vilde være under et Forsvar, havde deres forskjellige Anskuelse om Skovens Moralitet dog ikke levet nogen stor

Sympathi imellem dem. Det vilde have været ham kjær at have erfaret Leirens Beliggenhed, førend den skræmmedes op ved at Tys flygtede, men nu vilde det være altfor dumdrigt at vove sig i Land og han opgav ugerne for den Nat de grusomme Planer, som Fangenskab og Hvergjerrighed havde avlet hos ham. I denne Stemning satte Hutter sig i Førenden af Arken, hvor Hurry snart kom hen til ham, medens Slangen og Tys forbleve i uforstyrret Besiddelse af den anden Ende af Fartøiet.

„Vildtskytten har baaret sig ad som en Dreng ved at gaae ind blandt de Vilde paa en saadan Tid og lade sig falde i deres Hænder ligesom et Dyr, der tumler ned i en Grav,“ brummede den Gamle, idet han som sædvanligt bemærkede Eljeven i sin Broders Dø, men oversaae Bjelken i sit eget. „Hvis han nu kommer til at betale sin Dumbhed med sit eget Kjød, kan han ikke give nogen Anden end sig selv Skylden derfor.“

„Det er Verdens Gang, gamle Tom,“ svarede Hurry. „Enhver maa selv betale sin Gjæld og svare for sine Synder. Men det forundrer mig alligevel, at en saa dygtig og aarvaagen Karl som Vildtskytten kunde fanges i en saadan Snare! Harde han intet Bedre at bestille, end at gaae og snige sig omkring ved Midnatstid, uden at have andet Tilflugtssted end en Sø? Eller antog han sig selv for en Raabuk, der ved at tye ud i Vandet kan udlette Sporet og redde sig ved Svømming? Jeg maa tilstaae, at jeg havde

bedre Tanker om Knosens Forstand, skjøndt man maa holde en Hovet en Smule Uvidenhed tilgode. Her engang, Myster Gutter, ved De tilfældigviis ikke hvad der er blevet af Pigebornene? Jeg seer ingen Tegn til Judith og Hetty, skjøndt jeg har været overalt i Arken og talt hele dens levende Besætning."

Gutter forklarede ham korteligt, hvorledes hans Døtre havde begivet sig i Kanoen, saaledes som Delawareren havde fortalt ham det, samt Judiths Tilbagekomst, efterat hun havde sat sin Søster i Land, og hendes senere Afreise.

"Det kommer af en glat Tunge, flydende Tom," udbrød Hurrey og skar Tænder af Forbittrelse. "Det kommer af en glat Tunge og en tøffet Piges Tilboieligheder — og De gjorde bedst i at undersøge den Sag noget nøiere! De og jeg vare begge to Fanger" — nu kunde Hurrey mindes denne Omstændighed — "De og jeg vare begge to Fanger, og dog rørte Judith sig ikke en Tomme af Stedet for at bevise os en Tjeneste! Hun er bleven forherret af denne opløbne Bildtsfytte og han og hun og De og vi Alle gjorde bedst i at tage os i Agt. Jeg er ikke den Mand, der taalmodig finder sig i en saadan Kørnærmelse, og jeg siger, at Bedkommende gjorde bedst i at tage sig i Agt! Pader os lette Drægget, gamle Kammerat, og ankre nærmere inde ved Pynten for at see, hvorledes det staaer til."

Gutter havde Intet at indvende mod denne Bevægelse, og Arken blev sat i Gang paa den sædvanlige Maade, idet

man vogtede sig for at gjøre Stoi. Vinden var sydlig og Seilet førte snart Arken saa langt op ad Eoen, at man dunkel kunde skimte den mørke Omrids af Træerne, hvormed Vynten var bevoret. Det var umuligt at stjæle nogen Gjenstand, der befandt sig indenfor Skroggen paa Land, men den unge Sildvagt, som vi allerede have omtalt, opdagede Seilet og Kabytten. Ved denne pludselige Overraskelse undslap ham et indianisk Udraab, og med den Letsindighed og Slubstshed der udgjorde Hovetrækkene i Hurrys Charakter, sigtede han med sin Riffel og Skjød.

Kuglen lededes af Tilfældet, eller af det almagtige Forsyn, som afgjør Alles Skjebne, og Wigen faldt, og derpaa fulgte det nyligt beskrevne Dvtrin med Fallerne.

I selvsamme Dieblis, de begik denne ubetænksomme Gruesomhed, befandt Judiths Kano sig neppe hundrede Skridt fra det Sted, hvorfra Arken saa nyligt var seilet. Vi have beskrevet hendes Kours og det vaaligger os nu at følge hendes Faders og hans Ledsagers. Skriget tilkjendegav Følgerne af Marchs Skud paa Lykke og Fromme og forkyndte tillige, at Offeret havde været en Kvinde. Hurry selv forbausedes over disse uventede Følger og plagedes for en kort Tid af modstridende Følelser. I Forsnningen lo han i letsindigt, raat Overmod og derpaa skjød Samvittigheden, hiin Advarer, som Gud har plantet i vort Bryst og hvis Vort i Almindelighed beføres ved den Pleie, den erholder i Barndommen, en Pæl i hans Hjerte. For

en Minut var denne saavel af Civilisationen som af Bar-
bariet opforstrede Slavernings Sjælstilstand et Slags Chæ-
s af Kælsker, idet han ikke vidste hvad han skulde tænke om
sin egen Handling, og derpaa lagde hans sædvanlige Haard-
nakkerhed og Stoltthed sig imellem for at havde deres gamle
Herredomme. Han stødte Riffelkolben med Bunden af Ar-
ken ligesom til et Slags Udfordring og begyndte med vaa-
tagen Vigegyldighed at sloite nogle sagte Toner. Imidler-
tid havde Arken stedse været i Bevægelse og var allerede
ud for Bugten ovenfor Pynten og selgeligt i Begreb med
at forlade Landet.

Hurrys Ledsagere betragtede ikke hans Handling med
den samme Overbærenhed, hvormed han selv syntes tilboie-
lig til at bedømme den. Hutter tilkjendegav knurrende sit
Misshag; thi Handlingen bragte ingen Fordeel og truede
derimod med at gjøre Krigen blodigere end nogensinde, og
Ingen dadler ubegrundede Afvigelser fra det Rette strengere,
end den Gennyttige og Samvittighedslose. Imidlertid
beherstede han sig dog, eftersom Vildtskyttens Fangenskab
gjorde Fornærmerens Arm dobbelt vigtig for ham i dette
Dieblif. Chingachgoos stod op og for et enkelt Dieblif glem-
tes det gamle Stammebad over Havens Sympathier, men
han befandte sig itide for at forebygge enhver af de vlo-
dige Følger, hvorpaa han et Dieblif havde pønsket. Saa-
ledes gif det ikke Tys. Styrrende gennem Kahyten stod
Pigen ved Siden af Hurry næsten ligesaa snart, som hans

Rissel havde berørt Ardens Bund, og udgjød med en Uforfærdethed, der gjorde hendes Hjerte Vre, sine Bebreidelser med en Qvindes ædle Varme.

„Hvorfor stød Du?“ sagde hun. „Hvad Huronerpige gjort, at Du dræbt den? Hvad troer Du Manitu sige? Hvad troer Du Manitu føle? Hvad Troeser gjøre? Ikke saae Vre — ikke Leir — ikke Fange — ikke Seir — ikke Seir — saae slet Ingenting. Blod kommer efter Blod! Hvorledes Du føle, naar Din Kone dræbt? Hvem beklage Dig, naar Taare kommer for Moder eller Søster? Du hoi som stor Gran — Huronervige lille tynd Birk — hvorfor Du falde over hende og knuse hende? Du troer Huroner glemmer det? Nei, Rødhud aldrig glemme! Aldrig glemmer Ven, aldrig glemmer Fjende. Rød Mand Manitu deri. Hvorfor Du saa slem, store blege Ansigt?“

Hurry havde aldrig været saa forknøyt som ved dette heftige og varme Angreb af den unge Indianerinde. Det er sandt, at hun havde en mægtig Bundsforsvant i hans Samvittighed, og medens hun talte saa alvorligt, stete det i saa quindelige Toner, at han berøvedes ethvert Paaastud til umandig Brede. Blidheden i hendes Stemme færogede Begten af hendes Bebreidelser ved at give disse Udtrykket af Keenhed og Sandhed. Ligesom de fleste lavt tænkende Menneſter havde han kun betragtet Indianerne gjennem deres grovere og vildere Eiendommeligheder. Det var aldrig faldet ham ind, at Følelserne ere menneskelige, at selv de

høieste Grundsatninger — om end modificerede ved Sæder og Fordomme, men derfor ikke mindre ophoiede i deres Kreds — kunne findes i den vilde Tilstand og at den Kriger, der viser sig vildest paa Balpladsen, i den huuslige Roligheds Diebliske kan boie sig for de blideste og hjærligste Indflydelser. Det var kort sagt hans Bane at betragte alle Indianere som Væsener, der kun stod ganske lidt ovenfor de vilde Dyr, der streifede omkring i Skovene, og at være tilbøielig til at behandle dem som saadanne, naar Gennytte eller Lune afgav en Berægsgrund eller Tilskyndelse dertil. Men uagtet den smukke Barbar forknyttedes ved disse Bebrejdelser, kunde han dog ikke siges at være angergiven. Han var for stærkt kuet af sin Samvittighed til at lade noget Udbrud af Hidsigthed undslippe sig, og maaffee følte han, at han allerede havde begaaet en Handling, som med Rette kunde bringe hans Wanddom i Tvivl. Istedet for at besvare Tys's simple, men naturlige Tiltale gik han bort, ligesom han lod haant om at indlade sig i Ordstrid med et Fruentimmer.

Imidlertid drev Arken afsted og dengang Optrinnet med Fakterne foregik under Træerne, var den kommen heelt ud paa Eoen, idet flydende Tom havde vendt den mere fra Land med et Slags instinktmæssig Frygt for Gjengjeldelse. Der forløb nu en Time i en stummel Tausshed, som Ingen syntes at være tilbøielig til at afbryde. Tys havde begivet sig til sit Leie og Chingachgook laa og sov i Foren-

den af Urken. Kun Hutter og Hurry vare vaagne, idet den Første sad ved Styraaren, medens den Sidsnævnte grublede over sin Aldfærd med dens Stivindighed, der sjældent vil tilstaae sine egne Feil eller de hemmelige Sting af den Dørm, som aldrig døer. I dette Dieblif var det, at Judith og Hetty havde naaet Midten af Eøen og lagt sig ned for at forsøge paa at sove i deres drivende Kano.

Natten var stille, skjøndt meget fordunklet af Skyer. Dette var ikke Stormenes Nærstid og de, som undertiden indtraf i Juni Maaned paa denne Indsø, vare stedse kortvarige, skjøndt hyppigt meget heftige. Ikke destomindre berffede den sædvanlige Strømning af tung, fugtig Natteluft, som, idet den seer hen over Trærnes Tøppe, neppe syntes at sænke sig heelt ned til Overfladen af den spejklare Sø, men bevægede sig i en kort Afstand hen over den, gennemtrængt af den fra Skovene stedse opstigende Fugtighed, og gik tilsyneladende aldrig langt i nogen Retning. Disse Luftstrømninger paa virkede naturligtvis af Bjergenes Skifelse, en Omstændighed, som endog gjorde en frisk Kuling ustadig og indskrænkede Natteluftens svage Anstrengelser til at blive et Slags lunefuldt og vankelmødig Sukken af Skovene. Flere Gange viste Stjernen af Urken mod Ost og een Gang vendte den sig igjen heelt mod Syd, men i det Hele taget lagde den saa meget som muligt Nærd om, idet Hutter stedse holdt fuldt Seil, da hans Hovedbegrund syntes at være Dnsket om at holde sig i Fart for at til-

intetgjøre enhver forræderiff Plan af hans Fjender. Han begyndte nu at blive urolig for sine Døtre og maasse ogsaa for Kameen, men i det Hele taget forstyrrede denne Uvisshed ham ikke meget, da han, som sagt, forlod sig paa Indtjens Forstand.

Det var paa den Tid af Aaret, at Natterne vare kortest, og det varede ikke lange, førend det tykke Mørke, der gaaer forud for Dagen, begyndte at vige for det tilbagevendende Lys. Dersom noget jordiff Optrin, der kan fremstilles for Menneskets Sandser, kan tæmme dets Lidensflaber og formilde dets Vilhed, saa var det det, som viste sig for Gutter og Hurrers Dine, alt som Timerne strede frem og Natten begyndte at forvandles til Morgen. Paa Himlen saaes det sædvanlige blide Farvevil, under hvilket hverken Mørkets Skummelhed, eller Solens Glands har Overherredømmet, og Gjenstandene synes at være mere ulesnelige og man kunde tilføie mere hellige, end paa nogen anden Tid af Døgnet. Aftenens skjønne og milde Rolighed er bleven lovpriist af tusinde Digtere og dog medbringer den ikke de vidtgaende, opboiede Tanker, som opstaae i den halve Time, der gaaer forud for Sommersolens Dvgang. I det første Tilfælde skjules Vanoramaet efterhaanden for Diet, hvorimod Gjenstandene i det andet træde ud af det sig aabnende Maleri, først dunkle og taagede og derpaa skarpt betegnede med den høitidelige Baggrund, dernæst sees i et tiltagende, fra det aftagende saa himmel-

vidt forskjellige Tusmørkes Trylleri og endeligen bløde, klare og skinnende altsem Straalerne fra Lysets store Midtpunkt udbrede sig mere og mere i Dunstfredsen. Fuglenes Hymner lyde ogsaa ganske anderledes nu, end deres Sang medens de flyve til Røden, og ledsage nferanderligen Dagens Bebudelse indtil Ankomsten af selve Solen „bader Land og Sø i uendelig Glæde.“

Wien Alt dette betragtedes af Hurry og Hutter uden noget af den stille Fryd, som dette Syn pleier at bringe, naar Tankerne ere retfærdige og Attraaen reen. De vare ikke alene Vidner dertil, men de vare Vidner dertil under Omstændigheder, som egnede sig til at forøge dets Styrke og forhøje dets Vnde. Kun een eneste Gjenstand blev synlig ved det tilbagevendende Lys, som havde modtaget Stikfælde eller Anvendelse af menneskelige Lyster eller Dnsfer, hvilke ligesaa ofte vanhelde, som forskjonne et Landskab. Det var Kastelet; alt det Dvrige var som Guds Haand havde skabt det. Wien ogsaa hiin eiendommelige Bygning harmonerede med de naturlige Omgivelser, idet den traadte pyntelig, malerisk og som en Zirat frem af Mørket. Ikke desto mindre var det Hele spildt paa Tilskuerne, der ikke kjendte til peetiste Følgeser, havde tabt deres Sands for naturlig Andagt ved en forhardet og sneverhjerteret Egen nytte og besadde liden anden Sympathi for Naturen, end den der hidrorte fra deres laveste Fornødenheder.

Saa snart det var lyst nok til tydeligt at kunne over-

see Eoen og i Særdeleshed Kysterne, dreiede Hutter Ar-
 tens Stevn lige mod Kastelet med den tilkjendegivne Be-
 slutning at tage det i Besiddelse i det mindste for den Dag,
 som det Sted, der meest begunstigede Mødet med hans
 Døtre og Iværksættelsen af hans Planer mod Indianerne.
 Chingachgoof var nu staaen op og Tys hørtes at røre sig
 i Kjøkkenet. Det Sted, hvorefter de styrede, var kun en
 Miil borte og Vinden var saa gunstig, at de kunde nærme
 sig det ved Hjælp af Seilet. I dette Dieblil saaes, lige-
 som for at Udsigterne skulde være mere heldvarslende, og
 saa Judiths Kano at drive Nord efter paa den bredeste
 Deel af Eoen, efterat være kommen forbi Arken i Mørket
 uden at have adlydt nogen anden Magt end Elementernes.
 Hutter tog Rifferten og saae længe og omhyggeligt i den
 for at erfare, om hans Døtre befandt sig i det lette Far-
 toi eller ikke, og et svagt Udraab ligesom af Glæde undslap
 ham, da han fik et Glimt at see af Noget, som han med
 Nette antog for en Deel af Judiths Kjøle, ovenfor Rei-
 lingen af Kanoen. Strax efter reiste Vigen sig og saaes
 at stirre omkring, ligesom om hun vilde forvise sig om, hvor
 hun var. En Minut senere saaes Hetty paa sine Knæ i
 den anden Ende af Kanoen gjentagende de Bønner, som
 en vildledt, men angrende Moder havde lært hende i hen-
 des Barndom. Da Hutter lagde den endnu udtrulne Rif-
 fert fra sig, satte Slangen den for Diet og vendte den mod
 Kanoen. Det var den første Gang han havde betjent sig

af et saadant Instrument, og Iys begreb af hans "Hugh!", Udtrykket i hans Ansigt og hans hele Holdning, at noget Sælsomt havde valet hans Beundring. Det er en bekendt Sag, at de nordamerikanske Indianere, især de af overordnet Charakter og Stilling, saa særegent vedligeholde deres Fatning og Stoicisme midt under den Syndflod af Gidunderere, der fremstiller sig for dem, naar de undertiden besøge Civilisationens Opholdsteder, og Chingachgook havde til-egnet sig nok af denne Kulde til at kunne undertrykke enhver Yttring af Forundring. Iys var derimod ikke bunden af nogen saadan Lov, og da det var lukket hendes Elsker at bringe Rifferten i lige Linie med Kanoen og hun satte Diet for den tyndeste Ende, før hun forfærdet tilbage; derpaa klappede hun i Hænderne af Henrykkelse, og et Smil, den sædvanlige Ledfager af naturlig Beundring, paafulgte. Nogle faa Minuter vare tilstrækkelige til at sætte denne skarpsindige Pige istand til selv at styre Instrumentet og hun rettede det mod enhver fremragende Gjenstand, som faldt hende ind. Efter at have fundet et Støtsepunkt i et Vindue, betragtede hun og Delawareren først Søen, derpaa Kysterne og Bjergene og omsider tiltraf Kastellet sig deres Opmærksomhed. Efter længe og opmærksomt at have betragtet dette, tog Iys Diet bort og talte sagte, men alvorligt med sin Elsker. Chingachgook satte strax Diet til Glasset og stirrede endnu længere og opmærksommere end sin Forlovede igjennem det. Derefter talte de atter fortroligt sammen,

og syntes at sammenholde hinandens Meninger, hvorpaa Rifferten lagdes tilside og den unge Kriger forlod Kabytten, for at begive sig hen til Hutter og Hurry.

Arken skød kun langsomt, men stadigt fremad og Kasketet var ikke over en halv Miil borte, da Chingachgook gik hen til de to hvide Mand i Agterenden af Arken. Hans Holdning var religiøs, men det var tydeligt for de Andre, som kjendte Indianernes Skikke, at han havde Noget at meddele. Hurry var i Almindelighed rede til at tale og gjorde, som sædvanligt, ogsaa denne Gang Begyndelsen.

„Herud med det, Rødhud!“ raabte han paa sin sædvanlige slumpe Maade. „Har Du seet et Stinkdyr i et Træ, eller svømmer der en Lærerred under Arken? Du veed nu hvad de blege Ansigter formaae i Henseende til Dine, Slange, og kan ikke undres over, at de kunne see Indianernes Lande langt borte fra.“

„Ikke godt at gaae til Kasket,“ sagde Chingachgook med Eftertryk i samme Dieblis som den Anden lod ham komme til Orde. „Huronen er der!“

„Han er Fanden heller! Dersom dette skulde vise sig at være sandt, flydende Tom, saa kunde vi snart have trukket en net Snare sammen over Hovedet paa os. Huronen der! — Na, det kan være muligt; men jeg kan ikke see Tegn til andre Ting i eller ved den gamle Kasse, end Bjælker, Vand og Bark — med Undtagelse af to eller tre Vinduer og ren Dør.“

Vildskytten. 2 D.

Hutter forlangte Kifferten, og undersøgte hele Pletten omhyggeligt, førend han dristede sig til at vitre nogen Mening, hvorpaa han noget haanligt tilkjendegav sin Uenighed med Indianeren.

„Du har vendt den forkeerte Ende af Kifferten foran, Delavarer,” vedblev Hurry; „hverken den Gamle eller jeg kan opdage noget Spor i Egen.”

„Ikke Spor — Vand ikke gjøre Spor,” sagde Tys ivrigt. „Stand's Baad — ikke gaa for nær — Huroner der!”

„Ja der skulle vi have det! Hold fast ved den samme Fortælling, saa tro flere Folk den. Jeg haaber, at Du og Din Pige, Slange, ville være enige om at fortælle den samme Historie, efterat I ere blevne giorte, ligesaa vel som nu. Huroner der! — Hvor er han at see — i Hængelaasen — Kjederne eller Pælene? Der gives ikke et Fængsel i hele Kolonien, der seer mere tæt tilsluttet ud, end gamle Toms Kastel, og jeg kjender af Erfaring noget til Fængsler.”

„Ikke see Mokassin,” sagde Tys utaalmodigt; „hvorfor ikke see efter — og see den?”

„Giv mig Kifferten, Hurry,” kaldt Hutter hende i Taler, „og stryg Seiler. Det er sjældent, at en Indianerinde blander sig med i Lauget, og naar hun gjør det, er der i Almindelighed Grund dertil. Der flyder virkelig en Mokassin ved en af Pælene og det kan ligesaa vel være som ikke være et Tegn paa, at Kastellet ikke har und-

gaaet Besøg i vor Fraværelse. Mofassiner ere imidlertid ingen Sjeldenheder, for baade jeg, Vildsvotten og Du selv, March, gaaer med dem, og for den Sags Skuld gaaer ogsaa Hetty ligesaa ofte med dem som med Sko, skjøndt jeg aldrig har seet Judith stifte sin smukke Fod i en Mofassin.

Hurry havde strøget Seilet og Arken var nu neppe to hundrede Fod fra Kastelet, som den hvert Dieblisk kom nærmere og nærmere, dog saa langsomt, at det ikke kunde være nogen Uro. Alle toge nu Rifferten efter hinanden og Kastelet og enboer Ting i Nærheden af det underkastedes en endnu strengere Uundersøgelse end forhen. Der laa nu unegteligt Mofassinen og flød saa let og havde bevaret sin Skikkelse saa godt, at den neppe var bleven vaad. Den var bleven hængende ved den ru Bark paa en af Pælene udenfor de Palisader, der dannede den tidligere omfattede Døkke, hvilken Omstændighed alene havde forhindret den fra at drive bort for Vinden. Men dens Tilstedeværelse kunde forklares paa mange Maader, uden at man behøvede at antage, at den var bleven tabt af en Fjende. Den kunde være falden ned fra Platformen, selv medens Gutter var i Besiddelse af Stedet, og dreven hen hvor den nu laa, uden at være bleven bemærket, førend den opdagedes af Ivs's skarpe Syn. Den kunde være kommen drivende langt borte fra, enten op eller ned ad Eoen, og tilfældigvis være bleven hængende ved Pælen eller Palisaden. Den kunde ogsaa være bleven kastet ud af et Vindue, eller rigtignol

ogsaa være bleven tabt af en Speider eller Angriber i den forløbne Nat, som havde været nødt til at lade den blive i Søen paa Grund af det dengang herskende tykke Mørke. Alle disse Formodninger gik fra Gutter til Hurry, af hvilke hiin syntes at ansee Varslet for noget Ubeldigt, hvorimod denne behandlede det med sin sædvanlige Ligegyldighed. Indianeren derimod meente, at Mofassinen burde betragtes ligesom et Spor i Skovene, der muligen kunde vise sig at være truende. Tys gjorde imidlertid et nyttigt Forslag. Hun erklærede sig villig til at tage en Kano, roe hen til Valen og bortføre Mofassinen, hvis Zirater da vilde vise, om den var kommen fra Kanada eller ikke. Begge de hvide Mænd syntes at være tilbøielige til at modtage dette Tilbud, men Delawareren lagde sig imellem for at forebygge Bøvestykket. Skulde et saadant Hverv udrettes, sommede det sig en Kriger at udsætte sig for Farenderved, og han tilkjendegav sin Vægring ved at lade sin Forlovede gaae omtrent paa den samme stille, men korte Maade, hvorpaa en indianst Egtemand udsteder sine Befalinger.

„Nu vel da, Delawarer, saa gaa selv, siden Du er saa om over Din Squaw,“ sagde den ligefremme Hurry. „Den Mofassin maa vi have fat paa, ellers bliver flydende Tom liggende her til Ilden gaaer ud i hans Kahyt. Det er dog ikke Andet, end en Smule Hjortestind, og enten det nu er staaet til paa den ene eller den anden Maade, saa er det dog ingen Fuglestrømsel, der kan jage egte Jægere

bort fra deres Bytte. Hvad siger Du, Slange; skal jeg eller Du tage Kanoen?"

"Lad rød Mand gaa. Bedre Dine end blegt Ansigt — kjender ogsaa bedre Huroner List."

"Det tør jeg modsigge lige til min Dødsdag! En hvid Mand's Dine og en hvid Mand's Næse, og for den Sags Skyld hans Syn og hans Dren med ere Allesammen bedre end en Indianers, naar de blive upartist prøvede. Mangen en Gang har jeg seet Beviser herpaa og hvad der er beviist, det er vist. Men alligevel troer jeg, at den usleste Landstryger, enten det nu er en Delawarer eller en Huroner, kan finde Veien til Huset hist og tilbage igjen, og tag Du derfor Din Nare, Slange, og Lykke paa Reisen."

Ghingachgook var allerede i Kanoen og satte det af den Anden nævnte Redskab i Vandet, da Hurrys flydende Tunge standsede. Wah : ta! : Wah saae sin Krigers Bortgang ved denne Leilighed med Indianerindens ydmyge Lydighed, men tillige med de fleste af hendes Kjøn's mørke Ahnesser. Ghingachgook havde hele den foregaaende Aften og lige til det Dieblis, da de benyttede Kikkerten i Kabytten, viist sin Forlovede ligesaa megen mandig Omhed, som Noget med de meest forfinede Kølser kunde have lagt for Dagen under lignende Omstændigheder, men nu tabte ethvert Tegn paa Svaghed sig i Udtrykket af en uroffelig Beslutning. Nattet Tys frygtsomt vovede at opfange hans

Blik, da Kanoen forlod Arken, tillod Krigerens Stolthed ham ikke at møde hendes blide og bekymrende Blik. Kanoen satte af og intet flygtigt Blikstod belønnede hendes Ængstelighed.

Ei heller vare Delawarerens Forsigtighed og Alvor paa urette Sted under de Forestillinger, hvormed han gik ud paa dette Eventyr. Dersom Fjenden virkelig var kommen i Besiddelse af Huset, var han nødt til at stille sig blot ligefer Wundingen af hans Rifler og det uden Beskyttelse af noget af de Dækningsmidler, der udgjøre en saa væsentlig Deel af den indianske Krigskunst. Det er neppe muligt at tænke sig et farligere Hverv og dersom Slangens Erfaring havde været ti Aar ældre, eller hans Ben Vildtskytten været tilstede, vilde det aldrig være blevet forsøgt, eftersom Fordelen ingentunde opveiede Faren. Men den indianske Hovdings Stolthed sættes i Bevægelse ved Beddestriden mellem Farverne og det er ikke usandsynligt, at netop Nærværelsen af det Baser, af hvem hans Begreber om Manddom forbød ham at modtage et eneste Blik, uagtet han opfyldtes af en Elskov, som hun saa vel fortjente, havde haft en ikke liden Indflydelse paa hans Beslutning.

Chingachgook roede roligt hen til Palisaderne og holdt Blik med ethvert Kigbul i Bygningen. Hvert Dieblis ventede han at see Wundingen af en Rifler blive stukket frem eller at høre dens skarpe Knald, men det lykkedes ham vel-

beholden at naae Valene. Her var han tildeels dækket, eftersom Toppen af Palisaderne var imellem ham og Huset, og Udsigterne til et Forsøg mod hans Liv formindskedes i høi Grad, saalange han befandt sig i denne Stilling. Ranoen havde naaet Valene med Stevnen i nordlig Retning i en kort Afstand fra Mofassinen. Istedetfor at dreie til for at fiske denne op, roede Delawareren rundt omkring hele Bygningen, medens han omhyggeligt undersøgte enhver Gjenstand, der kunde forraade Narværelsen af Fjender eller udøvet Vold, men kunde ikke opdage noget Tegn til Styrke for hans valte Mistanke. Tomhedens Taushed gjennemtrængte Bygningen; ikke en Laas var tagen fra; ikke et Vindue brækket op. Døren saae ligesaa sikker ud, som da den lukkedes af Hutter, og selv Vorten til Dækken var besatet paa sædvanlig Maade. Det stærkeste og meest mistroiske Die kunde, kort sagt, ikke opdage noget andet Vidnesbyrd om et fjendtligt Besøg, end det der indeholdtes i den paa Vandet flydende Mofassin.

Delawareren var nu i stor Forlegenhed med hvorledes han skulde bære sig ad. Et Dieklæk, nemlig da han var kommen hen til Forsiden af Kastelet, var han i Begreb med at gaae op paa Platserne og lægge Diet til et af Righullerne for personligen at undersøge det Indvendige; men han betænkte sig. Skjendt han selv kun havde lidt Erfaring i saadanne Sager, havde han dog hørt saa mange Sagn om indianers Kunstgreb, havde lyttet med en

saa aandelos Opmærksomhed til de ældre Krigeres Fortællinger om, hvorledes de vare bleve frelst, og havde, ført sagt, Theorien af sit Kald saa godt inde, at det næsten var ham ligesaa umuligt at begaae nogen grov Feil ved en saadan Leilighed, som for en vel funderet lærd Mand, der har begyndt rigtigt, at tage Feil ved Løsningen af en mathematisk Opgave. Hovdingen opgav sin øieblikkelige Plan om at gaae i Land og fortsatte langsemt sin Kours omkring Palisaderne. Idet han nærmede sig Mofassinen, efter nu næsten at have heelt omseilet Bygningen, kastede han den stjernesvangre Gjenstand ind i Kanoen ved en behændig og næsten umærkelig Bevægelse med Aaren. Han var nu færdig til at sætte af, men Tilbagetoget var næsten endnu farligere, da han ikke længere kunde holde Die med Skydehullerne. Var der virkelig Nogen i Kastellet, maatte denne kunge indsee Bevæggrunden til Delawarerens Aflognoscering, og det var det Klogeste, hvor farligt det end kunde være, at begive sig tilbage med en tillidsfuld Mine, som om Undersøgelsen havde havet enhver Mistanke. Indianeren besluttede sig derfor ogsaa hertil og roede tilbage til Arken uden at lade nogen Indskydelse af Frygt bevæge ham til at bruge Aaren rasere, eller endog blot at kaste et bemmeligt Blik tilbage.

Ingen om, i den heieste Civilisations Forfinelser opdragen Hustru har negensinde funnet modtage sin fra Valvpladsen tilbagevendte Egtesælle med et større Udtryk af Følsomhed

i sit Hslyn, end det Iys lagde for Dagen, da hun saae Delawarernes store Slange ufladt betræde Arken. Men hun undertrykkede sin Bevægelse, skjøndt den Glæde, der tindrede i hendes sorte Die, og det Smil, der svarede omkring hendes smukke Mund, talte et Sprog, som hendes Forlovede kunde forstaae.

„Naa, Slange,“ raabte Hurry, som stedse var den Første til at tale, „hvad Nyt fra Mossus:otterne? Viste de Tander, medens Du roede omkring deres Bolig?“

„Jeg ikke lide ham,“ svarede Delawareren med Gf-tertryk. „For stille. Saa stille, kan see Taushed.“

„Det er egte Indiansk — som om Noget kunde gjøre mindre Stoi end Ingenting! Har Du ingen bedre Grunde at anføre, end denne, saa gjør gamle Tom bedst i at heise sit Seil og gaae hen og spise Frokost under sit eget Tag. Hvor er Mofassinen bleven af?“

„Her,“ svarede Chingachgool og foreviste sit Bytte til almindeligt Skue.

Mofassinen blev undersøgt og Iys erklærede den med Bestemthed at være en huronsk paa Grund af den Naade, hvorpaa Pindsvinepiggene vare anbragte paa dens forreste Side, og Hutter og Delawareren var ligeledes afgjort af samme Mening. Men selv Alt dette indrømmet, var det dog ingen nødvendig Følge, at dens Eiermand befandt sig i Kastellet. Mofassinen kunde være kommen drivende andetsteds fra, eller være bleven tabt af en eller anden Speider, som

havde forladt Stedet, efterat han havde udrettet sit Grinde. Den forklarede, kort sagt, Intet, medens den vakte saa megen Wiistanke.

Under disse Omstændigheder vare Hutter og Hurry ikke de Mænd, der lode sig strammes ret længe af saa ubetydelige Beviser, som det Mosaikstykke indeholdt. De heisede atter Seilet og Arken kom snart i Fart og nærmede sig Kastelet. Vinden eller, rettere sagt, Luftningen vedblev at være svag og Arken bevægede sig saa langsemt, at man havde tilstrækkelig Tid til noie at undersøge Bygningen, medens Fartøiet nærmede sig den. Den samme Tødsstilhed herskede og det var vanskeligt at tænke sig, at Noget, der havde Liv, befandt sig paa eller i Nærheden af Stedet. Allige Slangen, hvis Indbildningskraft havde spillet gjennem de af ham hørte Sagn, indtil han var nær ved at see en kunstig Stilhed i en naturlig, saae de Andre Intet at befrugte i en Relighed, der i Sandhed kun tilkjendegav livløse Ting's Hvile. Derhos vare Wiomstændighederne ved Dytrinet ligeledes mere beroligende og stille, end spændende. Dagen var endnu ikke fredden saa langt frem, at Solen var kommen op ovenfor Horizonten, men Himlen, Atmosfæren, Skoven og Søen saaes i den blide Belysning, som gaaer forud for dens Komme og som maa skee er det meest fortryllende Tidspunkt i Døgnet. I dette Dieblif er enhver Ting tydelig; selv Atmosfæren synes at besidde en flydende Gjennemsigtlighed, Farverne tage sig

graa og bløde ud og Omridsene af Gjenstandene smelte sammen og Perspektivet ligner de moralske Sandheder, naar de fremstilles i deres Reenhed, uden nogen falsk Bistand af Zirater eller Flitterstads. Med et Ord, det er i dette Dieblif, at Sandserne synes at tilbagevinde deres Kræfter i de simpleste og noiagtigste Former, ligesom naar Manden dykker op af Trivlenes Dunkelhed til Beviets Rolighed og Fred. Det meste af den Indflydelse, som et saadant Skuespil kan udove paa dem, der ere rigtigt konstituerede i moralsk Henseende, var spildt paa Hutter og Hurry, men begge Delawarerne vare, skjøndt altfor bekjendte med Morsgenstundens Deilighed til at standse for at undersøge deres Følelser, lige modtagelige for Diebliffets Skjonheder, skjøndt det maaskee paa en Maade var dem selv ubevidst. Det stemte den unge Kriger for Fred og han havde aldrig følt mindre Pængsel efter Kampens Hader, end i det Dieblif, han traadte ind i Kabytten til Iys, ligesom Arken stod imed Platformen. Men han vaktes af denne blide Bevægelse ved en barsk Kalden fra Hurry, der opfordrede ham til at komme ud og hjælpe ham med at bjerge Seilet og fortoie Arken.

Chingachgoof adlød og da han kom ud i Forenden af Fartøiet, stod Hurry og trampede paa Platformen, ligesom om han glædede sig over at berøre hvad der sammenlignessviis kunde kaldes terra firma, og pyntede sin Pietygdighed for hele Hurenerstammen paa sin sædvanlige

larmende og bydende Maade. Hutter havde balet en Kano op til Forenden af Arken og var allerede i Begreb med at aabne Porten for at komme ind i Dokken. March havde ingen anden Bevæggrund til at gaae i Land, end et uforstandigt Praleri, og efter at have rustet i Døren for at sætte dens Fasthed paa Prøve, gik han ned i Kanoen til Hutter og begyndte at hjælpe ham. Læseren vil erindre, at denne Indgangsmaade gjordes nødvendig ved de Lufningsmidler, hvorved Eieren af denne selsomme Belig pleiede at sikke den, naar den stod tom og især naar der var Fare paa Færde. Da Hutter gik i Kanoen, havde han givet Delawareren et Tøug og betydet ham, at han skulde fortoie Arken ved Platformen og stryge Seilet, men istedetfor at følge denne Anvisning led Chingachgoek Seilet blive staaende og Arken, efterat han havde kastet en Bugt af Touget omkring en Pæl, frate rundt, indtil den laa op imod Forsvarsværkerne i en Stilling, hvor den alene kunde blive entret fra en Baad eller ved at gaae langs hen med det Øverste af Palisaderne, hvilket Sidste var en Idræt, som udkrævede et vist Herredomme over Fodderne og ikke let vilde blive forsøgt ligeoverfor en Fjæl og bestemt Fjende.

Som Følge af denne Forandring af Arkens Leie, hvilken iværksattes førend det lykkedes Hutter at aabne Porten til hans Dokke, laa nu Arken og Kastellet, hvad en Sømand vilde kalde Naanoffe om Naanoffe ti, tolv Fod fra

hverandre paa Grund af Vælene. Da Fartøiet laa tæt op til disse, dannede de et mandshoit Brystværn og dækkede i en vis Grad de Dele af Arken, som ikke vare beskyttede af Ruffet. Delawareren betragtede denne Foranstaltning med stor Tilfredshed og da Hutter's Kano løb gennem Porten ind i Dokken, syntes han, at han kunde have forsvaret sin Stilling i en temmetig lang Tid mod enhver sombelst Besætning i Kastelet, naar han blot havde båret sin Ven Vildtskyttens Arm til sin Bistand. Som Sagerne nu stode, søgte han sig dog forholdsviis sikker og mærkede ikke længere den stærke Frygt, han nyligt havde næret for Tys's Skuld.

Et eneste Stød sendte Kanoen fra Porten til Lemmen underneden Kastelet. Her fandt Hutter Alting i Orden, idet hverken Hængelaas, Kjede eller Stang vare blevene forstyrrede. Nøglen toges frem, Laasene blevene tagne fra, Kjeden løsnet og Lemmen skudt i Veiret. Nu stak Hurry Hovedet ind ad Abningen; derpaa kom Armene og de kolossale Been bævedes i Veiret uden tilspyneladende Anstrengelse. I næste Dieblis hørtes hans svære Fod at rampe i Gangen ovenfor, som adskilte Faderens og Døtternes Værelser og til hvilken Lemmen gik op. Han udstødte derpaa et Triumphstrig.

„Følg mig, gamle Tom,“ raabte den lettsindige Skovbygger inde fra Bygningen; „Veligen er tryk og i god Behold, ja, og ligesaa tom som en Nød, der har været en halv

Time i et Egerns Poter! Delawarerer praler af, at han kan see Tausheden; lad ham komme hid, saa kan han tage og føle paa den evenisjobet."

"Enhver Tausshed, hvor De er, Hurry Harry," svarede Hutter, idet han trak sit Hoved ind i Hullet da han udtalte det sidste Ord, hvorved hans Røst diebliffeligt klang mere dæmpet for dem udenfor, "enhver Tausshed, hvor De er, maa man baade kunne see og føle; for den ligner ikke nogen anden Tausshed."

"Kom, kom, gamle Kammerat! Hør Dem selv op, saa ville vi aabne Døre og Vinduer og lade den friske Luft strømme ind for at lyse op i Sagen. Kaa Ord, i et vanskeligt Dieblif gjøre Mand til de bedste Venner. Deres Datter Judith er hvad jeg kalder et uartigt ungt Fruentimmer og hele Familiens Hold paa mig er bleven saa svækket ved hendes seneste Alder, at der ikke vilde behøves saa lang en Tale som de ti Budord for at sende mig afsted til Floden og saae mig til at forlade Dem og Deres Kælder, Deres Arf og Deres Børn, Deres Tjenestekarle og Deres Tjenestegvinder, Deres Drex og Deres Ufener, for at De selv alene kunde udfegte denne Kamp med Troleserne. Luk det Vindue op, flydende Tom, medens jeg famler mig frem og gør det samme ved Fordøren."

Der opstod et Dieblifs Tausshed og derpaa fulgte en Larm, der lignede den, som frembringes ved Faldet af et tungt Legeme. Hurry udstødte en heftig Forhandelse og

derpaa syntes bele det Indre af Bygningen at faae Liv. Man kunde ikke tage Feil af den Larm, der nu saa pludseligt og, vi kunne gjerne tilføie, saa uventet, selv for Deslawareren, afbrød Stilbeden indensfor. Den lignede den, som vilde opstaae ved en Kamp imellem to Tigere i et Buur. Et Par Gange udstodtes det indianste Hyl, men det syntes at være dampet og ligesom at komme ud af en udmattet, eller sammentrykket Strube, og een eneste Gang hørtes nok en inderlig og voldsom, opværende Forbandelse af Hurry. Det syntes som om menneskelige Legemer ideligen bleve kastede med Hefstighed i Gulvet og ligesaa ofte reiste sig for at fornye Kampen. Ebingahgoof var meget tvivlsraadig om, hvorledes han skulde forholde sig. Han havde alle Vaabnene i Arken, da Hutter og Hurry havde forladt den uden at medtage deres Rifler; men det var umuligt at bruge eller række deres Giere dem. De Kampende vare bogstaveligen indespærrede, hvorved det næsten blev ligesaa ugjortligt at komme ud af som ind i Huset. Desuden besvarede Iys hans Bevægelser og sammede hans Anstregelser. For at komme ud af denne Forlegenhed bad han Pigen at tage den tilbageblevne Kano og forene sig med Hutteres Døtre, der nærmede sig usorgstigt, men langsomt, for at frelse sig selv og idvare de Andre om Faren. Men Pigen negtede fast og bestemt at adlyde. I dette Dieblit kunde ingen menneskelig Magt uden ved at anvende overlegen pbyssit Styrke have formaaet hende til at forlade Ste-

det. Diebliffets Vigtighed tillod ingen Ofsættelse og da Delawareren ikke indsaae nogen Mulighed i at komme sine Venner til Hjælp, kappede han Touget og skjed ved et stærkt Stød Arken en Snees Fod bort fra Palene. Derpaa greb han Arerne og det lykkedes ham at komme et kort Stykke til Luvart, hvis nogen Retning kunde kaldes saaledes i en saa svag Lustning, men hverken Tiden eller hans Dygtighed i at bruge Arerne tillod denne Afstand at blive lang. Da han holdt op med at roe, kunde Arken omtrent være et halvt hundrede Favn fra Platformen og halvt saa langt Syd for den, eftersom Seilet var strøget. Judith og Hetty havde nu bemærket, at der var Noget i Veien, og laa omtrent tusinde Fod længere mod Nord.

I al denne Tid fortsattes den rasende Kamp inde i Huset. Under Optrin som disse hobede Begivenhederne sig i kortere Tid, end de kunne fortælles. Fra det Dieblif, da det første Fald høstes inde i Bygningen og indtil Delawareren havde ophørt med sine frugtesløse Forsøg paa at roe, kunde der være gaaet tre eller fire Minuter, men dette Tidsrum havde aabenbart spækket de Kampende. Hurrys Eder og Forbandelser høstes ikke længere og selv Slagsmaalet havde tabt noget i Styrke og Raseri, men vedvarede ikke desto mindre med usorandret Udholdenhed. I dette Dieblif brang Døren op og Kampen forflyttedes ud paa Platformen ved Dagens Lys og i fri Luft.

En Huroner havde løstet Luffet paa Døren og tre

eller fire af hans Stamme styrtede ud bagefter ham paa det snevne Rum, ligesom glade ved at undflye et eller andet skrækkeligt Dytrin indenfor. Legemet af nok en fulgte bagefter, idet det kastedes ud af Døren med frygtelig Voldsomhed. Derpaa viste March sig rasende som en omringet Love og for et Dieblis befriet fra sine talrige Fjender. Gutter var allerede bleven taget tilfange og bundet. Der var nu en Standsning i Kampen, der lignede Afbrydelsen af et Uvcir. Alle følte Nødvendigheden af at trække Veiret og de Kampende iagttog hinanden ligesom Bulbidere, der ere blevene stilte ad med Magt og vente paa en ny Leilighed til at slaae Tænderne i hinanden. Vi ville benytte denne Standsning til at berette, hvorledes Indianerne vare komne i Besiddelse af Kastelet, og dette saa meget desto hellere, fordi det vil være nødvendigt at forklare Læseren, hvorfor en Kamp, der havde været saa bidsig og voldsom, tillige havde kostet saa forholdsviis lidet Blod.

Den „svlintrede Gøg“ og hans Ledsager, i Særdelighed den Eidste, der havde syntes at være en Underordnet og alene bestjeftiget med sin Flaade, havde anstillet de noieste Jagttagelser under deres Besøg ved Kastelet; endog Drengen havde medbragt omstændelige og vigtige Efterretninger. Herved havde Huronerne faaet et almindeligt Begreb om, hvorledes Stedet var indrettet og sikret, saavel som Kundskaber, der satte dem istand til at gaae forstaaeligt tilværks i Mørket. Magtet Gutteres Forsigtighed,

at lægge Arken paa den østlige Side af Bygningen, medens han flyttede sit Behave fra denne til hiin, var han dog bleven saa noie bevogtet, at denne Forholdsregel var bleven unyttig. Baade paa den østlige og vestlige Side af Søen havde Sreidere været paa Udfig og lagt Mærke til det Hele. Saasnart det var blevet mørkt, nærmede der sig Flaader, ligesom den allerede beskrevne, fra begge Sider af Søen for at rekognoscere, og Arken havde seilet i en Afstand af ikke halvhundrede Fod fra en af dem, uden at denne var bleven bemærket, da Folkene paa den havde ligget langs hen ad Trastammerne, saa at baade de selv og deres langsomt glidende Mafine gik i et med Vandet. Da disse tvende Høbe af Eventyrere nærmede sig Kastellet, modte de hinanden og efterat have meddeelt deres gjensidige Jagttagelser, rykkede de uden Betænkning nærmere mod Bygningen, hvilkken de efter Forventning fandt tom. Flaaderne gik strar tilbage til Kysten efter Forstærkning, medens to af de Bilde bleve tilbage for at benytte sig af deres Stilling. Det lykkedes dem at komme op paa Taget og ved at tage noget af Barken bert at trænge ind i hvad der kunne kaldes Qvisten, hvor de foresandtes af deres Kammerater. Med Dreerne huggedes nu et Hul gennem Bjellerne i Loftet, gennem hvilkket ikke færre end otte af de stærkeste Indianere lode sig glide ned i Stuen nedenunder. Her lode de Andre dem blive, vel forsynede med Baaben og Levnetsmidler, enten for at udholde en Belci-

ring eller gjøre et Udfald, alt som Omstændighederne krævede det. Natten tilbragtes med at sove, som Indianerne have for Etik, naar de ere i Virksomhed Ved Dags gryet saae de gennem Skydehullerne, den eneste Maade, hvorpaa Luft og Lys nu kunde komme ind, eftersom Vinduerne vare tæt tillukkede med plumpt tilpassede Træskoder, at Urken nærmede sig. Saasnart man havde forvisset sig om, at de to hvide Mænd vare i Begreb med at gaae ind gennem Lemmen, tog den Anfører, der ledede Huronernes Bevægelser, sine Forholdsregler derefter. Af Mistillid til den vilde Glubstbed, som vækkes ved Lægemsbeskædigelser, tog han alle Vaabnene fra sine Folk, endog Knivene derunder indbefattede, og skjulte dem paa et Sted, hvor de ikke kunde findes uden ved en noie Ransagning. Bastreb bleve derpaa lavede til Nette og efterat de havde posteret sig i de tre forskjellige Afdelinger af Huset, ventede de Alle paa Signalet til at styrte sig over deres formæentlige Fanger. Saasnart de Otte vare klemte ind i Bygningen, lagde de Andre Barken af Taget paa dens Sted igjen, fjernede omhyggeligt ethvert Spor af deres Nærværelse og begave sig atter tilbage til Kysten. Det var en af denne Hob, der havde tabt sin Mekassin, som han ikke kunde finde igjen i Mørket. Harde Pigens Død været bekjendt, vilde sandsynligviis Intet kunne have frelst Hurrys og Hutters Liv; men hiin Begivenhed indtraf, efterat Bagholdet var lagt og i en Afstand af flere Mile

fra Kastelet. Disse vare de Midler, der vare blevne anvendte for at tilveiebringe den Tingenes Tilstand, som vi nu videre skulle beskrive.

Fjerde Kapitel.

I forrige Kapitel forlode vi de Kampende trækkende Veiret i de snevre Skranker. Bant til de dengang i Amerika og især paa Grandsen saa almindelige, raa Idrætter at brydes og at springe, besad Hurrv en Fordeel, foruden hans vidunderlige Styrke, som havde gjort Kampen mindre ulige, end den ellers vilde have syntes at være. Dette alene havde sat ham istand til at holde saa længe ud imod saa mange Fjender; thi Indianeren udmarker sig ingenlunde ved Færdighed eller Kraft i athletiske Øvelser. Hidtil havde Ingen taget nogen alvorlig Skade, skjondt adskillige af de Vilde havde gjort nogle haarde Fald, og han i Særdeleshed, der formeligt var bleven kastet ud paa Pladsen, kunde siges for Diebliffet at være udvægtig til Kamp. Noget af de Andre haltede og March selv var ikke sluppen ganske heelt sundet, skjondt Mangelen paa Veir var det væsentligste Tab, som begge Parter ønskede at oprette.

Under Omstændigheder som de, hvori de Paagjældende befandt sig, kunde en Baabensstilstand, den maatte nu hidrøre fra hvilkensomhelst Aarsag den vilde, ikke ret vel blive af lang Varighed. Valpladsen var for indskrænket og Mistanken om Forræderi for stor til at tillade dette. Tværtimod det, man skulde have ventet af ham i hans Stilling, var Hurry den Første til atter at begynde Fjendtlighederne. Om dette hidrørte fra Klogskab eller den Tanke, at han muligen kunde vinde nogen Fordeel ved et pludseligt og uventet Angreb, eller om det var en Frugt af hans Forbittrelse og uflukkelige Had til Indianerne, er umuligt at sige. Hans Anfald var imidlertid frygteligt og strakte i Begyndelsen Alt til Jorden. Han greb den nærmeste Huroner i det Tynde af Livet, løstede ham heelt op fra Platformen og kastede ham ud i Vandet, som om han havde været et Barn. Efter en halv Minuts Forløb vare to Andre paa Siden af ham, af hvilke den Eine kom alvorligt til Skade ved Faldet af den Ben, der lige var kommen ham i Forkjæbet. Men fire Fjender vare tilbage og i en Kamp Mand imod Mand, hvor ingen andre Baaben end de naturlige brugtes, troede Hurry sig fuldkomment i Stand til at kunne maale sig med dette Antal Rødhuder.

„Hurra, gamle Tom!“ raabte han; „De Slynkler tye til Soen og jeg skal snart lære dem Allesammen at svømme!“ Med disse Ord sendte han ved et voldsomt Spark i Ansigtet den tilskadekomne Indianer, der havde faaet fat i

Kanten af Platformen og forsøgte at løfte sig op til den, hjælpeløs og redningsløs tilbage ud i Vandet. Siden, da Slagsmaalet var forbi, saaes hans mørke Krop igjennem Glimmerspillet's klare Element ligge med udstrakte Arme nede paa den Grund, hvorpaa Kastelet stod, og klynge sig til Sandet og Berterne, som om Livet skulde holdes tilbage ved dette affindige Dødstag. Et Stød i Mavebulen bragte en Anden til at krympe sig som enOrm, der trædes under Fodder, og nu var der kun to friske og ulemfæstede Hjender tilbage. Men den Gne af disse var ikke alene den største og stærkeste af Huronerne, men tillige den mest erfarne af de tilstedeværende Krigere og en Mand, hvis Muffler vare blevne bedst hærdede i Fegtninger og ved Vandringer paa Krigsstien. Denne Mand havde tilfulde vurderet sin Modstanders Kampkræfter og omhyggeligt holdt til Raade med sine egne. Han var tillige udrustet paa den fordeelagtigste Maade til en saadan Kamp, da han ikke havde andet paa, end et Klæde om Lænderne, og stod som en nogen og stjern Modelstatue af Smidighed og Styrke. At faae Tid i ham udkrævede større Færdighed og ualmindelige Kræfter. Men Hurry vakkede ikke; thi det Spark, der havde taget Livet af et Vienneffe, var ikke saasnart blevet uddeelt, førend han feet ind paa sin valdige Modstander for at forsøge paa ligeledes at tvinge ham ud i Vandet. Den Kamp, som nu opstod, var i Sandhed rædsom. Den blev strax saa heftig og Athleternes Be-

væggelser vare saa hurtige og foranderlige, at den tilbageblevne Wilde ikke vilde have fundet Leilighed til at blande sig i den, om han ogsaa havde villet, men stod som fasttryklet af Forundring og Frygt. Han var en uerfaren Ungling og Blodet størkedes i hans Arter, da han saae de menneskelige Lidenstakers blodtørstige Kamp og det fremstillet i en saa usædvanlig Skikkelse.

Hurry forsøgte først at kaste sin Modstander overende. Til den Ende greb han ham i Struben og ved den ene Arm og svandt Been for ham med en amerikansk Grandsboers Hurtighed og Styrke. Men det mislykkedes paa Grund af de smidige Bevægelser af Huroneren, der havde Klæder at tage fat i og hvis Fodder undgik Forsøget med en Behændighed, der var ligesaa stor som den, hvormed det gjordes. Dervaa fulgte et Slags Haandgemæng, om ellers en Kamp mellem To kan kaldes saaledes, i hvilke ingen Anstrengelser tydeligt kunde sees, fordi de Brydendes Lemmer og Legemer antog saamange Stillinger og Fordreininger, at det var umuligt for Diet at følge dem. Denne forvirrede og bellige Strid varede imidlertid neppe en Minut; thi Hurry, der var rasende over at see sine Kræfter gjorte til Skamme ved sin Fjendes Smidighed og Nøgenhed, gjorde en fortvivlet Anstrengelse og stnate Huroneren voldsomt imod Bjelkerne i Huset. Rystelsen var saa stærk, at den for et Dieblit ligesom bedøvede den Wilde. Smerten afpressede ham derhos en dyb Stønnen, det sæd-

vanlige Tegn paa Døden, der undslipper den røde Mand i Kampens Hede. Men ikke desto mindre styrtede han atter frem imod sin Fjende, vel vidende, at hans Frelse berodde paa hans Bestemthed. Nu greb Hurry ham i det Tynde af Livet, løftede ham op fra Platformen og lod sig falde ovenpaa ham med sin hele svære Tyngde. Dette yderligere Stød bedøvede den Lidende i den Grad, at hans gigantiske hvide Modstander nu havde ham ganske i sin Vold. Idet han lagde sine Hænder omkring sit Offers Hals, klemte han dem sammen med en Skruestilles Kraft og trykkede med sin djævelske Styrke Huronerens Nakke beelt tilbage over Kanten af Platformen indtil Hagen kom overst. Et eneste Diekast var nok til at vise Følgerne heraf. Den Lidendes Dine syntes at træde ud af deres Huler, Tungen stak frem og Næseborene udvidede sig, saa at de vare nær ved at revne. Men i dette Dieblif blev et Teug med en Løkke paa den ene Ende behandigt stukket ind under Armen paa Hurry, Enden fort igjennem Løkken og Teuget trukket til, saa at hans Albuer snøredes sammen paa Ryggen med en Kraft, som hans hele Kampstyrke ikke kunde modstaae. Selv under saadanne Omstændigheder saae den forbittede Grandscheorr kun med Uvillie sine Hænder blive trukne tilbage fra deres drabende Tag; thi alle onde Lidenstaber havde dengang Overherredømmet. Næsten i samme Dieblif bleve hans Been bundne paa en lignende Maade og hans Krop rullede ligesaa hjælpeløst og ligesaa haanligt,

som om den havde været en Træflods, midt hen paa Plat-
formen. Men hans befriede Modstander reiste sig ikke;
thi endnu medens han begyndte atter at faae Veirrt, hængte
hans Hoved hjælpeløst ud over Randen af Bjellerne og
man troede i Forstningen, at hans Hals var bleven for-
vredet. Han kom kun efterhaanden til sig selv igjen og
det varede flere Timer, førend han kunde gaae. Nogle
meente, at hverken hans Legeme eller hans Sjæl ingensinde rig-
tigt gjenvandt deres Styrke, efterat han havde været Dø-
den saa nær.

Hurrys Nederlag og Fangenskab hidrørte fra den Iver,
hvormed han udelukkende havde anvendt alle sine Kræfter
paa sin faldne Fjende. Medens han var saaledes beffjefsti-
get, steg de to Indianere, han havde kastet i Bandet, op
paa Palene, som de krøb henad, og forenede sig med deres
Kammerat paa Platformen. Den Sidstnævnte var kom-
men saa meget til sig selv, at han havde faaet fat paa de Reeb,
som vare blevene holdte i Beredskab, og da de Andre kom
til, bleve de anvendte paa den beffrevne Maade, medens
Hurry laa og trøkkede sin Fjende med hele sin Tyngde,
alene med det skrækkelige Hverv for Die at qvæle ham. Saa-
ledes vendte Bladet sig i et Dieblif; den, der havde været
saa nær ved at vinde en Seir, der gjennem Sagnene vilde
have bevaret hans Navn i Aarbundreder i disse Egne, laa
nu som en hjælpeløs, bunden Fange. Det blege Ansigt
Austrengelser havde været saa frygtelige og den Styrke,

han havde lagt for Dagen, saa vidunderlig, at de Vilde, selv medens han laa kneblet som et Faar, betragtede ham med Erbødighed og ikke uden Rædsel. Deres stærkeste Krigers hjælpeløse Legeme laa endnu udstrakt paa Platformen og da de kastede deres Blik udover Søen for at søge efter den Kammerat, der paa en saa uheldig Maade var bleven slængt ud i den og hvem de havde tabt af Sigte under Kampens Forvirring, fandt de hans livløse Legeme flyngende sig fast ved Græsset paa Bunden, saaledes som vi allerede have fortalt. Disse forskellige Omstændigheder bidroge til at gjøre Huronerne Seir næsten ligesaa forfarvende for dem, som et Nederlag.

Ehingachgoof og hans Forlovede havde fra Arken været Vidner til den hele Kamp. Da de tre Huronere vare i Begreb med at føre Touget omkring den liggende Hurons Armé, søgte Delawareren sin Riffel; men førend han kunde bruge den, var den hvide Mand bunden og Ulykken fæct. Han kunde endnu have fældet en Fjende, men det vilde have været umuligt at faae Skulpen, og den unge Hovding, som gjerne havde rovet sit eget Liv for at erobre sig et saadant Seirstegn, tog i Betænkning at berøve en Fjende hans uden et saadant Formaal for Dø. Et Blik paa Lys og Tanken om de mulige Folger dannede et brædt forbigaaende Duffe om Hjern. Læseren har seet, at Ehingachgoof neppe kunde siges at forstaae sig paa at bruge Arkens Væbner, saa erfaren han ogsaa var i at

haandtere Pagaien til en Kano. Maaskee er der intet legemligt Arbejde, hvorved Folk vise sig saa leitede og klodse, som ved deres første Forsøg paa at roe, idet de meest erfarne Matroser eller Færgesfolk bukke under ved deres Bestræbelser for at kappes med Gondolierens berømte Brillen. Det er, kort sagt, for en Tid umuligt for en ny Begynder at komme frem med en enkelt Aare og i dette Tilfælde var det nødvendigt at bruge to og det meget store paa een Gang. Imidlertid kunne Bunkaarer snarere blive til Nytte i en uovet Haand, end lettere Redskaber, og dette var ogsaa Grunden, hvorfor Delawarerens første Forsøg paa at sætte Arken i Gang var lykket ham saa godt som det var. Men dette Forsøg havde dog været tilstrækkeligt til at vække Mistillid og han indsaar tilfulde den farlige Stilling, hvori han selv og Tys nu vilde komme, dersom det skulde falde Burenene ind at betjene sig af den Kano, der endnu laa under Lemmen, for at komme ud til dem. Et Dieblis tænkte han paa at sætte Tys i den Kano, der var i hans Besiddelse, og tve til de østlige Bjerge i Haab om at naae Delawarerne's Landebyer ved at flygte i den korteste Retning. Men mange Grunde fremskillede sig imod at gjøre et saa uforsigtigt Skridt. Det var næsten afgjort, at Ereidere vare ude paa begge Sider af Søen, og en Kano kunde ikke nærme sig Kysten uden at blive seet fra Bjergene. Desuden kunde et Spor ikke skjules for indianse Dine og Tys var ikke stærk til en tilstrækkeligt hurtig Flugt for at

undgaae Forfølgelsen af øvede Krigere. I denne Deel af Amerika kjendte Indianerne ikke Brugen af Heste og Alt maatte beroe paa Flygtningenes legemlige Kræfter. Endeligen, men ikke mindst, tænkte han ogsaa paa Wildtskytten, en Ven, som han ikke burde forlade i hans nærværende Nød.

Ogsaa Iys anstillede sine Betragtninger og kom, skjøndt ad en anden Vej, til den samme Slutning. Hendes egen Fare foruroligede hende mindre, end hendes Betyrning for de to Søstre, hvis Stilling gjorde et stærkt Krav paa hendes kvindelige Medfølelse. Da Kampen paa Platformen hørte op, var Kanoen med Pigerne omtrent halvandetundrede Favne fra Kastelet og her ophørte Judith at roe, idet hun nu først fik Die paa Vidnesbyrdene om Striden. Hun og Hetty stode opreiste og søgte ivrigt at forviise sig om, hvad der havde tildraget sig, men ude af Stand til at tilfredsstille deres Nysgjerrighed, da Bygningen for en stor Deel skjulte Balpladsen.

Personerne i Arken og i Kanoen skyldte Voldsomheden af Hurrys Angreb deres uiebliffelige Sikkerhed. I ethvert sædvanligt Tilfælde vilde Pigerne strax være blevene tagne tilfange, hvilket vilde have været en let Sag, nu da de Vilde vare i Besiddelse af en Kano, naar Huronernes Dumdriftighed ikke var bleven saa strengt tugt under den nyligt forefaldne Kamp. De behøvede nogen Tid til at fatte sig efter dette voldsomme Optrin og det saameget mere, som den vigtigste Mand i Høben, i det mindste hvad per-

sonlig Styrke angik, havde lidt saa meget. Det var imidlertid af største Vigtighed, at Judith og hendes Søster øieblikkeligt toge deres Tilflugt til Arken, hvis Forsvarsværker i det mindste ydede en midlertidig Beskyttelse, og det Første, som var at gjøre, var at udfinde Midler til at faae dem til at gjøre det. Iys viste sig i Agterenden af Kartoiet og gjorde, skjøndt forgjeves, mange Tegn og Gebærder for at betyde Pigerne, at de skulde gjøre en Omvei for at undgaae Kastelet og nærme sig Arken fra den østlige Side. Men enten bleve disse Tegn ikke forstaaede, eller ogsaa befandtes de mistænkelige; thi Judith kjendte sandsynligviis ikke tilstrækkeligt Tingenes virkelige Tilstand for at kunne sætte Tillid til nogen af Parterne. Istedet for fuldkomment at efterkomme Ovfordringen, holdt hun sig mere fjernt og roede langsomt tilbage Nord efter, eller ud paa den bredeste Deel af Søen, hvor hun havde den videste Udsigt og den bedste Mark til Flugt for sig. I dette Dieblis viste Solen sig ovenfor Granerne paa den østlige Bjergkjæde og en let sydlig Vind sprang op som sædvanligt paa denne Tid af Dagen og Aaret.

Chingachgoos nøiede intet Dieblis med at heise Seilet. Hvad der end forestod, saa kunde der dog ikke være Tvørgemaal om, at det Dnskeligste i enhver Henseende var at faae Arken saa langt bort fra Kastelet, at hans Kjender derved nødsagedes til at nærme sig hiin i den Kano, som Krigslykken til saa liden Baade for hans Dnsker og

Sikkerhed havde bragt i deres Hænder. Synet af det sig udspilende Seil syntes først at vække Huronerne af deres Slovbed, og da Stevnen af Fartøiet faldt af for Vinden, hvilket den ubeldigviis gjorde i den verkeerte Retning, idet Arken derved nærmede sig Kastelet paa nogle faa Fjerne, fandt Iys det nødvendigt at gjøre sin Elsker bymærksom paa, hvor vigtigt det var, at han dækkede sig med sine Fjenders Risler. Denne Fare maatte under alle Omstændigheder undgaas og det saa meget mere, som Delawareren saae, at Iys selv ikke vilde krybe i Skjul saa længe han stod blottet. Chingachgook overlod derfor Arken til dens egne Bevægelser, stød Iys ind i Ruffet, hvortil han strax lukkede Døren, og saae sig derpaa om efter Rislerne.

De Paagjældendes Stilling var nu saa mærkelig, at den fortjener en særskilt Beskrivelse. Arken var nu omtrent tredive Fjerne fra Kastelet og lidt Sonden for eller til Luvart af dette; Seilet stod fuldt og Styraaren var forladt, hvilken sidste lykkeligviis var løs, saa at den ikke havde nogen stor Indflydelse paa det plumpe Fartøies kræbteagtige Bevægelser. Da Seilet ikke var forsynet med Bræser, tvang Lustningen Raaen for efter, uagtet begge Skjødene vare støttede. Virkningen var tredobbelst paa en Baad, hvis Bund var aldeles flad og som blot stak tre til fire Tommer dybt. Stevnen trykkes langsomt ned i Lø, hele Skuden trængtes tillige i samme Retning og den Vandmasse, som uundgaeligt sammenhøbedes i Lønsiden, gav

Arken en Bevægelse fremad. Alle disse Forandringer vare imidlertid overordentligt langsomme; thi Vinden var ikke alene svag, men tillige som sædvanligt omspringende, saa at Seilet spillede to, tre Gange og endog een Gang blev heelt bak.

Harde Arken havt Kjol, vilde den uundgaaeligt være løben uklar af Platformen med Bøngen, og da vilde sandsynligviis Intet kunne have forbindret Huronerne fra at tage den, i Særdeleshed da de vilde have kunnet nærme sig under Bedækning af Seilet. Men nu dreiede den langsomt rundt og klarede med Nød og neppe denne Deel af Bugningen. Derimod bleve Vælene, der ragede flere Fod i Veiret, ikke klarede; thi Steenen af det sig langsomt bevægende Fartoi kom med et af sine Hjørner ind imellem to af dem og blev bængende. I dette Dieblif passede Delawareren ivrigt paa at faae Veilighed til at flyde, medens Huronerne holdt Nie med Arken i samme Hensigt. Den udmattede Kriger lænede sig op imod Huset, eftersom der ikke havde været Tid til at flytte ham, og Hurry laa næsten ligesaa hjælpeløs som en Trakleds og bunden ligesom et Kaar, der føres til Slagterbanken, henimod Midten af Platformen. Chingachgook kunde have sældet den Første, naar det skulde have været, men hans Skalp vilde dog have været i Sikkerhed, og den unge Hooding led haant om at gjøre et Skud, som hverken kunde bringe ham Vre eller Fordeel.

„Stik en af Stagerne ud, Slange, dersom Du er

en Slange," sagde Hurry blandt de Klageraad, som Baandenes Stramhed begyndte at afpresse ham; „stil en af Stagerne ud og skyd Forenden af Prammen fra, saa driver Du klar af os, og naar Du har gjort Dig selv denne Tjeneste, kunde Du bevise mig den Villighed at gjøre det af med den Skurk, der har kneblet mig."

Hurrys Dvsfordring havde imidlertid ingen anden Virkning, end at den gjorde Tys opmærksom paa hans Stilling. Den skarpsindige unge Pige fattede den ved første Diekast. Hans Ankler vare omsnoede flere Gange med et stærkt Bastreb og hans Arme vare ovenfor Albuerne sammensnoredede paa Ryggen paa lignende Maade, saa at han blot kunde røre Hænderne og Haandledene lidt. Idet hun satte Munden til et Skydehul, sagde hun med dæmpet, men tydelig Stemme:

„Hvorfor Dig ikke rulle ned her og falde i Pram? Chingachgoosk skyde Huroner, hvis han vil."

„Bed Himlen, Pige, det var en fornuftig Tanke, og det skal blive forsøgt, dersom Uaterenden af Arken kan komme lidt nærmere. Læg en Dyne tilrette, for at jeg kan falde paa den."

Dette blev sagt i et beldigt Dieblik; thi kjede af at vente havde alle Indianerne næsten samtidigt hurtigt affkudt deres Rifler, dog uden at gjøre Skade, uagtet flere Rugler vare gaaede igjennem Skydehullerne. Tys havde hørt en Deel af Hurrys Ord, men det meste af det, han havde

sagt, havde tabt sig i de skarpe Knald af Beværrerne. Hun tog Slangen fra den Dør, som førte til Agterenden af Arken, men vovede ikke at stille sig blot. I al denne Tid blev Arken hængende fast, men stedse svagere og svagere, idet den anden Ende svaiede rundt og mere og mere nærmede sig Plattformen. Hurry, som nu laa med Ansigtet mod Arken, vridende og vaandende sig ligesom af Smerte, hvillse Bevægelser han havde udført lige siden han blev bunden, iagttog enhver Mulighed til Frelse og saae tilsidst, at hele Farisiet var frit og begyndte at skure sig langsomt fremad langs hen med Pælene. Forsøget var fortvilet, men det syntes at være den eneste Uvei til at undgaae Piinsler og Dod og passede sig godt for hans leetsindige Dumdristighed. Han lovede til det sidste Dieblif, paa det at Agterenden af Prammen kunde komme i fuldkommen Berøring med Plattformen, og begyndte igjen at vaande sig ligeiøim af utaalelig Smerte og at forbande alle Indianere i Almindelighed og alle Huroner i Særdeleshed, indtil han pludseligt og hurtigt rullede sig afsted hen mod Agterenden af Prammen. Uheldigviis behøvede Hurrys Skuldre større Plads end hans Fødder, og da han var kommen ud til Randen af Plattformen, havde hans Retning forandret sig saaledes, at han gaafe forfeilede Arken, og da Hurtigheden af hans Omveltninger og Røden ikke tillode nogen Dvsfattelse, faldt han i Vandet. I dette Dieblif fik Ebingachgoof efter Aftale med sin Forlovede Huronerne igjen til at give Ild, uden at

Nogen af dem saae, hverledes den, som de vidste var
 saa kraftigt bunden, forsvandt. Men Iys sølte en levende
 Deeltagelse for det heldige Udfald af en saa kjel Plan og
 iagttog Hurrys Bevægelser ligesom Ratten iagttager Mu-
 sens. I det Dieblif, han var kommen i Gang, forudsaae
 hun Følgerne og det saa meget lettere, som Prammen nu
 begyndte at bevæge sig med en vis Stadighed, og hun var
 betænkt paa Midler til at frelse ham. Med et Slags in-
 stinktmæssig Færdighed aabnede hun Døren i samme Die-
 blif, som Riffelskudene endnu rungede i hendes Øren, og
 kom, beskyttet af det mellemliggende Ruf, tidsnok ud i
 Agterenden af Prammen for at være Vidne til Hurrys
 Fald i Søen. Hun satte, sig selv ubevidst, Foden paa En-
 den af det ene Skjode, der var gjort fast agter, og idet
 hun, vel med en Dreindes Keitethed, men tillige med dennes
 hele ædelmodige Bestemtbed, greb det tilovers værende af
 Touget, kastede hun det ud til den hjælpelese Hurry. Tou-
 get faldt paa den Synkendes Hoved og Krop og det lyf-
 tedes ham ikke alene at gribe forskjellige Bugter af det med
 Hænderne, men han fik endog en Stump af det fat med
 Tænderne. Hurry var en ovet Svømmer og saa bunden
 som han var, benyttede han dog ethvert Middel, som Phi-
 losophi og Eftertanke vilde have tilraadet. Han var fal-
 den paa Ryggen og istedetfor at udmatte og drukne sig
 ved fortvivlede Forsøg paa at gaar paa Vandet, lod han
 Kroppen synke saa dybt som muligt og var, med Uudta-

gelse af Ansigtet, allerede under Vand, da Touget naaede ham. I denne Stilling vilde han muligen kunnet være forbleven indtil Huronerne havde bjerget ham, idet han brugte Hænderne ligesom Fiskene deres Finner, dersom han ikke havde faaet anden Hjælp; men Arkens Fart strammede snart Touget og han blev følgerigt næbt langsomt afsted, idet han holdt Skridt med Prammen. Farten bidrog til at holde hans Ansigt oppe og en haardfor Mand kunde have ladet sig bugseres en Miil paa denne eiendommelige, men simple Maade.

Vi have sagt, at Huronerne ikke bemærkede Hurrys bludselige Forsvinden. I hans nærværende Stilling skjul-
tes han ikke alene af Platformen, men erholdt tillige, idet Arken stød langsomt frem ved Hjælp af det nu fyldte Seil, den samme venstabelige Bistand af Vælene. Huronerne vare derhos saa opsatte paa at fælde deres Fjende, Delawareren, ved at sende en Kugle gennem et Skydebul eller en Sprække i Ruffet, at de slet ikke tænkte paa en Person, som de ansaae for at være saa sikkert bunden. Deres Hovedopmærksomhed gjaldt den Maade, hvorpaa Arken skurede sig forbi Vælene, skjøndt Snidningen formindskede dens Fart indtil det Halve, og de begave sig ud paa den nordlige Ende af Kastellet for at faae Leilighed til at fyre gennem Skydehullerne i denne Deel af Bygningen. Obin-gachgoof var besjæftiget paa lignende Maade og ligesaa uvidende som sine Fjender om Hurrys Stilling.

Arken arbejdede sig fremad, udsendte Risperne deres smaa Røgstyer fra det ene Skjul efter det andet, men de Kampendes Dine og Bevægelser vare for hurtige til, at nogen Skade kunde skee. Omfider havde det ene Parti den Krænkelse og det andet den Glæde at see Arken svaae beelt klar af Vælene, hvorpaa den siebliffeligt skjed en betydelig forøget Fart Nord efter.

Nu først erfarede Ebingachgoof af Tys Hurrys farlige Stilling. At have stillet nogen af deres Personer blot i Agterenden af Prammen vilde have været den visse Død, men lykkeligviis gif Skjodet, ved hvilket Manden hængte, forud til Underliget af Seilet. Delawareren saae Leiligheden til at gjøre det løs fra Klampen agter og Tys, som allerede var forude i dette Diemed, begyndte at hale i Touget. I dette Dieblif slæbtes Hurry halvhundrede til tresindstyve Fod agterude uden at have andet end Ansigtet ovenfor Vandet. Først da han var blevet halet udenfor Ra-stellet og Vælene, bemærkedes han af Huronerne, som oploftede et affskyeligt Hyl og begyndte at skyde paa den flydende Masse, som den med Rette kunde kaldes. Det var i samme Dieblif, at Tys begyndte at hale i Touget forude, en Omstændighed, der sandsynligviis, i Forbindelse med Hurrys egen Fatning og Grændseboerfærdighed, reddede hans Liv. Den første Kugle slog i Vandet lige paa det Sted, hvor den unge Kamperes Bryst var synligt gjennem det klare Element, og vilde maaſte have gjenneborer hans

Hjerte, dersom den var bleven affstuds i en mere spids Vinkel. Men istedetfor at trænge ned i Søen, pressede den af, gik i Beiret og begravede sig i Bjellerne af Ruffet tæt ved det Sted, hvor Chingachgook havde været sig kort iforveien medens han gjorde Touget løs fra Klampen. Den anden, tredje og fjerde Kugle modte alle den samme Modstand paa Overfladen af Vandet, skøndt Hurrus tydeligt mærkede Boldsomheden af de Stød, hvormed de sloge mod Søen saa tæt ovenfor hans Bryst. Huronerne, som indsaae deres Bilsfarelse, forandrede nu deres Fremgangsmaade og sigtede efter det ubedækkede Ansigt; men nu balede Ivs i Touget, Skiven fjernede sig og de dræbende Rugler faldt i Vandet. Strax efter baledes Kroppen forbi Enden af Prammen og kom i Skjul. Delawareren og Ivs arbejdede fuldkomment i Skjul af Ruffet og balede i kortere Tid, end der behøves til at fortælle det, Hurrus valdige Legeme hen til det Sted, hvor de vare. Chingachgook stod rede med sin brasse Kniv og havde snart, idet han boiede sig ud over Reilingen af Prammen, sonderstaaet Basten, hvormed Grandseboerens Lemmer vare bundne. Derimod var det langt mindre let at løfte ham saa høit, at han kunde faae fat i Fartoiet og selv hjælpe til med at lemme over, eftersom Hurrus Arme endnu vare saa godt som ubrugbare; men begge Dele stete dog og den befriede Wand vaskede nu forud og sank udmattet og hjælpeløs om i Prammen. Her ville vi forlade ham, medens han tilbage-

vinder sine Kræfter, og hans Blod kommer i det fornødne Omløb, og imidlertid gaar videre i vor Beretning om Begivenheder, der flokke sig saa hurtigt, at de ikke tillade nogen Dvsattelse.

Saa snart Huronerne havde tabt Hurrys Legeme af Syne, udstødte de i Forening et Forbittrelsens Hyl og de tre raskeste af dem løb hen til Lemmen og gik i Kanoen. Men de behøvede dog nogen Tid til at indskibe sig med deres Vaaben, finde Klarerne og, dersom vi tør betjene os af et teknisk Udtryk, „komme ud af Havn“. Imidlertid var Hurry sluppen ind i Prammen og Delawareren holdt sine Riser i Beredskab. Eftersom Arken nødvendigvis maatte seile paa Vinden, var den nu kommen fulde hundredes Fjerne fra Kastellet og skred sig hvert Døgn mere og mere fra det, skøndt med en saa let Bevægelse, at Vandet neppe krusedes. Kanoen med Vigerner var over en Fjerdingvei fra Arken og holdt sig oien synligt med Forsæt borte fra den, dels af Uvidenhed om hvad der havde tildraget sig, og dels af Frygt for Følgerne af at være sig for nær. De havde valgt Retningen mod den østlige Kyst og tillige bestræbt sig for at komme til Luvart af Arken og paa en Maade imellem begge Partier, som om de vare uvisse om hvem de skulde ansee for Ven og hvem for Fjende. Paa Grund af deres lange Ovelse brugte de Klarerne med megen Færdighed; thi Judith havde endog

flere Gange vundet Prisen i Kaproning med de unge Mand-folk, som undertiden besøgte Søen.

Da de tre Huroner kom udenfor Valisaderne og saa sig paa den aabne Sø nødsagede til at nærme sig Arken ube-dækkede, dersom de fulgte deres oprindelige Plan, kjølnedes aabenbart deres Iver. I en Barkano vare de berøvede ethvert Dækningsmiddel og den indianiske Forsigtighed stred aldeles mod en saadan Opofrelse af Liv, som høist sandsynligt vilde være bleven Følgen af at forsøge paa at angribe en Fjende, der var saa godt forskandset som Delawarerer. Istedetfor at forfølge Arken, vendte disse tre Krigere sig derfor mod den østlige Kyst og holdt sig i en sikker Afstand fra Chingachgoofs Hiler, ved hvilken Manoeuvre Wigernes Stilling blev overordenligt farlig. Den truede med at bringe dem, om ikke imellem en dobbelt Ild, saa dog imellem tvende Farer eller hvad de ansaae for Farer, og istedetfor at tillade Huronerne at indslutte hende i hvad hun ansaae for et Slags Garn, begyndte Judith sit Tilbagetog i sydlig Retning og i en ikke stor Afstand fra Kysten. Hun vovede ikke at lande; thi skulde hun tye til denne Udvei, burde den kun benyttes i yderste Nødstilfælde. I Begyndelsen stjenkede Indianerne den anden Kano liden eller ingen Opmærksomhed; fuldkomment betjendte med dens Indhold, ansaae de dens Erobring for at være af forholdsvis ringe Bigtighed, hvorimod Arken med dens indbildte Skatte og Delawarerens og Hurrys Personer og

dens Eyne til at bevæge sig efter en stor Maalestof laa for dem. Men denne Ark havde ligesaa vel sine Farer som sine Fristelser og efterat have spildt en Time med væsende Bevægelser og stedse i sikker Afstand fra Rislen, syntes Huronerne pludseligt at have taget deres Beslutning, og begyndte at aabenbare den ved ivrigt at gjøre Jagt paa Pigerne.

Da denne sidste Plan iværksattes, havde samtlige Bedkommendes Forhold med Hensyn til deres gjensidige Stillinger væsentligt forandret sig. Arken havde seilet og drevet over en halv Mil og var næsten i samme Afstand ret Nord for Kastelet. Saasnart Delawareten bemærkede, at Pigerne skyede ham, strog han, da han ikke formaaede at styre sit plumpe Fartoi og heelt vel vidste, at det vilde være unyttigt at forsøge paa at flygte fra en Barffano i Tilfælde af Førfølgelse, sit Seil, i Haab om derved at foranledige Søstrene til at forandre deres Plan og søge Bessyttelse i Prammen. Men dette Skridt frembragte ingen anden Virkning, end at Arken derved kom Begivenhedernes Skueplads nærmere, og satte dens Besætning istand til at blive Vidne til Jagten. Judiths Kano var omtrent en Fjerdingvei Syd for Huronerne, men lidt nærmere ved den østlige Kyst og omtrent i samme Afstand Syd for Kastelet som fra den fjendtlige Kano, en Omstændighed, ifølge hvilken den sidstnævnte maatte være omtrent tværs

af Hutteres Fæstning. Idet de forskjelligte Partier vare saaledes beliggende, begyndte Jagten.

Dengang Huronerne saa pludseligt forandrede deres Angrebsmaade, var deres Kano ikke udrustet paa det Bedste. Der var kun to Rarer og den tredie Mand var derfor kun en oversflodig og unyttig Last. Dernæst tilintetgjorde Forstjellen i Lyngde mellem Søstrene og de to andre Mand, især i saa overordenligt lette Kartoier, næsten ganske den Forstjel, der muligen kunde hidrøre fra Huronerne's overlegne Kræfter, saa at Kampen om Hurtighed langt fra ikke var saa ulig som den syntes. Judith begyndte ikke at anstrenge sig førend den anden Kano var kommen saa nær, at Hensigten med Bevægelsen var vis, og derpaa opfordrede hun Hetty til at staae hende bi med hele hendes Færdighed og Styrke.

„Hvorfor skulle vi flygte, Judith?“ spurgte den enseldige Pige. „Huronerne have jo aldrig gjort mig Fæltad og jeg troer heller ikke, at de nogensinde ville gjøre det.“

„Det kan være sandt hvad Dig angaaer, Hetty; men det forholder sig ganske anderledes med mig. Knæl og bed, og staa derpaa op og hjælp mig af yderste Evne til at vi kunne undkomme. Tænk ogsaa paa mig, kjære Pige, medens Du beder.“

Judith gjorde disse Anmodninger med en blandet Høielse, først fordi hun vidste, at hendes Søster i enhver Forlegenhed stedse søgte Bistand hos sin store Bundsfærrante, og dernæst fordi en Fornemmelse af Svaghed og Afhængig-

hed pludseligt overvældede hendes egen stolte Sjæl i denne Provøllsens Stund. Bønnen blev hurtig fremsagt og Ra-
noen kom snart i rast Bevægelse. Men ingen af Parterne
anstrengte strax i Begyndelsen alle deres Kræfter, da de
Begge vidste, at Jagten sandsynligviis vilde blive hidtig
og lang. Ligesom to Krigsskibe, der lave sig til Kamp,
syntes de først at ville forvise sig om deres gjensidige Hur-
tighed, før at de kunde vide, hvorledes de skulde indrette
deres Bestræbelser førend den sidste store Anstrengelse. Nogle
faa Minuter vare tilstrækkelige til at overtude Huronerne
om, at Pigerne vare øvede og at de vilde behøve deres hele
Hærdighed og Styrke for at indhente dem.

Judith havde i Begyndelsen af Jagten vendt sig mod
den østlige Kyst i den ubestemte Beslutning at gaae i Land
og tre ind i Skovene som den sidste Udvei; men da hun
nærmede sig Strandbredden, gjorde Visbeden om, at hendes
Bevægelser iagttoges af Speidere, hendes Modbydelighed for
et saadant Hjælpemiddel uovervindelig. Derhos var hun
endnu ved friske Kræfter og havde godt Haab om at kunne
trætte sine Førfølgere. Med disse Tanter dreiede hun Ra-
noen med Haren og boiede af fra den Krands af dunkle
Fyrretræer, under hvis Skygge hun havde været saa nær
ved at løbe ind, og holdt atter Kours mere hen imod Mid-
ten af Søen. Dette syntes at være det gunstige Dieblif
for Huronerne til at tage Fart, da de nu havde Søens
hele Brede dertil, og det derhos paa dens meest udstrakte

Deel, saasnart de vare komne mellem Flugtningene og Landet. Nu sloi Kanoen afsted, idet Judith erstattede hvad hun mangede i Kraft ved sin store Færdighed og Fatning. Paa en halv Miil syntes Indianerne ikke at have nogen væsentligt Fordeel, men Fortsættelsen af saa store Anstrengelser i saa mange Minuter angreb siensynligt de Paagjeldende. Nu grebe Indianerne til et Middel, som satte dem i Stand til at den ene af dem efter den anden kunde trække Veiret, idet de lode Rorerne gaae fra Haand til Haand uden synderligt at formindste deres Anstrengelser. Judith saae sig tilfældigviis om og bemærkede, at dette Middel anvendtes. Dette bragte hende strax til at mistvivle om Udfaldet, eftersom det ikke var sandsynligt, at hun i Længden vilde kunne holde ud med Vænd, der vare istand til at afløse hinanden; men ikke desto mindre blev hun dog ufortrodent ved, saa at ingen synderligt synlige Følger viste sig strax efter Forandringen.

Hidtil havde Indianerne ikke været istand til at hale mere end et hundrede Favn ind paa Vigterne, skjøndt de vare hvad Somanden kalder „i deres Kjølvand,“ eller i en lige Linie bag ved dem. Dette gjorde Forfølgelsen til hvad der med et technisk Udtryk kaldes en „rumstjeds Jagt,“ hvilken ifølge Ordspøget er en „lang Jagt,“ hvorved forstaaes, at der paa Grund af begge Parters gjensidige Stilling ikke viser sig nogen anden Forandring, end den som opstaaer af, at Forfølgeren i lige Linie nærmer sig den

Førfølgte. Men saa „lang“ det Slags Jagt end indrommes at være, kunde Judith dog see, at Huronerne nærmede sig mere og mere, førend hun vandt ud i Søen. Hun var ikke let til at fortvivle, men et Dieblif tænkte hun dog paa at overgive sig og ønskede at blive bragt til Leiren, hvor hun vidste, at Vildtskytten holdtes fangen; dog i Besragtning af de Midler, hun haabede at kunne anvende for at bevirke hans Befrielse betænkte hun sig igjen og ansporedes atter til fornyet Anstrengelse. Harde der været Noget tilstede, som kunde have øytegnet begge Kanoernes Fart, vilde han have seet, at Judiths vandt et raft Forspring fra sine Førfølgere, idet Pigen gav den fordebbles Hurtighed, medens hun saaledes dvalede ved sine ædelmodige og magtvaaliggende Planer. Førføljellen mellem begge Kanoernes Fart i de næste fem Minuter var virkelig saa betydeligt, at Huronerne begyndte at overtydes om, at de maatte anvende alle deres Kræfter, naar de ikke vilde overgaae den Skam at overvindes af Kvinder. Idet den Stærkeste af dem i sin Førbittrelse over denne Tanke vilde gjøre en rasende Anstrengelse, brækkede han sin Aare i samme Dieblif, han havde taget den fra en Kammerat for at afløse ham. Dette afgjorde strax Sagen; en Kano med tre Mand og kun een Aare kunde nemlig umuligt indhente Flygtninge som Thomas Hutters Døttre.

„See, Judith!“ udbrod Hetty, der havde bemærket denne Hændelse; „Du haaber jeg, at Du vil tilstaae, at

det er nyttigt at bede! Hurerne have brækket en Nare, og de kunne aldrig indhente os."

"Jeg har aldrig negtet det, min stakkels Hetty, og snuffer undertiden i min Sjæls Bitterhed, at jeg havde bedet mere og tænkt mindre paa min Eljævnhed! Vi ere nu, som Du siger, færdige og behøve blot at holde os lidt sydligt for at trække Veiret."

Dette skete, eftersom Fjenden ergav Forsølgelsen i samme Dieblis, han havde havt hiint Uheld, ligesaa pludseligt som et Skib, der mister et vigtigt Rundholt. Istedetfor at følge Judiths Råds, der nu dandsede let ben over Vandet Syd efter, vendte Hurerne sig mod Kastelet, hvor de snart ankom og gik i Land. Af Frugt for, at en overflodig Nare kunde findes i eller omkring Bygningen, vedbleve Pigerne at roe og standsede ikke, førend de vare komne saa langt bort fra deres Fjender, at de havde det bedste Haab om at undkomme, dersom Jagten skulde blive fornyet. Det syntes, som om de vilde ikke nærede nogen saadan Plan; thi efter en Times Forløb saaes deres Rans fuld af Mennesker at forlade Kastelet og styre mod Kysten. Pigerne havde ingen Lejnetsmidler og nærmede sig nu Bygningerne og Arken, efter at de paa Grund af sidstnævnte Manoevrer havde overtydet sig om, at den indeholdt Penner.

Trods Kastelets tilsyneladende forladte Tilstand nærmede Judith sig det dog med den yderste Forsigtighed. Arken var nu over en Miil Nord paa, men roede ned mod

Bygningerne med en saadan Regelmæssighed, at Judith blev overbevist om, at en hvid Mand sad ved Hæderne. Da Pigerne havde nærmet sig Kastelet paa et halvhundrede Fjerne, begyndte de at roe rundt omkring det for at forvisse sig om, at det var tomt. Ingen Kano var i Nærheden og dette gav dem Mod til at nærme sig mere og mere, indtil de vare komne rundt omkring Pælene og havde nærmet sig Platformen.

„Gaa Du ind i Huset, Hetty,“ sagde Judith, „og see efter, om de Bilde ere borte. De ville ikke gjøre Dig Fortrad, og skulde der endnu være Noget af dem tilstede, kan Du give mig et Vink. Jeg troer ikke, at de ville flyde paa en stakkels værgeløs Pige, og jeg kan i det mindste undsløve, indtil jeg frivilligt begiver mig til dem.“

Hetty opfyldte Begjeringen og Judith trak sig nogle Fjerne tilbage fra Platformen, saasnart hendes Søster var gaaet i Land, og holdt sig færdig til Flugt. Men det sidste var unødvendigt, da det ikke varede en Minut, førend Hetty kom tilbage og fortalte, at Alt stod vel til.

„Jeg har været inde i Værelserne, Judith,“ sagde hun alvorligt, „og de ere alle tomme, undtagen Faders: han er inde i sit Kammer og sover, skjøndt ikke saa roligt som man kunde ønske.“

„Er der hørdet Fader Noget?“ spurgte Judith ivrigt, idet hendes Fod berørte Platformen; thi hun var i en saadan Spænding, at hun let kunde forureliges.

Hetty syntes at være bekymret og saae sig omkring med et stjaalet Diebst, som om hun ikke vilde, at nogen Anden end en Fatter skulde høre hvad hun havde at meddele, og at selv denne kun skulde høre det ganske kort.

„Du veed, hvorledes det undertiden er med Fader, Judith,“ sagde hun. „Naar han har drukket for meget, veed han ikke altid hvad han siger eller gjør, og nu synes han netop at have drukket for meget.“

„Det er besynderligt! — Skulde de Vilde have drukket med ham og derpaa ladet ham blive tilbage? Men det er et sorgeligt Syn for et Barn, Hetty, at see en saadan Feil hos en Fader, og vi ville ikke gaae hen til ham for han vaagner.“

Men en Stønnen fra det indre Værelse forandrede denne Beslutning og Pigerne vovede sig hen til deres Fader, som de ikke saa sjeldent kunde finde i en Tilstand, der sætter Mennesket i Klasse med de Umaalende. Han sad i en Krog af den lille Stue med Skuldrene klemte ind i Hjørnet og Hovedet hvilende tungt paa Brystet. Judith nærmede sig, drevet af en pludselig Indskydelse, og bortsog en Seilbuds Hue, der var trykket saa dybt ned paa hans Hoved, at den skjulte Ansigtet, ja Alt lige til Skuldrene. I det Dieblis denne Hindring var fjernet, viste det bærende og blodige Kjod, de blottede Armer og Muffler og alle de øvrige

væmmelige Kjendetegn paa Dødelighed, som aabenbare sig ved Hudens Afslaaning, at han var bleven levende skalperet.

Femte Kapitel.

Læserne maa selv tænke sig den Forfærdelse, som Døttere maa føle ved et saa grueligt Syn, som det, der fremstillede sig for Judiths og Esther's Dine, saaledes som vi have fortalt i det foregaaende Kapitel. Vi ville forbigaae den barnlige Kjærligheds første Følelser og Handlinger og fortsætte Fortællingen snarere ved at tænke os, end ved at beskrive de oprørende Enkeltheder af Dyrtrinet. Det lemlæstede, flaaede Hoved blev forbundet, det vanzirende Blod tørret af den Lidendes Ansigt, de andre Vidler, som Omstandighederne og Dømbu udfravede, bleve anvendte og derpaa blev der Tid til nærmere at undersøge Sagen. Denne blev ikke bekjendt i hele sin Sammenhang, saa simpel den var, før flere Aar derefter, men vi kunne ligesaa gjerne meddele den her, da det kan skee med saa Ord. I Kampen mod Huronerne var Hutter bleven stillet med en Kniv af den gamle Kriger, der havde brugt den Forsigtighed at gjemme alle Vaabnene undtagen sine egne, og da han blev haardt betrængt af sin drabelige Fjende, havde Kniven stilt

Trætten, hvilket skete netop som Døren blev aabnet og Hurry foer ud paa Platformen, saaledes som tidligere fortalt. Dette var den Hemmelighed, hvorfor ingen af disse to Mand havde viist sig under den senere opstaaede Kamp, eftersom Hutter var aldeles udygtig til Strid og hans Overvinder skammede sig ved at vise sig med Spor af Blod paa sig, efterat have brugt saa mange Formaninger for at overtude sine unge Krigere om Nødvendigheden af at gribe deres Fanger levende. Da de tre Huroner vare vendte tilbage fra Forfølgelsen og det var blevet besluttet at forlade Kastelet og gaae i Land til de Andre, var Hutter blot bleven skælperet for at erholde den sædvanlige Tropa og var derpaa bleven forladt for at doe tommervis, saaledes som de barbariske Krigere i denne Deel af det amerikanske Kastland tusinde Gange have gjort. Havde Hutters Saar indskrænket sig til Hovedet, kunde han maaskee dog være bleven helbredet; thi det var Knivstiket, som viste sig at være dødeligt.

Der gives Diebliske af levende Bevidsthed, hvori Guds strenge Afskydsfuldhed viser sig i saa skjærende Farver, at de trods ethvert Forsøg paa at tilsløre dem for Diet, hvor ubehagelige de end kunne synes, eller hver gjerne vi end ville undgaae at erkjende dem. Dette var nu Tilfældet med Judith og Hetty, som Begge soae et gjengjeldende Forryns Straffedom i den Maade, hvorpaa deres Fader led, og en Tugtelse for hans tidligere Forsøg mod Trokeserne. Dette

saaes og søstes af Judith med den hende eiendommelige Skarphed og Klarhed, hvorimod det Indtryk, som det gjorde paa hendes Søsters ensfoldige Aand, maaske var mindre livligt, men formodentlig vilde have været mere varigt.

„O Judith!“ udbrod den ensfoldige Pige, saasnart de havde ydet den Lidende den første Dødsang. „Fader gif selv ud efter Skaber og hvor er nu hans egen? Bibelen kunde have forudsagt denne stræffelige Straf.“

„Stille, Hetty, stille, stakkels Søster — han aabner Dinene; han kan maaske høre og forstaae Dig. Det forholder sig som Du siger og tænker, men det er altfor stræffeligt at tale om.“

„Vand —“ udbrod Hutter, ligesom med en fortvivlet Anstrengelse, der gjorde hans Røst frygteligt dyb og stærkt bøs et Menneske, der var Døden saa nær, som han aabenhart var; „Vand — dumme Piger — ville I lade mig døe af Tørst?“

Der bragtes Vand, som rasktes den Syge, det Første, han havde nydt i flere Timer fulde af legemlige Qualer. Det gjorde den dobbelte Virkning, at det rensede hans Strube og før et Dieblis gjenoplivde hans synkende Kræfter. Hans Dine aabnede sig med den vilde, udspilede Stirren, der pleier at ledsage Hedengangen af en Sjæl, som overrastes af Døden, og han syntes tilbøielig til at tale.

„Fader,“ sagde Judith, ubestrideligt forpint ved hans beklagelige Tilstand og det saa meget mere, som hun var uvi-

dende om, hvilke Midler hun skulde anvende; „Fader, kunne vi gjøre Noget for Dig? Kunne Hetty og jeg lindre Dine Smertes?“

„Fader!“ gjentog den gamle Mand langsomt. „Nei Judith — nei, Hetty — Jeg er ikke Eders Fader. Hun, var Eders Moder, men jeg er ikke Eders Fader. See efter i Kisten — der ligger det Altsammen — giv mig mere Vand.“

Pigerne adlode og Judith, hvis Barndomserindringer gik længere tilbage end hendes Søsters og som i ethvert Tilfælde havde bevaret et langt tydeligere Begreb om det Forbigangne, følte en ubetvingelig Glæde, da hun hørte disse Ord. Der havde aldrig herstet nogen stor Sympathi imellem hendes formcæntlige Fader og hende selv og hun havde endog næret en vis Mistanke om den nu erfarede Sandhed paa Grund af de Samtaler mellem Hutter og hendes Moder, som hun havde listet sig til at høre. Det vilde maaskee være for meget sagt at paastaae, at hun aldrig havde elsket ham; men vi gjøre hende ikke Uret, naar vi sige, at hun glædede sig over, at det nu ikke længere var hendes Pligt. Hettys Følelser vare derimod af en anden Beskaffenhed. Ude af Stand til at gjøre en saadan Forstjæl som hendes Søster, var hendes hele Natur fuld af Kjærlighed og hun havde elsket sin formcæntlige Fader, skjøndt langt fra ikke saa ømt som sin Moder, og det smertede hende nu at høre ham erklære, at han ikke af Naturen var berettiget til denne Kjærlighed. Hun følte en dobbelt Smerte, som

om hans Død og hans Ord to Gange berøvede hende en Fader. Den stakkels Pige gav efter for sine Følelser og gik til en Side og grød.

De to Pigers modsatte Fornemmelser gjorde netop, at de Begge forbleve tause i nogen Tid. Judith gav ofte den Lidende Vand, men trængte ikke ind paa ham med Spørgsmaale, tildeels vel af Hensyn for hans Tilstand, men sandt at sige fuldt saa meget, for at han ikke til en yderligere Forklaring skulde tilføie Noget, der kunde forstyrre hendes glade Tro, at hun ikke var Thomas Hutters Datter. Omfider aftenredde Hetty sine Taarer og kom og satte sig paa en Skammel ved Siden af den Døende, der var bleven lagt udstrakt paa Gulvet med nogle gamle Klædningsstykker, der vare blevene efterladte i Huset, under Hovedet.

„Fader,“ — sagde hun, „Du maa lade mig blive ved at kalde Dig Fader, skjøndt Du siger, at Du ikke er det — Fader, skal jeg læse i Bibelen for Dig? Moder sagde altid, at Bibelen var god for Menneffene, naar de vare i Nød. Hun var tidt selv bedrøvet og da lod hun mig læse i Bibelen for sig; thi Judith holdt ikke saa meget af Bibelen som jeg, og det gjorde hende altid godt. Mangen en Gang har jeg seet Moder begynde at høre paa mig med Taarer i Øinene og ende med Smil og Glæde. O, Fader! Du veed ikke, hvor meget Godt Bibelen kan gjøre, da Du aldrig har forsøgt det; nu skal jeg læse et Kapitel og

det vil formilde Dit Hjerte, ligesom det formildede Huer-
nernes."

Wiedens stakkels Hettty havde saamegen Erbødighed
for og Tillid til Bibelens Kraft, var hendes Forstand for-
slovs til, at hun fuldkomment kunde fatte alle dens Skøn-
heder eller udgrunde dens dybe og undertiden gaadefulde
Wiisdom. Hinn instinktmæssige Bevidsthed om det Rette, der
synes at bevare hende mod at gøre Uret og endog at
kaste en Raabe af moralsk Elskværdighed og Sandhed om
hendes Charakter, kunde ikke trænge igjennem Abstrusiteter
eller efterspore det fine Slægtskab mellem Aarsag og Virk-
ning hinsides deres mere oienfaldende og uomtvistelige For-
bindelse, skjøndt hun aldrig undlod at see denne i dens
Heelhed og tilskrive Alt dets rette Følge. Hun hørte med
et Ord til dem, der søle og handle rigtigt, uden at være
i stand til at angive nogen logisk Grund derfor, idet hun
endog anførte Aabenbaringen som sin Hjemmel. Hendes
Udvalg af Bibelen udmærkede sig derfor i Almindelighed
ved hendes eget Hjertes Enfoldighed og ved, at de hyppig-
ere indeholdt Billeder af bekjendte og legemlige Ting, end
hine øyhoiede moralske Sandheder, hvorpaa denne vidunder-
lige Bog er saa rig — vidunderlig og mageløs, selv uden
Hensyn til dens guddommelige Oprindelse, som et Værk,
der er fuldt af den dybeste Philosophi, udtrykt i det ædleste
Sprog. Hendes Moder havde ved en Tankeforbindelse, der
sandsynligvis vil være paafaldende, især yndet Jobs Bog

og Hetty havde for en stor Deel lært at læse ved de hyppige Underviisninger, hun havde modtaget i de forstjellige Kapitler af dette ærverdige og ophøiede Digt, der nu antages at være den ældste Bog i Verden. Ved denne Leilighed gav den stakkels Pige efter for Vanen og hun tog fat paa hiin velbekjendte Deel af den hellige Skrift med samme Færdighed som den, hvormed en øvet Advokat citerer sin Hjemmel af den juridiske Viisdoms Forraadskammer. Ved Valget af Kapitlet lededes hun af Instinkten og tog det, som i vor engelske Text har til Overskrift: „Job undskylder sit Dussie om Døden.“ Dette læste hun heelt igjennem fra Begyndelsen til Enden med blid, dæmpet, flagende Røst, i det fromme Haab, at de allegoriske og dunkle Sætninger vilde yde den Lidendes Hjerter den Trøst, han behøvede. Det er nok en Eiendommelighed ved Bibelens omfangsrige Viisdom, at der neppe kan findes noget Kapitel, naar det ikke er reent fortællende, som ikke indeholder en eller anden Sandhed, der ikke kan anvendes paa ethvert menneskeligt Hjertes Tilstand saavel som paa dets Besidders sieklige Stilling, enten gjennem Hjertets egen Virken eller i en endnu mere umiddelbar Skikkelse. I dette Tilfælde var selve Begyndelsesverset: „Er der ikke en bestemt Tid for Mennesket paa Jorden?“ forbausende og alt som Hetty blev ved, anvendte Hutter, eller troede idetmindste at kunne anvende flere Aphorismer og Billeder paa sin jordiske og aandelige Tilstand. Naar Livet er stærkt i Aftagende, flammer Anden

sig ved Haabet, naar den ikke er aldeles sonderkaust af Førtvivlelse. De høitidelige Ord: „Jeg har syndet; hvad skal jeg gjøre imod Dig, o Du Menneskenes Bevarer? Hvorfor har Du sat mig som en Slave imod Dig, saa at jeg er en Byrde for mig selv?“ gjorde et stærkere Indtryk paa Hutter, end de andre, og skjøndt de vare for dunkle til, at en Mand med hans plumpe Følelse og sløve Aand kunde fatte dem i hele deres fulde Omfang, kunde de dog anvendes saa umiddelbart paa hans egen Stilling, at han vaandede sig under dem.

„Føler Du Dig ikke bedre nu, Fader?“ spurgte Hetty, idet hun luffede Bogen; „Moder blev stedse bedre, naar hun havde læst i Bibelen.“

„Vand,“ svarede Hutter, „giv mig Vand, Judith. Jeg gad vide, om min Tunge stedse vil være saa breed! Hetty, staaer der ikke noget i Bibelen om at kjøle Tungen paa en Mand, der brændte i Helvedes Ild?“

Judith vendte sig forskædet bort; men Hetty opsøgte ibrigt Stedet, som hun læste høit for det af Samvittigheden grebne Offer for dets egengjerrige Attraa.

„Det var det, skaffels Hetty, det var det. Min Tunge tranger til at ladskes nu; hverledes vil det gaar siden?“

Dette Spørgsmaal bragte endog den tillidsfulde Hetty til at tie; thi hun havde intet Svær tilrede paa en paa Førtvivlelse saa indholdsrig Tilstaaelse. Saa længe Vand kunde lindre den Lidende, stod det i Søstrenes Magt at raffe

ham det. og hver Gang han forlangte det, holdt de det til hans Fader. Selv Judith bad og saasnart Hetty mærkede, at hendes Bestræbelser for at faae Faderen til at lytte til hendes Bibelssteder ikke længere lønnedes med Held, knælede hun ved Siden af ham og gjentog fromt de Ord, som Frelseren har efterladt os som et Mønster for de menneskelige Bønder. Dette vedblev hun at gjøre med enkelte Mellemrum saa længe det forekom hende, at det kunde nytte den Døende. Men Hutter holdt længere ud, end Pigerne havde troet det muligt, da de fandt ham. Undertiden talte han forstaaeligt, skjøndt hans Fader oftere bevægede sig og frembragte Lyd, som ikke efterlode noget klart Indtryk. Judith lyttede opmærksomt og hun hørte Ordene: „Mand; Død; Sorøer; Loven; Skælper,“ og flere andre af lignende Betydning, skjøndt det ikke kunde uddrages af nogen Særling i hvilken Forbindelse de brugtes. Men de vare dog tydelige nok til at blive forstaaede af en Person, hvem alle de Rygter, der vare i Gang til hendes formeentlige Faders Dødsbud, ikke vare undgaaede og hvis Fattighederne var ligesaa hurtig som hendes Opmærksomhed var stor.

I hele den paafølgende piinlige Time tænkte ingen af Søstrene saa meget paa Hutterne, at hun kunde nære nogen Frygt for deres Tilbagekomst. Det syntes, som om deres Sorg og forladte Tilstand ophøiede dem over Faren af en saadan Forstyrrelse, og da de hørte Aareslag, blev ikke engang Judith, der alene havde nogen Grund til at

være hange for Fjenden, forbauset, men begreb strax, at Arken var i Nærheden. Hun gik usørfærdet ud paa Platformen; thi dersom det skulde vise sig, at Hurry ikke var der, men at Huronerne ligeledes havde bemægtiget sig Prammen, var Flugt umulig, og desuden søgte hun det Slags Trygghed, som kun den høieste Grad af Elendighed indgyder. Men der var ingen Grund til ny Frygt, idet Chingachgook, Tys og Hurry alle stode i den aabne Deel af Prammen og forsigtigt undersøgte Bygningen for at forvisse sig om, at Fjenden var borte. Og saa de havde seet Huronerne forlade Kastellet og Vigernes Kano ankomme dertil og i Tillid til den sidstnævnte Omstændighed havde March dreiet Prammen til Platformen. Et Ord var tilstrækkeligt til at forklare, at her Intet var at befrygte, og Arken laa snart fortoiet i sit gamle Leie.

Judith sagde ikke et Ord om sin Faders Tilstand, men Hurry kjendte hende for godt til ikke at indsee, at der var noget mere end almindeligt Galt paa Færd. Han gik forar, skøndt med et mindre selvtilidsfuldt og kjæst Væsen end sædvanligt, ind i Huset og da han var kommen ind i det indre Bærelse, saae han Hutter ligge paa Ryggen og Hetty sidde ved Siden af ham og visste ham med om Omsorg. Morgens Begivenheder havde betydeligt forandret Hurrys Væsen. Trods hans Dygtighed i at svømme og den Færdighed, hvormed han valgte det eneste Middel, der muligen kunde frelse ham, havde dog Hjælpeløsheden af

at befinde sig i Vandet med bundne Hænder og Fødder omtrent frembragt den samme Virkning paa ham, som den nær forestaaende Straf pleier at frembringe hos de fleste Forbrydere, idet den havde efterladt et levende Indtryk af Dødens Rædsler i hans Sjæl og det ovenikjøbet i Forbindelse med Billedet af legemlig Hjælveløshed; thi dette Menneskes Dumdriftighed bidrøgte meget mere fra uhyre legemlige Kræfter, end fra Villiens Energi, eller naturligt Mod. Deilige Helte tabe gjerne en stor Deel af deres Mod, naar deres Kræfter svigte dem, og skjøndt Hurry nu var ubunden og ligesaa kraftig som nogensinde, vare Begivenhederne for ny, til at Grindringen om hans forrige beklagelige Tilstand endnu kunde være bleven svækket. Om han saa havde levet i hundrede Aar, vilde dog det, der havde tildraget sig i de saa indbildsrige Minuter, da han befandt sig i Søen, have udøvet en dæmpende Virkning paa hans Charakter, om end ikke paa hans Varsen.

Hurry blev ikke alene rystet, men tillige høist overrasket ved at finde sin fordums Kammerat i denne færdtvivlede Stilling. Under Kampen inde i Huset havde han selv været alt for beffjæstiget til at kunne erfare hvad der var hændet hans Kammerat, og da der ikke var blevet brugt noget dræbende Vaaben mod ham selv, men alle Bestræbelser vare gaaede ud paa at tage ham ubeskadiget til Fange, troede han naturligviis, at Gutter var bleven overvældet, medens han skyldte sin store Legemsstyrke og et heldigt Sammenstød

af uventede Begivenheder sin Redning. Døden i et Værelses Taushed og Hvidelighed var noget Nyt for ham og skjøndt fortrolig med voldsomme Optrin, var han dog ikke vant til at sidde ved Sygeleiet og iagttage Pulsens langsomme Slag, alt som de blive svagere og svagere. Trods Korandringen i hans Følelser, kunde dog et heelt Livs Vaner ikke afslattes i et Dieblis og det uventede Optrin afpressede Grandsboeren nogle karakteristiske Ord.

„Hvad nu, gamle Tom!“, sagde han; „have Landsstrygerne virkelig kastet Dem overende, saa at De ikke alene ligger i Gulvet, men sandsynligviis maa blive liggende? Jeg troede rigtignok, at De var fangen, men kunde dog aldrig tree, at det var saaledes fat med Dem.“

Hutter aabnede sine brystne Dine og stirrede vildt paa den Talende. En Oversvømmelse af forvirrede Grindringer overfyldte hans omtaagede Hånd ved Synet af hans gamle Kammerat. Det var klart, at han kæmpede med sine egne Forestillinger og ikke kunde skjelne de sande fra de falske.

„Hvem er du?“ spurgte han med en hæs Hviſten, idet hans svage Kræfter negtede at understøtte ham i at give sin Stemme mere Eftertryk. „Hvem er du? Du ligner Styrmanden paa „Enen.“; han var ogsaa en Kæmpe og havde nær overvundet os.“

„Jeg er Deres Styrmand, flydende Tom, og Deres Kammerat, men har Iret at bestille med nogen Enen.“

Nu er det Sommer, og Harry March forlader altid Bjer-
gene snarest muligt, naar Frossen begynder."

"Jeg kjender Dig — Hurry Skurry! Jeg vil sælge
Dig en Skalp af en fuldvoren Mand — hvad vil Du
give?"

"Stakkels Tom! Dette Skalpvæsen har slet ikke viist
sig fordeelsagtigt og jeg har saa noget nær bestemt mig til
at opgive det og tage fat paa en mindre blodig Haandtering."

"Har Du en Skalp? Min er borte. — Hvorledes
er det at have en Skalp? Jeg veed, hvorledes det er at
have mistet den — Ald og Luer omkring Hjernen — og
en Knugen i Hjertet — nei, nei — drab først og skal-
peer bagefter."

"Hvad mener den gamle Krabat, Judith? Han snak-
ker, som om han ogsaa var bleven kjed af Haandteringen.
Hvorfor har De forbundet hans Hoved? Have De Vilde
maaaffee kildret ham lidt i Skallen med deres Tomabawker?"

"De have gjort det Samme ved ham, som De og
han, Harry March, med saa megen Fornoielse vilde have
gjort ved dem. Huden og Haarene ere blevne slidte af
hans Hoved for at faae Penge hos Gouverneuren i Ka-
nada, ligesom I vilde have slidt dem af Huronernes Hove-
der for at faae Penge af Gouverneuren i York."

Judith talte med megen Anstrengelse for at synes
fattet, men det laa bverken i hendes Natur eller siebliffe-
lige Følelse at yttre sig uden Bitterhed og hendes stærke

Betoning og hendes Bæsen fik ogsaa Hetty til at see op med et bebreidende Blik.

„Det er haarde Ord af Thomas Hutters Datter, medens Thomas Hutter ligger her og skal døe,“ bemærkede Harry.

„Gud være lovet! Hvilken Bebreidelse der end kan ramme min stakkels Moder, saa er jeg dog ikke Thomas Hutters Datter.“

„Ikke Thomas Hutters Datter! Forfyd ikke den gamle Karl i hans sidste Diebliske, Judith; thi det er en Synd, som Herren aldrig vil overse. Naar De ikke er Thomas Hutters Datter, hvis Datter er De da?“

Dette Spørgsmaal aavede Judiths gjenstridige Aand; thi idet hun var bleven fri for en Fader, hvem hun sølte det var en Lettelse at finde at hun torde tilstaae, at hun aldrig havde elsket, havde hun overseet den vigtige Omstændighed, at der ikke var nogen Anden tilstede, som kunde indtage hans Plads.

„Jeg kan ikke sige Dem, Harry, hvem min Fader var,“ svarede hun mere blidt; „men jeg haaber, at han i det mindste var en retsskaffen Mand.“

„Hvilket er mere, end De troer at være Tilfældet med gamle Hutter? Nu vel, Judith, jeg vil ikke negte, at der var nogle slemme Historier om flydende Tom i Gang; men hvem faaer ikke Riet, naar hans Fjende har Riven i Hænde?

Der er dem som sige stemme Ting om mig; og selv De, saa smuk som De er, gaaer ikke altid fri."

Dette sagdes for at tilveiebringe et Slags Kæledsskab i Rygte mellem de raagjeldende Personer og, som Nutidens Politikere udrykke sig, i en yderligere Hensigt. Hvilken Følge det vilde have haft med Hensyn til Judiths bekjendte Gemyt og hendes afgjorte Antipathi for Hurrer, er ikke let at sige; thi Hutter robede nu ved utvetydige Kjendtegn, at hans sidste Dieblis nærmede sig. Judith og Hettv havde staaet ved deres Moders Dødsleie og behøvede altså ikke nogen Advarsel om den forestaaende Krisis, og ethvert Tegn paa Harmen forsvandt fra den Forstærktes Ansigt. Hutter aabnede sine Dine og søgte endog at føle sig for med Haanden, et Beviis paa, at Synet slog ham Feil. En Minut derpaa begyndte han at ralle; derefter fulgte en Pause uden mindste Aandedræt, og endeligen kom det sidste langtrukne Suk, hvormed Sjælen antages at forlade Legemet. Denne pludselige Ende paa en Mands Liv, der hidtil havde indtaget en saa vigtig Plads paa den lille Skueplads, hvor han havde spillet en Rolle, standsede enhver Tvistighed.

Dagen gik uden videre Afbrydelse, da Huronerne, skjøndt de nu vare i Besiddelse af en Kano, syntes at være for saavidt tilfredsstillede ved deres Held, at de ikke strax tænkte paa at iværksætte nogen Plan imod Kastelet. Det vilde heller ikke have været saa ganske sikkert at nærme

sig det under deres Risler, som nu vidstes at være i Besiddelse af det, og det er rimeligt, at Baabensstilstanden snarere hidrorte fra denne, end fra nogen anden Omstændighed. Imidlertid foretoges Forberedelserne til Hutter's Begravelse. At jorde ham i Land var umuligt og Hetty ønskede, at hans Lig skulde hvile ved Siden af hendes Moders i Søen. Hun formaaede at anføre en af hans Ytringer, hvori han havde kaldt Søen „Familiefirkegaarden,“ hvilket heldigviis skete uden at hendes Søster, som vilde have modsat sig Planen med uovervindeligt Misbehag, dersom hun havde kjendt noget til den, vidste deraf. Men Judith havde ikke blandet sig i Sagen og de fornødne Forberedelser bleve truffne uden hendes Vidende eller Samtykke.

Tiden, der var bleven valgt til den simple Ceremoni, var det Dieblig, da Solen var ved at gaae ned, og man skulde vanskeligt have kunnet finde en Time eller en Skueplads, der bedre passede sig til at vise et Væsen med en roen og rolig Aand den sidste Tjeneste. Døden har noget Gaadefuldt og høitideligt Værdigt, som stemmer de Levende til at betragte selv en Forbryders Levninger med en vis Afsky. Enhver jordisk Forstjæl er ophørt; det synes som om Skædet er blevet trukket tilside og at den Hædengangnes Rygte og Skjebne ere ligesaa opbrødt over de menneskelige Anstuelser, som over den menneskelige Viden. Døden er ingen sandere Lighedsgjører i Noget, eftersom Aanden erkjender, at uagtet det er umuligt ubetinget at

sammenblande Høie med Lave, Bærdige med Uværdige, vilde det dog være Hovmod at anmasse sig Ret til at domme dem, der antages at staae for Guds Domstol. Da Judith hørte, at Alt var færdigt, gif hun efter sin Søsters Opfordring op paa Platformen og gav da først Afgt paa Anstalterne. Piget laa i Prammen, indhyllet i et Lagen, hvori over et Centner Steen, der vare tagne fra Arnestedet, vare indbundne, for at det skulde synke. Ingen andre Forberedelser syntes at være blevene ansæte for nødvendige, men Hetty havde imidlertid dog sin Bibel under Armen.

Da Alle vare gaaede ombord i Arken, blev denne selsomme Rolig for den Mand, hvis Lig de nu var til det sidste Hvilested, sat i Bevægelse. Hurry sad ved Ræ-
 rerne. I hans kraftige Hænder syntes de ikke at være stort Andet, end et Par Pagaier, der bleve regjerede uden mindste Anstrengelse, og da han var svet i deres Brug, forblev Delawarereren en ørkesløs Tilskuer. Arkens Fart havde noget af et Ligtogs majestætiske Høitidelighed, idet Ræreslagene vare afmaalte og Bevægelsen jevn og langsom. Vandets Plasken ved Ræreslagene holdt Takt med Hurrys Be-
 stræbelser og kunde være blevet sammenlignet med en Sø-
 gestæres afmaalte Skridt, og de stille Omgivelser harmoni-
 rede stjønt med en Skif, til hvilken Tanken om Gud stedse knytter sig. I dette Dieblif saaes ikke een eneste Krusning paa Søens speilklare Overflade og det brede Skovpanorama syntes at betragte Stunden og Ceremoniens hellige Rolig-

hed med sorgmodig Taushed. Judith var rørt til Taarer og selv Hurry var bevæget, uagtet han neppe vidste hvorfor. Hetty bevarede de udvortes Tegn paa Rolighed, men hendes indre Sorg overgik langt hendes Søsters, eftersom hendes hjærlige Hjerte snarere elskede af Vane, end paa Grund af den sædvanlige Forbindelse mellem Følelse og Tilboielighed. Men hun opretholdtes af et religiøst Haab, som i Almindelighed udfyldte den Plads i hendes ensfoldige Sjæl, som jordiske Følelser indtog i Judiths, og hun var ikke ganske fri for at vente at see en eller anden Aabenbarrelse af den guddommelige Magt ved en saa høitidelig Leilighed. Alligevel var hun hverken mystisk eller overspændt, da hendes Mandssvaghed forbed begge Dele. Ikke desto mindre besadde hendes Tanker i Almindelighed saa meget af en bedre Verdens Reenhed, at det var let for hende ganske at glemme Jorden og kun at tænke paa Himlen. Lys var alvorlig, opmærksom og deeltagende; thi hun havde ofte seet de blege Ansigters Begravelser, om end ingen, som lovede at blive saa eiendommelig som denne; hvorimod Delawareren, skøndt han ogsaa viste sig alvorlig og opmærksom, var stoist og rolig.

Hetty agerede Leds og tilkjendegav Hurry, hvorledes han skulde bære sig ad med at finde det Sted i Soen, hun pleiede at kalde „Moders Grav.“ Lascien vil erindre, at Kasketen laa paa den sydlige Ende af en Grund, der strakte sig næsten en halv Mil imod Nord, og det var

ved den yderste Ende af dette flække Vand, at flydende Tom havde fundet det passende at stede Levningerne af sin Hustru og sit Barn til Hvile, og nu vare hans egne i Begreb med at blive gjemte ved Siden af dem. Hetty havde Landkjendinger, ved hvis Hjælp hun pleiede at finde Stedet, skjøndt Bygningernes Beliggenhed, Grundens Retning og Vandets skjønne Gjennemgængelighed, hvorigjennem man kunde see heelt ned paa Bunden, samtlige bidroge til at hjælpe denne. Ved disse Midler var hun istand til at bedømme Farten, saa at hun i rette Tid kunde nærme sig March og hviſſe:

„Nu kan De gjerne holde op med at roe, Hurry. Vi ere komne forbi Stenen nede paa Bunden og Moders Grav er her tæt ved.“

March ophørte med sine Bestræbelser og lod strax Drægget falde og greb Barpet for at standse Prammen. Arken svævede langsomt rundt under denne Ivang og da den laa stille, saaes Hetty fra Agterenden vege ned i Vandet, medens Taarerne strømmede fra hendes Dine af en ubetvingelig naturlig Kølſe. Judith havde været tilſtede ved sin Moders Begravelse, men ikke siden besøgt Stedet. Denne Kersommelse bidrøgte ikke fra nogen Ligegyldighed for den Afdødes Wiinde, thi hun havde elſket sin Moder og haft Anledning til bitterligen at sørge over hendes Tab; men det var hende ubehageligt at tænke paa Døden, og hun havde selv oplevet Begivenheder siden hiin Begravelse,

som havde forøget denne Kælelse og gjort hende om muligt endnu mere utilbøielig til at nærme sig det Sted, der indeholdt Levningerne af et Væsen, hvis strenge Lærdomme om qvindelig Moralitet og Sømmelighed vare blevene end mere indskærpede ved Angeren over hendes egne Feil. Med Henty forholdt det sig derimod heelt anderledes. For hendes enfoldige og uskyldige Sjæl var Grindringen om hendes Moder kun en blid Sorg; en Smerte, der saa ofte benævnes vellystig, netop fordi den knytter sig til Billederne af en bedre Tilstands Fortræffelighed og Reenhed. En heel Sommer havde hun pleiet at indfinde sig paa Stedet efter Solens Nedgang, og naar hun havde lagt sin Kano saaledes tilankers, at den ikke kunde forstyrre Liget, kunde hun sidde og i Tankerne tale med den Afdøde, synge blide Hymner i Aftenluften og gjentage de Bonner, som det Væsen, der nu slumrede dernede, havde lært hende i hendes Barn-dom. Henty havde tilbragt sine lykkeligste Timer i dette middelbare Samkvem med sin Moders Aand, idet vilde indianiske Sagn og Meninger hende selv uafvidende blandede sig med den Christelige Underviisning, hun havde faaet som Barn. En Gang havde hine endog indvirket saa meget paa hende, at hun havde været i Begreb med at udøve nogle af de physiske Ceremonier, som de røde Mænd videst at iagttage; men denne forbigaaende Fælelse var bleven for-dunklet af det Christendommens stadige, skjøndt milde Lys, som aldrig ophørte at brande i hendes blide Barm. Nu

vare hendes Fornemmelser kun de naturlige Udgydelser af en Datter, som grad over en Moder, hvis Kjærlighed var uudslukseligt indpræget i Hjertet og hvis Lærdomme vare blevne givne med altfor stort Alvor, til at de let kunde glemmes af et Bæsen, der havde saa faa Fristelser til at fare vild.

Der var ingen anden Præst end Naturen tilstede ved denne sølsomme og eiendommelige Jordefærd. March slog Dinene ned og saae gjennem det klare Vand, der næsten var ligesaa reent som Luften, hvad Hetty pleiede at kalde „Moders Grav.“ Det var en lav, uregelmæssig Forhøjning af Jord, der ikke var dannet af nogen Spade og af hvis ene Hjørne en Stump af det hvide Stykke Seildug, som udgjorde den Aldodes Ligtæppe, stittede frem. Piget var blevet sænket ned paa Bunden og Gutten havde taget noget Jord med fra Lænd, som han havde ladet falde ned paa det, indtil det var blevet beel skjult. I denne Tilstand var Stedet forblevet, indtil Vandets Bevægelser havde blottet det eneste Tegn paa dets Bestemmelse. Selv de Naaeste og Lærmfuldeste ares ved Ceremonierne ved en Begravelse. March følte ingen Lyst til at give sin Stemme Lyst i et af dens sædvanlige plumpe Udbrud og var tilbøjelig til at fuldbyrde det Hverv, han havde paataget sig, med anstændig Sammelighed. Naaske tænkte han paa den Gjengjældelse, der havde ramt hans fordums Kammerat, og mindedes den frygtelige Fare, hvori hans eget Liv nu

ligt havde sværet. Han tilkjendegav Judith, at Alt var i Beredskab, anmodedes af hende om at lægge Haand paa Bærket og løstede, uden anden Bistand end sine egne uhyre Kræfter, Liget i Beiret, og bar det hen i Enden af Prammen. To Parter af et Toug bleve førte omkring Skuldrene og Benene ligesom omkring en Ligliste og derpaa blev Liget ført langsomt ned under Bandspeilet.

„Ikke der, Harry March, ikke der,“ sagde Judith og gyste uvillkaarlig; „får det ikke fuldt saa nær ned ved det Sted, hvor Moder ligger.“

„Hvorfor ikke, Judith?“ spurgte Hetty alvorligt. „De levede sammen i Livet og bør ogsaa ligge sammen i Døden.“

„Nei, nei, Harry March, længere borte, længere borte Stakkels Hetty, Du veed ikke hvad Du siger. Lad mig ordne dette.“

„Jeg veed, at min Forstand er svag, og at Du er klog; men Manden bør dog sikkert hvile tæt ved sin Hustru. Moder sagde, at saaledes bleve de altid begravede paa kristelige Kirkegaarde.“

Denne lille Tvist førtes med Alvor, men med dæmpede Stemmer, som om de Talende frygtede for, at de Døde skulde høre dem. Judith kunde ikke strides med sin Søster i et saadant Dieblik, men ifølge et betydningsfuldt Tegn fra hende førte March Liget ned lidt længere borte fra Konens; derpaa trak han Tougene op og den høitidelige Handling var tilendebragt.

„Nu er det forbi med flydende Tom,“ udbrød Hurry, idet han boiede sig ud over Prammen og stirrede gjennem Vandet ned paa Liget. „Han var en vakker Kammerat paa et Strejftog og udmærket duelig til at omgaaes med Enarer. Grød ikke, Judith; vær ikke saa modfalden. Hetty; thi ogsaa den Vetsfærdigste af os maa døe og naar Tiden er kommen, kunne Klager og Taarer ikke kalde de Døde tilbage igjen. Deres Fader vil unegteligt være et Tab for Dem; de fleste Fædre ere et Tab, især for ugiorte Døttre; men der gives et Middel til at luge den Sorg og De ere Begge for unge og smukke til at være lange om at finde det. Dersom De ikke har noget imod at børe, hvad en stikkelig, ligefrem Karl har at sige, Judith, vilde jeg gjerne tale lidt med Dem afsides.“

Judith havde neppe lagt Mærke til dette plumpe Forsøg af Hurry paa at trøste, endstjøndt hun nødvendigviis forstod dets almindelige Mening og havde et temmelig klart Begreb om dets Indhold. Hun gråd ved Grindringen om sin Moders tidligere Omhed og smertelige Billeder af forlængst forglemte Lærdomme og upaaagtede Forfærdelser paa trængte sig hende. Men Hurrys Ord kaldte hende tilbage til det nærværende Dicklik og saa uventede og ubetimelige de ogsaa vare, frembragte de intet af hine Misbæger. Der syntes tværtimod pludseligt at falde hende Noget ind; hun saae en kort Tid vist paa den unge Mand,

torrede sine Dine og gif hen i den anden Ende af Pram-
men med et Vink til ham om at følge med. Her satte
hun sig ned og tilkjendegav March, at han skulde sætte sig
ved Siden af hende. Den Bestemtbed og Alvorlighed,
hvormed Alt dette skete, gjorde hendes Ledfager lidt bange
og Judith fandt det nødvendigt selv at brude Isen.

„De ønsker at tale med mig om Egetskab, Harry
March,“ sagde hun, „og jeg er kommen herhid over mine
Forældres Grav saa at sige — nei, nei — over min staf-
fets kjære, kjære Moders Grav for at høre hvad De har
at forebringe.“

„Det er noget Usædvanligt og De er saa besynderlig
i Alfen, Judith,“ svarede Harry mere forvirret, end han
vel vilde have tilstaaet; „men Sandhed er Sandhed og
den skal frem, lad saa komme hvad der vil. De veed
vel, Pige, at jeg længe har anseet Dem for det smukkeste
unge Fruentimmer, mine Dine nogensinde ere faldne paa,
og at jeg ingen Hemmelighed har gjort deraf, hverken her
ved Soen, ude imellem Jægerne og Snaresætterne, eller
inde i Kolonierne.“

„Ja — ja, det har jeg hørt for og antager det for
sandt,“ bemærkede Judith med en vis feberagtig Utaal-
modighed.

„Naar et ungt Mandfolk taler saaledes om et ungt
Fruentimmer, er der Grund til at troe, at han sætter
Pris paa hende.“

„Sandt, sandt, Hurry; Alt det har De allerede sagt mig mange Gange.“

„Naa, naar det ikke er ubehageligt, skulde jeg mene, at et Fruentimmer ikke kan høre det for ofte. Alle sige, at det forholder sig saaledes med Deres Kjon, at Intet er det kjarere, end at man atter og atter gjentager for det hvor meget man holder af det, med mindre det skulde være at tale om dets Skjønhed.“

„Uden Tvivl; vi synes som oftest godt om begge Dele; men dette er et ualmindeligt Diebliø, Hurry, i hvilket forfængelige Ord ikke burde bruges altfor frit. Jeg vilde hellere høre Dem tale uden Omkvøb.“

„De skal faae Deres Villie, Judith, saaledes som jeg troer, at De altid vil have den. Jeg har ofte sagt Dem, at jeg synes bedre om Dem, end om noget andet ungt Fruentimmer, eller for den Sags Skyld end om alle andre unge Fruentimmer tilsammen; men De maa have bemærket, Judith, at jeg aldrig med rene Ord har spurgt Dem, om De vilde giøre Dem med mig.“

„Jeg har bemærket begge Dele,“ svarede den unge Pige, idet et Smil spillede om hendes skjønne Mund, trods den sølsomme og vorende Dymærksomhed, som bragte hendes Kinder til at rødme og tændte en næsten blændende Glæde i hendes Dine, „jeg har bemærket begge Dele og fandt det Sidste mærkeligt hos en Mand med Harry Harbys Bestemthed og Uforfærdighed.“

„Der har været en Grund dertil og den gjør mig forlegen selv i dette Dieblis — nei, bliv ikke saa rød og se ikke saa vred ud; thi der gives Tanker, som kunne blive siddende længe i en Mands Hoved, ligesom der gives Ord, der kunne blive siddende i hans Hals; men paa den anden Side gives der Kælelser, som kunne overvinde dem alle, og for disse Kælelser mærker jeg, at jeg maa bide mig. De har nu hverken Fader eller Moder mere, Judith, og det er moralsk umuligt, at De og Hetty kunde leve her, selv om der var Fred og Troleserne vare rolige; men saaledes som Sagerne nu staar, ville De ikke alene komme til at lide Sult, men ogsaa Begge To blive tagne tilfange eller skæperede, inden otte Dage ere omme. Det er derfor paa Tiden at tænke paa en Forandring og en Mand og vil De tage mig, skal Alt, hvad der er fæst, være glemt og dermed er den Bise ude.“

Judith havde ondt ved at undertrykke sin Utaalmodighed til han havde afgivet denne plumpe Erklæring, som hun aabenbart onskede at børe og som hun nu hørte paa med en Beredvillighed, der kunde have valet Haab. Hun lod nerve den unge Mand tale ud, saa begjerlig var hun efter at bringe ham paa det Næne og saa rede var hun til at svare.

„Heldt, Hurry, det er nok,“ sagde hun, hørende Haanden som for at standse ham; „jeg forstaaer Dem ligesaa godt, som om De blev ved at tale en heel Maaned

endnu. De foretrækker mig for andre unge Piger og ønsker, at jeg skulde blive Deres Kone."

"De sætter det frem i bedre Ord, end jeg kan, Judith, og jeg ønsker, at De vilde tænke Dem dem sagte saaledes som De helst vilde høre dem."

"De ere tydelige nok, Hurry, og det bør de ogsaa være. Dette er ikke Stedet til Svog eller Bedrageri. Hør nu mit Svar, som i enhver Henseende skal være ligesaa oprigtigt som Deres Tilbud. Der gives en Grund, March, hvorfor jeg aldrig — —"

"Jeg troer jeg forstaaer Dem, Judith, men jeg er villig til at oversee denne Grund, den kommer ingen Anden ved, end mig. Bliv nu ikke saa rød som Himlen ved Solens Nedgang; det var ikke min Agt at fornærme Dem og De maa derfor heller ikke tage det op i den Mening."

"Jeg bliver ikke rød og vil ikke tage det fornærmeligt op," sagde Judith, idet hun kæmpede for at undertrykke sin Harmen paa en Maade, som hun aldrig før havde fundet det nødvendigt at anvende. "Der gives en Grund, hvorfor jeg aldrig bør eller kan blive Deres Kone, Hurry; en Grund, som De synes at oversee, og som det er min Pligt nu at meddele Dem ligesaa tydeligt, som De har begjært mit Ja. Jeg elsker Dem ikke og jeg er vis paa, at jeg heller aldrig vil kunne elske Dem høit nok til at egte Dem. Ingen Mand kan ønske sig en Kone, som ikke foretrækker ham for alle andre Mænd, og naar jeg siger

Dem dette usorbeholdent, troer jeg, at De selv vil takke mig for min Dyrtighed."

"O Judith, det er disse stolte, brogede, rødjolede Officierer fra Forterne, som have anrettet den hele Ulykke!"

"Stille, Ward; bagtal ikke en Fatter over hendes Moders Grav! Giv mig ikke, idet jeg kun ønsker at behandle Dem ærligt, Grund til i mit Hjertes Bitterhed at nedkalde Dind over Deres Hoved! Glem ikke, at jeg er en Kvinde og De er en Mand, at jeg hverken har en Fader eller en Broder, som kunne straffe Deres Ord."

"Naa, der er Noget i det Sidste og jeg siger ikke Mere. Giv Dem Tid, Judith, og betank Dem bedre herpaa."

"Jeg behøver ingen Tid; min Beslutning har længe været fattet og jeg har kun ventet paa, at De skulde tale tydeligt for at svare Dem tydeligt. Du forstaae vi hinanden og det nytter ikke at bruge flere Ord."

Wigens bydende Alvor skrammede den unge Mand; thi han havde aldrig før seet hende saa streng og bestemt. I de fleste af deres tidligere Samtaler havde hun mødt hans Ytringer undvigende eller spottende; men dette havde Hurrey feilagtigen antaget for quindeligt Reqvetteri og troet let at kunne faae forandret til et Samtykke. Han havde kun kæmpet med sig selv om at gjøre Tilbudet og aldrig for Alvor troet det muligt, at Judith vilde afslaae at blive den smukkeste Mands Kone paa hele Grandson. Du, da

Afslaget virkelig kom og det i Udtryk, som ikke lernede nogen Tvivl om dets Dygtighed, blev han, om ikke aldeles bedøvet og maallost, saa dog saa overbragt og overrasket, at han ikke længere folte Lyst til at forsøge paa at forandre hendes Beslutning.

„Nu har Glimmerspeilet ikke længere nogen stor Tilføkkelse for mig,“ udbrod han efter en Minuts Tausbed. „Gamle Dem er død og borte; i Land er der ligesaa mange Huroner som Duer i Skovene og det begynder i Et og Alt at blive et ubehageligt Sted.“

„Saa forlad det. De seer, at det er omringet af Farer, og der er ingen Grund, hvorfor De skulde vove Deres Liv for Andre. Heller ikke ved jeg, at De kunde være os til nogen Nytte; reis i Aften, vi skulle aldrig beskolde Dem for at have begaaet noget Pligtstridigt eller Ummandigt.“

„Gaaer jeg, vil det være med et tungt Hjerte for Deres Skyld, Judith; jeg vilde helst tage Dem med.“

„Derom er Talen ikke længere, Ward; men jeg skal sætte Dem i Land i en af Kanoerne, naar det bliver mørkt, og De kan da søge det nærmeste Fort. Naar De har naaet det og vilde sende en Trop — —“

Judith gvalte Ordene; thi hun folte, at det var vdmiggende saaledes at udsætte sig for Betragtninger af en Person, som ikke var tilbøielig til at see hendes Opførsel i Forhold til Alle dem i Forterne i det gunstigste Lys.

Men Hurry fattede hendes Tanker og uden at fordreie dem saaledes, som hun frygtede, svarede han ganske rigtigt:

„Jeg forstaaer hvad De vilde sige og hvorfor De ikke sagde det. Kommer jeg velbeholden til Fortet, skal en Tred Soldater forfølge disse Landstrugeres Spor og jeg vil selv være med; thi jeg vilde gjerne see Dem og Hetty paa et sikkert Sted, førend vi skilles ad for bestandigt.“

„Al, Harry March, havde De stedsse talt og følt saaledes, vilde mine Følelser for Dem maaskee have været anderledes.“

„Er det da for sildigt nu, Judith? Jeg er en raa Skovbygger, men vi blive Alle anderledes, naar vi behandles paa en anden Maade, end den vi have været vant til.“

„Det er for sildigt, March. Jeg kan aldrig føle saaledes for Dem eller nogen anden Mand, undtagen een, som De ønsker det. See, nu har jeg sikkert sagt nok og De vil ikke gjøre mig flere Spørgsmaale. Naar det er blevet mørkt, skal jeg eller Delawarereren sætte Dem i Land; De skynder Dem da saa meget som muligt til Moberk Floden og det nærmeste Fort og sender Alt hvad De kan til vor Udsætning. Nu ere vi jo Venner, Hurry, og jeg kan stole paa Dem, ikke sandt?“

„Jo visseligst, Judith, stjondt vort Vennskab vilde have været endnu varmere, dersom De kunde see saaledes paa mig, som jeg seer paa Dem.“

Judith nølede og en eller anden mægtig Bevægelse kæmpede inden i hende; men derpaa talte hun mere tydeligt, som om hun havde besluttet at overvinde enhver Svagbed og udføre sit Forsæt.

„I den nærmeste Post vil De finde en Kapitain ved Navn Warley,“ sagde hun, bleg som Døden og endog skjælvende, medens hun talte. „Han vil formodentligt ønske at anføre Troppen; men det vilde være mig saare hjært, om det blev en anden. Kan Kapitain Warley blive holdt tilbage, vil det glæde mig overordentligt!“

„Det er lettere sagt, end gjort, Judith; for disse Officierer gjøre omtrent hvad de lyste. Majorerne, befaler og Kapitainerne, Lieutenanterne og Fændrikkerne maa adlyde. Jeg kjenner nok den Officier, De mener; det er en lystig Herre med et rødt Ansigt, og han drikker saa megen Viadaira, at det kunde være nok til at drukne Mohawf Floden i, men taler alligevel godt for sig. Alle de unge Piger i Dalen beundre ham og folk sige, at han beundrer alle de unge Piger. Jeg kan godt begribe, at De ikke kan lide ham, Judith, da han er saadan en Generalskifter, sjøndt han endnu ikke er Generalskifter.“

Judith svarede ikke, men hele hendes Legeme rystede og hendes Farve forandrede sig fra Ligblegt til Høirodt og fra Høirodt atter til Ligblegt.

„Al, min stakkels Moder!“ udbrød hun i Anden, istedet for at sige det høit; „Vi ere ovenover Din Grav,

men Du veed kun lidet af, hvor meget Dine Lærdomme ere blevene glemte, Din Omhu ringeagtet, Din Kjærlighed tilsidefat!"

Ved dette Sting af Ormen, som aldrig doer, stod hun op og tilkjendegav Hurry, at hun ikke havde mere at meddele.

Sjette Kapitel.

Imidlertid var Betty forbleven siddende i Forenden af Prammen, hvor hun stirrede sørgmodigt ned i det Vand, som gjemte Liget af hendes Moder samt af den Mand, som hun havde lært at anse for sin Fader. — Lys stod tæt ved hende i blid Ro, men havde ingen Trost at yde i Ord. — Hendes Fælses Sædvaner paabød Tilagetholdenhed i saa Henseende og hendes Kjens Giendommelighed bragte hende til med Taalmodighed at oppebie det Dieblis, da hun kunde vise en trøstende Deeltagelse mere ved Handling, end ved Tale. — Obingachgoof holdt sig lidt assides med alvorlig Taushed og saac ud som en Kriger, men følte som et Menneſke.

Judith nærmede sig sin Søster med en værdig og høiti-

delig Holdning, som hun ikke pleiede at have, og uagtet hendes skønne Ansyn endnu var Spor af Smerte, talte hun dog med Fasthed og uden Skjælven, da hun atter aabnede Læberne.

„Søster,“ sagde Judith venligt, „jeg har Meget at sige Dig; vi ville gaae i Kanoen og roe et Stykke bort fra Arken; to Forældreløses Hemmeligheder bør ikke høres af ethvert Dre.“

„Men sikkert af deres Forældres, Judith. Lad Hurrv lette Dragget og seile bort med Arken; saa blive vi her ved Faders og Moders Grav og sige hvad vi have at sige.“

„Fader!“ gjentog Judith langsomt, idet Blodet for første Gang efter Skilsmisfen fra Ward atter steg op i hendes Kinder; „Han var ikke vor Fader, Heltv! Det hørte vi af hans egen Mund og i hans Dødsstund.“

„Glæder Du Dig, Judith, ved at erfare at Du ingen Fader havde? Han var Dombu for os, han ernærede, klædte og elskede os; en Fader kunde ikke have gjort Mere. Jeg forstaaer ikke, hvorfor han ikke var vor Fader.“

„Bryd Dig ikke derom, kjære Barn; men lad os gjøre som Du sagde. Det er maaffet bedst at blive her og lade Arken drive et lille Stykke bort. Gjør Du Kanoen istand, saa skal jeg meddele Hurrv og Indianeren vore Ønsker.“

Dette var snart og let gjort, idet Arken ved afmaalte Aarekast fjernedes et halvhundrede Favne fra Stedet, efter-

ladende Vigerne ligesom svævende i Luften ovenover de Dødes Hvilested; saa let stod det lille Fartoi, hvori de vare, og saa gjennemsigtigt var Elementet, hvoraf det bares.

„Thomas Hutters Død,“ begyndte Judith, efter at en kort Pause havde forberedt hendes Søster paa at høre hendes Meddelelser, „har forandret alle vore Udsigter, Hettv. Var han end ikke vor Fader, ere vi dog Søstre og maa føle som saadanne og leve sammen.“

„Hvoraf veed jeg, Judith, at Du ikke vilde blive ligesaa glad ved at erfare, at jeg ikke er Din Søster, som Du er det ved at erfare, at Thomas Hutter, som Du kalder ham, ikke var Din Fader? Jeg er svagsindet og saa Mennesker synes om at have svagsindede Slægtninge, og desuden er jeg ikke smuk — i det mindste ikke saa smuk som Du — og Du ønsker Dig maaskee en smukkere Søster.“

„Nei, nei, Hettv. Du og kun Du er min Søster, mit Hjerte og min Kjærlighed til Dig sige mig det; og Moder var min Moder og ogsaa derover er jeg glad og stolt; thi hun var en Moder til at være stolt af; men Fader var ikke Fader.“

„Stille, Judith! Hans Aand er maaskee tæt ved os; det vilde bedrøve den at høre hans Børn tale saaledes og det ovenover hans egen Grav. Børn bør aldrig bedrøve deres Forældre, sagde Moder mig saa ofte, og især ikke, naar de ere døde.“

„Stakkels Hetty! De ere lykkeligen befriede fra alle Sorger for vor Skyld. Intet, som jeg kan gjøre eller sige, vil nu forvolde Moder Sorg; det er i det mindste dog nogen Trost! Og Intet, som Du kan gjøre eller sige, vil faae hende til at smile, saaledes som hun pleiede at smile ved Din gode Opforsel, medens hun levede.“

„Det veed Du ikke, Judith. Nander kunne see og Moder seer ligesaa godt som enhver anden Mand. Hun sagde os steds, at Gud saae Alt, hvad vi gjorde, og at vi ikke maatte gjøre Noget, som kunde fortørne ham, og nu, da hun har forladt os, bestræber jeg mig for ikke at gjøre Noget, som kunde mishage hende. Tank, hvor hendes Mand vilde sørge og være bedrøvet, Judith, dersom den saae en af os begaae Noget, som ikke var Ret, og Nander kunne see, især de Forældres Mander, som ere bekymrede for deres Børn.“

„Hetty, Hetty, Du veed ikke hvad Du siger!“ mumlede Judith, næsten ligblaa af Bælgelse. „De Døde kunne ikke see og vide Intet af hvad der foregaaer her! Dog vi ville ikke tale længere herom. Moders og Thomas Hutters Lig ligge sammen i Soen og vi ville haabe, at Begges Mander ere hos Gud. Alt vi, der ere Børn af den Ene af dem, blive paa Jorden, er vist, og det er nu nødvendigt at vide hvad vi skulle foretage os for Fremtiden.“

„Om vi ogsaa ikke ere Thomas Hutters Børn, vil dog Ingen gjøre os Retten til hans Eiendomme stridig. Vi

have jo Kastelet, Arken, Kanoerne, Skovene og Søen ligesom medens han levede; hvad kan da forhindre os fra at blive her og tilbringe vort Liv paa den selv samme Maade som forhen?"

"Nei, nei, stakkels Søster, det gaaer ikke længere an. To unge Piger vilde ikke være sikre her, selv om det maatte mislykkes Huronerne at faae os i deres Magt. Endog Fader havde nok at gjøre med at holde Fred paa Søen og os vil det aldeles mislykkes. Vi maa forlade dette Sted, Hetty, og begive os til Kolonierne."

"Det gjør mig ondt, at Du er af de Tanker. Judith," svarede Hetty, idet hun lod Hovedet synke og saae tankesfuldt ned mod den Plet, hvor hendes Moders jordiske Levninger netop kunde sees. "Det gjør mig meget ondt at høre det. Jeg vilde hellere blive her, hvor jeg har tilbragt mit Liv, om jeg ogsaa ikke blev født her. Jeg kan ikke lide Kolonierne, de ere fulde af Laster og Videnskabers, hvorimod Gud boer ufortørnet imellem disse Bjerge! Jeg elsker Træerne, Bjergene, Søen, Kilderne, kort sagt Alt, hvad hans Godhed har givet os, og det vilde bedrøve mig dybt at blive nødt til at forlade dem. Du er smuk og stot ikke svagshindet og Du faaer nok en Mand og jeg en Broder, der kan sørge for os, dersom Fruentimmer ikke kunne sørge for sig selv paa et Sted som dette."

"Ja, dersom det kunde skee, Hetty, da kunde jeg i Sandhed nu blive tusinde Gange lykkeligere i disse Skove,

end i Kolonierne! Engang folte jeg ikke saaledes, men nu gjør jeg det. Men hvilken Mand skulde forvandle dette skjønne Sted til en saadan Edens Have for os."

"Harry March elsker Dig, Søster," svarede den stakkels Hetty, idet hun sig selv uafvidende pillede Barken af Kanoen medens hun talte. "Jeg er vis paa, at han med Glæde vilde blive Din Mand og en kraftigere Yngling findes der ikke i hele Landet."

"Harry March og jeg forstaae hinanden og det er ikke værdt at tale mere om ham. Der gives Een — dog det er det samme. Det staaer Altsammen i Forsynets Haand og vi maa skynde os med at tage en Beslutning om vor Levemaade for Fremtiden. Blive her, det vil sige blive her alene, kunne vi ikke og maaskee vil der aldrig tilbyde sig en Leilighed til at blive her paa den Maade, Du tænker Dig. Det er derhos paa Tiden, Hetty, at vi indhente Efterretninger om vore Slægtninge og vor Familie. Det er ikke sandsynligt, at vi ganske ere uden Slægtninge, og de ville maaskee blive glade ved at see os. Den gamle Kiste er nu vor Eiendom og vi have Ret til at undersøge Alt, hvad den indeholder. Moder var saa forstjellig fra Thomas Hutter, at jeg nu, da jeg veed, at vi ikke ere hans Børn, brænder af Længsel efter at faae at vide hvis Børn vi kunne være. Der findes Papirer i Kisten, det er jeg vis paa, og disse Papirer kunne maaskee sige os Alt om vore Forældre og naturlige Venner."

„Ja det maa Du bedst vide, Judith; thi Du er forstandigere, end de Fleste, som Moder altid sagde, og jeg er kun svagfindet. Nu, da Fader og Moder ere døde, bryder jeg mig ikke om andre Slægtninge, end Dig, og troer ikke, at jeg kunde elske dem, jeg aldrig har seet, saaledes som jeg burde. Naar Du ikke vil giwte Dig med Hurry, indseer jeg ikke, hvem Du kunde vælge Dig til Mand, og da frygter jeg, at vi maa forlade Søen.“

„Hvad synes Du om Bildtskytten, Hetty?“ spurgte Judith, boiende sig forever ligesom sin enfeldige Søster og sagnende at skjule sin Forlegenhed paa lignende Maade. „Vilde han ikke være en Svoger efter Dit Sind?“

„Bildtskytten?“ gjentog Hetty med uforstilt Forundring; „Men, Judith, Bildtskytten er ikke det mindste smuk og passer sig slet ikke for en Pige som Du!“

„Han seer ikke saa ilde ud, Hetty, og hos en Mand har Skjønhed ikke stort at betyde.“

„Men Du det, Judith? Jeg veed nok, at Skjønhed ikke har stort at betyde hverken hos Mand eller Qvinde i Guds Dine; thi Moder har ofte sagt mig det, naar hun troede, at jeg var bedrøvet, fordi jeg ikke var saa smuk som Du, skjønt hun ikke havde behovet at være urolig derfor, da jeg aldrig har været misundelig paa Dig, Søster, i nogen Henseende; men sagde mig det, gjorde hun; og dog er Skjønhed meget behagelig for Diet hos Begge. Dersom jeg var et Mandfolk, troer jeg, at jeg vilde hige

langt mere efter at seer godt ud, end jeg gjør som Pige. En smuk Mand er et langt behageligere Syn, end et smukt Fruentimmer."

"Arme Barn, Du veed ikke hvad Du siger eller mener! Hos vort Kjøen er Skjæbhed Noget, men hos Manden søger den kun lidet. Vel bør en Mand være høj, men Andre ere høje, ligesaa vel som Hurry; og rask — jeg troer at kjende dem, der ere raskere; og stærk — nu vel, han har ikke al Verdens Styrke; og modig — jeg er vis paa at kunne nævne en Yngling, der er modigere!"

"Det er besynderligt, Judith. Jeg troer ikke, at Jorden kan opvise en smukkere, stærkere, raskere eller modigere Mand end Harry Hurry; Jeg er vis paa aldrig at have seet hans Lige i saa Henseende."

"Godt, godt, Hetty! tal ikke mere herom. Jeg kan ikke lide at høre Dig tale saaledes. Det passer sig ikke for Din Ustyld, Din Sanddrubed og varme, hjertelige Dyrtighed. Lad Harry March gaa. Han forlader os i Aften og jeg beklager kun, at han er bleven saa lange og til saa liden Nytte."

"Ak, Judith, det har jeg længe været bange for, og dog baabede jeg saa inderligt, at han skulde blive min Svoger!"

"Bryd Dig nu ikke om det; lader os tale om vor stakkels Moder og Thomas Hutter."

"Saa tal venligt, Søster, thi Du kan ikke være gan-

lle vis paa, at Manderne jo baade kunne see og høre. Var Fader ikke vor Fader, var han dog god imod os, og gav os Føde og Huusly. Vi kunne ikke sætte en Steen over deres Grave her i Vandet for at fortælle Folk Alt dette, derfor bør vi sige det med vor Tunge."

"Det vil være dem temmelig ligegyldigt, Vige. Det er en stor Trøst at vide, Hetty, at om Moder ogsaa i sin Ungdom har begaaet en eller anden stor Feil, har hun vrigtig angret den medens hun levede; hendes Synder ere uden Tvivl blevene hende tilgivne."

"Det er ikke rigtigt, Judith, at Børn tale om deres Forældres Synder. Vi gjorde bedre i at tale om vore egne."

"Tale om Dine Synder, Hetty! Har nogensinde en jordisk Skabning været uden Synd, da er det Dig! Vid jeg kunde sige eller tænke det samme om mig selv; dog vi faae at see. Ingen ved hvilke Forandringer Kjærligheden til en god Mand kan frembringe i en Qvindes Hjerter. Jeg troer ikke, Barn, at jeg nu holder saa meget af Stads som jeg gjorde før."

"Det vilde være syndigt, Judith, om Du kunde tænke paa Klæder ved Dine Forældres Grave! Vi ville aldrig forlade dette Sted, dersom Du saa synes, og lade Hæder gaae hvor han lyfter."

"Jeg er villig nok til at samtykke i det Sidste, men kan ikke svare paa det Første. Vi maa for Fremtiden leve

som det sommer sig anstændige unge Fruentimmer, og kunne ikke blive her og være til Spot for alle de raa og laademundede Jægere og Snarefattere, der muligen komme her til Euen. Lad Hurry gaae sin Raas og faaer jeg først Leilighed til at see Wildtskytten, skal vor Fremtid snart være afgjort. Kom, Pige; Solen er gaaen ned og Aften driver bort fra os; lader os roe ben til Prammen og holde Raad med vore Venner. I Aften vil jeg ransage Kisten og i Morgen skal jeg bestemme hvad vi bave at gjøre. Hvad Hurenerne angaaer, da kunne vi nu, efter som vi uden Frygt for Thomas Hutter kunne benytte vore Varer, kjøbe os fri for dem. Lad mig først faae Wildtskytten ud af deres Hænder, saa skal en eneste Time bringe Alt paa det Rene."

Judith talte med Bestemthed og Wyndighed, en Bane, hun længe havde brugt mod sin svagsindede Søster. Men naagtet hun saaledes ved Hjælp af sit Væsen og større Herredomme over Sproget vbleiede at faae sin Willie, standsede Betty dog undertiden hendes heftige Kølleser og overilede Handlinger ved Hjælp af hine simple, moralske Sandheder, som vare saa dybt rodfæstede i alle hendes Tanker og Kølleser og skinnede igjennem dem med en mild og stjon Glæde, der udbredte et Slags hellig Glorie over saa Meget af det, hun sagde og gjorde. Ved den nærværende Leilighed viste denne gavnlige Overlegenhed hos Pigen med den svage Forstand over hende, der var udstyret med Genet, som under andre

Forhold kunde være blevne glimrende og beundrede, sig paa sin sædvanlige simple og alvorlige Maade.

„Du glemmer, Judith, det, som bragte os herhid,“ sagde hun bebreidende. „Dette er Moders Grav og vi have nyligt lagt Faders Lig ved hendes Side. Vi have gjort Uret i at tale saa meget om os selv paa et saadant Sted og bør nu bede Gud tilgive os og lære os, hvorhen vi skulle gaae og hvad vi skulle gjøre.“

Judith lagde uvillkaarligt Haren fra sig, medens Hetty sank paa Knæ og tabte sig i sine fromme, men ensfoldige Bønner. Hendes Søster bad ikke. Dette havde hun længe erført at gjøre umiddelbart, skjøndt sjælelige Qualer ofte fravristede hende stiltiende og hastige Opfordringer til Kjærligheds store Kilde om Bistand, om end ikke om et andet Sind. Men hun kunde dog aldrig see Hetty knæle, uden at omme Grindringer og en dyb Anger over hendes eget Hjertes Forstøffethed paaatrængte sig hende. Saaledes havde hun selv gjort i sin Barndom og lige til den Tid, da hun i en ubeldig Time besøgte Forterne, og i saadanne Diebliske vilde hun med Glæde have givet hele Verden for at have kunnet ombytte sine nærværende Fornemmelser med den tillidsfulde Tro, de rene Længsler og det blide Haab, som skinnede igjennem ethvert Træk, enhver Bevægelse hos hendes i andre Henseender mindre begunstigede Søster. Dog det Eneste, hun kunde gjøre, bestod i at lade Hovedet synke ned paa

Brystet og i sit Ydre antage noget af den Andagt, hvori hendes trodsige Aand vægrede sig ved at deeltage.

Da Hetty reiste sig, straaede hendes Afsyn af en Reenhed, som gjorde et altid behageligt Ansigt formeligt smukt. Hendes Sjæl havde Fred og hendes Samvittighed fritjendte hende for Pligtforbømmelse.

„Nu kan Du gaae, hvis Du vil, Judith,“ sagde hun; „Gud har været god imod mig og taget en Byrde fra mit Hjerte. Moder havde, som hun pleiede at fortælle mig, mange saadanne Byrder og tog dem altid bort paa denne Maade. Det er den eneste Maade, Søster, hvorpaa saadanne Ting kunne skee. Man kan løfte en Steen eller en Bjelke med sin Haand, men Hjertet maa lettes ved Ben. Jeg troer ikke, at Du beder saa ofte, som Du pleiede, da Du var yngre, Judith?“

„Det er det samme, det er det samme. Varn,“ svarede Judith forstemt, „det gjør Intet til Sagen nu. Moder er borte og Thomas Hutter er borte og den Tid er kommen, da vi selv maa tænke og handle.“

Medens Kaneen bevægede sig langsemt bort fra Stedet ved det sagte Tryk af den ældre Søsters Hare, sad den yngre og grublede som hun var vant, naar hendes Aand forvirredes af en Tanke, der var høiere og vanskeligere at fatte end sædvanligt.

„Jeg veed ikke hvad Du forstaaer ved Fremtiden, Judith,“ bemærkede hun omsider pludseligt. „Moder pleied

at kalde Himlen Fremtiden, men Du synes at troe, at det betyder næste Uge eller i Morgen!"

"Den betyder begge Dele, kjære Søster, Alt det, der skal komme baade i denne og i den anden Verden. Det er et høitideligt Ord, Hetty, og meest, frygter jeg, for dem, som tanke mindst paa det. Moders Fremtid er Evigheden; vor kan endnu betyde det, der skal skee, medens vi leve i denne Verden — men er det ikke en Kano, som i dette Dieblis glider bag ved Kasketet? — Her, mere i Retning af Pynten, mener jeg; nu er den skjult, men jeg saae den ganske bestemt liste sig bag ved Palisaderne."

"Jeg har seet den i nogen Tid," svarede Hetty roligt; thi Indianerne indgjorde hende ikke nogen stor Skræk, "men jeg fandt det ikke rigtig at tale om saadanne Ting ved Moders Grav. Kanoen kom fra Leiren, Judith, og blev roet af en enkelt Mand, der syntes at være Wildtslytten og ingen Troleser."

"Wildtslytten!" svarede Judith med sin medfødte Hef-tighed. "Det kan ikke være muligt; Wildtslytten er fangen og jeg har tænkt paa Widler til at forslaffe ham Friheden. Hvorfor troede Du at det var Wildtslytten, Barn?"

"See nu selv, Søster; der kommer Kanoen i Sigte paa denne Side af Huset."

Den lette Baad var ganske rigtig kommen forbi Bygningen og nærmede sig nu stadigt Arken, hvor de Persener, som vare ombord i denne, forsamlede sig i Forenden

for at modtage deres Gjest. Et eneste Diekafst var nok til at overtøge Judith om, at hendes Søster havde Ret og at Wildtskytten var alene i Kanoen. Han nærmede sig imidlertid saa langsomt og roligt, at det opfyldte hende med Forundring; thi en Mand, der var undkommen fra sine Fjender enten ved List eller Magt, vilde ikke kunne bevæge sig med den Stadighed og Besindighed, hvormed hans Nære kløvede Vandet. Imidlertid var Dagen ved at forsvinde og Gjenstandene forenede sig allerede dunkelt inde under Land. Men midt paa Egen dvælede Lyset endnu og udbredte en Glæde, der havde en svag Lighed med de varme Tinter i Solens Nedgang i Ostindien eller Grækenland, over den nærmeste Skueplads for de nærværende Begivenheder, der var mindre beskryget, end den større Deel af Vandfladen, da den laae paa dennes bredeste Sted. Bjelkerne i Huset og Arken havde et Slags med det tiltagende Mørke blandet Purpurstjær og Barken paa Vigernes Baad tabte sin Tydelighed i rigere, men blødere Farver, end de den viste i det klare Sollys. Da de to Kanoer nærmede sig hinanden — thi Judith og hendes Søster havde brugt deres Nærer, for at affjære den uventede Gjest forend han naaede Arken — fik endog Wildtskyttens solbrændte Ansigt et lysere Udseende end sædvanligt ved de yndige Straaler, der syntes at danske i Atmosfæren. Judith troede, at Glæden over at møde hende havde en vis Deel i dette usædvanlige og behagelige Udtryk. Hun vidste ikke, at hendes egen Skønhed tog sig fordeeltigere

ud end ellers af den samme naturlige Grund, og hun var ligeledes uvidende om, hvad der vilde have voldt hende saa megen Glæde at have erfaret, at den unge Mand virkelig, da hun kom nærmere, fandt hende at være den elskeligste Skabning af hendes Køn, hans Dine nogensinde havde hvilet paa.

„Velkommen, velkommen, Vildtskytte :“ udbrod den unge Pige, idet Kanoerne glæde ved Siden af hinanden og Narerne ophørte at bevæge sig; „vi have haft en sørgelig, en frygtelig Dag, men Deres Tilbagekomst er i det mindste een Ulykke mindre. Ere Huronerne blevene menneffelige og have ladet Dem gaae, eller er De undsluppen fra disse Uslinger ved Deres eget Mied og Snildhed?“

„Ingen af Delene, Judith, ingen af Delene. Mingoerne ere endnu Mingoer og ville leve og doe som Mingoer; det er ikke rimeligt, at deres Natur nogensinde vil undergaae nogen stor Forbedring. Nu, de have deres Gaver og vi være, Judith, og det passer sig ikke synderligt for nogen af os at tale ilde om det, Herren har skabt, skjøndt det sandt at sige er en haard Prøve at tænke eller tale godt om disse Landstrygere. Hvad det angaaer at overlifte dem, saa kunde det være fleet og fleet ogsaa ved Slangen hist henne og mig, da vi vare ude paa Sporet af Iys —“ her standsede Jægeren for at lee paa sin eiendommelige fause Maade — „men det er ingen let Sag at narre den, der engang er bleven narret. Selv Hjortekalvene lære Jægerens List at kjende førend den første Jagttid er forbi, og en Indianer,

hvis Dine engang ere blevene aabne ved et Puds, lukker dem aldrig mere paa det selv samme Sted. Jeg har nok kjendt Hvide, som have gjort det, men aldrig nogen Rødhud. Det, de lære, kommer ved Erfaring og ikke af Bøger, og af alle Skolemestre giver Erfaringen de Lærdomme, som blive langst huskede."

"Alt dette er sandt; men naar De ikke er flygtet fra de Vilde, hvorledes er De da kommen herbid?"

"Det er et naturligt og tydeligt Spørgsmaal. De er vidunderligt smuk i Aften, Judith, eller vilde Rose, som Elan-gen kalder Dem, og jeg kan ligesaa gjerne sige det, da jeg mener det. De kan med god Grund kalde disse Min-gaer Vilde; thi de baade tænke som Vilde og ville handle som Vilde, naar de faae Leilighed dertil. Deres Tab her i Skjærmydslen gnaver dem i Hjertet og de ere rede til at hevne det paa enhver Skabning af engelsk Blod, som falder i deres Hænder, og ser den Sags Skyld troer jeg heller ikke, at de vilde tage i Betænkning at søge Fyldestgjælds hos en Hollænder."

"De have dræbt Fader; det burde have tilfredsstillet deres syndige Begjerlighed efter Blod," sagde Betty bebreidende.

"Jeg veed det, Vige, jeg kjender den hele Historie, deels af det, jeg saae fra Land, siden de havde fort mig hen til Pynten, og deels af deres Trudaler imod mig og deres øvrige Uttringer. Nu, Livet er i bedste Fald usk-

fert og det er hos os Alle afhængigt af Aandedrættet
gjennem vore Næseboer fra den ene Dag til den anden.
Har De mistet en trofast Ven, som jeg ikke tvivler paa
er Tilfældet, saa kan Himlen skaffe Dem ny i hans Sted,
og eftersom vort Besjendtskab er begyndt paa denne usæd-
vanlige Maade, vil jeg ansee det for et Vink om, at det
skal udgjøre en Deel af min Pligt i Fremtiden, dersom
Leiligheden dertil maatte vise sig, at sørge for, at De ikke
komme til at lide Mangel paa Vildt i Wigwamen. Jeg
kan ikke bringe de Døde tillive igjen, men i at ernære
de Levende kunne kun Jaa paa denne Side af Grændsen
overgaae mig, skjøndt jeg kun siger det af Viedslighed
og for at trøste og paa ingen Maade for at prale."

"Vi forstaae Dem, Vildtskytte," svarede Judith ha-
sligt, "og optage Alt, hvad der kommer fra Deres Læber,
saaledes som det er meent, i Godhed og Benskab. Him-
len give, at alle Mænd havde ligesaa sanddru Tunger og
ligesaa ærlige Hjerter!"

"I saa Henseende ere Mændene rigtignok forffjellige,
Judith. Jeg har kjendt dem, som man ikke kunde troe
længere, end man kunde see dem, og atter Andre, paa
bvis Ord man, naar det oversendtes med et lille Stykke
Wampum, maaskee kunde stole ligesaa trygt, som om hele
Eagen blev afgjort for Ens egne Dine. Ja, Judith, De
har aldrig sagt et sandere Ord, end da De sagde, at
nogle Mænd vare at stole paa, og andre ikke."

„De er et ubegribeligt Væsen, Bildtsfygte,“ svarede Pigen, ikke lidet forvirret ved den barnlige Enfoldighed i Charakteren, som Jageren saa ofte robede, en Enfoldighed, der var saa paafaldende, at den hyppigt syntes at sætte ham næsten i Klasse med den stakkels Hetti, hvis Mandssvaghed dog stedse ophoiedes ved den skjønnede moralske Sandhed, som skinnede gennem Alt det, som denne uhyggelige Pige sagde og gjorde. „De er et høist ubegribeligt Menneske og jeg veed tidt ikke, hvorledes jeg skal forstaae Dem. Dog lige meget i dette Dieblik; De har glemt at fortælle os, hvorledes det er gaaet til, at De er her.“

„Jeg! Na, det er ikke slet saa ubegribeligt som jeg selv, Judith. Jeg er her med Orlov.“

„Orlov! Det Ord har en Betydning blandt Soldaterne, som jeg kjender; men jeg veed ikke hvad det vil sige, naar det bruges af en Fange.“

„Det betyder det selv samme. De har ganske Ret; Soldaterne bruge det og netop paa samme Maade som jeg. Orlov vil sige, at en Mand har Tilladelse til at forlade en Leir, eller en Garnison for en vis, bestemt Tid, efter hvis Udløb han skal komme tilbage og tage sit Gevær paa Pladsen igjen, eller underkaste sig Piinslerne, alt eftersom han er Soldat eller Krigsfange. Da jeg nu er det Sidste, maa jeg ogsaa finde mig i en Fanges Skjebne.“

„Have Huronerne da tilladt Dem at forlade dem paa denne Maade uden Vagt eller Bevogtning?“

„Ja ganske vist; jeg kunde ikke være kommen paa nogen anden Maade, undtagen ved et dristigt Dverfsald eller ved Hjælp af Lyst.“

„Hvilken Borgen have de da for, at De vil vende tilbage?“

„Mit Ord,“ svarede Jægeren ligefremt. „Ja, jeg tilstaaer, at jeg gav dem det, og de vilde have været nogle store Tosser, dersom de havde ladet mig gaae uden det! Ja, i det Tilfælde vilde jeg ikke have været nødt til at vende tilbage og underkaste mig de Djævelskaber, deres Raseri kan opfinde, men kunde have taget min Riffel paa Nakken og skyndt mig tilbage til Delawarernes Landsbyer. Men Judith, de vidste dette ligesaa godt, som De og jeg, og vilde ligesaa lidet have ladet mig gaae uden et Løfte om at vende tilbage, som de vilde lade Ulvene fradse deres Forsædres Been op.“

„Er det da virkelig Deres Alvor at begaae en saa overordentligt letsinelig og Dem selv tilintetgjørende Handling?“

„Hvad?“

„Jeg spørger, om det er muligt, at De agter atter at give Dem i saa udarmhjertige Sjenders Veld ved at holde Deres Ord?“

Vildstyttten betraaede et Dieklis sin smukke Erøgerinde med alverligt Nisbag. Dervaa forandredes Udtryk i hans ærlige, trostyldige Ansigt pludseligt, idet det

Vildstyttten, 2 D.

ligesom opklaredes af en hurtig Tanke, hvorefter han lo paa sin sædvanlige Maade.

„Jeg forstod Dem ikke strax, Judith; nei jeg gjorde ikke. De troer, at Chingachgook og Harry Hurry ikke ville tillade det, men jeg seer, at De endnu ikke kjender Menneskene rigtigt. Delawareren vilde mindst af Alle modsætte sig det, han veed er en Pligt, og March ændrer ikke noget levende Væsen, undtagen sig selv, nok til at spille mange Ord paa en saadan Gjenstand. Og om han ogsaa gjorde det, vilde det dog ikke gjøre stort til Sagen; men det gjør han ikke; thi han tænker mere paa sin Fordeel, end selv paa sit eget Ord. Mine eller Deres eller noget andet Menneskes Løfter bekymre ham ikke, Judith. Vær aldeles ikke urolig derfor, Pige; jeg faaer nok Tilsludelse til at vende tilbage ifølge min Ordlov og skulde det opstaae Banfeligheder, saa er jeg ikke bleven opdraget og oplært i Skovene uden at vide, hvorledes jeg skal overvinde dem.“

Judith taug i nogen Tid. Alle hendes Følelser som Qvinde og det som en Qvinde, der for første Gang i sit Liv begyndte at give efter for den Følelse, der har saa stor Indflydelse paa hendes Kjæns Lykke eller Glædelighed, op.ortes ved den grusomme Ekjebne, som hun troede Vildestykten paadrog sig selv, medens den Sands for det Rette, som Gud har nedlagt i ethvert menneskeligt Bryst, bød hende at beundre en saa uovervindelig og fordringsfri Re-

delighed, som den Anden saa uvilkaarligt aabenbarede. Ind-
vendinger, folte hun, vilde være unyttige og heller ikke var
hun i dette Dieblis tilbøielig til at svække den Værdighed og
Høihed i Grundsætninger, der vare saa paafaldende i
Tægerens Hensigter, ved at forsøge paa at bringe ham
til at vakle i sit Forsæt. Hun bestræbte sig for at haabe,
at der endnu kunde indtræffe Noget, som vilde afværge
Nødvendigheden af denne Selvopoffrelse, og derpaa erklyn-
digede hun sig om de nærmere Omstændigheder for at ind-
rette sin Aldfærd efter sit Kjendskab til Forholdene.

„Naar er Deres Orlov ude, Bildtslytte?“ spurgte
hun, medens begge Kanoer stævnede mod Arken og bevæ-
gede sig gjennem Vandet med en neppe mærkelig Anstren-
gelse af Røderne.

„I Morgen Middag — ikke en Minut før, og De
kan være vis paa, Judith, at jeg ikke vil forlade hvad
jeg kalder et christeligt Selskab for at overlevere mig til
disse Landstrygere et Dieblis tidligere, end det er uundgaas-
ligt nødvendigt. De begynde at frygte for et Besøg fra
Korterne og ville ikke forlænge Tiden det allerringeste og
det er en afgjort Sag imellem os, at dersom mit Grinde
skulde mislykkes mig, ville Piinslerne begynde, naar Solen
er ved at gaae ned, paa det at de kunne tiltræde deres
Viemreise, naar det er blevet mørkt.“

Dette sagdes høitideligt, som om Tanken om det, der
antoges at vente ham, virkelig tryngede paa Hængens Sjæl,

og dog tillige saa ligefremt og saa frit for enhver Præsen med Lidelser, at det snarere maatte afvise end fremkalde aabenbare Yttringer af Deeltagelse.

„Ere de opstaae paa at berne deres Tab?“, spurgte Judith mat, idet hendes egen boie Aand gav efter for den Andens rolige, men værdige Aenbed i Forlættet.

„Aldeles, dersom jeg kan bedømme indianiske Tilboiesligheder efter Kjendteegnene. Imidlertid antager jeg, at de troe, at jeg ingen Mistanke har om deres Planer; men den, som har levet saa lange imellem Mennesker med rød hudede Gaver, vil ligesaa vanskeligt tage Feil af indianiske Følelser, sem en egte Jæger tabe sit Sper eller en trofast Hund Farten. Min egen Anskuelse er i boi Grad imod min Medning; thi jeg seer, at Drinderne ere meget opbragte i Anledning af Lys, skjøndt jeg maaskee ikke burde sige det, eftersom jeg havde betydelig Deel i Pigens Fortsættelse. Derhos skete der et grusomt Mord i deres Leir i Nat og den Kugle kunde ligesaa godt have ramt mit eget Bryst. Dog komme hvad der vil, Slangen og hans Hustru ere frelst og det er dog een Glæde.“

„O, Bildtskytte, de ville nok betænke sig, eftersom de have givet Dem Tid til i Morgen Middag til at tage Deres Beslutning.“

„Det troer jeg ikke, Judith; nei, det troer jeg ikke. En Indianer er en Indianer, og det er temmelig haabløs at troe at kunne bringe ham fra et Sper, naar han først

har fundet det og forfølger det med Næsen i Luften. De-
lawarerne ere nu en halvt christnet Stamme — ikke fordi
jeg troer, at det Slags Christne ere stort bedre, end heel-
blods Bantroende — men ikke desto mindre have dog Noget
af dem Gødt af Alt det, som en saadan halv Christendom
kan forskaffe et Menneske, og alligevel hænger Hvergjerrig-
heden saa fast ved deres Hjerter, som de vilde Slynge-
planter her ved Træet! Desuden fældede jeg en af deres
bedste og kjæreste Krigere, sig de, og det er for meget at
vente, at de, efter at have fanget den Mand, som ud-
vede denne Gjerning, paa det selv samme Strofisteg, paa
hvilket den skete, ikke skulde bryde sig videre om den Sag.
Var der gaaet en Maanedes Tid, eller saa, vilde deres
Hidsighed maaſkee have lagt sig og vi kunde have mødtes paa
en fredeligere Maade; men nu er det, som det er. Dog
dette er kun at tale om mig og mine Ansliggender, Ju-
dith, da dog De har udstaaet meget og maaſkee kunde have
Lyft til at raadføre Dem lidt med en Ven angaaende
Dem selv. Er den gamle Mand bleven lagt i Bandet
der, hvor jeg skulde tree hans Lig gjerne gad brille?

„Ja, Vildsvytte,” svarede Judith nerve beroligt.
„Den Pligt er nøjagtig bleven opfyldt. De har Ret i, at
jeg ønsker at raadføre mig med en Ven, og denne Ven er
De. Harry Hurry er i Begreb med at forlade os; naar
han er borte og vore Kællers i Anledning af denne bet-
lidelige Handling ere blevene lidt roligere, haaber jeg, at

De vil skjenke mig en Time alene. Betty og jeg vide ikke hvad vi skulle gjøre."

"Det er ganske naturligt, da Alt er kommet saa pludseligt og frygteligt. Men der er Arken; vi vilde tale nærmere herom ved en bedre Leilighed."

Syvende Kapitel.

Mødet imellem Wildtskytten og hans Venner i Arken var alvorligt og bekymret. I Særdeleshed læste de to Indianere i hans Bæsen, at han ikke var nogen heldig Flugtning, og nogle saa betydningsfulde Ord lode dem fatte Beskaffenheden af det, som deres Ven havde kaldt sin „Drøvel". Chingachgoel var strax bleven takkesfuld, medens Tys, som sædvanligt, ikke vidste nogen bedre Maade at ytre sin Deeltagelse paa, end ved de smaa Dymærksomheder, som betegne Dvindens kjærlige Bæsen.

Efter nogle saa Minuters Ferløb var der imidlertid lagt et Slags almindelig Plan for Nattens Feretagender og for en uindviet Jagttagers Time vilde Tingene have syn-tes at gaae deres vante Gang. Det begyndte nu at blive mørkt og man besluttede at røe Arken op til Kædet og

fortoie den i dens sædvanlige Leie. Denne Beslutning toges paa en vis Maade paa Grund af den Omstændighed, at samtlige Kanoer nu atter vare i deres retmæssige Eieres Besiddelse; men især paa Grund af den Trygghed, Vildtskyttens Forestillinger frembragte. Han havde undersøgt Tingenes Tilstand iblandt Huronerne og var overbevist om, at de ikke pønsede paa yderligere Kjendtligheder i Lobet af Natten, da det Tab, de havde lidt, havde betaget dem Lusten til flere Anstrengelser for Diebliffet. Derpaa havde han et Forslag at gjøre — Gjenstanden for hans Besøg, og antoges dette, vilde Krigen siebliffeligt være forbi mellem begge Parter, og Huronerne vilde sandsynligviis ikke forstuvre Udfaldet af en Plan, som aabenbart var deres Hovdinge saa magtpaaliggende, ved at stride til Voldsomheder førend deres Sendebuds Tilbagekomst.

Saa snart Arken var behørigt fortoiet, bestjefstigede de forskjellige Medlemmer af Selskabet sig hver paa sin eiedommelige Maade; thi overilede Raadslagninger eller Beslutninger udmærkede ligesaa lidet de hvide Grændseboeres som deres røde Naboers Fremgangsmaade. Fruentimmerne gave sig især med at tillave Aftensmaaltidet, taale og nedslaaede, men dog stedse opmærksomme for Naturens første Krav.

Hurry begyndte at istandgaa sine Mokassinier ved Skindet af det blussende Farneslykke; Chingachgoek satte sig i mørke Tanker og Vildtskytten gav sig til paa en Maade,

der var ligesaa fri for et paataget Varsen som for Belymring, at undersøge Hutter's allerede tidligere omtalte Riffel „Hjortefalder,“ der siden blev saa berømt i den Persons Hænder, som nu prøvede dens Fortjenester. Geværet var lidt længere end sædvanligt og hidrørte aabenbart fra en mere end almindelig Bøsssmagers Værksted. Det havde nogle faa Solvixater, skjøndt det i det Hele taget vilde være blevet anseet for en simpel Bøsse af de fleste Grændseboere, da dets Hovedfortjenester bestode i Nøiagtigheden af dets Boring, den fuldkomne Udførelse af alle Enkeltheder og Jernets Fortræffelighed. Jægeren lagde flere Gange Kolben til Skulderen og saae ud ad Lobet og ligesaa ofte bøiede han sit Legeme og løstede langsomt Geværet i Bæltet, som om han vilde tage Sigte paa en Hjort, for at prøve dets Vægt og forvise sig om, hvorvidt det var skikket til hurtige og sikre Skud. Alt dette gjordes kun ved Hjælp af Hurrys Fakkell, men med et Alvor og en Tankefuldhed, der vilde have rørt enhver Tilskuer, som havde kjendt Mandens sande Stilling.

„Det er et berligt Gevær, Hurry!“ udbrød Vildskudten ensidig. „Og man kunde næsten synes, at det er Skade, at det er faldet i Fruentimmerhænder. Jægerne have fortalt mig om dets Bedrifter og efter Alt det, jeg har hørt, vilde jeg ansee det for den visse Død i erfarne Hænder. Hør engang, hvor denne Laas smækker — en Ulveskar har ingen saa hastig Fjer; Hane og Pande snakke

sammen ligesom to Syngemestere, der opføre en Psalm ved en Gudstjeneste. Jeg har aldrig seet en saa egte Boring, Hurry, det er vist."

"Ja, gamle Tom pleiede at rose Bøssen, skjøndt han ikke var Mand for at forstaae sig paa den sande Natur af noget Skydegevær i Gjerningen," svarede March, idet han stak Væderrisperne gjennem Vokkaskinen med en Skuffers Koldblodighed. "Han var ingen Skytte, dette maa vi Alle indrømme; men han havde sine gode Egenstaber ligesaa vel som sine flette. Jeg har havt Haab om, at Judith vilde falde paa at forære mig Hjortefalder."

"Ingen kan sige, hvad unge Fruertimmer kunne finde paa, det er en Sandhed, Hurry; og jeg tænker, at Du kan være ligesaa nær til at eie Riflen som en Anden. Men naar Ting ere Fuldkommenheden saa nær, er det Skade, at de ikke gaae naaer den."

"Hvad vil Du sige med det? Vilde det Gevær ikke tage sig ligesaa godt ud paa min, som paa nogen anden Mands Skulder?"

"Hvad Udsæendet angaaer har jeg Intet at sige. I ere Begge smukke og vilde gjøre hvad man kalder et smukt Par. Men det, som det kommer an paa, er Brugen. Der vilde falde flere Dyr i een Dag for det Gevær i visse Kells Hænder, end der vilde falde for det i en Uge i Dine, Hurry! Jeg har seet Dig skyde — bufter Du Buxken forleden Dag?"

"Den Bue var brændt og hvem vil vel sælde brændt Bilde? Jeg vilde kun prøve paa at gjøre Dyret hængt og Du vil dog vel tilstaae, at det blev forfærdeligt nok?"

"Godt, godt, lad saa være. Men det er et herligt Gæver og vilde gjøre en fast Haand og et hurtigt Die til Skovenes Konge."

"Saa beheld det, Bildeffytte, og bliv Skovenes Konge," sagde Judith indstandigt, som havde hørt Samtalen og hvis Die aldrig var borte fra Jagerens ærlige Ansigt. "det kan ikke være i bedre Hænder, end det er i dette Die; bliv, og der haaber jeg det vil forblive i halv hundrede Aar!"

"Det kan ikke være Deres Alvor Judith!" udbrød Bildeffytten, der var saa overrasket, at han røbede en større Bevægelse, end han pleiede ved sædvanlige Leiligheder. "En saadan Gave vil det anstaae en virkelig Konge at gjøre, ja, og en virkelig Konge at modtage."

"Jeg har aldrig talt alvorligere i mit Liv, Bildeffytte, og mener det ligesaa oprigtigt med mit Onse, som med min Gave."

"Godt, Pige, godt; vi skulle tales ved herom. Du maa ikke være nedslaaet, Herry, for Judith er et klogt ungt Fruentimmer med en hurtig Forstand og ved, at hendes Faders Riffels Værd er sikrere i mine Hænder, end den vilde være i Dine, og derfor maa Du ikke være

nedslaaet. I andre Henseender og som ere mere efter Dit Sind vil Du see, at hun vil give Dig Fortrinet."

Hurry brummede misferneiet; men han var altsomvint paa at forlade Soen og træffe sine Foranstaltninger til at spille sine Ord paa en saadan Gjenstand. Kort efter var Aftensmaaltidet færdigt; det fortæredes i Tausched saaledes som de pleie, som kun betragte Verdet som et Sted for dyrist Bederqvælgelse. Men ved denne Leilighed bidroge ogsaa Belymring og Tankesuldhed deres Deel til det almindelige Dnske ikke at tale; thi Vildtskotten gjorde saa langt fra en Undtagelse fra Sædvanerne hos Folk af hans Klasse, at han ikke ønskede at holde Samtaler ved saadanne Leiligheder, men ligesaa ofte frembragte et lignende Dnske blandt sine Omgivelser.

Maaltidet var endt og da de bestedne Tilberedelser vare tagne bort, forsamlede hele Selskabet sig paa Platvormen for af Vildtskotten at modtage den forventede Underrøtning om Hensigten med hans Besøg. Det havde været klart, at han intet Hastværk havde med at vtre sig, men Judiths Høflighed vilde nu ikke længere tilstede noget Opbeld. Stole hentes fra Arken og Huset og alle Sættede sig i en Kreds tat ved Døren, iagttagende hinandens Ansigtstræk som de bedst kunde ved det sparsomme Lys af den yndige, stjerneklare Nat. Den sædvanlige Skummelhed rugede over hele Kysten nedenfor Bjergene; men ude paa Soen saaes ingen Skvage og tusinde Stjerneglimt dandsede

paa det klare Element, der netop var oprørt nok til at sætte dem i Bevægelse.

„Nu, Wildtskytte,“ begyndte Judith, som ikke længere kunde betvinge sin Utaalmodighed, „nu, Wildtskytte, lader os nu høre Alt hvad Huronerne have at sige og Grunden, hvorfor de have sendt Dem paa Parole for at gjøre os et Tilbud.“

„Orlov, Judith, Orlov hedder det og betyder i det Hele taget det samme for en Konge, som for en Soldat, der har faaet Tilladelse til at forlade sin Fane. I begge Tilfælde forudsætter Ordet, at man skal komme tilbage, og nu huster jeg, at jeg har hørt, at den egentlige Betydning af „Orlov“ er, at det er en Tilladelse til at reise bort paa en vis Tid. Parole troer jeg sparerer er hellandst og har Noget at bestille med Tappensstegen i Forterne. Men det gjør ingen stor Forskjel, eftersom Kraften af et Løfte ligger i Begrebet og ikke i Ordet. Nu vel da, skal Budskabet overbringes, saa skal det overbringes, og det er maafee ikke til nogen Nytte at opsætte det. Harry vil snart længes efter at begynde sin Reise til Floden og Stjerneerne staae op og gaae ned, ret som om de hverken brødesig om Indianere eller Budskaber. Gud hjælpe mig; det er et ubehageligt og, som jeg veed, et unyttigt Grinde; men det maa udrettes.“

„Hør, Wildtskytte,“ afbrød Harry ham noget myn-

dig, "Du er et fornuftigt Wienwæste paa en Jagt og den bedste Kammerat, man kan ønske sig paa en Marid; men Du er umaadeligt langsom med Budstaber, især naar Du troer, at de ikke ville blive godt medtagne. Naar en Ting skal siges, saa sig den og nøl ikke som en Yankee Prokurator, der lader som han ikke kan forstaae en Hollenders Engelsk bare for at faae dobbelt Salair af ham."

"Jeg forstaaer Dig, Hurry, og Du bærer med Rette Dit Navn i Aften, da Du ikke synes at have nogen Tid at give bort. Men lader os strax komme til Sagen, da det er Hensigten med denne Raadsforsamling; thi en Raadsforsamling kan den gjerne kaldes, uagtet Fruentimmer have Plads iblandt os. Sagen er simpelt hen denne. Da Høben kom tilbage fra Kastelet, holdt Wingoerne Raad og forbittrede vare de, det kunde jeg tydeligt see af deres skumle Ansigter. Ingen synes om at overvindes og en Rodhud ligesaa lidt som et blegt Ansigt. Nu vel, da de havde rogt deres Piber og holdt deres Taler og deres Raadsforsamlingsbaal begyndte at gaae ud, kom Sagen for en Dag. Det synes, som om de Ældste vare blevne enige om, at jeg var en paalidelig Mand, som de kunde lade gaae med Orlov. De ere vidunderligt skarpsindige, disse Wingoer; det maa deres værste Fjender indrømme dem; men de antog, at jeg var en saadan Mand, og det er ikke øste," tilføiede Jageren med den glade Bevidsthed, at hans foregaaende Vandel rejsfærdiggjorde en saadan ube-

tinget Tillid til hans Redelighed, det er ikke ofte, at de antage noget saa Gødt om et blegt Ansigt; men de gjorde det om mig, og derfor toge de ikke i Betænkning at sige deres Mening, hvilken er denne: I see, hvorledes Tingene staae. Eoen og Alt paa den troe de at være i deres Vold. Thomas Hutter er død og om Hurry troe de, at han i Dag har været Døden nær nok til ikke mere at ville gaae den under Dine for i Sommer. De antage derfor, at hele Eders Styrke indstrænker sig til Chingachgook og de to unge Fruentimmer, og ligesom de vide, at Delawarerer er af høi Herkomst og en født Kriger, saaledes vide de ogsaa, at han nu er paa sin første Krigssti. Vi gerne regne de naturligviis ikke for mere, end de regne Fruentimmer for i Almindelighed.

„De mener, at de foragte os?“ faldt Judith ham i Talen med Dine, der lynede saa klart, at det bemærkedes af Alle.

„Det vil sees til Slutningen. De ere overtydede om, at Alle paa Eoen ere i deres Vold og sende derfor ved mig dette Wampumbelte.“ — her viste Jægeren Delawarerer det ommeldte Tegn — med de Ord: Siig Elan gen, sige de, at han har baaret sig godt ad for en Begynder; han kan gaae over Bjergene til sine Landsbyer, og Ingen skal søge efter hans Spor. Har han fundet en Skaly, kan han tage den med; Huronerens Dapper have Hjertier og kunne tåle for en ung Kriger, som nødigt kom:

mer tomhændet hjem. Er han rask tilfods, kan han anføre en Skare paa en Forfølgning. Men Tys maa vende tilbage til Huronerne; da hun forlod dem om Natten, tog hun af en Feiltagelse Noget med, som ikke tilhører hende."

"Det kan ikke være sandt!" sagde Hetty alverligt. "Tys er ingen saadan Pige, men en, som giver Enhver Sit —"

Hvad hun vilde have sagt mere, kan ikke vides, efter som Tys deels leende, deels skjulende sit Ansigt af Udsættelse, lagde sin Haand paa den Talendes Mund for at standse Ordene.

"De forstaaer Dem ikke paa Wingo Budstaber, stakels Hetty," bemærkede Wildtsforten; "de betyde sjældent det, deres Ord sige. Tys har taget en ung Huroners Tilboielighed med sig og de ville have hende tilbage, for at den unge Mand kan finde den, hvor han sidst saa den! Slangen, sige de, er en altfor levende ung Kriger, til at han ikke skulde finde saa mange Hustruer, han lystet; men denne Gne kan han ikke faae. Dette er deres Mening og intet Andet, saavidt jeg har forstaaet den."

"De ere meget forbindelige og betænksomme, naar de troe, at et ungt Fruentimmer kan glemme sin egen Tilboielighed for at lade hiin ulykkelige Yngling finde sin!" sagde Judith sydydigt, skjondt hendes Vase blev endnu bitterere idet hun vedblev: "Jeg troer, en Drinde er en

Qvinde, enten hendes Farve er rød eller hvid, og deres Hordinger kjende kun lidt til en Qvindes Hjerte, Vildtskytte, dersom de troe, at det nogensinde kan tilgive en lidt Uret, eller glemme naar det er blevet oprigtigt elsket."

"Det kan nok være Tilfældet med nogle Fruentimmer, Judith, skjøndt jeg har kjendt dem, der vare istand til begge Dele. Det næste Budskab gjælder Dem. De sige, at Mofkusrøtten, som de kalde Deres Fader, er dylket ned paa Bunden af Søen; at han aldrig mere vil komme op og at hans Unger snart vilde trænge til Wigwamer, om ikke til Føde. Huronerne hytter synes de ere bedre, end Hytterne i York; de ønske, at De vil komme og prøve dem. Deres Farve er hvid, indromme de, men de mene, at unge Fruentimmer, der have levet saa længe i Skovene, ville fore vild i Lysningerne. En stor Krigsblandt dem har nyligt mistet sin Hustru og han vil med Glæde sætte den vilde Rose paa hendes Bænk ved sit Arnested. Det søge Hoved skal ligeledes blive æret og forsørgt af røde Krigere. Deres Faders Giendele troe de bør anvendes til at berige Stammen, men det, De selv eier, hvilket skal indbefatte Alt af qvindelig Natur, skal ligesom alle Hustruers Giendele, følge med til Mandens Wigwam. Desuden have de nyligt mistet en Vige ved en voldsom Død og ville have to blege Ansigter til at udfylde hendes Plads."

"Og De bringer mig et saadant Budskab!" udbrød

Judith, skjøndt den Tone, hvormed Ordene sagdes, snarere tydede paa Sorg, end paa Brede. „Skal jeg være en Indianers Slavinde?“

„Dersom De onsker at høre mine oprigtige Tanker om dette Punkt, Judith, saa vil jeg svare, at jeg ikke troer, at De nogensinde godvilligt bliver en Monds Slavinde, enten han er en Hvid eller en Rødhud. De maa imidlertid ikke fortænke mig i, at jeg har overbragt Budskabet saa nær jeg kunde med de samme Ord, som hvormed det betroedes mig. De vare Betingelser for min Drøvel og en Handel er en Handel, om den ogsaa er sluttet med en Landstryger. Jeg har sagt Dem hvad De have sagt, men jeg har endnu ikke sagt Dem, hvad jeg troer, at De Alle som Een bør svare.“

„Ja, lader os høre det, Vildtskytte,“ sagde Hurry. „Jeg er ganske nysgjerrig i saa Henseende og har stor Lust til at høre Dine Tanker om, hvorledes Svaret bør være, skjøndt jeg for min Part er temmelig enig med mig selv om mit eget Svar, som skal blive givet, saasnart det behøves.“

„Og det er jeg med, Hurry, i enhver Henseende og i ingen mere, end angaaende Dit Svar. Var jeg Dig, vilde jeg sige: „Vildtskytte, siig de Slynkler, at de ikke kjende Harry March; han er et Menneske og da han har en hvid Hud, har han ogsaa en hvid Natur, hvilken Natur ikke tillader ham at forlade Fruentimmer af hans egen

Stamme og med hans egne Gaver i deres største Nød. Gjører derfor Regning paa, at jeg ikke vil gaae ind paa Eders Traktat, om I saa rogte en heel Fønstage Tobak op over den."

March blev lidt forlegen ved denne Bebreidelse, som fremsattes med en Varme og et Udtryk, som ikke levede nogen Tvivl om dens Mening. Harde Judith opmuntret ham, vilde han ikke have betænkt sig paa at blive og forsvare hende og hendes Søster, men under de nærværende Forhold tilskyndede en Kærlighed af Brede ham til at forlade dem. I ethvert Tilfælde besad Harry Harry ikke Ridderlighed nok til at sætte sin egen personlige Sikkerhed i Fare, med mindre han kunde see en umiddelbar Forbindelse imellem de sandsynlige Følger deraf og sin egen Fordeel, og det er derfor ikke at undres over, at hans Svar saavel robede hans Hensigt som den Tillid, han saa pralende satte til sine gigantiske Kræfter, der, om de end ikke altid gjorde ham modig, dog sædvanligen gjorde ham uforstammet imod dem, med hvem han talte.

"Gode Ord vedligeholde Vensskabet, Vildtstytte," sagde han lidt truende. "Du er kun en Puk imod mig og Du veed af Erfaring hvad Du er i en Mands Hænder. Du er ikke er mig, men alene en Mellemmand imellem de Vilde og os Christne, saa kan Du fortælle dem, der sendte Dig, at de kjende Harry March, hvilket er et Beviis paa deres og paa hans Forstand. Han er Menneſke nok til at

adlyde den menneftelige Natur og den byder ham at indsee det Taabelige i, at een Mand kjæmper mod en heel Stamme. Naar Kræftimmerne forlade ham, maa de vente at blive forladte af ham, enten de saa ere af hans, eller af en anden Mands Gaver. Skulde Judith finde for godt at forandre sin Bestemmelse, maa hun gjerne følge med mig til Floden, og Hetty ogsaa; men kommer hun ikke til denne Beslutning, drager jeg bort, saasnart Kjendens Spreidere begynde at krybe sammen mellem Bladene og Buxtene til Natten."

"Judith forandrer ikke sin Beslutning, og begjærer ikke at følges med Dem, Hr. March" svarede Vigen ivrigt.

"Saa er da det Punkt afgjort," tog Bildskytten til Orde, uden at bevæges ved den Andens Hefstighed. "Hurry Harry raader sig selv, og kan gjere hvad han synes bedst. Den Wei, han agter at følge, vil forskaffe ham en let Flugt, om den end ikke vil give ham en let Samvittighed. Derpaa kommer Spørgsmaalet angaaende Iys; hvad siger Du, Vige? Vil Du ogsaa svige Din Pligt og vende tilbage til Wingoerne og tage en Hurener til Mand, og det ikke af Kjærlighed til den Mand Du skal givtes med, men af Kjærlighed til Din Skals?"

"Hvorfor Du tale saa til Iys?" spurgte Vigen halvt fornærmet. "Du troer, Rodbud Vige gjøre som Kapitainens Træ og lee og spøge med hver Officier, som kommer?"

"Hvad jeg troer, Iys, gjør aldeles Intet til Sagen. Jeg maa bringe Dit Svar tilbage og ser at kunne det maa

Du give mig det. Et ærligt Sendebud udretter sit Grinde Ord til andet."

Iys tovede nu ikke længere med at udtale sin Beslutning. I sin Hefstighed reiste hun sig fra Bænken og idet hun ganske naturligt benyttede det Sprog, hvori hun udtrykte sig lettest, fremsatte hun sine Tanker smukt og værdigt paa sit Modersmaal.

"Siig Huronerne, Bildtskytte," sagde hun, "at de ere saa uvidende som Muldvarpe; de kjende ikke Ulven fra Hund. Blandt mit Folk døer Rosen paa den Stilk, hvor den knappedes; Barnets Taarer falde paa dets Færdredes Grave; Kornet vorer, hvor Sæden er bleven lagt. Delawarernes Piger ere ikke Sendebud, der, ligesom Wampumbelter, kunne sendes fra Stamme til Stamme. De ere Gedeblade, der ere sødest, naar de plukkes af deres egen Stilk. Endog Rodhjellen og Svalen vende Aar for Aar tilbage til deres gamle Rede; skal da en Kvinde være mindre trofast, end en Fugl? Sæt Granen i Leer, og den bliver gul; Bidien trives ikke paa Bjerget. Ellen er sundest i Rosen; Havets Slægter holde meest af at høre den Bind, som blæser over det salte Vand. Hvad er en Huroner Yngling for en af Lenny Lenapernes Piger? Han er maaffee hurtig, men hendes Dine kunne ikke følge ham i Lobet; de see tilbage til Delawarernes Hytter. Han kan maaffee synge en smuk Sang for Pigerne fra Kanada, men der er ingen Musik for Wah uden i det Tungemaal, hun har hørt fra

sin Barndom. Selv en Hurenoren var født af det Køl, som engang strøfede om ved Kysterne af den store Saltsø, vilde det dog være forgjeves, med mindre han var af Unkas's Familie. Den unge Gran vil vore og blive ligesaa hoi som nogen af dens Fædre. *Wah-ta!* *Wah* har kun et Hjerte og det kan kun elste en Mand."

Bildstyttten horte paa dette karakteristiske Budskab, som meddeelttes med et Alvor, der stemmede overens med de Kolesser, hvoraf det udsprang, med uferstilt Glæde og besvarede Pigens varme Beltalenhed med et af sine eiedommelige, fause men hjertelige Udbrud af Latter.

"Det opveier alle Wampumer i Skovene," udbrød han. "De forstaaer det sagtens ikke, Judith; men dersom De vil ransage Deres Kolesser og foreskille Dem, at en Kjende havde sendt Dem den Bescd, at De skulde opgive den Mand, De havde valgt, og tage en Anden, som De ikke havde valgt, saa tør jeg sige, at De vil saae Meningen deraf! Jeg priser Fruentimmerne hvad den sande Beltalenhed angaaer, naar de kun ville tale saaledes som de føle. Men ved at tale forstaaer jeg ikke at snakke, thi det gjøre de fleste af dem hvert Dieblif, men at rykke ud med deres sande, dybeste Kolesser i de rette Ord. Og da jeg nu har faaet en rødhudet Pigers Svar, Judith, er det bedst, at jeg ogsaa bærer et blegt Ansigt, hvis ellers et saa blomstrende Malyn som Deres paa nogen Maade kan kaldes saa-

ledes. De benævnes med Nette, „den vilde Rose“ og hvad Farven angaaer burde Hetti hedde, „Gedeblandet.“

„Kom dette Sprog fra en af Kavalererne fra Fortet, vilde jeg lee af det, Vildskytte; men da det kommer fra Dem, veed jeg, at jeg kan forlade mig paa det,“ svarede Judith meget smigret ved hans ufunstede og karakteristiske Artigheder. Imidlertid er det for tidligt at forlange mit Svar; den store Slange har endnu ikke talt.“

„Slangen! Gud, jeg kunde overbringe hans Tale uden at have hørt et Ord af den! Jeg tilstaaer, at jeg slet ikke havde tænkt paa at forelægge ham Spørgsmaalet; skjøndt det neppe vilde være rigtigt, eftersom Sandhed er Sandhed og jeg er forpligtet til at sige Mingoerne, hvorledes Alt virkelig er gaaet til, og intet Andet. Lader os derfor høre Dine Tanker, Obingachgoof, om Sagen; har Du lyst til at gaar over Bjergene tilbage til Din Landsby, overgive Tys til en Hurener og fortælle Hovdingerne derhjemme, at dersom de ere raske og heldige, kunne de muligen finde Begyndelsen af Irokesernes Spor to eller tre Dage efterat Fjenden er kommen til Enden af det?“

Den unge Hovding reiste sig ligesom sin Forlevede for at kunne give sit Svar med den tilbørlige Tydelighed og Bærdighed. Tys havde talt med Hænderne foldede over Brystet ligesom for at undertrykke Bevægelserne i dette, men Kriegeren udstrakte den ene Arm med en rolig Kraft, som vidrog til at give hans Ytringer det rette Eftertryk.

„Det ene Wampum fortjener det andet., sagde han; „et Budskab bør besvares med et Budskab. Hør hvad Delawareernes store Slange har at sige de foregivne Ulve fra de store Søer, som hyle i vore Skove. De ere ikke Ulve; de ere Hunde, som ere komne for at faae deres Haler og Dren studsede af Delawareernes Hænder. De ere gode til at stjæle unge Qvinder, flette til at berogte dem. Ebin-gahgook tager sin Eiendom hvor han finder den, uden at svørge nogen Kjøter fra Kanada om Forlov. Om han har en søm Følelse i sit Hjerte, kommer det ingen Hænder ved. Han siger det til beide, som helst vil høre det; han vil ikke udbrosle det i Skovene for deres Dren, som kun forstaae Frygtens Hyl. Hvad der foregaaer i hans Hytte, tilkommer det ikke hans eaet Følks Hørdinger at vide, endnu mindre Sjælmere af Wingoer — —“

„Kald dem Landstrygere, Slange,“ afbrød Bildskytten ham, ude af Stand til at betvinge sin Glæde; „ja, kald dem nogle rigtige Landstrygere, hvilket er et Ord, som er let at fortolke og det meest forhadte af alle i deres Dren, fordi det er saa sandt. Vær kun ikke bange for mig; jeg skal overbringe dem Dit Budskab Stærkt for Stærkelser. Svot for Svot, Tante for Tante, Foragt for Foragt — og de fortjene intet Bedre af Dig. Kald dem bare et Par Gange Landstrygere og det vil faae Sæften til at stige i dem fra de nederste Rodder til de øverste Grene.“

„Endnu mindre Landstrygere af Wingoer!“ gjentog

Chingachgook, meget villig til at opfylde sin Bens Begjering. "Siig de Hunde af Huronere, at de skulle tude høiere, dersom de ønske, at en Delawarer skal finde dem i Skovene, hvor de gaar i Grav som Ræve, istedetfor at jage som Krigere. Miedens de havde en Delawarer Pige i deres Leir, var der Grund til at støve dem op; nu ville de være glente, indtil de atter gjøre Larm. Chingachgook har ikke Lust til den Uleilighed at gaar til sine Landsbyer efter flere Krigere; han kan ene finde deres flygtende Svor; skjule de det ikke under Jorden, vil han alene forfølge det til Kanada. Han vil beholde Wah-ta! Wah hos sig, for at hun kan lege hans Bildt; de to ville være Delawarere nok til at skræmme alle Huronerne tilbage til deres eget Land."

"Det er en stor Devesche, som Officiererne sige!" udbrød Bildtskytten; "Den vil sætte bele Huronernes Blod i Bevægelse, naar der, hvor han siger, at ogsaa Iys vil følge dem i Hølene, indtil de ere drevne beelt ud af Landet. Al, men store Ord ere ikke desto mindre ikke altid store Gjerninger! Herren give, at vi maa være istand til at blive blot halvt saa gode, som vi love! Og nu, Judith, er det Deres Tour at tale; thi hine Skjelmer vente et Svar fra enhver Person, saakels Hetty maaskee undtagen."

"Og hvorfor ikke Hetty, Bildtskytte? Hun taler ofte meget rigtigt; Indianerne ville maaskee agte hendes Ord; thi de have Medlidenshed med Menneſter i hendes Tilstand!"

„Det er sandt, Judith, og betænksomt af Dem. Rødhuderne have Agtelse for enhver ubeldig Skjebne og navnlig for Hettys. Har De derfor noget at sige, Hetty, saa skal jeg overbringe Huronerne det ligesaa ærligt, som om det var sagt af en Skolemester, eller en Missionair.“

Higen tøvede et Dreblik og svarede dervaa i sin endømmelige, milde og blide Tone ligesaa alvorligt som nogen af de Forrige.

„Huronerne kunne ikke forstaae Forstjellen imellem hvide Folk og dem selv,“ sagde hun, „ellers vilde de ikke forlange, at Judith og jeg skulle boe i deres Landsbyer. Gud har givet de røde Mand et Land og os et andet. Han vilde, at vi skulde leve adskilte fra hinanden. Og Moder sagde bestandigt, at vi saavidt muligt aldrig skulde opbolde os blandt Andre end Christne, og det er en Grund, hvorfor vi ikke kunne gaar. Denne Sø er vor og vi ville ikke forlade den. Fader og Moder ere begravede i den og selv de værste Indianere ville gjerne være i Nærheden af deres Forsædres Grave. Jeg vil besøge dem nok en Gang, dersom de ønske det, og læse mere for dem i Bibelen, men jeg kan ikke forlade Faders og Moders Grave.“

„Det er godt, Hetty, ligesaa godt, som om De havde sendt dem dobbelt saa langt et Budskab,“ afbrød Jageren hende. „Jeg skal sige dem Alt, hvad De har sagt, og Alt, hvad De mener, og jeg indestaaer for, at de let ville

blive tilfredsstillede. Nu kommer Raden til Dem, Judith, og dermed er denne Deel af mit Grinde endt for i Aften."

Judith robede en Ulyst til at svare, som vakte en vis Nysgjerrighed hos Sendebudet. Ifølge hendes ham bekendte Gemyt havde han aldrig troet, at Pigen vilde være mindre ærlig med sine Følelser eller Grundlætninger, end Tys eller Hetty, og dog var der en siensynlig Bønfelmødighed hos hende, som gjorde ham lidt urolig. Selv nu, da hun opfordredes til at tale, syntes hun at tøve og aabnede heller ikke Læberne, førend den dybe Tausbed sagde hende, hvor begjerligt hendes Ord ventedes. Da talte hun rigtignok, men det var tvivlende og med Ulyst.

"Siig mig først — siig os først, Bildekutte," begyndte hun, idet hun gjentog Ordene alene for at forandre Eftertrykket, „hvilken Indflydelse vore Svar ville have paa Deres Skjebne? Skal De falde som et Offer for vort Mød, vilde det have været bedre, om vi Alle havde været mere forsigtige med det Spreg, vi føre. Hvilke ville Følgerne da sandsynligviis blive for Dem?"

"Gud, Judith, De kunde liaesaa godt spørge mig om, fra hvilken Kant Vinden vil blæse i næste Uge, eller hvor gammel den første Hjort, som bliver skudt, vil være. Jeg kan kun si, at deres Ansigter see noget mørkt til mig; men det tordner ikke hvergang en sort Sky stiger op og heller ikke bringer et hvert Vindkast Regn med sig. Det er derfor et Spørgsmaal, som er lettere gjort end besvaret."

„Det er ogsaa Trofesernes Budskab til mig,“ svarede Judith og stod op, som om hun havde besluttet at følge sit eget Hoved for det Første. „Mit Svar skal blive afgivet, Vildtskytte, efterat De og jeg have talt alene sammen, naar de Andre have lagt sig til Hvile for i Nat.“

Der laae en Bestemthed i Pigens Bæsen, som bevægede Vildtskytten til at samtykke, og det gjorde han saa meget desto beredvilligere, som Opsættelsen ingen væsentlige Følger kunde medføre i nogen Henseende. Forsamlingen hævedes da, efterat Hurry havde tilljendegivet, at han snart vilde forlade den. I den Time, som man dervaa lod hengaae, for at det kunde blive mørkt, forinden Grandseboeren tog Afsted, beffæstigede de forskjellige Individuer sig paa deres vante Maade, idet navnlig den Jægeren tilbragte det meste af Tiden med yderligere at undersøge Kuldkommenhederne ved den omtalte Riffel.

Klokken blev imidlertid snart ni og da var det blevet besluttet, at Hurry skulde tiltræde sin Rejse. Istedet for at tage Afsted med Frimodighed og paa en ædel Maade, vttredes den Smule, han fandt det nødvendigt at sige, tvært og seldt. Harmen over det, han ansaae for Halsstarrighed hos Judith, blandede sig med Argvænksomhed over det, der var vederfareet ham siden hans Ankomst til Soen, og han var, som det sædvanligt gaaer den Lave og Indskrænkede, tilbøieligere til at bebrejde Andre sine Uheld, end til at dadle sig selv. Judith rakte ham Haanden men,

fuldkomment saa meget med Glæde som med Sorg, medens de to Delawarere slet ikke toge sig det nær, at han forlod dem. Af hele Selskabet var Hetty den Eneste, som røbede nogen sand Kælelse. Men Udsættelse og hendes Kjendskab og Charakteres Frygtssomhed holdt endog hende tilbage, saa at Hurry gik ned i Kanoen, hvor Vildtskotten allerede ventede paa ham, førend hun vovede sig saa nær, at hun kunde bemærkes. Da gik den unge Pige rigtig nok ud i Arken og nærmede sig dens Stovn, idet det lille Fartoi drev fra den med en saa let og sikker Bevægelse, at den næsten var umærkelig. Nu overvældede Kælelsen Hetty's Frygtssomhed og hun talte.

„Farvel, Hurry,“ sagde hun med sin blide Stemme, „Farvel. Hjære Hurry! Begt Dem i Skovene og stands ikke førend De er kommen til Fortet. Bladene paa Træerne ere neppe talrigere, end Huronerne, og disse behandle neppe en Mand sem Dem saa godt, som de behandle mig.“

Den Overlegenhed, som Mary havde opnaaet over denne svagstinde, men rigtig tænkende og rigtig folende Pige, bidrøgte fra en Naturløve. Hendes Sandser vare blevene bestuene af hans fordeelagtige Udvortes og hendes moralske Samvæsen med ham havde aldrig været fortroligt nok til at modarbejde en Virkning, som ellers maatte være blevet svækket selv hos en Perien med en saa fløv Mand sem hendes. Hetty's Intuist for det Rette, dersom et saadant Udtryk kan anvendes paa et Bæst, hvænt en god

Mand syntes at have lært. hverledes det med uforanderlig
 Osiagtlighed skulde styre dets Cours imellem Godt og Ondt,
 vilde tusinde Gange være blevet oprørt over Hurrys Cha-
 rakter, havde der været Leilighed til at oplyse hende;
 men medens han talte og fjasede med hendes Søster i no-
 gen Afstand fra hende selv, havde hans Fuldkommenhed i
 Ansigtstræk og Skabning ubindret kunnet frembringe sin Indfly-
 delse paa hendes ensfaldige Indbildningskraft, uden at lide
 noget Afbræk ved hans Plumphet og lave Ansuelser. Vel
 fandt hun ham raa og haard, men det var hendes Fader
 og de fleste andre Mandfolk, hun havde seet, ogsaa, og
 det, som hun antog tilhørte Alle af hans Røn, gjorde
 et mindre uferdeclagtigt Indtryk paa hende hos Hury, end
 det ellers vilde have gjort. Dog var det ikke ubetinget
 Kjærlighed, som Hetty følte for Hury, ei heller ønske vi
 at fremskille det saaledes, men kun den opvaagnende Sand-
 selighed og Beundring, som under gunstigere Forhold og
 stedse under Forudsætning af, at ingen ubesleilig Aaben-
 barelse af den unge Mands Charakter var opstaaet og
 havde forhindret dem, snart kunde være modnede til hiin fortæ-
 rende Følelse. Hun nærede en begyndende Omhed for ham,
 men neppe nogen Lidenstkaab. Maaskee var den største Til-
 nærmelse til den sidste, som Hetty havde aabenbaret, at
 see i den Skærpsindighed, hvormed hun havde opdaget
 Marths Forkjærlighed for hendes Søster; thi iblandt Judiths
 mange Beundrere var dette det eneste Tilfælde, hvori den

unge Piges slove Mand var blevetraft til at lægge Mærke til Forholdet.

Hurry havde fundet saa liden Deeltagelse ved sin Afreise, at Heltus blide Toner klang trostende, medens hun saaledes raabte til ham. Han standsede Kanoen og bragte den med et eneste Rast af sin kraftige Arm tilbage paa Siden af Arken. Dette var mere, end Hetty, hvis Mod var steget ved hendes Helts Afreise, havde ventet og hun foer nu frygtsomt tilbage ved hans uventede Tilbagekomst.

„De er en god Pige, Hetty, og jeg kan ikke forlade Dem uden at række Dem min Haand,“ sagde March venligt. „Judith er dog ikke nær saa god som De, om hun ogsaa er lidt smukkere. Og hvad nu Forstanden angaaer, saa, dersom Ærlighed og Oprigtighed mod en ung Mand ere Tegn paa Forstand hos et ungt Fruentimmer, opveier De en halv Snecs Judither, ja og for den Sags Skyld de fleste unge Fruentimmer af mit Bekjendtskab.“

„Siiig ikke noget Ondt om Judith, Harry,“ svarede Hetty bonfaldende. „Fader er borte og Moder er borte, og ingen Anden tilbage, end Judith og jeg, og det er ikke Ret, at Søstre siige eller høre Ondt om hinanden. Fader ligger i Soen og Moder med og vi bør Alle frygte Gud; thi vi vide ikke, naar ogsaa vi skulle ligge i Soen.“

„Det klinger fornuftigt, Barn, som det Meste af det, De siger. Nu, dersom vi nogensinde mødes igjen,

Hetty, skal De finde en Ven i mig, lad saa Deres Søster gjøre hvad hun vil. Jeg var ingen stor Ven af Deres Moder, det tilskaaer jeg; thi vi tænkte ikke ens i mange Henseender; men Deres Fader, gamle Tom, og jeg passede saa godt til hinanden, som en Hjorteskinds Troie kan passe en fornuftigt bygget Mand. Jeg har stedse været af den Formodning, at gamle flydende Tom Hutter dernede paa Bunden var en god Karl, og det vil jeg forsvare mod alle Fjender baade for hans og for Deres Skyld."

"Farvel, Hurry," sagde Hetty, som nu længtes ligesaa ivrigt efter at saa den unge Mand bort, som hun endnu i forrige Dieblif havde ønsket, at han skulde blive, uden at hun dog kunde gjøre sig mere Rede for denne, end for hiin Følelse; "Farvel, Hurry; tag Dem vel i Agt i Skovene og gjør ikke Holdt, førend De kommer til Kortet. Jeg skal læse et Kapitel i Bibelen for Dem, før end jeg gaaer tilfjængs, og tænke paa Dem i mine Bønner."

Dette var at berøre en Streng, som ingen Gjengang fandt hos March, og uden flere Ord rystede han trofast Pigens Haand og gik atter ned i Kanoen. I det næste Minut vare de to Eventyrere hundrede Fod fra Arken og førend en halv Enes vare forløbne, vare de aldeles af Sigte. Hetty sukkede dybt og vendte tilbage til sin Søster og Tys.

I nogen Tid roede Bildskytten og hans Kammerat stiltiende videre. Det var blevet besluttet at landsætte

Hurry paa det selvsamme Sted, hvor han i Begyndelsen af vor Fortælling gik ombord, ikke alene fordi der var liden Sandsynlighed for, at Stedet vilde være bevogtet af Huronerne, men ogsaa fordi han var tilstrækkeligt bekendt med Skovens Kjendemerker paa den Kant til ved Hjælp af dem at kunne finde Veien. Didhen strevnede da det lette Fartoi, som arbejdedes saa ivrigt og hurtigt fremad, som to kraftige og øvede Kanomænd kunde drive deres lille Slude igjennem, eller rettere sagt hen over Vandet. Windre end et Dvarteer var nok hertil og da de efter denne Tids Forløb vare komne ind i Skyggen af Kysten og ganske nær ved det Punkt, de soate, opborte de Begge med deres Anstrengelser for at kunne føre deres Afstedssamtale ubelurede af enhver omstrolfende Indianer, dersom en saadan tilfældigviis var i Nærheden.

„Du vil gjøre vel i at formaae Officiererne i Fortet til at sende en Tropp ud imod disse Landstrygere, saasnart Du er kommen derhen, Hurry, begyndte Vildtskytten, og endnu bedre var det, om Du vilde paatage Dig at være Veiviser. Du kjender Fodstierne og Skiftelsen af Soen og Beskaffenheden af Gnen og kan gjøre det bedre, end en almindelig, sædvanlig Speider. Dvsøg først Huronerne Leir og følg de Tegn, som ville vise sig. Mogle faa Blif paa Huset og Arken ville overtyde Dig om Delawarerens og Fruentimmernes Stilling og i ethvert Tilfælde vil det være en herlig Leilighed til at komme Wingoerne

paa Sporet og skrive et Bærf i disse Skurkes Hu-
kommelse, som de ville bære i lang Tid. Sandsynligviis
vil det ikke gjøre nogen stor Forskjel med Hensyn til mig,
eftersom den Sag vil være afgjort førend Solen er gaaen
ned i Morgen, men det kan gjøre en stor Forandring i
Judiths og Hettys Forhaabninger og Udsigter."

"Men hvad Dig selv angaaer, Nathaniel," spurgte
Hurry med større Deeltagelse, end han pleiede at røbe for
Andre, "men hvad Dig angaaer, hvad troer Du da, at
der vil vedersfares Dig?"

"Det kan kun Herren i sin Wiisdom sige, Harry
Ward. Skyerne see sorte og truende ud og jeg er forbe-
redt paa det Værste. Hverngjerrige Følgesler have Over-
magten i Wingoernes Hjerter og skuffes deres Forventnin-
ger med Hensyn til Byttet, Fangerne, eller Tys, kunne
Wiinslerne blive mig visse. Kun Herren i sin Wiisdom
kan serudsee Din eller min Skjæbne."

"Det er en slem Sag og det burde forbindres enten
paa den ene eller den anden Maade," svarede Hurry, idet
han sammenblandede Forskjellen imellem Ret og Uret saaledes,
som egenkjærlige og lavt tænkende Mennesker pleie at gjøre.
"Gid bare gamle Gutter og jeg havde skalperet hver en
 eneste Skabning i deres Leir den Nat, vi første Gang gik
i Land i den ypperlige Hensigt! Harde Du ikke holdt Dig
tilbage, Bildtsfytte, kunde det være steet, og saa vilde Du

ikke tilfaldt have befundet Dig i den fortvivlede Stilling, hvori Du nu er."

"Du havde gjort bedre i at sige, at Du vilde ønske, at Du aldrig havde forseglet paa at gjøre hvad der saa lidet sommer sig for nogen brud Mandes Gaver, i hvilket Tilfælde vi ikke alene maaske havde undgaaet at komme i Kamp, men Thomas Hutter nu været i Live og de Vildestes Hjerter mindre opfyldte af Hvergjerrighed. Til blint unge Kruentimmers Død var der heller ingen Anledning, Henry March, og den efterlader en tung Byrde paa vore Næver, om ikke paa vor Samvittighed!"

Dette var saa aabenbart og forekom Hurry selv saa pienlyst i dette Dieblis, at han satte sin Nare ned i Vandet og begyndte at drive Kanoen ind mod Land, som om han vilde undløbe fra sin levende Samvittighedsnag. Hans Ledfager foiede sig efter denne feberagtige Længsel efter Forandring og et Par Minuter derefter stræbde Kanoens Bug let imod Smaastenene paa Strandbredden. At gaar i Land, faste sin Bylt og sin Riffel paa Nalken, og gjorde sig færdig til at gaar, besjæftigede Hurry kun et Dieblis og han havde allerede begyndt sin Marsch efter et brummende Karrel, da en pludselig Kølelse tvang ham til at standse og strax efter at begive sig tilbage til Tageren.

"Du har dog ikke i Sinde igjen at overgive Dig til disse morderiske Vilde, Vildstytte!" sagde han, fuldt saa meget af ærgerlig Gjenstridighed, som af en adelmødig Fo-

lelse. "Det vilde være at handle som en Banvittig, eller som en Daare."

"Der gives dem, der ansee det for Banvid at holde deres Ord, og dem, som ikke gjøre det, Hurry Harry. Du er maaskee en af de Første, men jeg er en af de Sidste. Ingen levende Rødhud skal nogensinde kunne sige, at en Wingo mere agter sit Ord, end en Mand af hvidt Blod og hvide Gaver i Noget, som vedkommer mig. Jeg gik med Orlov og beholder jeg Kræfter og Forstand, vil jeg vende tilbage inden i Morgen Middag."

"Hvad er en Indianer, eller et givet Ord eller en Orlov for Skabninger som de, der hverken have Sjæle eller Navne?"

"Om de ogsaa hverken have faaet Sjæle eller Navne, saa have Du og jeg begge Dele, Harry Warch, og det Ene er ansvarlig for det Andet. Denne Orlov er ikke, som Du synes at troe, en Sag imellem mig og Wingoerne, eftersom den er en høitidelig Kontrakt imellem Gud og mig. Den, som troer, at han kan sige Alt hvad han lyster i sin Nød og at det Intet har at betyde, fordi det er sagt i Skovens og for røde Mænds Dren, kender kun lidt til sin Stilling, sine Forbaabninger og sine Fornødenbeder. Ordene ere sagte for den Almagtigtes Dren. Lusten er hans Aande og Solens Lys lidet Andet, end et Blis af hans Dø. Farvel, Harry; vi sees maaske ikke igjen; men jeg vil ønske, at Du aldrig maa tage Dig en Orlov, eller

nogen anden høitidelig Ting, hvorpaa Din christelige Gud er bleven kaldt til Vidne, saa let, at det kan blive glemt over Legemets Trang, eller vel endog over Aandens Lyster."

March var nu atter glad ved at kunne slippe bort. Det var ham aldeles umuligt at gaae ind paa de Anskuelser, som forædledede hans Ledsager, og han skyndte sig afsted med en Utaalmodighed, som bragte ham til hemmeligen at forbande den Daarskab, som kunde forlede et Menneske til at styrte sig i Fordærvelse. Bildtskytten derimod robede ingen saadan Hefstighed. Understøttet af sine Grundsatninger, ureffelig i sit Forsæt at handle efter dem og enhver umandig Frygt overlegen, betragtede han Alt det, der forestod ham, som Noget, der fulgte af sig selv, og tænkte ikke mere paa at undgaae det, end en Muselmand tænker paa at modsætte sig Forsynets Bestemmelser. Han stod rolig paa Strandbredden, lyttende til de raske Skridt, der robede Hurrys Gang imellem Bussene, rystede misfor-nsiet paa Hovedet over denne Mangel paa Forsigtighed og gik derpaa varsemt i Kanoen. Førend den unge Mand satte sin Nare i Vandet, betragtede han den Skueplads, der viste sig for ham i den sjerneklare Nat. Det var det samme Sted, hvor han første Gang havde kastet sine Dine paa den skønne Vandflade, hvorpaa han øyngede. Tog den sig dengang herligt ud i Sommerfolens klare Lys, saa var den nu mørk og tungsindig i Nattens Skygger. Bjergene hævede sig omkring den ligesom sorte Skranter for at

udelukke den ydre Verden og de blege Lysgimt, som hvilede paa de bredere Dele af Bakkenet, vare intet ilde Billede paa Svagbeden af det Haab, der viste sig saa dunkelt i hans egen Fremtid. Med et Sul stødte han Ranoen fra Land og begav sig med sindig Hurtighed paa Tilbageveien til Arken og Kasketen.

Ottende Kapitel.

Judith stod paa Plarformen og oppebiede med qvast Utaalmedighed Vildisfyttens Ankomst, da han naaede Huset. Iys og Hetty laae begge i dyb Sovn i den Seng, som ellers benyttedes af Husets tvende Døttre, og Delawarerren hvilede paa Gulvet i det tilstødende Værelse med sin Kiffel ved sin Side og et Teppe over sig og drømte allerede om de sidste Par Dages Begivenheder. Der brandte en Lampe i Arken; thi ved overordentlige Leiligheder tilled Familien sig denne Bequemmelighed, hvortil den ogsaa havde Vædlerne, idet hiint Stykke Hunsgeraad var af en Skikkelse og et Stof, som gjorde det sandsynligt, at det engang havde været opbevaret i Kisten.

Saa snart hun saa et Glimt af Ranoen, standsede

hun sin usomme Gang op og ned ad Platformen og stod færdig til at modtage den unge Mand, paa hvis Tilbagekomst hun alt i nogen Tid havde ventet med Længsel. Hun hjalp ham at fortoie Kanoen og robede ved at faae ham bi ved andre lignende smaa Arbejder sit Dulle om saa snart som muligt at faae et Diebligs Frihed. Da dette var gjort, underrettede hun ham til Svar paa et Spørgsmaal af ham om, hvor deres Venner vare blevne af. Han hørte opmærksomt til; thi den unge Piges Bæsen var saa alvorligt og dog saa ivrigt, at han kunde see, at hun havde Noget af mere end almindelig Vigtighed paa Hjertet.

„De seer, Bildtskytte,“ vedblev Judith, „at jeg har tændt Lampen og sat den i Arkens Kabyt. Det skeer aldrig hos os, undtagen ved store Leiligheder, og jeg anseer denne Nat for den vigtigste i mit Liv. Vil De følge med og see, hvad jeg har at vise Dem, høre, hvad jeg har at sige?“

Jageren blev lidt forundret, men da han ingen Indvendinger gjorde, vare de Begge snart i Prammen og inde i det Bærelse, hvor Lyset stod. Her vare to Stole satte ved Siden af Kisten og Lampen paa en tredie og tæt ved var et Bord bestemt til at modtage de Gjenstande, som skulde tages frem. Denne Foranstaltning bidrørte fra den unge Piges feberagtige Utaalmodighed, der ikke taalte nogen Forhaling, som det stod i hendes Magt at undgaae.

Endog Hængelaafene vare tagne fra og der stod nu kun tilbage at løfte det tunge Laag op og bringe dette saa længe skjulte Gjæmmes Skatte for en Dag.

„Jeg seer tildeels hvad Alt dette betyder,“ bemærkede Vildtskytten, „ja, jeg seer det tildeels. Men hvorfor er Hetty ikke tilstede? Nu, da Thomas Hutter er borte, er hun en af Gierne til disse Mærkværdigheder og burde see paa, at de blive aabnede.“

„Hetty sover,“ svarede Judith hastigt. „Smukke Klæder og Kostbarheder have ingen Tillokkelse for hende og desuden har hun allerede i Aften overladt mig sin Deel af det. Kisten maatte indeholde, for at jeg kan gjøre dermed hvad jeg lyfter.“

„Men er stakkels Hetty tilstrækkeligt ved sin Forstand til det Judith?“, spurgte den retfærdige unge Mand: „Det er en god og retfærdig Regel aldrig at tage mod Noget, naar den, som giver, ikke kjender Værdien af sine Gaver, og de, som Gud har hjemsoget saa tungt paa deres Fornuft, bør omgaaes ligesaa varsomt som Børn, der ikke ere komne til Skjælsaar og Alder.“

Judith følte sig rødt ved denne Bemærkning. især da da den kom fra den Person, fra hvem den kom, men hun vilde have taget sig den langt mere nær, naar ikke hendes Samvittighed ganske havde frifundet hende for enhver uretlig Hensigt mod hendes svagsindede, men tillidsfulde Søster. Det var imidlertid ikke Diebliffet til at robe

noget af hendes sædvanlige Hefstighed og hun kvalte derfor den forbigaende Fornemmelse i Dnsket om at komme til det store Maal, hun havde for Die.

„Hetty skal ikke blive forurettet,“ svarede hun mildt; „hun veed ikke alene hvad jeg er i Begreb med at gjøre, men ogsaa hvorfor jeg gjør det, Bildtskytte. Sæt Dem derfor ned, løst Kistelaaget op og denne Gang ville vi gaae tilbunds. Jeg skulde tage meget Freit, dersom vi ikke fandt Noget, som kunde fortælle os mere af Thomas Hutter's og min Moders Historie.“

„Hvorfor Thomas Hutter og ikke Deres Fader, Judith? De Døde bør vises ligesaa megen Agtelse som de Levende!“

„Jeg har længe havt en Mistanke om, at Thomas Hutter ikke var min Fader, skjøndt jeg troede, at han muligens kunde være Hetty's; men nu vide vi, at han ikke var Fader til nogen af os. Det tilstod han i sin Døds-time. Jeg er gammel nok til at kunne huske bedre Ting, end vi have seet her ved Søen. Skjødt de ere saa svagt indprægede i min Hukommelse, at den tidligere Deel af mit Liv forekommer mig som en Drom.“

„Dromme ere kun daarlige Veiledere, naar man skal tage sin Beslutning om Virkeligheder, Judith,“ svarede den Anden advarende. „Tro Intet og haab Intet paa Grund af dem; skjøndt jeg har kjendt de Hordinger, der ansaae dem for nyttige.“

„Jeg venter Intet af dem med Hensyn til Fremtiden, min gode Ven, men kan ikke lade være at huske det, som har været til. Dette er imidlertid overflødigt, da en halv Times Undersøgelse kan sige os Alt, eller maaskee Mere, end jeg ønsker at vide.“

Vildtskytten, som fattede Pigens Utaalsmodighed, satte sig nu ned og gav sig atter til at tage de forskjellige Gjenstande frem, som Kisten indeholdt. Det faldt af sig selv, at de Ting, som tidligere vare blevne undersøgte, fandtes hvor de sidst vare blevne gjemte, og de vakte langt mindre Nysgjerrighed eller Omtale, end da de forrige Gang toges i Diebyn. Selv Judith lagde den kostbare Brokade tilside med en ligegyldig Mine; thi hun havde nu et langt boiere Maal, end at tilfredsstille sin Forsængelighed, og var utaalsmodig efter at komme til de endnu skjulte, eller rettere sagt ubekjendte Skatte.

„Alt dette have vi seet før, Vildtskytte,“ sagde hun, „og ville ikke opholde os med at aabne det. Men den Pakke der under Deres Haand er ny, den ville vi undersøge. Gud give, at den maatte indeholde Noget, som kunde sige stakkels Hetty og mig, hvem vi virkelig ere.“

„Ja, kunde visse Pakker tale, kunde de sikkert fortælle forunderlige Hemmeligheder,“ svarede den unge Mand, idet han besindigt udfoldede nok et Stykke grovt Seildug, for at komme til Indholdet af den Kulle som laa paa hans Knæ, „Skjøndt denne ikke synes at høre til den Fa-

milie, eftersom den hverken er mere eller mindre end et Slags Flag, men af hvilken Nation, det gaaer over min Forstand."

"Det Flag maa have Noget at betyde," faldt Judith ham hastigt i Tale. "Hvil det mere op, Vildestytte, saa at vi kunne see Farverne."

"Naa, jeg beklager den Fændrik, som har maattet være den Dug og paradere med den paa Græsepladsen. Den er jo stor nok, Judith, til at gjøre en halv Snees af de Fæner af, som Kongens Officierer gjøre saa meget Ræsen af. Det kan ikke være en Fændriks Fane, men maa være en Generals."

"Et Skib kunde føre den, Vildestytte, og jeg ved, at Skibe bruge saadanne Ting. Har De aldrig hørt nogle skrækelige Historier om, at Thomas Hutter i sin Tid skulde have staaet i Forbindelse med det Slags Folk, som kaldes Buffaniere?"

"Buffaniere? Nei, men Hurry Harry har rigtignok fortalt mig Noget om, at Rygtet sagde, at han ferdum paa en eller anden Maade skulde have haft Noget at bestille med Sørovere; dog, Judith, det kan sikkert ikke være Dem til nogen Fornoieelse at overbevise Deres Moders Mand derom, om han ogsaa ikke er Deres Fader."

"Enhver Ting vil glæde mig, naar den kan sige hvem jeg er og bidrage til at forklare min Barndoms Drømme. Min Moders Mand! Ja, det maa han have

været, skjøndt det er mere, end menneffelig Forstand kan forklare, hvorledes et Fruentimmer som hun kunde vælge sig en saadan Mand. De har aldrig seet Moder, Bildtskytte, og kan ikke fatte den store, store Forsjel, der var imellem dem.

„Saadant hændes imidlertid; ja, det hændes, skjøndt jeg ikke kan begribe, hvorfor det guddommelige Forsyn lader det skee. Jeg har seet de vildeste Krigere med de blideste Hustruer i hele Stammen og de værste Skjendegjester tilfalde Indianere, der meget godt stillede sig til Missionairer.“

„Det var ikke det, Bildtskytte; det var ikke det. O, dersom det skulde bevise det! — Nei, jeg kan ikke ønske, at hun ikke har været hans Kone. Det kan ingen Datter ønske sin Moder! Men bliv ved og lader os see, hvad den firkantede Pakke indeholder.“

Bildtskytten fjøiede hende og saar, at den indeholdt en lille, smukt forarbejdet, men aflaaet Kasse. Dernæst kom det an paa at finde en Nøgle, men da dette, al anvendt Sagen uagtet, var umuligt, besluttede man at sprænge Laasen. Dette udrettede Bildtskytten snart ved Hjalp af et Jernredskab og nu saaes det, at Kassen næsten var heelt fuld af Papirer. Mange af dem vare Breve, andre deri mod Brudstykker af Manuscripter, Optegnelser, Regninger og lignende Dokumenter. Høgen flaaer ikke pludseligere ned paa en Kylling, end Judith sprang frem for at be-

mægtige sig denne Guldgrube af hidtil ubekjendte Oplysninger. Hendes Nydragelse var, som Læseren vil have bemærket, langt over hendes Stilling i Livet og hendes Diggennemløb det ene Brev efter det andet med en Hærdighed, som hidrørte fra hendes Skolegang, og med en Begjærighed, som udsprang af hendes Hølelser. I Begyndelsen var det klart, at den unge Pige glædede sig, og vi kunne tilføie med Grund; thi Brevene, der vare skrevne af kjærlige og uskyldige Dvinder, vare af en saadan Beskaffenhed, at hun maatte føle sig stolt af dem, med hvem hun havde al Grund til at troe, at hun var paa det nøieste forbunden ved Blodets Baaud. Det ligger imidlertid ikke i vor Plan at meddele mere af disse Breve, end et almindeligt Begreb om deres Indhold, og dette vil bedst kunne skee ved at beskrive den Virkning, de frembragte paa hende, der gjennemlæste dem saa ivrigt.

Det er allerede blevet sagt, at Judith blev meget glad over de Breve, som først modte hendes Dine. De indeholdt en Række Skrivelser fra en om og dannet Moder til en fraværende Datter, tilligemed saadanne Hentydninger til Svarene, at de for en stor Deel udfyldte de Hullet, som Særnet af disse foranledigede. De vare imidlertid ikke blottede for Advarsler og Formaninger og Judith mærkede, at Blodet steg hende op i Tindingerne, og deri paa en kold Gysen over hele sit Legeme, medens hun læste et Brev, hvori Sammeligheden af, at Datteren havde

indladt sig i et saa fortreffeligt Forhold som det, der aabenbart var blevet bestrebet i et af Datterens Breve, til en Officier, „der var kommen fra Europa og neppe kunde antages at ville knytte en håderlig Forbindelse i Amerika,“ temmelig kaldt omtaltes af Moderen. Det var en besynderlig Omstændighed, at Underskriverne vare blevne omhyggeligt klippede ud af alle disse Breve og at ethvert Navn, der var forekommet i selve Skrivelserne, var blevet udraderet med saa megen Flid, at det nu var umuligt at læse det. De havde alle, efter Tidens Skik, været indlagte i Omslag og ei heller var der nogen Udskrift at finde. Derimod var Brevene selv blevne samvittighedsfuldt opbevarede og Judith troede at kunne see Spor af Taarer i flere af dem. Hun erindrede sig nu at have seet det lille Skrin i sin Moders Bevaring før hendes Død og antog, at det først var blevet gjemt i Kisten tilligemed de øvrige forglemte eller skjulte Gjenstande, da Brevene ikke længere kunde bidrage til Moderens Sorg eller Glæde.

Dervaa kom nok en Palle og denne var fuld af Kjærlighedsforsikringer, der rigtignok vare skrevne med Lidenskabelighed, men tillige med den Lystighed, som Mandene saa ofte finde det forsvaerligt at anvende mod det andet Køn. Judith havde udgydt en Strom af Taarer over den første Palle, men nu sværede hun en Høielse af Harm og Stolthed, som bedre opretholdt hende. Hendes Haand rystede imidlertid og hun mærkede atter en kold

Gysen over hele sit Legeme, da hun opdagede enkelte Træk af en stærk Lighed mellem disse Breve, og nogle, som det var faldet i hendes Lod at modtage. Engang lagde hun endog Paffen ira sig, boiede Hovedet ned mod sine Knæ og syntes næsten at faae Krampe. Vildtskytten havde imidlertid uafbrudt forholdsdt sig som en taus, men ormærksom Jagttager af hvad der foregik. Naar Judith havde læst et Brev, lod hun ham holde det, indtil hun havde læst det næste; men dette bidrog aldeles ikke til hans Oplysning, da han slet ikke kunde læse. Ikke desto mindre tog han dog ikke saa ganske Feil af de Lidenstaber, der kammede i den smukke Skabnings Bryst ved hans Side, og da enkelte, fremmumlede Httringer undslap hende, kom han Sandheden nærmere i sine Formodninger eller Gjetninger, end det vilde have været den unge Pige kjært at erfare.

Judith havde lykkeligviis begyndt med de ældste Breve, saa at hun let kunde fatte den Fortælling, de indeholdt; thi de vare omhyggeligt lagte i chronologisk Orden og vilde have aabenbaret Enhver, der havde gjort sig den Uleilighed at gjennemlæse dem, en bedrøvelig Historie om tilfredsstillende Lidenstaber, Kulde og endeligt Nodkysdelighed. Da hun havde faaet Traaden til deres Indhold, taalte hendes Utaalmodighed ingen Standsning mere, og hun lod Diet fare hurtigt den over Bladene for paa den korteste Maade som muligt at erfare Sandheden. Ved at anvende dette Middel, som Alle, der ere begjerlige efter at komme til

Resultatet uden at besvare sig med Enkelthederne, ere saa tilboelige til at benytte, gjorde Judith hurtige Fremskridt i denne sørgelige Aabenbaring af sin Moders Brode og Straf. Hun bemærkede, at der tydeligt henpegedes paa den Tid, da hun selv var bleven født, og erfarede endog, at det simple Navn, hun bar, var blevet hende givet af den Fader, om hvis Person hun havde beholdt et saa snagt Minde, at det lignede en dunkel Drom. Dette Navn var ikke udslettet af Brevenes Text, men var blevet staaende, som om der ikke vilde have været vundet Noget ved at radere det ud. Hettys Fødsel omtaltes een Gang, og i dette Tilfælde var Navnet Moderens, men førend dette Tidspunkt naaedes, viste sig Tegnene paa den Kulde, som bebudede den Troloshed, der snart skulde indtræde. Paa dette Stadium af Bræverlingen havde hendes Moder fattet den Beslutning at affkrive sine egne Breve. De vare kun saa, men strømmede over af Følelser af Anger og sønderknust Kjærlighed. Judith hulkede over dem, indtil hun etter og atter fandt sig nodsoget til at lægge dem tilside, ene og alene fordi det var hende fysisk umuligt at se, da hendes Dine bogstaveligen vare fordunklede af Taarer. Imidlertid tog hun dog atter fat paa sit Arbejde med stigende Deeltagelse og tilsidst lykkedes det hende at naae Slutningen af den sidste Meddelelse, som sandsynligvis nogensinde var bleven verket mellem hendes Forældre. Alt dette medtog over en Time; thi henved hundrede

Breve vare blevene flygtigt overfarede og omtrent en Snees omhyggeligt gjennemlæste. Nu fremstillede Sandheden sig klart for den skarpsindige Judith for saavidt hendes egen og Hettys Fødsel angik. Hun væmmedes ved denne Overbeviisning og for Dieblillet syntes hele den øvrige Verden at være affkaaren fra hende, saa at hun nu havde end flere Grunde til at ønske at tilbringe Resten af sit Liv ved Søen, hvor hun allerede havde seet saa mange lyse og saa mange sorgfulde Dage.

Men der var endnu flere Papirer at undersøge. Judith saae, at de indeholdt en Brevverking imellem hendes Moder og Thomas Hovey. Originalerne vare omhyggeligt ordnede, Skrivelser og Svar ved Siden af hinanden, og de berettede Indledningen til Forbindelsen mellem det ulige Par langt tydeligere, end Judith ønskede at erfare den. Moderen havde til Datterens Forbauselse, for ikke at sige Skrak, gjort Forslaget til Egteskabet og Judith fandt sig formeligt trøstet, da hun opdagede Spor af hvad der forekom hende som Vanvid eller en til denne bittere Ulykke grændsende opirret Sindssæmning i denne ulykkelige Qvindes ældre Brev. Hoveys Svar vare plumpe og udannede, skjøndt de tydeligt nok robede Dnsket om at komme i Besiddelse af et Truentimmer med sjeldne personlige Tillokkelser og hvis store Bildfarelse han var villig til at overser for den Fordeels Skuld at eie et Bæsen, der i enhver Henseende var ham overlegent og der, som det led, heller ikke var aldeles blottet for Penge. De-

sten af denne Deel af Brevverlingen var fort og indskræn-
kede sig snart til nogle faa Meddelelser angaaende Forret-
ninger, idet den beklagelsesværdige Hustru tilskyndede den
fraværende Mand til at tilendebringe sine Forberedelser for
at kunne forlade en Verden, som der var al Grund til
at antage var ligesaa farlig for den Ene, som ubehagelig
for den Anden. Men der var undsluppet Moderen een
 eneste Yttring, som gav Judith Nøglen til de Bevæggrunde,
der havde foranlediget hende til at egte Hovey eller Hut-
ter, og disse sandt hun var den Følelse af Forbittrelse og
Hvnløst, som saa ofte frister de Forurettede til at stæde sig
selv for at sanke gloende Kul paa deres Hoved, der have
været Skyld i deres Ydelse. Judith besad nok af sin
Moders Mand til at kunne fatte denne Tanke og for et
Dieblif indsaae hun den grændseløse Daarskab, som tillod
saadanne hevngjerrige Følelser at faae Overherredømmet.

Her ophørte hvad man kunde kalde den historiske Deel
af Papirerne. Men iblandt de løse Brudstykker fandtes
en gammel Avis, der indeholdt en Proclamation, som til-
bød en Belønning for Paaagribelsen af adskillige navngivne
Tribbyttere, hvoriblandt ogsaa Thomas Hovey. Den unge
Piges Opmærksomhed benvendtes paa Proclamationen og
det sidstankforte Navn ved den Omstændighed, at de begge
vare understregede med Blæk. Ellers fandtes Intet imel-
lem Papirerne, som kunde lede til Opdagelsen af Hut-
ters Kones Navn eller Dødssted. Alle Datoer, Under-

skriver og Adresser vare blevne klippede ud af Brevene og ethvert Ord i Terten, som kunde have afgivet en Ledetræd, var omhyggeligt blevet udraderet. Saaledes saae Judith alle sine Forhaabninger om at komme til Kundskab om, hvem hendes Forældre vare, stufede og sig selv nødt til at vende tilbage til sine egne Hjælpsmidler og Sædvaner i enhver med Fremtiden forbunden Hensende. Grindringen om hendes Moders Bæsen, Samtaler og Lidelser udfyldte mangel et Hul i de historiske Kjendsgjerninger, hun nu havde opdaget, og Sandheden stod i sit Omrids altfor tydelig for hende, til at hun længere kunde ønske at faae flere enkelte Omstændigheder at vide. Idet hun lagde sig tilbage i Stolen, bad hun blot sin Ledsager om at tilendebringe Undersøgelsen af de øvrige Gjenstande i Kisten, da den maaskee endnu kunde indeholde Noget af Vigtighed.

„Det skal jeg, Judith, det skal jeg,“ svarede den taalmodige Bildskytte; „men bliver der ret mange flere Breve at læse, faar vi nok Solen at see igen, førend De bliver færdig med at læse dem! Nu har De jo siddet og seet i to stive Timer paa disse smaa Stykker Papir.“

„De indeholde Underretning om mine Forældre, Billedskytte, og have afgjort mine Beslutninger angaaende den øvrige Deel af mit Liv. En ung Pige kan være undskyldt, naar hun læser om sin egen Fader og Moder og det ovenikjøbet for første Gang i sit Liv. Det gjør mig endt, at jeg har ladet Dem vente.“

„Bryd Dem aldrig om mig, Vige; bryd Dem aldrig om mig. Det gjør kun lidet til Sagen, enten jeg sover eller jeg vaager; men uagtet De er saa behagelig at see paa og saa smuk, Judith, er det dog ingentunde fornøjetligt at sidde saa længe og see Dem græde. Jeg veed nok, at Taarer ikke dræbe, og at visse Folk, især Fruentimmer, have godt af at udgyde nogle faa engang imellem; men jeg vil hellere see Dem smile bestandigt, Judith, end see Dem græde.“

Denne galante Tale belønnedes med et blidt, stjondt tungsindigt Smil og derpaa anmodede den unge Vige atter sin Ledsager om at tilendebringe Udersøgelsen af Kisten. Mansagningen medtog naturligviis nogen Tid, i hvilken Judith samlede sine Tanker og gjenvandt sin Fatning. Hun deeltog ikke i Sogningen, men overlod Alt til den unge Mand og betragtede stiltiende de Gjenstande, der bragtes for Lyset. Der fandtes Intet mere af Interesse eller Vardi. Et Par Kaarder af det Slags, som dengang bæres af fornemme Herrer, nogle Svander, enten af Sølvs eller saa rigt pletterede, at de saae ud som Sølvs, og noget Fruentimmerpynt udgjorde de væsentligste Opdagelser. Imidlertid faldt det baade Judith og Vildstyrtten ind, at nogle af disse Ting kunde være brugelige til at tilveiebringe en Underhandling med Trekeserne, stjondt den Sidste indsaae en Bansteligbed herved, som ikke viste sig for den Første. Samtalen fornyedes først i Anledning af dette Punkt.

„Dg nu, Bildtskytte,“ sagde Judith, „ville vi tale om os selv og Vidlerne til at faae Dem ud af Profesernes Hænder. Jeg og Hetty ville med Glæde give hvad det skal være af det, De har seet i Kisten, eller det Allisammen for at skaffe Dem Deres Frihed.“

„Det kan jeg kalde ædelmodigt, saadan rigtigt vakkert og gærmildt og ædelmodigt. Saaledes er det med Fruentimmerne; have de først fattet Godhed for Nogen, saa gjøre de Intet halvt, men ere ligesaa villige til at stille sig ved det, de ere, som om det slet ingen Værdi havde i deres Dine. Imidlertid er der, uagtet jeg taler Dem Begge ligesaa meget, som om Handelen var sluttet og den splintrede Eg eller nogen af de andre Landstrygere var her tilstede for at antage og afslutte Traktaten, dog to væsentlige Grunde, hvorfor det ikke lader sig gjøre og som jeg ligesaa godt strar kan anføre, for at der ikke skal opstaae urimelige Forventninger hos Dem eller umulige Forhaabninger hos mig.“

„Hvad kan det være for Grunde, naar Hetty og jeg ere villige til at stille os ved disse Ubetydeligheder for Deres Syld og de Vilde ere villige til at modtage dem?“

„Der have vi det, Judith; De forestiller Dem det nu saaledes, men det er ligesaa lidt paa sit rette Sted, som om en Hund gif paa Bagsiden istedetfor paa Forfoden. At Mingoerne ville være villige til at modtage disse Ting, eller Mere, som De maatte tilbyde dem, er sandsynligt nok; men om de ville give noget Nederlag for dem, er

en ganske anden Sag. Spørg Dem selv, Judith, om De, naar Nogen sendte Dem den Bæst, at for den og den Pris kunde De og Hetty beholde Kisten med Alt det, den indeholder, vilde ansee det for Umagen værdt at spille mange Ord paa den Handel?"

"Men Kisten og det, den indeholder, hører os jo allerede til, hvorfor skulde vi da købe det, som allerede er vort?"

"Netop saaledes regne Wingeerne! De sige at Kisten allerede er deres, eller saa godt som deres, og ville ikke talke Nogen for Nogen."

"Jeg forstaaer Dem, Bildtsfytte; men vi ere jo dog endnu i Besiddelse i Søen og kunne holde os i vor Stilling, indtil Hurry faaer sendt Soldater afsted for at fordrive Fjenden. Det kunne vi ganske vist gøre, naar De kun vil blive hos os, istedetfor at at vende tilbage og igjen overgive Dem som Fange, som De nu synes at have besluttet."

"Alt Hurry Harry vilde tale saaledes, er naturligt, og overensstemmende med Wandens Gaver. Han ved intet Bedre og derfor er det lidet sandsynligt, at han vilde føle eller handle bedre; men, Judith, jeg spørger Deres Hjerte og Samvittighed — vilde eller kunde De tænke ligesaa fordeelagtigt om mig, som jeg haaber og troer, at De nu gjør, dersom jeg glemte min Orlov og ikke vendte tilbage til Leiren?"

„Alt tænke mere fordeeltigt om Dem, end jeg nu gjør, Vildtskytte, vilde ikke være let; men jeg kunde vedblive at tænke ligesaa fordeeltigt — i det mindste forkommer det mig saaledes — jeg haaber, at jeg kunde det; thi en heel Verden kunde ikke friste mig til at lade Dem gjøre Noget, som kunde forandre min sande Mening om Dem.“

„Saa forsøg heller ikke paa at forlokke mig til at overse min Drlov, Pige! En Drlov er en hellig Ting iblandt Krigere og Mand, som gaar med deres Liv i deres Haand, saaledes som vi Skovbyggere gjøre; og hvilken bitter Sorg vilde det ikke være for den gamle Tamenund og for Unkas, Slangens Fader, og for mine andre Bønder i Stammen, dersom jeg vanærede mig paa min allerførste Krigssti? De vil desuden indsee, Judith, at dette er uden at lægge nogen Bygt paa naturlige Gaver og en hvid Mands Pligter ikke at tale om Samvittigheden. Den sidste er min Konge og jeg søger aldrig at meddette mig dens Befalinger.“

„Jeg troer De har Ret, Vildtskytte,“ svarede den unge Pige efter kort Betænkning og med bedrøvet Stemme; „en Mand som De bør ikke handle som den Eggenfjertige og Uredelige kunde være tilbøielig til at handle; De maa i Sandhed vende tilbage. Vi ville derfor ikke tale mere herom; skulde jeg overtale Dem til Noget, hvorefter De bagefter vilde blive bedrøvet, vilde min Anger ikke blive

mindre end Deres. De skal ikke kunne sige, at Judith — jeg veed neppe, med hvilket Navn jeg nu skal kalde mig selv!

„Og hvorfor ikke? Hvorfor ikke Pige? Børn antage jo ganske naturligt deres Forældres Navne ligesom ved et Slags Hare, og hvorfor skalde De og Hetty ikke gjøre ligesom Andre have gjort for Dem? Hutter var den gamle Wands Navn og Hutter bør ogsaa være hans Døttres, idetmindste til de have indgaaet et lovligt Egettab.“

„Jeg er Judith og ikkun Judith,“ svarede Pigen bestemt, „indtil Leven giver mig Ret til et andet Navn. Jeg vil aldrig mere bære Thomas Hutters Navn og Hetty skal heller aldrig gjøre det med mit Samtykke! Hutter var ikke hans rigtige Navn, seer jeg, men om han ogsaa havde tusinde Gange Ret til det, vilde det dog ikke give mig nogen Ret til det. Han var, Himlen være lovet, ikke min Fader, skjøndt jeg maaskee heller ikke har Grund til at være stolt af den, som var det!“

„Det er besunderligt,“ sagde Wildtskytten og saae vidst paa den opvildede unge Pige, begjærlig efter at erfare mere, men utilboielig til at trænge ind i en Sag, der ikke egentligt vedkom ham; „ja, er det ei høist besunderligt og usædvanligt! Thomas Hutter var ikke Thomas Hutter og hans Døttre ere ikke hans Døttre. Hvem kan da Thomas Hutter have været og hvem ere hans Døttre?“

„Har De aldrig hørt Noget mumles om hiin Persons

tidligere Liv, Vildtskytte?" spurgte Judith. "Mågtet jeg ansaars for hans Datter, kom saadanne Rygter dog mig for Dre."

"Jeg vil ikke negte det. Visse Ting ere blerne sagte, som jeg har fortalt Dem, men jeg er ikke meget leetroende med Hensyn til Rygter. Saa ung som jeg er, saa har jeg dog levet længe nok til at have lært, at der gives to Slags Maaene, dem, der erhverves ved Gjerninger, og dem, der erhverves ved Tunger, og derfor vil jeg helst see og domme selv, istedetfor at lade enhver Mund, der faaer Lust til at løbe, være min Dommer. Hurry talte temmelig frit om den hele Familie paa vor Reise hertil og lod nogle Ord falde om, at Thomas Hutter i sine yngre Dage havde taget sig visse Friheder med Andres Guds paa Havet."

"Han fortalte Dem, at han havde været Sørover; imellem Benner behøver man ikke at sætte sine Ord paa Skruer. Læs dette, Vildtskytte; saa vil De see, at han ikke har sagt Dem Andet end Sandheden. Denne Thomas Hovey var den samme Thomas Hutter, som De kjendte, hvilket kan sees af disse Breve."

Medens Judith talte med glødende Kinder og sunklende Dine, rakte hun sin Ledsaager Avisen og pegede paa den ovenfor omtalte Proklamation fra en Kolonigouverneur.

"Gud velgigne Dem, Judith!" svarede den Anden leende; "De kunde ligesaa gjerne bede mig trykke eller for den Sags Skyld skrive dette. Jeg har kun faaet min Op-

dragelse i Skovene; den eneste Bog, jeg læser, er den, som Gud har aabnet for alle sine Skabninger i de herlige Skove, de brede Søer, de rullende Floder, den blaa Himmel og Stormen, Uveiret og Solskinnet og andre herlige Underværker paa Jorden! Den Bog kan jeg læse og jeg finder den fuld af Viisdom og Kundskab."

"Jeg beder Dem om Forladelse, Vildtskytte," sagde Judith alvorligt og mere forlegen, end hun pleiede at blive, over at hun mod sin Villie havde gjort en Drifdring, som muligt kunde støde hendes Ledsagers Stoltbed. "Jeg havde glemt den Naade, hvorpaa De lever, og vilde allermindest saare Deres Følelser."

"Saare mine Følelser! Hvorfor skulde det saare mine Følelser at blive bedet om at læse, naar jeg ikke kan læse? Jeg er en Jæger og jeg kan nu begynde at sige en Krieger og ingen Wissenaire, og derfor har en Mand som jeg ingen Brug for Bøger og Papper. Nei, nei Judith," og her lo den unge Mand ret af Hjertet, "ikke engang til Forladning, efterjøm en egte Jæger altid bruger Skindet af en Naad dertil, om han har det, eller et andet lille Stykke Læder, der er behørigen tilberedt. Der gives dem, som sige, at Alt det, som staaer paa Tryk, er sandt, i hvilket Tilfælde jeg tilstaaer, at en eld Mand ligesom maa tabe Noget; imidlertid kan det ikke være sandere, end det, Gud med sin egen Haand har trykket paa Himlen, Skovene, Floderne og Kilderne."

„Nu vel da, Gutter eller Hovey havde været Sers-
ver og da han ikke var min Fader, kan jeg heller ikke
ønske at kalde ham saaledes. Hans Navn skal ikke længere
være mit.“

„Kan De ikke lide den Mands Navn, Judith, saa har
De jo Deres Moders. Hendes Navn vil gjøre Dem lige
saa god Tjeneste.“

„Jeg kjender det ikke. Jeg har gennemseet disse
Papirer, Wildtskytte, i Haab om at finde et eller andet
Bink, som kunde hjælpe mig til at opdage hvem min Mo-
der var; men der er ikke mere Spor af det Forbigangne
i saa Henseende, end det Fuglen efterlader i Luften ved
dens Flugt.“

„Det er baade usædvanligt og ufornuftigt. Forældre
ere forpligtede til at give deres Affkom et Navn, selv om
de ikke give dem Andet. Jeg er nu kommen af en ringe
Slægt, skjøndt vi have hvide Garer og en hvid Natur;
men saa ilde ere vi dog ikke farne, at vi ikke skulde have
et Navn. Bumpo kaldes vi, og jeg har hørt sige,
tilføiede han, idet et Anstreg af menneskelig Forsængelighed
farvede hans Kind, „at der har været den Tid, da Bumpo-
poerne havde større Ansæelse iblandt Menneffene, end nu.“

„De have aldrig fortjent det mere, Wildtskytte, og
Navnet er godt; baade Hetty og jeg vilde tusinde Gange
hellere hedde Hetty Bumpo eller Judith Bumpo, end
Hetty eller Judith Gutter.“

„Det er en moralsk Umulighed,“ svarede Jægeren godmodigt, „med mindre en af dem vilde nedlade sig til at give sig med mig.“

Judith kunde ikke bare sig for at smile, da hun saae, hvor ligefremt og naturligt Samtalen var kommen til det selvsamme Punkt, hvorhen hun havde ønsket at dreie den. Lagtet den unge Pige hverken var uqvindelig eller fremfæsende enten i Tankemaade eller Dyrkelse, ansporede hun dog af Bevidstheden om ikke altid fortjente Forurettelser og Hjælpeløsheden af en Fremtid, som ikke syntes at tilbyde noget Tilflugtssted, og paavirkedes end mere af Følelser, der vare hende ligesaa ny, som de vare kraftige. Leiligheden var derfor altså god til at forsømmes, skjøndt hun kom til Maalet ad Kvindens sædvanlige Omvej og med en maafee undskyldelig Behandling.

„Jeg troer ikke, at Hetty nogensinde giver sig, Vildtskytte,“ sagde hun; „skal Deres Navn derfor blive kaaret af nogen af os, maa det være af mig.“

„Der har ogsaa været smukke Fruentimmer blandt Bumpeerne for nu, efter hvad man har fortalt mig, Judith; og dersom De antog Navnet, vilde Familien dog ikke blive saa ganske forundret, i hvor ualmindelig De ogsaa er i denne Henseende.“

„Det er ikke at tale, som det kommer sig for nogen af os, Vildtskytte; thi hvad der bliver sagt om en saadan Gjenstand imellem Mand og Kvinde, bør siges med Alver

og af et oprigtigt Hjerte. Jeg vil glemme den Undseelse, som paalægger unge Piger Taushed i de fleste Tilfælde, indtil der tales til dem, og behandle Dem saa frimodigt, som jeg veed, at en Mand af Deres høimodige Natur helst vil behandles. Kan De troe — troer De, Vildtshytte, at De kunde blive lykkelig med en saadan Kone, som et Fruentimmer som jeg kunde blive?"

"Et Fruentimmer som De, Judith? Men hvad Forstand er der i at drive Spøg med saadanne Ting? Et Fruentimmer, der, som De, er smuk og fin og, saavidt jeg veed, dannet nok til at blive en Kapitains Frue, vilde kun være lidet tilbøielig til at tænke paa at blive min Kone. Jeg formoder, at unge Piger, som ansee sig for vittige og vide, at de ere smukke, finde en vis Fornøielse i at drive Gjef med dem, som ingen af Delene ere, saaledes som en stakkels delawarisk Jæger."

Dette sagdes paa en godmodig Maade, men dog iffe uden at forraade en Kælelse, som viste, at Noget, der ligenede krænket Forsængelighed, var blandet i Svaret. Indtet kunde være indtruffet, som mere vilde have valet Judiths ædelmodige Anger eller bedre have hjulpet hende til Maalet ved at foie det uegennyttige Onske om at forlene til hendes andre Drivter og skjule Alt under en saa indtagende og naturlig Forklædning, der i høi Grad maatte formindske det ubehagelige Træk af en for Kjønnet upassende Paatrængenhed.

„De gjør mig llret i at tree, at jeg nærer saadanne Tanker eller Duster,“ svarede hun alvorligt. „Jeg har aldrig været alvorligere i mit Liv eller villigere til at holde en Overenskomst som vi maatte træffe i Aften. Jeg har havt mange Beilere, Bildistytte; ja, der har neppe været nogen ugipt Snarersætter eller Jæger her ved Eoen i de sidste fire Aar, som ikke har tilbudt at tage mig med, og jeg frygter, at nogle af dem endog vare gipte --“

„Det tør jeg indestaae for!“ faldt Jægeren hende i Talen; „Det tør jeg indestaae for! I det Hele taget, Judith, kan Jorden ikke opvise et Slags Wiennester, der holde mere af sig selv og mindre af Gud og Loven!“

„Jeg vilde — jeg kunde ikke laane een eneste af dem Dre; det vilde maaskee have været en Lykke for mig, om jeg havde gjort det. Der var ogsaa smukke unge Wiennester iblandt dem, som De selv har seet i Deres Bekjendt, Henry Ward.“

„Ja, Harry er bebagelig nok for Diet, men efter min Mening mindre for Forstanden. Jeg troede i Forstningen, at De vilde have ham, Judith; men førend han gik, var det let at begribe, at den samme Hytte ikke vilde være stor nok for Dem Begge to.“

„Deri har De i det mindste ladet mig vederfares Rejsfærdighed, Bildistytte. Harry er en Mand, som jeg aldrig kunde egte, om han saa var ti Gange saa smuk for Diet og havde et hundrede Gange kraftigere Hjerte.“

„Hvorfor ikke, Judith, hvorfor ikke? Jeg tilstaaer, at jeg er nysgjerrig efter at faae at vide, hvorfor en ung Mand som Hurry ikke skulde kunne vinde en Pige som De.“

„Det skal De erfare, Vildtskytte,“ svarede Pigen, idet hun med Glæde benyttede sig af Leiligheden til at opbøje de Egenskaber, som havde vaart en saa stor Deeltagelse hos hende for hendes Tilhører, baabende paa denne Maade i al Stilhed at kunne nærme sig den Gjenstand, der laa hende nærmest paa Hjertet. „For det Første er en Mands Udvortes ikke af Bigtighed for et Fruentimmer, naar han kun er mandig og ikke reent ud styg eller vanstabt.“

„Heri kan jeg ikke være aldeles enig med Dem,“ svarede Vildtskytten tankfuldt; thi han havde et meget beskedent Begreb om sit eget personlige Ydre; „jeg har lagt Mærke til, at de smukkeste Krigere stedske have faaet Stammens skønneste Piger til Koner, og Slangen hist, som undertiden er vidunderlig i sin Maling, er almindeligt yndet af de unge Delawarerinder, skjøndt han kun holder sig til Jys, som om hun var den eneste Skjønhed paa Jorden.“

„Saaledes er det maaffet med Indianerinderne, men ikke med de hvide Piger. Naar en ung Mand kun har et rankt og mandigt Legeme, der lover at sætte ham istand til at beskytte en Kvinde og holde Mængden udenfor Døren, er dette Alt hvad de forlange af det Udvortes. Kæmper som Hurry kunne være gode til Grenaderer, men komme kun lidet i Betragtning som Elskere. Hvad nu Ansigtet

angaaer, da er et ærligt Bliif, der borger for Hjertet i Bry-
 stet, af sterre Værdi, end nogensomhelst Skikkelse eller Farve,
 eller Dine, Tænder og deslige Ubetydeligheder. Disse kunne
 være af Vigtighed hos unge Piger, men hvo tænker paa
 dem hos en Jæger, en Kriger, eller en Mand? Gives der
 saa enfoldige Fruentimmer, saa hører Judith ikke til dem.”
 ”Det var da forunderligt! Jeg havde altid troet, at
 den Smukke holdt meest af den Smukke, ligesom den Rige
 mest af den Rige!”

„Saaledes gaaer det maastee Mandfolkene, Bildtskytte,
 men det er ikke altid Tilfældet med Fruentimmerne. Vi
 vunde kraftige og medige Mand, men see gjerne at, de ere
 beskedne; sikkre paa Jagten eller Krigsstien; redebønne til
 at doe for hvad Ret er og uvillige til at boie sig for Uret.
 Fremfor Alt søge vi Nidelighed — Tunger, som ikke ere
 vant til at sige, hvad Forstanden ikke mener, og Hjertet,
 der ligesaa vel føle en Smule for Andre, som for dem
 selv. En ærlig Pige kunde doe for en saadan Mand,
 hvorimod Praleren og den tvetungede Beiler bliver ligesaa
 forhaadt for Dine, som han er det for Sjælen.”

Judith talte med Bitterhed og sin sædvanlige Kraft,
 men hendes Tilhører var altfor overrasket over Nyheden
 af den Fornemmelse, han følte, til at lægge Mærke til
 hendes Væsen. Det var Noget saa trostende for et saa
 beskedent Gemys som hans at høre Egenstaber, som han
 maatte vide sig i Besiddelse af, blive hævede saa høit af

det elstværdigste Fruentimmer, han havde kjendt, at alle hans Aandseerter i det første Dirblis tabte sig i en naturlig og undskyldelig Stoltthed. Derpaa opstod Tanken om Muligheden af, at et saadant Væsen som Judith kunde blive hans Ledfagerinde gennem Livet, for første Gang hos ham. Billedet var saa behageligt og saa nyt, at han i over en Minut aldeles fordybede sig i dets Beskuelse, uden mindste Hensyn for den virkelige Skjønhed, der sad foran ham og iagttog Udtrykket i hans ærlige, sanddru Afsyn med en Skarpsindigheds, der gav hende en meget rimelig, om ikke fuldkomment nøiagtig Nøgle til hans Tanker. Et saa indtagende Syn havde aldrig før svævet for den unge Jægers aandelige Dø; men da han var meest vant til praktiske Ting og lidet tilbøielig til at give efter for sin Indbildningskraft, uagtet han dog besad megen egte poetisk Sands, især for Naturgjenstande, gjenvandt han snart sin Fatning og smilede over sin egen Svaghed, altsom det phantastiske Billede forsvandt for hans aandelige Dø og han atter blev det ligefremme, udannede, men boiligen moraliske Væsen, der sad i Thomas Hutters Ark ved Midnatstid, medens det yndige Ansigte af dens afdøde Giers berømte Datter straalende paa ham med angstelig Forstien ved Skinnets af den ensomme Lampe.

„De er vidunderligt smuk og tilløkkende og behagelig at see til, Judith!“ udbrød han i sin Enfoldigheds, da Virkeligheden atter havde faaet Herredømmet over Phanta-

flen. „Vidunderligt! Jeg mindes ikke nogensinde at have seet en saa skøn Pige, ikke engang iblandt Delawarerne, og det undrer mig ikke, at Hurry Harry forled os baade mismodig og ærgerlig.“

„Vilde De, Bildtskytte, at jeg skulde være bleven en saadan Mands som Henry Marchs Kone?“

„Der er Noget, som taler for ham, og Noget, som taler imod ham. Efter min Formening vilde Hurry ikke blive den allerbedste Egtemand, men jeg er bange for, at de fleste unge Piger ikke ville være enige med mig heri.“

„Nei, nei; Judith, der intet Navn har, vilde aldrig samtykke i at blive kaldt Judith March. Alt Andet vilde være bedre, end det.“

„Judith Bumpvo vilde ikke klinge saa godt og mangen et Navn vilde ikke være saa behageligt for Dret som March.“

„Al, Bildtskytte, Behageligheden af Klang kommer i saadanne Tilfælde ikke gjennem Dret, men gjennem Hjertet. Alt er behageligt, naar Hjertet er tilfredsstillet. Var Natty Bumpvo Henry March og Henry March Natty Bumpvo, vilde jeg maaffet synes bedre om Navnet March, end jeg nu gjør; eller dersom han var Dem, vilde Navnet Bumpvo forekomme mig affsvligt.“

„Det er det — ja, det er Meningen af Tingen. Jeg har nu af Naturen Modbydelighed for Slang og det blotte Ord er mig forhadet, hvilke Missionairerne sigte Bildtskytten, 3 D.

kommer af den menneffelige Natur paa Grund af, at en vis Elange forforte den første Qvinde efterat Jorden var bleven skabt; men siden Chingachgoof har faaet det Tilnavn, han nu bærer, er Klangen af det ligesaa behagelig for mit Øre som Drosselens Slag paa en stille Aften — ja den er. Det er paa Følelserne at Alting kommer an i denne Verden, Judith, hvad Lyden angaaer, ja, og ligeledes med Hensyn til Udseende."

"Dette er saa sandt, Wildtskytte, at det undrer mig, at De kunde finde det mærkeligt, at en Pige, der maaskee har et ganske taaleligt Ansigt, ikke vilde ansee det for nødvendigt, at hendes Mand besad den samme Fordeel, eller det, De kalder en Fordeel. For mig er en Mand's Udseende Intet, naar kun hans Ansigt er ligesaa ærligt som hans Hjerter."

"Ja, Ærlighed er en stor Fordeel i Længden og de, som i Begyndelsen ere meest tilbøielige til at glemme den, ere til Slutningen meest villige til at lære den. Ikke desto mindre, Judith, er der flere, som tage større Hensyn til den siebliffelige Fordeel, end til den, som først kommer efter en Tids Forlob. Den ene ansee de for vis, den anden for uvis. Men det glæder mig, at De betragter Tingen i dens sande Lys og ikke paa den Maade, hvorpaa Mange saa let bedrage sig selv."

"Saaledes betragter jeg den, Wildtskytte," svarede den unge Pige med stærk Betoning, medens den quindelige

Undseelse dog afholdt hende fra ligefremt at tilbyde sin Haand; „og jeg kan af mit inderste Hjerter sige, at jeg heller vilde betroe min Lykke til en Mand, paa hvis Sanddrubed og Tænkemaade, jeg kunde stole, end til en tretungget, falsk Usling, der havde Rister fulde af Guld og Huse og Jorder, ja, selv om han sad paa en Throne.“

„Det er vakre Ord, Judith, rigtigt vakre Ord; men troer De, at Følelsen vilde staae Dem bi, dersom De nu virkelig fik Valget? Dersom en galant Kavaleer i en Skarlagens Kjøle stod paa den ene Side med et Hoved, der lugtede som en Dyrefod, et Ansigt, der var saa glat og blomstrende, og Hænder saa hvide og bløde, som om Gud ikke havde givet dem, før at Mennesket skulde leve af sit Ansigts Sved, og Skridt, saa lette som Dandssestere og et leifindigt Hjerter kunde lære ham dem, og der paa den anden Side stod en Mand, der havde tilbragt sine Dage i den fri Luft, indtil hans Pande var bleven ligesaa rød som hans Kind; som havde banet sig Vej gennem Moser og Krat, til hans Hænder vare blevene ligesaa haarde som de Eggetræer, han sov under; som havde forfulgt Bildtets Spor, indtil hans Fjed vare blevene ligesaa snigende som Pantherens, og som ikke havde nogen anden behagelig Lugt ved sig, end den Naturen giver i den fri Luft og Skov — dersom nu to saadanne Mænd stode her og beilede til Deres Hjerter, hvilken af dem vilde De da give Fortrinet?..“

Judiths smukke Ansigt blussede; thi den Skildring, Bildisskytten i sin Enfoldighed havde udkastet af en lystig Officier fra et af Forterne, havde tidligere været særdeles behagelig for hendes Indbildningskraft, skøndt Erfaring og skuffede Forhaabninger ikke alene havde tjolet hendes Følelser, men ogsaa givet dem en modsat Retning, hvorfor det forbigaaende Billede kun gjorde et øieblikkeligt Indtryk paa hende; men den opstigende Rødme afløstes af en saadan Ligbleghed, at hun saae ud som et Gjenfærd.

„Saa sandt Gud er min Demmer,“ svarede den unge Pige høitideligt, „dersom begge disse Mænd stode for mig, saaledes som jeg kan sige, at den Gne gjør det, vilde mit Valg, hvis jeg ellers kjender mit eget Hjerter, falde paa den sidste. Jeg ønsker mig ikke en Mand, der i nogen Henseende er bedre, end jeg selv.“

„Dette er behageligt at høre og kunde forlede en ung Mand til at glemme sin egen Uværdighed, Judith. De kan imidlertid neppe mene Alt det, De der siger. En Mand som jeg er altfor raa og uvidende for en Person, som har haft en saadan Moder til Lærerinde; jeg troer vel, at Fersængelighed er noget Naturligt; men en Fersængelighed som denne vilde overgaae al Fornuft!“

„Saa veed De ikke, hvortil et Fruentimmers Hjerter er istand! De er ikke raa, Bildisskytte; ei heller kan den kaldes uvidende, der, saaledes som De, saa naie har iagttaget det, der foregaaer for hans Dine. Naar Følelsen

kommer med i Spillet, viser Alt sig i de lyseste Farver og Smaaating overses eller glemmes. Naar Hjertet føler Sol-
skin, er Intet mørkt; selv dunkle Gjenstande synes lyse og
muntre; og saaledes vilde det ogsaa gaae Dem og den
Qvinde, der elskede Dem, selv om Deres Kone maaskee i
visse Henseender besad hvad Verden kalder Fordele forud
for Dem."

"Judith, De er kommen af Folk, som i Verdens
Dine staae over min Slagt, og ulige Egteskaber endes li-
gesom ulige Venstaber sjældent godt. Jeg taler kun om
denne Sag som noget reent Indbildt, eftersom det ikke er
synderligt rimeligt, at De i det mindste vilde være istand
til at behandle den som Noget, der nogensinde kunde komme
istand."

Judith fastede sit mørkeblaa Die paa Bildtskottens
aabne, frimodige Nafyn, som om hun vilde læse i hans
Sjæl. Intet robede her nogen skjult Mening og hun
maatte tilstaae for sig, at han snarere betragtede Samta-
len som en Udverling af Anskuelser, end antog den for at
have et bestemt Diemed, og at han endnu ikke nærede no-
gen egentlig Mistanke om, at hendes Følelser vare alvor-
ligt interesserede i Udfaldet. I Begyndelsen følte hun sig
stodt, men derpaa erkjendte hun Uretfærdigheden af at lægge
Jægeren hans Selvfornedrelse og Bessedenhed til Last, og
denne ny Vanskelighed gjorde Forholdet saa eiendommeligt, at
hendes Deeltagelse for den unge Mand forhoiedes end mere

derved. I dette vigtige Dieblif faldt en Forandring af Plan hende ind og med den for den Dyvaste og Sindrige særegne Snarraadighed valgte hun en Fremgangsmaade, hvorved hun haabede at binde ham til sig. Denne Fremgangsmaade røbede lige meget hendes frugtbare Dyrindelsesserne og hendes bestemte og kjække Charakter. Paa det at Samtalen ikke skulde standse altfor pludseligt, eller nogen Mistanke om hendes List finde Sted, besvarede hun Bildtskyttens sidste Bemærkning ligesaa alvorligt og oprigtigt, som om hendes oprindelige Hensigt var forbleven uforandret.

„Jeg har i Sandhed ikke Grund til at være stolt af min Herkomst efter det, jeg har seet i Aften,“ sagde hun med bedrovet Stemme. „Vel havde jeg en Moder, men selv hendes Navn veed jeg ikke; og brød min Fader angaaer, da er det maaskee bedst, at jeg aldrig faaer at vide, hvem han var, for at jeg ikke skal tale forbittet om ham!“

„Judith,“ sagde Bildtskytten med en mandig Oprigtighed, som gik den unge Pige lige til Hjertet, idet han venligt greb hendes Haand, „det er bedst ikke at tale mere herom i Aften. Sov paa det. De har seet og følt; i Morgen ville maaskee de Ting, som nu ser saa sorte ud, vise sig i et muntre Lys. Men gjør fremfor Alt aldrig Noget i Bitterhed, eller fordi De synes, at De kunde have Lyst til at hevne Dem paa Dem selv for andre Menneskers

Undskab. Alt hvad der er blevet talt eller gjort imellem os i Aften, er Deres Hemmelighed, og jeg skal ikke omtale det til Morgen, ikke engang til Slangen, og kan han ikke faae det ud af mig, kan De være vis paa, at intet Menneske kan det. Have Deres Forældre været vildfarende, bør Datteren være det mindre; husk paa, at De er ung, og den Unga kan stedse haabe paa bedre Tider; at De har bedre Forstand end de Fleste og derfor bedre kan overvinde Vanstueligheder, og at De udmærker Dem ved Skønhed, hvilket dog altid er en Fordeel. Det er paa Tiden at faae lidt Hvile; thi i Morgen vil det rimeligviis blive en Provøffens Dag for nogle af os."

Wildtsflytten stod op medens han talte og Judith havde intet andet Valg, end at følge hans Exempel. Risten blev lukket i Laas og de skiltes stiltiende ad, hun for at tage Plads ved Siden af Ivs og Hettv og han for at strække sig paa et Teppe paa Gulvet i Kbhytten. Det varede ikke fem Minuter, førend den unge Mand laa i en dyb Søvn, men Pigen var længe vaagen. Hun vidste neppe, om hun skulde beklage eller glæde sig over, at det var mislykket hende at gjøre sig forstaaet. Paa den ene Side var hendes quindelige Undseelse bleven staaet, paa den anden Side var det skuffede, eller i det mindste udsatte Forhaabninger og den usikre Fremtid, som antog et saa mørkt Udseende. Derpaa kom den ny Beslutning og den dristige Plan, som skulde iværksættes næste Dag og

da Sovnen omsider luskede hendes Dine, luskede de sig for et Skuespil af Seir og Lykke, som udmaledes af Phantasien under Paavirkning af et sangvinist Temperament og en hel- dig Lyfsindelsesevne.

Niende Kapitel.

Lys og Hetty stode op ved Lysets Tilbagekomst, hvor- imod Judith endnu laa begravet i Sovn. Den Første be- hovede kun en Minut til at klæde sig paa. Hendes lange, fulsorte Haar var snart bundet i en simpel Knude, Kali- kofjortet begtet omkring den smukke Midie og hendes smaa Fødder skjulte i de brogede Mokasiner. Da hun var fæ- dig, forlod hun Hetty, der var besjæftiget med Huushold- ningsvesler, og gik ud paa Platformen for at indaande den forfriskende Morgenluft. Her fandt hun Chingachgook, som betragtede Strandbredden, Bjergene og Himlen med en Eskorbyggers Skarpsindighed og en Indianers Alvor.

Sammenkomsten mellem de Elskende var uforsket, men kjærlig. Hovdingen viste en mandig Beulighed, der var lig langt fjernet fra ungdommelig Evaahed og Blørdig- hed, medens Pigens Smil og halvt bortvændte Blikke robede

hendes Kjønns undselige Omhed. Ingen af dem talte, med
 mindre det skulde været med Dinene, men de forstode hin-
 anden ligesaa godt, som om de havde brugt en heel Bog
 fuld af Ord og Forsikringer. Iys havde sjeldent viist sig
 mere til sin Fordeel, end i dette Dieblif; thi da hun ny-
 ligt havde udhvilet og tvættet sig, hvilede der en Frijsked
 over hendes ungdommelige Ansigt og Skikkelse, som Sko-
 vens Besværligheder ikke altid tillade selv de Unge og
 Smukke at fremvise. Desuden havde Judith ikke alene
 anvendt endeel af sin egen Færdighed paa hendes Toilette
 under deres korte Samværen, men endog skjenket hende
 nogle faa udvalgte Prydelser af sit eget Forraad, som
 ikke bidroge lidet til at hæve den unge Indianerindes med-
 fødte Yndigheder. Alt dette saae og sølte Elskeren; thi
 hans Afsyn oplivedes et Dieblif af Velbehag, men det
 blev snart atter alvorligt og antog et nedslaaet og bekym-
 ret Udtryk. De Stole, der vare blevene brugte den fore-
 gaaende Aften, stode endnu paa Plattformen; efterat have
 sat to af dem op til Hyttens Bælg, satte han sig paa den
 ene og tiltjendegive sin Brud, at hun skulde sætte sig paa
 den anden. Da dette var gjort, vedblev han at være
 taus og tankesfuld i over en Minut og vedligeholdte den
 alvorsfulde Færdighed hos en Mand, der er født til at
 tage Plads ved Raadsforsamlingsbaalet, medens Iys taal-
 modigt og ydmygt, som det sommede sig en Kvinde af
 hendes Folk, bemmeligt iagttog Udtrykket i hans Ansigt.

Derpaa udstrakte den unge Kriger sin Arm og bevægede Haanden langsomt hen over Søen, Bjergene og Himlen, som om han vilde udhæve Herligheden af Skuepladsen i denne fortryllende Time, da det hele Panorama som sædvanligt var smykket med den tidlige Morgenstunds bløde Klarhed. Den unge Pige fulgte Bevægelsen med glad Forundring og smilede hvergang en ny Skønhed mødte hendes Blik.

„Hugh!“ udbrod Hørdingen af Beundring over et Syn, der endog var udsædvanligt for ham, da dette var den første Indsø, han havde seet. „Dette er Manitus Land! Det er for godt for Wingoer, Iys; men denne Stammes Kjøtere hyle i Kobler i Skovene. De troe, at Delawarerne sove paa den anden Side af Bjergene.“

„Alle undtagen een, og det er Chingachgoof. Der er een her og han er af Unkas's Blod.“

„Hvad er een Kriger mod en heel Stamme? Fødestien til vore Landsbyer er lang og bugtet og vi maa vandre under en skyfuld Himmel. Jeg er ogsaa bange for, Gedeblad fra Bjergene, at vi komme til at vandre alene.“

Iys forstod Hentydningen og den gjorde hende bebrovet, skøndt det klang sødt i hendes Øren, at den Kriger, som hun elskede saa høit, sammenlignede hende med den meest vellugtende og yndige Blomst i hendes Fædrelands Skove. Men hun forblev taus som det sommede sig hende, naar der hentydedes paa en alvorlig Sag, som

Maand bedst kunde bedømme, skjøndt det oversteg Dydragelsens Magt at skjule det Smil, som en glad Jolelse frembragte paa hendes smukke Mund.

„Naar Solen staaer der,“ vedblev Delawareren, pegende mod Zenith, idet han med en let Bevægelse af Haandledet løftede Haanden og en Finger i Vejret, „vil vor Stammes store Jæger vende tilbage til Hurenerne for at blive behandlet ligesom en Bjørn, som de slaae og stege, selv naar de have Wiaven fuld.“

„Den store Mand kan formilde deres Hjerter og ikke tillade dem at være saa blodgjerrige. Jeg har levet blandt Hurerne og kender dem. De have Hjerter og ville ikke glemme deres egne Børn, dersom de skulde falde i Delawarernes Hænder.“

„En Ulv tuder altid, et Sviin vil bestandigt æde. De have mistet Krigere; selv deres Qvinder ville raabe om Havn. Det blege Ansigt har Dine som en Drn og kan see ind i en Wingo's Hjerter; han venter sig ingen Naade. Der er en Sky over hans Aand, skjøndt ikke for hans Mafyn.“

Der opstod en lang, takkefuld Pause, under hvilken Eys sagte greb Hørdingens Haand, som om hun søgte hans Bistand. Skjøndt hun neppe rovede at have sine Dine op til et Ansigt, som var blevet bogstaveligen frygteligt under de modstridende Lidenstaber og den alvorlige Beslutning, som kæmpede i dets Besidderss Bryst.

„Hvad vil Ulfas's Søn gjøre?“ spurgte Vigen om: sider frugtstomt. „Han er en Høvding og allerede berømt i Raadsforsamlingen, uagtet han er saa ung; hvad siger hans Hjerter ham er det Klogeste? Siger ogsaa Hovedet de samme Ord som Hjertet?“

„Hvad siger Wah, ta!“, Wah i et Dieblis, da min kjæreste Ben er i en saadan Fare? De mindste Fugle synge smukkest. Det er altid behageligt at lytte til deres Sang. Gid jeg kunde høre Skovens Gjerteismutte i min Forlegenhed; dens Toner vil trænge dybere ind, end til Dret.“

Altid fornam Lys den inderlige Glæde, som Noes altid kan vække, naar den kommer fra dem, vi elske. „Ge-
debladet fra Bjergene“ var en Benævnelse, som de unge Delawareere ofte brugte om hende, skjøndt den aldrig stang
saa behageligt i hendes Øren, som naar den kom fra
Chingachgoofs Læber; men kun han alene havde kaldt
hende „Skovens Gjerteismutte.“ Hos ham var det imid-
lertid blevet et hyppigt Udtryk og var over al Beskrivelse
kjærkomment for hende, eftersom det vakte den Forestilling
hos hende, at hendes Raad og Meninger vare hendes til-
kommende Mand ligesaa velkomne, som Lyden af hendes
Stemme var ham behagelig, og saaledes forenede de to
Ting, hvorpaa en Indianerinde sætter størst Pris, naar
de komme fra hendes Trolovede, nemlig Beundring for en
legemlig Fuldkommenhed og Afgjælte for hendes Ansættelse.

Hun trykkede den Haand, hun holdt imellem begge sine, og svarede :

„Wah - ta! - Wah siger, at hverken hun eller den store Slange nogensinde kunde lee mere, eller sove uden at drømme om Huronerne, dersom Vildtskytten skulde døe under en Wingoes Tomahawk, uden at de havde gjort Noget for at frelse ham. Hun vilde hellere vende tilbage og begive sig alene paa sin lange Reise, end lade en saadan mørk Sky trænge sig foran hendes Lyksalighed.“

„Godt! Manden og Konen ville kun have et Hjerter; de skulde see med de samme Dine og føle med de samme Følelser.“

Det er overflødigt her at berette hvad mere der blev sagt. Man har allerede seet, at Samtalen dreiede sig om Vildtskytten og hans Forhaabninger, men den Beslutning, som toges, vil bedre vise sig i Fortællingens Gang. Det unge Par sad endnu og talte sammen, da Solen viste sig ovenover Granernes Toppe og en klar amerikansk Dags Lys strømmede ned i Dalen og udbredte Glæde og Liv over Søen, Skovene og Bjergene. I dette Dieblif kom Vildtskytten ud af Arkens Kabyt og gik hen paa Plafformen. Han betragtede først den stfrie Himmel, derpaa oversoede hans hurtige Blik det hele Panorama af Land og Vand og endeligt fik han Tid til et vensabeligt Nis til sin Ven og til et muntert Smil til Lys.

„Naa,“ sagde han paa sin sædvanlige rolige Maade

og med sin behagelige Stemme, „den, der seer Solen gaae ned i Vest og vaagner tids nok om Morgen, kan være vis paa at see den komme tilbage igjen i Ost ligesom en Buk, der jages rundt omkring sit Leie. Jeg tør sige, Dyr, at Du mangen god Gang har seet dette Syn, uden at det er faldet Din Pigejerne ind at spørge om Aarsagen.“

Baade Chingachgook og hans Trolovede saae op med den lysende Kugle med en Mine, der røbede pludselig Forundring, og stirrede dernæst paa hinanden, som for at søge Løsningen af Spørgsmaalet. Fortrolighed sløver Nysgjerrigheden, selv naar den staaer i Forbindelse med et Naturphænomen, og disse enfoldige Bæfener havde aldrig tænkt paa at gjøre sig bekendte med en dagligt indtrædende Bevægelse, i hvor paafaldende den end maatte være ved en nærmere Undersøgelse. Da Sagen saaledes pludseligt bragtes paa Bane, forbausede den dem Begge lige meget og i samme Døblis, ligesom en ny og glimrende Sætning i Naturvidenskabten vilde forbause den Lærde. Kun Chingachgook saae sig istand til at svare.

„De blege Ansigter vide Alt,“ sagde han; „kunne de sige os, hvorfor Solen skjuler sit Ansigt, naar den gaaer tilbage om Natten?“

„Ja, det er egte Rødhuds Wiisdom,“ svarede Jageren smilende, skjøndt han ikke var uforsømmelig for det Behagelige i at vise sin Stammes Overlegenhed ved at løse Van-

skeligheden, hvilket han nu gav sig til paa sin eiendommelige Maade. „Hør engang, Slange,“ vedblev han med et mere alvorligt, men tillige altfor naturligt Udtryk, til at det kunde være paataget, „det er lettere forklaret, end en indianer Hjerne maaffee bilder sig ind. Viedens Solen synes at vandre paa Himlen, rører den sig ikke af Pletten, men det er Jorden, som dreier sig rundt, og Enhver kan begribe, at naar han f. Ex. staaer paa Kanten af et Mollebjul, der er i Bevægelse, maa han snart see Himlen og snart være under Vandet. Der er ingen stor Hemmelighed i det, men det gaaer ganske naturligt til. Vanskeligheden bestaaer blot i at sætte Jorden i Bevægelse.“

„Hvoraf veed min Broder, at Jorden dreier sig rundt?“, spurgte Indianeren. „Kan han see det?“

„Ja deri, tilstaaer jeg, stikker Knuden, Delawarer; thi jeg har ofte forsøgt det, men har aldrig kunnet blive rigtigst klog derpaa. Undertiden har jeg bildt mig ind, at jeg kunde see det, men saa er jeg atter blevet nødt til at indrømme, at det var en Umulighed. Vien dreie sig gjør den, som alle mine Landsmand sige, og Du bør troe dem, eftersom de kunne forudsige Færmærkelser og andre Vidundere, der pleiede at opfylde Stammerne med Rædsel, ifølge Eders egne Sagn om saadanne Ting.“

„Godt, det er sandt; ingen rød Mand vil negte det. Naar et Hjul dreier sig rundt, kunne mine Dine see det, — de kunne ikke see, at Jorden dreier sig.“

„Naa, det er hvad jeg kalder Sandse-Haardnakketbed! At see er at troe, siger man, og hvad visse Foll ikke kunne see, ville de heller ikke i mindste Naaade troe. Ikke desto mindre, Hovding, er denne Grund ikke fuldt saa god, som den ved første Diekast skulde synes. Jeg veed Du troer paa den store Aand; og dog vilde det vist nok sætte Dig i Forlegenhed, dersom Du skulde sige, hvor Du seer den.“

„Chingachgook kan see Ham overalt — overalt i gode Ting — den onde Aand i flette. Her i Soen, der i Skoven, hist i Skyerne, i Iys, i Unkas's Son, i Tammenund, i Bildtsfytten. Den onde Aand er i Wingoerne. Det veed jeg; jeg kan ikke see, at Jorden gaaer rundt.“

„Det forundrer mig ikke, at man kalder Dig Slange-Delawarer; nei det gjør ikke! Der er stedsse Mening i Dine Ord og ligeledes ofte Mening i Dit Ansigt! Imidlertid stemme Dine Svar ikke ganske overens med mine Tanker. At Gud er synlig i alle naturlige Gjenstande, maa indrømmes, men han er elligesvel ikke synlig, saaledes som jeg forstaaer det. I vide af den store Aands Gjærninger, at den er til, og af Jordens Gjærninger vide de blege Ansigter, at den dreier sig rundt. Det er Meningen af Tingen, men hvorledes den skal forklares, er mere end jeg saa noie kan sige. Det veed jeg, at alle mine Pandsmænd ere enige derom, og hvad alle blege Ansigter ere enige om, er rimeligviis ogsaa sandt.“

„Naar Solen staaer over Tøppen af hiin Gran i Morgen, hvor men min Broder Vildtskytten da er!“

Jageren studsede og saae vist, men uden Uro paa sin Ben. Derpaa betydede han ham, at han skulde følge med, og førte ham ind i Arken, hvor han kunde fortsætte Samtalen uden at høres af dem, hvis Følelser han frygtede for vilde erholde Herredømmet over deres Fornuft. Her standsede han og optog atter den afbrudte Traad i en mere tillidsfuld Tone.

„Det var lidt ufornuftigt af Dig, Slange,“ sagde han, „at bringe en saadan Sag paa Bane for Tys og medens det unge Fruentimmer af min egen Farve kunde høre hvad der blev sagt. Ja, det var lidt mere ufornuftigt, end Du ellers pleier at bære Dig ad. Men lige meget; Tys forstod det ikke og den Anden hørte det ikke. Imidlertid er Spørgsmaalet lettere gjort, end besvaret. Ingen Dødelig kan sige, hvor han er, naar Solen staaer op i Morgen. Jeg vil gjøre Dig det samme Spørgsmaal, Slange, og gad nok vide, hvad Du vilde svare mig.“

„Chingachgook vil være hos sin Ven Vildtskytten; er han i Wandernes Land, vil den store Slange krybe ved hans Side; og er han under Solen, skulle dens Barme og Tys falde paa dem Begge.“

„Jeg forstaaer Dig, Delawarer,“ svarede den Anden, rørt over sin Vens Selvopoffrelse. „Et saadant Spreg er ligesaa tydeligt i det ene Tungemaal, som i det andet;

det kommer fra Hjertet og gaaer til Hjertet. Det er godt at tænke saaledes og det kan for den Sags Skyld ogsaa være godt at tale saaledes; men det vilde ikke være godt at handle saaledes, Elange. Du staaer ikke længere alene i Livet; thi endskjondt Hytterne først maa byttes og de andre Ceremonier gennemgaaes, førend Tys bliver Din lovmæssige Hustru, saa ere I dog saa godt som Egtefolk i Alt hvad Kælelser, Glæder og Sorgers angaaer. Nei, nei; Tys maa ikke forlades, fordi en Sky uventet har lagt sig imellem Dig og mig og seer sortere ud, end vi havde formodet."

"Tys er en Datter af Mohicanerne; hun veed, hvorledes hun skal adlyde sin Mand. Hun følger ham hvorhen han gaar. De ville Begge være hos Delawareernes store Jæger, naar Solen staaer over hiin Gran i Morgen."

"Herren velsigne og bevare Dig, Høvding; det er jo aabenbar Galskab! Kan nogen af Eder, eller I Begge forandre en Wingos Natur? Kunne Din stolte Mine, eller Tys's Taarer og Skjønhed forvandle en Uls til et Egern, eller gjøre en Vanther ligesaa uskadelig som en Raa? Nei, Elange, Du maa bedre overlægge denne Sag og overlade mig i Guds Haand. Deuden er det jo ingentunde afgjort, at de Skyngler have i Sinde at pine mig; thi de kunne endnu fatte Medlidenhed og indsee det Syndige i en saadan Fremgangsmaade; skjondt det kun er en paab-

løs Korventning, at en Mingo skulde afholde sig fra Ondt og lade Barmhjertigheden faae Overhaand i hans Bryst. Men man kan derfor ikke vide med Visshed, hvad der vil skee, og unge Skabninger som Tys bør ikke udsættes for Fare for en saadan Uvissheds Skyld. At give sig er et ganske andet Foretagende, end visse unge Mand troe. Versom Du var ene, eller saa godt som ene, da vilde jeg vente, at Du satte Dig i Virklombed og stroskede omkring Landstrygernes Leir fra Solens Opgang til dens Nedgang, fuld af List og utrættelig som Hunden paa Jærten, og anvendte Alt for at hjælpe mig og narre Tjenden; men To ere ofte svagere end Een og vi maa tage Tingene saaledes, som de ere, og ikke som vi ønske, at de skulde være."

"Hør, Vildtskytte," svarede Indianeren med kraftig Betoning, for at vise, hvor alvorligt han meente det. "Versom Chingachgoosk var i Huronernes Hænder, hvad vilde min Broder med det blege Ansigt da gjøre? Løste sig bort til Delawarernes Landsbyer og sige til Hordingerne og de gamle Mand og de unge Krigere: „Seer, her er Wah-ta! Wah; hun er frelst, men lidt træt; og her er Unkas's Søn, ikke saa træt som Gedebladet, da han er stærkere, men ligesaa vel frelst som hun." Vilde han gjøre det?"

"Naa, det var ualmindelig fint; det var snedigt nok, selv for en Mingo. Herren maa vide hvorledes det kunde falde Dig ind at gjøre et saadant Eversgemaal. Hvad jeg vilde gjøre? Nu, for det Første vilde Tys sandsynlig-

viis slet ikke være i mit Selskab, da hun vilde holde sig saa nær til Dig som muligt, og derfor betyder Alt det angaaende hende Ingenting. Og hvad nu hendes Træthed angaaer, saa vilde den ogsaa falde igjennem, naar hun gik, og rimeligviis vilde altsaa ingen af Dine Ord komme fra mine Læber, saa at Du seer, Slange, at Fornuften er imod Dig, og Du kan derfor ligesaa godt give det op, eftersom det ikke summer sig for en Hovding af Dit Navn og Din Anseelse at stride imod Fornuften."

"Min Broder er ikke sig selv; han glemmer, at han taler til en Mand, der har siddet ved sit Folks Raadsforsamlingsbaal," svarede Chingachgook blidt. "Naar Mand tale, bør de ikke sige Noget, der gaaer ind ad den ene Side af Hovedet og ud af den anden; deres Ord bør ikke være saa lette som Fjer, dem en Vind, der ikke kruser Blandet, kan puste bort. Han har ikke besvaret mit Spørgsmaal; naar en Hovding gjør et Spørgsmaal, bør hans Ben ikke tale om andre Ting."

"Jeg forstaaer Dig, Delaware; jeg forstaaer meget godt, hvad Du mener, og Sandheden tillader mig ikke at sige Andet. Men alligevel er det ikke saa let at svare, som Du troer, og det af denne simple Grund. Du vil have, at jeg skal sige, hvad jeg vilde gjøre, dersom jeg, saaledes som Du, havde en Brud her paa Egen og en Ben biff ovre i Huronernes Leier, som truedes med Piinslerne. Det er det; ikke sandt?."

Indianeren bøjede sit Hoved siltiende og med uforandret Alvorlighed, skjøndt hans Øie blinkede ved Synet af den Andens Forlegenhed:

„Nu vel, jeg har aldrig haft nogen Brud, har aldrig haft det Slags Følelse for nogen ung Qvinde, som Du har for Tys, skjøndt Herren veed, at mine Følelser ere ventlige for dem alle. Men mit Hjerte, som man kalder det, er ikke rørt i saa Henseende og derfor kan jeg ikke sige hvad jeg vilde gjøre. En Ven trækker stærkt; det veed jeg af Erfaring, Elange; men efter Alt det, jeg har hørt og seet Kjærlighed betræffende, maa jeg dog troe, at en Brud trækker stærkere.“

„Det er sandt; men Chingachgoofs Brud trækker ikke mod Delawarernes Hytter; hun trækker mod Huronernes Leir.“

„Hun er en herlig Pige med samt sine smaa Fodder og Hænder, der ikke ere større, end et Barns, og sin Stemme, der er ligesaa behagelig som Spettefuglens; hun er en herlig Pige og ligner den Æt, hvorfra hun er kommen! Naa, hvad skal det da sige! Thi jeg antager ikke, at hun har stiftet Sind og vil svigte sig selv og blive en Huroners Hustru. Hvad er det da, Du mener!“

„Wab-ta! Wab vil aldrig leve i en Trokesers Wigwam.“ svarede Trokeseren tørt. „Hun har smaa Fodder, men de kunne bære hende til hendes Folks Landsbyer; hun har ogsaa smaa Hænder, men hendes Sjæl er stor.“

Min Broder skal faae at see, hvad vi vilde gjøre, naar Tiden er kommen, hellere end at lade ham dse under Wingoernes Piinsler."

"Gjør intet unyttigt Forsøg, Delawarer," bad Bildtskytten indstændigt; „jeg antager, at Du maa og vil have Din Billie, og det er i det Hele taget ikke mere end billigt; thi Du vilde aldrig blive lykkelig uden at have foretaget Noget. Men gjør intet ubesindigt Forsøg. Jeg ventede nok, at Du ikke vilde forlade Søen, saa lange min Sag var uafgjort; men husk paa, Slange, at ingen af alle de Piinsler, som Wingoernes Klogt kan opfinde, ingen Brænden eller Stegen eller nogensombest anden Umennesselighed kan knække mit Mod saa let, som naar jeg fik at vide, at Du og Tys vare faldne i Fjendens Haand under et Forsøg paa at udrette Noget til mit Bedste."

"Delawarerne ere forsigtige. Bildtskytten vil see, at de ikke løbe ind i en fremmed Leir med lufkede Dine."

Her standsede Samtalen. Hetty tilkjendegav, at Frokosten var færdig; og kort efter satte hele Selskabet sig omkring det simple Bord paa Grandsboernes sædvanlige, ukunstlede Maade. Judith var den Sidste, som tog Plads; hun var bleg og taus og hendes Ansigt robede, at hun havde tilbragt en piinslig, om ikke søvnløs Nat. Med dette Maaltid verledes neppe en Stavelse; alle Fruentimmerne viste Mangel paa Madlyst, men de to Mand vare uforandrede i saa Henseende. Det var tidligt paa Dagen, da

Selskabet reiste sig, og der var endnu nogle Timer tilbage, inden Fangen behøvede at forlade sine Benner. Bevidstheden om denne Omstændighed og den Deel, som de Alle toge i hans Skjebne, bragte dem til atter at forsamle sig paa Platformen for at være saa nær som muligt ved det formeentlige Offer, lytte til hans Tale og om muligt at vise deres Hengivenhed for ham ved at forekomme hans Onsker. Bildtskytten selv var, saavidt mennekelige Dine kunde see, aldeles ubevæget og talte muntert og naturligt, skjøndt han undgik enhver umiddelbar Hentydning paa Dagens store, forventede Begivenhed. Kunde der bemærkes noget Beviis paa, at hans Tanker overhovedet vendte tilbage til denne viinlige Gjenstand, saa var det i den Maade, hvorpaa han talte om Døden og den sidste store Forandrings.

„Sorg ikke, Heltty,” sagde han; thi det var medens han søgte at trøste denne enfoldige unge Pige over Tabet af hendes Forældre, at han saaledes forraadte sine Hørelser: Gud har jo bestemt, at vi Alle skulle døe. Deres Forældre, eller de, som De ansaar for Deres Forældre, hvilket kommer ud paa Et og det Samme, ere gaaede forud for Dem; det er ikke Andet end Naturens Orden, min gode Pige, at de Gamle gaar først og de Unge følge bagefter. Men den, der har haft en Moder som Deres, Heltty, kan ikke Andet end haabe det Bedste med Hensyn til hvorledes Tingene ville vise sig i den anden Verden. Delawarerer bet og Iys troe paa lyffelige Jagtegne og

have Anskuelse overensstemmende med deres Begreber og Gaver som Rødhuder; men vi, som ere af hvidt Blod, følge en ganske anden Lære. Men jeg troer alligevel, at vor Himmel er deres Nanderes Land, og at det er umuligt for den Lastefulde at komme ind i den; men Venner ville neppe blive adskilte, om de end ikke ere af den samme Stamme paa Jorden. Vær ved godt Mod, stakkels Hetty, og tænk paa den Dag, da De atter skal see Deres Moder, og det uden Smerte eller Sorg."

"Jeg ventet nok at faae Moder at see," svarede den sandru og ensfoldige Pige; "men hvad vil der blive af Fader?"

"Det er en Forlegenhed, Delawarer," sagde Jageren paa Indiansk; "ja, det er en rigtig Forlegenhed! Moossus, retten var ingen Helgen paa Jorden og det er let at gjette, at han heller ikke vil blive nogen i den anden Verden. Imidlertid, Hetty," tilføiede han med en let Overgang paa Engelsk, "imidlertid, Hetty, maa vi Alle haabe det Bedste. Det er forunderligt, Judith, hvorledes de forskjellige Menneſter have forskjellige Begreber om det Tilkommande, idet Nogle antage een og andre en anden Forandring. Jeg har kjendt hvide Lærere, som troede, at Alt var Aand efter dette Liv, og Andre, som antog, at Legemet henflytted til en anden Verden, omtrent ligesom Rødhuderne forestille sig det, og at vi skulle vandre omkring i Rjodet og kjende hinanden, og tale med hverandre, og være Venner der, ligesom vi have været Venner her."

„Hvillen af disse Ansjueller synes De bedst om, Bildt-skytte?“ spurgte den unge Pige, villig til at soie sig efter hans tungsindige Stemning og langt fra at være fri for dens Indslydelse. „Vilde det være Dem ubehageligt at tænke Dem, at De i en anden Verden skulde finde Alle dem, der nu ere forsamlede her paa Platformen? Eller har De lært os at kjende saaledes her, at De helst vilde være fri for at see os igjen?“

„Det sidste vilde gjøre Døden til en bitter Lød, ja det vilde. Det er nu fulde otte Aar siden, at Elangen og jeg begyndte at jage sammen, og den Tanke, at vi aldrig mere skulde mødes, vilde være mig en haard Tanke. Han seer den Tid imode, da vi skulde jage et Elags Mandedyr paa Sletter uden Torne, Brombarbusse, Moradser og andre Besværligheder at overvinde; hvorimod jeg ikke kan finde mig i disse Ansjueller, eftersom de synes at stride mod Hornuften. Mander kunne ikke spise og have heller ikke Brug for Klæder og det Gæste, hvorfor man bør jage Dyr, er for at sælde dem, eller sælde dem for at faae deres Kjød eller Skind. Nu finder jeg det vanskeligt at antage, at salige Mander skulde jage Bildtet uden Diemed og plage de umælende Creature alene for deres egen Fornøielses Skyld. Jeg har endnu aldrig trykket løs paa en Bul eller en Raa, Judith, undtagen naar jeg trængte til Føde eller Klæder.“

„Hvorom Grindringen nu maa være Dem en stor Trost. Bildtsflytte.“

„Det er Tanken om saadanne Ting, mine Venner, som sætter Manden istand til at overholde sin Orlov. Det kan rigtignok skee uden dette; thi selv de værste Rodhuder opfylde undertiden deres Pligt i saa Henseende; men det gjør det, som ellers vilde være tungt, let, selv om vi ikke saa ganske synes om det. Der er i Sandhed Intet, som gjør Hjertet kjellere, end en let Samvittighed.“

Judith blev endnu blegere, end hun havde været, men hun søgte at tilkæmpe sig Fatning og det lykkedes hende. Kampen havde imidlertid været haard og gjorde hende saa lidet tilboielig til at tale, at Hettv optog Traaden. Dette skete paa den unge Piges simple og naturlige Maade.

„Det vilde være grusomt at dræbe de skælske Dyr,“ sagde hun, „i denne eller den anden Verden, naar man ikke behøvede deres Kød eller deres Skind. Ingen god hvid Mand vilde gjøre det. Men det er syndigt af en Kristen at tale om at gaar paa Jagt i Himlen. Saadanne Ting sker ikke for Guds Afsyn og den Missionair, som forkynder en saadan Lære, kan ikke være nogen sand Missionair. Han maa være en Ulv i Kaareklæder. Jeg antager, at De veed, hvad et Kaar er. Bildtsflytte?“

„Det gjør jeg, min Pige, og et nyttigt Dyr er det for dem, der holde mere af Klæde, end af Skind til deres Winterdragt. Jeg forstaaer mig paa Kaarenes Natur,

uagtet jeg kun har havt lidt at bestille med dem, og jeg forstaaer mig ligeledes paa Ulvenes Natur og kan godt tænke mig en Ulv i et Faarestind, skjøndt jeg troer, at det vilde være en varm Troie for et saadant Dyr i de hede Maaneder."

"Og Synd og Hvfleri ere ligeledes varme Troier, som de ville befinde, der isøre sig dem," svarede Hetty bestemt; "derfor vilde Ulven ikke være værre faren end Synderen. Alender gaar hverken paa Jagt, eller sætte Snarer, eller fiske eller foretage sig Noget af Alt det, som de svage Mennesker foretage sig, eftersom de ikke have nogen af denne Verdens Attraaer at nære. O, Moder fortalte mig Alt dette for mange Aar siden og jeg vilde nødtigt høre det benegtet."

"Nu vel, min gode Hetty, i saa Tilfælde gjør De bedst i ikke at prædike Deres Lære for Tys, naar hun og De ere alene og den unge Delawarerinde har Lyst til at tale om Religionen. Jeg veed, at det er hendes faste Overbeviisning, at de gode Krigere ikke bestille Andet i den anden Verden, end at jage og fiske, skjøndt jeg ikke troer, at hun indbilder sig, at nogen af dem nedlader sig til at sætte Snarer, hvilket ikke er nogen Bessjæftigelse for en tapper Mand. Men af Jagt og Fiskeri have de efter hendes Begreb fuldt op og det ovenitjebet i de behageligste Jagtegne og imellem Vildt, som stedse er i god Stand og er

rast og snildt nok til at gjøre Døden fornøielig. Derfor vil jeg ikke raade Dem til at faae Iys paa andre Tanker."

"Iys kan ikke være saa syndig at troe paa saadanne Ting," svarede Hetty alvorligt. "En Indianer jager ikke efterat han er død."

"Nei, ikke en slet Indianer, det indrømmer jeg Dem; en slet Indianer sikkert ikke. Han maa bære Ammunitionen og see til, uden at tage Deel i Jagten; lave Mad, tænde Ild og gjøre Alt, hvad der ellers ikke sommer sig for en Mand. Wien hør mig; jeg siger ikke, at jeg tænker saaledes, men Iys gjør det, og jo mindre De derfor modsiges hende i saa Henseende, desbedre er det for den gode Forstaaelses Skyld."

"Og hvilke ere da Deres Tanker om en Indianers Skjebne i den anden Verden?" spurgte Judith, som atter havde faaet Mælet.

"Al, min Pige, alt Andet, end det! Jeg er altfor god Christen til at vente noget saa jordist som Jagt og Kisseri efter Døden; ei heller troer jeg, at der er een Manitu for Rødhuden og en anden for det blege Ansigt. Man finder forskjellige Karver paa Jorden, som jo Enhver kan see, men man finder ikke forskjellige Naturer. Forskjellige Gaver, men kun een Natur."

"Hvori ere da Gaver forskjellige fra Natur? Er ikke Naturen selv en Gave af Gud?"

"Ganske vist; det er vel og roesværdigt tænkt, Judith.

skjøndt Hovedtanken i sig selv er forkeert. En Natur er
 Skabningen selv; dens Duffer, Fornødenheder, Tanker og
 Følelser ere den alle medfødt. Denne Natur kan aldrig
 forandres i det Væsentlige, skjøndt den kan undergaar en vis
 Forøgelse eller Formindskelse. Gæver derimod hidrøre fra
 Omstændigheder. Sætter man et Menneſke i en By, faaar
 han Bygaver; i en Koloni. Kolonigaver; i en Skov, Skov-
 gaver. En Soldat har Soldatergaver og en Missionair
 Prædikegaver. Alle disse vere og forøges, indtil de have lige-
 som befæstet Naturen, og undskyldte tusinde Handlinger og
 Tanker. Men Skabningen bliver i Grunden den samme,
 ligesom den Mand, der er iført Uniform, er den samme som
 den Mand, der er klædt i Skind. Kladerne bevirke en
 Forandring for Diet og maaskee ogsaa for Opførselen, men
 ingen hos Menneſket. Heri ligger Undskyldningen for Ga-
 ver, eftersom man venter sig en anden Opførsel af den,
 som gaaer klædt i Silke og Atlas, end af den, som gaaer
 klædt i Hvergarn, skjøndt Herren, som ikke gjorde Kladerne,
 men derimod Skabningen selv, kun tager Hensyn til sit eget
 Værk. Dette er ikke den reneste Missionairlære, men kom-
 mer den dog saa nær, som det behøves for en hvid Mand.
 Al ja! Jeg havde mindst troet, at jeg skulde havde talt
 om saadanne Ting i Dag; men det er en af vere Svag-
 heder, at vi aldrig vide hvad der vil ske. Gaa et Die-
 blit over i Arken med mig, Judith; jeg ønsker at tale med
 Dem.

Judith adlød med en Beredvillighed, hun neppe kunde skjule. Efterat være fulgt med Jægeren ind i Kabytten, satte hun sig paa en Stol, medens den unge Mand hentede Hjortefælder, den Riffel, hun havde givet ham, ud fra en Krog og satte sig paa en anden Stol, med Beværet over sine Knæ. Efterat have vendt og dreiet det flere Gange og undersøgt Laasen og Kolben med et Slags kjærlig Omhu, lagde han det ned igjen og gik over til den Gjenstand, som havde bevæget ham til at begjære denne Samtale.

„Forstod jeg Dem rigtigt, Judith, saa sagde De, at De forærede mig denne Riffel,“ sagde han. „Jeg samtykkede i at modtage den, fordi et ungt Fruentimmer ikke kan have synderlig Brug for Skydegevær. Røssen har et stort Navn og fortjener det og burde bæres af en eller anden bekjendt og sikker Haand, da det bedste Rygte jo kan fordærves ved fljodesles og uforsigtig Omgang.“

„Kan den være i bedre Hænder end de, hvori den nu befinder sig, Bildtslytte? Thomas Hutter seilede sjældent med den, og i Deres Hænder vilde den blive —“

„Den visse Død!“ udbrod Jægeren hende seende. „Jeg kjendte engang en Bævermand, som havde et Gevær, han havde givet det samme Navn; men det var ikke Andet, end Praleri; thi jeg har kjendt Delawarere, der vare ligesaa sikre med Bue og Piel paa kort Hold. Imidlertid vil jeg ikke benegte mine Garer — thi dette er en Gave og ikke Natur, Judith — men jeg vil ikke benegte mine

Gaver og indrømmer derfor, at Riffen ikke let kan besinde sig i bedre Hænder end nu. Men hvortil vil den vel blive i dem? Imellem os kan Sandbeden siges, skjøndt jeg nødt vil have den beskændt for Slangen og Tys; men til Dem kan jeg nok sige Sandbeden, eftersom Deres Følelser sandsynligviis ikke ville blive martsede saaledes af den, som deres, der have kjendt mig længere og bedre. Hvortil vil jeg vel nie denne, eller nogen anden Riffel? Det er et alvorligt Spørgsmaal at tænke paa, og skulde det stee, som er saa rimeligt, vilde Hjortefalder være uden Gier.

Judith hørte paa ham med tilsyneladende Fatning, skjøndt den indvertes Kamp var nærved at overvalde hende. Da hun imidlertid kjendte Bildtskøytens særegne Charakter, lykkedes det hende at synes rolig, skjøndt en Mand af hans Skarpindighed neppe vilde have kunnet undgaae at opdage de Sjælequaler, hvormed den unge Pige havde hørt paa hans Ord, dersom hans Dyrksomhed ikke udelukkende havde været henvendt paa Riffen. Hendes store Selvsbeherrelse satte hende imidlertid istand til at fortsætte Samtalen paa en Maade, som maatte stusse ham.

„Hvad vil De have mig til at gjøre med Geværret,“ spurgte hun, „dersom det stee, som De synes at vente?“

„Det er netop det, jeg vilde tale med Dem om, Judith, det er netop det. Der er nu Chingachgook, som skjøndt han er langt fra at være fuldkomment sikker med

en Nissel — thi det lykkes kun saa Hødhuder at blive det — dog fortjener al Agtelse og bestandigt gaaer fremad. Ikke desto mindre, han er min Ven og maaskee saa meget mere min Ven, som der aldrig kan opstaae nogen Uenighed imellem os, da hans Haver ere røde og mine aldeles hvide. Nu vilde jeg gjerne efterlade Slangen Hjortefalder, der, som Noget flete, som vilde forbinde mig fra at gøre Deres kostbare Gave Vre, Judith."

"Efterlad den til hvem De vil. Vildtskytte; Nissen er Deres egen og De kan gøre med den, hvad De lyster; Chingachgoos skal faae den, dersom De ikke vender tilbage og fordrer den, hvis det er Deres Onske."

"Er Hetty bleven taget paa Raad med i denne Sag? Giendomme gaae fra Forældrene til Børnene og ikke til et enkelt Barn."

"Grunder De Deres Ret paa den Lov, Vildtskytte, frygter jeg for, at Ingen af os kan gøre Krav paa at være retmæssig Eier. Thomas Hutter var ikke mere Eskbers, end han var Judiths Fader. Vi ere kun Judith og Eskber og have intet andet Navn."

"Det kan maaskee stemme overens med Loven, men stemmer ikke sunderligt overens med Fornuften, min Pige. Ifølge Familiestiftellene ere Tingene Deres og her er Ingen, som kan modsig det. Naar Hetty blot vilde sige, at hun samtykkede, vilde jeg være aldeles rolig i denne Sag. Vel har Deres Søster hverken Deres Skønhed eller Fær-

stand, Judith; men man bør stedse vaage omhyggeligt over de meest Svagsindedes Vel og Rettigheder.

Pigen svarede ikke, men gik hen til et Vindue og kaldte paa sin Søster. Da Spørgsmaalet var blevet Hetty forelagt, samtykkede hendes ensfoldige og godmodige Natur villigt i at overdrage Vildtslytten fuldstændig Eiendomsret til den saa meget attraaede Riffel. Han syntes nu at være fuldkomment lykkelig, i det mindste for Diebliffet, og efter atter og atter at have undersøgt sit Klenodie, erklærede han, at han forend han tog bort vilde sætte dets Fortjenester paa en praktisk Prøve. Ingen Dreng kunde være ivrigere for at vise sin Trompets eller sin Flitsbues fortræffelige Egenskaber, end denne uforslæde Eskerbygger var for at vise sin Riffels. Han vendte tilbage til Platten og tog først Delawarereren tilside, hvem han underrettede om, at dette berømte Gevær vilde blive hans, dersom noget Alvorligt skulde møde ham selv.

„Det er nok en Grund for Dig, Slange, til at være forsigtig og ikke styrte Dig hevedfulds i Fare,“ tilføjede Jageren; „thi det vil være en heel Scir for en Stamme at eie et Gevær som dette. Wingoerne ville blive grønne af Misundelse og, hvad mere er, ikke være ubesindigt at nærme sig den Landsby, hvor de vide, at det opbevares. Pas derfor godt paa det, Delawarer, og husk paa, at Du nu skal vaage over en Ting, der har en levende Skabnings hele Vardi, uden at have nogen

af dens Feil. Lys er og bør være Dig dyrebare, men Hjortefælder vil blive elsket og æret af hele Dit Folk."

"En Riffel ligesom en anden, Bildtskytte," svarede Indianeren paa Engelsk, da den Anden havde talt til ham i dette Sprog, og var ligesom lidt stødt over, at hans Ven havde sammenlignet hans Brud med et Gevær. "Alle gode; alle Træ og Jern. Kone dyrebare for Hjerter; Riffel god til at skyde."

"Og hvad er en Mand i Skoven, naar han ikke har Noget at skyde med? — En ussel Snarersætter eller elendig Koste og Kurvemager, naar det kommer høit. En saadan Mand kan maaskee halve Jorden og saae Korn og holde Sjal og Legeme sammen, men han lærer aldrig de lækre Stykker af en Wildbrad at kjende, eller at stjæle en Bjørne fra en Fløstskinke. Kom, min Ven, en saadan Leilighed tilbyder sig maaskee aldrig mere og jeg har stor Lyst til at prøve dette berømte Gevær. Du skal tage Din egen Riffel og jeg vil sigte ganske skjodesløst med Hjortefælder, for at vi kunne lære nogle af dens hemmelige Dyder at kjende."

Da dette Forslag tjente til at oplive hele Selskabets Tonker ved at give dem en anden Retning og derhos rimeligvis vilde afgive et ikke ubehageligt Resultat, vare Alle villige til at tiltræde det, og de unge Piger hentede Geværerne med en til Munterhed grandseende Hurtighed. Skutterskammeret var godt forsynet og indeholdt adskillige Rif-

ler, der pleiede at staae ladte for steds at være færdige til at bruges i et pludseligt paakommende Tilfælde. Ved denne Leilighed var det kun nødvendigt at komme nyt Fængkrudt paa Panden og dermed var ethvert Gevær i tjenstdygtig Stand. Dette var snart gjort, da Alle hjalp til og Fruentimmerne var ligesaa erfarne i denne Deel af Forsvarssystemet som Mandfolkene.

„Nu ville vi begynde paa en besteden Maade, Slange, og bruge gamle Toms daglige Redskaber først og derpaa gribe til Dit Vaaben og Hjertesælder som Slutningsbemærkninger,” sagde Vildtskytten, benrykt over atter at have faaet Vaaben i Hænder og rede til at vise sin Færdighed. „Her er Fugle i Overflodighed baade paa og over Søen og de holde sig i den rigtige Afstand, medens de svære omkring Skytten. Stig Din Mæning. Delawarer, og nævn det Kreatur, som Du vil gøre bange. Der ligger en Dufand nærmest inde Øster paa og det er et Dyr, som begraver sig ved Glimtet og rimeligviis vil sætte baade Krudt og Bøsse paa Prøve.“

Ghingachgoek var en Mand af faa Ord. Ikke saa snart havde han faaet Die paa Fuglen, før han sigtede og skød. Anden dykkede ved Glimtet og Ruglen soer uafdelig hen over Søen og ramte først Vandet nogle faa Tommer fra det Sted, hvor Fuglen nyligt havde svømmet. Vildtskytten lo paa en hjertelig og naturlig Maade, men satte sig tillige i en forberedende Stilling og iagttog noie

den rolige Båndslade. Snart viste en mørk Plet sig og derpaa kom Anden op for at trække Beiret og rystede sine Ringer. Viedens den var saaledes beffjeltiget, før en Kugle lige igjennem dens Brøst, saa at den vendte sig livløs om paa Ryggen. I det næste Dieblis sted Vildtstyrtten med Kolben af sin Riffel paa Platformen saa rolig, som om Intet var hændet, men lo dog paa sin eiendommelige Maade.

„Det var ingen synderlig Prove for Geværerne den!“ sagde han, som om det var ham magtpaaliggende at forebygge et falsk Begreb om hans Körtjeneste. „Nei, det beviser ikke Noget, hverken for eller imod Riffterne, efter som Alt kom an paa Hurtighed med Haand og Die. Jeg overrumplede Fuglen, ellers var den maaffre dyffet ned igjen, forend Kuglen havde naart den. Men Slangen er for klog til at bryde sig om saadanne Kunster, da han for lange siden er bleven vant til dem. Husker Du dengang, Hovding, da Du treede Dig saa sikker paa en Vildgaas og jeg pudsede den væk lige for Næsen af Dig med en Emule Røg? Men saadant Noget betyder Intet imellem Vennér og unge Menneffer ville have deres Poier. Ei, her kommer netop en Fugl, vi kunne bruge; thi den er ligesaa god til Skjottenet som til Skive og Intet her gaar tilspilde, som kan benyttes paa den rigtige Maade. Der, længere med Nord, Delawarer.“

Den Eidsnærnte saae i den angivne Retning og be-

mærkede snart en stor And, som i majestætisk Ro hvilede paa Vandet. I hine fjerne Dage, da saa saa Viennesser forstyrrede Orkenens Harmoni, vare alle de mindre Indsøer, hveraf der findes saa mange i det Indre af Staten New York, Tilflugtssteder for Trækfugle og denne Sø blev, ligesom de andre, fordm meget besøgt af alle Arter af Vender, Gjæs og Maager. Ved Hutter's Ankomst blev Stedet forholdsviis tomt i Sammenligning med andre mere afsides og fjerne Indsøer, skjøndt dog nogle af hver Art vedbleve at søge det, ligesom de endnu gjøre. I dette Dieblif saaes over hundrede Fugle fra Kastellet, enten sove paa Vandet, eller vasse deres Fjer i det klare Element, men ingen af dem afgav et saa fordeelsagtigt Waaal som den, paa hvilken Wildtslytten havde gjort sin Ven oymærksom. Chingachgoos sparede som sædvanligt sine Ord og skred til Handling. Denne Gang var hans Sigte omhyggeligere end før og hans Held større. Fuglens ene Vinge knustes og den slagrede skrigende hen ad Vandet og fjernede sig saaledes betydeligt fra sine Fjender.

„Den Fugl maa ikke vinges længere,“ sagde Wildtslytten i det Dieblif Fuglen søgte at flyve op, „og denne Riffel og dette Die skulde sørge for det.“

Anden slagrede endnu bestandigt, da den drabende Fugle indhentede den og stilte Hovedet fra Halsen ligesaa glat, som om det var skeet med en Dre. Tys havde tilsladt sig et dæmpet Fryderaab ved den unge Indianers

Held, men nu lod hun til at blive stød og fornærmet over hans Vens større Færdighed. Hovdingen udstødte derimod det sædvanlige Udraab af Tilfredshed og hans Smil viste, hvor høit han beundrede og hvor lidet han misundte.

„Bryd Dig aldrig om Pigen, Slange, bryd Dig ikke om hendes Følelser, der hverken kunne gaae, drukne, fælde eller forskjønne,“ sagde Wildtskytten leende. „Det er jo ganske naturligt, at en Kone bevæges ved sin Mands Seir eller Nederlag, og I ere jo saa godt som Mand og Kone hvad Fødem og Venskab angaaer. Her er en Fugl ovenover os, som kan sætte Geværerne paa Prøve; jeg udfordrer Dig paa et opadvendt Sigte og et flyvende Maal. Det er en virkelig Prøve, som udtræver baade en sikker Rist og et sikkert Die.“

Alf det Slags Orne, som opholde sig ved Vandet og leve af Fisk, vare adskillige tilstede og een svarede i en betydelig Høide ovenover Hytten, ventende graadigt paa Leilighed til at slaae ned, medens dens hungrige Unger rakte Hovederne op af en Røde, som saaes i den nøgne Top af en udgaaet Gran. Chingachgoef rettede et nyt Gevær mod denne Fugl og stød, efter omhyggeligt at have oppebiet det gunstige Dieblis. En videre Kredsen end sædvanligt tilkjendegav, at Sendebudet var faret gennem Luften i en ikke lang Afstand fra Fuglen, skjøndt den havde forfeilet sit Maal. Wildtskytten, hvis Sigte var ligesaa sikkert som hurtigt, stød saasnart han var vis paa, at hans

Ben havde feilet, og det dybe Nedslag, som fulgte ovenpaa, lod det et Dieblif være uafgjort, om Ornen var truften eller ikke. Skytten var imidlertid selv den Første til at indrømme sit Vanheld, idet han opfordrede sin Ben til at tage en anden Riffel; thi han kunde see paa Fuglen, at den havde i Sinde at forlade Stedet.

„Jeg fik den til at blinke, Slange, og jeg troer ogsaa, at dens Hjer bleve studsede, men den er endnu ikke bleven aareladt og denne gamle Mustedonner er heller ikke stiftet til et saa affurat og hurtig Sigte. Skynd Dig, Delawarer; nu har Du en bedre Bøsse og hent De Hjortefælder, Judith; thi her er en Leilighed til at prøve dens Fortjenester, dersom den har nogle!“

Man paafulgte en almindelig Spænding, medens begge Medbeilere gjorde sig færdige og de unge Piger stode og ventede længselsfuldt paa Udfaldet. Ornen havde gjort en vilid Kreds efter sit dybe Nedslag og sværede, efterat have arbeidet sig op igjen, atter ovenover Hytten i en endnu større Afstand, end før. Chingachgoof stirrede paa den, og hyltrede Noget om Umuligheden af at ramme en Fugl i en saadan Høide og medens den holdt sig i næsten lodret Afstand fra Skytten. Men en dæmpet Mumlén fra Tys gav ham en pludselig Impuls og han stød. Udfaldet viste, hvor rigtig han havde regnet, da Ornen ikke engang forandrede sin Flugt, men vedblev at seile rundt i sin luftige Kreds og saae ligesem foragteligt ned paa sine Fjender.

„Nu, Judith,“ raabte Vildtsflytten leende med sunkende og henrykte Blikke, „nu skulle vi see, om Hjortefælder ikke ogsaa er Druesælde! Gjør Plads, Slange, og vas paa, hvorledes jeg sigter; thi ved Opmærksomhed kan man lære Alt.“

Paa disse Ord fulgte et omhyggeligt Eigte, som gjentoges flere Gange, medens Fuglen vedblev at sige høiere og høiere. Derpaa kom Glimtet og Kvaldet. Det rappe Sendebud foer op i Luften og i det næste Dieblis vendte Fuglen sig om paa Siden og kom stvrtende ned, snart kampende med den ene og snart med den anden Vinge, undertiden hvirovende sig om i en Kreds og derpaa haffende fortvivlet med Vingerne, som om den var sig sit Saar bevidst, indtil den, efterat have beskrevet flere Gierler omkring Stedet, faldt tungt ned i den ene Ende af Arken. Ved at undersøge den døde Krov fandtes det, at Fuglen var trængt ind omtrent midtvejs imellem den ene Vinge og Brystbenet.

Tiende Kapitel.

„Vi have begaaet en ubetænksom Ting, Slange; ja Judith, vi have begaaet en ubetænksom Ting ved at tage

et Liv af en ikke bedre Grund end Forfængelighed!" udbrod Vildtshytten, da Delawareren løftede det uhyre Dyr op ved Vingerne, medens dets døende Dine sættede sig paa dets Kjender, saaledes som den Hjælpelese stedse stirrer paa sin Banemand. "Det havde bedre passet sig for to Drengene at styre deres Lyst paa en saa ubetænksom Maade, end for to Krigere paa Krigsskiden, selv om det var deres første. Til Straf vil jeg derfor ogsaa forlade Gder og naar jeg finder mig alene blandt de blodtørstige Wingoer, er det mere end rimeligt, at jeg vil faae Leilighed til at bukke paa, at Livet er sødt, endog for Dyrene i Skoven og Fuglene i Luften. Der, Judith, der har De Hjorte-fælder, tog den igjen og gjem den til en Anden, der bedre fortjener at eie et saadant Vaaben."

"Jeg kjender Ingen, som fortjener den saa godt som De, Vildtshytte," svarede den unge Pige hastigt; "kun De skal have Riflen."

"Kom det kun an paa Hærdighed, kunde De maastee have Ret, min Pige; men vi burde ligesaa vel vide, naar vi skulle bruge et Gevær, som hvorledes vi skulle bruge det. Det synes ikke, at jeg endnu har lært den første Pligt; behold derfor Geværet til jeg har lært den. Synet af en døende og lidende Slabning, selv om det kun er en Fugl, opvækker gavnlige Tanker hos den, som ikke veed, hvor snart hans Time kan komme, og som er temmelig vis paa, at den vil komme før end Solen gaar ned; jeg vilde give al min forfængelige Følelse og

Glade over Haand og Die til, at denne stakkels Drn atter befandt sig i sin Rede hos sine Unger, lovprisende Herren, for saavidt vi kunne vide det, for Sundhed og Styrke."

Tilhørerne forstummede ved dette pludselige Beviis paa Unger hos Jægeren og det ovenikjøbet i Anledning af en saa almindelig Svagbed, at Viennestene sjeldent standse for at overveie de Følger eller legemlige Lidelser, den kan paaføre den Usskyldige og Hjælpelese. Delawarereren forstod det Sagte, skjøndt han neppe forstod den Følelse, som havde foranlediget Ordene, og for at overbugge Knuden trak han sin skarpe Kniv ud af Skeden og skilte den Lidendes Hoved fra Kroppen.

"Hvad gjør ikke Magten!" vedblev Jægeren. "Dg hvor farligt er det ikke at have den og ikke forstaae at bruge den! Det er intet Under, Judith, at de Store saa ofte svige deres Pligter, naar selv de Emaa og de Ringe have endt ved at gjøre det, der er Ret, og ikke gjøre det, der er Uret. Dg hverledes fører ikke den ene slette Gjerning den anden med sig! Dersom det ikke var for min Drløvs Skyld, som snart maa bringe mig tilbage til Win-goerne, vilde jeg opløse denne Fugls Rede, om jeg saa skulde trække om i Skovene i hele fjorten Dage — skjøndt en Drnerede snart er funden af den, der forstaaer sig paa Fuglens Natur — men jeg vilde hellere trække omkring i

tiorten Dage, end ikke finde den, bare for ogsaa at befrie
 Ungerne fra deres Qvide."

"Det glæder mig at høre Dem tale saaledes, Vildt-
 skytte," sagde Hetty, "og Gud vil snarere erindre Deres
 Bedrøvelse over det, De har gjort, end den syndige Hand-
 ling selv. Medens De var ifærd med at flyde, syntes jeg
 nok, at det var Synd at dræbe uskyldige Fugle, og jeg
 vilde ogsaa have sagt det til Dem; men jeg veed ikke, hvor-
 ledes det gik, jeg var saa nysgjerrig efter at see, om De
 kunde træffe en Orn i saa stor en Hvide, at jeg reent glemte
 at tale, til Ulykken var skeet."

"Det er det, det er det netop, min gode Hetty. Vi
 kunne Alle indsee vore Feil og Vildfarelser, naar det er
 for alldigt at raade Bod paa dem! Imidlertid er jeg dog
 glad ved, at De ikke talte; thi jeg troer ikke, at et Par
 Ord vilde have standset mig i det Diable, og derfor staaer
 Synden nu i sin Røgenhed, uden at være bleven forøget
 med uandsede Opfordringer til at lade den være. Ja, ja,
 bittere Tanker ere tunge at bære til alle Tider, men der
 gives Tider, paa hvilke de ere tungere, end paa andre."

Medens Vildtskytten hengav sig til disse Følelser,
 der vare saa naturlige for ham og stemmede saa noie
 overens med hans ubildede og rigtige Grundsætninger,
 drømte han mindst om, at den Feil, han var tilboielig
 til at bedømme saa strengt, ved en Styrelse af det uransage-
 lige Hershyn, som saa ensformigt og dog saa gaadesuldt skjuler

alle Begivenheder med dets Kæppe, skulde blive Midlet til at bestemme hans jordiske Skjebne. Det vilde være for tidligt at berette Maaden, hvorpaa, og Dieblisset, da han skulde føle Virkningen af denne Wielsemskomst, men begge Dele ville vise sig i de følgende Kapitler. Hvad nu den unge Mand angik, saa forlod han langsomt Arken som et Menneſte, der sørger over sine Misgjerninger, og satte sig stiltiende paa Platformen. Imidlertid var Solen kommen noget høiere op og Synet af den bestemte ham i Forening med hans nærværende Følelser til at tage bort. Saa snart Delawareren havde erfaret sin Vens Hensigt, gjorde han Kanoen istand, medens Tys beſtjefligede sig med at træffe de ubetydelige Foranstaltninger, der vare nødvendige til hans Begjæmnelighed. Alt dette skete uden Beſtræbelse for at vække Opſigt, men vaa en Maade, som gjorde Vildtſkytten fuldkomment beſjendt med og ligesaa tilbøielig til at sætte Priis paa Bevæggrunden. Da Alt var færdigt, begave de sig Begge igjen hen til Judith og Hetty, af hvilke Ingen havde rørt sig fra det Sted, hvor den unge Jæger sad.

„De bedste Venner maa ofte skilles,“ begyndte denne, da han ſaa, at hele Selskabet havde flokket sig omkring ham. „Ja, Venſkab kan ikke forandre Forſynets Vei og hvorledes vi end ere tilmode, maa vi dog skilles. Jeg har ofte tænkt, at der gives Dieblisse, da vore Ord blive læn- gere i Sjælen, end ellers, og et Raad bliver erindret, fordi det ikke er rimeligt, at den Mund, som har givet det, vil

komme til at give det mere. Ingen veed, hvad der skal skee her i Verden, og derfor er det godt, at Benner stilles ad med den Tanke, at Skilsmissen kan blive lang, for at de kunne sige hinanden nogle Ord i Venlighed ligesom til et Slags Windgave. Naar I Alle paa Een nær ville gaae ind i Arket, vil jeg tale med den Ene af Eder efter den Anden og, hvad mere er, høre paa hvad I have at sige mig; thi det er en daarlig Raadgiver, der ikke ligesaa godt vil tage som give."

Saa snart den Talendes Mening var bleven forstaart, begave de to Indianere sig strax bort, saaledes som han havde onsket, hvorimod begge Søstre endnu bleve staaende ved Siden af den unge Mand. Et Blik af Wildtskytten opfordrede Judith til at forklare sig.

"De kan tale med Hetty, medens De gaaer i Land," sagde hun hastigt; jeg vil, hun skal ledsage Dem til Kysten."

"Er det klogt, Judith? Vel er et svagt Sind en stor Besskyttelse blandt Rødbuder under almindelige Omstændigheder; men naar deres Blod er i Røg og de ere opsatte paa at tage Hoven, saa er det vanskeligt at sige, hvad der vil skee. Desuden —"

"Hvad var det, De vilde sige, Wildtskytte?" spurgte Judith, hvis Blidhed i Stemme og Bæsen grændede meget nær til Omhed, skjøndt hun kæmpede haardt for at sue sine Følelser og sin Frygt.

„Na, ikke Andet, end at der gives Syn og Gjerninger, som det var bedre, at ikke engang en Person, der er saa lidet begavet med Forstand og Hukommelse som Hetty, blev Vidne til. Derfor vilde De gjøre vel i, Judith, at lade mig gaae i Land alene, og beholde deres Søster hos Dem.“

„Vær ikke bange for min Skyld, Bildtskytte,“ udbrød Hetty, som fattede nok af Samtalen til at følge den i dens Almindelighed; „jeg er svagmindet og det, siger man jo, er en Undskyldning for at gaae omkring overalt, og hvad det ikke vil undskylde, vil blive overseet paa Grund af Bibelen, som jeg stedsse bærer hos mig. Det er forunderligt, Judith, hvor alle Slags Menneſker, Enærfattere og Tægere, røde og hvide Mand, Wingoer og Delawarere are og frygte Bibelen.“

„Jeg troer ikke, at Du har mindste Grund til at være bange for en Kornærmelse, Hetty,“ svarede Søsteren, „og jeg forlanger derfor, at Du følger med vor Ben til Hurenernes Leier. Din Nærværelse der kan ikke skade, ikke engang Dig selv, og kan maaffee blive Bildtskytten til stor Nytte.“

„Dette er intet Dieblif til at tvistes i og følg derfor for Deres eget Hoved, Judith,“ svarede den unge Mand. „Gjør Dem færdig, Hetty, og gaae i Kanoen, for jeg har nogle faa Afſtedsord at ſige Deres Søster, som det ikke kan nytte Dem noget at høre.“

Judith og Bildtskytten forbleve tause, indtil Hetti havde ladet dem blive ene, hvorpaa Jægeren optog Themaet, som om det havde været en ganske almindelig Begivenhed og paa en fuldkomment rolig Maade.

„De Ord, der blive sagte ved en Skilsmisse og som maaskee ere de sidste, man faaer at høre af en Ven, blive ikke saa let glemte,“ gjentog han, „og derfor, Judith, agter jeg at tale til Dem som en Broder, eftersom jeg ikke er gammel nok til at være Deres Fader. For det første ønsker jeg at advare Dem mod Deres Fjender, hvoraf to kunne siges at følge Dem lige i Hælene og omringe Dem hvor De gaaer. Den første er et ualmindeligt smukt Uldvortes, hvilket er en ligesaa farlig Fjende for visse unge Fruentimmer, som en heel Stamme Mingoer kunde blive, og som opfordrer til stor Narvaagenhed, ikke for at beundre og lovprise, men for at være mistroisk og at overlifte. Ja, et smukt Uldvortes kan blive overløst og reent ud narret. For at kunne det, behøver De kun at huske paa, at det smelter ligesom Ence, og naar det først er borte, kommer det ikke igjen. Næstiderne komme og gaae, Judith, og have vi Vinter med Uveir og Encefog og Foraar med Nattefrost og bladløse Træer, saa have vi ogsaa Sommer med Solskin og klar Himmel og Efteraar med dets Frugter og et Kladebøn udbredt over Skoven, som ingen Kjøbstad-dame kunde støve op i alle Kramboder i Amerika. Jorden dreier sig uafsladeligt rundt og Guds Gødhed bringer det

Behagelige tilbage, naar vi have haat nok af det Ube-
gelige. Men saaledes forholder det sig ikke med et smukt Ud-
vortes. Det bliver laant paa en kort Tid i Ungdommen
for at blive brugt, men ikke misbrugt, og da jeg aldrig
har truffet noget ungt Fruentimmer, imod hvem Forsynet
har været saa misfunderligt i den Henseende, som imod Dem,
Judith, saa opfordrer jeg Dem, som om det var med mit
sidste Mandedræt, til at vegte Dem for Sjenden, en Ven
eller en Fjende, alt eftersom vi benytte Gaven."

Det var saa skjækkomment for Judith at høre denne
utvetydige Erkjendelse af hendes personlige Indigheder, at
Meget vilde være blevet den Mand, som afslagde den, til-
givet, han være saa hvem han vilde. Men i dette Die-
blik og paa Grund af en langt bedre Følelse vilde Bild-
styttten umuligt have kunnet fornærme hende for Alvor og
hun hørte paa ham med en Taalmodighed, som det vilde
have vaakt hendes Harm at have hørt forudsige otte Dage
iforveien.

"Jeg sætter Deres Mening, Bildstyttens," svarede den
unge Pige med en Blidhed og Ydmyghed, som forundrede
hendes Tilhører en Smule, "og jeg haaber at være istand
til at benytte den. Men De har kun nævnt den En af
de Fjender, jeg har at befrygte; hvo eller hvad er den
Anden?"

"Jeg mærker, at den Anden allerede begynder at rige
for Deres egen sunde Færnsigt og Dømmekraft, Judith;

ja, den er ikke saa farlig, som jeg troede. Men da jeg nu har bragt Sagen paa Bane, er det ligesaa godt, at jeg bringer den til Ende som en ærlig Mand. Den første Kjende, De maa tage Dem i Agt for, er, som jeg allerede har sagt, et ualmindeligt smukt Udortes, og den Anden en ualmindelig Kundskab om denne Omstændighed. Er den Første stem, gjør den Anden paa ingen Maade Sagen bedre for saavidt Sikkerhed og Sindsro angaaer."

Det vil ikke være let at sige, hvor meget længere den unge Mand vilde være vedbleven paa denne ligestemme og umistruiske, men velmeente Maade, dersom han ikke var bleven afbrudt ved, at hans Tilhørerinde brast i Graad og gav efter for et Udbrud af Følelse, der var saa meget desto heftigere, som det var blevet undertrykt med saa megen Noie. I Begyndelsen var hendes Gulten saa voldsom og ubetvingelig, at Vildtskysten blev lidt forstrækket, og han angrede i højeste Grad hvad han havde gjort, saasnart han opdagede, at hans Ord havde frembragt en langt større Virkning, end han havde ventet. Endog de Strenge og Fordringsfulde formildes i Almindelighed ved Kjendtegnene paa Sønderknukselse, men Vildtskystens Natur behøvede ikke saa stærke Beviser paa en levende Følelse for at gjøre ham ligesaa angergiven som den unge Pige selv. Han soer op, som om en Dgls havde bidt ham, og Moderens Røst, naar hun troster sit Barn, kunde neppe være blidere, eller mere overtalende, end Tønen i hans Stemme var, medens han

nu tilskjendegav sin Fortrydelse over at være gaaet saa vidt."

"Det var vel meent, Judith," sagde han, "men det var ikke min Agt at saare Deres Følelser saa meget. Jeg er gaaet for vidt med mit Raad, seer jeg, ja, det har jeg gjort og jeg beder Dem om Tilgivelse derfor. Benstab er en slem Ting! Undertiden bebrejder det os, at vi ikke have gjort nok, og til andre Tider igjen taler det i stærke Ord, som om vi have gjort for meget. Men hvorledes det nu er, saa tilstaaer jeg, at jeg har gjort for meget af det, og da jeg har en sand og stor Agtelse for Dem, saa glæder det mig at sige det, eftersom det viser, hvor meget bedre De er, end jeg i min Forsængelighed og Indbildsfhed vilde gjøre Dem til."

Judith tog nu Hænderne fra Ansigtet, hendes Taa-
rer vare standsede og hun fremviste nu et saa indtagende
Anslyn med et Smil, som endog gjorde det straalende, at
den unge Mand et Dieblis stirrede paa hende med maaslos
Henrykkelse.

"Siig ikke mere, Vildtskytte," faldt hun ham ba-
stigt i Ordet, "det smelter mig at høre Dem gjøre Dem
selv Bebreidelser. Jeg kjender min egen Svaghed saa me-
get desto bedre nu, da jeg seer, at De har opdaget den;
Lærdommen skal, saa bitter jeg ogsaa sandt den for et
Dieblis, ikke blive glemt. Vi ville ikke tale mere om
disse Ting; thi jeg føler mig ikke stærk nok dertil og jeg

vilde nødig, at Delawareren, Tys eller Hetty skulde bemærke min Svagbed. Farvel, Vildtskytte; Gud velsigne og beskytte Dem, saa sandt Deres ærlige Hjerter fortjener Velsignelse og Beskyttelse og som jeg maa troe, at han vil."

Judith havde for saavidt tilbagevundet den Overlegenhed, som egentligen tilkom hendes bedre Dydragelse, hvide Mand og sjeldne personlige Fuldkommenheder, at hun bevarede det Herredømme, som hun saaledes ved et Tilfælde havde erhvervet, og forebyggede enhver Fornyelse af den Samtale, der var bleven afbrudt ligesaa eiendommeligt, som den var bleven begyndt. Den unge Mand lod hende raade sig selv i enhver Henseende og da hun trykkede hans Haand imellem begge sine, gjorde han ingen Modstand, men fandt sig ligesaa roligt og fuldkomment saa naturligt i denne Hylding, som en Fyrste vilde have modtaget en lignende Tribut af sin Underkøbt, eller en Elskerinde af sin Veiler. Berørgelsen havde overgivet den unge Piges hele Ansigt med Rødme og hendes Ekstase havde aldrig været mere lysende, end da hun tilfældigvis engang et Afstedblik. Dette Blik var fuldt af Betydning, Deeltagelse og om Medlidenskab. Strax efter foer hun ind i Hytten og saaes ikke mere, uagtet hun talte til Tys gennem et Vindue for at underrette hende om, at deres Ventede paa hendes Komme.

"Du er bekendt nok med Rødhud-Natur og Rødhud-Skifte, Wah-ta! Wah, til at begribe den Stilling,

hvori jeg befinder mig paa Grund af denne Orlov," begyndte Jægeren paa Delawarisk, saasnart den taalmodige og beskedne unge Pige af dette Folk havde indfundet sig ved hans Side, "og Du vil derfor heelt vel kunne indse, hvor lidet rimeligt det er, at jeg nogensinde vil komme til at tale med Dig igjen. Jeg har kun Lidet at sige, men dette Lidet kommer deraf, at jeg har levet blandt Dit Folk og har iagttaget og lagt Mærke til dets Stille. En Qvindes Liv er i bedste Fald besværligt, men endstjondt jeg ikke har nogen baardnakket Fordom til Fordeel for mit eget Folk, maa jeg dog tilstaae, at det er besværligere iblandt de røde Mænd, end iblandt de blege Ansigter. Det er et Punkt, hvoraf de Christne med Rette kunne være stolte, hvis Stoltthed overhovedet kan ansees at være christelig, hvilket jeg dog neppe troer, at den kan. Men hverledes det nu end gaaer, saa have alle Qvinder deres Prøvelser. De røde Fruentimmer saae dem paa hvad jeg vilde kalde den naturlige Maade, medens de hvide rammes af dem ligesom ved Indpøding. Var Din Byrde somme- ligt, Tys, og huff paa, at om den ogsaa er lidt tung, saa er den dog meget lettere, end de fleste indianiske Fruentimmers. Jeg kjender Slangen godt, saadan hvad jeg kalder rigtigt af Hjertet, og han vil aldrig blive en Tyran imod Nogen, han holder af, i hvor vel han nok venter at blive behandlet som en mohikansk Hovding. Der vil sagtens blive stysfulde Dage i Eders Hytte, thi de indtræffe under

alle Stikke og iblandt alle Folkesslag, men naar man kun holder Vinduet til Hjertet aabent, vil Selvfinnet stedse faae Plads til at komme ind. Du nedstammer selv fra en stor Slægt og det gjør Chingachgook med. Det er ikke meget sandsynligt, at nogen af Eder nogensinde vil glemme den Omstændighed og gjøre Noget, der vilde volde Eders Forsædte Skam. Ikke desto mindre er Kjærlighed en svad Plante og trives aldrig længe, naar den vandes med Taarer. Lad Jorden omkring Eders ægteskabelige Lykke blive vadedt af Omhedens Dug."

"Min blege Broder er meget klog; Wah skal mindes Alt det, som hans Visdom siger hende."

"Det er fornuftigt og qvindeligt, Tys. Et aabent Ore for gode Raad og en kraftig Villie til at følge dem ere en Kvindes største Beskyttelse. Og bed nu Slangen at komme ud og tale med mig et Dieblit og tag alle mine bedste Ønsker og Bønner med Dig. Jeg skal tænke paa Dig, Tys, og Din tilkommende Husbond, lad saa komme hvad der vil, og stedse ønske det Bedste for Eder her og i den anden Verden, enten den nu bliver efter Indiansernes Forestillinger eller de Christnes Lærdomme."

Tys udgjød ingen Taarer ved Skilsmisken. Hun opretholdtes af den høie Bestemtbed hos den, der havde afgjort hendes Skjebne, men hendes sorte Dine tindrede af de Kollerter, der glødede inden i hende, og hendes smukke Ansigt straaede af et Udtryk af fast Villie, der stod i en

sælsom Modsatning til dets sædvanlige Blidhed. Det varede kun en Minut, inden Delawareren nærmede sig sin Ven med en Indianers lette, lydlose Fjed.

„Kom herhen, Slange, her kunne vi ikke saa godt sees af Fruentimmerne,“ begyndte Vildtskytten; „thi jeg har Udskilligt at sige, som de ikke maa ahne og endnu mindre høre. Du er altfor velbekjendt med Beskaffenheden af Orlov og Wingoer til at nære nogen Tvivl eller Uvisshed om det, der rimeligviis vil skee, naar jeg kommer tilbage til Leiren. I saa Henseende ville nogle saa Ord være mere end nok. For det Første, Hovding, vil jeg tale lidt om Tys og den Waade, hvorpaa I røde Mand behandle Eders Hustruer. Det er sagtens overensstemmende med Eders Følks Gaver, at Qvinderne skulle arbejde og Mandene jage; men der er Waade med Alt. Hvad nu Jagten angaaer, saa indseer jeg ikke, at der er nogensombest god Grund til at sætte Grænser for den, men Tys er af en altfor god Stamme til at slide og slæbe som et almindeligt Trakdyr. En Mand med Dine Erner og Din Stilling kan aldrig komme til at trænge til Mais eller Kartofler eller Noget af det, som Marken yder, og jeg haaber derfor, at ingen af Dine Koner nogensinde vil faae Haffnen ihaende. Du veed, at jeg ikke er nogen reen Digger og Alt det, jeg eier, hvad enten det nu er Krudt og Rugler, Skind, Baaben, eller Kattuner, skjenker jeg Tys, dersom jeg ikke ved Sommerens Udløb kommer til

bage og forlanger det igjen. Det kan udstyre Pigen og kjøbe Arbeide for hende for en lang Tid. Jeg behøver sagtens ikke bede Dig at elske dette unge Fruentimmer; thi det gjør Du allerede, og den, som Dianden virkelig elsker, vil han efter al Rimelighed ogsaa være om over. Ikke desto mindre kan det aldrig skade at sige, at ventlige Ord aldrig nage, hvorimod haarde Ord gjøre det. Jeg veed, at Du er en Viand, Slange, som er mindre tilbøielig til at tale i sin egen Hytte, end ved Raadesforsamlingsbaalet; men vi have Alle våre Dicklikke, hvori vi kunne glemme os selv, og venlig Tale og venlig Adfærd bidrage vidunderligt til at bevare Freden baade i et Huns og paa Jagten."

"Vine Dren ere aabne," svarede Delawarereren alvorligt, "min Breders Ord ere trængte saa langt ind, at de ikke kunne falde ud igjen. De ere ligesom Ringe, der ingen Ende have og ikke kunne tabes. Lad ham tale videre; Drosselens Sang og en Bøns Røst høre aldrig."

"Ja, jeg vil sige lidt mere endnu, Hovding, men Du vil for vort gamle Kammeratskabs Skyld tilgive, om det nu bliver om mig selv. Dersom det Børste stær, vil der sandsynligviis ikke blive stort Andet end Afte tilbage af mig, og derfor vil en Grav være oversflødig og kun en Forfængelighed. I saa Henseende er jeg ikke meget egen, skjøndt det maastee kunde være ganske godt at see til Bunken, og skulde der findes nogle Breen eller Løvninger, vilde det være sammeligere at samle dem sammen og be-

grave dem, end at lade dem ligge før at blive gnavede af hylende Ulve. Saadanne Ting gjøre i Grunden ikke stort til Sagen, men Mænd af hvidt Blod og kristelige Følelser have dog en Gave for Grave."

"Det skal stee som min Broder siger," svarede Indianeren alvorligt. "Hvis hans Sjæl er fuld, saa lad ham tomme den i en Vens Bryst."

"Tak, Slange; min Sjæl er let nok; ja, den er faa-
leligt let. Migtignok opstaaer der Tanker, som jeg ellers
ikke pleier at mærke noget til, men ved at kæmpe imod
nogle og lade andre faae Lust, kommer Alting dog i Riig-
tighed tilsidst. Men der er dog een Ting, Hørding, som
forekommer mig at være urimelig og imod Naturen, uagtet
Missionairerne sige, at det er sandt, og da de ere af
min egen Farve og Religion, foler jeg mig forpligtet til at
trøste dem. De sige, at en Indianer kan pine og martre
Legemet efter hans Hjertes Lust og skaltære og sonder-
sigjære og brænde det og udøve alle sine Kunster og
Djævelskaber paa det, til der ikke er Andet tilbage end Aske, og
at denne kan adspredes før alle Himlens fire Vinde, men
naar Guds Trompet klinger, skal Alt blive samlet igjen
og Manden staae op i sit Kjød som den samme Skabning
med Hensyn til Udseende, om ikke med Hensyn til Følelser,
som han var tilforn, inden han blev mishandlet!

"Missionairerne ere gode Mænd; de mene det godt,"
svarede Delawareren høfligt; "de ere ikke store Pæger. De

troe Alt det, de sige, Bildtskytte; det er ingen Grund, hvorfor Krigere og Talere skulde være sutter Dre. Naar Ebingsdooft seer Tamenunds Fader staae med sin Skalp og sin Maling og sin Krigerlof, da vil han troe Missionairerne."

"Alt see er at troe, det er vistnok, af ja, og Negle af os kunne saa disse Ting at see førend vi tænke det. Jeg forstaaer Din Mening angaaende Tamenunds Fader, Slange, og den Tanke ligger nær for Haanden. Tamenund er nu en gammel Mand, sagtens paa de Fjirs eller saa, og hans Fader blev skælperet og piint og brandt, da den nuværende Prophet var en Yngling. Ja, kunde man saa det at see, saa vilde det ikke være saa vanskeligt at troe Alt det. Missionairerne sige. Men jeg er dog nu alligevel ikke imod deres Mening; thi Du maa vide, Slange, at Christendommens store Grundsætning er at troe uden at see, og en Mand bør stedse rette sig efter sin Religion og sine Grundsætninger, lad dem saa være hvilke de ville."

"Det er forunderligt af en vis Nation," sagde Delawarerer med Gfstertryk. "Den røde Mand seer noie til, for at han kan see og forstaae."

"Ja, det klinger rimeligt nok og behager den menneskelige Stoltbed, men det er dog ikke saa dybt, som det synes. Derfom vi kunde forstaae Alt det, vi see, Slange, vilde der ikke alene være Forstand, men ogsaa Sikkerhed i at negte at troe det, som vi maatte finde uforstaaeligt;

men naar der gives saa mange Ting, hvorefter det kan siges, at vi slet Intet vide, saa nyttet det kun lidt og er tillige uforstandigt at gjøre Vanskeligheder i nogen enkelt Henseende. For min Deel, Delaware, have alle mine Tænkere været henvendte paa Vildtet, medens vi som Drenge færdedes paa Jagt og Speideri. Og mangen en Time har jeg ogsaa tilbragt bebageligt med hvad mit Folk kalder Betragtninger. Ved saadanne Leiligheder er Naturen virksom, skjøndt Legemet synes træt og dorst. En aaben Plads paa en Bjergskrænt, hvorfra der høres en vidt udsigt over Himmel og Jord, er et meget passende Sted, hvor et Menneske kan faae et rigtigt Begreb om Manitus Magt og sin egen Lidenhed. Til saadanne Tider er man ikke meget tilbøielig til at finde Noget at udsætte paa enkelte smaa Vanskeligheder ved at begribe, da der gives saa mange store, som skjule dem. Jeg faaer let ved at træde til saadanne Tider og naar Herren har skabt Mennesket af Jord, som man siger, at der staaer skrevet i Bibelen, og derpaa forvandler det til Støv efter Døden, saa seer jeg ingen stor Vanskelighed ved at bringe det tilbage igjen i Legemet, om der ogsaa ikke var blevet Andet end Altsamt tilbage af det. Disse Ting gaae over vor Forstand, om ogsaa vor Følelse er aaben for dem, som den er. Men af alle Lærdomme, Slange, forureliges og vrages mit Sind mest af den, som siger, at et blegt Ansigt gaaer til een Himmel og en Rødhud til en anden; den kan maaskee adstille

dem i Døden, som have levet saa meget sammen og holdt saa meget af hinanden i Live!"

"Lære Missionairerne deres hvide Brødre at troe, at det er saaledes?" spurgte Indianeren med høitideligt Alvor. "Delawarerne troe, at de gode Mand og tappre Krigere skulle jage med hinanden i de samme kjolige Skove, uanset til hvilken Stamme de høre; men at alle de uretsfærdige og feige Indianere skulde lusse omkring med Hundene og Ulvene for at staffe Bilt til deres Hvyter."

"Ja, det er forunderligt, hvor mange Begreber Menneskene have om Lykke og Glædelighed i det andet Liv!" udbroød Jægeren, henreven af sine egne Tankers Mægt. "Noale troe paa Ild og Luer og Andre antage, at Straffen bestaaer i at spise med Hunde og Ulve. Saa gives der dem, som indbilde sig, at Himlen ikke er Andet end Dødsfaldelsen af deres egne jordiske Længsler, medens Andre troe, at den er lutter Guld og skinnende Lys! Nu vel, jeg har mange egne Tanker i den Henseende, Slange, og de ere disse. Naar jeg har handlet urigtigt, har jeg i Almindelighed fundet, at det kom af en eller anden Blindhed i Aanden, som skjulte det Rigtige, og naar Synet vendte tilbage, saa kom ogsaa Sorgen og Fortrydelsen. Nu antager jeg, at naar Legemet efter Døden er blevet lagt tilside, eller, hvis det overbevedet bliver brugt til Noget, er rensat og uden Afskrænk, saa ser Aanden alle Ting i deres rette Lys og bliver aldrig blind for Sandhed og

Retfærdighed. Er dette Tilfældet, saa sees Alt det, der er fleet i Livet, ligesaa tydeligt, som Solen sees ved Middagstid; det Gode bringer Glæde, hvorimod det Onde bringer Sorg. Der er intet Ufornuftigt deri, men det stemmer overens med ethvert Mennesskes Erfaring."

"Jeg tænkte, at de blege Ansigter troede, at alle Mennesser vare onde; hvo har da nogensinde kunnet finde den hvide Mands Himmel?"

"Det er findrigt, men passer ikke med Missionairernes Lære. Du bliver nok dobt engang, det tvivler jeg ikke paa, og saa vil Alt blive Dig klart. Du maa vide, Stange, at der er fleet en stor Frelsens Gjærning, som med Guds Hjælp vil sætte alle Mennessene istand til at faae Tilgivelse for deres Synder, og det er Hovedpunktet i den hvide Mands Religion. Jeg kan nu ikke opholde mig for at tale mere med Dig om den Sag; thi Hetty er i Kanoen og min Orlov kalder mig bort; men den Tid kommer nok, haaber jeg, da Du vil føle disse Ting; thi naar Alt kommer til Alt, maa de snarere føles en forstaaes. Al ja! Nu vel, Delawarer, der er min Haand. Du ved det er en Bens og vil trykke den som en saadan, skjøndt den ikke har gjort Dig halvt saa meget Gode, som dens Eiermand vilde ønske, at den havde gjort."

Indianeren greb den fremrakte Haand og besvarede varmt dens Tryk. Idet han derpaa saldt tilbage til sit tillærte stoiske Væsen, som saa Mange anser for medfødt

Ligeegyldighed, indsluttede han sig i sig selv og lavede sig til at stilles fra sin Ben med Værdighed. Bildtskytten var derimod mere naturlig og vilde ikke have brudt sig om at give sine Følelser Luft, naar ikke Judiths Ord og Adfærd for kort siden havde indgydt ham en vis hemmelig, skjønt ubestemt Frygt for et Dyrtrin. Han var altfor besteden til at tænke sig Sandheden med Hensyn til denne skønne Piges virkelige Følelser, medens han derhos var for skarp-sindig til ikke at have bemærket den Kamp, hun havde kæmpet med sig selv og som saa ofte havde været saare nær ved at røbe hende. At noget Usædvanligt skjultes i hendes Bryst, forekom ham tydeligt nok, og en mandig Delikatesse, som vilde have gjort den højeste Grad af menneskelig Dannelselse, affrækkede ham fra enhver Bløttelse af hendes Hemmelighed, som siden maaske vilde have fortrudt den unge Pige. Han besluttede derfor at tage bort strax og det uden flere Ytringer af Følelse enten af ham selv eller Andre.

„Gud velsigne Dig, Elange! Gud velsigne Dig!“ raabte Jageren, idet Kanoen stødte fra Platiormen. „Kun Din Manitou og min Gud vide, naar og hvor vi atter skulle mødes! jeg vil ansee det for en stor Lyksalighed og en rigelig Løn for den Smule Godt, jeg maaskee har gjort her paa Jorden, dersom det maa blive os tilladt at gjen-sjende og omgaars hinanden i det andet Liv, saaledes som vi have gjort det i disse deilige Skove.“

Chingachgoose vinkede med Haanden. Idet han traf det tynde Teppe, han gik med, sammen over sit Hoved, ligesom en Homer, der vilde skjult sin Sorg i sin Togt, begav han sig langsomt ind i Arken for i Ensombed at overgive sig til sin Bedrøvelse og sine Grublerier. Vildfløtten aabnede ikke Munden, førend Kanoen var kommen Halvveien til Land. Da ophørte han pludseligt at roe ved et Udbrud af Hettys blide, melodiske Stemme.

„Hvorfor vender De tilbage til Huronerne, Vildtskytte?“ spurgte Vigen. „Man siger, at jeg er svagshindet, og saadanne gjøre de aldrig Kortræd; men De har ligesaa megen Forstand som Hurry Harry og mere til, troer Judith, skøndt jeg ikke indseer, hvorledes det kan gaae til.“

„Al. Hetty, førend vi lande, maa jeg snakke lidt med Dem, Barn, og det ovenikjøbet om Ting, der især angaae Deres eget Bedste. Hold op at roe, eller sæt heller, for at Mingoerne ikke skulle troe, at vi stille Hovederne sammen og opspinde Rænker, Pagaien gaanske let i Vandet og giv Kanoen en Emule Fart og ikke mere. Det er netop Kasket og Farten; jeg seer, at De er nem nok til at forstille Dem og kunde bruges ved en Krigslift, dersom det var lovligt nu at benytte en saadan — det er netop Kasket og Farten! Al ja! Bedrageri og en falsk Tunge ere slemme Ting og aldeles usømmelige for vor Farve, Hetty; men det er en Lyst og en Glæde at overløste en Indianer i en lovlig Krig. Min Bei har været fort

og vil rimeligviis snart være endt; men jeg kan see, at en Krigers Sti ikke altid gaaer imellem Torne og Banstelligheder. Krigsstien bar ogsaa sin lyse Side, ligesom de fleste andre Ting, naar vi kun have Klogskab til at see den og Edelmødighed til at indromme den."

"Men hvorfor vil Deres Krigssti, som De kalder den. Bildtsfytte, være endt saa snart?"

"Fordi min Orlov snart er ude, min gode Pige. De ville sandsynligviis omtrent være lige lange boud Tid den angaaer, idet den Eine følger i Hælene paa den Anden som Noget, der falder af sig selv."

"Jeg forstaaer ikke Deres Mening. Bildtsfytte," svarede den unge Pige og saae lidt forvirret ud. "Moder sagde altid, at Folk burde tale tydeligere til mig, end til de fleste Andre, fordi jeg er er svagsindet. De, som ere svagsindede, begribe ikke saa let som de, der have Forstand."

"Nu vel da, Hetty, den ligefremme Sandhed er denne. De veed, at jeg er Huronernes Fange, og Fanger kunne ikke handle i enhver Henseende som de lyste —"

"Men hvortledes kan De være en Fange," afbrød den unge Pige ham ivrigt, "naar De befinder Dem her ude paa Søen i Faders Barflano og Indianerne ere inde i Skoven og slet ingen Kano have? Det kan ikke være sandt, Bildtsfytte!"

"Jeg vilde af mit ganske Hjerter ønske, at De havde Ret, Hetty, og jeg uret, istedetfor at De har aldeles

Uret og jeg kun kommer Sandheden altfor nær. Saa fri, som jeg ogsaa i Deres Dine synes at være, Pige, er jeg dog i Birkeligheden bunden paa Hænder og Fødder."

"Al, det er en stor Ulykke ikke at have Forstand! Jeg kan nu hverken see eller forstaae, at De er en Fange, eller bunden paa nogen Maade. Hvis De er bunden, hvormed ere da Deres Hænder og Fødder sammensnørede?"

"Ved en Drlov, Pige; det er et Tong, som holder fastere, end nogen Lænke. Denne kan bryde, men hiin ikke. Tong og Lænker tilstede Brugen af Knive og Lilt og Rænker, men en Drlov kan hverken overstyres, løses eller overløses."

"Hvad er da en Drlov for Noget, siden den er stærkere, end Hamv og Jern? Jeg har aldrig seet en Drlov."

"Jeg haaber, at De heller aldrig vil faae den at se, Pige; Baandet ligger ene og alene i Følelsen og maa der for føles og ikke sees. Jeg er vis paa, at De ved hvad det er at give et Løfte, gode lille Hetti?"

"Ja ganske vist. Et Løfte er at sige, at jeg vil gjøre en Ting, og det binder mig til at holde mit Ord. Moder holdt altid sine Løfter til mig og sagde, at det vilde være syndigt, hvis jeg ikke holdt mine Løfter til hende og alle Andre."

"De har havt en god Moder i nogle Henseender, Barn, hvad hun saa har været i andre. Dette er et Løfte og maa, som De siger, holdes. Jeg kaldt i Ringoernes

Hænder forrige Aften og de slap mig løs, før at jeg kunde besøge mine Venner og overbringe Budstaber til min egen Farve, men paa den Betingelse, at jeg skulde komme tilbage, naar Solen er staaet op i Dag, og underkaste mig Alt, hvad deres Had og Hævnjærrighed kunne opfinde af Vinsler til Føldestgjørelse for Livet af en Kriger, der faldt for min Haand, samt for det unge Fruentimmer, der blev stød af Hæren, og al den øvrige Mødgang, de have haft her ved Eoen. Det, som kaldes et Løfte imellem en Moder og hendes Datter, eller selv imellem Fremmede i Kolonierne, kaldes en Orlov, naar det gives af den ene Soldat til den anden paa en Krigstid. Og nu antager jeg, at De fatter min Stilling, Hættu?"

Pigen svarede ikke i nogen Tid, men ophørte ganske at roe, som om denne ny Tanke opfyldte hendes Sind altså meget til at tilstede nogen anden Beskæftigelse. Derpaa begyndte hun atter Samtalen med Alvor og Betsymning.

"Treer De, at Huronerne vilde have Hjerte til at gøre Alt det, De siger, Bildisfotte?" spurgte hun. "Jeg har fundet dem milde og fredelige."

"Det er fuldkomment sandt med Hensyn til en Person som De, Hættu; men det er noget ganske Andet, naar Tælen er om en aabenbar Fjende, der evenisjebet eier en temmelig sikker Riffel. Jeg siger ikke, at de være Noget særegent Nag paa Grund af allerede uderede Bedrifter; thi det vilde være at prale paa Gravens Bred; men det

er ingen Forkængelighed at troe, at de vide. at en af deres tapreste og snedigste Høvdinger er falden for min Haand. Da nu dette er Tilfældet, vilde Stammen tage dem det ilde op, dersom de undlode at afsende et blegt Anngits Mand til at holde deres røde Mand med Selskab; steds under Forudsætning af, at den kunde finde den. Jeg venter ingen Naade, Herty, af deres Hænder og min største Sorg er, at et saadant Uheld skulde ramme mig paa min første Krigstog; at det vilde indtræffe tidligere eller sildigere, antager og venter enhver Soldat."

"Huronerne skulle ikke gjøre Dem Fortræd, Bildtskytte!" udbrød den unge Pige med stærk Bevægelse. "Det er baade syndigt og grusomt; her har jeg Biblen, hvoraf jeg kan vise dem det. Trør De, at jeg vilde staae og see paa, at De blev piint?"

"Det haaber jeg ikke og derfor venter jeg ogsaa, at De, naar Diebliffet kommer, vil gaae tilside og ikke være Bidne til det, som De ikke kan ændre, men som vilde bedrøve Dem. Men jeg har ikke lagt Vagten for at tale om mine egne Hjemsovelser og Forlegenheder, men for at tale lidt tydeligt med Dem, Pige, om Deres egne Anliggender."

"Hvad kan De have at sige mig, Bildtskytte? Siden Moders Død tale kun Saa med mig om saadanne Ting."

"Saa meget desto værre, Pige, ja, saa meget desto værre; thi et Menneske af Deres Sindstilstand trænger til at blive ofte talt med for at kunne undgaae denne syn-

dige Verdens Snarer og Ranker. De har da sagtens ikke allerede glemt Harry Hurry, Pige!"

"Jeg! — Jeg glemme Henry Warch!" udbrod Betty studsende; "Hvorfor skulde jeg glemme ham, Wildtskutte, da han er vor Ven og først forled os i Gaar Aftes? Da stod den store, klare Stjerne, som Moder holdt saa meget af at see paa, lige over Toppen af hiin høie Gran paa Bjerget da Hurry gik i Kanoen, og da De satte ham i Land paa Pynten ved den østlige Bugt, var den ikke mere end Længden af Judiths smukkeste Baand ovenover den."

"Men hvoraf kan De vide, hvor lange jeg var borte, eller hvor langt jeg gik for at satte Hurry i Land, efter som De ikke var med os og Afstanden var saa stor, ikke at tale om Natten?"

"Og, jeg veed ret godt, naar det var," svarede Betty bestemt. "Der gives flere Vidner end et til at be- regne Tid og Afstand. Naar Sjælen er med i Spillet, er den bedre end noget Ubr. Min er svag, det veed jeg, men den gaaer rigtigt nok i Ali, hvad der vedkommer stakkels Hurry Harry. Judith vil aldrig egte Warch, Wildtskutte."

"Det er Tingen, Betty, det er netop den Ting, jeg vilde tale om. De veed da nok, at det er ganske natur- ligt, at unge Mennesker satte Gedhed for hinanden, især naar den ene er en ung Mand og den anden en ung Pige. En Person af Deres Alar og Forstand, Pige, som

hverken har Fader eller Moder og som opholder sig i en Dræben, der besøges af Jægere og Snarefattere, maa være paa sin Post imod Ulykker, hvorefter hun mindst drømmer."

"Hvad kan det skade at have gode Tanker om et Viedmenneske?" svarede Hetty enfoldigt, "Sjondt det forræderiske Blod listede sig op paa hendes Kinder til Trods for en Aand, der var saa reen, at den neppe vidste, hvor for den fremsthyndede Rødmen; Bibelen byder os at elske dem, som forhaane os, hvorfor skulde vi da ikke holde af dem, der ikke gjøre det?"

"Ja, Hetty, det er ikke Missionairenes Kjærlighed, som jeg mener. Svar mig paa een Ting, Barn; træer De at have Forstand nok til at kunne blive Hustru og Moder?"

"Det er intet passende Spørsmål at gjøre et ungt Fruentimmer, Vildtshytte, og jeg vil ikke besvare det," sagde Hetty i en bebreidende Tone, omtrent ligesom naar en Fader eller Moder irettesætter et Barn for en eller anden Ubesindighed. "Har De Noget at sige om Hurry, saa vil jeg bære derpaa, men De maa ikke tale ilde om ham; han er fraværende, og det er ikke smukt at tale ilde om de Fraværende."

"Deres Moder har givet Dem saa mange gode Læremomme, Hetty, at min Frygt for Dem ikke længere er saa stor som den var. Ikke desto mindre maa et ungt Fruentimmer uden Forældre og med Deres Sindstilstand, og som tillige ikke mangler Skjønhed, stedse svare i Fare i en

saa lovsøs Egn som denne. Jeg vil ikke sige Noget til Korkleinelse for Hurry, der i det Hele taget ikke er noget slet Menneske af en Mand af hans Haandværk at være, men De bør vide en Ting som det maaskee ikke vil være saa ganske behageligt at fortælle Dem, men som dog maa siges. Mary holder forstrækkeligt meget af Deres Søster Judith."

"Naa, og hvad saa? Enhver beundrer Judith, hun er saa smuk og Hurry har mange Gange fortalt mig, hvor inderligt han ønsker at faae hende til Kone. Men det vil aldrig skee; thi Judith holder ikke af Hurry. Hun holder af en Anden og taler om ham i Søvn; men det nytter Dem ikke at spørge mig om hvem han er; thi alt Guldet og alle Edelstene i Kong Georgs Krone kunde ikke friste mig til at sige Dem hans Navn. Naar Søstre ikke kunne bevare hinandens Hemmeligheder, hvo skulde da kunne det?"

"Det er vist nok; jeg forlanger ikke, at De skal sige mig det, Hetty, og det kunde jo heller ikke nytte en døende Mand Noget at erfare det. Det, som Tungen siger, naar Manden sover, er hverken Hovedet eller Hjertet ansvarligt for."

"Gid jeg vidste, hvorfor Judith taler saa meget i Søvn om Officierer og ærlige Hjerter og falske Tunger; men jeg tænker, at hun ikke har Lyst til at sige mig det, da jeg er svagsindet. Er det ikke underligt, Bildissytte, at Judith ikke kan lide Hurry, han, som er den raskeste

unge Mand, der kommer til Eoen, og ligesaa smuk som hun selv. Fader sagde altid, at de vilde være det vakkreste Par i Landet, skjøndt Moder syntes ligesaa lidet om March som Judith. Ingen kan sige hvad der vil skee, siger man, før end en Ting er skeet."

"Al! ja! Nu vel, skaffels Hetty, det nytter ikke stort at tale med dem, som ikke forstaae os, og derfor vil jeg ikke sige Mere om det, jeg havde ønsket at tale om, uagtet det ligger mig tungt paa Sindet. Sæt Pagaien i Bevægelse igjen, Pige, saa ville vi roe til Land; thi Solen er næsten oppe og min Drlev næsten ude."

Kanoen gled nu fremad mod det Punkt, hvor Wildtskysten gødte vidste, at hans Fjender ventede ham og hvor han nu begyndte at frygte for, at han ikke vilde indtræffe tids nok for at indløse sit girne Ord. Hetty, som bemærkede hans Utaamodighed, skjøndt uden synderligt klart at fatte Grunden til den, understøttede hans Beskrævelser paa en Maade, som snart satte deres betimelige Tilbagekomst udenfor al Tvivl. Da, og først da sagtnede den unge Mand sine Anstrengelser og Hetty begyndte atter at sladre paa sin ensfoldige, fortrolige Maade, skjøndt der ikke blev sagt Noget, som behøver at meddeles.

Elleve Kapiel.

Den, der ferstod sig paa Himlens Tegn, vilde have kunnet see, at Solen kun manglde to, tre Minuter i Zenith, da Vildtskotten landede paa det Punkt, hvor Huronerne vare leirede næsten ligeoverfor Kastelet. Dette Sted lignede det allerede beskrevne med Undtagelse af, at Landskabet var mindre bakket og mindre beklædt med Træer. Paa Grund af disse Omstændigheder passede det sig saa meget desto bedre for det Dømed, hvori det var blevet valgt, eftersom Rummet underneden Grenene havde en vis Lighed med en tæt bevoren Lysning. Paa Grund af dets Beliggenhed og dets Kilde var det blevet meget hyppigt besøgt af Vilde og Jægere og de naturlige Græsarter havde afløst deres Baal hist og her og dannet ligesom en Grensvær. Noget, som det er meget ualmindeligt at finde i Urskoven. Søbredden var heller ikke befrandslet af Busse sem paa saa mange andre Steder af Kysten, men Diet igjennemtrængte strax ligesaa Strandsanten Skoven og havde fri Udsigt over næsten hele Næssets Kladerum.

Var det en Gressag for den indianste Kriger at indfrie sit givne Ord, naar han havde forpligtet sig til at vende tilbage, og gaar Døden imøde til en bestemt Time, saa var det ligeledes en Gjenstand for en karakteristisk Stolthed ikke at røbe nogen qvindagtig Utaalmodighed,

men at vi'e sig saa noiaagtigt som muligt i det fastsatte Dieblif. Det var godt ikke at overskride den af Hjendens Uedelmodighed tilstaaede Frist, men det var endnu bedre at efterkomme den paa Minuten. Noget af denne dramatiske Effekt findes i de fleste af de amerikanske Urfolks alvorligere Skikke og kan uden Tvivl, ligesom Tilvarelsen af en lignende Følelse blandt mere kunstlede Folkefærd, udledes af et Naturprineip. Vi ynde Alle det Vidunderlige og naar det viser sig ledsaget af ridderlig Selveposseelse og strengt Hensyn for Gren, fremstiller det sig i en dobbelt tiltrækkende Skikkelse for vor Beundring. Skjondt nu Bildtskuttet satte en vis Stolthed i at vise sit hvide Blod ved ofte at afvige fra de røde Wands Skikke, saa rettede han sig dog hyppigt, sig selv ubevidst, efter deres Sædvaner og endnu hyppigere efter deres Følelser, fordi han ikke havde andre Dymand at appellere til, end deres Anskuelser og Tilbeieligheder. Ved den nærværende Leilighed vilde han have afholdt sig fra at robe et feberagtigt Hæstværf ved en altfor hurtig Tilbagekomst, eftersom den vilde have indeholdt en stiltiende Indrømmelse af, at den begjerte Tid havde været længere, end nødvendigt; men paa den anden Side vilde han, dersom denne Tanke var falden ham ind, have stundt sig lidt mere fer at undgaae det theatraliske Skin af at komme tilbage netop i det Dieblif, der var blevet fastsat som den yderste Grændse for hans Fravarelse. Men Tilfældet havde lagt sig imellem for at tilintetgjøre

den sidste Hensigt; thi da den unge Mand satte Foden paa Vinten og med faste Skridt nærmede sig den Grube af Hovdingen, som med alverlig Holdning sadde paa en Bind-
falde, kastede den Ældste af dem Diet opad med en Ab-
ning mellem Træerne og gjorde sine Stalbrodre ormarf-
somme paa den overrassende Omstændighed, at Solen netop
var i Begreb med at træde ind i et Rum, som vidstes at
betegne Zenith. Et almindeligt, men dampet Udraab af
Korbaufelse og Beundring undslav Alles Læber og de barske
Krigere betragtede hinanden, Nogle med Misundelse og
Harme og Andre med Overrasselse over deres Slagtoffers
strenge Modagtighed og atter Andre med en ædlere og høi-
ere Kærlighed. Den amerikanske Indianer anstaae stedse sine
moraliske Seire for de ædleste, idet han satte høiere Priis
paa sin Kanges Stønnen og Jambren under Piinslerne,
end paa Trophæen af hans Elskv, og høiere Priis paa
Trophæen, end paa hans Liv. Alt dræbe uden at med-
tage Seirstegnet, anstaaes netop for håderligt; thi disse
Skovens raa og blodtørstige Beboere havde ligesaa vel
som deres mere raffinerede Brødre ved Hoffet og i Leiren ved-
taget visse indbildte og vilkaarlige Gæsteregler, som for-
trængte Retsfærdighedens og Fornuftens Demme og Slut-
ninger.

Huronerne havde hørt forskjellige Anstuelser om Sand-
synligheden af deres Kanges Tilbagekomst. De fleste af
dem havde virkelig ikke troet det muligt, at et blegt An-

sigt vilde vende frivilligt tilbage og underkaste sig en indi-
 anst Torturs bekjendte Madsler, men nogle Faa af de
 Eldre havde bedre Tanker om et Menneſſe, der alt havde
 viist sig ſaa ſjeldent koldblodig, modig og oprigtig. Ban-
 den var imidlertid kommen til ſin Beſlutning, mindre i
 Forventning af at ſee Løftet indfriet, end i Haab om at
 kunne vanære Delawarerne ved at bebreide dem en ſaadan
 Forbrydelse af en Perſon, der var bleven opfoſtret i deres
 Landsbyer. De havde langt hellere ſret, at Gbingachgoſ
 havde været deres Fange og opført ſig ſom en Forræder, men
 det blege Slud af den forhadte Ht var ingen daarlig Er-
 ſatning for ham til Opfyldſen af deres Henſigter, da
 deres Planer mod den gamle Stamme vare miſlykkede.
 For at gjøre Triumphen ſaa glimrende ſom muligt i Til-
 fælde af, at Timen forløb, uden at Jægeren vendte tilbage,
 vare alle Krigere og Sneydere i Skaren blevene kaldte ſam-
 men og hele Horden, Mand, Kvinder og Børn, var nu
 forſamlet paa dette ene Sted for at bivaane det forven-
 tede Optrin. Da Kaſtellet tydeligt kunde ſees og ingen
 lunde ſaa langt borte, kunde det let iagttages om Dagen,
 og da det antoges, at Beboere nu indſtrankede ſig til
 Hurry, Delawarerne og de to Piger, næredes ingen Frygt
 for, at de ſulde kunne ſlippe uſete bort. En ſtor Flaade
 med et Bryſtværn af Bjeller var bleven tomret ſammen og
 holdtes færdig til at blive brugt enten imod Arken eller
 Kaſtellet, Alt efter Omſtandighederne, ſaaſnart Vildſkytters

Skjebne var bleven afgjort, idet de Ældre blandt Høben vare komne til den Anstuelse, at det begyndte at blive farligt at udsætte deres Tilbagetog til Kanada længere end til Aften. Høben vilde, kort sagt, ikkun afgjøre det ene Aliggende, førend den bragte det Hele til en Krisis og lade sig til at vende tilbage til Ontariosøens fjerne Bænde.

Det var et imponerende Skuepil, som Wildtflutten nu nærmede sig. Alle de ældre Krigere sadde paa den omfaldne Træstamme og oppebiede hans Komme med alvorlig Taushed. Til Høire stode de unge Mand, bevæbnede, hvorimod den venstre Side indtoges af Qvinderne og Børnene. I Midten saaes en aaben Plads af betydeligt Omfang med et Løvtæg ovenover sig, men hvor Understøven, alle udgaaede Træer og andre Hindringer vare omhyggeligt bortryddede. Den aabne Plads var sandsynligvis bleven meget afbenyttet af tidligere Høbe; thi her var Grønsvarens Fremkomst tydeligst. Skovens Hvalvinger udbredte endog ved Middagstid deres dunkle Skygger over Stedet, som Solens glimrende Straaler, der kæmpede sig frem gennem Bladene, bidroge til at blodgjøre og, deriim et saadant Udtryk kan bruges, til at belyse. Det var først modentligt fra en lignende Skueplads, at Menneskets Mand først undfangede Tanken om gothist Tegning og kirkelige Farver, idet dette Naturens Tempel frembragte omtrent den samme Virkning med Hensyn til Lys og Skygge, som den menneskelige Mands velbeskjendte Produkt.

To Hordinger dælte, sem det ikke saa sjældent var
 Tilfældet blandt Urindvaanernes Stammer og omvandrende
 Horder, i næsten lige Grad den fornemste og naturlige
 Wyndighed, der udøvedes over disse Skovens Børn. Der
 gaves Adskillige, sem kunde gjøre Fordring paa den Ud-
 mærkelse at have Hordingblod i deres Arer, men de to
 Første vare alle de Andre saa overlegne i Indflydelse, at
 Ingen modsatte sig deres Bud, naar de vare enige, og
 naar de ikke vare det, betænkte Hoven sig ligesom Menne-
 sker, der have mistet det ledende Princip for deres Hand-
 linger. Det stemmede ligeledes overens med Etik og Brug
 og vi kunne maaſkee tilføie med Naturen, at den ene af
 disse Hordinger skyldte sin Aand sin Overlegenhed, hvori-
 med den Andens opboiede Stilling udelukkende bidrorte fra
 legemlige Egenstaber. Den Gne var en ældre Mand, sem
 var velbekjendt for Veltalenhed ved Raadesslagningerne, sine
 vise Raad og snilde Foranstaltninger, hvori-
 mod hans nærmeste Konkurrent, for ikke at sige Medbeiler, var en lav-
 ver Mand, der havde udmærket sig i Krigen, var berygtet
 for sin Grumhed og med Hensyn til aandelige Gaver kun
 anseet for sin Snildhed og Raadsmarked paa Krigestien.
 Den Første var den splintrede Eg, der allerede er bleven
 Laksen forestillet, hvori-
 mod den Sidste paa Kanadaernes
 Eyrog kaldtes la Panthère, eller Vantheren, for at
 betjene os af de engelske Koloniers Tungemaal. Den før-
 tende Hordings Benævnelse antoges at tilkjendegive Krige-

rens Egenskaber, overensstemmende med den røde Mands Begreber, idet Grumhed, Enedighed og Trolosbed udgjorde Hovedtrækkene i hans Charakter. Navnet havde han faaet af Fransmandene og satte netop paa Grund heraf saa megen desto større Priis derpaa, da Indianerne nærede den dybeste Agtelse for deres vlege Bundsfervantes Forstand i de fleste Ting af denne Natur. Det Følgende vil vise, hvorvidt dette Tilnavn var fortjent.

Den splintrede Eg og Pantheren sadde ved Eiden af hinanden og ventede paa deres Fanges Komme, saa snart Vildtslytten satte sin Fod paa Strandbredden, men ingen af dem rørte sig eller maalede et Ord, forend den unge Mand var traadt ind paa den aabne Plads og havde forkyndt sin Nærværelse ved sin Stemme. Dette skete med Hasthed, men paa den ukunstlede Maade, der betegnede Individets Charakter.

"Her er jeg, Wingoer," sagde han i Delawarernes Dialekt, et Tungemaal, som de fleste Tilstedeværende forstode; „her er jeg og der er Solen. Den Gne er ikke mere tro imod Naturens Lore, end den Anden har viist sig tro mod sit Ord. Jeg er Eders Fange; gjører med mig hvad I lyste. Min Regning med Jorden og Vænnestene er sluttet; nu er der intet Andet tilbage, end at møde den hvide Mands Gud, overensstemmende med en hvid Mands Pligter og Gaver."

En bifaldende Mumlén undslap endog Fruentimmerne

ved disse Ord og før et Dieblis herstede det levende og temmelig almindelige Dnske at optage en Mand, der besad en saa kjel Mand, i Stammen. Men der fandtes dog ogsaa nogle Modstandere mod dette Dnske og til de fornemste af disse kunde regnes Pantheren og hans Søster, Sumaktræet, der kaldtes saaledes paa Grund af hendes mange Børn og som var Enke efter le Loup Cervier, der nu vidstes at være falden for Fangens Haand. Medfødt Grumbød betvang den Enke, medens Hvergjerrighedens nagende Lidenstabs forbindrede den Anden fra at give en blidere Følelse Rum i dette Dieblis. Saaledes forholdt det sig ikke med den splintrede Eg. Denne Hovding stod op og udstrakte Armen paa en høflig Maade og afslagde sin Hilsen med en Lethed og Værdighed, som en Første kunde have misandt ham. Da hele Hoven enstemmigt antog, at Ingen kunde maale sig med ham i Klogskab og Veltalenhed, vidste han, at det paalaa ham som en Pligt at være den Første, som besvarede det blege Ansigts Tale.

„Blege Ansigt, Du er ærlig,“ sagde Huronerne Taler. „Mit Folk glæder sig over at have fanget en Mand og ikke en lussende Ræv. Nu kjende vi Dig; vi skulle behandle Dig som en Tapper. Har Du ogsaa faldet en af vore Krigere og hjulpet med til at fælde flere, saa har Du selv et Liv, som Du er rede til at yde til Gjengjæld. Nogle af mine unge Mænd troede, at et blegt Ansights Bled var for tyndt, at det ikke vilde løbe under Huronerne

Kniv. Du vil vise dem, at det ikke er sandt; Dit Hjerter er ligesaa kraftigt som Dit Legeme. Det er en Glæde at faae en saadan Fange; skulde mine Krigere sige, at le Loup Cerviers Død ikke bør glemmes og at han ikke kan drage alene til Nanderne Land, men at hans Fjende maa sendes afsted for at indhente ham, saa ville de ogsaa erindre, at han faldt for en tapper Mand's Haand, og sende Dig efter ham med saadanne Tegn paa vort Vensskab, at han ikke vil stamme sig ved Dit Selskab. Jeg har talt; Du veed hvad jeg har sagt."

"Sandt, Wingo, saa sandt som Evangeliet," svarede den ligesfremme Jæger; "Du har talt og jeg veed ikke alene hvad Du har sagt, men tillige, hvad der er endnu vigtigere, hvad Du mener. Jeg tør sige, at Eders Krieger Possen var en kjet og tapper Mand og værdig til Eders Agtelse og Vensskab, men jeg føler mig ikke uværdig til hans Selskab ogsaa uden noget Væs fra Eders Haand. Ikke desto mindre er jeg her og rede til at modtage Dom af Eders Raadsforsamling, hvis Sagen forøvrigt ikke allerede er bleven afgjort, medens jeg var borte."

"Mine gamle Mand vilde ikke holde Raad om et blegt Agtigt, førend de saae det iblandt sig," svarede den splintrede Eg og saae sig lidt spædt omkring; "de sagde, at det vilde være det samme, som at holde Raad om Vindene; de gaae hvorhen de ville og komme tilbage, naar de finde for godt. Der var kun een Hest, som oploste sig

for Dig, Vildtskytte, men den var ene, ligesom Slangen af Drosselen hvis Nage Hogen har taget."

"Jeg takker denne Kost, hvis den saa var, Mingo, og jeg vil sige, at det var en sanddru Kost, ligesom de andre vare legnagtige Kost. En Drlov er ligesaa forbindende for et blegt Ansigt, naar han er ærlig, som for den røde Mand, og selv om den ikke var det, vilde jeg dog aldrig bringe Banere over Delawarerne, iblandt hvilke jeg kan sige at have faaet min Opdragelse. Dog, Ord ere overflødige og lede til pralende Talelser; her er jeg; gjører med mig hvad I ville."

Den splintrede Eg gav et bifaldende Tegn og derpaa holdtes en kort Samtale afsluttet imellem Hovdingerne. Da denne var forbi, traadte tre eller fire unge Mand ud af den bevæbnede Gruppe og forsvandt, hvorpaa det tilfjendte gaves Tungen, at han kunde gaar frit omkring paa Punten, indtil det var blevet holdt Raad om hans Skiebne. Der laa imidlertid mere tilsyneladende end virkelig Tillid i denne Liberalitet, eftersom de omtalte unge Mand allerede havde dannet en Linie af Skildragter tværs over Punten ind med Land og der aldeles ikke var at tænke paa Flugt ad nogen anden Kant. Disse Forsigtighedsregler udsprang ikke af nogen Mangel paa Tillid, men af den Omstændighed, at Tungen nu havde opfyldt alle Betingelserne ved sit Grevord og at det vilde være blevet anset for en reesværdig og håderlig Bedrift af ham at flygte fra sine Fjender. De

af de Bilde for saadanne Tilfælde opstillede Regler vare i Sandhed saa omhyggelige, at de ofte aabnede deres Slagvæbne Mulighed til at undgaae Piinslerne, idet de ansaae det for en Gæde for Seirherreerne at indhente eller overliste en Flygtning, naar hans Anstrengelser antoges at blive ansporede af hans yderst farlige Stilling, ligesom det var en Gæde for ham at undslippe fra en saa overordentlig Nærvaagenhed.

Si heller var Vildtskytten uvidende om eller blind for sine Rettigheder eller den Leilighed, han havde til at benytte dem. Kunde han nu have sinet en nogenlunde rimelig Udvei til Flugt, vilde han ikke have opsat Forsøget en Minut. Men Sagen havde et fortvivlet Udseende. Han var vidende om Vinen af Skildvagter og erkjendte Vanskeligheden ved at bryde ufsadt igjennem den. Sæen tilbød ingen Fordele, da Kanoen vilde have gjort det meget let for hans Fjender at indhente ham, ellers vilde han ikke have anseet det for nogen vanskelig Opgave at soomme over til Kastelet. Medens han vandrede omkring paa Punten, undersøgte han selve Pladsen for at see, om den intetsteds tilbød et Stjul; men dens Aabenhed, Omfang og de hundrede aarvaagne Blikke, der vogtede paa ham, selv medens de, hvorfra de kom, lode som de ikke saa ham, gjorde ethvert saadant Middel frugtesløst. Frygten for og Skammen af et saadant mislykket Forsøg gjorde intet Indtryk paa Vildtskytten, som stedse ansaae det for en Gressag mere at

Vildtskytten, ? D.

føle og tænke som en hvid Mand, end som en Indianer, og som holdt det for en Pligt at gjøre Alt det, der stod i hans Magt, for at frelse Livet, naar det kun ikke indeholdt nogen Tilslidsættelse af Grundsætninger. Men han betænkte sig alligevel paa at gjøre Forsøget; thi han indsaae ligeledes, at han burde have Muligheden af et heldigt Udfald for sig, førend han vovede sig i Faren.

Imidlertid syntes Sagerne i Leiren at gaae deres regelmæssige Gang. Hovdingerne raadsloge afslides og tilstedede ingen Andre end Sumaktræet Udgang til deres Forsamling; thi hun, den faldne Krigers Enke, havde en udelukkende Ret til at blive hørt ved en saadan Leilighed. De unge Mand dreve omkring i dørrø Ligegyldighed og oppebiede Udfaldet med indianer Tilmodighed; medens Fruentimmerne traf Forberedelser til den Fest, som skulde høitideligholde Afgjørelsen af Sagen, hvad enten denne blev heldig for vor Helt eller ikke. Ingen robede nogen Høflighed og en ligegyldig Jagttager vilde ikke have bemærket nogen usædvanlig Bevægelse eller Livlighed, som kunde have tilkjendegivet den sande Tingenes Tilstand. To eller tre gamle Koner stak Hovederne sammen paa en, af deres fluelende Blikke og forbitrede Gebærder at domme for Vildstyrtens ugunstig Maade; men en Gruppe indianer Piger besjæledes aabenbart af en modsat Høflighed, hvilket kunde sees af deres stjaalne Dickast, som udtrykte Medlidenhed og

Serg. Under denne Tilstand i Leiren var en Time snart forløben.

Uvished er maaskee den af alle Fornemmelser, som det er vanskeligt at udholde. Da Bildtskysten gif i Land, var han fuldt og fast overbevist om, at han efter nogle faa Minuters Forløb vilde blive underkastet alle den indianske Fejns Piinsler, og var forberedt paa at gaar sin Skiebne mandigt imøde; men Opsættelsen var en langt større Prøve, end Lidelsernes nær forestaaende Komme, og det formentlige Slagtoffer begyndte allerede for Alvor at pønske paa et eller andet fortrivlet Forsøg paa at flygte, om ogsaa ene og alene af Begjerlighed efter at gjøre Ende paa dette Dyrin, da han pludseligt blev opfordret til atter at møde for sine Dommere, som allerede havde opstillet Høben i dens forrige Orden for at modtage ham.

„Hjortenes Bane,“ begyndte den splintrede Eg, saasnart hans Fange stod foran ham, „mine gamle Wand have lyttet til vise Ord, de ere færdige til at tale. Du er en Wand, hvis Forkædre kom fra hin Side af den opgaende Sol; vi ere Børn af den nedgaende; vi vende vort Ansyn mod de store ferske Søer, naar vi ser hen mod vore Landesbyer. Det kan være et viist Land og fuldt af Rigdomme hen imod Mergenen; men det er meget behageligt hen imod Aftenen. Vi holde meget af at see i den Retning. Naar vi see imod Ost, blive vi bange, idet den ene Kane efter den anden bringer flere og flere af Dit

Følk i Solens Spor, som om deres Land var saa fuldt, at det løb over. De røde Mand ere allerede saa; de trænge til Hjælp. En af vore bedste Hytter er nyligt blevet tom ved dens Herres Død; det vil vare længe, inden hans Søn kan blive stor nok til at sidde paa hans Plads. Der staaer hans Enke; hun vil komme til at mangle Vildt til at ernære hende og hendes Born; thi hendes Sønner ligne endnu Rødkjællens Unger, førend de serlade Neden. Ved Din Haand har denne store Ulykke ramt hende. Hun har to Pligter; een imod le Loup Cervier og een imod hans Born. Skalp for Skalp, Liv for Liv, Blod for Blod, er een Lov; at ernære hendes Born en anden. Vi kjende Dig, Hjortenes Bane. Du er ærlig; naar Du siger Noget, er det saaledes. Du har kun een Tunge og den er ikke flovet som en Enogs. Dit Hoved er aldrig skjult i Græsset; Alle kunde see det. Hvad Du siger, vil Du gjøre. Du er retfærdig. Naar Du har gjort Illet, er det Dit Dulle at gjøre Ret og Skjel igjen saasnart Du kan. Her staaer Sumastærket; hun er alene i sin Wigwam, hvor hendes Born strige omkring hende efter Føde; hist staaer en Rissel; den er ladet og færdig til at blive affkudt. Tag Beværet, gaa ud og styd en Hjort; bring Vildtet og læg det for le Loup Cerviers Enke; ernær hendes Born; kald Dig hendes Mand. Derpaa vil Dit Hjerte ikke længere vare blandt Delawareerne, men blandt Hurenerne; Sumastærket

vil ikke høre sine Børns Skrig; mit Følt vil tælle det rigtige Antal Krigere."

"Jeg frygtede nok for dette, slyntrede Eg," svarede Bildtskyitten, da den Anden holdt op at tale; "ja, jeg frygtede nok for, at det vilde komme dertil. Men Sandheden er snart sagt og den vil gøre Ende paa alle Forventninger i saa Henseende. Mingo, jeg er hvid og en født Christen, det vil klæde mig ilde at tage mig en Husstru efter Rødbudernes Skikke og iblandt Hedninger. Det, som jeg ikke vilde gjøre i fredelige Tider og ved Solens Skin, vil jeg endnu mindre gjøre bag Skyer for at frelse mit Liv. Jeg bliver sagtens aldrig gift; Forsynet har ved at sætte mig her i Skovene høist sandsynligt havt til Hensigt, at jeg skulde leve ugift og uden at have min egen Hytte; men skulde en saadan Ting nogensinde skee, skal ingen Anden end en Kvinde af min egen Farve og mine egne Gaver formørke Døren til min Wigwam. Hvad det angaaer at ernære Eders døde Krigers Børn, da vilde jeg gjerne gjøre det, naar det kunde skee uden Skam; men det kan det ikke, da jeg aldrig kan leve i en huronst Landsby. Eders unge Mand maa skaffe Sumaktræet Bildt og naar hun gifter sig igjen, saa lad hende tage en Mand, hvis Been ikke ere lange nok til at stroife omkring i en Egn, som ikke tilhører ham. Vi kæmpede en ærlig Kamp og han faldt; heri er der ikke Andet, end hvad den Tappre ventter og bør være rede til at gaae imøde. Hvad det

angaaer, at jeg skulde faae et Wingo-Hjerte, da kan Du ligesaa godt vente at see en Dreng med graa Haar, eller Granen bære Brembar. Nei, nei, Huroner; mine Gaver ere hvide hvad Hustruere angaaer og delawariske i alle de Ting, som angaae Indianerne."

Neppe vare disse Ord komne over Bildtstyttens Læber, før en almindelig Numlen røbede den Misfornoielse, hvormed de vare blevene horte. Især vare de bedagede Fruentimmer lydelige i deres Mishagsyttringer og selv det blide Sumaktræ, en Qvinde, der var gammel nok til at kunne være vor Helts Moder, var ingeniunde fredelig i sine Udbrud. Men alle Kjendetegn paa Harmen og Uilfredshed fordunkledes af Pantherens vilde Forbittrelse. Denne barske Hooding havde optaget det som en Kornarmelse, at hans Søster skulde blive et af Yengisernes blege Ansigtshustru, og kun saare ugerne samtykket i denne Overenskomst, hvilken imidlertid slet ikke var noget almindeligt blandt Indianerne, paa Grund af den forladte Enkes indstændige Bønner; og det ærgrede ham til det Yderste at see sin Nedladdenhed foragtet og den Gæ, hvortil han med saa megen Uvillighed havde givet sin Tilladelse, formaact. Det Dyr, hvorefter han var bleven opkaldt, stirrer ikke med en frygteligere Glubstthed paa sit forventede Bytte, end hans Dine lynede imod Fangen, og hans Arm var ikke seent til at understøtte den vilde Harmen, som næsten fortæredede hans Bryst.

„Hund af et blegt Ansigt!“ udbrød han paa Trofs-
 fik; „gaa hen og hyl iblandt Kjoterne i Dine egne flette
 Sagtegne!“

Disse Skjeldsord ledsagedes af en dertil svarende Hand-
 ling. Endnu medens han talte hørvede han Armen og slyn-
 gede sin Tomahawk. Lykkeligviis havde den Talendes ly-
 delige Røst benvendt Bildtskyttens. Dine paa ham, ellers
 vilde dette Dieblif rimeligviis have endt hans Løbebane.
 Saa stor var den Færdighed, hvormed hiint farlige Baa-
 ven blev kastet, og saa alvorligt var det meent, at det vilde
 have slakt Fangens Hjerneskæl, havde han ikke udstrakt
 sin Arm og opfanget Skallet i en af dets Omdreiningen
 med en Behændighed, der var fuldt saa mærkværdig som
 den, hvormed Kastevaabenet var blevet slunget. Dets Kraft
 var ikke desto mindre saa stor, at da Bildtskyttens Arm stand-
 sedes, blev hans Haand løftet i Beiret og bagved hans eget
 Hoved, saa at den netop fem i den nødvendige Stilling
 til at gjengjælde Angrebet. Det er ikke afgjort, om den Om-
 stændighed, at han uventet saae sig i denne truende Stilling
 og bevæbnet, ikke fristede den unge Mand til at gjøre Gjen-
 gjæld, eller om det var pludselig Harmen, der overvandt
 hans Godmodighed og Klogskab, men hans Dine tindrede
 og en lille rød Plet viste sig paa hans Kind, idet han
 lagde hele sin Kraft i sin Arms Anstrengelse og kastede
 Baavenet tilbage mod sin Angriber. Det Uventede i dette
 Kast bidrog til dets heldige Udfald, idet Pantheren hørte

len havde Armen eller boiede Hovedet for at undgaar det. Den brasse lille Dre ramte Offeret i lige Linie med Næsen midt imellem Dinene og faldede ham bogstaveligt paa Stedet. Idet han sprang frem ligesom Slangen farer løs paa sin Fjende, selv naar den har faaet sit Baneslaar, styrtede denne Mand med det kraftige Legeme til Jorden saa lang han var paa den aabne Plads, som dannedes af Kredsen, og skjælvede i Dødskrampen. Hele Høben ilede ham til Hjælp, saa at Fangeren for et Dieblif kom udenfor den, og rede til endnu at gjøre et fortvivlet Forsøg paa at bjerge Livet, sprang han afsted med en Hjorts Lethed. Det varede kun et eneste Dieblif, førend hele Skaren, unge og Gamle, Kvinder og Børn, lode Vandtørens livløse Krop ligge hvor den laa, oploftede Allarmskriget og begyndte Forfølgelsen.

Saa pludseligt som den Begivenhed var indtruffen, der havde foranlediget Bildtskytten til at foretage denne fortvivlede Beddekamp i Hurtighed, havde han dog ikke været aldeles uforberedt paa denne frygtelige Tilfældighed. I Løbet af den foregaaende Time havde han noie overveiet Muligheden af et saadant Forsøg og flarsyndigen beregnet alle Enkeltheder ved dets heldige eller uheldige Udfald. Ved det første Spring lededes hans Legeme derfor paa en Gang af en Kerstand, som paa det bedste benyttede alle dets Anstrengelser og forbindrede enhver Vasken og Ubestemtbed i Flugtens vigtige Dieblif. Kun dette skyldte han sin første store For-

dreel, at han slap ussadt ud imellem Skilvagterne. Den Maade, hvorpaa dette skete, fortjener, saa simpel som den var, at beskrives.

Uagtet Strandbredden paa Punten ikke befrandsedes af Buske, saaledes som Tilfældet var paa de fleste andre Steder ved Eoen, var det dog netop paa Grund af denne Omstændighed, at Stedet var blevet saa meget benyttet af Jægere og Kiskere. Denne Krands begyndte paa hvad man kunde kalde Fastlandet og var ligesaa tyk som sædvanligt, samt udstrakte sig i lange Pinier mod Nord og Syd. I den sidste Retning løb nu Vildtskytten og da Skilvagterne vare lidt udenfor Begyndelsen af denne Tvkning, var Flygtningen kommen i Skjul af den, førend Alarmskriget rigtigt havde naaet dem. Imidlertid kunde der ikke være Tale om at løbe imellem Bussene og Vildtskytten fortsatte sin Gang omtrent tyve til tredive Færne i Vandet, som kun gik ham til Knæerne og var ligesaa stor en Hindring for hans Forsøgere som for ham selv. Saasnart et gunstigt Sted viste sig, før han gjennem Bussene og ind i den aabne Skov.

Adskillige Rifler løsnedes efter Vildtskytten, medens han befandt sig i Vandet, og flere Skud fulgte derpaa, da han var bleven forholdsviis mere blottet i den lyse Skov. Men Retningen af hans Flugt, som tildeels frydsede Jlden, Usfærdigheden, hvormed der var blevet sigtet, og den almindelige Forvirring i Leiren forebyggede, at

der skete nogen Skade. Kuglerne pebe forbi ham og mange sloge Grenene ned ved Siden af ham, men ikke een enefte stroikede engang hans Klæder. Den Forsinkelse, som opstod af disse frugtesløse Forsøg, var til stor Nytte for Flygtningen, som havde faaet et Forspring af over halvhundrede Fjerne for de Forreste af Hurerne, førend der kunde komme mindste Orden eller Overensstemmelse i Jagten. Det var ikke at tænke paa at forfølge med Riflen i Haanden og efterat de bedste Løbere blandt Indianerne havde løbet deres Bøsser i det usikre Haab at faare deres Fange, kastede de dem fra sig og raabte til Qvinderne og Drengene, at de skulde tage dem op og lade dem igjen saasnart som muligt.

Wildtskytten kjendte altfor godt den fortviolede Beskæftenhed af den Kamp, hvori han havde indladt sig til at han skulde spille noget af de kostbare Diebliske. Han vidste ogsaa, at hans eneste Haab beroede paa at løbe i lige Linie; thi saasnart han begyndte at vende sig eller gjøre Udspring, vilde hans Forsølgeres Antal beroe ham enhver Udslæt til Redning. Han fortsatte derfor sit Løb i en straa Retning op af Skrånten, som paa denne Deel af Bjerget hverken var meget høi eller meget steil, men dog besværlig nok for et Menneske, der stred for sit Liv, til at gjøre den pindlig trykkende. Der mindstede han imidlertid for at trække Veiret, sin Fart til et rask Skridt eller langsomt Trav langs med de vanskelige Dele af Veien. Hurerne hylede og

sprang bagefter ham, men det andsede han ikke, vel vidende, at de maatte overvinde de samme Vanskeligheder, som han havde overvundet, førend de kunde naae den Høide, hvor han nu befandt sig. Toppen af den første Bakke var nu ganske tæt ved ham og af Terrainets Dannelsse saae han, at der var en dyb Kløvt imellem ham og Foden af den næste Bakke. Medens han besindigen gik op til Næsen, saae han sig ivrigt om til alle Sider for at finde et Skjul. Der viste sig intet, men tæt ved ham laa en Vindfælde og fortvivlede Forhold udkræve fortvivlede Midler. Denne Træstamme laa i en parallel Linie med Kløvten paa Næsen af Bakken; at springe op paa den og derpaa trykke sig saa tæt som muligt ind under dens lavere Side, var kun et Dieblifts Sæg. Men serinden Bildissfatten forsvandt for sine Forfølgere, blev han staaende paa Toppen og udsodre et Triumfskrig, som om han jublede ved Synet af den Ekstraaning, der laa foran ham. — I det næste Dieblift laa han udstrakt underneden Træet.

Ikke saasnart var dette Redningsmiddel blevet afbenyttet, førend de voldsomme Valslag i hans Legeme overtydede den unge Mand om, hvor fortvivlet han havde anstrengt sig. Han kunde høre sit Hjerte banke og hans Handedræt lignede Pustet af en Blæsehals, der er i hurtig Bevægelse. Han fik imidlertid sit Veir igjen og Hjertet ophørte snart at slaae som om det vilde sprænge sit Fængsel. Redtrinen af dem, der arbridede sig op ad den modsatte

Side af Skrænten, kunde nu høres og snart forkyndte lydelige Stemmer Forfølgernes Ankomst; de Forreste raabte, da de kom op paa Toppen, og derpaa sprang de Alle af Frygt for, at deres Fjende skulde undkomme begunstiget af Skræningen, og paa Vindfælden og styrtede sig ned i Klovten, i Haab om at faae et Glimt at see af den Forfulgte, førend han naaede Bunden. Paa denne Maade afløste den ene Huroner den anden, indtil Matty begyndte at haabe, at de Alle vare komne forbi. Flere fulgte imidlertid efter dem, indtil over fyrgetyve vare sprungne over Træet, og derpaa talte han dem som det sikreste Middel til at forvisse sig om, hvor mange der vare blevene tilbage. Nu vare de Alle nede i Klovten, over hundrede Fod nedenfor ham, og Nogle vare endog stegne op ad den onden Bakke, hvor der aabenbart anstilledes en Undersøgelse om, hvilken Retning han havde taget. Det var det kritiske Dieblis og et Menneſke med mindre faste Nerver eller af en forsømt Dressur vilde have benyttet det til at staae op og flygte. Men det gjorde Vildtslytten ikke. Han blev endnu liggende ganske stille og iagttog med skynsug Aarvaagenhed alle Bevægelser nedenfor og kom mere og mere til Aande igjen.

Huronerne lignede nu et Robbel Hunde, der have tabt Herten. Der blev kun talt lidt, men Enhver løb omkring og undersøgte det visne Lov, ligesom Hunden snuser efter den tabte Fod. Den store Mængde Mestakiner, der vare komne forbi, gjorde Undersøgelsen van-

skelig, skjønt Indianerens indad vendte Taa let kunde
 skjelmes fra en hvid Wiands friere og længere Skridt.
 I den Tro, at ingen flere Førfølgere vare tilbage, og i
 Haab om at kunne snige sig useet bort, kastede Vildtstyten
 sig pludseligt over Træet og faldt paa dets øverste Side.
 Dette Foretagende syntes at være lykket og Haabet bankede
 stærkt i Flygtningens Barm. Efterat have anvendt et Die-
 blif til at lytte efter Larmen nede i Kløften, reiste den
 unge Wiand sig op paa Hænder og Fødder for at see, om
 han var bleven bemærket, og kravlede derpaa op paa Toppen
 af Bakken, hvortil han kun havde nogle faa Favne, i Haab
 om at faae Næsen imellem sig og sine Førfølgere og derved
 selv for saavidt komme i Skjul. Ogsaa dette lykkedes og
 han reiste sig nu beelt op og gif hurtigt, men med faste
 Skridt langs med Toppen i den modsatte Retning af den,
 hvori han først var flygtet. Men Bessaffenheden af Naa-
 bene nede i Kløften gjorde ham dog snart urolig og han
 sprang op paa Toppen igjen for at svede. Ikke saasnart
 var han kommen derop, førend han blev seet, og Jagten
 begyndte paa ny. Da der var bedre Fodfæste paa den
 flade Grund, undgik Vildtstyten nu Bakkesiden og fortsatte
 sin Flugt langs med Næsen, hvorimod Hurerne, som paa
 Grund af Terrainets Bessaffenhed indsaae, at den snart
 vilde tabe sig i Kløften, holdt sig nede i denne, da de der-
 ved lettest kunde affjære Flygtningen. Paa samme Tid
 vendte nogle Taa af dem sig mod Syd for at forhindre

ham fra at undløkke paa den Kant, medens Andre frydte
sede hans Svær benad mod Vandet til for at forbyde ham
Udgangen til Søen.

Wildtskyttens Stilling var nu vanskeligere, end den
nogensinde havde været. Han var fermeligt omringet paa
de tre Sider og havde Søen paa den fjerde, men han havde
noie overveiet alle Muligheder og tog koldblodigt sine Fø-
holdsregler, skjødt han nu var i fuldt Løb. Han kunde,
som det i Almindelighed er Tilfældet med de kraftfulde
Grændseboere, løbe hurtigere end nogen enkelt Indianer
blandt sine Førfølgere, som især vare ham farlige paa Grund
af deres Antal og de Færdele, som deres Stilling gav
dem, og han vilde ikke have betænkt sig paa at boie af i
en lige Linie, dersom han atter havde kunnet faae hele
Skaren bagved sig. Men en saadan Mutighed viste sig
ikke og kunde nu heller ikke vise sig og da han saae, at han
nærmede sig Dalen, idet Hæsen tabte sig mere og mere, dreiede
han pludseligt i rette Vinkler tilbage til sit forrige Spor
og ilede ned ad Skranten i en voldsom Fart, idet han stedse
holdt Kurs efter Strandbredden. Noget af hans Fø-
følgere kom pustende op ad Bakken i Hælene paa ham,
medens de fleste endnu stedse holdt sig nede i Kløften for
at affjære ham der, hvor den endte.

Wildtskytten havde nu et andet, skjødt fortrivlet
Maal for Øie. Han opgav enhver Tanke om at und-
komme gjennem Skovene og skyndte sig det bedste han kunde

ned til Kanoen. Han vidste, hvor den lå, og kunde han naa den, behøvede han kun at løbe. Epiderød forbi nogle faa Risler og Seiren vilde da være ham vis. Ingen af Krigerne havde beholdt deres Vaaben, hvilket vilde have forsinket dem i deres Fart, og Faren vilde alene true ham fra Qvindernes usikre Hænder eller nogle halvorne Dreng, af hvilke dog de fleste deeltog i Forfølgelsen. Alt syntes at begunstige Udførelsen af denne Plan og da Beien stødte gik ned ad en Skraaning, tilbagelagde den unge Mand den med en Fart, som lovede en hurtig Ende paa hans Vei.

Da Vildtskysten nærmede sig Pynten, kom han forbi adskillige Truentimmer og Børn, men uagter hine prøvede paa at kaste tørre Grenne imellem Benene paa ham, var dog den Skrak, som hans Hevn over den frygtelige Vantør havde indgydt, saa stor, at Ingen vovede at komme ham nær nok til at lægge ham alvortige Hindringer i Veien. Han seer triumpherende forbi dem Alle og naaede de tatte Buske og styrtende sig gjennem disse, befandt vor Helt sig atter ved Søen og omtrent halvhundrede Fod fra Kanoen. Her ophørte han at løbe; thi han indsaac allfor godt, at Vandedrættet nu var af yderste Vigtighed for ham. Han bukkede sig endog i sin Gang og kjolede sin brændende Mund, idet han øste Vand op i den hule Haand for at drikke. Men endnu var Tiden kostbar og snart stod han ved Siden af Kanoen. Det første Dicklast sagde ham, at Marerne vare tagne bort! Det var en bit-

ter Skuffelse efter alle hans Anstrengelser og et Dieblit tænkte han paa at vende om og møde sine Fjender ved med Værdighed at gaar tilbage til Midten af Leiren. Men et djævelsk Hyl, saaledes som kun en amerikansk Bild kan udstøde det, forkyndte hans nærmeste Forfølgeres hurtige Komme og Livsinstinctet seirede. Efter behørigen at have forberedet sig og givet Bøgen den rigtige Retning, løb han ud i Vandet, skydende Kanoen foran sig, lagde hele sin Kraft og Duelighed i en sidste Anstrengelse og kastede sig forover, saa at han faldt ned i det lette Fartøj uden synderligt at standse dets Fart. Her forblev han liggende paa Ryggen, baade for at trække Veiret og dække sig mod den drabende Riffel. Letbeden, som er en saa stor Fordeel ved at roe med en Kano, virkede nu skadeligt. Væterialeet var saa fjerlet, at Baaden ingen bevægende Kraft havde, ellers vilde Stødet paa den glatte, rolige Vandflade have skudt den saa langt fra Land, at den med Sikkerhed kunde være bleven roet med Hænderne. Kunde Vildtskytten bringe det dertil, troede han at kunne komme langt nok ud for at vække Opmærksomhed hos Chingachgook og Judith, som ikke vilde undlade at ile ham til Hjælp med andre Kanoer, en Omstændighed, som lovede det Bedste. Medens den unge Mand laa paa Bunden af Kanoen, iagttog han dens Bevægelser ved at lægge Mærke til Topene af Træerne paa Siden af Bjerget og bedømte sin Veligheden efter Tiden og Farten. Stemmerne paa

Strandbredden vare nu talrige og han hørte tales om at bemande Flaaden, som til Lykke for Flygtningen laa i en betydelig Afstand paa den anden Side af Vyneten. Bildisslyttens Stilling havde maaskee ikke været mere kritisk den hele Dag, end den var i dette Lieblif. Han laa fuldkomment stille i to eller tre Minuter og stode ene og alene paa Hørelsen, da han var vis paa, at Par- men i Vandet vilde naae hans Dre, hvis Nogen vilde søge paa at nærme sig ham ved at svømme. Sen eller to Gange bildte han sig ind, at Elementet oprørtes ved den forsigtige Bevægelse af en Arm; men derpaa mærkede han, at det var Vandets Pladssen mod Smaastenene paa Strandbredden; thi disse smaa Indseer ere, ligesom før at efter- ake Deconet, sjældent saa aldeles rolige, at der jo mærkes en let Dyrning paa deres Kyster. Mudseligt taug alle Stemmer og en Stilhed som Dødens rugede over alle Om- givelser, en saa dyb Rosighed, som om Alle laa i den liv- løse Naturs Ekjod. Imidlertid var Kanoen drevet saa langt, at Bildisslytten, som laa paa Ryggen, ikke kunde see Vandet, end det temme, blaa Rum og nogle saa af hine tvære Striber, der hidvare fra Solens Glænde. Det var ham umuligt at udbelde denne Urothed længere. Den unge Mand vidste meget godt, at denne dybe Stilhed be- budede Ondt; thi de Vilde ere aldrig saa stille, som naar de ere i Begreb med at slaae til, og ligne deri Panthe- rens snigende Fjød, naar den laver sig til Spring. Han

Vildisslytten, 2 D.

tog en Kniv frem og vilde til at skjære et Hul i Barken for at faae Udsigt mod Kysten, men betænkte sig dog af Frygt for at blive bemærket under Arbeidet, hvilket vilde vise Fjenden, hvorefter han skulde sende sine Kugler. I dette Øieblik blev en Riffel løsnet og Kuglen slog igjennem begge Sider af Kanoen omtrent atten Tommer fra det Sted, hvor hans Hoved laa. Der havde Døden været vor Helt nær, men den havde været ham endnu nærmere, til at han skulde blive bange. Han blev endnu liggende en Minut og derpaa saae han Toppen af en Eg komme langsomt indenfor hans snevre Synskreds.

Ude af Stand til at forklare sig denne Forandring, kunde Bildtskytten ikke længere betvinge sin Utaalmodighed. Ved at stuppe sig frem med største Forsigtighed fik han Diet for Hullet af Kuglen og erholdt derved heldigvis en temmelig god Udsigt over Vjnten. Kanoen havde ved en af hine umærkelige Impulser, der saa ofte afsjøre Menneskenes Skiebne og Begivenhedernes Gang, dreiet sig Syd efter og drev langsomt ned ad Eoen. Det var en Lykke, at Bildtskytten havde givet den et tilstrækkeligt stærkt Stød til at den kom forbi Enden af Vjnten, førend den tog denne Retning, ellers vilde den være drevet i Land igjen. Nu derimod drev den saa langt ind, at den unge Mand, som sagt, havde faaet Die paa Toppen af to eller tre Træer, og saa tæt ind mod den yderste Spids af Vjnten som den kunde, uden at komme til at staae paa Grund.

Afstanden kunde ikke have været over hundrede Fod, skjøndt en let Lustning af Sydvest lykkeligviis begyndte at dreie den langsomt fra Land.

Bildtskysten indsaar nu den paastrængende Nødveddigbed af at betjene sig af et eller andet Middel for at komme længere bort fra sine Fjender og, om muligt, uderrette sine Benner om sin Stilling. Afstanden gjorde det Sidste vanskeligt, men Nærheden af Punten derimod det Første uundgaeligt. I hver Ende af Kanoen laa der, som det i Almindelighed bruges i det Slags Fartøier, en stor, rund, glat Steen, som baade tjente til Sæde og til Ballast, og den ene af disse kunde han naae med sine Fødder. Det lykkedes ham at faae denne Steen saa langt op imellem sine Been, at han kunde naae den med Haanden, og derpaa at rulle den hen ved Siden af den anden i Bougen, hvor de tvende tjente til at holde den lette Baad paa dens rette Alning, medens han skød sig selv saa langt agterud som muligt. Førend Bildtskysten stodte fra Land, havde han, saasnart han havde bemærket, at Marerne vare borte, kastet en visse Green i Kanoen og den kunde han naae med sin Arm. Han tog sin Hue af, satte den paa Enden af Greenen og rakte den op tat ovenover Kanoens Reiling saa langt borte som muligt fra sin egen Person. Næppe var denne List bleven anvendt, førend den unge Mand fik et Beviis paa, hvor meget han havde undervurderet sine Fjenders Klogt. Af Foragt for

et saa plunt og simpelt Kunstgreb blev en Kugle sendt lige igjennem en anden Deel af Kanoen og ridsede virkelig hans Hud. Han sankede Huen og løstede den strax i Veiret lige ovenover sit Hoved til et Slags Beskyttelse. Det syntes, som om denne ny List ikke blev bemærket, eller, hvilket var sandsynligere, at Huronerne, som nu vare visse paa atter at faae deres Fange i deres Magt, ønskede at gribe ham levende.

Bildistytten blev liggende stille endnu i nogle Minutter, men dog med Diet mod Hullet af Kuglen, og glædede sig høiligen over, at han efterhaanden drev længere og længere bort fra Land. Da han saae i Veiret, vare Trætorrpene forsvundne, men han mærkede snart, at Kanoen dreiede sig ganske langsomt, saa at han ikke kunde see Andet fra sit Righul end de to yderste Enden af Eoen. Nu faldt Grenen ham ind; den var kroget og han kunde saaledes roe med den uden at behøve at reise sig. Forøget lykkedes over Forventning, skjøndt han havde meget ondt ved at holde Kanoen lige. At hans nærværende Manoeuvre blev seet, mærkedes snart af Raabene i Land og af at en Kugle gjennemboiede Agterenden af Kanoen, foer, pibende mellem vor Helts Arme, langs hen med den, og gik ud gennem Beugen. Dette overtydede Flygtningen om, at han skjed frem med nogenlunde Fort, og ansporede ham til at søge sine Anstrengelser. Han gjorde et mere end almindeligt kraftigt Kast, men da knækkede nok et Sen-

debud fra Pynten Greden udenbords og berøvede ham saaledes hans Nare. Da Lyden af Stemmerne imidlertid syntes at hjerne sig mere og mere, besluttede Vildtskytten at lade Alt komme an paa Dristen, indtil han antog, at han var udenfor Skudvidde. Det var en anspændende Opgave, men det var det Klogeste, han kunde gjøre, og den unge Mand opmuntredes til at blive sin Beslutning tro, idet han mærkede, at hans Ansigt vistedes af Luften, et Beviis paa, at der var lidt mere Vind.

Colvte Kapitel.

Vildtskytten havde nu været tyve Minuter i Kanoen og begyndte stærkt at længes efter Tegns paa Hjælp fra sine Venner. Baadens Stilling forhindrede ham endnu steds fra at see i nogen anden Retning, end op eller ned ad Eoen, og sjøndt han vidste, at hans Synsline maatte ligge omtrent halvhundrede Fæne fra Kastelet, saa laa den virkelig ogsaa i denne Afstand Vesten for Byguingerne. Den dybe Stilhed forureligede ham ligeledes; thi han vidste ikke, om han skulde udele den fra den vorende Afstand imellem ham og Indianerne, eller fra en eller anden ny List. Omfider vendte den unge Mand, fjed af

denne frugtesløse Narvaagenhed, sig om paa Ryggen, lukkede Dinene og oppebiede Udsaldet med rolig Fatning. Kunde de Vilde saa fuldkomment beherske deres Tørst efter Høvn, saa vilde han ogsaa være ligesaa rolig som de og betro sig til Strøm og Vind.

Der kunde maaskee være forløbet ti Minuter til under denne Stilhed paa begge Sider, da det forekom Wildtskytten, som om han hørte en sagte Larm ligesom af en dampet Skrabben mod Bunden af Kanoen. Han slog naturligvis Dinene op i Forventning af at see en Indianers Ansigt eller Arm bære sig op af Vandet og saae, at en Løvhvalving udbredte sig umiddelbart ovenover hans Hoved. Idet han sprang op, var den første Gjenstand, som mødte hans Blik, den skintrede Eg, der for saavidt havde fremskyndet Baadens langsomme Fart, at han havde trukket den op paa Punten, saa at Skrabningen mod Strandbredden havde været den Lyd, som først havde rakt vor Helt. Forandringen i Kanoens Drikt bidrørte alene fra den lette Lustnings ustadige Natur, samt fra nogle Ivande i Søen.

„Kom!“ sagde Huroneren, idet han med en rolig, men myndig Gebærde befalede sin Kænge at gaa i Land, „Min unge Ben har seilet omkring, til han er bleven træt; han vil glemme at løbe, hvis han ikke bruger sine Been.“

„Du har Lykken med Dig, Huroner,“ sagde Wildt-

skotten, som gik langsomt ud af Kanoen og fulgte taalmodigt med den Anden hen til den aabne Plads. „Forsynet har hjulpet Dig paa en uventet Maade. Jeg er atter Din Fange og jeg haaber Du vil indrømme, at jeg er ligesaa god til at bryde ud af et Fængsel, som til at holde en Drlov.“

„Min unge Ven er en Hjort!“ udbrod Huroneren. „Hans Been ere meget lange og have voldt mine unge Mand megen Uleilighed. Men han er ingen Fisk, han kan ikke finde Vej i Søen. Vi skjede ham ikke, Fisk fanges i Garn, men faldes ikke med Rugler. Naar han bliver Hjort igjen, vil han blive behandlet som en Hjort.“

„Ja, svot Du kun, splintrede Eg; benyt Dig kun af Din Fordeel, det er sagtens Din Ret, og jeg veed, at det er Din Gave. Af den Grund skal der ikke falde et ondt Ord imellem os; thi alle Mennesker maa og bør følge deres Gaver. Men naar Eders Qvinder begynde at haane og udstjælde mig, hvilket jeg formoder snart vil skee, saa lad dem buste paa, at om et blegt Ansigt ogsaa kæmper for sit Liv saa længe det er lovligt og mandigt, saa veed han derfor dog at give Slip derpaa med Sammelighed, naar han mærker, at Tiden er kommen. Jeg er Eders Fange; handler med mig som I ville.“

„Min Broder har lobet et langt Stykke paa Rafterne og har en behagelig Seilads paa Bandet,“ svarede den splintrede Eg mildere, idet han tillige smilede paa en

Maade, som hans Tilhører vidste tilkjendegav fredelige Hensigter: „Han har seet Skoven; han har seet Vandet; hvilket synes han bedst om? Maaskee har han seet nok til at fore andre sin Beslutning og til at høre Fornuft.“

„Tal ud, Hurerer. Du pønser paa Noget og jo før det bliver sagt, desto før faaer Du mit Svar.“

„Det er talt uden Omvøb! Der er ingen Afsvring i min blege Broders Tale, skøndt han er en Ræv til at løbe. Jeg vil tale til ham; hans Øren ere nu mere aabne, end før, og hans Dine ere ikke lukkede. Sumatiræet er fattigere, end nogensinde. Forhen havde hun en Broder og en Mand. Hun havde ogsaa Børn. Tiden kom og Manden dog bort til de lykkelige Jagtegne, uden at sige Farvel, han lod hende blive tilbage med hans Børn. Det kunde han ikke undgaae; ellers havde han ikke gjort det; le Loup Cervier var en god Egtemand. Det var be-
 bageligt at see Dyrefjød og Wildander og Wildgæs og Bjør-
 netunger hænge i hans Hytte om Vinteren. Du er Alt det borte; det kan ikke holde sig i varmt Veir. Hvo skal skaffe det igjen? Nogle troede, at Broderen ikke vilde glemme sin Søster og at han næste Vinter vilde sørge for, at Hyt-
 ten ikke skulde være tom. Det troede vi, men Pantheren
 hvilede og fulgte Manden paa Dødens Sti. De kappes
 nu om, hvem der først skal naa de lykkelige Jagtegne. Nogle
 troe, at Pøssen kan løbe stærkest, og Andre mene, at Pantheren

kan springe længst. Sumatraet troer, at de Begge ville reise saa langt og saa hurtigt, at Ingen af dem nogensinde kommer tilbage. Hvo skal ernære hende og hendes Børn? Den Mand, som fød hendes Husbond og hendes Broder at forlade hendes Hytte, for at han kunde faae Plads til at komme ind. Han er en stor Jæger og vi vide, at Konen aldrig vil komme til at lide Mangel."

"Ja, Huroner, det er snart afgjort efter Gders Begreber, men det strider sig imod en hvid Mands Følelser. Jeg har nok hørt, at Mand have frelst deres Liv paa denne Maade, og jeg har kjendt dem, som vilde fortrække Døden for et saadant Slags Fangenskab. Jeg for min Deel søger ikke mit Endeligt; ei heller søger jeg Egteskab."

"Det blege Ansigt kan tænke derpaa, medens mit Føle gjør sig færdigt til at holde Maad. Han vil erfare hvad der skal ske. Lad ham kuste paa, hver haardt det er at miste en Mand og en Broder. Gaa; naar vi behøve ham, skal Bildtskyltens Navn blive nævnt."

Denne Samtale var bleven holdt, uden at Andre, end de Talende havde været tilstede. Af hele Skaren, som saa for isorveien havde opfyldt Pladsen, var kun den splintrede Eg synlig. Alle de Andre syntes aldeles at have forladt Stedet. Endog Robaret, Kladerne, Raabnene og alle andre Giendele i Leiren vare forsvundne og Stedet var nu ingen andre Spor af den Mængde Mennesker, der saa

nyligt havde færde des der, end Mærkerne af deres Baal og Hvilesteder og den sammentraadte Jord, som endnu fremviste deres Fodspor. En saa pludselig og uventet Forandring vakte en stor Forundring og en vis Uro hos Bildtskytten; thi han havde aldrig seet noget Lignende hvide blandt Delawarerne. Det ahnede ham imidlertid ganske rigtigt, at en Forandring af Leirstedet paatænkes og at man havde benyttet sig af disse gaadesfulde Bevægelser for at indvirke paa hans Frygt.

Den splintrede Eg gik bort imellem Træerne, saa snart han havde hørt op at tale, og overlod Bildtskytten til sig selv. Hordingen forsvandt bag Stevens Skjul og den, som ikke var fortrolig med saadanne Dytrin, vilde have formodet, at Fangen var bleven overladt til sin Fornufts Bud. Men uagtet den unge Mand var noget forhauset over dette dramatiske Udsende af Tingene, kjendte han dog sine Fjender altfor godt til at indbilde sig, at han havde sin Frihed eller var et frit Væsen. Ikke desto mindre var han uvidende om, hvorvidt Huronerne agtede at gaae med deres Kunstgreb, og besluttede at faae dette Spørgsmaal afgjort saa snart som muligt. Idet han paa toa sig en Ligeegyldighed, som han var langt fra at føle, drev han omkring paa den aabne Plads og nærmede sig efterhaanden det Sted, hvor han var kommen i Land; der fordooblede han sine Skridt, idet han dog omhyggeligt undgik ethvert Skin af Flugt. Hjed Bustene tilhede og traadte

ud paa Strandbredden. Kanoen var borte og han kunde intet Spor af den opdage, efterat være gaaet til den nordlige og sydlige Rand af Pynnten og have undersøgt Bredden i begge Retninger. Den var aabenbart saa langt borte, at han hverken kunde sene eller faae fat paa den, hvilket under disse Omstændigheder aabenbart ogsaa maatte være de Vildestes Hensigt.

Nu begreb Vildsthytten bedre sin virkelige Stilling. Han var en Fange paa den smalle Landtunge, blev strengt bevogtet og havde intet andet Middel til Flugt, end Svømning. Han tænkte ogsaa paa at benytte sig heraf, men Visheden om, at Kanoen vilde blive brugt til hans Følgeselskab, og de flotte Udgifter til et heldigt Udfald afskrællede ham fra dette Foretagende. Medens han gik paa Strandbredden, kom han til et Sted, hvor Bussene vare blevne huggede om og kastede sammen i en lille Dynge. Ved at tage nogle af de øverste Grene bort opdagede han Pantherens Lige underenden dem. Han vidste, at det vilde blive gjemt, indtil de Vilde havde fundet et Sted til at jorde det paa og hvor det kunde være sikkert for Skælpeerkniven. Han stirrede langsels'uld over til Kastelet, men der syntes Alt at være stumt og øde, og han overfaldtes af en Fornemmelse af Ensomhed og Forladthed, som gjorde Diebliffet endnu ubyggaeligere.

"Guds Villie ske!" mumlede den unge Mand, idet han sorgmodig begav sig bort fra Strandbredden og atter

traadte ind under Skovens Hvalvinger; „Guds Villie stee paa Jorden, som den er i Himlen! Jeg havde haabet, at mine Dage ikke saasnart skulde været talte; men naar Alt kommer til Alt, gjer det kun lidet til Sagen. Efter nogle saa Vintre og Sommere til vilde det dog have været forbi efter Naturens Gang. Al ja! De Unge og Rasse ansee sjældent Døden for mulig, førend den griner dem i Ansigtet og siger dem, at Timen er kommen!”

Under denne Enetale var Jageren kommen ind paa den aabne Plads, hvor han til sin Forbaiselse saae Hetty, som aabenbart ventede paa ham. Pigen havde Bibelen under Armen og hendes Anslyn, hvorover der pleiede at brule en Skygge af blidt Tungesind, syntes nu at robe Bedrøvelse og Modløshed. Da Vildtskytten havde nærmet sig hende, talte han.

„Staffels Hetty,” sagde han, „de sidste Timer have været saa urolige, at jeg reent havde glemt Dem; vi mødes ligeiom for at sørge over det, der skal stee. Jeg gad vide hvad det er blevet af Chingachgook og Wah!”

„Hvi dræbte De Huroneren, Vildtskytte?” svarede den unge Pige bebreidende. „Kjender De ikke det Bud, som siger: „Du skal ikke slaae ibjel!” Og nu siger man mig dog, at De har dræbt en Kones Mand og Brøder.”

„Det er sandt, min gode Hetty, det er saa sandt som Evangeliet og jeg vil ikke benegte det, det er stee. Men De maa erindre, Pige, at mange Ting, som vilde

være usøvlige i Fred, ere søvlige i Krig. Manden blev stude i aaben Kamp, i det mindste var den aaben for mit Vedkommende, hvorimod han var usædvanligt godt dækket, og Broderen var selv Skyld i sin Død eftersom han slyngede sin Tomahawk mod en ubevæbnet Fjende. Var De Vidne dertil, Pige?"

"Jeg saae det og det gjorde mig ondt, at det skete, Vildtskytte; thi jeg havde haabet, at De ikke havde gjenkjeldt Slag med Slag, men Ondt med Godt."

"Ja, Hetty, det kan maaskee gaae an blandt Missionsairerne, men det vilde gjøre Livet meget usikkert i Skoven. Pantheren tørstede efter mit Blod og var taabelig nok til at give mig Vaaben i Hænde i samme Dieblis, som han vilde tage det. Det vilde have været imod Naturen ikke at have opløstet en Haand i en saadant Provvelsens Stund og gjort min Opdragelse og mine Gaver Skam. Nei, nei, jeg er ligesaa villig som en Anden til at give Enhver det, der tilkommer ham, og derfor haaber jeg, at De vil bevidne det, De har seet i Dag, for dem, som maatte spørge Dem derom."

"Vildtskytte, har De i Sinde at egte Sumattræet nu, da hun hverken har en Mand eller en Broder, som kan ernære hende?"

"Tænker De saaledes om Egtteskab, Hetty? Vær den unge gift med den Gamle, det blege Ansigt med Rødhuden, den Christne med Hædningen? Det er imod al For-

nust og Natur og det vil De selv indse, naar De tænker lidt derover."

"Jeg hørte altid Moder sige," svarede Betty, idet hun vendte Ansigtet bort, snarere paa Grund af et qvindeligt Instinkt, end af Bevidsthed om Uret, "at Folk ikke burde give sig, førend de holdt mere af hinanden, end Brodre og Søstre gjøre, og det er formodentlig det, De mener. Sumatracet er gammel og De er ung."

"Ja, og hun er rød og jeg er hvid. Sæt desuden, Betty, at De nu var en gift Kone og havde egleet en ung Mand paa Deres Alder og af Deres Stand. Hurry Harry for Exempel" — Vildtskytten nævnte ham kun, fordi han var den eneste unge Mand, som de Begge kjendte — "og han var falden paa en Krigsski, kunde De da ønske at trykke hans Banemand til Deres Bryst?"

"Al nei, nei!" svarede den unge Pige gysende. "Det vilde være baade syndigt og hjerteløst! Ingen Kristen Pige kunde eller vilde gjøre det. Jeg veed, at jeg aldrig bliver Hurrys Kone; men var han min Mand, skulde ingen Anden blive det igjen efter hans Død."

"Jeg tænkte nok, at det vilde blive Udfaldet, Betty, naar De først havde begrebet Forholdene. Det er en moralsk Umulighed, at jeg nogensinde kan egte Sumatracet, og skjøndt der ved de indianske Brylluper ikke bruges Præster eller hynderligt megen Religion, saa kan en hvid Mand, som kjender sine Gaver og sine Pligter, ikke benytte sig

heraf til at undvige, naar han seer Leilighed dertil. Jeg synes, at Døden vilde være mere naturlig og velkommen, end et Egteskab med denne Qvinde."

"Sig det ikke saa høit," afbrød Hetty ham utaalmodigt; „hun vil rimeligviis ikke kunne lide at høre det. Jeg er vis paa, at Hurry hellere vilde gifte sig endog med mig, uagtet jeg er svagfindet, end underkaste sig Viinsler, og jeg er overbevist om, at det vilde dræbe mig at troe, at han foretrak Døden for at blive min Mand."

"Ja, min Pige, De er ikke Sumaktræet, men et smuk ungt Christent Fruentimmer med et godt Hjerter, et behageligt Smil og venlige Dine. Hurry kunde være stolt af at faae Dem og det ovenikjøbet ikke i Sorg og Glendighed, men i sine bedste og lykkeligste Dage. Men følg alligevel mit Raad og tal aldrig til Hurry om disse Ting, han er i bedste Fald kun en Grændseboer."

"Jeg vilde ikke sige ham det for Alt i Verden!" udbrød den unge Pige, idet hun saae sig om, som om hun var bleven forstrækket, og blussede uden at vide hvorfor. „Moder sagde altid, at unge Piger ikke burde være fremfusende og sige deres Mening, førend de bleve spurgte; oh! Jeg glemmer aldrig hvad Moder har sagt mig. Det er Skade, at Hurry er saa smuk, Billedstykke; thi naar han ikke var det, vilde vist færre Piger synes saa godt om ham og han selv desto før lære at kjende sig selv."

„Stakkels Pige, stakkels Pige, det er tydeligt nok,

hvorledes det forholder sig, men Herren vil ihukomme Deres enfoldige Hjerte og hjertlige Bølelser! Vi ville ikke tale mere herom; dersom De havde Forstand, vilde det smerte Dem at have indviet Andre saa dybt i Deres Hemmelighed. Siig mig, Hetty, hvor alle Huronerne ere bleve af, og hvorfor de lade Dem gaae omkring her paa Pynten, som om ogsaa De var en Fange?"

"Jeg er ingen Fange, Bildisshytte, men en fri Pige og gaaer naar og hvorhen jeg lyfter. Ingen vover at tilføie mig noget Ondt! Gjorde de det, vilde Gud fortorres, som jeg kan vise Dem af Bibelen. Nei, nei, Hetty gutter er ikke bange, hun er i gode Hænder. Huronerne ere hist oppe i Skoven og passe godt paa os Bøge, det indestaar jeg for, eftersom Fruentimmerne og Børnene ere paa Udflygt. Nogle ere ifærd med at begrave Liget af den stakkels Pige, som blev skudt forrige Nat, for at Fjenden og de vilde Dyr ikke skulde finde det. Jeg fortalte dem, at Fader og Moder laa i Egen, men jeg vilde ikke siige dem hvor, for Judith og jeg ville ikke vide noget af Deres hedske Selskab paa vor Begravelsesplads."

"Al ja! Det er en straffelig Opgave at staar her levende og forbittret, med oprørte, rasende Bølelser den ene Time og derpaa at blive ført bort i den næste og skjult for Menneskenes Øine i et Hul i Jorden! Ingen veed, hvad der kan hænde ham paa Krigsstien, det er vist!"

"Nu afkred Lovets Næsten og de tørre Grenes Raa-

gen Samtalen og underrettede Bildisstyten om hans Kjend-
 ders Komme. Huronerne forsamlede sig omkring det Sted,
 der var blevet valgt til Skueplads for det forestaaende Op-
 trin og i hvis Midte det udfaarne Offer nu stod i en
 Kreds, idet de bevæbnede Mand vare blevne fordeelte saa-
 ledes imellem de svagere Medlemmer af Hoven, at de in-
 gen Abning fandtes, gennem hvilken Fangen med Sik-
 kerhed kunde bryde ud. Men denne tænkte ikke længere
 paa at flygte; det sidste Forsøg havde overtydet ham om
 Umuligheden af at undkomme, naar han blev forfulgt af
 saa stort et Antal. Alle hans Sjæls Kræfter vare tværti-
 mod anspændte, for at han kunde møde sin forventede
 Skjebne med en Rolighed, der vilde gjøre hans Farve og
 hans Manddom Ære og vare lige langt fra feig Fryg
 og vildt Praleri.

Da den splintrede Eg var traadt indenfor Kredsen,
 indtog han sin gamle Plads ved den øverste Ende. Ad-
 stillige af de ældre Krigere stode i Nærheden af ham; men
 nu, da Sumaktræets Broder var falden, var der ingen er-
 kjendt Hovding tilstede, hvis Indflydelse og Ansæelse kunde
 gjøre ham til en farlig Medbeiler. Ikke desto mindre er
 det velbekjendt, at de nordamerikanske Stammers politiske For-
 hold kun indeholdt Lidet, som kunde kaldes monarkistisk eller
 despotisk, endssjøndt de første Kolonister, som bragte deres
 Fædrelands Begreber og Anskuelser med til den ny Verden,
 ofte bødrede disse Nationers første Mand med Mærk af
 Bildisstyten, 2 D.

Konger og Fyrster. Unegteligt gjaldt en vis arvelig Indflydelse; men der er megen Grund til at tree, at den snarere fandt Sted paa Grund af nedarvede Fortjenester og erhvervede Adkomster, end som en af Fødselen flydende Ret. Men den splintrede Eg kunde ikke engang gjøre et saadant Krav gjældende, da han havde svunget sig op til sin Stilling alene ved Talenter, Skarpsindighed og, som Bacon kalder det med Hensyn til alle udmærkede Statsmænd, "ved en Forening af høie og lave Egenskaber," en Sandhed, hvorpaa den dybsindige Englænders egen Løbebane afgiver et saa slaaende Beviis.

Næst efter Baabnene aabner Velsalsheden den store Port til Follegunst baade i det civiliserede og det barbariske Liv og den splintrede Eg havde, ligesom saa Mange før ham, gjort sin Lykke fuldkomment saa meget ved at gjøre Løgne medtagelige for sine Tilhørere, som ved dybe eller lærde Udviklinger af Sandheden eller ved Næiagtigheden af hans Logik. Ikke desto mindre besad han Indflydelse og var langt fra at mangle gyldig Adkomst til dens Besiddelse. Lige som de Fleste, hos hvem Forstanden har Overvegten over Følelsen, var Hureaueren ikke tilbøjelig til at smigre sine Landsmands blot grusomme Lidenskab; han havde i Almindelighed været paa Naadens Side ved alle de Optrin af Piinsler og Hvergjerrighed, som havde fundet Sted blandt hans Stamme, efterat han var kommen til Anseelse. Ved den nærværende Leilighed stred

han ugjerne til Yderligheder, skjøndt Opfordringen dertil var saa stor, men det overgik dog hans Sindrigthed at finde, hvorledes dette Alternativ kunde undgaaes. Eumaltræet var mere forbitret over sin Forkastelse, end over sin Mands og sin Broders Død, og det var lidet sandsynligt, at Qvinden vilde tilgive en Mand, der saa utvetydigt havde foretrukket Døden for hendes Farntag. Uden hendes Tilgivelse var der neppe noget Haab om at formaae Stammen til at glemme dens Tab og selv den splintrede Eg forekom det, hvor tilbøielig han ogsaa var til at tilgive, at vor Helts Skjebne nu var næsten haabløst afgjort.

Da hele Skaren havde opstillet sig omkring Fangen, opstod der en alvorlig, netop ved sin Almindelighed saa meget mere truende Tausshed. Bildtsfytten bemærkede, at Fruentimmerne og Børnene havde tilberedt Splinter af fede Granrødder, som han godt vidste skulde stikkes ind i hans Kjød og antændes, medens to eller tre unge Mænd stode med de Bastreb, hvormed han skulde bindes. Røgen af et afsludet Baal tilskjendegav, at de brændende Brande vare færdige, og adskillige af de ældre Krigere strøge med Fingrene hen over Eggen af deres Tomahawker, som for at prøve deres Skarphed og Haardhed. Endog Knivene syntes at være blevene løsnede i Skeden af Utaalmodighed efter at begynde den blodige og ubarmhjertige Gjerning.

„Hjortenes Bane,“ begyndte den splintrede Eg, vistnok uden Kjendetegn paa Sympathi eller Medlidenhed i

sit Bæsen, men dog med Rolighed og Værdighed; „Hjortenes Bane, det er paa Tiden, at mit Folk tager sin Beslutning. Solen staaer ikke længere over Hovedet; kjed af at vente paa Huronerne, er den begyndt at synke ned mod Granerne paa denne Side af Dalen. Den dreier sig hurtigt mod vore franske Fædres Land; det er for at minde dens Børn om, at deres Hytter ere tomme og at de burde være hjemme. Den omstrolende Ulv har sin Hule og tyer til den, naar den vil see sine Unger. Troleserne ere ikke fattigere end Ulvene. De have Landsbyer og Wigwamer og Marker med Mais; de gode Nander vilde blive trætte af at bevogte dem alene. Mit Folk maa vende tilbage og ræsse sine Ting. Der vil blive Glæde i Hytterne, naar de høre vort Skrig i Skoven! Det vil være et Sorgens Skrig; naar det er blevet forstaaet, vil der opstaa Bedrøvelse. Der vil være et Skalskrig, men ikkun et eneste. Vi have Kossusrettens Pelts; hans Lig er iblandt Fiskene. Billedet flykten maa sige, om der skal hænge nok en Skalp paa vor Stang. To Hytter ere tomme, een Skalp, levende eller død, mangler ved hver Dør.“

„Saa tag dem døde, Huroner,“ svarede Fangen med Fasthed, men aldeles uden theatralisk Praleri. „Min Time er rimeligviis kommen, og det, der maa være, det maa være. Ere I opsatte paa at pine mig, skal jeg gjøre mit Bedste for at holde det ud; skjøndt Ingen kan sige, hvorvidt

hans Natur kan taale Piinsler, førend han har søgt det."

"Den Kjøter af et blegt Ansigt begynder at stifte Halsen mellem Venene!" raabte en ung, snakkelysten Bild, som bar det passende Navn le Corbeau Rouge, et Tilnavn, han havde faaet af Franskmændene paa Grund af, at han stedse gjorde Stoi og altfor gjerne hørte sin egen Stemme; "han er ingen Kriger; han faldede le Loup Cervier, idet han vendte Ansigtet bort, saa at han ikke kunde see Glintet af sin egen Kiffel. Han grynter allerede som et Sviin; naar Huronerne Qvinde begynde at pine ham, vil han hyle som Pantherens Unger. Han er en Delaware Qvinde, iført en Yngescies Hud!"

"Lad Din Tunge kun lobe, unge Mand, lad den kun lobe," svarede Bildslytten urokket; "Du forstaaer ikke bedre og jeg kan oversee det. Ord kunne fornærme Qvinde, men neppe gjøre Knive skarpere, Ild varmere, eller Pisler sikkrere."

Nu lagde den splintrede Eg sig imellem, i rettesatte den røde Krage, fordi han saa ubetimet havde blandet sig i Sagen, og befalede de Vedkommende at binde Fangen. Dette skete, ikke af Frygt for, at han skulde flygte, eller fordi at det alt nu led til, at han ikke vilde være istand til at udholde Piinslerne med Lemmerne fri, men i den sindrige Hensigt at lade ham føle sin Hjælpeløshed og efterhaanden at rokke hans Standhaftighed ved ligesom at

undergrave den lidt efter lidt. Wildtsfytten gjorde ingen Modstand. Han lod frivilligt, om end ikke glad, sine Arme og Been bindes af de Bastreb, som efter Høvdingens Befaling bleve snørde omkring dem paa den mindst smertefulde Maade. Denne Befaling gaves hemmeligt og i Haab om, at Fangen tilsidst vilde frelse sig fra alvorligere legemlige Lidelser ved at samtykke i at tage Sumattræet til Kene. Saa snart Wildtsfyttes Legeme var blevet saa tilstrækkeligt omviklet med Bast, at det maatte frembringe en levende Føremmelse af Hjælpeleshed, blev han begstaveligen baaren hen til et ungt Træ og bunden til det paa en Maade, som forbindrede ham baade fra at røre sig og fra at falde. Hans Hue blev tagen af hans Hoved og derpaa lod man ham blive halvt staaende og halvt baaren af sine Baand for at afvente det kommende Dvtein saa godt han kunde.

Hørend der skredes til nogensombest Udørlighed, var det den splintrede Egs Dnsle at sætte sin Fanges Standhaftighed paa Prove ved at gjentage Førsøget paa at træffe et Førlig med ham. Dette kunde kun skee paa een Maade, idet Sumattræets Samtykke var uundgaeligt nødvendigt til en Overenskomst, hvorved hendes Ret til Hverne opgaves. Til den Ende opfordredes hun derpaa til at nærme sig og selv varetage sin Sag, da Ingen antoges at kunne udrette saa meget som hun selv ved denne Underhandling. Indianerinderne ere som Piger i Almindelighed venlige og ydmyge og udmærke sig ved en musikalsk Røst

og en munter Latter; men Besværligheden og Lidelser have som oftest berøvet dem disse Fortrin længe førend de opnaaede den Alder, som Sumattraet nu havde. Det skulde synes, som om der udfordredes heftige og onde Lidenskaber til at gøre deres Stemme skurrende, skøndt deres Skrig, naar de ere opirrede, kunne antage en tilstrækkelig Grad af Dis-harmoni til at baandbære deres Krav paa at besidde denne for Kjønnet særegne Giendommelighed. Sumattraet havde imidlertid ikke saa ganske manglet qvindelige Tillokkelser og var for saa kort en Tid siden bleven holdt for smuk af sin Stamme, til at hun endnu ikke havde eriaaret hele den Virkning, som Tid og Gjenvordigheder gøre paa de Fruentimmer og Mandfolk. Ved en Foranstaltning af den svindrede Eg havde nogle af Fruentimmerne anvendt Tiden til at overtale den forladte Enke til at troe, at der endnu var Haab om, at Wildtskytten vilde lade sig formaae til heller at begive sig til hendes Wigwam end til Wandernes Land, og det med et Held, som tidligere Kjendetegn neppe havde ladet formode. Alt dette var Følgen af en Beslutning af Hordingen om ikke at lade noget Middel uforsøgt til at faae den største Jæger, som dengang antoges at være i den hele Egn, eptagen i hans Nation, samt til at skaffe den Kone en Mand, som han indsaae sandsynligviis vilde falde til Besvær, dersom noget af hendes Krav paa Stammens Drømmesomhed og Dmibu blev tilfredsat.

Overensstemmende med denne Plan var Sumattraet

himmelige bleven raadet til at træde ind i Kredsen og stille sin Dvsfordring til Fangens Rejsfærdighedsseleksse, førend Horden skred til det sidste Korføg. Heri havde hun samtykket; thi det var ligeiaa tiltrækkende for Stammernes Qvinder at faae en berømt Jæger til Mand, som for de mere civiliserede Samsunds Damer at skjenke en Dig deres Haand. Da en Moders Pligter antoges at overveie alle andre Hensyn, følste Enken ikke noget til den Forlegenhed ved at fremsætte sine Fordringer, for hvilken endog en qvindelig Lykkejægeriske blandt os undertiden giver efter. Da hun derfor traadte frem for hele Forsamlingen, rejsfærdiggjorde Børnene, som hun førte ved Haanden, alle hendes Skridt.

„Du seer mig for Dig, grusomme blege Ansigt,“ begyndte hun; „Din Mand maa sige Dig mit Grinde. Jeg har fundet Dig; jeg kan ikke finde Lossen eller Pantheren. Jeg har søgt dem i Mandet, i Skovene, i Stjerne. Jeg kan ikke sige, hvorhen de ere gaaede.“

„Det veed Ingen, gode Sumattra, det veed Ingen,“ kaldt Fangen hende i Ordet. „Naar Manden forlader Legemet, gaaer den til en Verden udenfor vor Kundskab, og det Klegeste for de Efterladte er at haabe det Bedste. Begge Dine Krigere ere uden Tvivl gaaede til de lyffelige Jagtegne og naar Tiden kommer, vil Du igjen faae dem at see i deres bedre Tilstand. En Kene og Søster til

tapre Mand maa have ventet sig en lignende Ende paa deres jordiske Løbebane."

"Grusomme blege Ansigt, hvad have mine Krigere gjort, at Du skulde dræbe dem? De vare de bedste Jægere og de kjæreste unge Mand i deres Stamme; den store Mand havde meent, at de skulde leve til de visnede som Fyrens Grene og faldt under deres egen Vegt."

"Nei, nei, gode Sumatraz," afbrødes hun af Wildstutten, hvis Sandhedskjærlighed var altfor ubetvingelig, til at han taalmodigt kunde høre paa saadanne Overdrevsler, selv om de kom fra en Enkes saarede Hjerte. "Nei, nei, gode Sumatraz, det er noget for meget af Rødhedsprivilegier. En ung Mand var Ingen af dem, ligesaa lidet som Du kan kaldes en ung Kone, og med Hensyn til, at det skulde have været den store Mands Hensigt, at de skulde falde paa anden Maade, end de gjorde, da var det en slem Feiltagelse, eftersom det, den store Mand har besluttet, ganske sikkert stæet. Fremdeles er det klart, at Ingen af Dine Venner tilfoiede mig noget Ondt; jeg oploste min Haand imod dem mere paa Grund af det, de vilde have gjort, end det, de virkelig gjorde. Det er en naturlig Lov at værge sig selv."

"Det er sandt. Sumatrazet har kun een Tunge; hun kan kun fortælle een Historie. Det blege Ansigt faldede Huronerne, for at Huronerne ikke skulde falde ham. Huronerne ere en retfærdig Nation, de ville glemme det.

Høvdingerne ville luffe deres Dine og sige, at de ikke have seet det. De unge Mand ville troe, at Pantheren og Rossen ere dragne langt bort paa Jagt, og Sumaktræet vil tage sine Børn ved Haanden og gaae ind i det blege Ansigts Hytte og sige: „See, disse ere Dine Børn; de ere ogsaa mine; skaf os Føde, saa ville vi boe hos Dig.“

„Betingelserne ere uantagelige, Qvinde, og skjøndt jeg har Miedlidenhed med Dit Tab, sem det maa være tungt at bære, kunne Vilkaarene dog ikke indrømmes. Hvad det angaaer at skaffe Dig Bilet, saa vilde det ikke være nogen stor Sag, dersom vi levede nær nok ved hinanden, men derimod føler jeg, ærligt talt, ikke nogen stor Lust til at blive Din Mand og Fader for Dine Børn.“

„Betragt denne Dreng, grusomme blege Ansigt; han har ingen Fader, som kan lære ham at falde Wildt, eller tage Skalper. See paa denne Pige; hvilken ung Mand vil søge sig en Hustru i en Hytte, som intet Hoved har? Der gives flere blandt mit Fæls i Kanada og Hjortenes Bane vil findesaa mange Munde at føde, som hans Hjerte kan onste.“

„Hør, Qvinde,“ udbrød Bildiskotten, hvis Indbildningskraft var langt fra at understøtte Enkels Opfordring og nu begrundte at blive gienstridig under de levende Skilddringer, hun udfastede; „Alt dette kommer ikke mig ved. Slægt og Venner maa selv sørge for deres Faderløse og overlade dem, der ingen Børn have, til deres Ensamhed.“

Hvad mig angaaer, da har jeg intet Affkom og behøver ingen Hustru. Gaa nu, Sumattra, og lad Dine Hverdinge raade for mig; thi min Farve, Gaver og Natur kunne ikke finde sig i den Tanke at tage Dig til Kone."

Det vilde være oversflodigt vidtlostigt at forklare Virkningen af denne ligefremme Forkastelse af Entens Forslag. Dersom hendes Barm havde rummet Noget, der kunde kaldes Omhed — og sansynligviis har ingen Kvinde nogensinde ganske manglet denne qvindelige Egenskab — saa forsvandt det dog aldeles ved denne utvetydige Erklæring. Raseri, Harm, krænket Stoltthed og en Vulkan af Forbittrelse brast ud paa engang og forvandlede hende ligesom ved et Trylleslag til et Slags Banvittig. Uden at nedlade sig til at soare med Ord, fik hun Skovens Hvalvinger til at runge af sine Strig, foer ind paa sit Offer og greb fat i hans Haar, som hun syntes at ville rykke ud med Roden. Det varede Noget, førend man kunde faae hende til at slippe. Til Lykke for Fangen var hendes Raseri blindt, eftersom hans fuldkomne Hjælpeløshed ganske gav ham i hendes Vold; havde det været bedre ledet, kunde de været blevet farligt, førend der kunde komme Hjælp. I midlertid lykkedes det hende at udribe et Par Haandfulde Haar, førend de unge Mand fik hende løsrevet fra hendes Offer.

Kornærmelsen imod Sumattraet betragtedes som en Kornærmelse mod den hele Stamme; dog ikke saa meget

for Enkens egen Skyld, som paa Grund af Nationens Vre. Sumaktræet ansaaes i Almindelighed for ligesaa suur, som det Bar, hvoraf hun havde sit Navn, og nu, da hendes to store Støtter, hendes Mand og hendes Broder, vare borte, brøde hun Faa sig om at skjule deres Mødbydelighed. Ikke desto mindre var det blevet en Vressag at straffe et vlegt Ansigt, som lod haant om en Hurerinde, og i Særdeleshed en Mand, som koldblodigt foretrak Døden for at befrie Stammen for den Byrde at ernære en Enke og hendes Børn. De unge Mand robede en Utaalmodighed efter at begynde Piinslerne, som den splintrede Eg forstod, og da hans ældre Stalbrodre ikke viste sig tilbøjelige til at tillade nogen længere Udsættelse, var han nødt til at give Tegnet til at begynde det djævelske Værk.

Trettende Kapitel.

Ved saadanne Leiligheder var det en af de Vildes almindelige Skikke at sætte deres Offers Herver paa de haardeste Prover. Paa den anden Side hørte det til den indianiske Stoltthed ikke at vise nogen Eftergivenhed for Skrak eller Smerte, idet Fangeren opirrede sine Fjender til saadanne Voldsomheder, som snarest kunde have Døden til

Følge. Mangen en Krieger vidstes at have faaet sine Lidelser hurtigere tilendebragte ved drillende Vebreidelser og haantlige Ord, naar han mærkede, at hans physiske System gav efter for Smerten af Lidelser, opfundne af en djævelsk Sindrigbed, som nok kunde ferdunkle Alt det, der er blevet berettet om de religioſe Forfølgelses afſkyeligſte Grusomhed. Men denne Udvei, at benytte ſig af ſine Fjenders vilde Lidensſaber, var imidlertid negtet Vildſkytten paa Grund af hans eiendommelige Begreber om en hvid Mands Pligter, og han havde fattet den ſjælle Beſlutning hellere at taale Alt, end at vanære ſin Farve.

Ikke ſaaſnart havde de unge Mand erfaret, at det ſtod dem frit at begynde, førend nogle af de Driſtigſte og Hidſigſte iblandt dem ſprang ind paa den aabne Plads, med Tomahawken i Haanden. Her beredede de ſig til at ſlynge det farlige Vaaben i den Henſigt at ramme Træet ſaa tæt ſom muligt ved Fjængens Hoved, uden dog at røre dette. Dette var et ſaa voveligt Forſøg, at kun de, der vare beſjendte for at beſidde den ſtorſte Hærdighed i at bruge Vaabenet, erholdt Tilladelse til at betrede Skranterne, for at en ubetimelig Død ikke ſkulde afbryde den forventede Nydelse. Selv af de ſikreſte Hænder undgik Fjængen ſjældent at blive ſaaet under denne Ekſkursild og hyppigt blev Døden Følgen, om det end ikke havde været Henſigten med Raſket. For vor Helts Bedkommende frygtede den ſplintrede Eg og de ældre Krigere for, at Panthe-

rens Eljebne kunde blive Bevæggrunden for et eller andet bidstigt Gemyt til pludseligt at opøffe dennes Overvinder, idet der nu viste sig en Fristelse til at udrette dette paa den samme Maade og muligens med det selv samme Naaben, for hvilket hiin Kriger var falden. Denne Omstændighed gjorde naturligtviis Tomahawls Proven dobbelt farlig for Bildtskytten.

Det syntes imidlertid, at Alle de, som nu betraadte hvad vi ville kalde Skrankerne, havde større Lyst til at vise deres egen Færdighed, end til at berne deres Kammeraters Død. De forberedede sig Alle til Proven, snarere for at kæmpe med hverandre, end af Hovngjerrighed, og i de første Vinter stod Fangen ikke synderligt i nogen anden Forbindelse med Udsaldet, end den som hidrørte fra den Interesse, der nødvendigviis maatte knytte sig til en levende Skive. De unge Mænd vare ivrige, men ikke glubste, og den splintrede Eg troede endnu at sine Muligheden af at kunne fælle Fangen, naar de unge Mænds Forsængelighed var bleven tilfredsstillet, naturligtviis stedse under Forudsætning af, at han ikke blev et Offer for de vanskelige Forsøg, som skulde anstilles.

Den første Yngling, som fremstillede sig, kaldtes Havnen, da han endnu ikke havde havt Leilighed til at erhverve sig et mere krigerist Tilnavn. Han udmærkede sig snarere ved sin store Iddildssked, end ved sin Dygtighed eller sine Bedrifter, og de, som kjendte hans Charakter,

antog, at Fangeren befandt sig i en truende Fare, da han
 stillede sig op og vuggede Tomahawken i sin Haand. Ikke
 desto mindre var den unge Mand godmodig og det, han meest
 tænkte paa, var at gjøre et bedre Kast, end nogen a
 sine Medbeilere. Vildtskytten fik et Nys om denne Kri-
 gers Mangel paa Anseelse paa Grund af de Formaninger,
 han modtog af de Eldre, som slet ikke vilde have tilladt
 ham at betræde Kamppladsen, naar det ikke havde været
 af Grefvugt for hans Fader, en bedaget Krieger af store
 Fortjenester og som nu befandt sig i Stammens Hytter.
 Imidlertid beholdt vor Helt sin Fatning. Han var kom-
 men til den Erkjendelse, at hans Time havde slaart og at
 det snarere vilde være en Velgjerning, end en Ulykke at
 falde for den første usikre Haand, som erløstes imed
 ham. Efter en Mængde Svingninger og Gebærder, som
 lovede meget Mere, end Rarven kunde holde, lod denne
 Tomahawken flyve. Baabenet hvirvlede sig gjennem Lufsten
 paa sædvanlig Maade, slækkede en Spaan fra den Træstamme,
 hvortil Fangeren var bunden, nogle faa Tommer fra hans
 Kind og blev siddende i en stor Eg, som stod adskillige
 Alen bagved ham. Dette var aabenbart et uheldigt Udfald
 og blev ogsaa ved en almindelig Haanlatter erklæret for
 et saadant til den unge Mands store Værgelse. Paa den
 anden Side hørtes en ligesaa almindelig, men dæmpet Num-
 len af Beundring over den Standhaftighed, hvormed Fan-
 gen havde bestaaet Prøven. Hovedet var det Æneste, han

kunde røre, og det var forsættligen blevet ladet frit, paa det at Bødlerne kunde glæde sig ved og den Piinte evergaae den Skam, at det blev bøiet til Eiden, eller at andre Forsøg gjordes paa at undgaae Hugget. Wildtskytten stufede imidlertid disse Forventninger ved et Herredømme over sig selv, der gjorde hele hans Legeme ligesaa urokkeligt som det Træ, hvortil han var bunden. Han benyttede sig ikke engang af den naturlige og sædvanlige Udvei at lufte sine Dine og den kjæreste og ældste Kriger blandt de røde Mænd havde aldrig under lignende Omstændigheder mere haanligt negtet sig selv denne Fordeel.

Da Ravnen havde gjort sit ubeldige og barnagtige Forsøg, afløstes han af le Daim Mose, eller Daadyret*, en midaldrende Kriger, der besad en ualmindelig Færdighed i at bruge Tomahawken og af hvis Idræt Tilskuerne med Bished ventede sig en Nydelse. Denne Mænd havde intet af Ravnens Godmodighed og havde med Glæde offeret Fangen for at tilfredsstille sit Had til de blege Ansigter i Almindelighed, naar det ikke havde været ham mere om at gjøre at lægge sin store Dygtighed i at bruge Vaabenet for Dagen. Han opstillede sig roligt, men med en tillidsfuld Mine, vuggede kun et Diebsk sin lille Dre i Haanden, flyttede rask den ene Fod og kastede. Wildtskytten saae det hvassse Redskab hvirvle imod sig og troede, at Alt var

* Egentligt Musedyret, *Cervus alces americanus*. Lin., eller den amerikanske Hjort. D. A.

forbi, men han blev ikke berørt. Tomahawken havde for-
meligt bundet Fangens Hoved til Træet ved at tage nogle
af hans Haar med og trængte ind i den bløde Bark. Et
almindeligt Hyl tilfjendegav Tilskuernes Glæde og Daadv-
ret solte sit Hjerte svulme en Smule for Fangen, hvis
Standhaftighed alene havde sat ham istand til at give
dette Beviis paa sin fuldendte Færdighed.

Le Daim-Mose afløstes af den hoppende Dreng,
eller le Garçon qui bondit, som kom springende ind i
Kredsen ligesom en Hund eller Gød, der leger. Det var
en af hine elastiske Jnalingen, hvis Mønstre stedse synes
at være i Bevægelse, og som enten lod, som om at han,
eller paa Grund af Banen virkelig ikke var istand til at
bevæge sig paa anden Maade, end ved saadanne Krumspring
som de ovennævnte. Ikke desto mindre var han baade tap-
per og behændig og havde erhvervet sig sine Landsmands
Agtelse ved sine Bedrifter i Krigen og sit Held paa Jag-
ten. Et langt ædlere Navn vilde for lange siden være
blevet ham til Deel, naar ikke en fornem Fransmand til-
fældigviis havde givet ham hiin Benævnelse, som han sam-
vittighedsfuldt bevarede som den, der kom fra hans store
Fader, der boede hinsides den brede Saltis. Den hoppende
Dreng dansede omkring Fangen og truede ham snart paa
den ene og snart paa den anden Side og snart igjen lige
i Ansigtet med sin Tomahawf i det frugtesløse Haab at
fremtvinge et eller andet Tegn paa Frygt ved denne tilshy-

neladende Fare. Omfider udtømtes Bildtskyttens Taalmodighed ved alle disse Narrestreger og han talte nu for første Gang efter at Prøvelserne havde taget deres Begyndelse.

„Kast væk, Hurener,“ raabte han, „ellers glemmer Din Tomahawk sit Grinde. Hvi herper Du omkring ligesom en Buk, der viser sin Mage, hvor godt den kan springe, naar Du selv er en veren Kriger, og en veren Kriger byder Dig og Dine tøssede Kaprioler Trods? Kast, ellers ville Huronerne Piger lee Dig lige i Dinene.“

Enskjendt de sidste Ord ikke vare beregnede paa at gjøre en saadan Virkning, eggede de dog den „heppende“ Kriger til Raseri. Den samme nervøse Pirrelighed, som gjorde ham saa hurtig i hans Bevægelser, gjorde ham det ogsaa vanskeligt at beherske sig selv, og Ordene vare neppe komne over den Tolendes Læber, førend Tomahawken fældede Indianerens Haand, ligesom den ogsaa kastedes med en god Villie og i den Hensigt at dræbe. Havde Kastet været mindre alvorligt ment, vilde Faren maaskee have været større. Sigtet var usikkert og Dren soer forbi Fangens Kind og berørte ganske let hans Skulder i sine Bevægelser. Dette var den første Gang, at der havde været sig nogen anden Hensigt, end at stramme Fangen og lægge Hærdighed for Dagen, og den heppende Dreng blev strax fort ud af Kredsen og stærkt irettesat for sin Ubesindighed, hvorved han saa nær havde tilintetgjort alle Hordens Forhaabninger.

Efter dette Bruusboved fulgte adskillige andre unge Krigere, som ikke alene slyngede Tomahawken, men ogsaa kastede Kniven, et langt farligere Forsøg, med ubekymret Yrindighed, men dog stedse viste en saadan Færdighed, at den forebyggede, at Vildtslytten tog nogen Skade. Vel blev han flere Gange ridset i Huden, men fik ikke et eneste egentligt Saar. Den urokkelige Fastbed, hvormed han saae sine Angribere i Dinene, og især det Elags Spot, hvormed denne Prove endtes, opvakte en høj Grad af Agtelse hos Tilskuerne og da Hovdingerne erklærede, at han havde håderligt bestaaet Proven med Kniven og Tomahawken, var der, med Undtagelse af Sumatracet og den hoppende Drenge, ikke een Gæst i hele Flokken, som nærede det mindste Fjendskab til ham. Hine tvende Missernoiede stak rigtig nok Hovederne sammen og opbidsede hinandens Arriighed, men hidtil havde deres Ondskab for det meste indskrænket sig til dem selv, uagtet det nok kunde bandede, at de Andre om ikke lang Tid ved deres egne Bestræbelser kunde blive opirrede til den dæmoniske Tilstand, som pleiede at ledsage alle lignende Dyrtrin blandt de røde Mand.

Den splintrede Eg tilkjendegav nu sine Følelser, at det blege Ansigt havde vist sig at være en Mand. Han betogde maaskee nok iblandt Delawarerne, men var ikke bleven gjort til en Kvinde ligesom de. Han ønskede at erfare, om det var Hurenernes Billie at gaae videre. Men selv de blideste af Fruentimmerne havde fundet olifor megen

Tilfredsstillelse ved de overstaaede Prover til at ville blive Slip paa deres Forventning om en endnu større Nydelse og Alle forlangte derfor enstemmigt, at man skulde blive ved. Den snilde Hovding, der nærede omtrent det samme Ønske om at faae en berømt Jæger optagen i sin Stamme, som en europeisk Minister om at udfinde en ny Beskatningsmaade, brugte ethvert rimeligt Middel for i Tide at standse Proven; thi han vidste heelt vel, at naar Bødlernes besigtige Lidenslaster først vare vakte, vilde det være ligesaa let at opstemme Vandet fra de store Søer i hans eget Hjem, som at forsøge paa at holde dem tilbage paa deres blodige Løbebane. Han kaldte derfor fire eller fem af de bedste Skytter hen til sig og led dem underkaste Fangeren Rifselsproven, hvorhos han dog foreholdt dem Nødvendigheden af at bevare deres egen Hre ved den største Opmærksomhed paa, hvortledes de lagde deres Færdighed for Dagen.

Da Wildtskytten saae disse udvalgte Krigere træde ind i Kredsen med deres ladte Geværer, folte han omtrent samme Lættelse, som den elendige Lidende, der længe har udstaaet en Sygdoms Qualer, føler ved Dødens Komme. Den mindste Ulfkerhed i Sigtet med dette frygtelige Baa-ben kunde blive farlig; thi da Hovedet var Naaket, eller rettere sagt det Punkt, som det kom an paa at streife, maatte et Par Tommers Forssjæl i Retningelinien afsjære Spørgsmaalet om Liv eller Død.

Piinselen med Riflen tilstedede ikke engang saa meget

Evisslerum som Geslers Vble, idet en Haarsbrede var den yderste Grændse, som en øvet Skytte tillod sig ved en Leilighed som denne. Offerne bleve hyppigt studte gennem Hovedet af altfor uerfarne eller uduelige Hænder og det hændtes ofte, at Døden tildeelttes i et Dieblif af ustyrligt Raseri over Fjandens Standhaftighed og Drillerier. Alt dette vidste Bildtskotten meget godt; thi de gamle Mænd fordrevede de lange Vinterastener i deres Hytter med at fortælle Farsagn om saadanne Begivenheder og om deres Følges Seire og Kampe. Han ventede nu fuldt og fast Enden paa sin Løvebane og sølte et Slags tungsindig Glæde ved Tanken om at skulle falde for et saa hjært Baaben som Rislen. Imidlertid indtraf en kort Afbrydelse, forend man skred til det Yderste.

Helty Hutter havde været Vidne til Alt det, der var foregaaet, og Dytrinet havde i Begyndelsen aldeles lammet hendes svage Aand, men nu var hun kommen til sig selv igjen og blev mere og mere barmfuld over de ufortjente Lidelser, som Indianerne tilføiede hendes Ben. Skjøndt ved mange Leiligheder frygtløs og sty som en ung Raa, var denne retsindige Pige stedse uforskrædet i Mennesseligbedens Sag, idet hendes Moders Lærdomme og hendes eget Hjertes Drift — maaskee vi burde sige Tilskyndelserne af den usynlige og rene Aand, der syntes at raage over og lede hendes Handlinger — forenede sig for at undertrykke Kvindens Frygt og gjøre hende kjet og bestemt.

Hun traadte nu frem i Kredsen, blid, qvindelig ja endog undselig som altid, men alvorlig i Ord og Holdning, idet hun talte, som om hun fælte sig opretholdt ved Guds høie Bistand.

„Hvi pine I Bildtskytten, I røde Mand?“ spurgte hun. „Hvad har han gjort, at I saaledes lege med hans Liv; hvo har givet Eder Ret til at være Dommere? Sat, at en af Eders Knive eller Tomahawker havde truffet ham, hvilken Indianer iblandt Eder vilde da have funnet læge Saaet? Desuden tilføie I Eders egen Ben Skade, naar I saare Bildtskytten; thi da Fader og Hurry Harry gik ud efter Eders Skalper, vilde han ikke følge med, men blev tilbage i Kanoen. I pine Eders Ben, naar I pine denne unge Mand!“

Huronerne hørte paa hende med alvorlig Dyrkelse, sombed og en iblandt dem, som forstod Engelsk, oversatte det Sagte paa deres Modersmaal. Saa snart den splintrede Gy havde erfaret Indholdet af hendes Tale, besvarede han den i sin egen Dialekt, idet Tolken forklarede det paa Engelsk for den unge Pige.

„Min Datter har Lov til at tale,“ sagde den barste gamle Taler i en ligesaa blid Tone og med et ligesaa venligt Smil, som om han havde talt til et Barn; „Huronerne glæde sig ved at høre hendes Røst; de lytte til det, hun siger. Den store Mand taler ofte til Menneffene med saadanne Tunger. Denne Gang have hendes Dine

ikke været aabne nok til at see Alt det, der er skeet. Bildtskytten kom ikke efter vore Skalper, det er sandt; hvorfor kom han ikke? Her sidde de paa vore Hoveder; Krigerlofkerne ere gjorte til at tages fat i; en kjel Fjende burde udstrække sin Haand for at gribe dem. Trofesterne ere en altsor ster Nation til at straffe Mand, som tage Skalper. Det, de selv gjøre, lide de ogsaa at see Andre gjøre. Lad min Datter see sig omkring og tælle vore Krigere. Havde jeg ligesaa mange Hænder som fire Krigere, vilde deres Kinger være færre end mit Folk, da vi kom ind paa Ederes Bildtbane. Nu mangler en heel Haand, hvor ere Kingene? De ere blevene afbuggede af dette blege Ansigt; mine Huronere ønske at see, om han gjorde dette ved Hjælp af et modigt Hjerte, eller ved Korræderi; som en lussende Ræv, eller som en springende Panther."

"Du veed selv, Huroner, hverledes den Fne af dem foldt. Jeg saae det og Du saae det med, det var for blodigt at ssee, men det var ikke Bildtskyttens Skuld. Din Kriger trængte efter hans Liv og han forsvarede sig. Jeg veed ikke, om den gode Bog siger, at det var Ret, men Enhver vilde have gjort det. Hvis Du vil vide, bro af Eder der kan ssee bedst, nu velan, saa giv Bildtskytten en Ruffel, og Du vil saae at see, hvor langt han overgaaer hver enkelt af Dine Krigere, ja dem Alle tilsammen!"

Kunde Nogen med Ligegyldighed have bivaanet et saadant Optrin, vilde han have moret sig over det Alvor,

hvormed de Bilde hørte paa Oversættelsen af denne usædvanlige Begjering. Ingen Spet, intet Smil blandede sig i deres Forbauselse; thi Hetty havde et altfor belligt Rygte og Væsen, til at hendes Svaghed kunde blive en Gjenstand for de Naars og Blodtørstiges Forhaanelser. Hun besvarede tværtimod med ærbødig Opmarksomhed.

„Min Datter taler ikke altid som en Hovding ved et Raadeforsamlingsbaal,“ sagde den splintrede Eg, „ellers vilde hun ikke have sagt dette. To af vore Krigere ere faldne for vor Fanges Haand; deres Grav er for lille til at rumme en Tredie. Huronerne holde ikke af at lægge deres Døde i Dyrge. Skal nok en Mand drage bort til den fjerne Verden, maa det ikke være en Huroners Mand; det maa være et blegt Ansigt. Gaa, Datter, og sæt Dig hos Sumaktræet, som sørger; lad Huroner-Krigerne vise, hvor godt de kunne skyde; lad det blege Ansigt vise, hvor lidet han ændser Ruglerne.“

Hetty var ikke istand til at forlange Samtalen og vant, som hun var, til at lyde de Eldre, gjorde hun det. Der var hende befalet, satte sig taalmodigt paa en Træstamme ved Siden af Sumaktræet og vendte Dinene bort fra det pinlige Skuespil, som nu skulde opføres inden i Kredsen. Saasnart denne Afbrydelse var forbi, indtog Kriegerne atter deres Plads og beredede sig paa nu til at vise deres Hårdighed i det dobbelte Niemed at sætte Fjændens Standhaftighed paa Prøve og at godtgjøre, hvor fa-

ste Skytternes Hænder vare jels under saa spændende Om-
 stændigheder. Afstanden var kort og i een Henseende sikker.
 Men idet Bødderne havde forkortet Afstanden, var Proven
 for Fjængens Nerver bleven betydeligt større. Wildtskyttens
 Ansigt var netop langt nok borte fra Bøsserne til at und-
 gaae Virkningen af Ildstrømmen og hans rolige Dine kunde
 see lige ind i deres Mundingar ligesom i Forventning om
 det farlige Sendebud, der skulde fare ud af enhver af dem.
 De snedige Huronere vare heelt vel vidende herom og næ-
 sten Ingen af dem lagde an uden først at lade Bøsserpi-
 ven pege saa nært som muligt mod Fjængens Pande i Haab
 om, at hans Styrke skulde forlade ham og Herden komme
 til at nyde den Triumf at see et Slagtoffer bukke under
 for dens sunderlige Grusomhed. Ikke desto mindre toge samt-
 lige Medbeilere sig endnu i Væge for at saare, da det
 næstefter stet ikke at ramme Maalet ansaaes for den største
 Skam at træffe for tidligt. Det ene Skud gjordes efter
 det andet og alle Kuglerne kom Wildtskyttens Hoved ganske
 nær uden at berøre det. Men endnu havde Ingen sunnet
 ordage nogen Trækning i Fjængens Muffler, eller den mind-
 ste Blinken af hans Dine. Denne uovervindelige Føsthed,
 som overgik Alt, brød nogen Tilseerærende hidtil havde be-
 mærket af den Natur, kunde udledes af tre forskjellige År-
 sager. Den første var Hengivenhed i hans Skjebne i Fore-
 ning med en naturlig fast Høldning; thi vor Helt havde
 ganske roligt fattet sig paa at skulle det og foretrak denne

Maade for enhver anden; den næste var hans store Fortrolighed med dette Slags Vaaben, som berøvede det hele den Rædsel, der i Almindelighed er forbunden med Farens udvortes Skikkelse, og den tredie var denne Fortrolighed, som var blevet uddannet ved Ovelse i en saadan Grad, at det formeentlige Offer var istand til indtil paa en Tomme at sige, hvor hver enkelt Kugle vilde ramme, idet han beregnede dens Gang ved at see ind i Lobet af Geværet. Vildt, skyttens Bedømmelse af Ildlinien var saa nøiagtig, at hans Stoltthed omsider overvandt hans Resignation, og da Fem eller Ser havde sat deres Rugler i Træet, kunde han ikke bare sig for at yttre sin Foragt for deres Mangel paa Haand og Die.

"J kalde maaskee dette at skyde, Wingoer," udbrød han; "men vi have Squawer blandt Delawarerne og jeg har kjendt Hollænderpiger ved Michauxs Floden, som langt overgaae Eder i Færdighed. Løs mine Arme, giv mig en Niffel i Haanden, og jeg skal nagle den tyndeste Kriger, lok i hele Eders Hob til hvilketsomhelst Træ. J ville vise mig, og det paa halvhundrede Fjerne, ja endog paa hundrede, naar Maalet kan sees, i nitten Skud af tyve, eller fer den Sags Skyld i tyve af tyve, naar Bossen er god og paalidelig."

En dampet, truende Rumlen fulgte paa denne kolde Spot; Krigernes Harm blussede op ved at høre en saadan Bekrædelse af et Menneske, som i den Grad foragtede

deres Bestræbelser, at han ikke engang vilde blinke, og pludseligt blev nu en Riffel løsnet saa tæt ved hans Ansigt, som det kunde stee uden at brænde det. Den splintrede Eg indsaar, at Dieblisset var kritiskt, og da han endnu nærede Haab om at faae en saa berømt Jæger optagen blandt Stammen, lagde den snilde gamle Hovding sig itide imellem, sandsynligviis for at forebygge den umiddelbare Aendelse af den Deel af Piinslerne, som nødvendignviis maatte medføre Døden ved overordentlige legemlige Lidelser, om ikke paa anden Maade. Han gik midt ind imellem den forbittrede Gruppe og tilstalte den med sin sædvanlige snedige Logik og sit vindende Blik, som strax dømmede den bestige Bevægelse, der var opstaaet.

„Jeg seer, hvorledes det hænger sammen,“ sagde han. „Vi have baaret os ad ligesom de blege Ansigter, naar de lukke deres Døre om Natten af Frygt for den røde Mand. De bruge saa mange Stænger, at Tiden kommer og brænder dem, førend de kunne slippe ud. Vi have bundet Bidsklytten for fast; Rebene forbinde hans Lemmer fra at ryste og hans Dine fra at lukke sig. Løser ham, lader os se, hvad hans Legeme virkelig duer til.“

Det hændes ofte, at naar vi forstyrres i en Indsigtsplan, bliver enhver, om end nok saa urimelig Udvælbere benyttet, end at vi ganske opgave Forretagendet. Saaledes gik det ogsaa Hurerne; Hovdingens Forslag vandt diebliffeligen Bifald og Alere gave sig strax ifærd med at

stjære Bastrebene istykker og rive dem af vor Helt. En halv Minut derpaa stod Bildtskytten ligesaa fri for Baand, som han havde været for en Time siden, da han begyndte sin Flugt paa Hjerget. Han behøvede en Smule Tid for at faae Brugen af sine Lemmer igjen, da Blodomløbet var blevet standset ved de stramme Baand, og dette indrømmedes ham af den snilde splintrede Eg under Paastud af, at hans Legeme snarere vilde bukke under for Frygten naar det først var kommet til Kræfter igjen, skjøndt det egentligt var hans Hensigt at vinde Tid, for at de heftige Lidenskaber, der vare blevne vakte i hans unge Mandes Barm, kunde lægge sig. Denne List lykkedes og Bildtskytten fik ved at gnide Lemmerne, stampe med Fodderne og bevæge sig snart Blodet til at rulle igjen, saa at han atter kom i Besiddelse af alle sine physiske Kræfter, som om Intet havde svækket dem.

Menneskene tænke kun sjældent paa Døden, medens de glæde sig ved Sundhed og Styrke. Saaledes gik det ogsaa Bildtskytten. Efterat have været hjælveløst bunden og, som han havde haft al mulig Grund til at troe, befundet sig lige paa Grændsen af den anden Verden, virkede det at see sig saa uventet befriet, i Besiddelsen af sin Styrke og med fuldkomment Herredømme over alle sine Lemmer paa ham, som om han pludseligt var vendt tilbage til Livet, og fornyede de Forbaabninger, han tidligere ganske havde opgivet. Fra dette Dieblif forandrede alle hans

Planer og heri adlod han ifkun en af Naturens Love; thi uagtet vi have fremsfullet vor Helt som hengiven i hans Etjebne, har det langt fra ikke været vor Hensigt at skildre ham som begjerlig efter at døe. Fra det Dødelik hans Følelsses Svændkraft gjenoplivedes, vare hans Tanker skarpt henvendte paa de forstjellige Maader, hvorpaa han muligens kunde undgaae sine Fjenders Hensigter, og han blev atter den snarraadige, sindrige og bestemte Skerbygger, der var sig sine Kræfter og Hjælpemidler bevidst. Denne Forandring var saa stor, at hans Aand fik hele sin Elasticitet tilbage og, uden længere at tænke paa Underkastelse, alene tænkte paa at betjene sig af enhver mulig Krigslist.

Efterat Vildtjyppen var bleven løst, adstillede Høben sig i en Kreds for at omringe ham og Dnsket om at knække hans Mod vorede i samme Forhold hos Huronerne, som de saae Bevæger paa Vanskeligheden af at gjøre det. Hordens Hæder var nu afhængig af Udfaldet og selv hos det blidere Kjøn tabte enhver Medlidenskab med Lidelsen sig i Attraaen efter at frelse Stammens Hæder. De unge Vigers, af Naturen saa bløde og melodiske Røst hørtes at blande sig med Mandenes Trudsel og Forurettelserne med Sumak-træet antog pludseligt Præget af Hornarmelser imod enhver Huronerinde. Idet Mandene gave efter for denne vorende Tummel, trak de sig lidt tilbage og betydede Fruentimmerne, at Fangen for en Tid var overgivet i deres Hænder, da det ved saadanne Leiligheder var en almindelig

Skif, at Qvinderne bragte Offeret i Kaseri ved deres Drillerier og Smædeord og derpaa pludseligt atter overslode ham til Mandene i en Sindstilstand, som kun var lidet stillet til at modstaae Smerten af legemlige Lidelser. Ei heller manglede denne Deel af Hoben de fornødne Midler til at opnaae et saadant Diemed. Sumaktræet var en bestjendt Skjendegjæst og et Par gamle Kjerlinger, der lignede Husbjørnen, vare dragne ud med Hoben, sandsynligvis for at tage vare paa dens Anstændighed og moralske Disciplin, hvilke Ting ligesaa godt finde Sted i det vilde, som i det civiliserede Liv. Det er unødvendigt at gentage Alt det, som Ferkittrelse og Uvidenhed kunne opfinde i et saadant Diemed, da hele Korskjellen imellem dette Udbrud af qvindelig Harm og et lignende Dyrtrin blandt os selv kun bestod i Billederne og Skjeldsordene, idet Hurenkrinderne tillagde deres Fange Benavnelserne paa de laveste og meest foragtede Dyr, der vare dem bekjendte.

Nen Vildtstyttens Mand var altfor bestjæstiget til at lade sig forstyrre af negle epirrede Qvinders Forbaanelser og da deres Kaseri vorede med hans Ligeegyldighed og hans Ligeegyldighed vorede med deres Kaseri, gjorde Furiene sig snart afmægtige ved deres egne Udskeielser. Da Krigerne bemærkede, at dette Forsøg aldeles mislykkedes, lagde de sig imellem for at gjøre Ende paa denne Plan, og det saa meget mere, fordi der nu blev truffet alvorlige Foranstaltninger til at begynde de egentlige Piinsler eller

det, som skulde sætte den Lidendes Styrke paa den stærkeste Prove af legemlig Smerte. Men en pludselig og uventet Vælding, der indløb fra en af Skildvagterne, en Dreng paa ti, elleve Aar, standsede for en kort Tid alle Forberedelser og da denne Afbrydelse staaer i noie Forbindelse med Oplosningen paa vor Fortælling, ville vi meddele den i et særskilt Kapitel.

Fjortende Kapitel.

Wildtskotten kunde ikke indsee Grunden til denne pludselige Standening af hans Fjenders Bevægelser, førend Sammenhængen opklarede under Begivenhedernes Gang. Han bemærkede, at det især var Fruentimmerne, som vare bleve forstyrrede, hvorimod Mandene hvilede paa deres Maaben med et Slags høitidelig Forventning. Det var klart nok, at der ikke herskede nogen Urolighed, men ikke ligesaa tydeligt, at det var en venstabelig Hændelse, som forvoldte Opsættelsen. Den splintrede Eg var upaatvivleligt underrettet om det Hele og syntes med en Bevægelse med Armen at paalægge Kredsen at forblive ubrudt og hver enkelt Person at oppebie Udfaldet paa den Plads, som han eller hun da indtog. Et Par Minuter vare tilstrækkelige

til at bringe en Forklaring af denne forunderlige og gaadefulde Pause, som snart endtes ved Synet af Judith, der viste sig og strax fik Afgang indenfor Kredsen.

Studsede Bildtskynen ved dette uventede Komme, da han altfor godt vidste, at den begavede unge Pige ikke kunde regne paa den Fritagelse for Fængenskabets Folger, som saa beredvilligt indrømmedes hendes svagsindede Søster, blev han ligesaa forundret over den Dragt, hvori hun kom. Hele hendes sædvanlige Paaklædning havde, saa pyntelig og klædelig den ogsaa var, maattet give Plads for den Brokade, der allerede er bleven omtalt og som tidligere havde gjort en saa stor og magist Virkning paa hendes Udvortes. Men dette var ikke Alt. Da hun var vant til at see Hertets Damer i Datidens stive Galladrage og var fortrolig med deslige Sager indtil de mindste Ubetydeligheder, var det lykket hende at fuldstændiggjøre sin Paaklædning paa en Maade, som ikke havde nogen paafaldende Mangel i Enkeltbederne, eller engang fertraadte en Uoverensstemmelse, som selv den i Toilettets Mytterier Indviede kunde have opdaget. Hoved, Hæder, Arme, Hænder, Bryst og Draperi passede sammen saaledes som den qvindelige Dragt dengang onsaes for at være meest tiltrækkende og harmonisk, og det Maal, hun stræbte efter, nemlig at føre de uvidende Bilde bag Lyset ved at faae dem til at troe, at deres Gjest var en Dame af Stand og Vigtighed, kunde godt være lykket hende med Holf, som havde lært at gjøre Forskiel imellem

den ved dens Farvespil frembragte Virkning, saaledes undlod Dragten ikke at forhøje denne Skjsnhed i en Grad, som endog oversteeg hendes Forhaabninger. Bildtskytten selv var forbauset og det fuldt saa meget over det straalende Billede, som den unge Pige fremskillede, som over den Lige-guldighed for Følgerne, hvormed hun havde trodset Farerne ved det Skridt, hun havde gjort. Under disse Omstændigheder ventede Alle, at den Fremmede skulde forklare sin Hensigt, hvilken var ligesaa uforstaaelig for de fleste af Tilskuerne, som hendes Komme.

„Hvilken af disse Krigere er den øverste Høvding?“ spurgte Judith Bildtskytten, saasnart hun mærkede, at man ventede, at hun skulde aabne Samtalen; „Mit Grinde er for vigtigt til at kunne meddeles til Nogen af lavere Rang. Forklar først Hurerne det, jeg har sagt, og svar derefter paa det Spørgsmaal, jeg har gjort.“

Bildtskytten adlød uden Indvendinger, medens Tilhørerne begjerlige lyttede til Fortællningen af de første Ord, der vare komne fra en saa ualmindelig Skikkelses Læber. Spørgsmaalet syntes ganske at passe sig for en Person, som selv havde ethvert Prag af Rang. Den splintrede Eg gav et vassende Svar, idet han fremskillede sig for sin skjonne Gjest paa en Maade, der ikke leynede nogen Tvivl om, at han var berettiget til al den Dmærksomhed, hvorefter han gjorde Krav.

„Jeg kan tro denne Hurer,“ tog Judith atter

tilorde, idet hun spillede sin paatagne Rolle med en Sælskerhed og Værdighed, der gjorde hendes Efterlignelsesgaver Værd; thi hun bestræbte sig for at lægge den samme nedladende Høflighed i sit Væsen, som hun tidligere ved en lignende, men mere venstabelig Leilighed havde bemærket hos en Generals Frue; „jeg troer, at Du er den Overste blandt denne Skare; jeg seer Tegnene paa Forstand og Eftertanke paa Dit Ansigt. Til Dig maa jeg derfor henvende mine Ord.“

„Lad Skovens Blomst kun tale,“ svarede den gamle Hovding høfligt, saasnart det, hun havde sagt, var blevet oversat saa at Alle kunde forstaae det. „Er hendes Ord ligesaa behagelige som hendes Udsende, vilde de aldrig forlade mine Øren; jeg vil høre dem længe efterat Kanadas Vinter har dræbt Blomsterne og frosset alle Sommerens Taler.“

Denne Beundring var kjærkommen for en Person som Judith og bidrog fuld saa meget til at opretholde hendes Hæder, som den nærede hendes Forsængelighed. Smilende uvillkaarligt eller til Trods for hendes Ønske at synes tilbørlig, gik hun videre.

„Hør nu mine Ord, Huroner,“ vedblev hun. „Dine Dine sige Dig, at jeg ikke er nogen almindelig Kvinde. Jeg siger ikke, at jeg er dette Lands Dronning; hun er langt borte i et fjernt Land, men under vore naadige Værelser gives der mange Grader i Rang og en af dem har

jeg. Hvad Rang egentligt er, behøver jeg ikke at sige, da Du dog ikke vilde forstaae mig. I den Henseende maa Du stole paa Din Dine. Du seer hvad jeg er; Du maa føle, at Du ved at lytte til mine Ord hører paa en Person, der kan blive Din Fiende eller Din Ven, alt efter som Du behandler hende.

Dette blev godt fremsagt med tilbørligt Hensyn for Bæsenet og en Fasthed i Tønen, som i Sandhed var overraskende i Betragtning af de stedfindende Omstændigheder. Det blev derhos godt, skjøndt ukunstlet oversat paa den indianske Dialekt og modtoges med en Erbødighed og et Alvor, der varslende godt for den unge Pige. Men det er ikke let at forfølge en Indianers Tanker til deres Kilde. Judith ventede længselsfuldt paa Svaret, fuld af Haab selv medens hun tvivlede. Den splintrede Eg var en færdig Taler og svarede saa hurtigt, som det kunde forenes med Indianernes Begreber om Sammelighed, da dette eiendommelige Folk synes at betragte en kort Pause som Tegn paa Agtelse, eftersom den tilkjendegiver, at de allerede herte Ord ere blevne tilbørligt overveiede.

„Min Datter er smukkere, end Ontarios vilde Roser; hendes Ord ere ligesaa behagelige for Dret som Drosselens Sang,“ svarede den forsigtige og snedige Høvding, der var den Æneste i Hoben, der ikke var bleven aldeles blandet af Judiths usædvanlige og pragtfulde Udvortes, men misvilede medens han beundrede; „Honningfuglen er ikke

stort større end Bien, men dog ere dens Fjer ligesaa brogede som Paafuglens Hale. Den store Mand giver undertiden meget smaa Dyr meget glimrende Farver, men han bedækker ogsaa Daadyret med grove Haar. Min Datter har uden Tvivl en meget stor Wigvam her i Nærheden af Eoen, nægtet Hurenerne ikke have kunnet finde den paa Grund af deres Uvidenhed.

Jeg har sagt Dig, Hovding, at det vilde være unyttigt at underrette Dig om min Rang og mit Opholdssted, da Du dog ikke vilde kunne forstaae det. Du maa i saa Henseende stole paa Dine Dine; gives der nogen rød Mand, som ikke kan see? Dette Teppe, jeg har paa, er ikke nogen sædvanlig Squaws Teppe; disse Pryddelser ere saadanne, som kun Hovdingers Hustruer og Døttre gaae med. Hør nu, hvorfor jeg er kommen alene blandt Dit Folk, og lag vel Mærke til det Grunde, der har ført mig herhid. Yngesserne have ligesaa vel unge Mand som Hurenerne og dertil mange af dem; det veed Du alt for godt.

Yngesserne ere ligesaa talrige som Bladene paa Træerne! Det veed og soler enhver Hurener. Jeg forstaaer Dig, Hovding. Harde jeg taget en Hob Folk med, kunde det have voldt Uleilighed. Mine unge Mand vilde have seet vrede til hinanden, og Dine unge Mand vilde have seet det blege Ansigt naar mine unge Mand havde seet det blege Ansigt. Han er en stor Jæger og

elstes meget af Alle i Forterne baade nær og fjernt. Der vilde være opstaaet en Kamp om ham og Profeternes. Sper tilbage til Kanada være blevet betegnet med Blod. „Der er allerede saa meget Blod paa det nu,“ svarede Hordingen mørkt, „at det blander vore Dine. Mine unge Mand see, at det Altsammen er Huronerblod.“

„Ganske vist og mere Huronerblod vilde der være blevet udgydt, dersom jeg var kommen, omringet af blege Ansigter. Jeg har hørt tale om den splintrede Eg og troet, at det vilde være bedst at lade ham vende tilbage i Fred til sin Landsby, for at han kunde lade sine Kvinder og Børn blive hjemme; skulde han derefter have Lyst til at drage ud efter vore Skalper, ville vi møde ham. Han helder af smaa Rißler og Dyr, der ere gjorte af Glybenbren. See, jeg har taget nogle med for at vise ham dem. Jeg er hans Ven. Naar han har pakket disse Ting ind imellem sine Giendele, vil han ile tilbage til sin Landsby, førend nogen af mine unge Mand indbenter ham, og da kan han vise sit Folk i Kanada, hvilke Rigdomme det kan hente sig her nu, da vore store Fædre hiinsides Salt søn have sendt hinanden Stridsøren. Jeg vil føre denne store Jæger, som jeg behøver til at forsyne mit Huus med Vildt, tilbage med mig.“

Judith, som tilstrækkeligt kjendte Indianernes Stille, søgte at udtrykke sine Tanker paa dette Folks syndige Maade, hvilket ogsaa lykkedes hende over hendes egen For-

ventning. Bildistytten lod hende vederfares fuldkommen Retfærdighed ved Oversættelsen og det saa meget desto bedre villigere, som den unge Vige omhyggeligt undgik enhver ligesom Usandhed, en Hyliding, hun vdede den unge Mands betjendte Medbydelighed for Lagn, den han betragtede som en Lavhed, der var en hvid Mands Gaver aldeles uvar- dig. Tilbudet af de to tilbageblevne Giebhanter samt de enkelte Pistoler, hvoraf den ene var bleven aldeles for- dærvet, frembragte en almindelig Bevægelse blandt Hure- nerne, skøndt den splintrede Eg modtog det med Kulde- uagtet den Fryd, hvormed han første Gang havde opda- gnet, at der sandsynligvis gaves Dyr med to Haler. Denne koldblodige og skarpsindige Vilde var, kort sagt, ikke saa let fortag Lyset, som hans Stalbrodre og med en Vres- følelse, som Halvdelen af civiliserede Verden vilde have anset for overdreven, afsløg han at tage imod en Bestikkelse, som han ikke havde Lyst til at fortjene ved at soie Giver- inden i hendes Døfter.

Min Datter kan behelde Evinet med de to Haler og svise det, naar hun mangler Bildt," svarede han tørt, "og det lille Gerær med to Mundinger. Hurenerne flyde Hjerte, naar de ere sultne, og have lange Riser til at kæmpe med. Denne Jager kan ikke forlade mine unge Mand nu; de ønske at erfare, om han er ligesaa kæl, som han praser af."

Det behøves jeg, Hurener, afbrød Bildistytten

ham med Varme. „ja, det benægter jeg reent ud som Noget, der strider imod Sandhed og Fornuft. Ingen har hørt mig prale og Ingen skal faae det at høre, om I saa slaae mig levende og derpaa slege det bærende Kjød under Eders djævelske Drifindelser og Grusomheder! Vel er jeg ringe, ulykkelig og Eders Fange, men jeg er ingen Praler netop paa Grund af mine Gaver!“

„Mit unge blege Ansigt praler af, at han ingen Praler er,“ svarede den snedige Hovding; „han maa altsaa have Ret. Jeg hører en fremmed Fugl synge; den har meget rige Tjer. Ingen Hurenor har nogensinde før seet saadanne Tjer! De vilde skamme sig ved at vende tilbage til deres Landsby og fortælle deres Folk, at de have ladet deres Fange gaar paa Grund af denne fremmede Fugls Sang, uden dog at kunne sige Fuglens Navn. De vide ikke, om de skulle kalde den en Gjerdesmutte eller en Grønspette. Det vilde være en stor Skam; mine unge Vænder vilde ikke faae Lov til at drage omkring i Skovene uden at have deres Modre med, for at de kunne sige dem Navnene paa Fuglene.“

„Du kan svørge Din Fange om mit Navn,“ svarede Vænderen. „Det er Judith og der staar en heel Deel om Judith i de blege Ansigtets bedste Bog, Bibelen. Et jeg en Fugl med smukke Tjer, saa har jeg ogsaa et Navn.“

„Nei,“ svarede den snedige Hurenor og robede den Lii, han saa længe havde brugt, idet han nu talte Engelsk

med nogensunde Noiaagtighed, „jeg ikke spørge Fange. Han træt; behøver Hvile. Jeg spørge min Datter med svagt Sind. Hun tale Sandhed. Kom hid, Datter; Du svare; Dit Navn Hetty?“

„Ja, saaledes kalder man mig,“ svarede Pigen, „men det skrives Esther i Bibelen.“

„Hun ogsaa skrevet i Bibel! Alt skrevet i Bibel! Lige meget — hvad hendes Navn?“

„Det er Judith og er skrevet saaledes i Bibelen, skjøndt Fader undertiden kaldte hende Jude. Det er min Søster Judith, Thomas Hutters Datter, Thomas Hutter, som I kaldte Wesslusrotten, skjøndt han ingen Wesslusrotte var, men et Menneske ligesaa vel som I; han boede i et Hus paa Vandet og det var nok for Eder!“

Et triumpherende Smil spillede paa Hordingens rynkede Nasen, da han saae, hvor seldsamt hans Dyfdring til den sandhedsfjærlige Hetty var lykket ham. Hvad Judith angik, da indsaae hun i samme Dieblis, som hendes Søster blev spurgt, at Alt var tabt; thi ingen Tegn, ingen Benner vilde have berøget denne retsindige Pige til at fremkomme med en Usandhed. Hun vidste, at det vilde være frugtesløst at forsøge paa at indbilde de Bilde, at en Datter af Wesslusrotten var en Prindsesse eller en fornem Dame, og saae sin dristige og sindrige Man til Fangeens Befrielse strande af en af de simpleste og naturligeste Marsager, som kunde tænkes. Hun bevendte derfor sit

Bliv paa Wildtskysten ligesom for at bønfaalde ham om at træde imellem for at frelse dem Begge.

„Det nytter ikke, Judith,“ sagde den unge Mand til Svar paa denne Drøftning, som han forstod, skøndt han indsaae dens Overflødighed; „det nytter ikke. Det var et dristigt Indfald og kunde have anstaaet en Generals Frue; men hiin Mingo — den splintrede Eg var gaaen lidt tilside og kunde ikke børe dem — „men hiin Mingo er en ualmindelig Mand og lader sig ikke narre ved unaturlig List. Tingene maa vise sig for ham i deres rette Orden, naar de skulle drage en Sky for hans Dine! Det var for meget at forsøge paa at faae ham til at troe, at en Dronning eller en stor Dame opholdt sig her mellem disse Bjerge, og han troer uden Tvivl, at de smutte Klæder, De har paa, ere noget af det Bytte, som tilbørte Deres Fader eller ham, som forben ansaars for Deres Fader, hvilket de rimeligviis ogsaa ere, hvis Alt det, Joll siger, er sandt.“

„I det mindste vil min Marvarelle her frelse Dem for en Tid, Wildtskytte. De ville neppe give sig til at pine Dem lige for mine Dine.“

„Hvorfor ikke det, Judith? Troer De, at de ville behandle et af de blege Ansigtets Fruentimmer mere skønsomt, end de behandle deres egne? Vel vil Deres Kion sandsynligviis frelse Dem fra Piinslerne, men det vil ikke frelse Deres Frihed og maassée ikke Deres Skalp. Sid

De ikke var kommen, gode Judith; det kan ikke blive mig til nogen Nytte, men maaskee Dem selv til stor Skade. Jeg kan dele Deres Eljebne, svarede Pigen med boimodig Begeistring. De skulle ikke tilføie Dem noget Ondt, medens jeg er tilstede, hvis det staaer i min Magt at forhindre det — desuden —

Desuden hvilket, Judith? Hvilke Midler har De til at standse indianer Grusomhed, eller afværge indianer Djævelskunster?

Maaskee ingen, Wildtskytte, svarede Pigen med Fasthed; men jeg kan lide med mine Venner — doe med dem, om det behøves.

Alt, Judith, lide kan De, men doe gjør De ikke, førend Herrens Time kommer. Det er lidet sandsynligt, at en Person af Deres Alen og Deres Eljebhed vil faae en tungere Lød, end at blive en Hørdings Hustru, dersom Deres brude Tilbærligheder forovrigt kunne nedlade sig til et Egteskab med en Indianer. Det havde været bedre, om De var bleven i Arken eller i Kastellet; men skeet er skeet. De vilde have sagt Noget, da De standsede ved desuden?

Det er ikke raadeligt at omtale det her, Wildtskytte, svarede Pigen hurtigt og gik ligegyldigt forbi ham for at kunne tale med dæmpet Stemme; men halv Time er Alt for os. Deres Venner ere ikke orkesløse.

Jægeren svarede kun med et taknemligt Blik og vendte

sig dervaa om mod sine Fjender, sem om han atter var rede til at trodse deres Wiinsler. De Eldre blandt Hoben havde holdt en kort Raadslagning og havde nu ligeledes taget deres Beslutning. Den splintrede Egs barmhjertige Henligt var bleven betydeligt svækket ved Judiths List, som, da den havde forfeilet sit egentlige Maal, sandsynligviis vilde foranledige netop det Modsatte af det, hun havde ventet. Dette var naturligt, da Følelsen understøttedes af en Indianers Harme over at see, hvor nær han havde været ved at blive ført bag Lyset af en uerfaren Pige. Nu vare Alle blevene vidende om, hvem Judith virkelig var, idet hendes vidt og bredt berømte Skjonhed hidreg til at robe hende. Hvad den usædvanlige Dragt angik, saa sammenblandes den med den dybe Gaade, Dyrene med to Haler, og mistede for Dieblisset sin Indflydelse.

Da den splintrede Eg derfor atter viste sig for Kongen, var hans Ansigt blevet ganske anderledes. Han havde opgivet Tanken om at fælle ham og var ikke længere tilbøielig til at forhale den alvorligere Deel af Wiinslerne. Denne Forandring i Ansigtet var ogsaa bleven meddeelt de unge Mand, som allerede havde meget travlt med at træffe Foranstaltninger til det forestaaende Optrin. En Mangde tørt Træ blev hurtigt opstillet i Nærheden af Træstammen; de Splinter, som skulde stikkes ind i Slagtofferets Rjod, seend de antændtes, vare sankede sammen og Rebene, hvormed han igjen skulde bindes til Træet,

vare allerede tagne frem. Alt dette skete under den dybeste
 Taushed, medens Judith iagttog enhver Bevægelse med aan-
 delos Forventning og Vildtskytten selv blev staaende, til-
 syneladende ligesaa uroffelig som en af Granerne paa Bjer-
 gene. Da Krigerne imidlertid nærmede sig den unge Mand
 for at binde ham, kastede han dog et Blik paa Judith, li-
 gesom om han vilde spørge, om han skulde gjøre Modstand el-
 ler underkaste sig. Hun raadede med en betydningsfuld
 Gebærde ham til det Sidste og en Minut derefter var
 han atter snøret fast til Træet og en hjælpeløs Gjenstand
 for enhver Forbaanelse eller Marter, der maatte tilføies
 ham. Alle gik nu saa ivrigt tilværks, at der ikke blev
 talt et Ord. Brændestabelen blev øieblikkeligt stukken i
 Brand og Enden paa det Hele imodesaaes med spændt
 Forventning.

Det var ikke Hæronernes Hensigt reent at tage Livet
 af deres Slagtoffer ved Hjælp af Ild. De vilde kun
 sætte hans physiske Styrke paa den næst efter denne Yder-
 ligbed haardeste Prøve, skjøndt de vel havde besluttet at
 tage hans Skalp hjem med til deres Landsby, men først
 efterat have knækket hans Standhaftighed og faaet ham til
 at jamre og vaande sig. Til den Ende var Baalet ble-
 vet opstablet i en pæsende Afstand, eller i en saadan, i
 hvilken Heden troedes at ville blive utaalelig, men uden
 at være umiddelbart farlig. Men Afstanden var, som det
 saa ofte gik ved saadanne Leiligheder, bleven feilagtigt be-

regnet og Luerne begyndte at nærme deres fløvede Tunger saa tæt hen til Slagtofferets Ansigt, at det snart vilde have været forbi med ham, dersom Hetty ikke var styrtet frem gennem Hoven med en Green i Haanden og havde adskilt det blussende Baal til alle Sider. Mere end een Haand eksplostedes for at slaae den Forbovne til Jorden, men Hovdingerne forhindrede det ved at erindre deres opirrede Stalbrødre om hendes Hands Tilstand. Selv havde Hetty intet Begreb om den Fare, for hvilken hun udsatte sig, men saae sig, efter at have fuldkrægt denne dristige Gjerning, om med harmfuld Fortørnelse, som om hun vilde irettesætte Hoven af uopmærksomme Vilde for dens Grusomhed.

„Gud velsigne Dig, dyrebare Søster, for denne modige og raske Handling!“ stammede Judith, der selv følte sig saa mat, at hun ikke var istand til nogen Anstrengelse; „Himlen har selv sendt Dig i sit hellige Erinde.“

„Det var godt meent, Judith,“ Svarede Offeret; „det var fortræffeligt meent og stete i Lide, skøndt det tilids dog maaskee vil vise sig at have været ubetimeligt. Det som skal ske, maa ske snart, ellers vil det om foie Tid være for sildigt. Havde jeg indaandet een Mundfuld af hiin Lucfunde ingen menneskelig Magt have frelst mit Liv, og De seer, at de dennegang have bundet min Vande saaledes, at jeg ikke kan røre Hovedet det mindste. Det var godt

meent, men det havde maaskee været barmhjertigere at have ladet Luerne raade.

„Grusomme, hjerteløse Huronere!“ udbrød den endnu opbragte Hetty; „Ville I brænde et Menneske og en Christen som et Stykke Træ? Have I aldrig læst Eders Bibel? Eller troe I, at Gud vil glemme saadant Noget?“

Paa et Blik af den splintrede Eg bleve de adskillige Brande atter samlede; frist Ved lagdes til og selv Qvindene og Børnene fik travlt med at samle tørre Grene. Netop som Luen var i Begreb med at blusse op for anden Gang, trængte en Indianerinde sig gennem Kredsen, nærmede sig Baalet og stødte de antændte Driste tilside med sin Fod for at forhindre Branden. Et Hyl fulgte paa dette atter sluffede Haab, men da den Forvorne vendte sig om mod Kredsen og viste den Iys's Ansigt, afsløstes det af et almindeligt Udraab af Glæde og Overræffelse. For et Dieblif glemtes enhver Tanke om at fortsætte det begyndte Værk og Uge og Gamle flokkede sig skyndsomt om Pigen for at erfare Grunden til hendes pludselige og uventede Tilbagekomst. I dette vigtige Dieblif talte Iys til Judith med dæmpet Røst, stak hende en lille Gjenstand i Haanden og vendte sig derpaa om for at hilse paa Huronerinderne, af hvilke hun var almindeligt yndet. Judith gjenvandt sin Fatning og handlede rast. Den lille, hvass Kniv, som Iys havde sluffet til hende, gav hun nu til Hetty som det sikreste og mindst mistænkte Middel til at

bringe den i Vildtskyttens Hænder. Men Hettys svage Forstand kuldkastede alle deres velgrundede Forhaabninger. Istædetfor først at befrie Offerets Hænder og dervaa skjule Kniven i hans Klæder, for at han kunde benytte den i det beleiligste Dieblis, stred hun selv sindigt og ensfoldigt til Værket og sønderstaa de Bænd, som holdt hans Hoved, paa det at han ikke igjen skulde være udsat for at indaande Luen. Hetty standsedes, førend hun havde befriet mere end Overdelen af Fangens Legeme, Armene nedefor Albuerne derunder ikke indbefattede. Denne Opdagelse vakte strax Mistanke mod Tys; men da denne modige Pige blev spurgt om Sammenhængen, viste hun sig til Judiths Forundring slet ikke tilbøjelig til at benægte sin Deelagtighed i det Skets.

„Hvorfor skulde jeg ikke hjælpe Vildtskytten?“ spurgte hun med en bestemt Qvindes Klost. „Han et Broder til en delawarisk Hørding; hele mit Hjerter er Delawarisk. Træd frem, elendige Slaaentorn, og væk den irettesliske Waaling af Dit Ansigt; træd frem for Hurerne, Kragt som Du er; Du vilde hellere æde Nadslet af Dine egne Døde, end lide Sult. Opstiller ham Ansigt til Ansigt mod Vildtskytten, Hørdinger og Krigere; jeg skal vilse Eder, hvilken Ueløst I have havt i Eders Stomme.“

Disse skjelle Ord, som fremsagdes paa deres eget Sværg og med et tillidsfuldt Blik, gjorde et dybt Indtryk paa Hurerne. Korraderi er steds udsat for Mis-

tanke og skjønt den frakaldne Slaaentorn havde søgt at tjene Fjenden godt, havde hans Bestræbelser dog ikke udrettet stort Andet, end at han blev taalt. Hans Omste om at erholde Tys til Hustru havde først bragt ham til at svige hende og sine Landsmænd, men alvorlige Medbejlerer til hans første Plan vare opstaaede blandt hans ny Venner og havde endnu mere svækket deres Sympathi med Korraderiet. Det var, kort sagt, egentlig kun blevet tilsladt Slaaentornen at opbolde sig i Hurenernes Leir, hvor han blev betragtet lige saa strengt og omhyggeligt som Tys selv, samt visse sig sjældent for Hovdingerne og endnu mindre for Vildtskytten, der ligesom til dette Virke var uvidende om hans Mærkværdighed. Men da han nu blev saaledes opfordret, kunde han ikke længere holde sig i Baggrunden. „Vaske den iredeske Maling af sit Ansigt,“ gjorde han ikke; thi da han stod i Midten af Kredsen, var han saamasseret under disse ny Farver, at Jægeren i Begyndelsen ikke gjenkjendte ham. Han antog ikke desse mindre en trods sig Wine og svurte hovmodigt, hvad man havde at sige paa „Slaaentornen.“

„Spørg Dig selv derom,“ vedblev Tys modigt, skjønt hendes Varsel blev mindre bestemt og Judith og Vildtskytten, om ikke Andre, kunde bemærke et let Anstreg af Ustædighed hos hende. „Spørg Dit eget Hjerte derom, Du Delawareernes lusende Marmeldyr; mød ikke her med en ustyldig Mands Ansigt. Gaa hen og speil Dig i Rilden;

see Dine Kjenders Farver paa Din søgnagtige Hud; kom derpaa tilbage og pral af, hvorledes Du løb bort fra Din Stamme og tog Franskmændenes Teppe til at skjule Dig i! Mal Dig saa broget som Honningsfuglen; Du vil dog stedsse være ligesaa sort som Kragen."

Iys havde, medens hun opholdt sig blandt Huroernerne, stedsse været saa blid, at de nu hørte paa hendes Sprog med Forbauselse. Hvad Forbryderen angik, da togte Blodet i hans Årer og det var et Held for den smukke Talerinde, at det ikke stod i hans Magt at iværksætte den Hævn, han brændte efter at tage over hende til Trods for sin foregivne Kjærlighed.

"Hvo kalder paa Slaaentornen?" spurgte han barsk. "Er det blege Ansigt kjed af Livet, er han bange for indianstæ Piinsler, saa tal, splintrede Eg; jeg skal sende ham bag efter de Krigere, vi have mistet."

"Nei, Hovding, nei, splintrede Eg," kaldt Iys ham ivrigt i Taleren. "Bildtskysten er ikke bange for Noget, mindst for en Krage! Løs ham — stjar hans Baand over — stil ham Ansigt til Ansigt mod denne strigende Fugl; saa skulle vi see hvem der er kjed af Livet."

Iys gjorde en Berørelse fremad ligesom for at tage en Kniv fra en ung Mand for selv at udføre den Gjerning, hun havde nævnt, men paa et Tegn af den splintrede Eg lagde en gammel Krieger sig derimellem. Hovdingen iagttog Alt det, Pigen gjorde, med Mistro; thi selv me-

dens hun førte det kjæfeste Sprog og talte med størst Fatsning, var der udbredt et Anstrog af Usikkerhed og Forventning over hende, som ikke kunde undgaar en saa skarp Tagelager. Hun spillede sin Rolle godt, men to eller tre af de gamle Mand vare ligeledes overtydede om, at det kun var en Rolle. Hendes Forslag om at løse Bildtsbyten forkastedes derfor, og den stussede Tys saae sig stødt tilbage fra Træstammen i samme Dieblif, hun troede at have seiret. Paa samme Tid blev Kredsen, som var bleven sammentrængt og forvirret, udvidet og atter bragt i Orden. Den splintrede Eg tilkjendegav nu, at det var de gamle Mands Hensigt at begynde igjen, da Ovsattelsen havde været længe nok og ikke ført til Noget.

„Holder inde, Huronere! Standser Hørdinger!“ udbød Judith, næsten uden at vide hvad hun sagde, eller hvorfor hun lagde sig imellem, undtagen for at vinde Tid; „For Guds Skyld, kun en eneste Minut endnu — — —“

Ordene afbrødes ved en anden og endnu overordentligere Forstyrrelse. En ung Indianer kom farende gienem Huronerne Hæfter og sprang midt ind i Kredsen paa en Maade, som enten tilkjendegav den høieste Grad af Tiltid eller en Forrovenhed, der grændsede til Dumdriftighed. Fem eller sex Skildvagter bevogtede endnu stedse Søen paa forskjellige og fjerne Punkter og den splintrede Eg troede først, at det var en af dem, som havde indfundet sig med magtpaaliggende Tidender. Imidlertid var den

Fremmedes Bevægelser dog saa hurtige og hans Krigsdragt, som ikke levede ham synderligt mere Beskyldning, end en Billedstøtte fra Oldtiden, havde saa lidet Fiendemmeligt ved sig, at det i det første Dieblis var umuligt at see, om han var Ven eller Fjende. Tre Syring bragte denne Kriger hen ved Siden af Vildtskotten, hvis Baand bleve sonderfkaarne med en Raskhed og Sikkerhed, som gjorde Fangen fuldkomment til Herre over sine Lemmer. Førend dette var gjort, værdigede den Fremmede ikke nogen anden Gjenstand et Diebst; først da vendte han sig om og viste de forbausede Huronere en ung Krigers adle Pande, smukke Skikkelse og Orneblis i en Delawarers fulde Rustning og Maling. I hver Haand holdt han en Riffel, hvoraf Kolberne hvilede paa Jorden, og ved den ene af dem hangte Kuglevesen og Krudthornet, som borte til den. Det var Hjortefalder, som han, medens han stolt og trodsigt betragtede Hoben omkring sig, led falde tilbage i dens rette Giermands Hænder. Nærværelsen af to bevæbnede Mand midt imellem dem bragte Huronerne til at lufte. Deres Rifler vare opstillede imod forskjellige Træer og deres eneste Baaben bestode i deres Knive og Tomahawker. Imidlertid havde de for megen Fatsning til at robe Krugt. Det var kun lidet sandsynligt, at en saa ringe Styrke vilde angribe en saa stor Hæd, og Enhver ventede, at et eller andet overordentligt Forslag vilde følge evenpaa et saa af-

gjørende Skridt. Ei heller syntes den Fremmede at ville flusse dem; thi han lovede sig til at tale.

„Huronere,“ sagde han, „Jorden er meget stor. De store Søer ere ogsaa store; hiinsides dem er der Plads til Troleserne; der er Plads til Delawarerne paa denne Side af dem. Jeg er Chingachgook, en Søn af Unkas, en Slægtning af Tamenund. Dette er min Brud; hiint blege Ansigt er min Ven. Mit Hjerte blev tungt, da jeg saa nede ham; jeg fulgte ham til Eders Leir for at paasee, at ingen Skade vederfæres ham. Alle Delawarernes Piger vente paa Rab! De forundre sig over, at hun bliver saa lange borte. Kom, lader os sige Farvel og gaar vor Gang.“

„Huronere, det er Eders Dødsfjende, den store Slange blandt dem, I bade!“ raabte Slaacentornen. „Undkommer han, vil der være Blod i Eders Mofasinsver lige herfra og til Kanadaerne. Jeg er beelt Huroner!“

Med disse Ord kastede Forræderen sin Kniv efter Delawarerens nøgne Bryst. En hurtig Armbevægelse af Iys, som stød tæt ved ham, afveiede Kasket, saa at det farlige Vaaben begravede sin Spids i en Gran. I næste Dieblis blinkede et lignende Vaaben fra Slangens Haand og dirrede i den Troleses Hjerte. Der var neppe forløbet en Minut mellem det Dieblis, da Chingachgook var sprunget ind i Kredsen, og det, da Slaacentornen faldt som en Træfalds em i hans Fodsrør. Begivenhedernes Hurtighed

havde forhindret Hurerne fra at handle, men denne Katastrofe forbød enhver videre Udsættelse. Et almindeligt Udraab paafulgte og hele Skaren kom i Bevægelse. I det samme hortes en i Skovene usædvanlig Lyd og samtlige Hurerne, Mænd og Qvinder, standsede for at lytte med spidsede Øren og forventningsfulde Ansigter. Lyden var regelmæssig og tung, som om en umaadelig Mængde Torbister faldt til Jorden. Nu bleve Gjenstande synlige imellem Træerne i Baggrunden og en Afdeling Soldater saaes nærme sig i afmaalt Takt. De rykkede frem i Stormskridt, medens de røde kongelige Uniformer skinnede mellem Skovens lysegrønne Løv.

Dette er ikke let at beskrive det Optrin, som nu paafulgte. Det var et saadant, hvori vild Forvirring, Fortvivlelse og rasende Anstregelser blandede sig saaledes sammen, at de tilintetgjorde Handlingens Gæbed og Tydelighed. De omringede Hurerne udbrød i et almindeligt Hyl, som afløstes af Englands kraftige Hurra. Men endnu løsnedes hverken Musketter eller Rifler, skjønt hine faste, afmaalte Skridt vedbleve og Bajonetter saaes blinke foran en Linie, som bestod af henved trehundstyve Mænd. Hurerne vare faldne i en straffelig Snare. Paa de tre Sider var der Vand og paa den fjerde afstare deres magtige og øvede Fjender dem Flugten. Enhver Kriger svarede til sine Vaaben og derpaa søgte Alle de, der befandt sig paa Pynten, Mænd, Qvinder og Børn, ivrigt efter et

Skjul. Under dette Optrin af Forvirring og Fortvivlelse kunde dog Intet overgaae Bildtskyttens Forsigtighed og Koldblødsighed. Hans første Omsorg var at stille Judith og Iys bagved ved nogle Trær og derpaa saae han sig om efter Hetty, men hun var bleven revet bort med en Skare Huronerinder. Da dette var gjort, kastede han sig i Flanken paa de flygtende Huronere, som toge Retningen mod den sydlige Rand af Vynten i Haab om at undkomme gjennem Vandet. Bildtskytten vassede sit Snit og da han saae to af sine forrige Bødler i lige Linie med hinanden, fældede han dem Begge med et Skud. Dette foranledigede en almindelig Salve fra Huronerne og Elan- gens Riffel og Krigsskrig høstes i Tummelen. Men endnu besvarede Soldaterne ikke Ilden og Hurrys Kampraad og Geværskud vare det Gæste, som høstes fra deres Side, naar man undtager de korte, hurtige Komandoord og de tunge, afmaalte og truende Skridt. Men strax efter paafulgte de Skrig, Zammerraab og Forbandelser, som i Almindelighed ledsage Brugen af Bajonetten. Dette skrællende og dræbende Raaben mattede Hønnen. Det Optrin, som nu opstod, var et af dem, hvoraf saa mange ere indtrufne i vore Tider og hvorunder hverken Alder eller Kjon danne en Undtagelse fra den med en Krig med de Vilde forbundne Skjebne.

Femtende Kapitel.

Det Materi, som den Odde, de ulykkelige Hurenere havde valgt til deres sidste Leirplads, deresier fremviste, behøver neppe at skildres for Læseren. Træstammerne, Løvet og Rogen havde til Lykke for de Frygtsoommere og mere Dmfsolende skjult Mæget af det, der var foregaaet, og kort efter udbredte Ratten sit Eler over Søen og hele den tilsyneladende uendelige Orken, som kunde siges dengang at have med saa og uvasentlige Afbrydelser strakt sig fra Hudsensflodens Bredder til Sydhavets Kyster. Kort Gnnne bringer os til den følgende Dag, da Lyset vendte tilbage til Jorden ligesaa solklart og smilende, som om intet Overordentligt var hændet.

Da Solen stod op næste Morgen, var ethvert Tegnpaa Kjendtligheder og Uro forsvundet fra Glimmerspeilets Raffen. Den frygtelige Begivenhed fra den foregaaende Aften havde ikke efterladt noget Indtryk paa den stille Flade, og de utrættelige Timer fortsatte deres Løb i den religiøse Orden, der var dem foreskrevet af den mægtige Haand, som satte dem i Bevægelse. Fuglene svømmede atter henad Vandet eller saaes hvile paa deresvinger høit ovenover Toppen af de rankeste Graner paa Bjergene, færdige til at faa ned, idet de adlød deres Naturs uimodstaaelige Løb. Intet havde, kort sagt, forantræet sig, undtagen det Udseende

af Liv og Brevæglie, som havde hersket i og omkring Kæstellet. Her var rigtignok indtraadt en Forandring, som maatte være selv det mindst iagttagende Die paasædende. En Skildvagt, som bar et kongeligt let Infanteriregiments Uniform, skred op og ned ad Platformen med afmaalte Skridt og en Enes Mand dreve omkring i Nærheden af ham eller sadde i Arken. Deres Vaaben stode opstillede under deres vagthavende Kammerats Dine. To Officierer stode og betragtede Kysten gennem den saa ofte omtalte Skibsfikkert; deres Blik var rettet med den skjæbnevangre Vynt, hvor røde Kjoler endnu af og til viste sig imellem Træerne og hvor Instrumentet ogsaa viste dem Spader, som vare befestigede med den sorgelige Korreining at begrave Menneskelig. Adskillige Wenige bare Mærker, som viste, at deres Fjender ikke vare blevne overvundne aldeles uden Modstand, og den yngste af de to Officierer paa Platformen bar sin ene Arm i et Bind. Hans Ledfølger, som anforte Afdelingen, havde været heldigere. Det var ham, som brugte Kikkerten for at anstille de Undersøgelser, som befestigede dem.

En Sergeant indfandt sig for at aflægge en Melding. Han tilstalte den ældste af Officiererne som Kaptein Warley, hvorimod den anden benævnedes Mr. — hvilket vilde sige det samme som Kaptajn — Thornton. Den Første var, som man strax vil faae at see, den Officier, der var bleven omtalt med saa megen Høflighed i Afskedsamtalen imellem Ju-

dith og Hurry. Det var virkelig ogsaa ham, med hvem Bagtalelsen i Førtørne ganske uforbeholdent satte denne skjønne, men uforsigtige Piges Navn i Forbindelse. Han var en Mand paa omtrent fem og tredive Aar med haarde Træk og et rodt Ansigt, men med en frigerist Holdning og et poleret Væsen, som let kunde stusse en Persons Indbildningskraft, naar den var saa lidet bekjendt med Verden som Judith.

„Craig overøser os med Betsignelser,“ sagde denne Mand til sin unge Fændrik med en ligegyldig Mine, idet han skjød Rifferten sammen og rakte sin Tjener den, „og sandt at sige ikke uden Grund; det er uregteligt langt be-
hageligere at gjøre Rour her til Miss Judith Hutter, end at begrave Indianere paa en Odde i Søen, hvor roman-
tisk Beliggenheden og glimrende Seiren ogsaa kan være. Det er sandt, Wright, lever Davis endnu?“

„Han døde for omtrent ti Minuter siden, Døres Bel-
baarenhed,“ svarede Sergeanten, til hvem hiint Spørgsmaal havde været rettet. „Jeg vidste strax, hvorledes det vilde
gaae, da jeg saa, at Kuglen havde ramt Mæven. Jeg
har aldrig kjendt Nogen, der gjorde det længe, efterat have
saaet et Hul i Mæven.“

„Ja, det er temmelig ubequemt, naar man vil gemme
noget Mærende i den,“ bemærkede Harley gabende. „Saa-
ledes at være paa Benene to Nætter i Nød, Arthur, tager
glubst paa Kræfterne. Jeg er ligesaa dørst, som en af

disse hollandske Præster ved Mohawtsfloden. Deres Arm smerter Dem dog ikke, min Ven?"

"Den faaer mig til at gjøre Grimacer, som De formodentligt kan see," svarede Ynglingen og smilede i samme Dieblit, som hans Ansigt fortrak sig lidt af Pine. "Men det lader sig dog holde ud. Jeg tænker Graham kan snart undvære et Par Minuter til at see til mit Saar."

"Det er dog en elskværdig Skabning, Thornton, den Judith Hutter, og det bliver ikke min Skyld, dersom hun ikke bliver seet og beundret i Parken!" sagde Warley, som kun tænkte paa sin Kammerats Saar. "Men det er sandt, det var Deres Arm. Gaa ind i Arken, Sergeant, og sig til Dr. Graham, at jeg ønsker, at han seer til Mr. Thorntons Arm, saasnart han er færdig med den skafte Karl med det knuste Been. En elskværdig Skabning! Og tog sig ud som en Dronning i den Brokades Kjøle, hvori vi to af vende. Jeg finder Alting forandret her; baade Faderen og Moderen ere borte, Søsteren ligger for Døden, hvis hun ikke allerede er død, og af hele Familien er Ingen tilbage uden den Skjønne! Det var et heldigt Tog i en hver Henseende og lover at ende sig bedre, end indianiske Skjærmhydsler pleie at gjøre det."

"Vil De virkelig forlade Deres Fane i det store Korps af Ungkarle, Sir, og ende Feldttoget med et Givtermaal?"

"Jeg, Tom Warley, træde ind i den hellige Egtestand!"

Saa kjender De sandeligt kun daarligt det Korps, De taler om, min Gut, naar De kan troe Eligt. Jeg indrømmer gjerne, at der gives Fruentimmer i Kolonierne, som en Kaptein af det lette Infanteri ikke behøver at kaste Brag paa; men de findes ikke heroppe ved en Bjergsø og ikke engang ved den hollandske Flod, hvor vi ere posterede. Min Onkel, Generalen, gjorde mig rigtignok engang den Vre at vælge en Kone til mig i Yorksbire; men hun var ikke smuk og jeg vilde ikke egte en Prindsesse, med mindre hun var det."

"Vilde De, da egte en Betlerske, naar hun var smuk?"

"Det kan man kalde Fædriksanskuelser! Kjærlighed i en Hytte — Kildevand o. s. v., den gamle Visé for den hundrede Gang. Det — og tyvende givter sig ikke. Vi ere ikke noget ægtefabeligt Korps, min kjære Gut. Der er nu Chefen, gamle Sir Edwin * * *; skjøndt han er virkelig General, har han dog aldrig tænkt paa at tage sig en Kone, og naar en Mand bringer det til Generallieutenant uden at have været gift, er han saa temmelig i Havn. Oberstlieutenanten er konfirmeret, som jeg siger til min Fætter Biskoppen. Majoren er Enkemand, efterat have prøberet Egtstanden i tolv Aaender i sin Ungdom, og vi betragte ham nu som en af vore sikreste Folk. Af de ti Kapteiner befinder kun een sig i denne Aaande og han, stakkels Djævel, beholdes stedse ved Hovedkvarteret som et Slags memento mori for de unge Officierer, naar de træde i

Tjenesten. Af de Subalterne bar endnu Ingen hørt den Kræfthed at tale om at indføre en Kone i Regimentet. Men Deres Arm gjør ondt; vi ville selv gaae hen og see, hvor Graham bliver af."

Chirurgen, som havde ledsaget Afdelingen, var be-
 fljstiget paa en ganske anden Maade, end Kapitainen hav-
 de troet. Da Kampen var forbi og de Faldne og Saa-
 rede bleve samlede, var den stakkels Hetty bleven fundet
 imellem de sidste. En Riffelkugle var gaaet igjennem
 hendes Legeme og havde tilføiet et Saar, som ved første
 Blik saaes at være dødeligt. Hvorfra dette Saar var
 kommet, vidste Ingen; det var sandsynligviis et af de
 ulykkelige Tilfælde, som stedse følge med Dyttrin som det i
 forrige Kapitel beskrevne. Sumattract, alle de ældre Fru-
 entimmer og adskillige af Huronerpigerne vare faldne for
 Bajonetten enten i Haandgemængens Forvirring eller paa
 Grund af, at det var saa vanstelig at skjelne Kjønnene
 fra hinanden, da Dragten var saa ens. De allerfleste
 Krigere vare omkomne paa Stedet, kun nogle havde
 reddet sig ved Flugten og to eller tre vare blevene
 tagne tilfange uden Saar. Med Hensyn til de Saarede
 havde Bajonetten sparet Chirurgen megen Uleilighed. Den
 splintrede Eg var sluppen med Liv og Lemmer, men var
 saaret og fangen. Da Kaptein Warley og hans Førendr
 gik ind i Arken, kom de forbi ham, som sad i den ene
 Ende af Prammen i værdig Taushed med forbundet Hoved
 og Been, men uden at robe noget synligt Tegn paa For-

trivselse. At han sørgede over sin Stammes Tab, er vist; men han gjorde det paa en Maade, som bedst sommede sig for en Kriger og en Hovding.

De to Krigsmænd fandt deres Chirurg i det største Bærelse i Arken. Han havde netop forladt Hettys Leie med et Udtryk af dyb Bedrøvelse i sine haarde, kloparrøde skotske Træk, hvilket kun sjældent viste sig der. At hans Flid havde været frugtesløs og han nødtes til at opgive Haabet om at see Vigen leve ret mange Timer endnu. Dr. Graham var vant til at see Dyrin ved Dødsleiet og de gjorde kun lidet Indtryk paa ham. I alt det, der angik Reltigionen, var han en af de Aander, som ved paa en logisk og bevisende Maade at raisonnere meget om materielle Gjenstande og oversee den fuldkomne Mangel paa Præmisses, som en saadan Theori stedse som en Følge af dens Mangel paa et oprindeligt Dybhav maa lide af, ere blevene skeptiske og have beholdt en ubestemt Anskuelse om Tingenes Oprindelse, der, trods dens høie Fordringer paa at være filosofisk, mangler det første af alle filosofiske Principer, en Marsag. Den religiøse Tillid ferekom ham som en Svaghed, men da han saae et saa ungt og blidt Bæsen som Hetty, hvis Aand endog stod under hendes Medmenneskers i Almindelighed, opretholdes i et saadant Dieblif ved disse fromme Følelser og det tillige paa en Maade, som mangen en hårdet Kriger og berømt Helt kunde have betragtet med Misundelse, følte han sig saa rørt af dette Syn, at han vilde have undseet sig ved at tilstaae det. Edinburgh og

Aberdeen leverede dengang ligesom nu en ikke ubetydelig Deel af de britiske Militairlæger og Dr. Graham var, hvilket ogsaa hans Navn og hans Ansigtstræk tilkjendegave, en Nordbrite.

„Det er et overordentligt Syn i en Skov,“ bemærkede han med en afgjort skotsk Udtale, da Warley og Kændrifen traadte ind: „jeg vil haabe, Gentlemen, at vi Tre, naar vi blive kommanderede til at forlade det — og tyvende, maa besindes ligesaa fattede paa at gaae over paa en anden Tilværelses Halvsjold, som dette stakkels svagstindede Barn.“

„Er der da intet Haab om, at hun kan overleve Saaret?“ spurgte Warley og henvendte sine Bine paa den ligblege Judith, paa hvis Kinder to røde Pletter imidlertid havde indfundet sig, saasnart han kom ind i Kabytten.

„Ikke mere, end der er for Charlie Stuart! Gaaer selv hen og dommer, Gentlemen; De ville see et sjældent og vidunderligt Exempel paa Tro. Der er et Slags arbitrium imellem Liv og Død i formelig Kamp i den stakkels Piges Sjæl, som gjør hende til et interessant Studium for en Philosoph. Nu er jeg til deres Tjeneste, Mr. Thornton; vi kunne see til Armen i det andet Værelse, medens vi beskule saaa meget vi lyste over den menneskelige Mands Virksomheder og Forviklinger.“

Chirurgen og Kændrifen gik og Warley fik Leilighed til at see sig mere uforstyrret om, saa at han bedre kunde opfatte den i Kabytten forsamlede Gruppes Bessaffenhed og Tøselser. Den stakkels Hetty var bleven lagt paa sin egen

simple Seng i en halvt siddende Stilling og hendes Anslyn vidnede om Dødens nærførestaaende Komme, hvilket dog fordunkledes paa en saltem Maade af Glandsen af et Udtryk, hvori hendes hele Væsens Forstand syntes at være sammentrængt. Judith og Iys befandt sin tætt ved hende; den Første siddende i dyb Sorg, den Sidste staaende for at kunne yde enhver af den quindelige Omhuers smaa Opmærksomheder. Wildtskotten stod usaaet ved Enden af Leiet og støttede sig paa Hjorteskælder; hele den vakre, frigerisse Jæger, som saa nyligt havde glødet paa hans Anslyn, var vegen for hans sædvanlige Mine af Herlighed og Belvillighed. Slangen befandt sig i Baggrunden af Maleriet, opreist og ubevægelig som en Billedstøtte, men saa opmærksom, at ikke et eneste Diefast undgik hans skarpe Blik. Hurry fuldstændte Gruppen, idet han sad paa en Bank tæt ved Døren som et Menneſte, der føler, at han ikke er paa sin Plads ved et saadant Optrin, men dog undseer sig ved at forlade det uopfordret.

„Hvo er det i den røde Kjole?“ svargte Hetty, da hun bemærkede Karitainens Uniform. „Sig mig, Judith, er det Hurrys Ven?“

„Det er den Officier, som kommanderer Soldaterne, og frelst os Alle af Huronernes Hænder,“ svarede Søsteren med dæmpet Røst.

„Er ogsaa jeg bleven frelst? Jeg syntes de sagde, at jeg var bleven skudt og skulde døe. Moder er død og Fader med; men Du lever, Judith, og Hurry ogsaa. Jeg var

bange for, at Hurre skulde blive dræbt, da jeg horte ham raabe blandt Soldaterne."

"Bryd Dig ikke om det, bryd Dig ikke derom, kjære Hetty," afbrød Judith hende, maastee i dette Dieblis mere end i noget andet omhyggelig for at bevare sin Søsters Hemmelighed. "Hverken Hurre, Vildtskytten eller Delawaren have taget nogen Skade."

"Hvorfor skjøde de en stakkels Vige som mig og lode saa mange Mand slippe? Jeg troede ikke, at Huronerne vare saa onde, Judith."

"Det var et Tilfælde, stakkels Hetty, et sørgeligt Tilfælde i Sandhed! Ingen vilde med sin gode Willie have gjort Dig nogen Skade."

"Det glæder mig! Jeg syntes nok det var saa underligt; jeg er svagstindet og de røde Mand have aldrig før gjort mig Fortræd. Det vilde gjøre mig ondt at troe, at de havde forandret sig. Det glæder mig ogsaa, Judith, at de ikke have tilføiet Hurre noget Ondt. Vildtskytten troer jeg ikke, at Gud vilde tillade kom Noget til. Det var meget heldigt, at Soldaterne kom som de kom; thi Ilden brænder."

"Ja det var i Sandhed heldigt, Søster; Guds helige Navn vare priiset evindeligt for denne Vissundhed."

"Du kjender vist nogle af Officiererne, Judith; Du pleiede at kjende saa mange."

Judith svarede ikke, men skjulte sit Ansigt i sine Hæn-

der og bakkede. Hetty stirrede forundret paa hende, men da hun naturligviis antog, at hendes egen Tilstand var Skyld i denne Betrøvelse, gav hun sig venligt til at trøste sin Søster.

„Brud Dig ikke om mig, kjære Judith,“ sagde dette rene, kjærlige Væsen; „jeg lider ikke, om jeg ogsaa dør; Fader og Moder ere jo Begge døde og det, der er handlet dem, kan sagtens ogsaa handles mig. Du veed, at jeg har mindre at betyde, end nogen Anden af Familien, og derfor ville ogsaa kun Daa tænke paa mig, naar jeg først er ned i Søen.“

„Net, net, net, — stakkels kjære, kjære Hetty! —“ udraabte Judith med et ubetvingeligt Udbrud af Sorg; „Jeg, i det mindste, vil stedse tænke paa Dig; gjerne, o hvor gjerne, vilde jeg ikke bytte Plads med Dig, naar jeg kunde blive det samme rene, fortræffelige, syndefri Væsen, som Du er!“

Kapitain Warley havde hidtil staaet og lænet sig op til Døren, men da dette Udbrud af Kærlighed og maastrer Anger var undsluppet den skønne Pige, begav han sig langsomt og tænksomt bort og gik endog forbi Hændriksen, som nu led under Chirurgens Behandling, uden at lægge Mærke til ham.

„Jeg har faaet min Bibel med, Judith!“ svarede hendes Søster med triumpherende Stemme. „Mistagnos kan jeg ikke læse mere i den; der er Møget i Bogen med mine Dine; Du seer saa dunkel og uheldig ud og det gjør Hurry med, nu jeg seer paa ham; jeg havde aldrig

troet, at Henry March kunde være saa vanskelig at kjende? Hvad kan Grunden, Judith, være til, at jeg seer saa slet i Dag? Jeg, om hvem Moder altid sagde, at jeg havde de bedste Dine i hele Familien? Jo, det var det; min Aand var svag — hvad Folk kalde enfoldig — men mine Dine vare saa gode! — Judith hullede atter, men denne Gang var det ikke Egenkjarlighed, ikke noget Tilbageblik paa det Forbigaaende, som foranledigede Smerten. Det var den søsterlige Kjærligheds rene, hjertelige Sorg, forboiet ved Berøissheden om den blide Hyndighed, en fuldsomme Sanderubed hos det Væsen, ved hvis Side hun sad. I dette Dødelik vilde hun med Glæde have forgivet sit eget Liv for at frelse Hettys; men da dette ikke stød i noget Mennesses Naag, solte hun, at der ikke var lært hende Andet, end at sørge. I det samme kom Marley atter ind i Kabytten, ledet af en hemmelig Driiv, som han ikke kunde modstaae; stjondt han var tilmede, som om han med Glæde vilde have forladt Amerika for stedse, havde det været muligt. Istedet for at standse ved Døren, gif han saa tat ben til den Lidendes Leie, at hun nu lettere kunde bemærke ham. Hettys kunde endnu skjelm sigre Gjenstande og fastede snært sit Blik paa ham. „Er De, den Officier, som kom med Hurrey?“ spurgte hun. „Naar saa er, maa vi Alle takke Dem; tbi naaget jeg er bleven saaret, have dog De Andre frelst deres Liv.“

Kortalte Harry March Dem, hvor De kunde finde os og hvor meget vi trangte til Deres Hjælp? „En venstabelig Løber overbragte os Efterretningen om Hærenes Strejftog,“ svarede Kapitainen, glad ved at kunne lette sit Hjerte ved Hjælp af en ventlig Samtale. „og jeg blev strax kommanderet ud for at afsljære Dem. Det var vistnok heldigt, at vi stødte paa Harry Harry, som De kalder ham; thi han tjente os til Beviser; og det var ikke mindre heldigt, at vi horte Geværskud, hvilket jeg nu erfarer ikke vare Andet end en Skiveskydning; thi de paaafyndte ikke alene vor Marsch, men førte os tillige til den rigtige Side af Søen. Delawareen saae os paa Strandbredden gennem Rifferten og baa og Dvs, som jeg hører at hans Sqaw hedder, gjorde os fortræffelig Tjeneste. Det var i Sandhed et heldigt Sammenstød af Omstændigheder, Judith.“

„Tal ikke til mig om Held, Sir,“ svarede Pigen med hæs Stemme og skjulte aiter sit Ansigt. „For mig er Verden fuld af Glendighed. Vid jeg aldrig mere maa høre tales om Skiveskydning, Riffer, Soldater eller Mand-folk!“

„Kjender De min Søster?“ Burgte Hetty, førend den irettesatte Krigsmand fik Tid til at fatte sig for at svare. „Hverledes har De faaet at vide, at hun hedder Judith? De har Ret; det er hendes Navn, og jeg er Hetty, Thomas Huttles Datter.“

„For Himlens Skyld, dyrebare Søster, for min Skyld,

efstede Søster, „faldt Judith hende bønfuldende i Ordet,
„tal ikke mere herom!“

Hetty saae forbauset ud, men vant til at adlyde, afbrød hun sine ubeleilige og pinlige Spørgsmaal til Warley og fæstede sine Dine paa Bibelen, som hun endnu stedse holdt i sin Haand, ligesom et Menneſte under et Skibbrud eller en Ildbrand holder fast paa en Gælle med Gædskene. Hendes Aand vendte sig nu mod Fremtiden og tabte for en stor Deel de forbigangne Dyrtrin af Synet.

„Vi ſkulle ikke længe være adſtilte, Judith,“ ſagde hun; „naar Du er død, maa Du ogsaa begraves i Saen ved Eiden af Moder.“

„Gud give, at jeg ſaa der i dette Dødblik, Hetty!“
„Nei, Judith, det kan ikke ſtaa; Folk maa forſt døe, før de kunne blive begravne. Det vilde være ſyndigt, om Andre eller Du ſelv begravde Dig medens Du levede. Gen Gang har jeg tænkt paa at begrave mig ſelv! Gud bevarede mig for den Synd.“

„Du! Har Du, Hetty Hutter, tænkt paa en ſaadan Handling?“ udbrod Judith med ubetvingelig Forbauselse; thi hun vidſte altfor vel, at Intet ſom ever hendes ſamvittighedsfulde Søsters Læber, ſom ikke var den ſtrængſte Sandhed.

„Ja jeg har, Judith; men Gud har glemt — nei, han glemmer aldrig Noget — men han har tilgivet det,“ ſvarede den døende Pige med et angrende Barns ydmyge Væſen. „Det var efter Moders Død; jeg ſelte, at jeg

hadde mistet den bedste, om ikke den eneste Ven, jeg havde paa Jorden. Vel vare Du og Fader gode imod mig, Judith, men jeg var saa svagsludet, og jeg vidste, at jeg kun vilde volde Gder Bryderi, og desuden skammede I Gder saa ofte ved en saadan Søster og Datter og det er tungt at leve i en Verden, hvor man bliver overset af Alle. Jeg troede derfor, at naar jeg kunde begrave mig ved Siden af Moder, vilde jeg være lykkeligere i Soen end i Hytten.

„Tilgiv mig, tilgiv mig, dyrebare Henty! Paa mine Knæ beder jeg Dig tilgive mig, elskede Søster, dersom noget Ord eller nogen Handling af mig har drevet Dig til en saa affindig og grusom Tanke.“

„Staa op, Judith; knæl for Gud, knæl ikke for mig. Saaledes var jeg netop tilmode, da Moder skulde til at døe. Jeg erindrede mig Alt, hvormed jeg havde gjort hende imod, og kunde have kysset hendes Hodder for at erbolde Tilgivelse. Saaledes gaar det sagtens med alle Menneſker, der skulle til at døe. Skjøndt jeg nu, da jeg tænker derpaa, ikke kan huske, at jeg var saaledes tilmode ved Faders Død.“

„Judith stod op, skjulte sit Ansigt i sin Kærklæde og græd. En lang Pause, der varede over to Timer, indtraadte, i hvilken Warley gik og kom flere Gange, aabenbart urelig, naar han var borte, og dog ikke istand til at blive. Han gav adskillige Befalinger, som hans Føls udførte, og der herskede en vis Bevægelse blandt Soldaterne, saa meget mere som Lieutenant, Mr. Craig, var bleven

færdig med den ubehagelige Forretning at begrave de Døde og havde sendt en Ordonnans for at faae at vide hvad han skulde foretage sig med sit Detaschement. I dette Mellemrum sov Hetty lidt og Bildisbyten og Chingachgool forlode Arken for at tale sammen. Men efter Udlobet af den ovennævnte Tid viste Chirurgen sig paa Plattformen og tilkjendegav med en Kælelse, som hans Kammerater aldrig før havde bemærket hos ham, at Patienten hurtigt nærmede sig sit Endeligt. Ved denne Efterretning samlede Gruppen atter og Nysgjerrighed efter at være tilstede ved et saadant Dødsfald, eller maaskee ogsaa en bedre Kælelse kaldte Mænd til, som nylig havde deeltaget i et Dødsstraf af tilsvindelende større Interesse og Vigtighed. Sorgen havde imidlertid gjort Judith uvirksom og kun Tys kunde vise de smaa, qvindelige Opmærksomheder, som saa ganske ere paa deres Plads ved et Svageleie. Hos Hetty var, saavidt man kunde see, ikke indtraadt nogen anden Forandrung, end den fuldkomne Enkeltleie, som bekundede den nærfærdstaende Oplosning. Det, hun endnu besad af Bevidsthed, var ligesaa klart som altid og hendes Forstand var maaskee i visse Henseender virksommere end sædvanligt.

„Sorg ikke saa meget over mig, Judith,“ sagde den elskelige Vidende efter en Pause i hendes Bemærkninger; „jeg faaer snart Modet at see; jeg synes allerede, at jeg seer hende nu; hendes Ansigt er ligesaa kjarligt og smilende som det pleiede at være! Naar jeg er død, giver

Gud mig maastee hele min Forstand, saa at jeg passer bedre til at være i Moders Selskab, end før."

"Du bliver en Engel i Himlen, Hetty, hulkede Søsteren; ingen Aand kan være værdigere til dens bellige Boliger."

"Jeg forstaaer det ikke ganske, men jeg veed, at det Altsammen maa være sandt; jeg har læst det i Bibelen. Hvor det bliver mørkt! Kan det allerede være Aften? Jeg kan neppe see Eder Alle; hvor er Tys?"

"Jeg her, stakkels Pige; hvorfor Du ikke see mig?"

"Jeg seer Dig, men jeg vidste ikke, om det var Dig eller Judith. Jeg troer ikke, at jeg vil kunne see Dig ret meget længere, Tys."

"Bedrovel for det, stakkels Hetty. Lige meget; blegst Ansigt faaet Himmels baade for Pige og Kriger."

"Hvor er Slangen? Lad mig tale til ham, giv mig hans Haand — saa, nu føler jeg den. Delawarer, Du maa elske denne unge Indianerinde; jeg veed hvor meget hun holder af Dig, Du maa ogsaa holde af hende og ikke behandle hende saaledes, som nogle af Dit Folk behandle deres Hustruer, vær en sand Egtemand med hende. For nu Vilddispytten hen til mig; giv mig hans Haand."

Denne Begjering opfyldtes og Jageren stod ved Siden af Leiet, foliende sig med et Barns Villighed efter Pigens Dnsker.

"Jeg føler, Vilddispytte," tog hun til Orde, "skjøndt jeg ikke kan sige hvorfor, men jeg føler, at De og jeg ikke

skulle stilles for steds. Det er en sølsom Følelse! Jeg har aldrig fornummet den før; jeg gad vide, hvoraf den kommer!"

"Det er Gud, som opmuntre Dem paa Deres Yderste; Hetti, og som en saadan l'or den bevares og æres. Ja, vi skulle mødes igjen, skjøndt maaskee først om lang Tid og i et fjernt Land."

"Vil De ogsaa begraves i Soen? Hvis saa er, kan det forklare Følelsen."

"Det er ikke meget rimeligt; men der gives en Egn for Christine Skole, hvor man siger, at der hverken findes Søer eller Skove, skjøndt jeg ikke kan begribe, hvorfor der ingen skulde findes af de sidste, eftersom Glæde og Fred er Formaalet. Min Grav bliver sandsynligviis i Skoven, men jeg haaber, at min And ikke vil være langt fra Deres."

"Saaledes maa det ogsaa være. Jeg er for svag, findet til at forstaae mig paa saadanne Ting, men jeg føler, at De og jeg skulle mødes igjen. Hvor er Du, Søster? Jeg seer nu ikke Andet, end lutter Mørke. Det er vistnok Aften?"

"O Hetti, jeg er her ved Din Side, det er mine Arme, som omfange Dig," hulkede Judith. "Tal, Dyrbareste; er der Noget, Du onsker at sige eller at faae gjort i dette skrækkelige Dieblif?"

Hu svigtede Hettys Syn hende ganske, men ikke desto mindre nærmede Døden sig med færre af sine Rødsler, end sædvanligt, ligesom af Omhed for et Bæsn, der kun

besad de halve Aandsejner, Sun var bleg som et Lige, men hendes Aandedræt var let og uafbrudt, ligesom hendes Stemme, skøndt nu næsten ikke mere end en Hvæsen, forblev klar og tydelig. Dog da hendes Søster gjorde hiint Spørgsmaal, udbrode en Rødme sig over den døende Pige, men saa svagt, at den neppe var synlig og snarere lignede Farven af den Rose, der siges at være et Billede paa Udsjællens Skjær, end Glansen af Blomsten i dens yrvigere Gløden. Kun Judith opdagede dette Udtryk af Kærlighed, et af hine blide Udtryk af avindelig Kælsomhed selv i Døden. For hende gik den imidlertid ikke tabt og hun dulste heller ikke Mariagen for sig.

„Hurry er her, elskede Hetty,“ hviskede Søsteren med sit Ansigt saa tæt ved den Lidendes, at Ordene undgik de Andres Øren; „skal jeg bede ham komme herhen og modtage Dine gode Ønsker?“

Et sagte Haandtryk svarede bekræftende og derpaa fortes Hurry hen til Leiet. Denne smukke, men raa Skovbygger havde sandsynligviis aldrig før fundet sig i en saa forkeert Stilling, skøndt den Tilbeielighed, som Hetty følte for ham — snarere maaskee et Slags hemmelig Givens efter for Naturens Instinkter, end nogen upassende Drivt af en slet tæmmet Indbildningskraft — havde været alfor reent og befreden til at have kunnet vække den ringeste Misstanke hos ham. Han lod Judith lægge hans Kampbeaand mellem Hettys og opbejdede med forlegen Tausched Udvaldet.

„Det er Hurry, Dyrebæreste,“ hviskede Judith og boiede

sig, over sin Søster, som om hun undsaar sig ved at udtale Ordene saa høit, at hun selv kunde høre dem; „tal til ham og lad ham gaar.“

„Hvad skal jeg sige, Judith?“

„Saa hvad Din egen rene Mand indgiyer Dig, Elskede. Stol paa den, da behøver Du ikke at frygte.“

„Farvel, Hurry,“ mumlede Hørry, idet hun sagte tryktede hans Haand; „gid De vilde søge at blive Vilde; skytten mere lig.“

Disse Ord fremsagdes med Besværlighed; en svag Modmen afløste dem for et eneste Dieblif, dervaa blev Haanden sluppen og Hørry vendte Hæftet bort, som om hun var færdig med Verden. Den gaadesfulde Kælelse, der havde knyttet hende til den unge Mand, en Kælelse, der havde været saa blid, at hun neppe selv havde mærket den, og som aldeles ikke vilde have været til, dersom hendes Forstand havde haft større Herredomme over hendes Sandser, tabte sig for stødte i Tanker af en mere erboiet, skjøndt neppe af en renere Natur.

„Hvorpaa tænker Du, dyrebare Søster?“ hviskede Judith. „Sag mig det, at jeg kan staae Dig bi i dette Dieblif.“

„Moder — nu ser jeg Moder og luse Væseners omkring hende i Egen. Hverfor er Fader der ikke? Det er underligt, at jeg kan see Moder, uagtet jeg ikke kan see Dig! Farvel, Judith.“

De sidste Ord sagdes efter en Pause og hendes Søster

havde ligget boiet over hende i nogen Tid med angstelig Marbaagenhed førend hun mærkede, at den blide Aand var faret heden. Saaledes døde Hetty Hutter, et af hine gaadefulde Led mellem den legemlige og den ulegemlige Verden, som, medens de synes at være berøvede saa meget af det, som hoiagtes og er nødvendigt i denne Tilværelses Tilstand, nærme sig Sandheden, Reenheden og Naturligheden af en anden saa meget og indeholde et saa smukt Billede af dem.

Sextende Kapitel.

Dagen var sorgelig, men fuld af Virksomhed. Solderne, som nyligt havde været bestjefstigede med at begrave deres Offere, fik nu Befaling til at jorde deres egne Døde. Lytrinet om Morgenen havde efterladt en nedslaaet Stemning hos Officiere og de Dvrigte følste Indflydelsen af en lignende Fornemmelse paa forstjellige Maader og af mange Marsager. Den ene Linie gik efter den anden, indtil Aftenen kom og med den den sidste sorgelige Pligt til Værelse for stakkels Hetty Hutter. Hendes Lig nedsaankedes i Soen ved Siden af den Niders, som hun havde elsket og ariet saa høit, og Chirurgen rettede sig, naaet han i Grunden var en Bantroende, dog for saavidt efter de vedtagne Skikke, at han læste de foreskrevne Bønner over hendes Grav, ligesom han tidligere havde gjort over de andre faldne Christne.

Det havde Intet at betyde; det afseende Die, som løser i Hjertet, kunde ikke Andet end skjæle mellem den Levende og den Døde og den ulykkelige Piges blide Aand var allerede langt borte hinsides noget menneskeligt Rituals Bildfarelsen eller Blandværker. Imidlertid manglede disse simple Ceremonier dog ikke ganske de passende Omgivelser. Judith og Lys udgjorde Strømme af Taarer og Vildskyttens stirrede med vaade Dine paa det klare Vand, som nu flød hen over et Bæsen, hvis Aand var renere end Bjergfjelden. Endes Delawareren vendte sig bort for at skjule sin Svagbed, medens de menige Soldater saae paa Ceremonien med forundrede Blikke og en vis høitidelig Følelse.

Dagens Ferretning endtes med denne fromme Pligts Opfyldelse. Ifølge den kommanderende Officiers Befaling lagde Alle sig tidligt til Ro, da man agtede at begynde Hjemmarschen ved Dagens Frembrud. En Afdeling med de Saarede, Fangerne og Eriestegnene havde allerede om Middagen, med Hurry til Veiviser, forladt Kastellet for at naae Fortet i kortere Dagmarscher. Den var bleven land- sat paa den øste omtalte Punt og var, da Solen gik ned, allerede leiret paa Aasen af den lange, stile Bjergfjede, som tabte sig i Mohawkdalen. Dette Detaschement havde som tabte sig i Hjemmarschen for den følgende Dag ved sin Almarsch lettet Tjenesten for den følgende Dag meget, da det havde taget Bagagen og de Saarede med og paa anden Maade forskaffet den, der havde udsigt Befalinger, større Frihed i hans Bevægelser.

Efter sin Søsters Død talte Judith ikke med Andre

end Lys, førend hun begav sig til Hvile. Hendes Sorg
 var bleven arret og begge Fruentimmerne vare blevne ufer-
 sværrede hos Ligt indtil det sidste Dieblis. Trommernes
 Nalsten afbrød den rolige Landslædes Tansbed og Gjenlyden
 af Tappentregen hørtos imellem Bjergene saa snart Cere-
 monien var forbi, ligesom for at forebygge Faren for en
 Afbrøddelse. Den Stjerne, som havde tjent Lys til Vej-
 leder, sig og hver en Skueplads, der var ligesaa tans, som
 om Naturens Stilhed endnu aldrig var bleven forstyrret af
 Menneskets Arbejder eller Videnslader. Kun een eneste Skild-
 vagt med sin Afsløsning skred om Natten op og ned ad
 Platformen og Morgenen forkyndtes af Reveillens frigeriske Lyd.
 Militair Noliagtighed havde nu afløst Grandsæboernes
 uregelmæssige Skifte og efter en hurtig og farvelig Frefest
 begyndte Detaschementet at gaae i Land med en Bestemthed
 og Orden, som forhindrede Larm og Forvirring. Af samt-
 lige Officierer var kun Warley bleven tilbage. Craig an-
 førte det allerede afgaaede Detaschement; Thornton var
 blandt de Saarede, og Graham var naturligtvis fulgt med
 sine Patienter. Endog Gutters Kiste med de mere værdi-
 fulde af hans Giendele var bleven bragt bort, saa at Intet
 var tilbage, som det var værdt at flytte. Judith havde
 Intet imod at see, at Kapitainen ærede hendes Sorg og
 alene bestjæftigede sig med sin Tjeneste, da hun derved over-
 lodes til sine egne Følelser. Alle antog, at Stedet skulde
 gaafe og aldeles forlades, men om Mere blev der hørfen
 forlangt eller givet Forklaring.

Soldaterne indstibede sig i Arken med Kapitainen i Spidsen. Han havde svurgt Judith om, paa hvilken Maade hun ønskede at reise, og da han erfarede, at hun helst vilde blive tilbage med Iys indtil det sidste Nieklik, havde han hverken besværet hende med Bonner eller fortermet hende med Raad. Der gaves kun et sikkert og bekjendt Spor til Mohawksfloden og paa dette tvivlede han ikke paa, at de jo, naar Tiden var kommen, vilde mødes i Vensskab, om ikke i fornyet Fortrolighed.

Da Alle vare komne ombord, blev der sat Fels ved Marerne og Arken bevægede sig paa sin flodsede Maade med den sjerne Punt. Wildislytten og Chingachgeek toge nu is af Kanoerne og af Bandet og bære dem ind i Kastellet. Derpaa bleve Vinduerne og Dørene stængede og Huset forlodes ved Hjælp af Lemmen paa den allerede beskrevne Maade. Da de forsoede Palisaderne, saars Iys i den tilbageblevne Kano, i hvilken Delawareeren strax gik ned til hende og røede bort, efterladende Judith, som stod alene paa Plattformen. Paa Grund af dette raske Skridt befandt Wildislytten sig nu alene med den skønne og endnu grædende Pipe. Altsom ligesom til at nære Mistanke om Noget, svaiede den unge Mand den lette Baad rundt og tog dens Gierinde i den, hvorpaa han fulgte den af hans Ben alleredetagne Kurs.

Retningen med Puntten førte paa Straa forbi og ikke i nogen stor Afstand fra de Dødes Grave. Idet Kanoen gik forbi, talte Judith for første Gang den Morgen til

sin Fedsager. Hun sagde kun Lidet og bad ham med saa Ord at gøre et Par Minuter, førend hun forlod Stedet.

„Jeg seer maaskee aldrig denne Plet mere, Vildtskytte,“ sagde hun, „og den glemmer min Moders og min Søsters Lig! Troer De det ikke muligt, at det ene af disse Bæsners Ustyldighed kan i Guds Dine Hjerter til Frelse for dem Begge?“

„Saaledes forstaaer jeg det ikke, Judith, skjøndt jeg ikke er nogen Missionair og kun er daarligt oplært. Enhver Mand svarer for sine egne Feil, naagtet oprigtig Anger kan tilfredsstille Guds Lov.“

„Saa maa min arme stakkels Moder være i Himlen! — Bittert, bittert har hun angret sine Synder, og hendes Lidelser i dette Liv kunde dog komme Noget i Betragtning mod hendes Lidelser i det næste!“

„Alt dette gaaer over min Forstand, Judith. Jeg bestræber mig for at handle rigtigt her, som det sikreste Middel til at komme godt derfra hisset. Betty var ualmindelig, hvilket Alle, der kjendte hende, maa indrømme, og hendes Sjæl var ligesaa værdig til Englenes Selskab i det Dieblis, den forlod Legemet som nogen anden Helgens i Bibelen.“

„Jeg troer ikke, De lader hende vederfares mere end Ret! Al, al! at der skulde være saa stor Forskjel imellem dem, der vare blevne ovammede ved samme Bryst, havde sovet i samme Seng og boet under samme Tag! Dog lige meget — ro Kanoen lidt længere mod Ost, Vildtskytte;

Solen skinner mig saaledes i Dinene, at jeg ikke kan see Gravene. Hettys er jo paa hoire Side af Moders? "

"Ganske vist; De bad os selv derom og Enhver vil gjerne opfylde deres Onsker, Judith, naar De gjør hvad Det er. "

Den unge Pige stirrede næsten en Minut paa ham med taus Opmærksomhed og vendte derpaa Dinene tilbage mod Kasketten.

"Snart vil denne Sø være ganske forladt, " sagde hun, "og det i et Dieblis, da den vilde være et sikkrere Opholdsted, end nogensinde. Det saa nyligt Forefaldne vil i lang Tid afholde Troleserne fra at besøge den igjen. "

"Det vil det, ja, det kan ansees for afgjort. Jeg agter ikke at komme denne Bei igjen saa længe Krigen varer; thi efter min Formening vil ingen huronst Mokassin efterlade sit Spor paa Løvet i denne Skov, førend deres Sagn have glemt at fortælle deres unge Mand om deres Banære og Nederlag. "

"Finder De da saa stor Glæde i Voldsomheder og Blodsudgydelser? Jeg havde havt bedre Tanker om Dem, Vildtskytte; jeg havde troet, at De kunde sætte Deres Lykke i et stille, huusligt Hjem, med en hengiven, elskende Kone, stedse rede til at opfylde Deres Onsker, og sunde, gode Børn, der bestræbte sig for at træde i Deres Fodspor og blive ligesaa ærlige og rettankende som De selv. "

"Gud, Judith, hvilken Tunge De dog har! Ord og Blikke gaae ligesom Haand i Haand og det, hine ikke kunne

gjøre, ere disse temmelig visse paa at udrette! En saadan Pige kunde i en Maaned fordærve den bedste Kriger i hele Kolonien."

"Har jeg da ganske taget Feil? Holder De da virkeligt mere af Krigen, Wildtslytte, end af Arnestedet og de blidere Følelser?"

"Jeg forstaaer Deres Mening, Pige; ja, jeg troer jeg forstaaer hvad De mener, skjøndt De neppe saa ganske forstaaer mig. En Kriger tør jeg vel nok kalde mig nu, da jeg baade har fegtet og seiret, hvilket er tilstrækkeligt til Navnet, og heller ikke vil jeg negte, at jeg har Lyst til Haandværket, som baade er mandigt og hæderligt, naar det drives overensstemmende med naturlige Gaver. Men jeg har ingen Glæde af Blod. Imidlertid er Ungdom Ungdom og en Wingo en Wingo. Dersom de unge Mænd her i Egnen lagde Hænderne i Skjødets og lode disse Landstrygere oversvømme Kolonien, saa kunde vi ligesaa godt Allesammen strax blive Franskmænd og opgive vort Fædreland og vor Slægt. Jeg er ingen Ildsluger, Judith, eller en Mand, der holder af Kamp for Kampens Skyld; men jeg kan ikke indsee, at der er nogen stor Forskjel paa at give Slip paa et Gebeet førend en Krig af Frygt for Krig, og at give Slip paa det efter en Krig, fordi man ikke kan undgaae det — undtagen det skulde være, at det sidste er det mandigste og hæderligste."

"Ingen Kvinde kunde nogensinde ønske at see sin

Mand eller sin Broder lægge Hænderne i Skjødets og finde sig i Forurettelser og Forhaanelser, Wildtskytte, uagtet hun vilde beklage Nødvendigheden af, at han udsatte sig for Slagets Farer. Men De har allerede gjort nok ved at rense denne Egn for Huronerne; thi Vren for vor Scir tilkommer dog fornemmeligt Dem. Hør nu taalmodigt paa mig og svar mig saa med den medfødte Dyrligthed, som det er ligesaa behageligt som usædvanligt at finde hos No-gen af Deres Kjon.

Judith standsede; thi nu, da hun stod i Begreb med at forklare sig, haandhævede den medfødte Undseelse sin Magt til Trods for den Dymuntring og Tillidsfuldhed, hun fandt i den store Ligefremhed i sin Ledsagers Charakter. Hendes nyligt saa blege Kinder blussede og hendes Dine funklede med noget af deres forrige Glæde. Følelsen gav hendes Afsyn Udtryk og hendes Stemme Blidhed og gjorde hende, som altid var stjen, tre Gange saa forførende og indtagende som ellers.

„Wildtskytte,“ sagde hun efter en temmelig lang Pause, „Dette er ikke Diebliffet til Forstillelse, Dmsvøb eller nogensembelst Mangel paa Frimodighed. Her over min Moders og den sandhedskjærlige, sanddru Hettys Grave er Intet, som har mindste Lighed med Uredelighed, vel anbragt. Jeg vil derfor tale uforbeholdent med Dem og uden Frygt for at blive misforstaaet. De er ikke noget otte Dages Bekjendtskab, men det forekommer mig, som

om jeg havde kjendt Dem i mange Aar. I den korte Tid er der skeet saa Meget og saa Meget af Bigtighed, at et heelt Livs Sorger, Farer og Befrielsler ere blevne sammentrængte i nogle saa Dage, og de, som have lidt og handlet sammen under saadanne Optrin, bør ikke være fremmede for hinanden. Jeg veed, at det, jeg er i Begreb med at ville sige, kunde blive misforstaaet af de fleste Mænd, men af Dem venter jeg en ædelmodig Fortolkning af min Fremgangsmaade. Vi befinde os ikke her iblandt Koloniernes Kunstner og Blandværker, men ere et Par unge Mennesker, som ikke have Anledning til i nogen Maade at bedrage hinanden. Jeg haaber, at jeg har gjort mig forstaaelig?"

"Ganske vist, Judith; Saa tale bedre for sig end De og Ingen smukkere. Deres Ord ere ligesaa behagelige som Deres Udseende."

"Det er den Maade, hvorpaa De saa ofte har roest dette Udseende, som giver mig Mod til at blive ved. Men alligevel, Vildtskytte, er det ikke let for en Person af mit Kjon og mine Aar at glemme alle sine Barndoms Lærdomme, alle sine Baner og sin naturlige Mistillid og sige aabenhjertigt Alt det, hendes Hjerte føler."

"Hvorfor ikke det, Judith? Hvorfor skulde Fruentimmer ikke ligesaa godt som Mandsfolk gaae ærligt og redeligt tilværks mod deres Medmennesker? Jeg ser ingen Grund til, at De ikke skulde tale ligesaa ligefremt som jeg selv, naar der er noget virkeligt Bigtigt at sige."

Siin uovervindelige Bessedenhed, som endnu stedse forhindrede den unge Mand fra at åbne Sandheden, vilde ganske have betaget den unge Pige Modet, naar hun ikke med hele sin Sjæl og hele sit Hjerte havde besluttet at gjøre et fortvivlet Forsøg paa at frelse sig fra en Fremtid, som hun frygtede med en Rædsel, der var ligesaa levende som den Tydelighed, hvormed hun troede at forudsæe den. Denne Bevæggrund havde hende over alle sædvanlige Hensyn og hun vedblev til sin egen Forundring, om ikke til sin store Forvirring.

„Jeg vil, jeg maa tale ligesaa uforbeholdent med Dem, som jeg vilde have talt med den kjære stakkels Hetty, havde dette elskelige Barn endnu levet!“ vedblev hun og blegnede, istedetfor at rødme, idet den faste Beslutning, som drev hende, frembragte den modsatte Virkning af den, som et saadant Skridt ellers pleier at frembringe hos en Person af hendes Kjon; „Ja, jeg vil gøre alle andre Følelser i den ene, som nu har Overherredømmet. De holder af Skovene og det Liv, vi føre her i Orkenen langt borte fra de Hvides Boliger og Byer.“

„Ligesaa meget, som jeg holdt af mine Forældre, medens de levede, Judith. Dette Sted vilde være Alt i Verden for mig, naar denne Krig blot var forbi og Kolonisterne kunde holdes i tilstrækkelig Afstand.“

„Hvorfor da forlade det? Det har ingen Gier, i det mindste ingen, som har en bedre Udkomst til det, end min, og den overlader jeg villigt til Dem. Var det et

Kongerige, Bildtskytte, troer jeg, at jeg med Glæde vilde sige det samme. Lader os derfor vende tilbage til det, efterat vi have besøgt Præsten i Fortet, og aldrig mere forlade det, førend Gud kalder os bort til den Verden, hvor vi skulle finde min stakkels Moders og Søsters Aander."

En lang, tankesfuld Pause opstod, idet Judith havde skjult sit Ansigt med begge sine Hænder, efterat hun havde tvunget sig til at gjøre et saa tydeligt Tilbud, og Bildtskytten grublede ligesaa bedrøvet som forundret over Wieningen af de Ord, han nyligt havde hørt. Omfiden brød Jægeren Tausheden og talte i en Tone, som hans Duffe om ikke at fornærme næsten gjorde blod.

"Det har De ikke betænkt rigtigt, Judith," sagde han; "nei, Deres Følelser ere blevene vakte ved Alt det, der nyligt er hændet, og da De nu troer ingen Slægtninge at have i Verden, skynder De Dem altfor meget med at finde Andre istedetfor dem, De har mistet."

"Om jeg ogsaa levede blandt en heel Skare af Benner, Bildtskytte, vilde jeg dog tænke som jeg nu tænker og sige det, jeg nu siger," svarede Judith, idet hun endnu stedse bedækkede sit yndige Ansigt med Hænderne.

"Jeg talter Dem, Pige, jeg talter Dem af mit inderste Hjerter. Men jeg kan ikke benytte mig af et svagt Dieblis, hvori De glemmer Deres egne store Fortrin og synes, at Jorden og Alt det, den indeholder, befinder sig i denne lille Kano. Nei, nei, Judith; det vilde ikke være ædelmodigt af mig; det, De har tilbuddt, kan aldrig stee."

„Det kan Altsammen skee, uden at Noget faaer Grund til at fortryde det,“ svarede Judith med en Hef- tighed i Følelse og Væsen, som øieblikkeligt rev Eloret fra hendes Dine. „Vi kunne faae Soldaterne til at lade vore Eiendele blive tilbage underveis til vi komme igjen, hvorpaa de let kunne blive bragte tilbage til Huset; Søen vil ikke oftere blive besøgt af Fjenden, i det mindste ikke i denne Krig, og Deres Skind kan De let faae solgte i Fortet. Der kan De let kjøbe de faa Kornødenheder, vi behøve, thi jeg ønsker ikke at see det Sted mere, og, Bildt- skytte,“ tilføiede Pigen med en Ynde og Naturlighed, som den unge Mand havde ondt ved at modstaae, „til Beviis paa hvor ganske jeg er og ønsker at være Deres, hvor udelukkende jeg ikke attraaer Andet, end at være Deres Hustru, skal det første Baal, vi antænde efter vor Tilbagekomst, blive antændt med den Brokades Kjøle og næret med en enhver Gjenstand, jeg eier og som De ikke anseer passende for den Kvinde, De ønsker at leve med.“

„Alt, Judith, De er en indtagende og elskværdig Skabning; ja, De er Alt det og Ingen kan negte det, naar han vil tale Sandhed. Disse Billeder ere behagelige for Tankerne, men de ville maaskee ikke vedblive at være saa glade, som de nu synes. Glem derfor Alt og lader os roe efter Slangen og Iys, som om Intet var blevet sagt om den Ting.“

Judith var dybt frænklet og, hvad mere var, dybt be- drøvet. Ikke desto mindre laa der en Fasthed og Ro i

Bildtskyttens Bæsen, som ganske knuste hendes Forhaabninger og sagde hende engang for alle, at hendes overordentlige Skjønhed ikke havde opvakt den Beundring og Hyl- ding, den var vant til at modtage. Fruentimmer siges sjældent at tilgive dem, som forkaste deres Tilnærmelse, men denne høisindede og heftige Pige nærede ikke Skygge af Nag, hverken dengang eller siden, til den ærlige og op- rigtige Jæger. I dette Dieblif var hendes fremherskende Følelse Ønsket om at erfare, at ingen Misforstaaelse fandt Sted. Efter nok en pijnlijk Pause fik hun derfor Rede paa Sagen ved et Spørgsmaal, der var altfor ligesfremt til at tilstede nogen Udsigt.

„Gud forbyde, at vi skulde glemme nogen Fortry- delse til Fremtiden ved Mangel paa Oprigtighed nu,“ sagde hun. „Jeg haaber, at vi i det mindste forstaae hin- anden. De vil ikke have mig til Kone, Bildtskytte?“

„Det er bedre for os Begge, at jeg ikke benytter mig af Deres Glemfomhed, Judith. Vi kunne aldrig egte hinanden.“

„De elsker mig ikke, kan maaskee ikke engang agte mig, Bildtskytte?“

„Jeg er Deres Ven i enhver Henseende, Judith, ja, Deres Ven i Liv og Død. Jeg vilde vove ligesaa meget for Dem i dette Dieblif, som jeg vilde vove for Liv, og det er at sige saa meget, som jeg kan sige til Fordeel for en Datter af en Kvinde. Jeg troer ikke, at jeg føler for Nogen — mærk vel, Judith, jeg siger Nogen — som

om jeg kunde forlade Fader og Moder — hvis Fader og Moder vare levende, hvilket dog ingen af dem er — men om de Begge levede, føler jeg ikke for nogen Kvinde, som om jeg kunde forlade dem for at holde fast ved hende alene."

"Det er nok," svarede Judith med fortrydelig og qvalt Stemme, "jeg forstaaer hvad De vil sige. De kan ikke giøre Dem uden at elske og en saadan Kjærlighed føler De ikke for mig. Svar ikke, dersom jeg har Ret; thi jeg kan forstaae Deres Taushed. Den vil være smertelig nok i sig selv."

Bildtskytten adlød hende og svarede ikke. I over en Minut fastede Pigen sine straalende Bine paa ham, som om hun vilde læse i hans Sjæl, medens han sad og pladsede i Vandet som en irettesat Skoledreng. Derpaa sankede Judith selv Enden af sin Pagaie og stød Kanoen bort fra Stedet med en ligesaa gjenstridig Bevægelse som de Hølelser, der ledede den. Bildtskytten understøttede imidlertid sagtmødt Ansirengelsen og kort efter befandt de sig i den sporløse Retning, Delawareren havde taget.

Paa Veien til Pynten verledes ikke en Stavelse mellem Bildtskytten og hans smukke Ledsagerinde. Da Judith sad i Bougen af Kanoen, vendte hun Ryggen til ham; ellers vilde Udtrykket i hendes Ansigt sandsynligviis have bevæget ham til at tillade sig nogle trostende Yttringer af Benskab og Agtelse. Tværtimod hvad man skulde have ventet, bar hun dog intet Nag, skjøndt hendes Farve

hyppigt forandrede sig fra Krænkelsens dybe Rødme til skuffede Forhaabningers Blegthed. Men Sorg, dyb hjertelig Sorg var den fremherskende Fornemmelse og den røbede sig paa en Maade, som ikke kunde misforstaaes.

Da Ingen af dem roede stærkt, var Arken allerede ankommen og Soldaterne gaaede i Land, førend de to Tilbageblevnes Kano naaede Pynten. Chingachgoek var kommen isorveien og befandt sig allerede et Stykke inde i Skoven paa et Sted, hvor de to Spur, det til Førtet og det til Delawarernes Landsbyer, adskiltes. Soldaterne havde ligeledes stillet sig i Marschorden, efter først at have skudt Arken fra Land med letsinelig Ligegyldighed for dens Skiebne. Alt dette saar Judith, men uden at ændse det. Glimmerspeilet havde ingen Tillokkelser mere for hende og da hun satte Foden paa Strandbredden, vandrede hun strar videre bagfæstet Soldaterne uden at see sig om een eneste Gang. Endog Ivs gik hun forbi uden at lægge Mærke til hende og denne beskedne unge Skabning gyste tilbage for Judiths bortvendte Ansigt, som om hun selv havde gjort sig skyldig i en eller anden Uret.

„Bliv Du her, Slange,“ sagde Bildtsfyttten, idet hun ved at følge den forfæstede Skjønnes Fodspor kom forbi sin Ven. „Jeg vil blot tale et Par Ord med Judith, saa kommer jeg tilbage.“

Et halvhundrede Favn havde skjult Parret baade for dem foran og dem bagved det, da Judith vendte sig om og talte.

„Det gaaer an, Bildtskytte,“ sagde hun nedslaaet. „Jeg fattet Deres Godhed, men behøver den ikke. Om faa Minuter har jeg indhentet Soldaterne. Da De ikke kan ledsage mig paa Livets Bei, ønsker jeg heller ikke, at De gaaer længere paa denne. Dog holdt; førend vi stilles, ønsker jeg at gjøre Dem et eneste Spørgsmaal, og jeg fordrer, at De, saasandt De frygter Gud og ærer Sandheden, ikke fører mig bag Lyset med Deres Svar. Jeg veed, at De ikke elsker nogen Anden, og jeg kan kun indse en Grund, hvorfor De ikke kan, ikke vil elske mig. Siig mig derfor, Bildtskytte —“ Pigen standsede og de Drd, hun var i Begreb med at udtale, syntes at skulle gaae hende. Derpaa samlede hun hele sin Fatning og vedblev med et Ansigt, som blussede og blegnede ved hvert Aandedræt: „Siig mig derfor, Bildtskytte, om ikke et eller andet Ufordeelagtigt, som Henry March har sagt om mig, har indvirket paa Deres Følelser?“

Sandheden var Bildtskyttens Polarstjerne. Han havde den steds for Die og det var ham næsten umuligt at holde den tilbage, selv hvor Klogskaben fordrerede Taushed. Judith læste hans Svar i hans Ansigt og med et af Bevidstheden om vederfaret Uret næsten bristefærdigt Hjerte tilvinkede hun ham et Levvel og forsvandt i Skoven. I nogen Tid var Bildtskytten tvivlsraadig om hvad han skulde gjøre, men tilslidst vendte han om og forenede sig med Delawareerne. Samme Aften leirede de Tre sig ved deres egen Flods Kilder og den næste betraadte de Stammens

Landsby, Chingachgoof og hans Trolovede i Triumph og deres Stalbroder æret og beundret, men med en Sorg, som først flere Maaneders Virksomhed kunde fjerne.

Krigen, som da var udbrudt, blev heftig og blodig. Delawarer-Høvdingen steg høit blandt sine Landsmænd, saa at hans Navn aldrig nævntes uden Lovtaler, medens nok en Unkas, den sidste af sin Stamme, soiedes til den lange Række af Krigere, som havde baaret denne udmærkede Benævnelse. Wildtskytten udbredte under Tilnavnet Falken sit Ry nær og fjernt, indtil Knaldet af hans Riffel blev ligesaa frygteligt for Mingocernes Dren som Manitus Torden. Kronens Officierer betjente sig snart af ham og han hængte sig under Feldttoget især ved een af dem, med hvis senere Liv han stod i en nøie og vigtig Forbindelse.

Femten Aar forløb, førend Wildtskytten blev istand til atter at besøge Glimmerspeilet. Der var blevet sluttet Fred og kort førend Udbrudet af en ny og endnu vigtigere Krig ilede han og hans trofaste Ven Chingachgoof til Forterne for at forene sig med deres Bundsforvante. En Yngling ledsagede dem; thi Iys slumrede allerede under Delawarernes Graner og de tre Efterlevende vare nu blevne uadskillelige. De naaede Søen, netop som Solen var ved at gaae ned. Her var Alting uforandret; Floden brusede endnu afsted under sit Lovtag; den lille Klippe bortsklebes af Belgernes langsomme Paavirkning i Løbet af Aarhundreder; Bjergene stode i deres naturlige Dragt, dunkle,

ypsig og gaadefulde, og Vandfladen funkede i sin Ensomhed som en stjern Edelsteen i Skoven.

Næste Morgen fandt Ynglingen en af Kanoerne, som laa paa Land i forfalden Tilstand. Med en smule Umage blev den gjort brugelig og de besteg den derpaa for at undersøge Stedet. Alle Pynterne passeredes og Chingachgook viste sin Søn det Sted, hvor Huronerne først havde været leirede, og det Næs, hvor det var lykket ham at bortføre sin Brud. Her gik de endog i Land, men ethvert Spor af det tidligere Besøg var forsvundet. Derpaa begave de sig hen til Balpladsen og fandt der nogle faa af de Fegn, som forblive paa saadanne Steder. Vilde Dyr havde opvirket mange af Eigene og Menneſkebeen blegedes i Sommerregnen. Unkas betragtede Alt med Erbedighed og Medlidenhed, skøndt Sagnene allerede havde vaakt hans unge Sjæl til en Krigers Vrgjerrighed og Alvor.

Fra Pynten roedes Kanoen hen til Skjæret, hvor Levningerne af Kastelet endnu vare synlige som en malerist Ruin. Vinterstormene havde for længe siden revet Taget af Huset og Forraadnellen ødt sig ind i Bjelkerne. Alle Luffelserne vare urørte, men Aarstiderne havde hærget Stedet ligesom for at spotte Forsøget paa at udelukke dem. Palisaderne vare ligesaa raadne som Bjelkerne og nogle faa Bintre, nogle Storme og Uveir til vilde aabenbart kaste det Hele ud i Søen og udslette Bygningen af denne pragtfulde Ensomheds Overflade. Gravene vare ikke til at finde. Enten havde Elementerne tilintetgjort deres Spor,

eller ogsaa havde Tiden ladet dem, som søgte dem, glemme deres Beliggenhed.

Arken fandtes strandet paa den østlige Kyst, hvor den herskende Nordvestvind for længe siden havde drevet den hen. Den laa paa den sandede Spids af en flad Odde, omtrent ti Mile fra Udløbet, og Odden selv forsvinder nu hurtigt for Elementernes Magt. Prammen var fuld af Vand, Kahytten uden Tag og Bjellerne i forfalden Tilstand. Noget af det sværere Bobarbejde var blevet tilbage og Wildtskyttens Hjerter bankede stærkt, da han saa et Baand, som havde tilhørt Judith, slagte fra en Bjælke. Det mindede om hele hendes Skønhed og vi kunne tilføie alle hendes Svagheder. Skøndt Pigen aldrig havde rørt hans Hjerter, bevarede Fælleskab, thi saaledes maa vi nu kalde ham, dog endnu en venlig og oprigtig Deeltagelse for hende. Han rev Baandet af og bandt det om Skjæftet af Hjortefælder, som selv var en Gave af Pigen.

Nogle faa Mile høiere op ad Søen fandtes nok en af Kanterne og paa den Pynt, hvor Selskabet tilsidst gik i Land, opdagedes de, som vare blevene efterladte paa Kysten. Den, hvori nærværende Seilads foretoges og den anden, som opdagedes paa den østlige Kyst, vare styrtede gennem det mørke Gulv i Kastellet, og vare drevne forbi de faldesærdige Palisader og blevene kastede som Brag op paa Strandbredden.

Ifølge alle disse Tegn var det rimeligt, at Søen ikke var bleven besøgt siden Slutningsoptrinet i vor For-

tælling. Hændelsen eller Sagnet havde atter gjort den til et Naturen belliget Sted, idet de hyppige Krige og Koloniernes tynde Befolkning endnu holdt Nybyggerne indenfor snevre Grændser. Chinaachgoof og hans Ben forlode Stedet med tungsindige Følelser. Det havde været Skuepladsen for deres første Krigsbedrifter og mindede dem Begge om blide Optrin og triumpherende Timer. De fortsatte imidlertid stiltiende deres Vej til Mohawksfloden for at styrte sig ind i ny Eventyr, der vare ligesaa bevægede og mærkelige som de, hvorunder de havde aabnet deres Løbebane ved denne yndige Sø. Længere hen i Tiden vendte de tilbage til Stedet, hvor Indianeren fandt en Grav.

Tid og Omstændigheder have draget et uigjennembrængeligt Slør over Alle dem, som ellers havde staaet i Forbindelse med Familien Hutter. De levede, seilede, døde og ere glemte. Ingen Slægtning har følt Deeltagelse nok for de Vanærede og Vanærende til at trække Sløret tilside og et Aarhundrede er i Begreb med at udslette deres Navne af Erindringen. Forbrudelsens Historie er stedse opvoksende og heldigvis vinder kun Faar at dvæle ved dens Enkeltheder. Familens Synder ere for længe siden blevene afgjorte for Guds Domstol, eller opbevarede til det frygtelige Regnskab paa den sidste store Dag.

Samme Ekjebne havde Judith. Da Falkesie kom til Fortet ved Mohawksfloden, erkundigede han sig ivrigt om denne elskelige, men vildledede Skabning. Ingen kjendte

hende; ikke engang hendes Person erindredes længere. Andre Officierer havde atter og atter afløst Warleyerne, Graigerne og Grahamerne, men en gammel Sergeant, som nyligt vare kommen fra England, kunde dog fortælle vor Helt, at Sir Richard Warley opholdt sig paa sine Fædrenegodser og at der i Parken boede en Dame af sjelden Skjønhed, der havde meget at sige hos ham, stjødnt hun ikke bar hans Navn. Om det var Judith, som var falden tilbage til sin tidligere Feil, eller et andet af Krigsmandens Offere, kunde Falkesie ikke erfare, og det vilde heller ikke være behageligt eller nytte til Noget at undersøge det. Vi leve i en Verden fuld af Skrøbeligheder og Egennytte og intet Valeri, som skildrer os anderledes, kan være sandt, endstjødnt enkelte Glimt af den rene Aand, i hvis Billede Mennesket skabtes, til Lykke for den menneskelige Natur sees at bøde paa dens Udverter og formilde, om ikke undskyldte dens Forbrydelser.

Ende paa anden og sidste Deel.

